

Journal of Modern Learning Development

ISSN 2673-074X (Print)

ISSN 2697-455X (Online)

Journal of Modern Learning Development

ISSN 2673-074X (Print)

ISSN 2697-455X (Online)

ปีที่ 8 ฉบับที่ 12 ประจำเดือนธันวาคม 2566

วัตถุประสงค์

Journal of Modern Learning Development เป็นวารสารวิชาการราย 1 เดือน มีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่บทความวิจัย และบทความวิชาการแก่นักวิจัย นักวิชาการ คณาจารย์ และนักศึกษา ด้านศาสนา ปรัชญา นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ ภาษาศาสตร์ การศึกษาเชิงประยุกต์ รวมถึงสหวิทยาการอื่นๆ

บทความที่ได้รับการพิจารณาให้ตีพิมพ์เผยแพร่ได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Review) 3 ท่าน พิจารณาตีพิมพ์บทความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ทัศนะและความคิดเห็นที่ปรากฏในบทความ Journal of Modern Learning Development ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนบทความนั้น และไม่ถือเป็นทัศนะของกองบรรณาธิการ Journal of Modern Learning Development ไม่สงวนลิขสิทธิ์การคัดลอก แต่ให้อ้างอิงแสดงที่มา

กำหนดการเผยแพร่ 12 ฉบับ

- ฉบับที่ 1 มกราคม (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 มกราคม)
- ฉบับที่ 2 กุมภาพันธ์ (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 28 กุมภาพันธ์)
- ฉบับที่ 3 มีนาคม (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 มีนาคม)
- ฉบับที่ 4 เมษายน (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 เมษายน)
- ฉบับที่ 5 พฤษภาคม (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 พฤษภาคม)
- ฉบับที่ 6 มิถุนายน (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 มิถุนายน)
- ฉบับที่ 7 กรกฎาคม (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 กรกฎาคม)
- ฉบับที่ 8 สิงหาคม (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 สิงหาคม)
- ฉบับที่ 9 กันยายน (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 กันยายน)
- ฉบับที่ 10 ตุลาคม (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 ตุลาคม)
- ฉบับที่ 11 พฤศจิกายน (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 พฤศจิกายน)
- ฉบับที่ 12 ธันวาคม (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 ธันวาคม)

เกณฑ์การพิจารณาและคัดเลือกบทความ

บทความแต่ละบทความจะได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการกลั่นกรองบทความวารสาร (Peer Review) 3 ท่าน ที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง และได้รับความเห็นชอบจากกองบรรณาธิการ ก่อนตีพิมพ์ โดยการพิจารณาบทความจะมีรูปแบบที่ผู้พิจารณาบทความไม่ทราบข้อมูลของผู้เขียนบทความ เช่น ชื่อหรือประวัติการทำงาน และผู้เขียนบทความไม่ทราบชื่อผู้พิจารณาบทความ (Double-Blind Peer Review)

บทความที่ส่งมาขอเพื่อตีพิมพ์ในวารสาร จะต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตีพิมพ์ในวารสารอื่น ผู้เขียนบทความต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การเสนอบทความของวารสาร และต้องให้เป็นไปตามรูปแบบที่กำหนดไว้

ทรรศนะและความคิดเห็นของผู้เขียนบทความ ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนบทความนั้น และไม่ถือทรรศนะความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการ

เจ้าของ

ศูนย์พัฒนาการเรียนรู้สมัยใหม่

บจก.พัฒนาการเรียนรู้สมัยใหม่

เลขที่ 141 หมู่ 6 ตำบลบ้านชัย อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี 41190

<https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jomld/index>

E-mail: journal1990jmsd@gmail.com

บรรณาธิการ

ดร.ธีรรัตน์ กัปโก

ศูนย์พัฒนาการเรียนรู้สมัยใหม่

กองบรรณาธิการ

รศ.ดร.ธีระพงษ์ มีไธสง

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ผศ.ดร.สมชาย ปโยโค

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผศ.ดร.หอมหวล บัวระภา

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ผศ.ดร.ปัญญา คล้ายเดช

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ดร.สมพงษ์ เกษานุช

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ

คณะกรรมการกลั่นกรองบทความวารสาร (Peer Review)

ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก

รศ.ดร.รัตน์ ปัญญาภา

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

รศ.ดร.สัญญา เคนาภูมิ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

รศ.ดร.พรชัย เจดามาน

นักวิชาการอิสระ

ผศ.ดร.กุลจิรา รักชนคร

มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ

ผศ.ดร.เสกสรรค์ สนวา

มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

ผศ.ดร.ภูมิภควัชร ภูมิพงศ์คชศร

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ผศ.ธีระวัฒน์ หินแก้ว

วิทยาลัยพิษณุพนิต

พระมหาพิสิฐ วิสิษฐปัญญา,ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ดร.รัชดา ภักดิ์ยิ่ง

มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ดร.ลักขณา อินทร์บึง

มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ว่าที่ร้อยตรี ดร. สุริยะ หาญพิชัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ดร.สาคร มหาหิงค์

นักวิชาการอิสระ

ดร.อดิสร หนันคำจร

นักวิชาการอิสระ

ดร.กิตติพงษ์ พิพิธกุล

นักวิชาการอิสระ

ดร.ภาณุวัฒน์ กิตติกรวรรณ รัตน์พิมลพลแสน

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

ดร.ศิวาพัชญ์ บำรุงเศรษฐพงษ์

นักวิชาการอิสระ

ผู้จัดการวารสาร

นางสาวนัยนา กัปโก

ศูนย์พัฒนาการเรียนรู้สมัยใหม่

สารบัญ

บทความวิจัย

- ➔ การสร้างแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับ
บัณฑิตศึกษา 1
ปนัดดา กองมนต์ และ ณัฐกานต์ ประจักษ์บาน
- ➔ อิทธิพลของความผูกพันต่อองค์การของพนักงาน และรูปแบบการจัดการความขัดแย้ง ต่อผลการ
ปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่ง ในนิคมอุตสาหกรรม เกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา 18
วรรณิ ปิยะเจริญ และ ถิรรัตน์ พิมพ์ภรณ์
- ➔ วัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ใน
อำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ 35
ธงชัย ไพรสนต์, พระมหานรินทร์ สุรบุญโญ และ สุนทร ธนศิลป์พิชิต
- ➔ แนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) 50
ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร
ศรสวรรค์ รวบำเพ็ง และ ธนัสถา ไรจนตระกูล
- ➔ The teaching practice of piano accompaniment skills for choral high school students 61
at Taiyuan Art School in China
Liu Zhen and Nicha Pattananon
- ➔ คุณภาพชีวิตในการทำงานและความผูกพันต่อองค์การของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุม 70
พื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ
จิรายุ อินแก้ว และ ศิริพงษ์ ลดาวัลย์ ณ อยุธยา
- ➔ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 90
อำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์
พลอยชมพู ทับเอม และ ธนัสถา ไรจนตระกูล
- ➔ การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยา ร่วมกับเทคนิคการใช้ 103
คำถามแบบโสเครตีส เพื่อส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหา ทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1
นฤกวิน วัฒนรัตน์ และ ชำนาญ ปาณาวงษ์

- ➔ การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น กรณีศึกษา 121
องค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร
มณีนุช จัยเอี่ยม และ ธนัสภา ไรจนตระกูล
- ➔ **Vocal music teaching for primary school children at Chengnan Chinese and English School, Guangdong, China** 133
Lu Han and Nicha Pattananon
- ➔ การบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอโพธิ์ประทับช้าง 142
จังหวัดพิจิตร
อดิศักดิ์ โสขุม และ โชติ บดีรัฐ
- ➔ การศึกษาผลการใช้บทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็น 154
ฐาน (CBL) เรื่อง เคมีพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตที่มีต่อทักษะ ในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี
ที่ 4
อภิญา จันทรัมย์ และ อัมพร วัจนะ
- ➔ ผลการใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจ 166
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ๒
ณัฐธิดา บุญศิริการวรรณ และ สุรัตนา อดิพัฒน์
- ➔ **The Current Problems of the Teaching and Learning Dulcimer Performance at** 181
Capital Normal University, China
An Jiayi and Nicha Pattananon
- ➔ แนวทางการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดตาก 191
สุภาวษา บุญยงค์ และ กัมปนาท วงษ์วัฒนพงษ์
- ➔ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชน 202
ตำบลจี่วราย อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร
ศุภวรรณ คงเสมา และ กัมปนาท วงษ์วัฒนพงษ์
- ➔ การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทธิปัญญา เพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู 216
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
พรรณพร เพ็ญภู และ ชำนาญ ปาณวงษ์
- ➔ **Influencing Factors of Promotion Cultural Self-consciousness of University** 234
Students in Shanxi Province, China
Lijuan Ma and Pratikshya Bhandari
- ➔ การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของ 244
เมอร์ดีค (MIA) สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร
เจนจิรา จินดากุลย์ และ ทำรงค์กษณ์ เอื้อนครินทร์

- ➔ ภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหาร ส่วนตำบลวังไทร อำเภอลองโขง จังหวัดกำแพงเพชร 260
ปาริชาติ ละดาใส และ ธนัสภา โรจนตระกูล
- ➔ **The study of piano teaching method in music class at Xueyi middle school Guangdong in China** 271
Zhong Jiajian and Nicha Pattananon
- ➔ การรับรู้และการใช้สื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ 279
ตริณัฏฐ์ ชื่นศิลป์, ณัฏฐินี ชูช่วย และ เกษม จันทวี
- ➔ การพัฒนาโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่ 288
สมิต ค่อยประเสริฐ และ ไกรสร คำพล
- ➔ มาตรการทางกฎหมายในการจัดการขยะอาหารครัวเรือน : ศึกษากรณีการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี 302
ตริณัฏฐ์ ชื่นศิลป์, ณัฏฐินี ชูช่วย และ เกษม จันทวี
- ➔ **Human Organs and Thai Law: Should the Sale of Human Organs Be Permitted** 320
Kittika Chotchat
- ➔ คุณภาพชีวิตการทำงานและการตระหนักรู้ที่ส่งผลต่อการเตรียมความพร้อม เพื่อการเกษียณของ บุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท 332
สุนันทา ศรีมงคล, ทองฟู ศิริวงศ์ และ สมพล ทุ่งหว้า
- ➔ **Sisaket Local Languages Preservation** 345
Jariya Sairattanan, Fah Campbell and Witsaroot Zhangsirikul
- ➔ **The development of English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students of Watthaichumpol Municipality School, Sukhothai Province** 356
Sudarut Inkrud and Henry Yuh Anchunda
- ➔ ปัจจัยคุณภาพชีวิตในการทำงานและความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของ พนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต 365
เพ็ญพิชา สืบบุญเรือง, ทองฟู ศิริวงศ์ และ สมพล ทุ่งหว้า
- ➔ สภาพแวดล้อมในการทำงาน และความผูกพันต่อองค์กรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของ พนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 382
ปฤษฎา ทิพย์สุวรรณ, ทองฟู ศิริวงศ์ และ สมพล ทุ่งหว้า
- ➔ **Design Major Teaching Management Reform in Private University of Guangdong Province** 399
Tang Jie, Sutida Howattanakul and Somsak Chanphong

- ➔ การบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนท่องเที่ยวโอท็อป (OTOP) นวัตกรรม : 418
กรณีศึกษาชุมชนบ้านวังส้มซ่า อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
อนุวัฒน์ ชมภูปัญญา และ ธนัสถา โรจนตระกูล
- ➔ **The Research on the Impact of Organizational Learning on New Venture Performance** 439
Yang Hao and Zhang Han
- ➔ นวัตกรรมการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วมสำหรับ 453
เกษตรกร ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ
อินทราภรณ์ อินทรประจบ, สมศักดิ์ จันทอง, กาญจนา สุขบัว และ ธนิกานต์ ศรีจันทร์
- ➔ **Developing a Framework of Self-Leadership for Undergraduate Students in Thailand** 476
Chongyan Zhang
- ➔ การศึกษาวิเคราะห์มรดกทางวัฒนธรรมจากงานหัตถศิลป์ผ้าลายปักของชาวหัวเหยาสู่การจัดการเชิง 487
วัฒนธรรมที่สอดคล้องกับบริบทสังคมดิจิทัลออนไลน์
ลุย เชียงปิง และ สนิษนา เลิศไพรวัน
- ➔ นวัตกรรมการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเครื่องประดับแฟชั่นวัฒนธรรม : กรณีศึกษาลายสีจิ้น 498
เจิ้งหยาง และ สนิษนา เลิศไพรวัน
- ➔ **International Students's Soft Skills in Music Graduate Program** 510
Nicha Pattananon, Lim Sin Mei and Siriluk Charoenmongcolki

บทความวิชาการ

- ➔ **The morality and educational significance of the traditional folk songs in Leibo County, Sichuan Province, China** 519
Wu Xiaodi and Panya Roongruang

ภาคผนวก

529

การสร้างแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM)

สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

The Development of Time Management Measurement For Graduate Students

ปนัดดา กองมนต์ และ ณัฐกานต์ ประจันบาน

มหาวิทยาลัยนเรศวร

Panadda Kongmon and Nattakan Prachanban

Naresuan University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: panaddak64@nu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) สร้างและหาคุณภาพของแบบวัดการบริหารจัดการเวลา สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา และ 2) สร้างเกณฑ์ปกติ สำหรับใช้กับแบบวัดการบริหารจัดการเวลา สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1-2 จำนวน 658 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดการบริหารจัดการเวลา มีลักษณะเป็นแบบวัดเชิงพฤติกรรมประมาณค่า 5 ระดับ รวมจำนวนข้อคำถาม 38 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย สัมประสิทธิ์การกระจาย ความเบ้ ความโด่ง เพอร์เซ็นต์ไทล์ คะแนนมาตรฐานที่แบบแจกแจงปกติ และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ผลการวิจัย พบว่า 1) การสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดการบริหารจัดการเวลา สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา แบ่งองค์ประกอบออกเป็น 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านการตระหนักถึงเป้าหมายของการทำงาน ด้านการวางแผนการใช้เวลา ด้านการดำเนินการตามแผนที่ได้วางไว้ ด้านการประเมินการใช้เวลา และด้านการปรับปรุงการใช้เวลา ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ 10 ตัวบ่งชี้ โดยมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.60 ถึง 1.00 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.42 ถึง 0.78 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.937 และแบบวัดมีความตรงเชิงโครงสร้าง (Chi-squared = 31.625, df = 22, p-value = 0.084, RMSEA = 0.045, CFI = 0.992, TLI = 0.984 และ SRMR = 0.028) และ 2) การสร้างเกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น (Local Norms) ของแบบวัดแบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ การบริหารจัดการเวลาสูง เมื่อมีคะแนน 162 คะแนนขึ้นไป ($\geq T57$), การบริหารจัดการเวลาค่อนข้างสูง เมื่อมีคะแนนตั้งแต่ 152-161 คะแนน ($T50 - T56$), การบริหารจัดการเวลาปานกลาง เมื่อมีคะแนนตั้งแต่ 139-151 คะแนน ($T42 - T49$), และการบริหารจัดการเวลาต่ำ เมื่อมีคะแนนน้อยกว่า 139 คะแนน (น้อยกว่า $T42$)

*วันที่รับบทความ : 7 เมษายน 2566; วันที่แก้ไขบทความ 27 มิถุนายน 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 8 กรกฎาคม 2566

Received: April 7, 2023; Revised: June 27, 2023; Accepted: July 8, 2023

คำสำคัญ: แบบวัด; การบริหารจัดการเวลา; เกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น

Abstracts

This study aimed 1) to develop and determine the quality of time management measurement (TM) for graduate students and 2) to create local norms for time management measurement (TM) for graduate students. The sample included 658 first and second-year graduate students through multi-stage random sampling. The research instrument was time management measurement for graduate students as a behavioral measurement with 5 scales with 38 questions. Statistics for data analysis included mean, scatter coefficient, skewness, kurtosis, percentile, normally distributed standardized t-score, and confirmatory factor analysis. Data were analyzed using the SPSS for Windows, the Mplus program, and Microsoft Excel.

The findings were as follows: 1. As for time management measurement for graduate students developed by the researcher, 5 components included the realization of work objectives, time planning, plan implementation, time estimation, and time management improvement. There were 10 indicators: understanding the task, task goal setting, work schedule, prioritization of tasks, work implementation, dealing with problems and obstacles, following up on progress in implementation, problem analysis, corrective action in time management, and behavior modification with a total of 38 questions, the IOC of 0.60 - 1.00, the discrimination power of 0.42 - 0.78, and the reliability of 0.937. The measurement had construct validity (Chi-squared = 31.625, df = 22, p-value = 0.084, RMSEA = 0.045, CFI = 0.992, TLI = 0.984, and SRMR = 0.028) 2. The local norms of time management measurement for graduate students were divided into 4 levels: high time management with a score of 162 or higher ($\geq T_{57}$), quite high time management with a score from 152 to 161 ($T_{50} - T_{56}$), moderate time management with a score from 139 to 151 ($T_{42} - T_{49}$), and low time management with a score of fewer than 139 points (less than T_{42}).

Keywords: Measurement; time management; Local norms

บทนำ

กระแสโลกาภิวัตน์และความเปลี่ยนแปลงของโลกที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วทั้งทางด้าน วิทยาการและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศส่งผลให้แต่ละประเทศไม่สามารถอยู่ได้โดยลำพัง ต้องมีการติดต่อสื่อสารและพึ่งพาอาศัยกัน มีการร่วมมือปฏิบัติการกิจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ร่วมกันมากขึ้น สังคมโลกยุคปัจจุบันเต็มไปด้วยข้อมูลข่าวสาร ทำให้คนต้องคิดวิเคราะห์ แยกแยะ และมีการตัดสินใจที่รวดเร็วเพื่อให้ทันกับเหตุการณ์ที่มีความซับซ้อนมากขึ้น สิ่งเหล่านี้นำไปสู่สถานการณ์ของการแข่งขันทางเศรษฐกิจ การค้าและอุตสาหกรรมระหว่างประเทศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และเป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้หลายประเทศต้องปฏิรูปการศึกษา เพราะคุณภาพของการจัดการศึกษาเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญและเป็นตัวชี้วัดศักยภาพการแข่งขันในเวทีโลกของแต่ละประเทศ ฉะนั้น ประเทศที่จะได้เปรียบก็คือประเทศที่มีอำนาจทางความรู้และเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555)

กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม มีหน้าที่ในการส่งเสริม สนับสนุน และกำกับดูแลการอุดมศึกษาให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของโลก โดยมีความเป็นอิสระทางวิชาการและการบริหารจัดการให้มีการพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศและให้ดำเนินการวิจัยและสร้างสรรค์นวัตกรรมเพื่อพัฒนาชุมชน สังคม และประเทศ (Office of the Council of State, 2019) โดยมีนโยบายในปึงบประมาณ พ.ศ. 2564 คือ การสร้างและพัฒนาคน ซึ่งภารกิจการสร้างและพัฒนาคน คือ การสร้างบัณฑิตควบคู่ไปกับการสร้างกระบวนการการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Life-Long Learning) ทั้งในด้านขององค์ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) และหลักคิดที่ถูกต้อง (Mindset) พร้อมเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 (Ministry of Higher Education, Science, Research and Innovation, 2020) ในปัจจุบัน ทักษะ (Skills) มีความสำคัญและจำเป็นในการดำรงชีวิต เป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะช่วยให้บุคคลมีการพัฒนาการเรียนรู้ พัฒนาบุคคลให้มีสมรรถนะ พัฒนาความสามารถของบุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นทักษะทางวิชาชีพ ทักษะการเป็นพลเมืองและพลโลก และจรณทักษะ (Soft Skills) เป็นต้น (Jamjan, 2007)

การที่บุคคลหนึ่งจะพัฒนาตนเองด้านการจัดการเวลาได้จำเป็นต้องมีข้อมูลเกี่ยวกับ ความสามารถในการจัดการเวลาของตนเองก่อน งานวิจัยในอดีตมักพัฒนาเครื่องมือประเมิน ทักษะการจัดการเวลาโดยกำหนดเป็นรูปแบบมาตรฐานค่า เช่น แบบสอบถามความสามารถในการจัดการเวลาของพิมพ์ โหลคำ (2550) แบบประเมินประสิทธิภาพของการจัดการเวลาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของ อุษณี ลลิตพสาน (2551) การพัฒนาเครื่องมือประเมินทักษะการจัดการเวลาไม่ได้ขึ้นอยู่กับรูปแบบของเครื่องมือ อย่างเดียว แต่ยังขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของการวัดทักษะการจัดการเวลาด้วย

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจสร้างแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เพื่อทราบถึงระดับความสามารถในการบริหารจัดการเวลาของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาว่าอยู่ในระดับใด แบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) มีองค์ประกอบอะไรบ้าง รวมถึงการแปลผลเกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่นของแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) เพื่อให้ได้แบบวัดที่มีคุณภาพควบคู่กับเกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น เพื่อสะท้อนถึงระดับความสามารถในการบริหารจัดการเวลาของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา และเป็นแนวทางให้แก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องนำข้อมูลมาพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพนิสิตในการพัฒนาตนเองด้านการบริหารเวลาให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดการบริหารจัดการเวลาสำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ สำหรับใช้กับแบบวัดการบริหารจัดการเวลาสำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยนี้ ประยุกต์ใช้ระเบียบวิธีวิจัยและพัฒนา (Research and Development)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1-2 ปีการศึกษา 2565 คณะศึกษาศาสตร์หรือคณะครุศาสตร์ ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในเขตภาคเหนือของประเทศไทย จำนวน 2,201 คน จาก 10 มหาวิทยาลัย

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1-2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ และวิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน โดยทำการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม ใช้จังหวัดเป็นหน่วยการสุ่ม ได้จังหวัดพิษณุโลก จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดนครสวรรค์ และจังหวัดพะเยา

2. เครื่องมือการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการตระหนักถึงเป้าหมายของการทำงาน ด้านการวางแผนการใช้เวลา ด้านการดำเนินการตามแผนที่ได้วางไว้ ด้านการประเมินการใช้เวลา และด้านการปรับปรุงการใช้เวลา มีลักษณะเป็นแบบวัดเชิงพฤติกรรมประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 38 ข้อ เป็นเครื่องมือในการวิจัย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

3.1 ผู้วิจัยติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2 ดำเนินการประสานงานและส่งแบบวัดการบริหารจัดการเวลาแบบออนไลน์ผ่าน Google Form ไปยังนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และนำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างนิยามเชิงปฏิบัติการกับข้อคำถาม (Item Objective Congruence Index : IOC)

4.2 การวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทุกข้อโดยใช้สูตร Item Total Correlation

4.3 การวิเคราะห์ความตรงเชิงโครงสร้าง โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis : CFA)

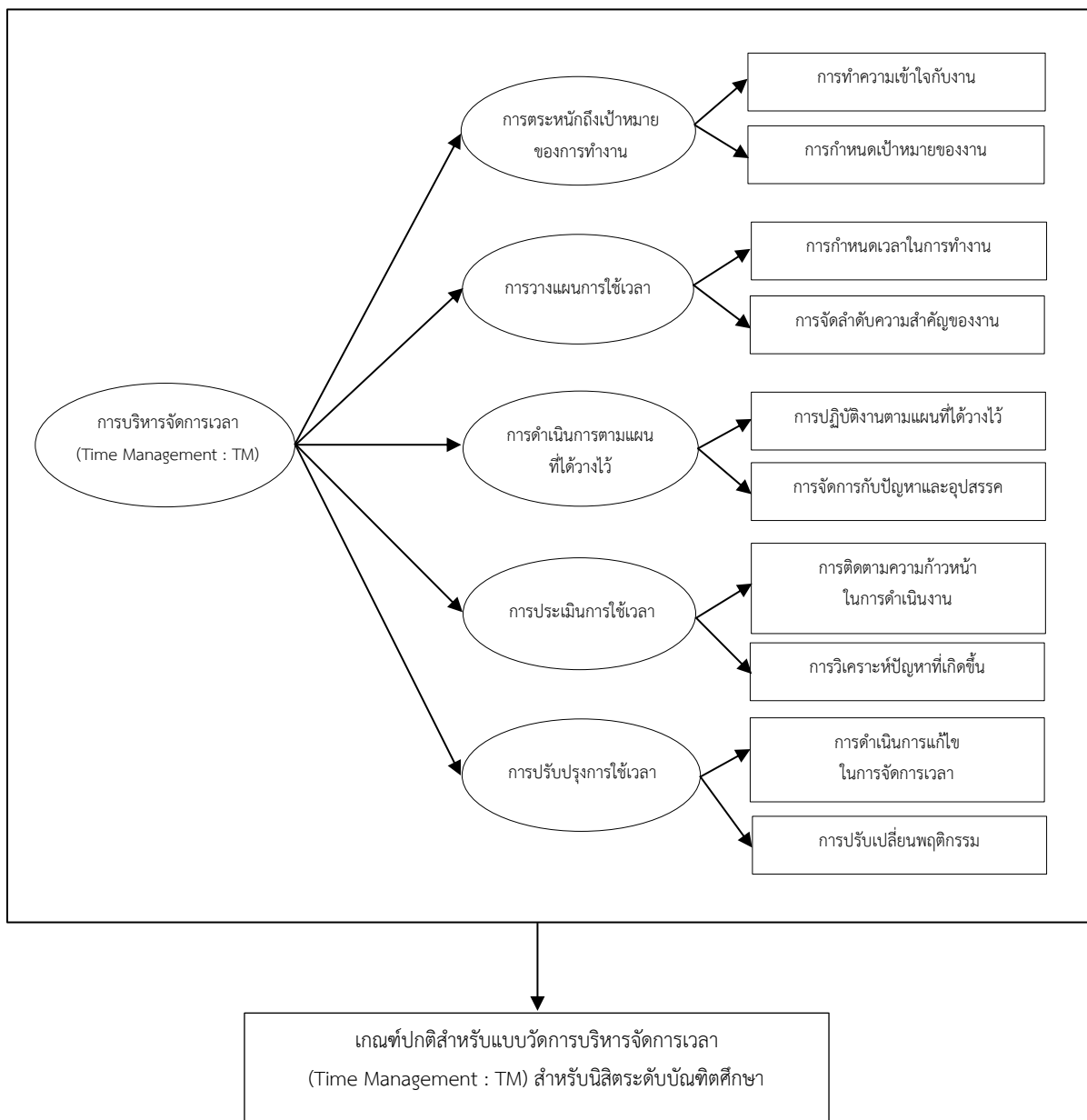
4.4 การวิเคราะห์ความเชื่อมั่น โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อวิเคราะห์ความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) จากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

4.5 การสร้างเกณฑ์ปกติ โดยการคำนวณหาค่าความถี่ ความถี่สะสม และนำความถี่สะสมของบรรทัดที่อยู่ต่ำกว่า 1 บรรทัด บวกกับครึ่งหนึ่งของค่าความถี่ของคะแนนในบรรทัดนั้น เพื่อใช้ในการหาค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ นำค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Rank) ที่คำนวณได้มาเปรียบเทียบกับตารางเทียบ ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์เป็นคะแนนที่ปกติ (Normalized T-Score) ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เทียบตารางแปลผล คะแนนที่ (สมนึก ภัททิยธนี, 2541, หน้า 35) ทำการปรับขยายคะแนนที่ปกติด้วยวิธีการสร้างสมการพยากรณ์เพื่อให้ได้คะแนนที่ครอบคลุมทุก ค่าคะแนนที่มีโอกาสเป็นไปได้ และทำการแบ่งเกณฑ์การแปลผลการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยใช้คะแนนที่ปกติเทียบว่าคะแนนดิบที่ได้ตรงกับคะแนนที่ปกติเท่าไร โดยมีเกณฑ์ในการแปลผลคะแนน (Clark-Carter,2005) ดังนี้

$P_{75.00}$ ขึ้นไป	หมายถึง มีการบริหารจัดการเวลา ระดับสูง
$P_{50.00} - P_{74.99}$	หมายถึง มีการบริหารจัดการเวลา ระดับค่อนข้างสูง
$P_{25.00} - P_{49.99}$	หมายถึง มีการบริหารจัดการเวลา ระดับค่อนข้างต่ำ
น้อยกว่า $P_{25.00}$	หมายถึง มีการบริหารจัดการเวลา ระดับต่ำ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้รวบรวมผลการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการเวลา โดยใช้แนวคิดของ Razali และคณะ (2022), Bernardo Tabuenca และคณะ (2021), Robert Wilson และคณะ (2021), และพิมพ์ โหลคำ (2550) เพื่อใช้เป็นองค์ประกอบและเป็นกรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีและการวิจัย โดยมีการเชื่อมโยงองค์ประกอบที่มีความคล้ายคลึงกันเข้าด้วยกัน มีจำนวนทั้งสิ้น 5 ด้าน และประกอบด้วยตัวบ่งชี้ 10 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย สามารถสรุป ผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

1.1 การสร้างแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ผู้วิจัยแบ่งองค์ประกอบออกเป็น 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านการตระหนักถึงเป้าหมายของการทำงาน ด้านการวางแผนการใช้เวลา ด้านการดำเนินการตามแผนที่ได้วางไว้ ด้านการประเมินการใช้เวลา และด้านการปรับปรุงการใช้เวลา มีองค์ประกอบย่อย จำนวน 10 องค์ประกอบย่อย รวมข้อคำถามจำนวนทั้งสิ้น 38 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบวัดเชิงพฤติกรรมประมาณค่า 5 ระดับ

1.2 ผลการหาคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัด จำนวน 39 ข้อ พบว่า แบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ผ่านการประเมินความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC อยู่ระหว่าง 0.60 ถึง 1.00 นั่นคือ แบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มีความตรงเชิงเนื้อหา จำนวน 38 ข้อ

1.3 ผลการหาคุณภาพด้านอำนาจจำแนกและความเชื่อมั่นของแบบวัด จำนวน 38 ข้อ โดยใช้เกณฑ์ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20 ถึง 1.00 และแปลความหมายของค่าอำนาจจำแนก (สมนึก ภัททิยธนี, 2549 หน้า 204) พบว่า ข้อคำถามผ่านเกณฑ์ค่าอำนาจจำแนก จำนวน 38 ข้อ โดยข้อคำถามด้านการตระหนักถึงเป้าหมายของการทำงาน มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.42 ถึง 0.78 ข้อคำถามด้านการวางแผนการใช้เวลา มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.43 ถึง 0.71 ข้อคำถามด้านการดำเนินการตามแผนที่ได้วางไว้ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.41 ถึง 0.72 ข้อคำถามด้านการประเมินการใช้เวลา มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.51 ถึง 0.79 และข้อคำถามด้านการปรับปรุงการใช้เวลา มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.52 ถึง 0.67 ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคจำนวน 38 ข้อ พบว่า แบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.937 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม สามารถนำไปใช้ได้

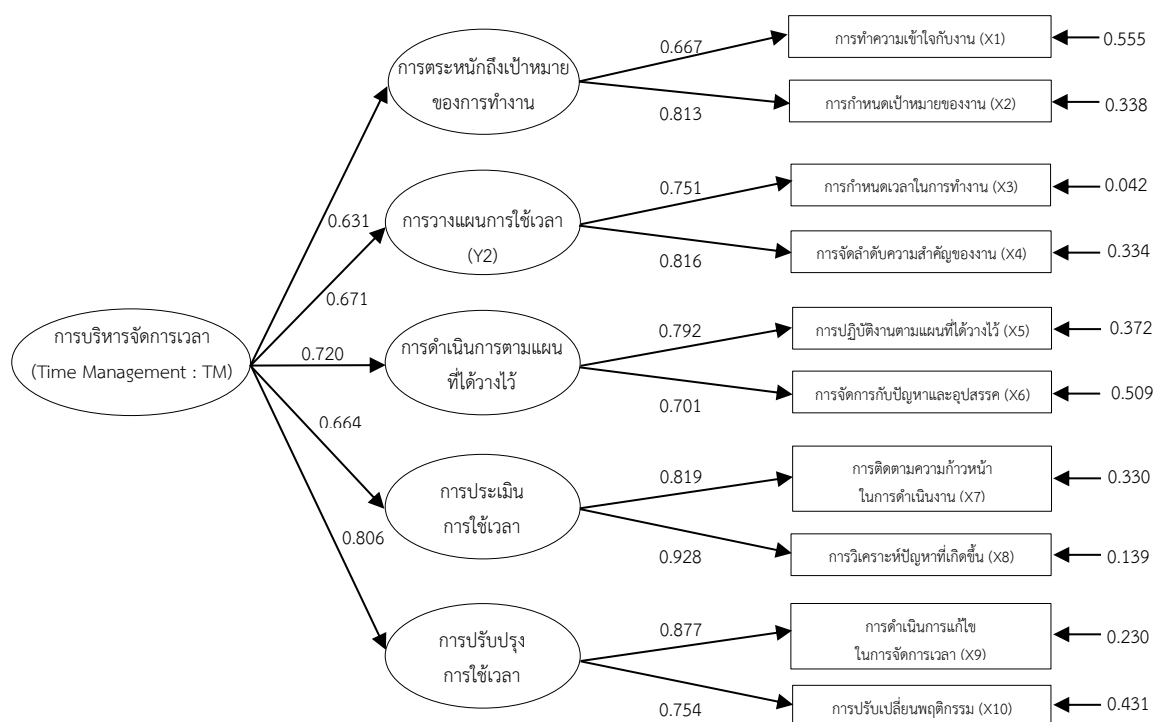
1.4 ผลการหาคุณภาพด้านความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ของแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยมีเกณฑ์การพิจารณาจากค่าสถิติไคแอสแควร์ (Chi-squared) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > .05$) ค่าองศาอิสระ (Degree of Freedom) ควรมีค่ามากกว่า 0 ค่าดัชนีรากที่สองของความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) กับดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของส่วนที่เหลือในรูปคะแนนมาตรฐาน (SRMR) ควรมีค่าน้อยกว่า 0.05 จะสอดคล้องดี และค่าดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดีเชิงเปรียบเทียบ (CFI) กับดัชนีที่แสดงการยอมรับของโมเดล (TLI) ควรมีค่าไม่น้อยกว่า 0.90 จะอยู่ในเกณฑ์ที่ดี (Schumacker & Lomax, 2010) มีรายละเอียด ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการหาคุณภาพด้านความตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

องค์ประกอบและตัวชี้วัด	Factor Loading	S.E.	t	R ²
องค์ประกอบที่ 1 การตระหนักถึงเป้าหมายของการทำงาน (Y1)	0.631	0.067	9.438*	0.631
ตัวชี้วัดที่ 1 การทำความเข้าใจกับงาน (X1)	0.667	0.049	13.734*	0.445
ตัวชี้วัดที่ 2 การกำหนดเป้าหมายของงาน (X2)	0.813	0.044	18.565*	0.662
องค์ประกอบที่ 2 การวางแผนการใช้เวลา (Y2)	0.671	0.032	20.971*	0.671
ตัวชี้วัดที่ 1 การกำหนดเวลาในการทำงาน (X3)	0.751	0.031	23.968*	0.958
ตัวชี้วัดที่ 2 การจัดลำดับความสำคัญของงาน (X4)	0.816	0.030	26.966*	0.666
องค์ประกอบที่ 3 การดำเนินการตามแผนที่ได้วางไว้ (Y3)	0.720	0.067	10.737*	0.720
ตัวชี้วัดที่ 1 การปฏิบัติงานตามแผนที่ได้วางไว้ (X5)	0.792	0.040	19.983*	0.628
ตัวชี้วัดที่ 2 การจัดการกับปัญหาและอุปสรรค (X6)	0.701	0.044	16.077*	0.491
องค์ประกอบที่ 4 การประเมินการใช้เวลา (Y4)	0.664	0.030	21.826*	0.664
ตัวชี้วัดที่ 1 การติดตามความก้าวหน้าในการดำเนินงาน (X7)	0.819	0.031	26.268*	0.670
ตัวชี้วัดที่ 2 การวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้น (X8)	0.928	0.040	23.221*	0.861
องค์ประกอบที่ 5 การปรับปรุงการใช้เวลา (Y5)	0.806	0.052	15.445*	0.806

องค์ประกอบและตัวชี้วัด	Factor Loading	S.E.	t	R ²
ตัวชี้วัดที่ 1 การดำเนินการแก้ไขในการจัดการเวลา (X9)	0.877	0.029	29.919*	0.770
ตัวชี้วัดที่ 2 การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม (X10)	0.754	0.034	21.996*	0.559
ดัชนีวัดความสอดคล้อง Chi-square = 31.625 , df = 22 , p – value = 0.084, RMSEA = 0.045 , CFI = 0.992 , TLI = 0.984 , SRMR = 0.028				

จากตารางที่ 1 สามารถสร้างโมเดลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) แสดงดังภาพที่ 2

แผนภาพที่ 2 โมเดลการวัดบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM)

จากตารางที่ 1 เมื่อพิจารณาสถิติทดสอบความสอดคล้องระหว่างโมเดลการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา กับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า ค่าไคสแควร์ (Chi-

square) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($\chi^2 = 31.625$, $df = 22$, $p\text{-value} = 0.084$ และค่า $RMSEA = 0.045$ มีค่าใกล้ 0 ค่า $CFI = 0.992$ และค่า $TLI = 0.984$ มีค่าใกล้ 1 และค่า $SRMR = 0.028$ มีค่าใกล้ 0 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ แสดงว่า โมเดลการวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) ของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัว พบว่า มีค่าระหว่าง 0.667 - 0.928 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกองค์ประกอบ นั่นคือ โมเดลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มีความตรงเชิงโครงสร้าง

2. ผลการสร้างเกณฑ์ปกติ (Local Norms) ของแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

การพัฒนาเกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น (Local Norms) ของแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจากนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1-2 รวมทั้งสิ้น 384 คน คะแนนเต็ม 190 คะแนน พบว่า มีคะแนนดิบอยู่ระหว่าง 108 ถึง 188 คะแนน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 150.13 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 17.72 มีช่วงคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์ อยู่ระหว่าง 0 ถึง 100 มีช่วงคะแนนที่ปกติ ตั้งแต่ 23 ถึง 74 โดยเกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น (Local Norms) ของแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา แบ่งออกเป็น 4 ระดับ มีรายละเอียด ดังตารางที่ 2

การบริหารจัดการเวลา	คะแนนดิบ (Raw Score)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile)	คะแนนมาตรฐานที่ (Normalized T-Score)	ระดับการบริหารจัดการเวลา
เกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น	162 คะแนนขึ้นไป	$P_{75.00}$ ขึ้นไป	T_{57} ขึ้นไป	สูง
	152-161 คะแนน	$P_{50.00} - P_{74.99}$	$T_{50} - T_{56}$	ค่อนข้างสูง
	139-151 คะแนน	$P_{25.00} - P_{49.99}$	$T_{42} - T_{49}$	ปานกลาง
	น้อยกว่า 139	น้อยกว่า $P_{25.00}$	น้อยกว่า T_{42}	ต่ำ

จากตาราง 4.11 พบว่า เกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น (Local Norms) ของแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เทียบกับเกณฑ์การแปลผลคะแนนที่ปกติของ (Clark-Carter, 2005) พบว่า จำแนกออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่

การบริหารจัดการเวลาในระดับสูง มีคะแนนดิบตั้งแต่ 162 คะแนนขึ้นไป มีช่วงคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์ 75.00 ขึ้นไป และมีช่วงคะแนนที่ปกติ 57 ขึ้นไป ซึ่งหมายถึง นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีผลการวัดความสามารถในการบริหารจัดการเวลาอยู่ในระดับสูง โดยมีคะแนนอยู่ในกลุ่ม 25% ที่มีคะแนนสูงสุดเมื่อเทียบกับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาทั้งหมด หรือมีการบริหารจัดการเวลามากกว่าคนอื่น 75% เทียบกับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาทั้งหมด

การบริหารจัดการเวลาในระดับค่อนข้างสูง มีคะแนนดิบตั้งแต่ 152 ถึง 161 คะแนน มีช่วงคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์ อยู่ระหว่าง 50.00 ถึง 74.99 และมีช่วงคะแนนที่ปกติ อยู่ระหว่าง 50 ถึง 56 ซึ่งหมายถึง นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีผลการวัดความสามารถในการบริหารจัดการเวลาอยู่ในระดับค่อนข้างสูง โดยมีคะแนนมากกว่าค่าเฉลี่ยของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาทั้งหมดขึ้นไป แต่มีคะแนนต่ำกว่ากลุ่ม 25% ที่มีคะแนนสูงสุดเมื่อเทียบกับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาทั้งหมด ทั้งนี้อาจต้องได้รับการปรับปรุงหรือพัฒนาการบริหารจัดการเวลาในบางตัวบ่งชี้ที่มีคะแนนต่ำ

การบริหารจัดการเวลาในระดับปานกลาง มีคะแนนดิบตั้งแต่ 139 ถึง 151 คะแนน มีช่วงคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์ อยู่ระหว่าง 25.00 ถึง 49.99 และมีช่วงคะแนนที่ปกติ อยู่ระหว่าง 42 ถึง 49 ซึ่งหมายถึง นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีผลการวัดความสามารถในการบริหารจัดการเวลาอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีคะแนนมากกว่ากลุ่ม 25% ที่มีคะแนนต่ำสุด แต่ต่ำกว่ากลุ่ม 50% ที่มีคะแนนสูงสุดเมื่อเทียบกับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาทั้งหมด ทั้งนี้ควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขการบริหารจัดการเวลาในตัวบ่งชี้ที่มีคะแนนต่ำ

การบริหารจัดการเวลาในระดับต่ำ มีคะแนนดิบน้อยกว่า 139 คะแนน มีช่วงคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์ น้อยกว่า 25.00 และมีช่วงคะแนนที่ปกติน้อยกว่า 42 ซึ่งหมายถึง นิสิตระดับบัณฑิตศึกษามีผลการวัดความสามารถในการบริหารจัดการเวลาอยู่ในระดับต่ำ โดยมีคะแนนอยู่ในกลุ่ม 25% ที่มีคะแนนต่ำสุดเมื่อเทียบกับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาทั้งหมด ทั้งนี้ควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขการบริหารจัดการเวลาโดยเร่งด่วนในตัวบ่งชี้ที่มีคะแนนต่ำ

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ สามารถอภิปรายผล ได้ดังนี้

1. ผลการสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

1.1 การสร้างแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ผู้วิจัยได้สังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการเวลา ผลการสังเคราะห์ ได้มาซึ่งนิยามของการบริหารจัดการเวลา ที่แบ่งข้อคำถามออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการตระหนักถึงเป้าหมายของการทำงาน ด้านการวางแผนการใช้เวลา ด้านการดำเนินการตามแผนที่ได้วางไว้ ด้านการประเมินการใช้เวลา และด้านการปรับปรุงการใช้เวลา มีองค์ประกอบย่อย จำนวน 10

องค์ประกอบย่อย รวมข้อคำถามจำนวนทั้งสิ้น 39 ข้อ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Razali (2022) เรื่อง การศึกษาผลกระทบของการบริหารเวลาต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ของอุสเซน ออนน์ มหาวิทยาลัยมาเลเซีย ที่มีการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีต่อการบริหารจัดการเวลาของนักศึกษา และพบว่ามี ปัจจัยหลัก 3 ประการ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการเวลา ได้แก่ การวางแผนเวลา ทักษะคิดด้านเวลา และการปรับปรุงแผนการใช้เวลาและแก้ไขกิจกรรมที่ทำให้เสียเวลา และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Bernardo Tabuenca (2021) เรื่อง ทำการศึกษาการคำนึงถึงช่องว่างระหว่างการเรียนรู้ไปสู่วิทยาศาสตร์ ระดับอุดมศึกษาให้เป็นไปอย่างราบรื่น : การส่งเสริมทักษะการบริหารเวลา ได้แบ่งโครงสร้างย่อยของการ บริหารจัดการเวลาตามแนวคิดของ Britton and Tesser (1991) ที่พัฒนาแบบสอบถามการบริการเวลา (TMQ) และเป็นแบบทดสอบย่อยที่สุดในบริบททางการศึกษา ออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ 1. การวางแผนระยะสั้น 2. การวางแผนระยะยาว และ 3. ทักษะคิดด้านเวลา และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิรงค์รอง ชมภูมิ่ง (2562) เรื่อง การศึกษาความสามารถในการบริหารเวลาของนักศึกษาพยาบาลบรมราชชนนี สุพรรณบุรี และปวันรัตน์ บุญเกิด (2562) เรื่อง การศึกษาการบริหารเวลาอย่างเหมาะสมของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ที่แบ่งความสามารถในการบริหารเวลาออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เวลา 2) ด้านการกำหนดเป้าหมายการดำเนินชีวิตของตนเอง 3) ด้านการวางแผนการใช้เวลา 4) ด้านการดำเนินการ ตามแผนที่ได้วางไว้ 5) ด้านการประเมินผลการใช้เวลา และ 6) ด้านปรับปรุงแผนการใช้เวลาและแก้ไขกิจกรรม ที่ทำให้เสียเวลา โดยผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามที่มีลักษณะเป็นแบบวัดเชิงพฤติกรรมประมาณค่า เนื่องจากผู้วิจัย ต้องการวัดเชิงพฤติกรรมเกี่ยวกับการบริหารจัดการเวลาของนิสิต จึงสร้างข้อคำถามแบบประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดระดับ คือ 1,2,3,4 และ 5 เพื่อให้นิสิตประเมินพฤติกรรมของ ตนเองตามระดับที่กำหนด ซึ่ง สอดคล้องกับ เอนก พ.อนุกุลบุตร (2548) ที่กล่าวว่า มาตรฐานค่าแบบตัวเลขเป็นมาตรวัดอันดับคุณภาพ ที่ใช้ตัวเลขบอกขั้นของคุณภาพ เช่น ความรู้สึก เจตคติของ บุคคล สิ่งของ หรือเหตุการณ์ที่ต้องการจัด อันดับ อาจแบ่งเป็น 3, 5, 7, 9 อันดับ แต่ไม่ควรมากอันดับ เกินไปเพราะยากแก่การวินิจฉัยและควรมีอันดับ เป็นจำนวนคี่ ซึ่งในการตอบข้อคำถามแบบประมาณค่า นิสิตสามารถเลือกตอบได้อย่างอิสระและตรงตาม ระดับพฤติกรรมของตนเอง

1.2 ผลการหาคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 39 ข้อ พบว่า แบบวัดการบริหารจัดการเวลา จำนวน 39 ข้อ ผ่านการประเมินความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน โดยมีค่าดัชนีความ สอดคล้อง IOC อยู่ระหว่าง 0.60 ถึง 1.00 ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 1 ข้อ คือ ข้อคำถามด้านการวิเคราะห์ ปัญหาที่เกิดขึ้น ข้อที่ 33 เนื่องจากข้อคำถามไม่ตรงกับสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการวัดนิสิต สรุปได้ว่า แบบวัดการ บริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มีความตรงเชิงเนื้อหา

จำนวน 38 ข้อ ซึ่งสอดคล้องกับ สมนึก ภัททิยธนี (2549) ที่กล่าวว่า ข้อสอบที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 เป็นข้อสอบที่วัดได้ตรงตามนิยามปฏิบัติการ

1.3 ผลการหาคุณภาพด้านอำนาจจำแนกและความเชื่อมั่นของแบบวัด จำนวน 38 ข้อ โดยใช้เกณฑ์ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20 ถึง 1.00 และแปลความหมายของค่าอำนาจจำแนก (สมนึก ภัททิยธนี, 2549 หน้า 204) พบว่า ข้อคำถามผ่านเกณฑ์ค่าอำนาจจำแนก จำนวน 38 ข้อ โดยข้อคำถามด้านการตระหนักถึงเป้าหมายของการทำงาน มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.42 ถึง 0.78 ข้อคำถามด้านการวางแผนการใช้เวลา มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.43 ถึง 0.71 ข้อคำถามด้านการดำเนินการตามแผนที่ได้วางไว้ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.41 ถึง 0.72 ข้อคำถามด้านการประเมินการใช้เวลา มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.51 ถึง 0.79 และข้อคำถามด้านการปรับปรุงการใช้เวลา มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.52 ถึง 0.67 จึงเหมาะสมต่อการนำไปใช้ ซึ่งสอดคล้องกับ เกียรติสุตา ศรีสุข (2551) ที่กล่าวว่า เครื่องมือที่สามารถจำแนกได้ระหว่างกลุ่มเก่งกับกลุ่มอ่อน หรือจำแนกระหว่างกลุ่มที่มีเจตคติสูงกับต่ำได้ ค่าอำนาจจำแนกจะมีค่าอยู่ระหว่าง +1.00 ถึง -1.00 โดยเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป และผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่น จำนวน 38 ข้อ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์เป็นรายด้าน พบว่า มีความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้งฉบับ เท่ากับ 0.937 ด้านการตระหนักถึงเป้าหมายของการทำงาน มีความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.799 ด้านการวางแผนการใช้เวลา มีความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.852 ด้านการดำเนินการตามแผนที่ได้วางไว้ มีความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.739 ด้านการประเมินการใช้เวลา มีความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.815 และด้านการปรับปรุงการใช้เวลา มีความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.832 ซึ่งแบบวัดทั้ง 5 ด้าน มีความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม โดยค่าที่ยอมรับได้ควรจะมีค่าไม่ต่ำกว่า 0.70 (Nunnally, 1978 อ้างถึงใน วุฒิชชาติ สุนทรสมัย และเกศริน อิมเล็ก, 2550) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการเวลา ทำให้มีความเข้าใจและสามารถกำหนดนิยามการบริหารจัดการเวลาได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญในสาขาการวัดและประเมินผลหลายท่านในทุกขั้นตอนเพื่อให้แบบวัดมีความเหมาะสมทั้งทางด้านภาษาและเนื้อหาที่ใช้ในการทดสอบ จึงทำให้แบบวัดที่ได้มีคุณภาพด้านค่าอำนาจจำแนกและความเชื่อมั่นตามเกณฑ์

1.4 ผลการหาคุณภาพด้านความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ของแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 38 ข้อ พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องของโมเดล ประกอบด้วย ค่าสถิติไคแอสแควร์ (Chi-squared) เท่ากับ 31.625, ค่า df เท่ากับ 22 , ค่า p-value เท่ากับ 0.084 และค่า RMSEA เท่ากับ 0.045 มีค่าใกล้ 0 ค่า CFI เท่ากับ 0.992 และค่า TLI เท่ากับ 0.984 มีค่าใกล้ 1 และค่า SRMR เท่ากับ 0.028 มีค่าใกล้ 0 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ค่าสถิติวัดระดับความสอดคล้อง เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ของตัวแปรสังเกตได้ทุกตัว พบว่า มีค่าระหว่าง 0.667 ถึง 0.928 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกองค์ประกอบ นั่นคือ โมเดลการ

วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มีความตรงเชิงโครงสร้างและมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า ตัวชี้วัดที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading) มากที่สุดคือ การวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้น ($\beta=0.928$) การดำเนินการแก้ไขในการจัดการเวลา ($\beta=0.877$) การติดตามความก้าวหน้าในการดำเนินงาน ($\beta=0.819$) การจัดลำดับความสำคัญของงาน ($\beta=0.816$) การกำหนดเป้าหมายของงาน ($\beta=0.813$) การปฏิบัติงานตามแผนที่ได้วางไว้ ($\beta=0.792$) การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ($\beta=0.754$) การกำหนดเวลาในการทำงาน ($\beta=0.751$) การจัดการกับปัญหาและอุปสรรค ($\beta=0.701$) และการทำความเข้าใจกับงาน ($\beta=0.667$) ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับ ยุทธ ไกรวรรณ (2550) ที่กล่าวว่า น้ำหนักองค์ประกอบเป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับองค์ประกอบ ซึ่งควรมีค่ามากกว่า 0.3 ตัวแปรใดมีน้ำหนักในองค์ประกอบใดมาก ควรจะจัดตัวแปรนี้เข้ากับองค์ประกอบนั้น

2. ผลการสร้างเกณฑ์ปกติ (Local Norms) ของแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากการทดสอบมาสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบวัดในรูปคะแนน T ปกติ (Normalized T-Score) พบว่า นิสิตทำแบบวัดได้คะแนนดิบอยู่ระหว่าง 108 ถึง 188 คะแนน และเมื่อแปลงเป็นคะแนนที่ปกติ อยู่ในช่วงคะแนนที่ปกติ ตั้งแต่ 0 ถึง 72 ซึ่งคะแนนไม่ครอบคลุมคะแนนดิบทุกคะแนน อาจทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการแปลความหมายจากการสอบ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการขยาย T ปกติ โดยอาศัยสมการพยากรณ์ ทำให้ได้คะแนนที่ปกติ ตั้งแต่ 23 ถึง 74 ซึ่งครอบคลุมคะแนนดิบทุกคะแนน ซึ่งสอดคล้องกับ สมนึก ภัททิยธนี (2546,4) ที่กล่าวว่า คะแนนที่ปกติ จะไม่ครอบคลุมคะแนนดิบทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด หรือแม้จะสุ่มตัวอย่างให้มีจำนวนมาก ๆ เป็นจำนวนนับพัน ก็อาจจะไม่มีนักเรียนคนใดคะแนนใกล้เคียงกับคะแนนเต็มหรือได้คะแนนเข้าใกล้ 0 จึงจำเป็นต้องขยายคะแนน T ปกติ ให้ครอบคลุมคะแนนดิบทุกคะแนนหรือเกือบทุกคะแนน เพื่อความสะดวกในการนำไปใช้และเป็นหลักเกณฑ์หนึ่งในการทำเกณฑ์ปกติ (Norms) ซึ่งสอดคล้องกับ บรรดล สุขปิติ (2543,20) ที่กล่าวว่า การแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนมาตรฐานจากความหมายแบบคลุมเครือทำให้ความหมายชัดเจนขึ้น จึงสรุปได้ว่า เกณฑ์ปกติที่สร้างขึ้นสามารถนำไปใช้ ในการแปลความหมาย เพื่อบอกระดับความสามารถในการบริหารจัดการเวลา สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาได้อย่างละเอียดและมีคุณภาพ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. หน่วยงานหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนานิสิตนักศึกษา สามารถนำแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาไปเก็บรวบรวมข้อมูล และนำผลที่ได้มา

วิเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงประจักษ์ สำหรับการวางแผนพัฒนากิจกรรมหรือจัดกิจกรรมส่งเสริม การบริหาร จัดการเวลาให้กับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

2. แบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิต แบ่ง ออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการตระหนักถึงเป้าหมายของการทำงาน ด้านการวางแผนการใช้เวลา ด้านการ ดำเนินการตามแผนที่ได้วางไว้ ด้านการประเมินการใช้เวลา และด้านการปรับปรุงการใช้เวลา มีลักษณะเป็น แบบวัดเชิงพฤติกรรมประมาณค่า 5 ระดับ ข้อคำถามในแต่ละด้านที่สร้างขึ้นเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับงานและ กิจกรรมด้านการเรียนของนิสิตเท่านั้น หากนิสิตนักศึกษาหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต้องการนำแบบวัดไปใช้เพื่อ วัดระดับความสามารถในการบริหารจัดการเวลา ควรศึกษาคู่มือการใช้แบบวัด ลักษณะของข้อคำถาม เกณฑ์ การตรวจให้คะแนน และเกณฑ์ในการแปลความหมายของช่วงคะแนนให้เข้าใจ เพื่อการแปลผลระดับคะแนน ความสามารถในการบริหารจัดการเวลาได้อย่างถูกต้อง

3. หน่วยงานหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนานิสิตนักศึกษา ควรนำแบบวัดการบริหารจัดการ เวลา (Time Management : TM) สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาไปเก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่ต้นภาคเรียน หรือต้นปีการศึกษา เนื่องจากแบบวัดการบริหารจัดการเวลา มีองค์ประกอบที่ควรได้รับการพัฒนาตั้งแต่เริ่ม วางแผนในการเรียน เช่น การตระหนักถึงเป้าหมายของการทำงาน การวางแผนการใช้เวลา เพื่อดึงเป้าหมายใน การเรียน ทั้งนี้หากได้ประเมินความสามารถในการบริหารจัดการเวลาของตนเองตั้งแต่เริ่มต้น จะช่วยลดปัญหา ด้านการเรียนที่จะเกิดกับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

หากนำแบบวัดการบริหารจัดการเวลา (Time Management : TM) ไปประเมินนิสิตระดับ บัณฑิตศึกษาแล้ว พบว่า ความสามารถในการบริหารจัดการเวลาอยู่ในระดับต่ำ ผู้วิจัยควรศึกษาเพิ่มเติม เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการเวลาในด้านนั้น และนำผลตัวบ่งชี้ที่ส่งผลมาทำการส่งเสริมและ พัฒนาการบริหารจัดการเวลาของนิสิตเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อม ส่งเสริมและพัฒนา นิสิตระดับ บัณฑิตศึกษาให้มีความสามารถในการบริหารจัดการเวลาอยู่ในระดับสูงขึ้นไป อีกทั้งควรมีการเปรียบเทียบ ความสามารถในการบริหารจัดการเวลาของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในแต่ละชั้นปีด้วย

เอกสารอ้างอิง

- ดิลกรัตน์ โคตรสุมาตย์. (2555). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อระยะเวลาการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษาระดับ บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 5(3), 17-27.
- นวรรตน์ ไชยมภู และคณะ. (2562). ความสามารถในการบริหารจัดการเวลาของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ยะลา. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย ฉบับสังคมศาสตร์

- และมนุษยศาสตร์, 9(1), 296-306.
- พรรณวดี สมกิตติกานนท์ และคณะ. (2560). การพัฒนารูปแบบการให้การปรึกษากลุ่มแบบบูรณาการเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะของความสำเร็จในการบริหารเวลาของนักศึกษาวิทยาลัยเซนต์หลุยส์. วารสารเกษมบัณฑิต, 18(1), 19-35.
- พิมพ์ โหลคำ. (2550). ความสามารถในการบริหารเวลาของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มนตรี อินตา. (2562). *SOFT SKILLS: ทักษะที่จำเป็นสู่ความเป็นมืออาชีพของครูยุคใหม่*. วารสารศึกษาศาสตร์, 20(1), 153-167.
- รัตนวัชร เพ็ญรัตนศิริ และคณะ. (2564). การสำรวจ Soft Skills ที่จำเป็นของสถานประกอบการในศตวรรษที่ 21. วารสารวิจัยรำไพพรรณี, 15(1), 59-69.
- วิภาพร สิทธิศาสตร์. (2542). ผลของการฝึกทักษะการบริหารเวลาต่อความเครียดและความสามารถในการบริหารจัดการเวลาของนักศึกษาพยาบาล [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิรงค์รอง ชมภูมิ่ง. (2562). ความสามารถในการบริหารเวลาของนักศึกษาพยาบาลบรมราชชนนี สุพรรณบุรี. วารสารวิจัยสุขภาพและการพยาบาล, 35(3), 199-211.
- ศิริพร สังกรแก้ว. (2564). การพัฒนาแบบวัดสมรรถนะสากลของนิสิตครู [วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ศิริสุตา แก้วมณีชัย. (2563). รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารเวลาอย่างมีประสิทธิภาพของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ [วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- สมฤทัย ทองบุญน่ม. (2563). การพัฒนาตัวบ่งชี้คุณลักษณะบรรยากาศห้องเรียนเชิงบวก สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- อุทัย ดุลยเกษม. (2557). แนวทางพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา. วารสาร เทคโนโลยีภาคใต้, 7(1), 93-97.
- กาญจนา วัฒนา. (2545). การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา. ธนพรการพิมพ์.
- กิตติพร ปัญญาภิบาล. (2549). วิจัยเชิงปฏิบัติการ : แนวทางสำหรับครู, นันทพันธ์ พรินต์.
- เกียรติสุตา ศรีสุข. (2552). ระเบียบวิธีวิจัย. ครองช่าง.
- จริยา เสถบุตร. (2552). การวัดและการประเมินผลทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ชวาล แพร์ตกุล. (2520). เทคนิคการวัด (พิมพ์ครั้งที่ 2). วัฒนาพานิช.
- ธีรศักดิ์ อุณารมย์เลิศ. (2549). เครื่องมือวิจัยทางการศึกษา : การสร้างและการพัฒนา. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- เพชรน้อย สิงห์ช่างชัย. (2549). *หลักการและการใช้สถิติการวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัวสำหรับการวิจัยทางการแพทย์* (พิมพ์ครั้งที่ 3). ชานเมืองการพิมพ์.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2557). *เดิบทดเต็มตามศักยภาพสู่ศตวรรษที่ 21 ของการศึกษาไทย*. โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 7). สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ยุทธ ไกยวรรณ. (2550). *การสร้างเครื่องมือวิจัย*. ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- รังสรรค์ มณีเล็กและคณะ. (2545). *การพัฒนาเครื่องมือสำหรับการประเมินการศึกษา*. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 3). สุวีริยาสาส์น.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2547). *การวัดด้านจิตพิสัย*. สุวีริยาสาส์น.
- วิญญา วิศาลาภรณ์. (2548). *การสร้างแบบทดสอบ*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2541). *การวัดผลการศึกษา*. ประสานการพิมพ์.
- ชวนนท์ จันทรสุข และคณะ. (2560, 7-8 ธันวาคม). *ความสามารถในการบริหารเวลาของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ชัยนาท* [เอกสารนำเสนอ]. การประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 14 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน, นครปฐม, ประเทศไทย.
- Bernardo Tabuenca et al. (2022). *Mind the gap: smoothing the transition to higher education fostering time management skills*. Universal Access in the Information Society, 2022(21), 367-379.
- Hafiz Muhammad Ather Khan. (2016). *Exploring Relationship of Time Management with Teachers' Performance*. Bulletin of Education and Research, 38(2), 249-263.
- Hair, J. et al. (2010). *Multivariate data analysis* (7th ed.). Upper saddleRiver, New Jersey : Pearson Education International.
- Mehdi Beyramijam. (2020). *Work-Family Conflict among Iranian Emergency Medical*.
- Razali et al. (2017). *The Impact of Time Management on Students' Academic Achievement*. Journal of Physics : Conference Series, 995(2018), 1-7.
- Richelle V. Adams et al. (2019). *Impact of Time Management Behaviors on Undergraduate Engineering Students' Performance*. SAGE Publications, pp.199-211.

อิทธิพลของความผูกพันต่อองค์การของพนักงาน และรูปแบบการจัดการความขัดแย้งต่อผล
การปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่ง ในนิคมอุตสาหกรรม
เกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา

**The Effect Of Organizational Commitment And Conflict Management
Stlye To Job Performance Of A Vaccien Manufacturer Employee In
Gateway Industrial Estate, Chachoengsao Province**

วรรณิ ปิยะเจริญ และ ถิรรัตน์ พิมพ์ภรณ์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Wannee Piyacharoen and Thittarat Pimpaporn

Kasetsart University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: wannee.pi@ku.th

บทคัดย่อ*

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความผูกพันต่อองค์การที่ส่งผลต่อผลการปฏิบัติงานพนักงาน และ 2) ศึกษารูปแบบการจัดการความขัดแย้งที่ส่งผลต่อผลการปฏิบัติงานพนักงาน เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามกับประชากร คือ พนักงานของบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่ง ในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวนทั้งสิ้น 125 คน ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 108 ตัวอย่าง แล้วทำการวิเคราะห์ ด้วยสถิติเชิงพรรณนา คือ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน คือ สหสัมพันธ์เพียร์สัน ใช้วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ ใช้วิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรเพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัย พบว่า 1) ความผูกพันต่อองค์การของพนักงานรายด้าน ความผูกพันทางด้านอารมณ์และความผูกพันตามบรรทัดฐานของสังคมมีอิทธิพลเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่ง ในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา และ 2) การจัดการความขัดแย้งรูปแบบการให้ความช่วยเหลือและรูปแบบประนีประนอมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่ง ในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: ความผูกพันต่อองค์การ; รูปแบบการจัดการความขัดแย้ง; ผลการปฏิบัติงาน

* วันที่รับบทความ : 5 เมษายน 2566; วันที่แก้ไขบทความ 22 เมษายน 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 27 เมษายน 2566

Received: April 5, 2023; Revised: April 22, 2023; Accepted April 27, 2023

Abstracts

The objectives of this research were to study 1) The Effect of Organizational Commitment and 2) Conflict Management Style to Job Performance of a Vaccine Manufacturer Employees in Gateway Industrial Estate, Chachoengsao Province. It is quantitative research by using survey research method. Population of this study is comprised 125 employees. The number of sample is calculated from Krejcie & Morgan formular. 108 Employees are response. Sampling method is accidental sampling. Research questionnaire is used for collecting data from the target sample for analyze the frequency, mean, percentage, standard deviation and hypothesis were tested by multiple regression analysis.

The results of the research found that 1) Affective commitment and Normative commitment are significant positive effect on job performance of employee in Gateway Industrial Estate, Chachoengsao Province ($p = 0.05$). And 2) Conflict management style Collaboration and Accommodation are significant positive effect on job performance of employee in Gateway Industrial Estate, Chachoengsao Province ($p = 0.05$).

Keywords: Organization Commitment; Conflict Management Style; Job Performance

บทนำ

วัคซีนเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสร้างภูมิคุ้มกันที่มีประสิทธิภาพสูง เป็นเป้าหมายสูงสุดของการนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมโรค เหมาะกับสถานการณ์ของสังคมในปัจจุบัน เช่น สถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด 19 อุตสาหกรรมการผลิตวัคซีนจึงเป็นที่ได้รับความสนใจและมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ ดังจะเห็นได้จากรัฐบาลมีการกำหนดนโยบายเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมผลิตวัคซีน

บริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นหนึ่งในผู้ประกอบการที่สามารถผลิตวัคซีนแบบปลายน้ำโดยการนำวัคซีนชนิดเข้มข้น (Bulk of vaccine) มาผสมสูตรและแบ่งบรรจุ ได้แก่ วัคซีนไขหวัดใหญ่ พิษสุนัขบ้า ไข้มองอักเสบเจือเป็นชนิดติดต่อพันธุกรรม ปัจจุบันกำลังศึกษาวิธีการผลิตวัคซีนมะเร็งปากมดลูกและวัคซีนโควิด กระบวนการผลิตวัคซีนเป็นกระบวนการปราศจากเชื้อ บุคลากรต้องมีความรู้ ทักษะ ความชำนาญเป็นอย่างมากในการดำเนินการผลิต การควบคุมสภาวะแวดล้อมการผลิต เครื่องมือ เครื่องจักร เพื่อให้ได้วัคซีนที่มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผลปลอดภัยต่อผู้ใช้ และสอดคล้องตามมาตรฐานสากล บริษัทผู้ผลิตวัคซีนแห่งนี้จึงให้ความสำคัญกับบุคลากรเป็นอย่างมากภายใต้วิสัยทัศน์ บุคลากรเป็นทรัพย์สินที่มีค่ามากที่สุดขององค์กร โดยบุคลากรผู้ปฏิบัติงานต้องผ่านการอบรม ฝึกฝนทักษะ ความชำนาญ จนมั่นใจได้ว่ามีคุณสมบัติเหมาะสมจึงจะสามารถดำเนินการผลิตได้ ด้วยเหตุนี้ บริษัทจำเป็นต้องใช้เวลาและเงินทุนในการพัฒนาบุคลากรเพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้ตามเป้าหมายขององค์กร ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าการรักษาบุคลากรให้คงอยู่หรือการเพิ่มความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานจึงเป็นตัวแปรที่สามารถเพิ่มผลการปฏิบัติงานและเพิ่มศักยภาพขององค์กรได้

ผลการปฏิบัติงาน เป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมของพนักงานที่แสดงให้เห็นความสามารถในการตอบสนองต่อความคาดหวังขององค์กร ผลการปฏิบัติงานของพนักงานเป็นสิ่งสำคัญต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจ ส่งผลกระทบทั้งโดยตรงและโดยอ้อมต่อเป้าหมายขององค์กร (Borman and Motowidlo, 1993) การกำหนดกลยุทธ์เริ่มต้นตั้งแต่การสรรหาคัดเลือกบุคคลากร การอบรม การพัฒนาบุคลากร หรือสร้างแรงจูงใจ ล้วนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อผลการปฏิบัติงาน (Motowidlo and Kell, 2012) ความผูกพันต่อองค์กรของพนักงาน (Organization Commitment) เป็นหนึ่งตัวแปรสาเหตุสำคัญที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการทำงานของพนักงาน โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมการผลิตวัคซีนที่ต้องใช้ความรู้ ความชำนาญ และทักษะในการปฏิบัติงาน ในสถานการณ์ปัจจุบันที่เกิดการแข่งขันในอุตสาหกรรม การให้ความสำคัญกับปัจจัยที่ผลักดันให้เกิดความผูกพันต่อองค์กรเป็นสิ่งสำคัญ (Bedarkar and Pandita, 2014) ในองค์กรที่มีพนักงานที่มีความผูกพันต่อองค์กรจำนวนมากจะช่วยดึงดูดศักยภาพของพนักงาน (Gallup, 2006) ในทางตรงกันข้าม องค์กรที่พนักงานไม่มีความผูกพันต่อองค์กรจะทำให้ผลการปฏิบัติงานต่ำ องค์กรจะต้องรับภาระต้นทุนจากการขาดงานและการเปลี่ยนงานสูง (Bates, 2004) การเพิ่มขึ้นของความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานมีอิทธิพลทางบวกต่อผลการปฏิบัติงาน (Stoyanova and Iliev, 2017) องค์กรควรสร้างบรรยากาศในการทำงานให้เกิดประโยชน์ต่อการสร้างความผูกพันต่อองค์กร โดยกำหนดให้มีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดผลดีต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานและองค์กรในที่สุด (Bedarkar and Pandita, 2014)

อีกหนึ่งตัวแปรสำคัญที่ส่งผลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน ได้แก่ รูปแบบการจัดการความขัดแย้ง (Conflict Management Style) ความขัดแย้งในสถานที่ทำงานเป็นเหตุการณ์ที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นมีผลกระทบต่อผลการปฏิบัติงานแตกต่างกัน (Lee et al., 2015) เช่นเดียวกับผลของรูปแบบการจัดการความขัดแย้งก็ส่งผลต่อผลการปฏิบัติงานต่างกัน (Rahim et al., 2001) ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าการเลือกใช้รูปแบบการจัดการความขัดแย้งจึงเป็นสิ่งที่ท้าทายและมีความสำคัญ เพื่อให้ทุกคนในองค์กรสามารถทำงานร่วมกันได้ และบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรด้วยเช่นกัน

จากการทบทวนแนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยมีความสนใจในการศึกษาถึงอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุทั้งสองประการ ได้แก่ ความผูกพันต่อองค์กรของพนักงาน และรูปแบบการจัดการความขัดแย้งที่มีต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่ง ในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานที่ส่งผลต่อผลการปฏิบัติงานพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา
2. เพื่อศึกษารูปแบบการจัดการความขัดแย้งที่ส่งผลต่อผลการปฏิบัติงานพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงอิทธิพลของความผูกพันต่อองค์การ และรูปแบบการจัดการความขัดแย้งต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่ง ในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ในระหว่างเดือนกันยายน - ตุลาคม พ.ศ. 2565 มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัย คือ พนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่ง ในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวนทั้งหมด 125 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการคำนวณตามสูตร Krejcie & Morgan จะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมเท่ากับ 97 ตัวอย่าง ทั้งนี้ ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญมีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 108 ตัวอย่างจากจำนวนประชากรทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 86.4

2. เครื่องมือวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพ

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ โดยแบบสอบถามสร้างขึ้นภายใต้กรอบแนวคิดการวิจัย ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ส่วนดังนี้ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อคำถามปลายปิดให้เลือกตอบเพียงข้อเดียว และส่วนที่ 2 - 4 เป็นคำถามแบบมาตราส่วน (Rating scale) ใช้วัดระดับความคิดเห็นต่อตัวแปรต่าง ๆ ที่ศึกษาโดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ก่อนนำแบบสอบถามมาใช้ในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (Content Validity) ด้วยค่าดัชนีความสอดคล้องของวัตถุประสงค์ (Item Objective Congruence: IOC) เกณฑ์ในการยอมรับคือค่า IOC ต้องมากกว่า 0.5 (ประสพชัย พสุนนท์, 2559) จากการทดสอบแบบสอบถาม จำนวนทั้งสิ้น 51 ข้อ มีคะแนนความสอดคล้อง 0.67 – 1.00 จากนั้นนำแบบสอบถามไปทดสอบหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการนำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับประชากรที่ศึกษาจำนวน 30 คน (Try Out) หาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามจะต้องมากกว่า 0.70 ขึ้นไป (Joseph F. Hair, Arthor H. and Money et al., 2017) ผลการทดสอบพบว่า ค่าความเชื่อมั่นของทั้งแบบสอบถาม เท่ากับ 0.938 แสดงว่าแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมีคุณภาพ และมีความเหมาะสมที่จะใช้ในการเก็บข้อมูล ทั้งนี้ การเก็บข้อมูล กับกลุ่มตัวอย่างอยู่ระหว่างเดือนกันยายน - ตุลาคม 2565

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้การวิจัย คือ การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) คือ สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's correlation) ใช้วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis) ใช้วิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยสร้างจากการทบทวนวรรณกรรมและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ความผูกพันต่อองค์กร รูปแบบการจัดการความขัดแย้ง และผลการปฏิบัติงาน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ความผูกพันต่อองค์กร (Organization Commitment) หมายถึง สิ่งที่ทำให้สมาชิกในองค์กรตระหนักถึงบทบาทและหน้าที่การทำงานของตนเอง แสดงออกถึงระดับของความมุ่งมั่น และความมีส่วนร่วมของพนักงานที่มีต่อเป้าหมายและค่านิยมขององค์กร (Kahn, 1990) Allen and Meyer (1990) กล่าวว่า ความผูกพันต่อองค์กรเป็นความรู้สึกที่พนักงานมีต่อองค์กร ซึ่งเป็นสิ่งเหนี่ยวรั้งพนักงานให้อยู่กับองค์กรต่อไป หรือมีความน่าจะเป็นในการลาออกจากองค์กรน้อยที่สุด โดยมี 3 องค์ประกอบที่เป็นตัวชี้วัดความผูกพันต่อองค์กร ได้แก่ (1) ความผูกพันทางด้านอารมณ์ (Affective Commitment) หมายถึง ความรู้สึกที่พนักงานรักที่จะทำงานอยู่กับองค์กรเพราะมีความต้องการที่จะอยู่กับองค์กร แสดงออกโดยกระตือรือร้นที่จะมาทำงาน มีความสัมพันธ์ที่สร้างสรรค์กับเพื่อนร่วมงาน รู้สึกภูมิใจกับการเป็นสมาชิกขององค์กร เข้าใจในเป้าหมายขององค์กร มีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร (2) ความผูกพันด้านการคงอยู่อย่างต่อเนื่อง (Continuance Commitment) หมายถึง

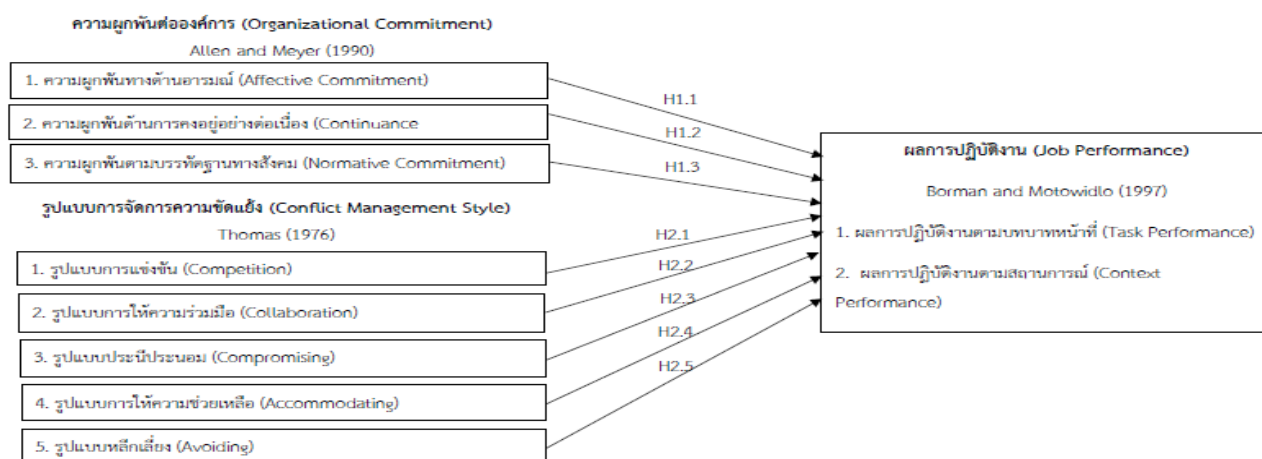
1. ความรู้สึกที่พนักงานอยากทำงานอยู่กับองค์กรเนื่องด้วยความจำเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น กลัวการสูญเสียรายได้ สูญเสียเพื่อนร่วมงานที่ทำงานร่วมกันมา สูญเสียประสบการณ์ ไม่พร้อมต่อการลงทุนหรือการเริ่มต้นใหม่ และยังไม่มีทางเลือกที่ดีกว่า (3) ความผูกพันตามบรรทัดฐานของสังคม (Normative Commitment) หมายถึง ความรู้สึกที่พนักงานทำงานอยู่กับองค์กรเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่เหมาะสมจะอยู่ภายในองค์กรต่อไป อาจเกิดจากความรู้สึกอยากตอบแทนองค์กรเนื่องจากได้รับโอกาส ความช่วยเหลือ หรือการเลื่อนตำแหน่ง รูปแบบการจัดการความขัดแย้ง (Conflict Management Styles) การจัดการความขัดแย้งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อผลการปฏิบัติงาน ระดับความขัดแย้ง และการเลือกรูปแบบการจัดการความขัดแย้งมีผลต่อผลการปฏิบัติงาน (Robbins and Judge, 2019) โดย Thomas (1976) แบ่งรูปแบบการจัดการความขัดแย้งออกเป็น 5 รูปแบบ ได้แก่ การให้ความร่วมมือ (Collaboration) การแข่งขัน (Competition) การให้ความช่วยเหลือ (Accommodation) การหลีกเลี่ยง (Avoiding) และ การประนีประนอม (Compromising) จากการทบทวน

1. ผลการวิจัย พบว่า การจัดการความขัดแย้งในแต่ละรูปแบบส่งผลต่อผลการปฏิบัติงานแตกต่างกันทั้งทางบวกและทางลบ

2. ผลการปฏิบัติงาน (Job Performance) ผลการปฏิบัติงานของพนักงานในองค์กร เป็นสิ่งสำคัญในการวัดสมรรถนะของธุรกิจ มีผลกระทบโดยตรงและโดยอ้อมต่อเป้าหมายขององค์กร รวมถึงการสร้างคุณค่าให้องค์กร Borman and Motowidlo (1997) กล่าวว่า ผลการปฏิบัติงาน หมายถึง การแสดงออกจากพฤติกรรมของพนักงานที่แสดงให้เห็นถึงการตอบสนองความคาดหวังขององค์กรในทำนองเดียวกันกับ

Campbell and Wernik (2015) กล่าวว่า ผลการปฏิบัติงานเป็นการแสดงออกถึงพฤติกรรมของพนักงาน ภายใต้การควบคุม ซึ่งส่งผลให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร องค์ประกอบของการปฏิบัติงานตามแนวคิดของ Borman and Motowidlo (1997) แบ่งองค์ประกอบของการปฏิบัติงานออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ผลการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ (Task Performance) และผลการปฏิบัติงานตามสถานการณ์ (Contextual Performance)

1. จากการทบทวนแนวคิดและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยกำหนดเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยได้ ดังแสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดของการศึกษา (Research Model)

สมมติฐานที่ 1 ความผูกพันต่อองค์กรมีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานของบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา

สมมติฐานที่ 1.1 ความผูกพันด้านอารมณ์มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

สมมติฐานที่ 1.2 ความผูกพันด้านการคงอยู่อย่างต่อเนื่องมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงาน

สมมติฐานที่ 1.3 ความผูกพันตามบรรทัดฐานของสังคมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงาน

สมมติฐานที่ 2 รูปแบบการจัดการความขัดแย้งมีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานของบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรม เกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา

สมมติฐานที่ 2.1 การจัดการความขัดแย้งรูปแบบการให้ความร่วมมือมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

สมมติฐานที่ 2.2 การจัดการความขัดแย้งรูปแบบการแข่งขันมีอิทธิพลเชิงลบต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

สมมติฐานที่ 2.3 การจัดการความขัดแย้งรูปแบบการให้ความช่วยเหลือมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

สมมติฐานที่ 2.4 การจัดการความขัดแย้งรูปแบบการหลีกเลี่ยงมีอิทธิพลเชิงลบต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

สมมติฐานที่ 2.5 การจัดการความขัดแย้งรูปแบบการประนีประนอมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยได้แบ่งการนำเสนอเป็น 2 ส่วน โดยส่วนที่ 1 คือ ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นด้านความผูกพันต่อองค์กร รูปแบบการจัดการความขัดแย้ง และผลการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่งในสมมติฐาน มีรายละเอียดดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นด้านความผูกพันต่อองค์กร รูปแบบการจัดการความขัดแย้ง และผลการปฏิบัติงานของนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และส่วนที่ 2 คือ การทดสอบพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร แสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็น และการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ตัวแปร	X _{1.1}	X _{1.2}	X _{1.3}	X _{2.1}	X _{2.2}	X _{2.3}	X _{2.4}	X _{2.5}	Y	Tolerance	VIF
ค่าเฉลี่ย (Mean)	3.9	3.1	3.7	1.7	3.7	3.8	3.0	2.6	3.8		
	4	1	2	7	6	1	7	1	0		
ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	.65	.79	.72	.84	.69	.74	.81	.78	.25		
	7	8	9	6	8	8	4	0			
ความผูกพันต่อองค์กร (X ₁)											
ความผูกพันทางด้านอารมณ์ (X _{1.1})	1	.618**	.687**	.514**	-.011	.291**	.011	.262**	.632**	.438	2.282

ความผูกพันด้านการคงอยู่อย่าง ต่อเนื่อง ($X_{1.2}$)	1	.65 9**	.36 7**	.06 5	.35 3**	.08 4	.15 1	.46 6**	.46 6	2.1 47
ความผูกพันตามบรรทัดฐานของ สังคม ($X_{1.3}$)		1	.51 4**	- .10 5	.17 2	- .01 5	.19 9*	.57 9**	.39 0	2.5 63
รูปแบบการจัดการความขัดแย้ง (X_2)										
การให้ความร่วมมือ ($X_{2.1}$)				- 1	.18 .05 6	- .16 2	.40 7**	.49 9**	.57 6	1.7 36
การแข่งขัน ($X_{2.2}$)					.21 1*	.26 1**	- .14 9	- .11 7	.82 9	1.2 06
การให้ความช่วยเหลือ ($X_{2.3}$)						.13 1	.27 6	.27 4**	.75 8	1.3 20
การหลีกเลี่ยง ($X_{2.4}$)							.04 1	- .08 3	.86 6	1.1 55
การประนีประนอม ($X_{2.5}$)								.37 1	.74 0	1.3 52

* $p < 0.05$, ** $p < 0.01$

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นระดับความผูกพันต่อองค์การของพนักงาน พบว่า ความผูกพันต่อองค์การของพนักงานโดยรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{x} = 3.65$) เมื่อพิจารณารายด้าน ความผูกพันต่อองค์การของพนักงานด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ความผูกพันทางด้านอารมณ์อยู่ในระดับสูง ($\bar{x} = 3.94$) ลำดับถัดมาคือ ความผูกพันตามบรรทัดฐานทางสังคมอยู่ในระดับสูง ($\bar{x} = 3.72$) และลำดับสุดท้ายคือ ความผูกพันด้านการคงอยู่อย่างต่อเนื่อง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.31$) ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นระดับของรูปแบบการจัดการความขัดแย้งของพนักงาน รูปแบบการจัดการความขัดแย้งที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ รูปแบบการประนีประนอมอยู่ในระดับสูง ($\bar{x} = 3.81$) ลำดับถัดมาคือ รูปแบบการให้ความร่วมมืออยู่ในระดับสูง ($\bar{x} = 3.76$) ลำดับถัดมาคือ รูปแบบการให้ความช่วยเหลืออยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.07$) ลำดับถัดมาคือ รูปแบบ

การหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.61$) และลำดับสุดท้ายคือ รูปแบบการแข่งขันอยู่ในระดับต่ำมาก ($\bar{x} = 1.77$) ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นจากแบบสอบถามระดับผลการปฏิบัติงานของพนักงาน พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลการปฏิบัติงานโดยรวมของพนักงานอยู่ในระดับสูง ($\bar{x} = 3.80$)

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านที่มีผลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน พบว่า ไม่มีค่าความสัมพันธ์ระหว่างกันเกิน 0.80 หมายถึง ตัวแปรแต่ละตัวมีความสัมพันธ์เชิงเส้น และไม่เกิดสหสัมพันธ์กันเองระหว่างตัวแปรอิสระ ค่า Variance Inflation Factor (VAF) ไม่เกิน 10 และ Tolerance เข้าใกล้ 1 แสดงว่าตัวแปรเป็นอิสระจากกัน (อุทัยวรรณ สายพัฒนา และฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์, 2547)

2. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านความผูกพันต่อองค์กรของพนักงาน และรูปแบบการจัดการความขัดแย้งที่ส่งผลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทผลิทวีคชั่นแห่งหนึ่ง ในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซีดี จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นผลการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุเพื่อทดสอบสมมติฐาน แสดงดังตารางที่ 2 และ 3 ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุของความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานที่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

ความผูกพันต่อองค์กรของพนักงาน	B	SE	Beta	t
ความผูกพันทางด้านอารมณ์ ($X_{1.1}$)	.388	.094	.437	4.128**
ความผูกพันด้านการคงอยู่อย่างต่อเนื่อง ($X_{1.2}$)	.015	.075	.021	.205
ความผูกพันตามบรรทัดฐานของสังคม ($X_{1.3}$)	.211	.088	.265	2.386*
ค่าคงที่	1.422	.266	-	5.342**

$R = .663$ $R^2 = .439$ $R^2 \text{ Adj} = .423$ Std Error of the Estimate = .442 $F = 27.160$ Sig = .000

* $p < 0.05$, ** $p < 0.01$

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ พบว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (R) ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.663 หมายถึง ความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานมีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงานของพนักงาน ร้อยละ 66.3 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2) เท่ากับ 0.439 หมายความว่า ความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานสามารถร่วมกันพยากรณ์ผลการปฏิบัติงานของพนักงาน คิดเป็นร้อยละ 43.9 ($R^2 = 0.439$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาทางด้าน ความผูกพันทางด้านอารมณ์ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานเท่ากับ 0.437 หน่วย มีระดับนัยสำคัญ 0.01 จึงยอมรับในสมมติฐานที่ 1.1 ความผูกพันตามบรรทัดฐานของสังคม มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานเท่ากับ 0.265 หน่วย มีระดับนัยสำคัญ 0.05

จึงยอมรับในสมมติฐานที่ 1.3 ในขณะที่ความผูกพันด้านการคงอยู่อย่างต่อเนื่อง มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานเท่ากับ 0.021 โดยไม่มีระดับนัยสำคัญ

กล่าวโดยสรุป ผลการวิเคราะห์ขนาดของอิทธิพลของความผูกพันต่อองค์การรายด้านที่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่ง ในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา สรุปได้ดังนี้ ความผูกพันทางด้านอารมณ์มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานมากที่สุด ($\beta = 0.437$) และรองลงมาคือ ความผูกพันตามบรรทัดฐานของสังคม ($\beta = 0.265$) ส่วนความผูกพันด้านการคงอยู่อย่างต่อเนื่องไม่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติงานของพนักงาน ดังนั้น จึงสามารถอธิบายได้ว่าผลการปฏิบัติงานของพนักงานที่เพิ่มขึ้นเป็นผลมาจากพนักงานมีความผูกพันต่อองค์การ ทั้งในด้านความผูกพันทางด้านอารมณ์ และความผูกพันตามบรรทัดฐานของสังคม

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุของรูปแบบการจัดการความขัดแย้งของพนักงานที่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

รูปแบบการจัดการความขัดแย้ง	b	SE	Beta	t
การให้ความร่วมมือ ($X_{2.1}$)	.331	.077	.397	4.302**
การแข่งขัน ($X_{2.2}$)	-.072	.061	-.105	-1.187
การให้ความช่วยเหลือ ($X_{2.3}$)	.130	.064	.182	2.047*
การหลีกเลี่ยง ($X_{2.4}$)	-.017	.065	-.023	-.257
การประนีประนอม ($X_{2.5}$)	.112	.074	.144	1.518
ค่าคงที่	1.866	.371		5.088**

$R = .561$ $R^2 = .315$ $R^2 \text{ Adj} = .281$ Std Error of the Estimate = .494 $F = 9.364$ Sig = 0.000

* $p < 0.05$, ** $p < 0.01$

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุพบว่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (R) ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม มีค่าเท่ากับ 0.561 หมายถึง รูปแบบการจัดการความขัดแย้ง มีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงานของพนักงาน ร้อยละ 56.1 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2) เท่ากับ 0.315 หมายความว่า สามารถอธิบายการจัดการความขัดแย้งในรูปแบบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานได้ร้อยละ 31.5

รูปแบบการจัดการความขัดแย้ง การให้ความร่วมมือมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานเท่ากับ 0.397 หน่วย มีระดับนัยสำคัญ 0.01 จึงยอมรับในสมมติฐานที่ 2.1 รูปแบบการแข่งขันมีอิทธิพลเชิงลบต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานเท่ากับ 0.105 หน่วย โดยไม่มีระดับนัยสำคัญ รูปแบบการให้

ความช่วยเหลือ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานเท่ากับ 0.182 หน่วย มีระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงยอมรับในสมมติฐานที่ 2.3 รูปแบบการหลีกเลี่ยงมีอิทธิพลเชิงลบต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานเท่ากับ 0.023 หน่วย โดยไม่มีระดับนัยสำคัญ รูปแบบการประนีประนอมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานเท่ากับ 0.144 หน่วย โดยไม่มีระดับนัยสำคัญ

กล่าวโดยสรุป ผลการวิเคราะห์ขนาดของอิทธิพลของการจัดการความขัดแย้งทั้ง 5 รูปแบบมีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา สรุปได้ดังนี้ รูปแบบการให้ความร่วมมือ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานมากที่สุด ($\beta = 0.397$) และ รองลงมาคือ รูปแบบการให้ความช่วยเหลือ ($\beta = 0.182$) ส่วนการจัดการความขัดแย้ง รูปแบบประนีประนอม รูปแบบการแข่งขัน และรูปแบบการหลีกเลี่ยง ไม่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน จึงสามารถอธิบายได้ว่าผลการปฏิบัติงานของพนักงานที่เพิ่มขึ้นเป็นผลมาจากการเลือกใช้รูปแบบการจัดการความขัดแย้ง รูปแบบการให้ความร่วมมือ และรูปแบบการให้ความช่วยเหลือ

อภิปรายผลการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 ความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานมีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรม เกตเวย์ซิตี้ จังหวัดฉะเชิงเทรา ซึ่งพบว่า ความผูกพันต่อองค์กรด้านอารมณ์มีอิทธิพลทางบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานมากที่สุด รองลงมาคือ ความผูกพันตามบรรทัดฐานของสังคม ส่วนความผูกพันด้านการคงอยู่อย่างต่อเนื่องไม่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

สมมติฐานที่ 1.1 ความผูกพันทางด้านอารมณ์มีอิทธิพลทางบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานเป็นผลมาจากพนักงานมีใจรักที่จะทำงานอยู่กับองค์กร แสดงออกด้วยการกระตือรือร้นในงาน มีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมงาน ภูมิใจกับการเป็นสมาชิกองค์กร ตอบสนองต่อบทบาทหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร ผลการทดสอบสมมติฐานนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Allen and Meyer (1990) และผลงานวิจัยของ Cesario, F., and Chembel, M. J. (2017) ทำการศึกษาเกี่ยวกับพนักงานในประเทศโปรตุเกส และ Abdelmoula, L., and Boudabbous, S. (2021) ทำการศึกษากับนักบัญชีในประเทศตูนิเซีย พบว่า ความผูกพันทางด้านอารมณ์มีอิทธิพลทางบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

สมมติฐานที่ 1.2 ความผูกพันด้านการคงอยู่อย่างต่อเนื่องไม่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน เป็นผลมาจากการที่พนักงานต้องการทำงานอยู่ด้วยความจำเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น กลัวการสูญเสียรายได้ ความไม่พร้อมในการเริ่มต้นงานใหม่ หรือยังไม่มีทางเลือกที่ดีกว่า พนักงานทำงานตามบทบาทหน้าที่ของตนเองด้วยความจำเป็นอย่างนั้น ไม่ได้แสดงออกด้วยการทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อตอบสนองต่อ

เป้าหมายขององค์การ ผลการทดสอบสมมติฐานนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Cesario, F., and Chembel, M. J. (2017) ทำการศึกษากับพนักงานในประเทศโปรตุเกส พบว่า ความผูกพันด้านการคงอยู่อย่างต่อเนื่อง ไม่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

สมมติฐานที่ 1.3 ความผูกพันตามบรรทัดฐานของสังคมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานเป็นผลมาจากพนักงานอยากทำงานอยู่กับองค์การเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่เหมาะสมจะอยู่ต่อไป จึงมีความรู้สึกอยากตอบแทนองค์การเนื่องจากได้รับโอกาส หรือได้รับความช่วยเหลือ ด้วยการทำงานอย่างเต็มความสามารถ ผลการทดสอบสมมติฐานนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Allen and Meyer (1990) และผลงานวิจัยของ Cesario, F., and Chembel, M. J. (2017) ทำการศึกษากับพนักงานในประเทศโปรตุเกส ผลการศึกษพบว่า ความผูกพันตามบรรทัดฐานของสังคม มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

จากผลการทดสอบสมมติฐาน สรุปได้ว่าความผูกพันต่อองค์การด้านอารมณ์ และด้านการคงอยู่อย่างต่อเนื่องของพนักงานมีอิทธิพลทางบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน แสดงให้เห็นว่า ถ้าพนักงานมีความผูกพันต่อองค์การทั้งสองด้านนี้มากขึ้น จะสามารถเพิ่มผลการปฏิบัติงานของพนักงานได้ ซึ่งเป็นผลดีต่อการตอบสนองต่อเป้าหมายขององค์การ

สมมติฐานที่ 2 รูปแบบการจัดการความขัดแย้งมีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรม เขตเวียงชัย จังหวัดฉะเชิงเทรา

ผลการศึกษพบว่า การจัดการความขัดแย้งบางรูปแบบมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน ได้แก่ รูปแบบการให้ความร่วมมือ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานมากที่สุด และรองลงมาคือ รูปแบบการให้ความช่วยเหลือ ส่วนการจัดการความขัดแย้ง รูปแบบประนีประนอม รูปแบบการแข่งขัน และรูปแบบการหลีกเลี่ยง ไม่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน สามารถอภิปรายผล ดังนี้

สมมติฐานที่ 2.1 การจัดการความขัดแย้งรูปแบบการให้ความร่วมมือ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน เป็นผลมาจากการจัดการความขัดแย้งรูปแบบการให้ความร่วมมือเป็นรูปแบบที่มุ่งเน้นการแก้ปัญหาาร่วมกัน โดยให้ความสำคัญกับผลประโยชน์ทั้งของตนเองและของผู้อื่น จึงเกิดผลดีกับผลการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Trudel (2009) ทำการศึกษาในกลุ่มพนักงานตะวันออกกลาง และคณิต เรืองขจร (2557) ทำการศึกษากับบุคลากรสายวิชาการและสายสนับสนุนของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ผลการวิจัยพบว่า การจัดการความขัดแย้งรูปแบบการร่วมมือมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

สมมติฐานที่ 2.2 การจัดการความขัดแย้งรูปแบบการแข่งขันไม่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน เป็นผลมาจากการจัดการความขัดแย้งรูปแบบการแข่งขันมักจะมีการใช้อำนาจบังคับ โดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ของผู้อื่นหรือส่วนรวม จึงอาจก่อให้เกิดผลเสียกับผลการปฏิบัติงานของพนักงาน หรือไม่มีผลกระทบต่อผลการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Trudel (2009) แต่อย่างไรก็ตาม ผลการทดสอบสมมติฐานนี้ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ คณิต เรืองขจร (2557) ซึ่งทำการศึกษาอิทธิพลของการ

บริหารความขัดแย้งต่อผลการปฏิบัติงานของกลุ่มตัวอย่างในคณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล โดยบริษัทที่ทำการศึกษาคือเป็นระบบราชการ หรือรัฐวิสาหกิจ ดังนั้นการทำงานตามคำสั่งหรือการใช้อำนาจบังคับจากผู้บังคับบัญชาจึงเป็นผลดีต่อผลการปฏิบัติงาน จากผลระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความขัดแย้งรูปแบบแข่งขันของพนักงานอยู่ในระดับต่ำมาก จึงเป็นผลให้การจัดการความขัดแย้งในรูปแบบนี้ไม่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

สมมติฐานที่ 2.3 การจัดการความขัดแย้งรูปแบบการให้ความช่วยเหลือมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน เป็นผลมาจากการจัดการความขัดแย้งรูปแบบการให้ความช่วยเหลือให้ความสำคัญกับผลประโยชน์ของผู้อื่นโดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ของตนเอง เป็นผลให้เกิดผลดีต่อผลการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Rahim et al. (2001) และคณิต เรืองขจร (2557) ผลการวิจัยพบว่าการจัดการความขัดแย้งรูปแบบการให้ความช่วยเหลือ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

สมมติฐานที่ 2.4 การจัดการความขัดแย้งรูปแบบการหลีกเลี่ยง ไม่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน เป็นผลมาจากการจัดการความขัดแย้งรูปแบบการหลีกเลี่ยง จะไม่มีการเผชิญหน้าเพื่อแก้ปัญหา ปัญหาที่พบไม่ได้รับการแก้ไข จึงอาจก่อให้เกิดผลเสียกับผลการปฏิบัติงานของพนักงาน หรือไม่มีผลกระทบต่อผลการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Trudel (2009) ทำการศึกษากับพนักงานตะวันออกกลาง ผลการวิจัยพบว่าการจัดการความขัดแย้งรูปแบบการหลีกเลี่ยงไม่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

สมมติฐานที่ 2.5 การจัดการความขัดแย้งรูปแบบการประนีประนอมไม่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน เป็นผลมาจากการจัดการความขัดแย้งรูปแบบการประนีประนอม ให้ความสำคัญกับผลประโยชน์ของตนเองและผู้อื่นในระดับปานกลาง จึงไม่ส่งผลต่อผลการปฏิบัติงานชัดเจน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Trudel (2009) ทำการศึกษากับพนักงานตะวันออกกลาง ผลการวิจัยพบว่าการจัดการความขัดแย้งรูปแบบการประนีประนอมไม่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน

ผลการทดสอบสมมติฐานสามารถสรุปได้ว่า การจัดการความขัดแย้งรูปแบบการให้ความร่วมมือ และรูปแบบการช่วยเหลือ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน จากผลระดับความคิดเห็นของการจัดการความขัดแย้งทั้งสองรูปแบบนี้อยู่ในระดับสูง สอดคล้องกับบริบทของสังคมไทย มีอุปนิสัยอ่อนน้อม ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน การเสนอความคิดเห็น เพื่อแก้ไขปัญหาาร่วมกัน ส่วนการจัดการความขัดแย้งรูปแบบการแข่งขัน รูปแบบการหลีกเลี่ยง และรูปแบบการประนีประนอมไม่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน เนื่องจากเป็นรูปแบบที่คำนึงถึงฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นพิเศษ หรือเป็นการเพิกเฉยต่อปัญหาที่เกิดขึ้น จึงไม่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานชัดเจน

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลการจัดการความขัดแย้งในแต่ละรูปแบบที่มีต่อผลการปฏิบัติงานพนักงานแตกต่างกัน พนักงานทุกระดับสามารถนำไปใช้ประโยชน์เป็นแนวทางในการเลือกใช้

รูปแบบการจัดการความขัดแย้งที่มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการปฏิบัติงาน ได้แก่ รูปแบบการให้ความร่วมมือ และรูปแบบการให้ความช่วยเหลือ เพื่อให้ทุกคนสามารถทำงานร่วมกันได้และเกิดประโยชน์สูงสุดต่อองค์กร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

จากการศึกษาอิทธิพลของความผูกพันต่อองค์การของพนักงาน และรูปแบบการจัดการความขัดแย้ง ต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรม เขตเวียงชัย จังหวัดฉะเชิงเทรา ผู้วิจัยจึงเสนอข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อองค์การหรือผู้ที่สนใจผลการศึกษา ดังนี้

1. จากผลการศึกษา พนักงานมีความผูกพันต่อด้านอารมณ์อยู่ในระดับสูง ผู้บริหาร ฝ่ายทรัพยากรบุคคล และหัวหน้างาน ควรส่งเสริมกิจกรรมที่รักษาระดับความผูกพันต่อองค์การของพนักงานด้านนี้ เช่น ชี้แจงเป้าหมายขององค์การให้ชัดเจน การให้ความสำคัญ ชมเชย หรือกล่าวถึงผลการปฏิบัติงานเพื่อให้พนักงานรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จขององค์การ จัดให้มีกิจกรรมที่ส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อนร่วมงาน จัดสวัสดิการให้กระตุ้นแรงจูงใจในการทำงาน

2. จากผลการศึกษา พนักงานมีความผูกพันตามบรรทัดฐานของสังคมอยู่ในระดับสูง ผู้บริหาร ฝ่ายทรัพยากรบุคคล และหัวหน้างาน สามารถเพิ่มความผูกพันต่อองค์การของพนักงานด้านนี้ เช่น กำหนดแผนผังโอกาสความก้าวหน้าในแผนงานให้ชัดเจนรวมถึงชี้แจงให้พนักงานทราบ กำหนดสวัสดิการการช่วยเหลือพนักงานให้ชัดเจนและประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

3. จากผลการศึกษา แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการความขัดแย้งมีผลต่อผลการปฏิบัติงานแตกต่างกัน ผู้บริหาร ฝ่ายทรัพยากรบุคคล หัวหน้างาน ควรส่งเสริมหรือแนะนำ ให้พนักงานเลือกใช้รูปแบบการจัดการความขัดแย้งให้เหมาะสม ได้แก่

3.1 การจัดให้มีการอบรมเรื่องการเลือกใช้รูปแบบการจัดการความขัดแย้ง เพื่อให้พนักงานมีความรู้และทักษะ รวมทั้งแนวทางในการเลือกใช้รูปแบบการจัดการความขัดแย้ง

3.2 หาเครื่องมือช่วยในการจัดการความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเป็นประจำ เช่น กำหนดแนวทางการแก้ไขปัญหาเป็นวิธีปฏิบัติงาน หรือนโยบาย เพื่อลดโอกาสในการเกิดความขัดแย้งในงาน

3.3 กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบในงานให้ชัดเจน เพื่อลดโอกาสในการเกิดความขัดแย้งในการทำงาน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

1. การศึกษาครั้งนี้ นำปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานมาเพียงบางส่วนเท่านั้น ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงาน ได้แก่ ความเครียดจากการทำงาน ความพึงพอใจในงาน ภาวะผู้นำ แรงจูงใจในการทำงาน เป็นต้น ปัจจัยเหล่านี้ควรได้รับการพัฒนา และศึกษาวิจัยต่อไป

2. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจากกลุ่มประชากรเฉพาะพนักงานบริษัทผลิตวัคซีนแห่งหนึ่ง ในนิคมอุตสาหกรรม เขตเวียงชัย จังหวัดฉะเชิงเทรา ในการวิจัยครั้งต่อไปสามารถทำการศึกษาเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในอุตสาหกรรมอื่น ๆ เพื่อนำผลการวิจัยมาเปรียบเทียบ และนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในด้านการพัฒนาต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กรมควบคุมโรค (2563). โรคติดเชื้อโคโรนา 2019 (COVID-19). สืบค้นเมื่อ 16 มกราคม 2564 จาก https://ddc.moph.go.th/viralpneumonia/ind_world.php
- คณิต เรืองขจร. (2557). *การบริหารความขัดแย้งในองค์กรที่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงาน: กรณีศึกษา* บุคลากรคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ทั้ง 4 แห่ง. (Doctoral Dissertation, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. คณะบริหารธุรกิจ. วิชาเอก การจัดการทั่วไป).
- ณิชา เกตุงาม และ อัครวรรณ์ แสงวิภาค. (2562). *ภาวะผู้นำแบบการเปลี่ยนแปลงและความผูกพันต่อองค์กรที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของพนักงานปฏิบัติการอุตสาหกรรมเหล็กบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์*. รายงานการประชุม Graduate School Conference Vol. 3, No.1, หน้า 332 – 340.
- นันทนา จงดี. (2560). *แรงจูงใจตามทฤษฎี ERG และความผูกพันองค์กรของพนักงานที่มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงาน: กรณีศึกษาบริษัทผลิตรถเด็กเล่นแห่งหนึ่งในจังหวัดปทุมธานี*. การค้นคว้าอิสระปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทั่วไป คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยราชภัฏธัญบุรี
- ประเวศน์ มหารัตน์สกุล. (2557). *หลักการเขียนและวิธีการเขียนงานวิจัย* วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์. สำนักพิมพ์ปัญญาชน, กรุงเทพฯ. 182.
- ประสพชัย พสุนนท์. (2559). *ความเที่ยงตรงของแบบสอบถามสำหรับงานวิจัยทางสังคมศาสตร์*. วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ, ปีที่ 18.
- สถาบันวัคซีนแห่งชาติ. *ร่างนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ ความมั่นคงด้านวัคซีนแห่งชาติ พ.ศ. 2563 – 2565* สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, กรกฎาคม 2563. แผนการฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคมจากผลกระทบของไวรัสโควิด-19 และ โครงการภายใต้กรอบวงเงิน 4 แสนล้านบาท ตาม พ.ร.ก.กู้เงิน ๑ ล้านบาท (รอบที่ 1). <http://thaime.nesdc.go.th>
- อำนาจ อีรวณิช. (2561). *หลักการจัดการ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. บริษัทมาเธอร์ บอส แพคเกจจิ้ง จำกัด, นนทบุรี: 446
- Abdelmoula, L., and Boudabbous, S. (2021). Impact of Organizational Commitment on Accounting Professionals' Performance: Case of Accounting Firms. *Journal of Accounting, Business and Management*, 28(2), 59-71.

- Allen, N.J., and Meyer, J.P. (1990) The Measurement and Antecedents of Affective, Continuance, and Normative Commitment to the Organization. *Journal of Occupational Psychology*. 63(1), 1-18.
- Bates, S., 2004. Getting engaged: Half of your workforce may be just going through the motions. *HR Magazine*, 49, 44-51
- Bedarkar, M., and Pandita, D. (2014). A study on the drivers of employee engagement impacting employee performance. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 133, 106–115.
- Borman, W.C., and Motowidlo, S.J. (1997). Task Performance and Contextual Performance: The Meaning for Personnel Selection Research. *Human Performance*, 10(2), 99-109.
- Campbell, J.P., and Wiernik, B.M. (2015). The modeling and assessment of work performance. *Annual Review of Organization Psychology and Organizational Behavior*. 2(1), 47-74.
- Cesario, F., and Chambel, M. J. (2017). Linking Organizational Commitment and Work Engagement to Employee Performance. *Knowledge and Process Management*, 24(2), 152-158.
- Gallup, A., Gallup, A.M., and Newport, F. (Eds.). (2006). *The Gallup Poll: Public Opinion 2005*. Rowman & Littlefield.
- Kahn, W.A., (1990). Psychological conditions of personal engagement and disengagement at work. *Academy of Management Journal*, 33(4), 692-724.
- Kell, H. J., and Motowidlo, S. J. (2012). Deconstructing Organizational Commitment: Associations Among Its Affective and Cognitive Components, Personality Antecedents, and Behavioral Outcome 1. *Journal of Applied Social Psychology*. 42 (1), 213 – 251.
- Lee, C.C., Lin, Y. H., Huang, H.C., Huang, W.W., & Teng, H.H. (2015). The effects of Task Interdependence, Team Cooperation, and Team Conflict on Job Performance. *Social Behavior and Personality: an international journal*, 43(4), 5229-536.
- Meyer, J.P., & Allen, N.J. (1991). A three-component conceptualization of organizational commitment. *Human resource management review*, 1(1), 61-89
- Rahim, M.A. (1985). A Strategy for Managing Conflict in Complex Organizations. *Human Relations*, 38(1), 81-89.
- Rahim, M.A. (2001). *Managing conflict in organizations*. London: Qourum Books.
- Rahim, M.A., Antonioni, D., and Psenicka, C. (2001). A Structural Equations Model of Leader Power, Subordinates' styles of Handling Conflict, and Job Performance. *International journal of conflict management*.
- Robbins, S.P., and Judge, T. (2019). *Principle of Organizational Behavior*. 18th edition. United Kingdom: Pearson Education.
- Stoyanova, T., and Iliev, I. (2017). Employee Engagement Factor for Organizational Excellence. *International Journal of Business & Economic Sciences Applied Research*, 10(1), 23-29.
- Thomas, K. W. (1976). Conflict and conflict management. In M. Dunnette (Ed.), *Handbook of industrial and organizational psychology*, 889–935. Chicago: Rand McNally.
- Thomas, K.W. (1992). Conflict and conflict management: Reflections and update. *Journal of organizational behavior*, 265-274.
- Thomas, K. W. (1992). Conflict and negotiation processes in organizations. In M. Dunnette (Ed.), *Handbook of industrial and organizational psychology*, 3, 651–717.

Trudel, J. (2009). Workplace incivility: relationship with conflict management styles and impact on perceived job performance, organizational commitment and turnover. University of Louisville.

วัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์
เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ
**Political Culture Of The People In A Democratic System With The Monarchy
As Head Of State In Khon Sawan District,
Chaiyaphum Province**

ธงชัย ไพรสนธ์*¹ พระมหานรินทร์ สุรปลโย²

และ สุนทร ธนศิลป์พิชิต³

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

**Thongchai Praisorn*¹ Phramaha Narin Surapinyo²
and Sunait Thanasinlapaphichit³**

Mahachulalongkornrajavidyalaya University , Thailand
Corresponding Author, E-mail: Buaonsomsak014@gmail.com

บทคัดย่อ *

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาระดับวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข 3) เพื่อนำเสนอวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข โดยการประยุกต์ตามหลักพุทธธรรม คือ หลักอิทธิบาท 4 โดยมีระเบียบวิธีวิจัยเป็นการวิจัยแบบผสมวิธี คือ การวิจัยเชิงปริมาณด้วยวิธีการแจกแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 396 คน จากประชาชนผู้ที่มีอายุ 18 ปี บริบูรณ์ขึ้นไปซึ่งมีสำเนาทะเบียนบ้านอยู่ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 47,940 คน และการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ 1) พระสังฆาธิการ 2 รูป 2) นักการเมืองท้องถิ่น 3 คน 3) นักวิชาการด้านรัฐศาสตร์ จำนวน 4 คน จำนวนทั้งสิ้น 9 รูปหรือคน โดยเครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ทดสอบสมมติฐานโดยการทดสอบค่าที (t-test) และค่าเอฟ (F-test) และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการพรรณนาความ (descriptive interpretation)

1. ระดับวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข โดยรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.96$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบมีส่วนร่วม ($\bar{X}=3.99$) ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบไพร่ฟ้า ($\bar{X}=3.95$) และ ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบค้ำแคบ ($\bar{X}=3.94$) อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

* วันที่รับบทความ : 17 เมษายน 2566; วันที่แก้ไขบทความ 31 พฤษภาคม 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 12 มิถุนายน 2566

Received: April 17, 2023; Revised: May 31, 2023; Accepted: June 12, 2023

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ พบว่า ประชาชนที่มี เพศ และรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็น ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ส่วนประชาชนที่มี อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็น แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย

3. วัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข โดยการประยุกต์ตามหลักพุทธธรรม พบว่า 1) วัฒนธรรมทางการเมืองด้านแบบค้ำแคบ คือ ประชาชนเข้าใจในระบบการเมืองของไทย ประชาชนคิดว่า การแสดงความคิดเห็นทางการเมืองเป็นเรื่องที่ไม่มีประโยชน์ การมีส่วนร่วมทางการเมืองของเป็นเรื่องของผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจ 2) วัฒนธรรมทางการเมืองด้านแบบไพร่ฟ้า คือ ประชาชนเข้าใจในระบบวัฒนธรรมการเมืองของไทย ประชาชนมีสิทธิในทางการเมืองแต่ไม่อยากจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมือง ดังนั้นประชาชนโดยส่วนใหญ่จึงคิดว่าตนเองมีสิทธิในทางการเมืองแต่ไม่อยากจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมือง 3) วัฒนธรรมทางการเมืองด้านแบบมีส่วนร่วม คือ ประชาชนมีความรู้ความสามารถในการควบคุมทางการเมืองได้ ประชาชนโดยส่วนใหญ่คิดว่าตนเองมีความรู้ความเข้าใจในระบบการเมืองไทย คิดว่าตนเองมีสิทธิมีเสียง และ คิดว่าตนเองมีความสามารถในการควบคุมทางการเมืองได้ คิดว่าตนเองมีความสามารถเข้าไปตรวจสอบได้

คำสำคัญ: วัฒนธรรมทางการเมือง; ประชาธิปไตย; พระมหากษัตริย์.

Abstracts

The objectives of the research were 1) to study the level of the people's political culture according to democracy of Constitutional Monarchy in Consawan District, Chaiyaphum Province, 2) to compare the people's opinions about the political culture according to democracy of Constitutional Monarchy in Consawan District, Chaitaphum, and 3) to present the people's political culture according to democracy of Constitutional Monarchy in Consawan District, Chaiyaphum Province by applying to the principles of Four Iddhipada. The research methodology was the mixed method. The quantitative research was made by giving questionnaires to 396 out of 47,940 people aged 18 years upwards, living in Consawan District, Chaiyaphum Province whereas the qualitative research by in-depth interviewing 9 key informants: 1) 2 local leader monks, 2) 3 local political leaders, and 3) 4 political experts. The research tools were questionnaires and interview formats. The data were analyzed by frequency, percentage, mean, standard deviation. The hypothesis was tested by t-test and F-test and the data was analyzed with descriptive interpretation.

Findings of the research were as follows:

1. The constitution Political Culture of The People in A Democratic System with The Munarchy as Head of State in Khon Sawan District, Chaiyaphum Province overall was at

the high level ($\bar{X}=3.96$). When classified by side, the mean from descending order was as follows: the common political culture ($\bar{X}=3.99$), the slavish political culture ($\bar{X}=3.95$) and the close political culture ($\bar{X}=3.94$) respectively.

2. The comparison of the public opinions about the Political Culture of The People in A Democratic System with The Munarchy as Head of State in Khon Sawan District, Chaiyaphum Province found that the people with different sex and incomes had no different opinions whereas those with different age, educational levels and occupations had different opinions with the statistical significance: 0.05.

3. The Political Culture of The People in A Democratic System With The Munarchy as Head of State in Khon Sawan District, Chaiyaphum Province by applying the Buddhist principles found that: 1) According to the close political culture people understood Thai politics that the political expression was useless, Thai politics created a public nuisance and the following up the political news was the waste of time. Thus, most of the people thought that political participation belonged to the rich people and politics was far away from general people. 2) According to the slavish political culture people understood Thai political culture that people had political rights but did not want to participate in politics and though they had political rights, only they could not change politics. That is why most people thought that they themselves understood Thai political system, knew that they themselves had political rights but did not want to participate in politics and knew that they themselves alone could not change politics. They believed in law even though they felt the laws were unjust. 3) As for the common political culture people had knowledge and abilities to control politicians. The people participated in Thai political system, amending and upgrading politicians' culture. Therefore, most of the people thought that they themselves knew and understood Thai politics, having the rights and knowing the political importance of their own votes. They also thought that they themselves could control and probe politicians.

Keywords: Political Culture; Democratic System; King.

บทนำ

ในการปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศหรืออำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชน ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข คำว่า “ประชาธิปไตย” ซึ่งแปลว่า “ประชาชนเป็นใหญ่” คือ การที่ประชาชนมีอำนาจอธิปไตยหรือมีอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ ในการปกครองบริหารประเทศโดยผ่านกระบวนการเลือกตั้งเพื่อเลือกตัวแทนเข้าไปทำหน้าที่แทนตนให้ทำการปกครองในช่วงระยะเวลาหนึ่งตามกติกาที่กำหนดไว้ภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ราชกิจจานุเบกษา, 134 : 8) การปกครองในระบอบประชาธิปไตยสิ่งสำคัญก็คือ “ประชาชน” และ ความสมบูรณ์แบบของระบอบประชาธิปไตยก็คือ การที่ประชาชนสามารถ เข้ามามีสิทธิมีเสียงในการปกครอง แต่เนื่องจากความจำกัดหลาย ๆ ด้าน เช่น การมีจำนวนประชากรมากเกินไปจะเข้ามาดำเนินกิจกรรมทางการเมืองได้โดยตรง จึงทำให้ประชาธิปไตยโดยอาศัยตัวแทนเข้ามามีส่วนร่วม ประชาชนจึงเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองโดยการเลือกตัวแทน ทั้งฝ่าย นิติบัญญัติและฝ่ายบริหารดังนั้น การมีส่วนร่วม

ทางการเมืองของประชาชน จึงถือเป็นบทบาทสำคัญ โดยเฉพาะการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย ถือเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญ ที่ให้ได้ว่าซึ่งตัวแทนการเลือกตั้งที่เสรีและยุติธรรม จะเพิ่มโอกาสการถ่ายโอนอำนาจ การปกครองอย่างสันติเพราะจะเป็นหลักประกัน ประการหนึ่งที่ช่วยให้ผู้ที่พ่ายแพ้การเลือกตั้ง ยอมรับผลของการเลือกตั้ง และยอมถ่ายโอนอำนาจไปสู่รัฐบาลใหม่อย่างราบรื่นการเลือกตั้งที่เสรีและ ยุติธรรมจะต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถ กำหนดรูปแบบของรัฐบาล และทิศทางนโยบายในอนาคตของรัฐบาล การยึดถือเสียงข้างมากเป็น เกณฑ์ในการเลือกตั้ง เป็นวิธีการในการจัดตั้งรัฐบาล และเป็นหลักในการตัดสินใจ ประเด็นสาธารณะต่าง ๆ แต่ไม่ใช่เป็นเหตุผล (จิรพันธุ์ วิสูตรศักดิ์, 2547 : 1) วัฒนธรรมทางการเมืองถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการกระตุ้นหรือริเริ่มให้มีการเปลี่ยนทางการเมืองให้เกิดขึ้น ในประเด็นนี้จะเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมทางการเมืองแบบใหม่ที่ได้รับอิทธิพลจากความคิดตะวันตกซึ่งส่วนมากมักปรากฏเป็นวัฒนธรรมทางการเมืองของชนชั้นผู้นำ (elite) ของสังคมที่เห็นว่าสภาพของระบบการเมืองที่เป็นอยู่ล้าสมัย ด้วยประสิทธิภาพ ไม่สามารถแก้ไขปัญหา และตอบสนองความต้องการของประชาชนได้จึงต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเกิดขึ้น ดังจะเห็นได้จากการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองครั้งสำคัญ ๆ ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย เช่น การเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 โดยคณะราษฎรซึ่งล้วนเป็นผู้นำในระบบราชการที่ได้รับการศึกษาจากฝรั่งเศสและยุโรป เป็นต้น จะเห็นได้ว่าการที่กลุ่มชนชั้นนำของสังคมมีวัฒนธรรมทางการเมืองแบบใหม่ที่มีลักษณะแตกต่างไปจากประชาชนส่วนใหญ่นั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่ริเริ่มและชี้แนะให้มวลชนเข้าร่วมและสนับสนุนให้มีการเปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตามวัฒนธรรมทาง

การเมืองอาจเป็นตัวขัดขวางคัดค้านหรืออาจจะต่อต้านต่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่จะเกิดขึ้นก็ได้ (BBC NEWS ไทย ออนไลน์, 2556) ในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย ประชาชนมีสิทธิ เสรีภาพ ในการกำหนดแนวทางการดำเนินชีวิตของตนเอง การปกครองท้องถิ่นเป็นช่องทางสำคัญในการมีส่วนร่วมของประชาชนในด้านต่าง ๆ ซึ่งการจัดการมีปกครองตนเองในรูปหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่น มีความสำคัญ คือ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของตนเองของประชาชน การพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของท้องถิ่น นอกจากนั้นแล้วการปกครองส่วนท้องถิ่นยังเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลที่มีอยู่อย่างกว้างขวาง และไม่อาจตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างทั่วถึง และการปกครองส่วนท้องถิ่นยังเป็นแหล่งสร้างหรือผลิตผู้นำทางการเมืองของประเทศในอนาคต (นิมิต ไชยรัตน์, 2561 : ก-ข) วัฒนธรรมทางการเมืองนั้นเป็นแบบแผนของทัศนคติและความเชื่อของบุคคลที่มีต่อระบบการเมืองหรือต่อส่วนต่าง ๆ ที่เป็นระบบย่อยของระบบการเมือง และต่อการแสดงบทบาททางการเมืองของบุคคล วัฒนธรรมทางการเมืองจึงเป็นปัจจัยเงื่อนไขที่กำหนดบทบาทและพฤติกรรมทางการเมืองของสมาชิกในแต่ละสังคม และเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้ลักษณะและรูปแบบของระบอบการเมืองการปกครองในแต่ละสังคมแตกต่างกันอีกด้วย ฉะนั้นการที่เราจะเข้าใจในความเป็นประชาธิปไตยของไทยหรือของประเทศใดประเทศหนึ่งหรือของสังคมใดสังคมหนึ่งมิใช่เพียงเพราะการศึกษาสถาบันทางการเมืองหรือพฤติกรรมทางการเมืองของประเทศหรือสังคมนั้น ๆ เท่านั้น เพราะการสร้างประชาธิปไตยต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านวัฒนธรรมทางการเมืองซึ่งมีส่วนสำคัญที่จะทำให้ประชาธิปไตยใน

ประเทศนั้นประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลว วัฒนธรรมจึงหมายถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองรวมทั้งแนวความคิด แนวปฏิบัติ หรือเทคนิควิธีดั้งเดิมที่ใช้ร่วมกันโดยกลุ่มคนพวกเดียวกัน ฉะนั้นวัฒนธรรมทางการเมืองจึงหมายถึงแบบแผนของทัศนคติและความเชื่อของบุคคลที่มีต่อระบบการเมืองของกลุ่มสมาชิกของระบบการเมืองหนึ่งโดยวัฒนธรรมทางการเมืองในแต่ละชุมชนก็จะเป็นตัวของตัวเอง (อภิษฐา พรหมศรี, 2561 : 118) โดยเหตุดังกล่าว ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาเรื่องวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยใช้หลักพุทธธรรม คือ อิทธิบาท 4 เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมทางการเมือง ทำให้ประชาชนในพื้นที่อำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ มีความสนใจในวัฒนธรรมทางการเมือง การเคลื่อนไหวทางการเมือง และการมีส่วนร่วมในระบอบประชาธิปไตย โดยในชุมชนท้องถิ่นของแต่ละสังคมมีวัฒนธรรมทางการเมือง ที่มักถูกปลูกฝังมาช้านาน คือความคิดเห็นทางวัฒนธรรมทางการเมืองที่เกิดขึ้นในสังคมการเมืองของไทยจะมองการเมือง เป็นเรื่องของอารมณ์ความรู้สึก ทัศนคติ การใช้เหตุผล การตื่นตัวทางการเมือง และการมีส่วนร่วมทางการเมือง ของสังคมทางการเมืองนั้น ๆ เพื่อจะนำไปสู่วัฒนธรรมทางการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อนำเสนอวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยการประยุกต์ตามหลักพุทธธรรม

ระเบียบวิธีวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

3. เพื่อนำเสนอวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยการประยุกต์ตามหลักพุทธธรรม

การวิจัยเรื่อง “วัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ” ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสานวิธี (Mixed Methods Research) โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In depth Interview) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการแจกแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ คือ

1. การวิจัยเชิงคุณภาพ ในการวิจัยครั้งนี้ใช้การเลือกตัวอย่างแบบเจาะจงกับผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยประกอบไปด้วย 1) พระสังฆาธิการ 2 รูป 2) นักการเมืองท้องถิ่น 3 คน 3) นักวิชาการด้านรัฐศาสตร์ จำนวน 4 คน จำนวนทั้งสิ้น 9 รูปหรือคน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสัมภาษณ์ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลมี 4 วิธี คือ 1) การสังเกต 2) ตำราและเอกสาร 3) การสัมภาษณ์ 4) การบันทึกวิธีทัศน์และโสทัดฐานอุปกรณ (Silverman. D, 2000, 90)

2. การวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากประชาชนผู้ที่มีอายุ 18 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปซึ่งมีสำเนาทะเบียนบ้านอยู่ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งแบ่งเขตการปกครองเป็น 9 ตำบล 103 หมู่บ้าน รวมประชากรทั้งสิ้นจำนวน 47,940 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างจากประชากรในพื้นที่กลุ่มตัวอย่างและสุ่มตัวอย่างตามโควตาที่กำหนดเพื่อความครอบคลุมของข้อมูลจึงใช้กลุ่มตัวอย่าง คือ 396 คน ในการคำนวณหากลุ่มตัวอย่างโดยโปรแกรมคำนวณกลุ่มประชากรตัวอย่าง ทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane, 1967, 110) โดยใช้สูตรดังนี้

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

สูตร

$$N = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

N = ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้

N = ขนาดของประชากรที่ใช้ในการวิจัย

E = ค่าเปอร์เซ็นต์ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่าง (.๐๕)

แทนค่าในสูตร

$$n = \frac{47,940}{1 + (47,940 \times .05^2)}$$

n = 396

ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความสะดวกในการคำนวณ และตัวอย่างที่ได้จากการคำนวณสามารถเป็นตัวแทนของประชากรได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงใช้กลุ่มตัวอย่าง ๓๙๖ ตัวอย่าง โดยมีเทคนิคและวิธีการสุ่มตัวอย่างการวิจัยครั้งนี้

อำเภอคอนสวรรค์	จำนวนประชากร	สูตรคำนวณ	กลุ่มตัวอย่าง
๑. ตำบลคอนสวรรค์	๕,๖๐๑	$\frac{๕,๖๐๑ \times ๓๙๖}{๔๗,๙๔๐}$	๔๖
๒. ตำบลยางหวาย	๓,๖๐๘	$\frac{๓,๖๐๘ \times ๓๙๖}{๔๗,๙๔๐}$	๒๙
๓. ตำบลช่องสามหมอ	๓,๗๘๗	$\frac{๓,๗๘๗ \times ๓๙๖}{๔๗,๙๔๐}$	๓๑
๔. ตำบลโนนสะอาด	๕,๓๔๖	$\frac{๕,๓๔๖ \times ๓๙๖}{๔๗,๙๔๐}$	๔๕
๕. ตำบลห้วยไร่	๕,๕๔๖	$\frac{๕,๕๔๖ \times ๓๙๖}{๔๗,๙๔๐}$	๔๖
๖. ตำบลบ้านโสก	๖,๙๒๘	$\frac{๖,๙๒๘ \times ๓๙๖}{๔๗,๙๔๐}$	๕๗
๗. ตำบลโคกมั่งงอย	๖,๖๔๓	$\frac{๖,๖๔๓ \times ๔๐๐}{๔๗,๙๔๐}$	๕๕
๘. ตำบลหนองขาม	๕,๑๙๓	$\frac{๕,๑๙๓ \times ๓๙๖}{๔๗,๙๔๐}$	๔๓
๙. ตำบลศรีสำราญ	๕,๒๘๘	$\frac{๕,๒๘๘ \times ๓๙๖}{๔๗,๙๔๐}$	๔๔
ประชากรทั้งสิ้น	๔๗,๙๔๐	$\frac{๔๗,๙๔๐ \times ๓๙๖}{๔๗,๙๔๐}$	๓๙๖

ตารางแสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูล ดังนี้ 1) ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยขอหนังสืออนุญาตจากแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูล จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามตามที่กำหนดไว้ โดยแจกแบบสอบถามให้ประชาชนในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 396 คน จากประชาชนจำนวนทั้งสิ้น

47,940 คน 2) ผู้วิจัยเลือกใช้การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structure Interview) ซึ่งผู้วิจัยมีความมุ่งหมายที่จะทราบว่าวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ ว่าเป็นอย่างไร แตกต่างหรือไม่ ควรเป็นอย่างไร ซึ่งคำตอบที่ได้จะนำมาประมวลผล และจัดหมวดหมู่ (Categories) ซึ่งการใช้การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างจะสามารถนำมากำหนดเป็นรูปแบบได้ หลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูล กระบวนการถัดมาคือ การจัดการเก็บข้อมูล ไมล์และฮูเบอร์มัน กล่าวถึงการจัดการข้อมูลว่า ในการบริหารจัดการข้อมูลเชิงคุณภาพนั้นเนื่องจากข้อมูลมีที่มาจากหลายแหล่ง บางครั้งอาจเป็นวัสดุต่าง ๆ เราจะต้องจัดการให้มีความง่าย ยืดหยุ่น (Miles M. B. & Huberman A. M., 1994) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์โดยการบันทึกเทปและถ่ายภาพประกอบการสัมภาษณ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

โดยมีระเบียบวิธีวิจัยเป็นการวิจัยแบบผสมวิธี การวิจัยเชิงคุณภาพเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญจำนวน 9 รูปหรือคน ด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก และการวิจัยเชิงปริมาณเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 396 คน จากประชาชนผู้ที่มีอายุ 18 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปซึ่งมีสำเนาทะเบียนบ้านอยู่ใน

อำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ จากประชาชนจำนวนทั้งสิ้น 47,940 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ คือแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจสอบแก้ไขความถูกต้องจากผู้เชี่ยวชาญ มาคำนวณหาค่าของความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) ของแบบสอบ โดยใช้สูตร[†] ดังนี้ คือ

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

IOC = ดรรชนีความสอดคล้องระหว่างคำถามกับวัตถุประสงค์

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

โดยที่

+๑ = แนใจว่าสอดคล้อง

๐ = ไม่แนใจว่าสอดคล้อง

-๑ = แนใจว่าไม่สอดคล้อง

ค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามเรื่อง “วัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ” ผู้วิจัยได้ทำการ

[†] พิสนุ ผ่องศรี, วิจัยทางการศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ ๔, (กรุงเทพมหานคร : บริษัท พร็อพเพอร์ตี้พริ้นท์, ๒๕๕๐),
หน้า ๑๓๙.

คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าความสอดคล้องแบบ IOC ที่มีค่าตั้งแต่ ๐.๕ ขึ้นไป จำนวน ๓๕ ข้อ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าคำถามแต่ละข้อมีความตรงเชิงเนื้อหา และสามารถนำแบบทดสอบนี้ไปหาความเชื่อมั่น (Try Out) ได้ และค่าความสอดคล้องทั้ง ๓๕ ข้อ ได้ค่า IOC ระหว่าง ๐.๖๐-๑.๐๐

และแบบสัมภาษณ์ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและเสนอแนะ มาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อตรวจสอบอีกครั้ง ต่อจากนั้นนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แต่มีคุณลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๓๐ คน แล้วนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของ “ครอนบาค” (Cronbach’s Alpha Coefficient)[‡] ดังนี้คือ

$$\alpha = \left[\frac{k}{k-1} \right] \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ α = ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของเครื่องมือ
 K = จำนวนข้อคำถามของเครื่องมือ
 $\sum s_i^2$ = ความแปรปรวนของคะแนนคำถามแต่ละข้อ
 s_t^2 = ความแปรปรวนของคะแนนรวมของผู้ตอบทั้งหมด

ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอกอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ ประกอบด้วย ๓ รูป คือ ๑) วัฒนธรรมทางการเมืองแบบค้ำแคบ ๒) วัฒนธรรมทางการเมืองแบบไพร่ฟ้า ๓) วัฒนธรรมทางการเมืองแบบมีส่วนร่วม จำนวน ๑๕ ข้อ และหลักอิทธิบาท ๔ ประกอบด้วย ๔ ประเด็น คือ ๑) ฉันทะ พึงพอใจ ๒) วิริยะ มุ่งมั่นผลักดัน ๓) จิตตะ ตั้งมั่นติดตาม ๔) วิมังสา พิจารณาไตร่ตรอง จำนวน ๒๐ ข้อ รวมทั้งสิ้น ๓๕ ข้อ ซึ่งค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามดังกล่าวมีค่ามากกว่า ๐.๗๐ จึงเป็นเครื่องมือที่มีความเหมาะสม มีคุณภาพและมีความเชื่อถือได้สูง สามารถนำไปใช้วัดระดับวัฒนธรรมการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอกอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ ต่อจากนั้นนำแบบสอบถามมาจัดพิมพ์แล้วนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปใช้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่อไป

วิเคราะห์ข้อมูลโดยหา ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ทดสอบสมมติฐานโดยการทดสอบค่าที (t-test) และค่าเอฟ (F-test) และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการพรรณนาความ (descriptive interpretation)

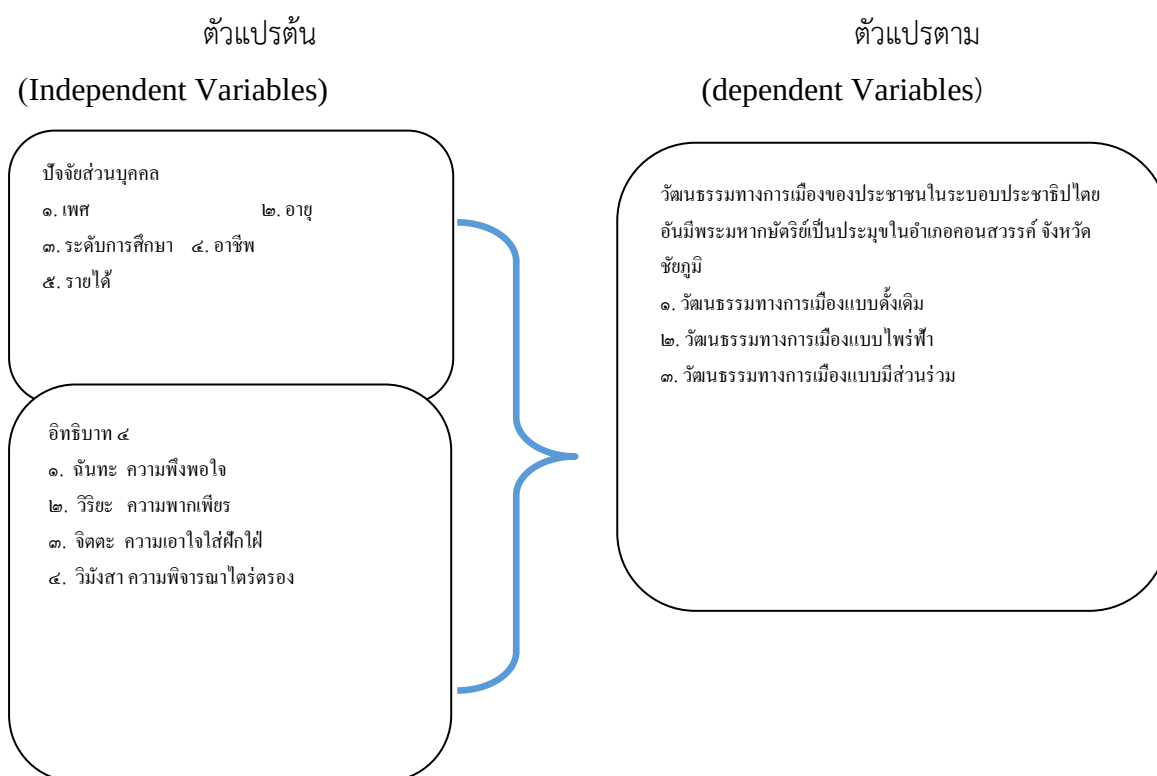
[‡] Lee J. Cronbach, **Essential of Psychological Testing**, 3rd ed., (New york: Harper & Row Publishers, 1974), p. 161.

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการทบทวนแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจึงนำมาสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ต่อไปนี้

1) ตัวแปรต้น (Independent Variables) คือ ปัจจัยส่วนบุคคลประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้

2) ตัวแปรตาม (dependent Variables) คือ วัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยผู้วิจัยสังเคราะห์จากแนวคิดของ ราตรี รัตมิตินฐ์ “วัฒนธรรมทางการเมืองของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเทศบาลตำบลห้วยกะปิ”, ซึ่งได้แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1. วัฒนธรรมทางการเมืองแบบคับแคบ 2. วัฒนธรรมทางการเมืองแบบไพร่ฟ้า 3. วัฒนธรรมทางการเมืองแบบมีส่วนร่วม และหลักธรรม คือ อิทธิบาท 4 ดังนี้

ผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง “วัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ” มีวัตถุประสงค์การวิจัย ผู้วิจัยสามารถ

สรุปได้ดังต่อไปนี้ คือ 1) เพื่อศึกษาระดับวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล 3) เพื่อนำเสนอวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยการประยุกต์ตามหลักพุทธธรรม

โดยมีระเบียบวิธีวิจัยเป็นการวิจัยแบบผสมวิธี การวิจัยเชิงคุณภาพเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญจำนวน 9 รูปหรือคน ด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก และการวิจัยเชิงปริมาณเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 396 คน จากประชาชนผู้ที่มีอายุ 18 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปซึ่งมีสำเนาทะเบียนบ้านอยู่ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ จากประชาชนจำนวนทั้งสิ้น 47,940 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ทดสอบสมมติฐานโดยการทดสอบค่าที (t-test) และค่าเอฟ (F-test) และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการพรรณนาความ (descriptive interpretation) ผลการวิจัยพบว่า

ระดับวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.96$, S.D.= 0.73) เมื่อจำแนกเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบมีส่วนร่วม ($\bar{X}=3.99$, S.D.= 0.74) ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบไฟฟ้า ($\bar{X}=3.95$, S.D.= 0.82) และ ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบคับแคบ ($\bar{X}=3.94$, S.D.= 0.77) อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

พบว่า ประชาชนที่มี เพศ และรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ส่วนประชาชนที่มี อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย

ผลการวิเคราะห์การนำเสนอวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยการประยุกต์ตามหลักพุทธธรรม คือ หลักอิทธิบาท 4 พบว่า

1. ด้านฉันทะ พึงพอใจ

วัฒนธรรมทางการเมืองเป็นการขับเคลื่อนประเทศ ได้แก่ ความสงบ ความอยู่ดี ความเรียบร้อย ความสามัคคี ความสะอาด สุขภาพ ความปลอดภัย เป็นสิ่งที่ดีงาม และสร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นแก่ประชาชน หลักอิทธิบาท 4 ฉันทะเป็นความต้องการที่จะทำหรือใฝ่ใจที่จะทำสิ่งนั้นอยู่เสมอ ประชาชนควรมีฉันทะในวัฒนธรรมทางการเมืองซึ่งเป็นการขับเคลื่อนประเทศให้เกิดความสงบ ความอยู่ดี ความเรียบร้อย ความสามัคคี ความสะอาด สุขภาพ และความปลอดภัย ความพึงพอใจของประชาชนต้องได้รับการตอบสนองในทุก ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นด้านสาธารณูปโภค หรือทางด้านนโยบายต่าง ๆ ที่จะนำมาซึ่งความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน ไม่ว่าด้านเทคโนโลยี ด้านสิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิตของประชาชน ดังนั้นประชาชนควรมีความพึงพอใจในการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำในสังคมไทย ประชาชนควรมีความพึงพอใจในการให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงานของหน่วยงานของรัฐและประชาชนควรมีความพึงพอใจในกิจกรรมต่างๆที่รัฐจัดขึ้นเพื่อประโยชน์ส่วนรวม

2. ด้านวิริยะ มุ่งมั่นผลักดัน

ความเพียร ความขยันประกอบกับการพยายาม อดทน มีการมุ่งมั่นผลักดัน ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างต่อเนื่อง ทำอย่างจริงจังจะทำให้ประสบผลสำเร็จ มีความเพียรพยายามส่งเสริมสนับสนุนสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชนได้รับรู้และเข้าใจ เพราะมีความมุ่งมั่นที่จะทำในสิ่งที่ดี และเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ดังนั้นประชาชนต้องมีความมุ่งมั่นผลักดันการบริหารงานตามนโยบายที่ได้วางไว้ของรัฐ มีความร่วมมือกับหน่วยงานราชการอย่างต่อเนื่อง และมุ่งมั่นผลักดันในการทำงานของรัฐบาล เพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นสำคัญ

3. ด้านจิตตะ ตั้งมั่นติดตาม

การตั้งจิตรับรู้ในสิ่งที่ทำ และทำสิ่งนั้นด้วยความคิด เอาจิตผูกใฝ่ ไม่ปล่อยใจให้ฟุ้งซ่านเลื่อนลอยไปตรงตามความต้องการของประชาชน โดยการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว การติดตามงานไม่ทอดทิ้งสิ่งนั้นไปจากความรู้สึก ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์นั้นให้ชัดเจนอยู่เสมอ

4. ด้านวิมังสา พิจารณาไตร่ตรอง

การพิจารณาไตร่ตรอง มีเหตุและผล การวิเคราะห์ ความสำเร็จ เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ พิจารณาไตร่ตรองในสิ่งต่าง ๆ ผลกระทบอย่างไร ขอให้การกระทำนั้น เป็นการทำให้ประโยชน์ส่วนรวม เราก็ต้องดำเนินการไปให้ประสบผลสำเร็จ ใช้ประสบการณ์ในการพิจารณาไตร่ตรอง ใช้เหตุผลในการวิเคราะห์ ใช้ความคิดคำนึงถึงผลกระทบ

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิเคราะห์ระดับวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ พบว่า ระดับวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($=3.96$, $S.D.=0.73$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้

2. จากผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า จากผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล อภิปรายได้ว่า ประชาชนที่มี เพศ และรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

3) จากผลการวิเคราะห์การนำเสนอวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยการประยุกต์ตามหลักพุทธธรรม พบว่า ระดับวัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ โดยการประยุกต์ตามหลักพุทธธรรม คือ หลักอิทธิบาท ๔ ประกอบไปด้วย ๑) ฉันทะ พึงพอใจ ดังนั้นประชาชนควรมีความพึงพอใจในการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำในสังคมไทย ประชาชนควรมีความพึงพอใจในการให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงานของหน่วยงานของรัฐ และประชาชนควรมีความพึงพอใจในกิจกรรมต่าง ๆ ที่รัฐจัดขึ้นเพื่อประโยชน์ส่วนรวม ๒) วิริยะ มุ่งมั่นผลักดัน ดังนั้นประชาชนต้องมีความมุ่งมั่นผลักดันการบริหารงานตามนโยบายที่ได้วางไว้ของรัฐ มีความร่วมมือกับหน่วยงานราชการอย่างต่อเนื่อง และมุ่งมั่นผลักดันในการทำงานของรัฐบาล เพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นสำคัญ ๓) จิตตะ ตั้งมั่นติดตาม ดังนั้นประชาชนควรรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเองและเคารพสิทธิของผู้อื่น มีการพัฒนาปรับปรุงจุดอ่อนของตนในขณะเดียวกันก็พัฒนาจุดแข็ง ควรมีความมุ่งมั่นพยายามในการปฏิบัติหน้าที่ของตน และตอบสนองความต้องการของรัฐ ๔) วิมังสา พิจารณาไตร่ตรอง ดังนั้นประชาชนควรมีความสามารถในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ตามความเหมาะสม ควรใช้ชีวิตอย่างพอเพียงเป็นแบบอย่างแนวทางตามหลักแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “วัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ในอำเภอคอนสวรรค์ จังหวัดชัยภูมิ” มีข้อเสนอแนะ ได้ดังนี้

1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบค้ำแคบ พบว่าอยู่ในระดับมาก ดังนั้นประชาชนควรทำความเข้าใจในระบบการเมืองของไทย

1.2 ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบไพร่ฟ้า พบว่าอยู่ในระดับมาก ดังนั้นประชาชนควรทำความเข้าใจในระบบวัฒนธรรมทางการเมืองของไทย

1.3 ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบมีส่วนร่วม พบว่าอยู่ในระดับมาก ดังนั้นประชาชนควรมีความสามารถในการควบคุมนักการเมือง

2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

2.1 ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบค้ำแคบ ดังนั้นประชาชนโดยส่วนใหญ่จึงคิดว่าการเมืองไทยมีแต่ความวุ่นวาย การติดตามข่าวสารเป็นการเสียเวลา การแสดงความคิดเห็นทางการเมืองเป็นเรื่องที่ไม่มีประโยชน์ การมีส่วนร่วมทางการเมืองของเป็นเรื่องของผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจ ความรู้ความเข้าใจในระบบการเมืองเป็นเรื่องที่ไกลตัว

2.2 ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบไพร่ฟ้า ดังนั้นประชาชนโดยส่วนใหญ่จึงคิดว่าตนเองมีความเข้าใจระบบการเมืองของไทย รู้ว่าตนเองมีสิทธิในทางการเมืองแต่ไม่ยากเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมือง รู้ว่าตนเองมีสิทธิในทางการเมืองแต่ลำพังตนเองไม่สามารถเปลี่ยนแปลงการเมืองได้ เชื่อฟังกฎหมายถึงแม้รู้สึกรู้สึกว่ากฎหมายนั้นไม่เป็นธรรม

2.3 ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบมีส่วนร่วม ดังนั้นประชาชนโดยส่วนใหญ่คิดว่าตนเองมีความรู้ความเข้าใจในระบบการเมืองไทย คิดว่าตนเองมีสิทธิมีเสียง และเสียงของตนเองนั้นมีความสำคัญในทางการเมือง คิดว่าตนเองมีความสามารถในการควบคุมนักการเมืองได้ คิดว่าตนเองมีความสามารถเข้าไปตรวจสอบได้

3 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบค้ำแคบ ควรวิจัยเกี่ยวกับเรื่อง ความรู้ความเข้าใจในระบบการเมืองเป็นเรื่องที่ไกลตัวของประชาชน

3.2 ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบไพร่ฟ้า ควรวิจัยเกี่ยวกับเรื่อง ความเชื่อฟังกฎหมายถึงแม้ว่ากฎหมายนั้นไม่เป็นธรรมต่อประชาชน

3.3 ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบมีส่วนร่วม ควรวิจัยเกี่ยวกับเรื่อง การมีส่วนร่วมประชาชนในวัฒนธรรมทางการเมือง

เอกสารอ้างอิง

- อภิขญา พรรณศรี, *ความรู้เบื้องต้นทางรัฐศาสตร์*, (มหาสารคาม : เดอะปรีนท์, 2561), หน้า 118.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560, ราชกิจจานุเบกษา 134 ตอนที่ 40 ก. 6 (เมษายน 2560) : 8.
- BBC NEWS ไทย, พฤษภาทมิฬ, [ออนไลน์], แหล่งที่มา : <https://www.bbc.com/thai/thailand-57128921> [16 เมษายน 2565].
- จิรพันธุ์ วิสูตรศักดิ์, การดำเนินงานตามบทบาทขององค์การบริการส่วนตำบลหนองสาหร่ายอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมาในการมีส่วนร่วม ทางการเมืองของประชาชนในท้องถิ่น, วิทยานิพนธ์ รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาสารคาม, 2547), หน้า 1.
- นิมิต ไชยรัตน์, “การมีส่วนร่วมของประชาชนที่มีต่อการปกครองส่วนท้องถิ่น : ศึกษาเฉพาะกรณี องค์การบริหารส่วนตำบลบางคูรัด อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี”, สารนิพนธ์ศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย, 2551), หน้า ก-ข.
- Miles M. B. & Huberman A. M. (1994). An Expanded Sourcebook of Qualitative Data Analysis. 2^{ed}. Thousand Oaks CA: Sage.
- Silverman D. (2000). Doing Qualitative Research: A Practical Handbook. London: Sange.
- Yamane. Taro. (1967). Statistics: An Introductory Analysis. New York: Harpen and Row.

แนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำ
หมู่บ้าน (อสม.) ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร
**Guidelines for the Development of Operation in the Role of Village Health
Volunteers (Vol.), Nong Mai Kong Subdistrict, Sai Ngam District,
Kamphaeng Phet Province**

ศรสวรรค์ รามบำเพ็ญ และ ธนัสถา โรจนตรากุล

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Sornsawan Rabbamperng and Tanastha Rojanatrakul

Pibulsongkram Rajabhat University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: sornsawan.r@psru.ac.th

บทคัดย่อ*

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร 2) เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลต่อการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร 3) นำเสนอแนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ประชากร คือ อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน จำนวน 156 คน โดยเก็บจากประชากรทั้งหมด เครื่องมือ คือ แบบสอบถาม ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.878 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t-test และ F-test ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ตำบลหนองไม้กอง พบว่า การปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลต่อการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ตำบลหนองไม้กอง พบว่า อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ไม่แตกต่างกัน และ 3) ข้อเสนอแนะและแนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ตำบลหนองไม้กอง พบว่า ควรจัดการอบรมเพื่อเพิ่มพูนทักษะ หรือเพิ่มเติมองค์ความรู้ในการเฝ้าระวัง ป้องกันโรคระบาดในชุมชน อย่างต่อเนื่องทุกปีอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง เพื่อการพัฒนาศักยภาพอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เพื่อยกระดับให้เป็นอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ให้เกิดความเท่าเทียมกัน และสามารถดูแลประชาชนได้อย่างทั่วถึง โดยหน่วยงานภาครัฐหรือ

* วันที่รับบทความ : 20 มีนาคม 2566; วันแก้ไขบทความ 23 พฤษภาคม 2566; วันตอบรับบทความ : 24 พฤษภาคม 2566

Received: March 20, 2023; Revised: May 23, 2023; Accepted: May 24, 2023

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้การสนับสนุนงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ เช่น เครื่องวัดความดัน เครื่องวัดอุณหภูมิ ร่างกายแบบดิจิทัล เป็นต้น และควรให้มีเจ้าหน้าที่สาธารณสุขออกปฏิบัติงานเยี่ยมบ้านกลุ่มผู้ป่วยในชุมชนด้วย และให้มีการจัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้การทำงานระหว่าง อสม. ในแต่ละพื้นที่ เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการทำงานร่วมกัน

คำสำคัญ: การพัฒนา; การปฏิบัติงาน; อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน

Abstracts

The objectives of this study were: 1) to study the level of the operation in the role of Village Health Volunteers (Vol.), Nong Mai Kong Subdistrict, Sai Ngam District, Kamphaeng Phet Province, 2) to compare the personal factors to the operation in the role of Village Health Volunteers (Vol.), Nong Mai Kong Subdistrict, Sai Ngam District, Kamphaeng Phet Province, and 3) to present the guidelines for the development of the operation in the role of Village Health Volunteers (Vol.), Nong Mai Kong Subdistrict, Sai Ngam District, Kamphaeng Phet Province. This study applied the Quantitative Research with the Survey Research. The sample was 156 village Health Volunteers (Vol.). The tool of this study was the questionnaire with the 0.878 of reliability. The statistics used Frequency, Percentage, Mean, Standard Deviation, t-test and F-test with One-Way ANOVA. Research Results 1) Overall, the level of the operation in the role of Village Health Volunteers (Vol.), Nong Mai Kong Subdistrict, was at the high level. 2) The comparison of the personal factors to the operation in the role of Village Health Volunteers (Vol.), Nong Mai Kong Subdistrict, found that the Village Health Volunteers having the different personal factors had no the different opinion to the operation in the role of Village Health Volunteers (Vol.). 3) The guidelines for the development of the operation in the role of Village Health Volunteers (Vol.), Nong Mai Kong Subdistrict, found that 1) the Village Health Volunteers should provide the training to increase the skills or the knowledge in the disease prevention every year for the potential development of the Village Health Volunteers, upgrading the Village Health Volunteers and helping the people thoroughly. The related organization should support the budget and the equipment, give the staffs to visit the house of the patients in the community, and provide the learning exchange forum between the Village Health Volunteers in each area to exchange the experience in co-working.

Keywords : Development; Performance; Role of Village Health Volunteers (Vol.)

บทนำ

อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เกิดขึ้นภายใต้คำประกาศ Alma Ata เมื่อปี ค.ศ. 1978 (พ.ศ. 2521) ให้ประเทศดำเนินงานสาธารณสุขด้วยหลักการสาธารณสุขมูลฐาน (สสม.) กระทรวงสาธารณสุขได้ดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์ชาติด้านสาธารณสุขระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) กระทรวงสาธารณสุขได้กำหนดวิสัยทัศน์จะเป็นองค์กรหลักด้านสุขภาพที่รวมพลังสังคมเพื่อประชาชนสุขภาพดี โดยมีพันธกิจคือพัฒนาและอภิบาลระบบสุขภาพอย่างมีส่วนร่วมและยั่งยืนเพื่อไปสู่เป้าหมายประชาชนสุขภาพดีเจ้าหน้าที่มีความสุข

และระบบสุขภาพยั่งยืน (สำนักนโยบายและแผนกระทรวงสาธารณสุข, 2560) ซึ่งในช่วงปี 2560 ถึง 2564 ได้กำหนดกรอบยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนา 4 ด้าน คือ ด้านส่งเสริมสุขภาพและป้องกันโรค ด้านบริการสุขภาพ ด้านการพัฒนากำลังคน และด้านการมีธรรมาภิบาล โดยมีเป้าหมายสำคัญ คือ การพึ่งตนเองด้านสาธารณสุขในระยะยาว อสม. จึงเป็นหัวใจสำคัญต่อการให้บริการสาธารณสุขที่มีประสิทธิภาพในระดับหมู่บ้านและชุมชน เนื่องจากเป็นผู้ที่เสียสละ มีบทบาทในการทำงานเชิงรุกในชุมชน เป็นผู้นำทางความคิด เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรมสุขภาพอนามัย เป็นผู้สื่อข่าวสาธารณสุข ช่วยแนะนำเผยแพร่ความรู้ วางแผนประสานกิจกรรมสาธารณสุข ตลอดจนส่งเสริมสุขภาพเฝ้าระวังและป้องกันโรค ช่วยเหลือและรักษาพยาบาลขั้นต้น คุ้มครองผู้บริโภค และส่งต่อผู้ป่วย ทั้งนี้กำหนดให้ อสม. 1 คน รับผิดชอบต่อ 10 – 15 หลังคาเรือน เพื่อรองรับอนาคตที่มีความเป็นสังคมเมือง สังคมผู้สูงอายุ ซึ่งจำเป็นต้องพัฒนาบุคลากรสาธารณสุขโดยเฉพาะ อสม. เพื่อรองรับกับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว (กระทรวงสาธารณสุข, 2564)

การพัฒนาศักยภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขจะส่งผลให้อาสาสมัครสาธารณสุข ได้รับการยอมรับจากชุมชน ทั้งด้านความเสียสละและการสื่อสารสุขภาพจนกลายเป็นกลไกหนึ่งที่ทำหน้าที่เชื่อมต่อสังคมด้านสุขภาพและพัฒนาขอบเขตไปด้านอื่น ๆ มากยิ่งขึ้นและถือว่าเป็นยุทธศาสตร์สำคัญของการสร้างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาสุขภาพ เป็นทุนที่สะสมอยู่ในระบบการสาธารณสุขไทย ที่ทำให้การพัฒนาสุขภาพชุมชนที่ผ่านมาประสบความสำเร็จมากกว่าที่จะบรรลุได้ ด้วยการดำเนินการผ่านกลไกภาครัฐแต่เพียงลำพัง (โกมาตร จึงเสถียรทรัพย์ และคณะ, 2550) การดำเนินงานของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร จำนวน 156 คน ซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล 2 แห่ง คือ 1) โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านแม่ย้อย 2) โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านสักขี ที่ผ่านมามีอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านรับผิดชอบงานใน 14 องค์ประกอบตามงานสาธารณสุขมูลฐาน คือ งานโภชนาการ งานสุขศึกษา การรักษาพยาบาล การจัดหายาที่จำเป็น การสุขภิบาลและจัดหาน้ำสะอาด อนามัยแม่และเด็กและการวางแผนครอบครัว งานควบคุมป้องกันโรคติดต่อในท้องถิ่น การสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค การส่งเสริมสุขภาพฟัน การส่งเสริมสุขภาพจิต อนามัยสิ่งแวดล้อม คุ้มครองผู้บริโภค การป้องกันควบคุมอุบัติเหตุ อุบัติภัย และโรคไม่ติดต่อ และเอดส์ การดำเนินการตามองค์ประกอบทั้ง 14 องค์ประกอบ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร” ว่าการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านอย่างไร และจะมีแนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านอย่างไร ให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร
2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลต่อการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร
3. เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร

ระเบียบวิธีวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ จากการแจกแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย 1) ประชากร คือ อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ตำบลหนองไม้กอง จำนวน 156 คน ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพในเขตพื้นที่ตำบลหนองไม้กอง ประกอบด้วย 1) โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านสักขี จำนวน 85 คน 2) โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านแม่ย้อยจำนวน 71 คน ซึ่งศึกษาจากประชากรทั้งหมด ได้จากการแทนค่าในสูตรของยามาเน (Yamane)

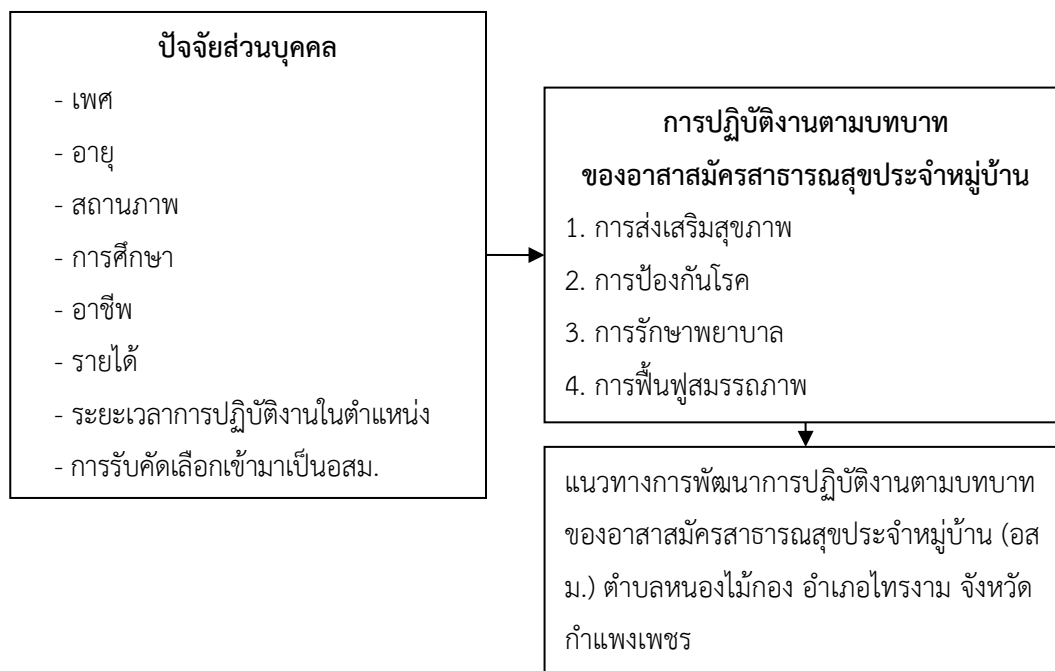
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ประกอบด้วย 1) ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจรายการ 2) การพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ 3) แนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เป็นแบบสอบถามปลายเปิด โดยสร้างมาจากการศึกษาเอกสาร แนวคิด และทฤษฎีเพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ กรอบแนวคิด และดำเนินการสร้างและปรับแบบสอบถาม โดยเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 3 ท่าน โดยมีค่าความสอดคล้องในแต่ละข้อตั้งแต่ 0.5 - 1.0 และนำไปหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) กับอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน จำนวน 30 คน ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.878

3. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล คือ ขอนหนังสือจากคณะสังคมศาสตร์และการพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เพื่อนำไปขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยเก็บข้อมูลกับอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน จำนวน 156 คน ซึ่งแจ้งให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัยแล้วนำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจความถูกต้อง และข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์และประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ต่อไป

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ 1) สถิติพรรณนา คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) สถิติอนุมาน) สถิติที่ใช้คือ การทดสอบค่า t-test และการทดสอบค่า F-test และ 3) การวิเคราะห์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา ประกอบบริบท นำเสนอเป็นความเรียงประกอบตาราง โดยการแจกแจงความถี่ของผู้ตอบคำถามปลายเปิด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยใช้เป็นแนวทางกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

1. ระดับการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ตำบลหนองไม้กอง อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดกำแพงเพชร

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) โดยภาพรวม

ลำดับ	การปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัคร สาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.)	ระดับการปฏิบัติ		
		$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1.	ด้านการส่งเสริมสุขภาพ	4.44	0.70	มาก

2.	ด้านการป้องกันโรค	4.41	0.57	มาก
3.	ด้านการรักษาพยาบาล	4.41	0.58	มาก
4.	ด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพ	4.32	0.70	มาก
ภาพรวม		4.40	0.56	มาก

จากตาราง 1 พบว่า ระดับการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.40$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการส่งเสริมสุขภาพ ($\bar{X} = 4.44$) รองลงมา คือ ด้านการป้องกันโรค ($\bar{X} = 4.41$) ด้านการรักษาพยาบาล ($\bar{X} = 4.41$) และด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพ ($\bar{X} = 4.32$) ตามลำดับ

2. การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร
ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.)

ตัวแปรต้น	ตัวแปรตาม	ค่า t	ค่า F	Sig	ผลการศึกษา	
					ยอมรับ	ปฏิเสธ
เพศ	การปฏิบัติงานตามบทบาท	0.243	-	0.808	-	✓
อายุ	การปฏิบัติงานตามบทบาท	-	0.501	0.682	-	✓
สถานภาพ	การปฏิบัติงานตามบทบาท	-	1.984	0.119	-	✓
การศึกษา	การปฏิบัติงานตามบทบาท	-	1.472	0.214	-	✓
อาชีพ	การปฏิบัติงานตามบทบาท	-	0.737	0.568	-	✓
รายได้	การปฏิบัติงานตามบทบาท	-	0.090	0.965	-	✓

ระยะเวลาการปฏิบัติงานในตำแหน่ง	การปฏิบัติงานตามบทบาท	-	0.512	0.675	-	✓
การรับคัดเลือกเข้ามาเป็นอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน	การปฏิบัติงานตามบทบาท	-	1.539	0.218	-	✓

จากตาราง 2 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านที่มี เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้ ระยะเวลาการปฏิบัติงานในตำแหน่ง และการรับคัดเลือกเข้ามาเป็นอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. แนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร

ตาราง 3 แนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.)

ที่	ข้อเสนอแนะและแนวทางการพัฒนาการ	ความถี่ (f)
1	ควรให้มีการจัดอบรมเพื่อเพิ่มพูนทักษะ หรือเพิ่มเติมองค์ความรู้ให้กับอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน อย่างต่อเนื่องทุกปีอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง	31
2	ควรมีการพัฒนาศักยภาพอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เพื่อยกระดับให้เป็นอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันและสามารถดูแลประชาชนได้อย่างทั่วถึง	26
3	หน่วยงานภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้การสนับสนุนงบประมาณ หรือสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานให้แก่อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เช่น เครื่องวัดความดัน เครื่องวัดอุณหภูมิร่างกายแบบดิจิทัล เครื่องตรวจวัดน้ำตาลในเลือด เป็นต้น	22

4	หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดอบรมให้ความรู้เพิ่มเติมในการเฝ้าระวัง ป้องกันโรคระบาดในชุมชน เช่น โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 การใช้งานแอปพลิเคชันต่าง ๆ เป็นต้น	18
5	ควรให้มีเจ้าหน้าที่สาธารณสุขออกปฏิบัติงานเยี่ยมบ้านกลุ่มผู้ป่วยในชุมชนด้วยและให้มีการจัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้การทำงานระหว่าง อสม.ในแต่ละพื้นที่เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการทำงานร่วมกัน	12

จากตาราง 3 แนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) พบว่า 1) ควรให้มีการจัดอบรมเพื่อเพิ่มพูนทักษะ หรือเพิ่มเติมองค์ความรู้ให้กับอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน อย่างต่อเนื่องทุกปีอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง 2) ควรมีการพัฒนาศักยภาพอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) เพื่อยกระดับให้เป็นอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกัน และสามารถดูแลประชาชนได้อย่างทั่วถึง 3) หน่วยงานภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้การสนับสนุนงบประมาณหรือสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานให้แก่อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เช่น เครื่องวัดความดัน เครื่องวัดอุณหภูมิร่างกายแบบดิจิทัล เครื่องตรวจวัดน้ำตาลในเลือด เป็นต้น 4) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดอบรมให้ความรู้เพิ่มเติมในการเฝ้าระวัง ป้องกันโรคระบาดในชุมชน เช่น โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 การใช้งานแอปพลิเคชันต่าง ๆ เป็นต้น และ 5) ควรให้มีเจ้าหน้าที่สาธารณสุขออกปฏิบัติงานเยี่ยมบ้านกลุ่มผู้ป่วยในชุมชนด้วย และให้มีการจัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้การทำงานระหว่าง อสม. ในแต่ละพื้นที่ เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการทำงานร่วมกัน

อภิปรายผลการวิจัย

1. ระดับการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ตำบลหนองไม้กอง อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า การปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ตำบลหนองไม้กอง อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการส่งเสริมสุขภาพ รองลงมา คือ ด้านการป้องกันโรค ด้านการรักษาพยาบาล และด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพ ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า มีการพูดคุยแนะนำให้ความรู้แก่ประชาชนเป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม และเผยแพร่ทางเสียงตามสายหรือหอกระจายข่าว และจัดกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพจิตแก่ผู้สูงอายุในโอกาสที่เหมาะสม เช่น รดน้ำดำหัวผู้สูงอายุ, การพบปะสังสรรค์ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรายุทธ คชพงศ์ (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ในเขตพื้นที่อำเภอบางกระพุ่ม จังหวัดพิษณุโลก ผลการวิจัยพบว่า ระดับการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ในเขตพื้นที่อำเภอบางกระพุ่ม

จังหวัดพิษณุโลก พบว่า การปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ในเขตพื้นที่อำเภอบางกระทุ่ม จังหวัดพิษณุโลก โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการรักษา ด้านการส่งเสริมสุขภาพ ด้านการป้องกันโรคและด้านการฟื้นฟู อยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงตามลำดับ และงานวิจัยของวิทยา ชินบุตร และนภัทร ภักดีศรีวิชัย (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง บทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ในการป้องกันการระบาดโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ตามนโยบายรัฐบาล อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า อสม. มีการปฏิบัติงานตามบทบาทอยู่ในระดับมาก โดยด้านการป้องกันโรค และด้านการส่งเสริมสุขภาพอยู่ในระดับมาก

2. การทดสอบการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลต่อการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านที่มี เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้ ระยะเวลาการปฏิบัติงานในตำแหน่ง และการรับคัดเลือกเข้ามาเป็นอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของธิดาภรณ์ กำนันตน (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การปฏิบัติงานของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ในเขตอำเภอสอง จังหวัดแพร่ ผลการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับผลการปฏิบัติงานของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านในเขตอำเภอสอง จังหวัดแพร่ พบว่า อาสาสมัครสาธารณสุขของที่มี เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาในการเป็นอาสาสมัครสาธารณสุข ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการปฏิบัติงานของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านในเขตอำเภอสอง จังหวัดแพร่ ไม่แตกต่างกัน

3. ข้อเสนอแนะและแนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ตำบลหนองไม้กอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า ควรจัดการอบรมเพื่อเพิ่มพูนทักษะ หรือเพิ่มเติมองค์ความรู้ในการเฝ้าระวัง ป้องกันโรคระบาดในชุมชน อย่างต่อเนื่องทุกปีอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง เพื่อการพัฒนาศักยภาพอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เพื่อยกระดับให้เป็นอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ให้เกิดความเท่าเทียมกัน และสามารถดูแลประชาชนได้อย่างทั่วถึง โดยหน่วยงานภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้การสนับสนุนงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ เช่น เครื่องวัดความดัน เครื่องวัดอุณหภูมิ ร่างกายแบบดิจิตอล เป็นต้น และควรให้มีเจ้าหน้าที่สาธารณสุขออกปฏิบัติงานเยี่ยมบ้านกลุ่มผู้ป่วยในชุมชนด้วย และให้มีการจัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้การทำงานระหว่าง อสม. ในแต่ละพื้นที่ เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการทำงานร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของธิดาภรณ์ กำนันตน (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การปฏิบัติงานของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ในเขตอำเภอสอง จังหวัดแพร่ ผลการวิจัยพบว่า แนวทางปฏิบัติงานของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ในเขตอำเภอสอง จังหวัดแพร่ ดังนี้ อาสาสมัครสาธารณสุขควรปฏิบัติงานตามหลักการของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำครอบครัว และปฏิบัติงานตามหลักบทบาทของ

อาสาสมัครสาธารณสุข คือ หมอประจำบ้าน ด้วยการเฝ้าระวัง ป้องกัน ควบคุมไม่ให้เกิดโรคในพื้นที่ พร้อมทั้งต้องส่งเสริมสุขภาพและแก้ไขปัญหาสุขภาพที่ โดยนำหลักภูมิปัญญาไทย สมุนไพร และการใช้กัญชาทางการแพทย์ รวมทั้งเทคโนโลยีการสื่อสารทางการแพทย์ โทรเวชกรรม และแอปพลิเคชันด้านสุขภาพ รวมทั้งเป็นผู้นำการสร้างสุขภาพแบบมีส่วนร่วม และงานวิจัยของ ศรายุทธ คชพงศ์ (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ในเขตพื้นที่อำเภอบางกระทุ่ม จังหวัดพิษณุโลก ผลการวิจัยพบว่า แนวทางในการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ในเขตพื้นที่อำเภอบางกระทุ่ม จังหวัดพิษณุโลก พบว่า 1) ส่งเสริมสุขภาพเชิงรุก 2) สร้างระบบความร่วมมือ 3) พัฒนารูปแบบของประชาชน และ 4) สร้างมาตรการทางสังคม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. หน่วยงานระดับกรมควรมีนโยบายในการพัฒนาศักยภาพอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เพื่อยกระดับให้เป็นอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านให้ครบทุกคน เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกัน
2. หน่วยงานภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้การสนับสนุนงบประมาณหรือสนับสนุน วัสดุอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานให้แก่อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เพื่อใช้ในการปฏิบัติงานในชุมชน
3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเพิ่มหลักสูตรการพัฒนาความรู้ให้แก่อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านในการเฝ้า ระวังป้องกันโรคระบาดหรือโรคอุบัติใหม่ในชุมชน
4. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการจัดอบรมเพิ่มพูนความรู้และทักษะในการปฏิบัติงานให้แก่อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน อย่างต่อเนื่อง อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ภายหลังการนำผลการวิจัยไปใช้ ควรมีการวิจัยเจาะลึกในบทบาทแต่ละด้านของ อสม. โดยติดตามประเมินผลเพื่อสนับสนุนงานวิจัยครั้งนี้ และส่งผลให้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบหน้าที่ของ อสม. เพื่อเผยแพร่ต่อไป
2. ควรมีการนำผลการวิจัยที่ค้นพบ ไปพัฒนาต่อยอดและนำผลของการศึกษามาจัดทำเป็นคู่มือเพื่อเผยแพร่ให้หน่วยงานอื่นๆ และผู้ที่สนใจได้ศึกษาเป็นแนวทางต่อไป
3. ศึกษาวิจัยในเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาคุณภาพชีวิตของกลุ่มเป้าหมายหรือกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับการดูแลจากอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน และนำข้อมูลการวิจัยครั้งนี้เพื่อเป็นฐานข้อมูลในการวิจัยต่อยอดครั้งต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- โกมาตร จึงเสถียรทรัพย์ และคณะ. (2550). อาสาสมัครสาธารณสุข : จิตอาสากับสุขภาวะไทย. นนทบุรี : สำนักวิจัยสังคมและสุขภาพ
- ธิดาภรณ์ กำนันตน. (2564). การปฏิบัติงานของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านในเขตอำเภอสอง จังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ศรายุทธ คชพงศ์. (2564). การปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านในเขตพื้นที่อำเภอบางกระทุ่ม จังหวัดพิษณุโลก. การศึกษาอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- วิทยา ชินบุตร และ นภัทร รักดีศรีวิชัย. (2564). บทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ใน การป้องกันการระบาดโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ตามนโยบายรัฐบาล อำเภอเมือง สุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี. วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยวิทยาเชิงพุทธ, 6(2), 304-316.
- กระทรวงสาธารณสุข. (2564). แนวทางการพัฒนาศักยภาพอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน. ขอนแก่น : สำนักงานคณะกรรมการการสาธารณสุขมูลฐาน.
- สำนักนโยบายและแผนกระทรวงสาธารณสุข. (2560). แผนยุทธศาสตร์ชาติด้านสาธารณสุขระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579). กรุงเทพมหานคร : กระทรวงสาธารณสุข.

The teaching practice of piano accompaniment skills for choral high school students at Taiyuan Art School in China

Liu Zhen and Nicha Pattananon

Bangkokthonburi University, Bangkok, Thailand

Corresponding Author, E-mail: nicha.musiced@gmail.com

Abstracts

Piano improvisation has been a subject of interest for teachers and students in colleges and universities since 1980, when it was introduced into the curriculum. With this, the theoretical research results and related monographs on piano improvisation accompaniment have come along. The research objective was to study teaching practice of piano accompaniment skills for choral high school students at Taiyuan Art School, China

The research method was qualitative, with three expert reviewers identifying interview topics and six teachers specializing in piano accompaniment and choral conducting, collecting data through observation of teaching and interviews that were finally used in the teaching practice of the "Nightingale" choir rehearsal and piano accompaniment course at Taiyuan School of Culture and Arts.

The research findings were both vocal and piano accompaniment courses should be offered as major courses, and teachers should make changes in the curriculum to improve students' personal skills when training them in piano accompaniment courses. At the same time, teachers can implement different levels of teaching programs for different piano accompaniment music.

Keywords: The teaching practice; Piano Accompaniment Skills; Choral High School Students; Taiyuan Art School; China

Introduction

With the development of art songs in the 19th century, the richness of the piano harmony and the melody of the singer to achieve a different aesthetic effect was gradually discovered by the composers, thus appearing to use the piano alone to accompany the song, a new art form - piano accompaniment was born, it became an important tool for composers to enrich the melodic weaving of the song, set the mood of the singer and enhance the aesthetic effect of the emotional expression of the song (Chen, 2012).

In recent years, piano improvisation accompaniment has taken a certain percentage of the exams and competitions, but it has not received as much attention as the piano discipline. Slow development in the schools (Guo, 2018).

* วันที่รับบทความ : 11 เมษายน 2566; วันที่แก้ไขบทความ 22 เมษายน 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 22 เมษายน 2566

Received: April 11, 2023; Revised: April 22, 2023; Accepted: April 22, 2023

Piano accompaniment is a special and independent discipline, but also a comprehensive art, which plays an equally important role as singing for the perfect expression of a work. Piano accompaniment is not just a musical background, but an integral and organic part of the entire musical structure. A song to be sculpted into a perfect work of art, relying on the concerted efforts of the singer and the accompanist, tacit cooperation, and finally to achieve a perfect combination, the art of interplay. The important role of piano accompaniment in which is self-evident (He, 2010).

Because of the relatively short history of development, the existing teaching model and teaching philosophy still need to be innovated, and there are relatively few substantial teaching resources. Therefore, some teachers are only able to fill in the teaching mode as the main body, this kind of more mechanical teaching strategies and teaching methods seriously bound the cultivation and enhancement of students' music literacy, students cannot grasp the skills and essence of piano learning, personal piano improvisation accompaniment learning ability and level is relatively poor (Li, 2020).

This course is a professional course in music education with both theoretical and practical aspects. The course includes the education of students on art aesthetics, humanistic qualities, and music education concepts. At the same time, students' musical imagination and creativity are brought into play in practice. It is not only a course of skills and techniques. It is more a course to improve quality education (Zhu, 2008).

Taiyuan School of Culture and Arts was founded in 1957, with Ding Guoxian, a famous master of Jin Opera, and Zhang Huan, a people's artist, as its principal. The school has now become a comprehensive secondary art school that cultivates a variety of artistic talents and runs a diversified school. The school is located on the east bank of the beautiful Bin he Park, in the middle of the dense college district of Hezhou, with excellent humanistic and natural environment, and developed transportation and convenient living, and is the only public comprehensive art school in Taiyuan. The school has two levels of schooling: general art high school and general art secondary school.

Taiyuan School of Culture and Arts, focuses on the performance form of chorus. It not only cultivates people's aesthetic sentiment while promoting interpersonal communication, plays an important role in creating a harmonious society. Taiyuan Culture and Arts School has a choir named "Nightingale Choir", which was established in 2015. The author has been the only piano accompanist since the establishment of the choir. Every year, the "Nightingale Choir" participates in competitions, shows, charity performances, and flash mobs, and has received countless awards. As the choir continues to grow, more and more students want to join it, not only vocal majors but also piano majors.

During the continuous development of choral career, not only professional choral groups use piano accompaniment, but also more and more amateur choral groups have a fixed piano accompaniment for daily rehearsals and performances. Piano accompanist as a choral performance in the "second conductor", the artistic effect of the phrase for the piano accompanist to find the correct positioning (Niu, 2020). As we all know, the biggest difficulty for the conductor is that it is difficult to unify the attention, timbre and emotional expression of these three aspects effectively. The piano accompaniment can unify the choir's attention in

the performance more effectively and make the choir and the piano become one, the conductor mainly coordinates the cooperation between the choir and the piano, and the conductor only plays a bridge role. Therefore, in order to make the three harmoniously unified together, the conductor and the piano, the chorus and the piano, and the wisdom and the choir need more friction and integration.

In the performance of choral works, piano accompaniment is the most common form of accompaniment, and the difference between piano and other instrumental music is its wide range and perfect integration of acoustics with the human voice (Zhao, 2020).

Piano accompaniment is an irreplaceable and critical part of a choral work. In this paper, six teachers with experience in teaching choral groups were interviewed, focusing on their teaching experiences regarding piano accompaniment techniques, interview transcripts and observation forms were created, and evaluated by three experts (with at least 20 years of teaching experience). The researcher used a qualitative research method to understand the background, history, current situation and future of piano accompaniment in choral singing by reviewing relevant materials through interview survey research, as well as discovering the role of piano accompaniment in choral works and accompaniment technique practices through observational research. The researcher summarized the abilities required for piano accompaniment through her own experience as a piano accompanist in a choir, and focused on several representative mixed choral works to analyze the importance of piano accompaniment in singing choral works, and also provided constructive suggestions for the future development of piano accompaniment in a choir.

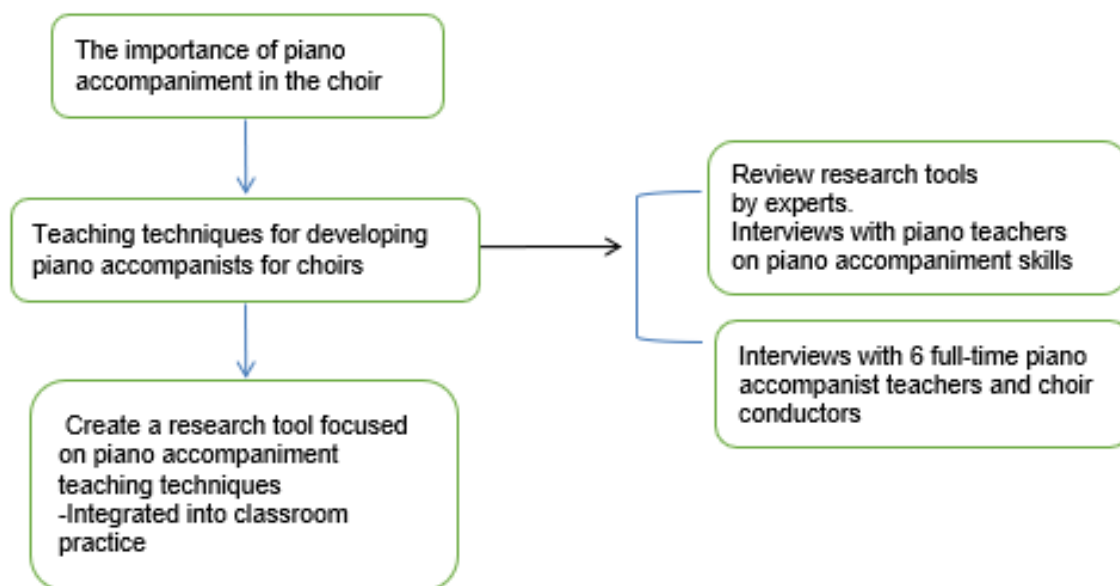
Research Objectives

To study teaching practice of piano accompaniment skills for choral high school students at Taiyuan Art School, China

Research Methodology

This study used qualitative research methods to collect data through observations and interviews. The purpose of the study was to examine the practice of teaching piano accompaniment skills to the choir of the Taiyuan City Culture and Arts School in China

Conceptual Framework

Research Scope

Time: Interview data collection from December 2022 to February 2023
Location: Taiyuan Art School, China
Person: High school piano teachers
Content: Piano accompaniment pedagogy, choral singing, music education, stage performance

Research Findings

1.1 Taiyuan Culture and Arts School

Taiyuan City Culture and Arts School is a municipal state-run comprehensive arts secondary school, the school's predecessor was founded in 1957, Taiyuan City Drama School, 1961 due to national streamlining institutions to compress the urban population, Taiyuan City Drama School closed, in December 1975, approved by the Provincial Culture Bureau, the school resumed as Shanxi Province Opera School Taiyuan City Arts Class. 1988 the school was renamed Taiyuan City Culture and Arts School The school is located on the east bank of the scenic Binhe Park, amidst the dense college area of Pingzhou, covering an area of 9350 square meters (14 acres), with excellent humanistic and natural environment, and well-developed transportation and convenient living. The school has majors in Chinese dance performance, opera performance, music, art, acrobatics, opera performance, photography and video, and mass culture and art performance.

1.2 Establishment of the choir

The art of choral singing is a bright pearl in the treasure house of human music and culture, a form of expression of the highest level in the field of vocal music, which can bring people the artistic enjoyment of multiple forms, multiple timbres,

multiple voices and multiple changes. That high degree of harmony and unity, intermingling, wonderfully demonstrates the different styles and profound connotations of musical works. In order to enrich the art form of music education, strengthen the function of aesthetic education, increase the connotation of school culture construction, and fully demonstrate the overall artistic quality and spirit of school music teachers, Taiyuan Art School officially established the "Nightingale Choir" on November 13, 2015. The choir currently has 56 members, with vocal students from the music department as the main group. The choir will take "promoting elegant art, singing the national spirit" as its purpose, "creating artistic excellence, showcasing the school's image" as its mission, and strive to create a "Taiyuan first-class, leading provincial cities We will strive to create a professional choir that is "first-class in Taiyuan and leading in the province.

Since the establishment of "Nightingale Choir", it has participated in various choral competitions, performances, and traveled to other provinces to participate in exchanges, such as participating in the "'Chinese Dream Labor Beauty' Citywide Cultural Construction Micro Contest" at Taiyuan Workers' Cultural Palace on November 27, 2015. For example, on November 27th, 2015, the company participated in the "'Chinese Dream Labor Beauty' Citywide Cultural Construction Achievement Micro Contest" at Taiyuan Workers' Cultural Palace, and was finally awarded the first place in the province through the online voting organized by Shanxi Workers' Daily; on May 21st, 2018, with the theme of "Praise the New Era, Chorus the Beautiful Shanxi, Sing the New Yang quan On May 21, 2018, the 13th Shanxi Province "San jin Spring" Choral Competition with the theme of "Praising the New Era, Choral Beauty of Shanxi, Singing the New Yang quan" won the gold medal of the "Spring Flower Award"; in September 2019, the choral competition of "Six Central Provinces In September 2019, it won the gold medal in the "Six Central Provinces" choral competition.

1.3 Choral rehearsal curriculum

The chorus has a set time each week for rehearsal sessions, usually 2 times a week, on Tuesdays and Fridays, with 4 hours of rehearsal each time, from 8:00 a.m. to 12:00 p.m., while piano accompaniment is not set up in a separate session.

Through the observation of the teaching practice of "The Most Beautiful" choir in Taiyuan Experimental Middle School, the following results were obtained:

In 2011, the school established the "Most Beautiful Choir" to teach campus chorus, rehearse and perform choral activities. The choir is an outstanding student club in Taiyuan City and an early youth choir in Xinghualing District. The school's music teacher, Mr. Liu

Junjie, is responsible for the choral teaching of the "Most Beautiful Choir". Since its establishment, the choir has actively carried out various healthy and beneficial cultural activities and participated in many cultural performances, public service activities and choral competitions.

Chorus have participated in many cultural performances, public welfare activities and choral competitions. The choir has been personally guided by Ren Xinning, a famous conductor and composer, who is a professor of conducting in professional colleges and universities. We have participated in many national, provincial, municipal and district level vocal choral competitions and performances, and have achieved excellent results many times.

(1) Selection of piano accompanist and choir members: At present, the most beautiful choir has more than 50 people, the most beautiful choir members are all from the students of the experimental high school, one of them Some of the members are the special art students recruited by the school every year, which are the backbone of the choir, and some are students from different the other members are students from various classes of different grades.

Currently, the piano accompaniment for the choir is performed by the school's special students. The music teacher should have been responsible for However, since the school does not employ a teacher, the students are responsible for the piano accompaniment.

(2) Rehearsal time: The school's choral instruction is primarily in the form of choir rehearsals, which take place every Wednesday evening from 6 to 10 p.m. and last four hours.

(3) Piano accompaniment method: Most of the current choir rehearsals are conducted in the form of piano accompaniment. However, sometimes the accompaniment is adjusted according to the characteristics of the students and the requirements of teaching and performance, so as to choose the appropriate accompaniment.

(4) Selection of teaching works: Through the interviews we learned that the Most Beautiful Choir is able to study four choral works per semester, and the main selection principle is students' interest, and the works chosen are all choral works with piano accompaniment.

(5) Teaching environment and equipment: The school has a music room and an upright piano. Classroom music instruction takes place in the classroom or the music room, depending on the content, and school choir instruction and rehearsals take place in the music room.

The findings from interviews with six piano accompanist teachers and choral conductor teachers.

1) Piano accompaniment important in high school music teaching

The high school music curriculum involves a wide range of art forms and cross-pollination of course content. Whether it is music classroom teaching or extracurricular music teaching activities, the use of piano accompaniment is involved in teaching and artistic activities. It is very important for music teachers to master the relevant accompaniment skills to use piano accompaniment. So of course, it is important, it is just far from being valued.

2) Special training can we piano teachers do in teaching accompaniment

The first thing must be the expansion of theoretical knowledge, because piano accompaniment is different from piano playing. Secondly there must be a need for improvement of technique, which requires more specialized teachers to tutor. The last thing is that one needs to listen to a lot of different styles in order to be able to distinguish between various styles of music.

3) The most difficult task in teaching piano accompaniment in the classroom

There are many difficulties, the first is that there is no complete system of teaching materials, our teachers often choose their own teaching materials, there is no standard; the second is that the school does not pay enough attention, not only the curriculum is very little, and most of them are group classes or group classes, I think the piano course must be a one-to-one format to be effective; the third is that the students' basic knowledge is not up to standard, there is no way to teach, because piano accompaniment must have a certain foundation for students to learn, most of the school students cannot reach this skill, the teacher's skills are also not a reference standard, this is the biggest problem.

4) Training in schools or educational departments for piano accompaniment lessons

We certainly hope that the school pays attention to this course, first of all, the curriculum, the best independent course, not always confused with the piano performance course; second is to recruit some professional piano accompaniment teacher to teach, ordinary piano performance teacher is not able to teach accompaniment this course; and chorus rehearsal course many students, we crowded in a small classroom is very uncomfortable, but also affect the chorus effect. I also advocate that the chorus rehearsal course should be held all the time, not only when we need to participate in the competition.

5) School's teaching resources and equipment adequate for teaching needs

School's teaching resources and equipment adequate for teaching needs can't meet the expectation. Nowadays, most choir rehearsal venues in Taiyuan schools are temporary. We have attended many school choir rehearsals, some in classrooms, some in playgrounds, and sometimes even pianos are not available, because most pianos are placed in piano rooms, which are very small and really rudimentary.

Recommendation

Theoretical Recommendation

At the beginning of the student's piano playing, it is important to build a good foundation. From the beginning, students should be asked to listen to their own voices, to distinguish whether they are round and nice, and to pay attention to the musical expression and accuracy of the piece. The teacher can use the four-handed combination with the students to increase the interest in learning, to develop a sense of music and to understand the accompaniment. In the process of piano teaching, according to the depth of the students' playing degree, they can learn improvisation accompaniment from monophonic

accompaniment, from shallow to deep, from easy to difficult, from simple to complex, rather than directly get the accompaniment score and start practicing, to progress step by step.

First of all, we should open the discipline of training piano improvisation accompaniment teachers in some conservatories, and secondly, we should create a platform for teachers to communicate with each other, to have academic exchanges, and to hold piano improvisation accompaniment competitions and concerts, etc. Therefore, teachers need to continue their education to improve themselves and learn from each other.

3)Textbook editing suggestions.

The preparation of teaching materials must be based on the characteristics of the subject to study the teaching methods, both theory and practice, to take into account the actual level of the accompanist, from the practical point of view, it is necessary to prepare teaching materials from the perspective of the hierarchy of high, medium and low levels of learners. At present, there are very few teaching materials that are suitable for teachers' colleges and universities at all levels and have practicality, so it is suggested that the relevant departments organize relevant personnel to compile a theoretical and practical teaching material as early as possible to solve the pressing problem.

Practical Recommendations

1)Teacher training for continuing education using modern networks

In complex lessons, it is recommended that study groups be formed to interact with each other and improve together. In piano accompaniment, music teachers can form groups of different sizes, choose a leader, and develop a complete learning plan to stimulate discussion and improve each other's performance. It also allows teachers to learn online anytime, anywhere, regardless of time and location, thus maximizing the sharing of teaching resources. Group leaders can prepare pre-assignments for learners before class, and learners can practice relevant assignments or musical accompaniment in advance. The group leader will create instructional videos, such as analyzing and arranging accompaniment and harmony, as well as accompaniment patterns that match the characteristics of the piece. In this way, learners can arrange and work on the piece in their free time offline and identify their problems in time. When forming study groups, each group should have a few higher-level teachers as role models to guide the group's discussions and help solve some of the teachers' learning problems. Therefore, the researcher recommends using online platforms to form online communication study groups. The education department could also assist teachers in creating a platform, similar to a live web-based video teaching dissemination platform, to add a multi-channel perspective to piano improvisation.

Special teachers or teachers with strong piano improvisation skills will record and upload videos of them accompanying the material. Since music teachers have different levels of piano accompaniment skills, they can record videos of the same piece at different levels of difficulty and categorize the pieces in the textbook by style and tonality. In this way, learners can select videos according to their accompaniment ability, find the pieces they need to learn quickly, and watch and study them repeatedly to improve their deficiencies. In addition to practicing the accompaniment of pieces, one needs to practice

basic skills such as scales and arpeggios in major and minor keys, chord inversions, etc. All these are helpful for the development of piano accompaniment.

References

- Chen, R. (2012). *Research on piano performance in choral performance*, [Master's thesis]. Southwest University.
- Guo, J. (2018). *Characteristics of piano accompaniment in choral works*, [Master's thesis]. South China University of Technology.
- He, N. (2010). *On the status and role of piano accompaniment in choral art*, [Master's thesis]. Hunan Normal University.
- Li, S. (2020). *Exploring the role of piano art direction in choral rehearsal*, [Master's thesis]. Hainan University.
- Niu, J. (2020). *Research on the current situation and application of piano accompaniment in high school choral teaching*, [Master's thesis]. Shenyang Normal University.
- Zhao, Z. (2020). *Exploring the importance of piano accompaniment in the performance of choral works*, [Master's thesis]. Liaoning Normal University.
- Zhu, Y. (2008). Teaching piano improvisation accompaniment in the context of employment. *Journal of Inner Mongolia University of Nationalities*, (05), 127-129.

**คุณภาพชีวิตในการทำงานและความผูกพันต่อองค์กรของตำรวจป่าไม้
กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ**
**Quality Of Work Life And Organizational Commitment Of General Staff
In 4th Crime Division Of Natural Resources And Environmental Covers
An Area Of 17 Northern Province.**

จิรายุ อินแก้ว และ ศิริพงษ์ ลดาวัลย์ ณ อยุธยา

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Jirayu Inkeaw and Siripong Ladavalaya Na Ayuthya

Chiang Mai University Thailand

Corresponding Author E-Mail: jirayu_in@cmu.ac.th

บทคัดย่อ*

ภารกิจของเจ้าหน้าที่ตำรวจป่าไม้ ต้องปฏิบัติงานในพื้นที่ที่มีความยากลำบาก ต้องทุ่มเททั้งกำลังกายกำลังใจ ทุ่มเทสติปัญญา และความสามารถเฉพาะทาง มีความชำนาญในพื้นที่ ลักษณะงานมีความเสี่ยงภัยอันตรายทั้งจากคน สัตว์ป่า และภัยธรรมชาติ จึงเป็นงานที่มีความกดดันค่อนข้างมาก และอาจส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตส่วนตัวและคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจป่าไม้ได้ การมีคุณภาพชีวิตในการทำงานที่เหมาะสมต่อการปฏิบัติงานย่อมส่งผลต่อความพึงพอใจในการทำงานและประสิทธิภาพในการทำงานที่ดีขึ้น (เกวลิน ณ นคร และ ภริดา ชัยรัตน์, 2562) การศึกษานี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาระดับคุณภาพชีวิตการทำงานและความผูกพันต่อองค์กร ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตการทำงานกับความผูกพันต่อองค์กร และความคาดหวังให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตในการทำงานให้มีมาตรฐานที่ดีขึ้น เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยเก็บข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ (กก.4 บก.ปทส.) (ตำรวจป่าไม้) ที่มีทั้งหมดจำนวน 88 คนเป็นผู้ให้ข้อมูล ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานคือสมการถดถอยเชิงพหุ

ข้อค้นพบจากการศึกษาสรุปได้ดังนี้ 1)คุณภาพชีวิตในการทำงานของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่17จังหวัดภาคเหนืออยู่ในระดับค่อนข้างสูง ด้านค่าตอบแทน เช่น เงินเดือน สวัสดิการ มีความเหมาะสม ช่วยลดรายจ่ายในการดำเนินชีวิตได้แต่ไม่เพียงพอต่อค่าครองชีพปัจจุบัน ด้านสภาพแวดล้อมการทำงาน มีการจัดมาตรฐานการป้องกันความปลอดภัยในการทำงานค่อนข้างดีมาก ด้านความก้าวหน้า ได้รับ

* วันที่รับบทความ : 5 มีนาคม 2566; วันแก้ไขบทความ 18 เมษายน 2566; วันตอบรับบทความ : 28 เมษายน 2566

Received: March 5, 2023; Revised: April 18, 2023; Accepted: April 28, 2023

มอบหมายงานที่ทำหยาบ มีโอกาสได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น แต่ไม่ค่อยยุติธรรม ด้านการพัฒนาศักยภาพของพนักงาน เช่น การฝึกอบรมการปฏิบัติงานตามหลักยุทธวิธีทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ด้านเพื่อนร่วมงานมีความเป็นมิตรและการทำงานเป็นทีม แต่มีบางส่วนที่ชิงดีชิงเด่นกันค่อนข้างมาก ด้านสิทธิส่วนบุคคล มีอิสระในการใช้ความรู้ความสามารถ แสดงความเห็นเกี่ยวกับ นโยบาย และแนวทางการปฏิบัติงานได้ ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตกับการทำงาน มีบางช่วงเวลาที่ต้องทำงานในพื้นที่ต่อเนื่อง ไม่มีเวลาให้กับครอบครัว แต่มีความเครียดจากการทำงานค่อนข้างน้อย 2) ความผูกพันต่อองค์กรของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 พื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ มีค่อนข้างสูง ด้านจิตใจและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับองค์กร เช่นการยอมรับเป้าหมายและจังหวัดค่านิยมขององค์กร ที่ว่า“รักษาสีแกวเด้อ ถิ่นมรดกชีวิตสัตว์” มีมาก ด้านการคงอยู่และความจงรักภักดีต่อองค์กร ต้องการตั้งใจที่จะทำงานที่หน่วยงาน กก.4 บก.ปทส.ตลอดไป ภูมิใจในองค์กร ไม่เคยคิดลาออกหรือเปลี่ยนงานแม้มีโอกาสทำงานที่มีเงินเดือน ตำแหน่งที่ดีกว่า มีค่อนข้างมาก ด้านบรรทัดฐานและการมีส่วนร่วมในองค์กร มีความรู้สึกห่วงใยต่อภาพลักษณ์และความเป็นไปขององค์กร พร้อมทั้งจะทำงานเต็มที่ รู้สึกเสียใจ เสียหายค่อนข้างมากถ้าจำเป็นต้องออกจากการเป็นตำรวจในหน่วยงาน กก.4 บก.ปทส. 3) คุณภาพชีวิตในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรได้ร้อยละ 70.00 โดยปัจจัยที่มีผลได้แก่ ด้านค่าตอบแทนด้านสภาพแวดล้อมการทำงาน ด้านเพื่อนร่วมงาน และด้านความสัมพันธ์ทางสังคม 4) ความคาดหวังให้มีการยกระดับ การสร้างความเจริญก้าวหน้า และความมั่นคงในชีวิตการทำงาน ด้านซึ่งมองการทำงาน วันลา วันหยุดสิทธิในการลาการหยุด ด้านการสนับสนุนให้มีโอกาสฝึกอบรมการปฏิบัติงานตามหลักยุทธวิธีให้มากขึ้น

คำสำคัญ: คุณภาพชีวิตในการทำงาน; ความผูกพันต่อองค์กร; ตำรวจป่าไม้

Abstracts

The mission of the Crime Division of Natural Resources and Environmental police officer are usually work in the difficulty area. That's require devoting both physical and mental strength, dedicated intelligence and specific abilities also the proficiency in the area. The regular of their work is prone to dangers from people, wildlife, and natural disasters. Therefore, it is a job with quite a lot of pressure and may affect to the personal quality of life and the quality of work life. However, suitability in quality of work life will result in job satisfaction and better work efficiency. (Kewalin Na nakorn amd Phirada Chairatana, 2562. The purpose of this project is to study the level of quality of work life and the commitment to the organization, the correlation between quality of work life and organizational commitment and the personnel expectation that the quality of working life will be raised to a better standard. This study process in quantitative research by collecting data from police officers from the 4th Crime Division of Natural Resources and Environmental police officer with a total of 88 people as informants the questionnaire was used as a tool for collecting data. The statistics used in data analysis were frequency, percentage, mean, standard deviation and the statistics used to test the hypothesis were multiple regression equations.

The result of the study can be summarized as follows :

1) the quality of working life of the 4th Crime Division of Natural Resources and Environmental police covers an area of 17 northern provinces was quite high. Compensation, such as salary, welfare, is appropriate that can help reduce living expenses, but not enough for the current cost of living. Working environments, there're quite good in such a safety protection standard in the workplace. The challenging job assignments which give the opportunity to be promoted to a higher position were found but not very fair to every employee. Competency development, such as tactical training in theory and practice, the side of colleagues friendly and teamwork were found but there are some that compete quite a lot. Privacy rights to have the freedom be using their knowledge and skills included the express opinions about policies and operational guidelines were found. The balance between life and work, there are some cases where they must work in a continuous area and no time for family but there is relatively little stress from work.

2) Organizational commitment of the 4th Crime Division of Natural Resources and Environmental police covers an area of 17 northern provinces are quite high. Psychological aspects and unity with the organization such as accepting goals and province values of the organization which says, "Save the environment preserving the lives of animals" has many aspects of persistence and loyalty to the organization, they want to intend to work at the 4th Crime Division of Natural Resources and Environmental police covers an area of 17 northern provinces for the rest of their life. The pride of the organization never thought of resigning or changing jobs even though there was an opportunity to work with salaries better position quite a lot. Norm and participation in the organization, have a feeling of concern for the image and the way of the organization, ready to work full-time, feeling sad if having to leave the police force in the 4th Crime Division of Natural Resources and Environmental police covers an area of 17 northern provinces.

3) The result of the quality of work life that's effects the organizational commitment at 70.00%. The factors that have an effect are Compensation for the working environment, side of colleagues and social relations 4) The expectation to raise the quality of work life is the level of making progress and stability in working life, working hours, leave days, holidays, right to take leave, leave on the support side. In the last there will be more training opportunities for tactical operations.

Keywords: quality of work life; organizational commitment; Crime Division of Natural Resources and Environmental police

บทนำ

ตำรวจป่าไม้ หรือ กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นหน่วยงานในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีอำนาจ ในการรักษาความสงบเรียบร้อย ป้องกัน และปราบปรามอาชญากรรมที่เกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทั่วราชอาณาจักร ในการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจป่าไม้เพื่อป้องกันแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะการลักลอบตัดไม้ทำลายป่า การถอยยึดครองที่ดินในเขตป่าสงวน การลักลอบนำเข้า-ส่งออกสัตว์ป่า พันธุ์พืชหวงห้าม การค้างาช้าง ได้มีการกำหนด แนวทางและมาตรการปฏิบัติ ใน 2 ด้าน คือด้านการป้องกัน ได้แก่ การสร้างความร่วมมือจากประชาชน ชุมชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องใน

พื้นที่ ให้ความรู้ความเข้าใจ ปลุกจิตสำนึกให้กับประชาชน เด็กเยาวชน และผู้นำชุมชน เพื่อทำความเข้าใจ สร้างความร่วมมือในการอนุรักษ์การรักษาป่า ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในชุมชน โดยการบูรณาการทำงานกับกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์ป่าและพันธุ์พืช กรมป่าไม้ และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ เพื่อร่วมสำรวจและสืบสวนจับกุมผู้บุกรุก แสวงหาความร่วมมือจากเครือข่ายภาคประชาชน องค์กรพัฒนาเอกชน หรือเครือข่ายอาสาสมัครพิทักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมหมู่บ้าน (ทสม.) เพื่อร่วมกันในการอนุรักษ์ฟื้นฟู และรักษาป่า โดยจัดให้มีการประชุมและจัดกิจกรรมร่วมกัน ด้านการสืบสวนปราบปราม มุ่งเน้นการสืบสวนสอบสวนขยายผลเครือข่ายผู้กระทำความผิด ที่เป็นนายทุน ผู้มีอิทธิพล และขบวนการข้ามชาติเพื่อเป็นการทำลายต้นตอ สืบสวนสอบสวนขยายผลการลักลอบตัดไม้ทำลายป่า ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยมีกองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดเป็นส่วนงานหลัก ตามข้อตกลงว่าด้วยความร่วมมือในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ระหว่างกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พุทธศักราช 2551 เพื่อให้ได้ผู้กระทำความผิด กลุ่มนายทุน หรือผู้สนับสนุน และนำมาตรการยึดทรัพย์ กฎหมายฟอกเงินมาบังคับใช้ทุกคดี กำหนดจุดตรวจ จุดสกัด ตามเส้นทางหลัก เส้นทางรอง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการลักลอบขนไม้มีค่า ไปยังจุดพักเก็บและจุดนำเข้า-ส่งออก มีการนำเครื่องมือหรือเทคโนโลยีต่าง ๆ มาใช้ในการสืบสวนปราบปรามในคดีรายสำคัญ หรือพื้นที่ที่เกิดปัญหาการกระทำความผิดรุนแรงต่อเนื่อง โดยประสานหน่วยงานที่มีศักยภาพสนับสนุนการดำเนินงาน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการปราบปรามจับกุม เป็นต้น (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2564)

การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว บุคลากรที่เป็นกำลังสำคัญหลักในการขับเคลื่อนภารกิจคือข้าราชการตำรวจที่เรียกว่า “ ตำรวจป่าไม้” ที่ต้องทุ่มเททั้งกำลังกายและกำลังใจ สติปัญญา ความรู้และความสามารถ และทักษะเฉพาะทาง มีความชำนาญในพื้นที่ปฏิบัติงานและการใช้อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ และเตรียมพร้อมสำหรับการปฏิบัติงานเช่น สำรวจพื้นที่ที่มีการลักลอบตัดไม้มีค่า เส้นทางขนย้าย และดำเนินการจับกุมผู้กระทำความผิด กำหนดจุดตรวจ จุดสกัด เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการลักลอบขนไม้มีค่า มีการนำเครื่องมือหรือเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ เช่น การใช้เครื่องดักถ่ายภาพการเข้าออกป่า การใช้เครื่อง GPS ติดตามการเคลื่อนไหวการล่าเหยื่อ เป็นต้น โดยประสานหน่วยงานที่มีศักยภาพสนับสนุนการดำเนินงาน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการปราบปรามจับกุม เป็นต้น (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2564)

ผู้วิจัยในฐานะเป็นบุคลากรขององค์กรได้รับทราบข้อมูลและสัมผัสกับการปฏิบัติงานจริงในพื้นที่ ได้เห็นถึงสภาพปัญหาของการปฏิบัติงาน ของเจ้าหน้าที่ตำรวจป่าไม้ ที่ต้องปฏิบัติงานในพื้นที่ที่มีความยากลำบาก ต้องทุ่มเททั้งกำลังกายกำลังใจ ทุ่มเทสติปัญญา และความสามารถเฉพาะทาง อีกทั้งต้องมีความชำนาญในพื้นที่ปฏิบัติงานอยู่ และต้องเตรียมพร้อมสำหรับการปฏิบัติงาน ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นเร่งด่วนต้องสามารถปฏิบัติการได้ทันที นอกจากนี้ ลักษณะงานที่ยังมีความเสี่ยงภัยอันตรายทั้งจากคน สัตว์ป่า และภัยธรรมชาติ ที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา จึงเป็นงานที่มีความกดดันค่อนข้างมาก และอาจส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิต

ส่วนตัวและคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจป่าไม้ได้ เนื่องจาก คุณภาพชีวิตการทำงาน มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการปฏิบัติงานเพื่อนำพหุองค์การให้บรรลุเป้าหมายตามภารกิจที่ตั้งไว้ เพราะคุณภาพชีวิตการทำงาน มีความเกี่ยวข้องกับ รายได้ ค่าตอบแทน ชั่วโมงการทำงาน สวัสดิการ ความมั่นคงในการทำงาน สภาพแวดล้อมการทำงาน ความปลอดภัยในการทำงาน ความสัมพันธ์กับผู้อื่น ความสำเร็จ ความก้าวหน้าในอาชีพ เพื่อนร่วมงาน ภาระงาน การกำหนดมาตรการ และนโยบายในการดำเนินการต่างๆ เพื่อตอบสนองความต้องการและสร้างความพึงพอใจให้บุคลากร รวมทั้งการทำให้บุคลากรมีสุขภาวะทางกายและใจที่ดี การมีคุณภาพชีวิตในการทำงาน ที่เหมาะสมต่อการปฏิบัติงานย่อมส่งผลต่อความพึงพอใจในการทำงานของผู้ปฏิบัติงานและก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงานที่ดีขึ้น (เกวลิณ ณ นคร และ ภริดา ชัยรัตน์, 2562) นอกจากนี้ เมื่อบุคลากรได้รับรู้ถึงการเอาใจใส่ และมีคุณภาพชีวิตในการทำงานที่ดี จะส่งผลให้เกิดความผูกพันกับองค์กรมากขึ้น สิ่งที่จะเกิดตามมาคือ การตั้งใจและทุ่มเทเข้ามาความรู้ความสามารถใช้ในการทำงานให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้อย่างเต็มที่ มีการแสดงพฤติกรรมเชิงบวกในการทำงานและเพื่อนร่วมงาน มีความพึงพอใจในงานเกิดความรักความผูกพัน และพร้อมจะทุ่มเทแรงกายแรงใจให้กับการทำงานหรือที่เรียกว่า ความผูกพันต่อองค์กร นอกจากนี้ มีการกล่าวถึงองค์การในแง่บวกเสมอ ยอมรับเป้าหมายหรือนโยบายขององค์กร และสามารถปฏิบัติตามให้อยู่ในกฎระเบียบขององค์กรนั้นได้อย่างราบรื่นสม่ำเสมอ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ที่จะเกิดกับองค์กรเป็นหลัก อีกทั้งยังมีความรักและหวงแหนองค์กร รู้สึกอยากปฏิบัติงานที่องค์กรนี้ตลอดไปจนวัยเกษียณอายุงาน เพราะเห็นว่าจะส่งผลดีและเกิดประโยชน์ต่อตนเองและองค์กร ถือเป็นแรงขับเคลื่อนให้องค์กรสามารถดำเนินงานได้อย่างสัมฤทธิ์ผล (ปริยาวัดี แวงวรรณ และ นัทนิชา หาสนุนทรี, 2564)

จากที่มาและความสำคัญของปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นตำรวจป่าไม้ สังกัด กองกำกับการ 4 ใน 17 จังหวัดภาคเหนือ จึงมีความสนใจทำการศึกษาคุณภาพชีวิตการทำงานและความผูกพันต่อองค์กรของตำรวจป่าไม้ โดยเลือกศึกษาเฉพาะกรณี ตำรวจป่าไม้ในสังกัดกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กองกำกับการ 4 ใน 17 จังหวัดภาคเหนือเท่านั้น เนื่องจากพื้นที่ภาคเหนือ มีจำนวนพื้นที่ป่าไม้ที่สูญปรายภาค ปี พ.ศ. 2560 และ พ.ศ. 2564 จำนวน 56,379,715.33 ไร่ และ 58,329,755.94 ไร่ ตามลำดับ (สำนักจัดการที่ดินป่าไม้ กรมป่าไม้, 2564) โดยมีเนื้อที่ป่าไม้มากเป็นอันดับ 1 เมื่อเปรียบเทียบกับภาคอื่น ๆ แต่มีอัตรากำลังพลประจำการกองกำกับการ 4 ทั้งหมดเพียง 88 นาย เมื่อเปรียบเทียบกับสถิติการจับกุมปี 2564 ทั้งหมด 1,578 คดี มีผู้ต้องหาทั้งหมด 1,333 คน จากภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความไม่สมดุลกัน ระหว่างอัตรากำลังพลกับจำนวนพื้นที่และคดีที่ต้องรับผิดชอบ จึงอาจส่งผลให้เจ้าหน้าที่เกิดความเครียด วิตกกังวล ขาดขวัญกำลังใจและความพึงพอใจในการปฏิบัติหน้าที่ได้ การศึกษาถึงคุณภาพชีวิตในการทำงานของเจ้าหน้าที่ที่สามารถทำให้ผู้บริหารสำนักงานตำรวจป่าไม้ รับรู้ถึงระดับคุณภาพชีวิตและความผูกพันต่อองค์กรของบุคลากรหน่วยงานตนเองและนำเสนอ

ให้ผู้บังคับบัญชานำไปใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนการบริหารรวมถึงการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตในการทำงานของตำรวจป่าไม้ ให้ดีขึ้นเพื่อสร้างความพึงพอใจ ขวัญและกำลังใจให้กับพนักงาน ลดอัตราการขาดงาน ส่งผลให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจาก ลดความเครียดและอุบัติเหตุหรือการเจ็บป่วยจากการทำงาน เพิ่มความยืดหยุ่นด้านกำลังคนให้สามารถสลับเปลี่ยนงานได้มากขึ้น มีความสนใจงาน รู้สึกมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในงานและทำให้เกิดมาตรฐานคุณภาพชีวิตและความสมดุลระหว่างงานกับชีวิตส่วนตัวมากขึ้น เนื่องจากคุณภาพชีวิตในการทำงานย่อมส่งผลถึงคุณภาพชีวิตโดยรวมของพนักงานด้วย (Schuler and Other, 1989, อ้างถึงใน พินโย ทองงาม, 2559) อีกทั้งยังส่งผลให้มีความผูกพันต่อองค์กรมากขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับคุณภาพชีวิตในการทำงานของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ
2. เพื่อศึกษาระดับความผูกพันต่อองค์กรของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันต่อองค์กรกับคุณภาพชีวิตในการทำงานของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ
4. เพื่อศึกษาความคาดหวังให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตในการทำงานให้มีมาตรฐานที่ดีขึ้นของตำรวจป่าไม้กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) ประชากรเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยนี้คือข้าราชการตำรวจกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ ทั้งหมด 88 ตำแหน่งโดยใช้ประชากรทั้งหมดเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือแบบสอบถาม (Questionnaire) แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1) ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ ระดับการศึกษา อายุงาน สถานภาพ รายได้ต่อเดือน และภาระหนี้สิน เป็นคำถามแบบตรวจสอบรายการ (check list) ส่วนที่ 2) เกี่ยวกับคุณภาพชีวิตในการทำงาน 8 ด้าน ได้แก่ ค่าตอบแทน สภาพแวดล้อมการทำงาน ความก้าวหน้า การพัฒนาศักยภาพของพนักงาน เพื่อนร่วมงาน สิทธิส่วนบุคคล ความสมดุลระหว่างชีวิตกับการทำงาน และ

ความสัมพันธ์กับสังคม ส่วนที่ 3) เกี่ยวกับความผูกพันต่อองค์กร ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านจิตใจ และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับองค์กร ด้านการคงอยู่ และความจงรักภักดีต่อองค์กร

และด้านบรรทัดฐาน และการมีส่วนร่วมในองค์กร เป็นแบบสอบถามลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ และ ส่วนที่ 4) เป็นการสอบถามความคาดหวังให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตในการทำงานให้มีมาตรฐานที่ดีขึ้นของตำรวจป่าไม้กองกำกับการ 4 เป็นคำถามแบบจัดลำดับ (Rank Question) ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบตามลำดับความสำคัญของความคาดหวังต่อการ โดยการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ทดสอบหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ (Coefficient of Alpha : α -coefficient) ตามแบบของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ 0.90

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยทำการแจกแบบสอบถาม (Questionnaire) ให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ (ตำรวจป่าไม้) โดยดำเนินการทำหนังสือขอความอนุเคราะห์และความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามที่ได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา โดยได้จัดทำรหัสของแบบสอบถามทุกชุด เพื่อความสะดวกในการตรวจสอบและติดตามแบบสอบถามในแต่ละชุด

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

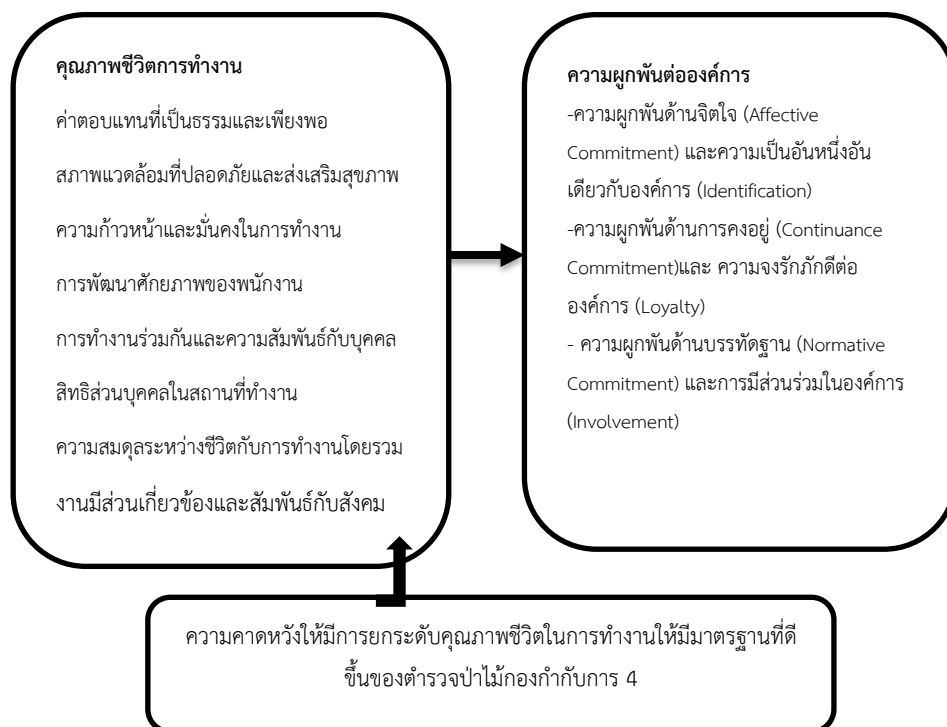
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมี ดังนี้ 1) ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ 2) วิเคราะห์ข้อมูลส่วนที่ 2-3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ เกี่ยวกับคุณภาพชีวิตในการทำงาน และ ความผูกพันต่อองค์กร เป็นแบบสอบถามลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับโดยทำการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนและช่วงค่าคะแนนเฉลี่ยการแปลผลไว้ดังปรากฏในตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ระดับการให้คะแนน และเกณฑ์การแปล

ระดับความคิดเห็น	คำถามเชิงบวก	คำถามเชิงลบ	ช่วงคะแนน	เกณฑ์การแปลผล
เห็นด้วยมาก/ทุกครั้ง	4	1	3.26 – 4.00	มาก/คุณภาพชีวิตสูง/ความผูกพันต่อองค์กรสูง
เห็นด้วยค่อนข้างมาก / เกือบทุกครั้ง	3	2	2.51 – 3.25	ค่อนข้างมาก/คุณภาพชีวิตค่อนข้างสูง/ความผูกพันต่อองค์กรค่อนข้างสูง
เห็นด้วยค่อนข้างน้อย / นานๆ ครั้ง	2	3	1.76 – 2.50	ค่อนข้างน้อย/คุณภาพชีวิตค่อนข้างต่ำ/ความผูกพันต่อองค์กรค่อนข้างน้อย
เห็นด้วยน้อย / ไม่เคย	1	4	1.00 – 1.75	น้อย/คุณภาพชีวิตต่ำ/ความผูกพันต่อองค์กรน้อย

การวิเคราะห์ข้อมูล 1) ใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ (F) ร้อยละ (P) วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล 2) ใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ (F) ร้อยละ (P) ค่าคะแนนเฉลี่ย (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) อธิบายข้อมูลเกี่ยวกับเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตในการทำงาน และ ความผูกพันต่อองค์กร 3) การวิเคราะห์ระดับความคาดหวังให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตในการทำงานให้มีมาตรฐานที่ดีขึ้นของตำรวจป่าไม้กองกำกับการ 4 ที่ใช้คำถามแบบจัดลำดับ (Rank Question) ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบตามลำดับความคาดหวัง หลังจากนั้น นำมาคำนวณคะแนน โดยการใชการถ่วงน้ำหนักตามคะแนนที่ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกจากลำดับแรกถึงลำดับสุดท้าย 4) การทดสอบสมมติฐาน ใช้การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis : MRA) เพื่ออธิบายปัจจัยด้านคุณภาพชีวิตในการทำงานที่ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย (ที่มา ผู้วิจัยดัดแปลงจากแนวคิดทฤษฎีที่นำมาใช้)

ผลการวิจัย

จากกรอบคิดการศึกษา แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของกระบวนการในการศึกษาวิจัยที่ได้กำหนดไว้ตามลำดับ คือเริ่มจากการสำรวจคุณภาพชีวิตการทำงานของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่

17 จังหวัดภาคเหนือ ว่ามีคุณภาพชีวิตในการทำงานในระดับใด โดยใช้แนวคิด คุณภาพชีวิตการทำงาน (Quality of Working Life) ตามที่วอลตัน Richard E. Walton (1973. อ้างถึงใน เกวลิณ ณ นคร และ ภริดา ชัยรัตน์, 2562) ที่ได้เสนอไว้ถึงลักษณะสำคัญที่ประกอบขึ้นเป็นคุณภาพชีวิตการทำงานมีตัวชี้วัดที่สำคัญ 8 ด้าน คือ 1. ค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ (Adequate and Fair Compensation)

2. สภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพ (Safe and Healthy Environment)

3. ความก้าวหน้าและมั่นคงในการทำงาน (Growth and Security) 4. การพัฒนาศักยภาพของพนักงาน (Development of Human Abilities) 5. การทำงานร่วมกันและความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น (Social Integration in the Work Organization) 6. สิทธิส่วนบุคคลในสถานที่ทำงาน (Constitutionalism in the Work Organization) 7. ความสมดุลระหว่างชีวิตกับการทำงานโดยรวม (The Total Life Space) และ 8. งานมีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคม (Social Relevance) หลังจากนั้นจึงศึกษา วิเคราะห์ถึงความผูกพันต่อองค์กรของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือว่ามีหรือไม่ ระดับใดได้นำ แนวคิดความผูกพันต่อองค์กร ของ Mowday, Porter and Steers (1979, อ้างถึงใน เพ็ญญา และ อมร, 2559) ที่ได้ให้ความหมายของ ความผูกพันต่อองค์กร ว่าเป็นความรู้สึกของพนักงานแต่ละบุคคลที่มีต่อองค์กร ในเรื่องเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมกับองค์กร โดยผู้ที่มีความผูกพันต่อองค์กรจะมีลักษณะสำคัญ

3 ประการคือ มีความเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าต่อองค์กร โดยยอมรับเป้าหมายและค่านิยมขององค์กร มีความเต็มใจที่จะทุ่มเทความรู้ความสามารถในการทำงานให้กับองค์กรอย่างเต็มที่ ความสามารถ และ มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ซึ่งความเป็นสมาชิกภาพในองค์กรโดยนำมาปรับใช้กับแนวคิดความผูกพันต่อองค์กรของ Buchanan (1974) ที่ได้ให้ความหมายและองค์ประกอบของความผูกพันต่อองค์กรไว้ว่าประกอบด้วย

1. ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับองค์กร (Identification) โดยการเต็มใจที่จะปฏิบัติงาน ยอมรับในค่านิยมและวัตถุประสงค์ขององค์กรและถือเสมือนหนึ่งว่าเป็นของตนเองเช่นกัน

2. การเข้ามามีส่วนร่วมในองค์กร (Involvement) คือ การเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมขององค์กรตามบทบาทของตนอย่างเต็มที่ และ 3. ความจงรักภักดีต่อองค์กร (Loyalty) คือ ความรู้สึกและความผูกพันต่อองค์กร มาเป็นแนวทางประยุกต์ใช้ในการสร้างกรอบคิดในการศึกษานี้

นอกจากนี้ได้นำงานของ อิทธิพงษ์ อินทยุ (2562) ที่ได้ศึกษา ปัจจัยด้านคุณภาพชีวิตในการทำงานของบุคลากรที่ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานราชการสังกัดกรมศุลกากร พบว่า คุณภาพชีวิตในการทำงาน ด้านลักษณะงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคมโดยตรง งานที่ส่งเสริมความเจริญเติบโตและความมั่นคงให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตกับการทำงานโดยรวม และด้านค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ มีผลต่อความผูกพันต่อองค์กร แต่ด้านสิ่งแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะและปลอดภัย ด้านการเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานได้พัฒนาความรู้ความสามารถ ด้านความเป็นประโยชน์ต่อสังคม

และด้านลักษณะงานที่ตั้งอยู่บนฐานของกฎหมายหรือกระบวนการยุติธรรม ไม่มีผลต่อความผูกพันองค์กรและงานวิจัยของวิชุลดา เพียรเสมอ (2563) ที่ได้ทำการศึกษาคุณลักษณะของงานและคุณภาพชีวิตในการทำงานที่มีผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของบุคลากรโรงพยาบาลเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า คุณภาพชีวิตในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของบุคลากรโรงพยาบาลเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

ได้แก่ ค่าตอบแทนที่ยุติธรรมและเพียงพอ สิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพ ธรรมเนียมในองค์กร ความสมดุลในชีวิตงานและชีวิตส่วนตัว มาใช้ประกอบในการกำหนดสมมติฐานและแนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิต

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

สำหรับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีตำแหน่งงานปัจจุบันอยู่ในระดับผู้ปฏิบัติงาน ร้อยละ 84.10 มีภารกิจที่รับผิดชอบในปัจจุบันเป็นปฏิบัติการกิจด้านการสืบสวนปราบปรามผู้กระทำความผิด ร้อยละ 69.30 อายุงานที่ทำในปัจจุบันอยู่ที่ 1 – 5 ปี ร้อยละ 45.50 มีระดับการศึกษาที่ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ร้อยละ 51.10 มีสถานภาพสมรส ร้อยละ 63.60 มีรายได้ต่อเดือนอยู่ที่ 25,001 – 35,000 บาท ร้อยละ 28.40 และมีภาระหนี้สิน มากกว่า 350,000 บาท ร้อยละ 65.90

2. คุณภาพชีวิตในการทำงานของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ

จากสำรวจตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือจำนวน 88 คน พบว่า มีคุณภาพชีวิตในการทำงานโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ($\bar{X}=2.83$) แต่ความคิดเห็นกระจายตัวหรือมีความแตกต่างกันอย่างมาก ($SD = 1.12$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านค่าตอบแทน โดยรวมมีความเหมาะสมค่อนข้างมาก ($\bar{X}= 2.56$) เช่น ด้านค่าตอบแทนและสิทธิประโยชน์ต่างๆ ได้แก่ ค่าจ้าง เงินเดือน สวัสดิการที่ได้รับ มีความเหมาะสมกับภาระกิจที่รับผิดชอบ ($\bar{X}=2.58$) มีความเป็นธรรม ($\bar{X}=2.55$) สามารถช่วยลดรายจ่ายค่าครองชีพในการดำเนินชีวิตได้ ($\bar{X}=2.66$) ค่อนข้างมาก แต่มีความเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันค่อนข้างน้อย ($\bar{X}=2.45$) ด้านสภาพแวดล้อมการทำงาน พบว่ามีการจัดมาตรฐานการป้องกันความปลอดภัยในการทำงานค่อนข้างดีมาก ($\bar{X}=2.88$) มีการจัดกิจกรรมต่างๆ เช่น การตรวจสุขภาพประจำปี มีการประเมินพื้นที่ก่อนออกตรวจ เพื่อเรียนรู้สภาพแวดล้อมและใช้ยุทธวิธีปฏิบัติงานอย่างถูกต้อง ($\bar{X}=2.93$) มีการพัฒนาความรู้ ทักษะ ฝีมือ ความชำนาญในการทำงานเฉพาะทาง ($\bar{X}=2.89, SD=0.84$) และทักษะในการทำงานหลากหลายด้านในทุกสถานการณ์ ($\bar{X}=2.89$) เป็นต้น ด้านความก้าวหน้า พบว่า มีค่อนข้างมาก ($\bar{X}=2.69$) เช่น การได้รับมอบหมายงานที่ต้องใช้ทักษะความรู้ใหม่ๆ ที่ท้าทาย ($\bar{X}=3.01$) ผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานให้การยอมรับผลงาน ($\bar{X}=2.88$) มีโอกาสได้เลื่อนตำแหน่งที่สูงขึ้น ($\bar{X}=2.73$) แต่การประเมินผลการ

ปฏิบัติงานเพื่อเลื่อนขั้นเงินเดือนไม่ค่อยมีความยุติธรรม ($\bar{X}=2.72$) ด้านการพัฒนาศักยภาพของพนักงาน มีค่อนข้างมาก ($\bar{X}=2.83$) เช่น การฝึกอบรมการปฏิบัติงานตามหลักยุทธวิธีทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ($\bar{X}=2.76$) มีอิสระในการใช้ความรู้ความสามารถได้เต็มที่ ($\bar{X}=2.81$) สามารถแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง ($\bar{X}=2.91$) ด้านเพื่อนร่วมงาน มีบรรยากาศค่อนข้างดี ($\bar{X}=2.93$) เช่น มีความเป็นมิตรและความอบอุ่นเอื้ออาทรต่อกันดี

($\bar{X}=3.03$) มีการยอมรับความรู้ความสามารถของกันและกันและกันและการทำงานเป็นทีม ($\bar{X}=2.89$) สามารถปรึกษาเพื่อนร่วมงานทั้งในเรื่องงานและเรื่องส่วนตัว ($\bar{X}=3.03$) แต่มีบางส่วนที่มีการแบ่งพรรคแบ่งพวก กีดกันซึ่งตึงเครียดกัน ค่อนข้างมาก ($\bar{X}=2.72$) ด้านสิทธิส่วนบุคคล มีค่อนข้างมาก ($\bar{X}=2.80$) เช่น มีอิสระในการใช้ความรู้ความสามารถตัดสินใจแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง ($\bar{X}=3.25$) เปิดโอกาสให้ทุกคนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ นโยบาย และแนวทางการปฏิบัติงานได้ ($\bar{X}=2.83$) ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตกับการทำงาน โดยรวมมีค่อนข้างมาก ($\bar{X}=2.72$) แต่มีบางช่วงเวลาที่ต้องทำงานในพื้นที่ต่อเนื่อง ไม่มีเวลาให้กับครอบครัว ($\bar{X}=2.57$) ต้องทำงานหนักมาก ไม่ค่อยได้รับการพักผ่อนร่างกาย จิตใจ แต่มีความเครียดจากการทำงานมีค่อนข้างน้อย ($\bar{X}=2.94$) ด้านความสัมพันธ์กับสังคม มีอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.24$) ได้แก่ รู้สึกว่ามีส่วนต่อการช่วยเหลือ และรับผิดชอบต่อสังคม ($\bar{X}=3.34$) รู้สึกภาคภูมิใจค่อนข้างมากที่ได้ทำงานที่มีคุณค่าและมีความสำคัญ ต่อการปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์ของชาติ ($\bar{X}=3.24$) และการได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานช่วยเหลือ สังคมอยู่เสมอ เช่น การทำจิตอาสา ค่อนข้างมาก ($\bar{X}=3.09$) (ดูตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ความคิดเห็นของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ เกี่ยวกับคุณภาพชีวิตในการทำงาน

คุณภาพชีวิตในการทำงาน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านค่าตอบแทน	2.56	0.83	ค่อนข้างมาก/สูง
2. ด้านสภาพแวดล้อมการทำงาน	2.88	0.80	ค่อนข้างมาก/สูง
3. ด้านความก้าวหน้า	2.69	1.01	ค่อนข้างมาก/สูง
4. ด้านการพัฒนาศักยภาพของพนักงาน	2.83	0.81	ค่อนข้างมาก/สูง
5. ด้านเพื่อนร่วมงาน	2.93	0.87	ค่อนข้างมาก/สูง
6. ด้านสิทธิส่วนบุคคล	2.80	1.86	ค่อนข้างมาก/สูง

คุณภาพชีวิตในการทำงาน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
7. ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตกับ ทำงาน	2.72	2.08	ค่อนข้างมาก/สูง
8. ด้านความสัมพันธ์กับสังคม	3.24	0.68	ค่อนข้างมาก/สูง
รวม	2.83	1.12	ค่อนข้างสูง

3. ความผูกพันต่อองค์กรของของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ

จากการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ มีความผูกพันต่อองค์กรในระดับค่อนข้างมาก ($\bar{X}=3.16$, $SD = 0.93$) โดยมี ความผูกพันด้านจิตใจ และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับองค์กร ในระดับมาก($\bar{X}=3.31$) เช่น การยอมรับเป้าหมายและค่านิยมขององค์กรเพราะมีความสอดคล้องกับเป้าหมายของตน ($\bar{X}=3.46$) พร้อมเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของหน่วยงาน กก.4 บก.ปทส. อย่างเต็มที่ ($\bar{X}= 3.38$) มีความเชื่อมั่น ยอมรับและเห็นด้วยกับค่านิยมขององค์กรที่ว่า“รักษาสีแกว้ล้อม ถนอมชีวิตสัตว์”($\bar{X}= 3.35$) มีความภาคภูมิใจกับการเป็นสมาชิกหรือเป็นส่วนหนึ่งในของหน่วยงาน กก.4 บก.ปทส. ($\bar{X}= 3.28$) ยอมเสียสละเวลา กำลังกาย กำลังความคิด และความรู้ความสามารถ ให้งานที่รับผิดชอบอย่างเต็มที่เพื่อให้งานประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้($\bar{X}=3.33$) เป็นต้นด้านการคงอยู่และความจงรักภักดีต่อองค์กร มีค่อนข้างมาก ($\bar{X}= 2.93$, $SD = 0.94$) เช่น ต้องการและตั้งใจที่จะปฏิบัติงานที่หน่วยงาน กก.4 บก.ปทส.ตลอดไป เพราะมีความภาคภูมิใจในองค์กร ($\bar{X}=3.28$) มีความรักซื่อสัตย์ต่อองค์กร($\bar{X}=3.20$) มีความมุ่งมั่นทำงานให้บรรลุเป้าหมาย ไม่ว่าองค์กรจะอยู่ในสภาวะปกติหรืออยู่ในสภาวะวิกฤตการณ์ก็ตาม($\bar{X}=3.19$)มีความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะทำงานที่สร้างสรรค์ผลงานที่ดีให้องค์กร($\bar{X}=3.16$) มีความตั้งใจ และ ไม่เคยคิดลาออกหรือเปลี่ยนงานแม้จะมีโอกาสไปทำงานที่มีเงินเดือน รายได้ สถานภาพ ตำแหน่ง มีอิสระทางวิชาชีพที่ดีกว่า($\bar{X}=3.14$) เป็นต้น และ ด้านบรรทัดฐาน และการมีส่วนร่วมในองค์กร พบว่ามีค่อนข้างมาก($\bar{X}=3.23$) โดย มีความรู้สึกห่วงใยต่อภาพลักษณ์และความ เป็นไปของหน่วยงาน กก.4 บก.ปทส. พร้อมทั้งจะทำงานเต็มที่เพื่อประโยชน์ขององค์กรและสังคม($\bar{X}=3.31$) เติ้มใจที่จะอุทิศแรงกาย แรงใจ สติปัญญาในการทำงานเพื่อประโยชน์และความก้าวหน้าของ กก.4 บก.ปทส. ($\bar{X}=3.30$)รู้สึกเสียใจ และเสียตายนค่อนข้างมากหากมีเหตุจำเป็นต้องออกจาก กก.4 บก.ปทส. ($\bar{X}=3.20$) มีความจงรักภักดีและตั้งใจอุทิศตนให้กับองค์กรค่อนข้างมาก($\bar{X}=3.16$) (ดูตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ความคิดเห็นของผู้ตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ เกี่ยวกับความผูกพันต่อองค์กร

ความผูกพันต่อองค์กร	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านจิตใจ และความเป็นอันหนึ่ง อันเดียวกับองค์กร	3.31	0.99	มีมาก
2. ด้านการคงอยู่ และ ความ จงรักภักดีต่อองค์กร	2.93	0.94	ค่อนข้างมาก
3. ด้านบรรทัดฐาน และการมีส่วนร่วม ในองค์กร	3.23	0.87	ค่อนข้างมาก
รวม	3.16	0.93	ค่อนข้างมาก

4. ความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันต่อองค์กรกับคุณภาพชีวิตในการทำงานของของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ จากการทดสอบโดยการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ (Multiple Linear Regression) เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรอิสระเกี่ยวกับคุณภาพภาพชีวิตทั้งหมดกับตัวแปรตามคือความผูกพันต่อองค์กร สามารถสรุปผลได้ว่า สมการความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตในการทำงาน และความผูกพันต่อองค์กรของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณอยู่ในระดับ ค่อนข้างสูง ($R = 0.853$) มีอำนาจพยากรณ์ร้อยละ 72.70 ($R^2=0.727$) ค่าความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์เท่ากับ 0.356 ($SEE = 0.356$) มีระดับความเชื่อมั่น ของสมการตามค่า Adjusted R-Square เท่ากับ 0.700 หรือร้อยละ 70.00 และค่า F-Statistic Sig. เท่ากับ 0.000 แสดงให้เห็นว่าตัวแปรด้านคุณภาพชีวิตในการทำงานสามารถนำมาอธิบายความผันแปรของความผูกพันต่อองค์กรได้ร้อยละ 70.00

และจากข้อมูลข้างต้น สามารถนำมาสร้างเป็นสมการทำนาย ตัวแปรคุณภาพชีวิตด้านที่ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรได้ว่า ปัจจัยเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตในการทำงานด้านค่าตอบแทนมีผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.005 ได้แก่ ปัจจัยด้านค่าตอบแทน ($B= 0.164$, Sig. = 0.013) ด้านสภาพแวดล้อมการทำงาน ($B= 0.193$, Sig.=0.031) ด้านเพื่อนร่วมงาน($B= 0.397$,Sig.=0.000)และด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ($B= 0.513$,

Sig.=0.000) ส่วนปัจจัยเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตในการทำงานที่ไม่มีผลต่อความผูกพันต่อองค์กร ของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.005 ได้แก่ ด้านความก้าวหน้า ($B=0.103, \text{Sig.}=0.168$) ด้านการพัฒนาศักยภาพ ($B=0.152, \text{Sig.}=0.122$) ด้านสิทธิส่วนบุคคล ($B=0.051, \text{Sig.}=0.457$) และด้านสมดุลระหว่างชีวิตกับการทำงาน ($B=-0.058, \text{Sig.}=0.234$) (ดังรายละเอียดในตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ ของความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตในการทำงานและความผูกพันต่อองค์กรของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ

คุณภาพชีวิตในการทำงาน	ความผูกพันต่อองค์กร				
	Unstandardized Coefficients		standardized Coefficients		Sig.
	B	Std. Error	Beta	t-stat	
Constant (ค่าคงที่)	-0.242	0.304			0.429
X ₁ (ด้านค่าตอบแทน)	0.164	0.065	0.182	-0.794	0.013*
X ₂ (ด้านสภาพแวดล้อมการทำงาน)	0.193	0.088	0.193	2.536	0.031*
X ₃ (ด้านความก้าวหน้า)	0.103	0.074	0.093	-2.197	0.168
X ₄ (ด้านการพัฒนาศักยภาพ)	0.152	0.097	0.158	1.392	0.122
X ₅ (ด้านเพื่อนร่วมงาน)	0.397	0.086	0.397	1.565	0.000*
X ₆ (ด้านสิทธิส่วนบุคคล)	0.051	0.068	0.114	4.636	0.457
X ₇ (ด้านสมดุลระหว่างชีวิตกับการทำงาน)	-0.058	0.048	-0.158	-1.199	0.234
X ₈ (ด้านความสัมพันธ์กับสังคม)	0.513	0.093	0.448	5.539	0.000*
Adjusted R Square	0.700				
F-statistic Sig.	0.000				

R=0.853, R²=0.727, SEE=0.356, Sig.=0.000 *มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ (Significant

Level) 0.05

5. ความคาดหวังให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตในการทำงานให้มีมาตรฐานที่ดีขึ้นของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 จากการให้ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นตำรวจป่าไม้ จัดลำดับความคาดหวังให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตการทำงานให้มีมาตรฐานที่ดีขึ้นจากลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุดพบว่าสิ่งที่คาดหวังมากที่สุดคือการสร้างความเจริญก้าวหน้า และความมั่นคงในชีวิตการทำงาน รองลงมาคือ การจัดชั่วโมงการทำงาน วันลา วันหยุด สิทธิในการลาการหยุด การสนับสนุนให้มีโอกาสฝึกอบรมการปฏิบัติงานตามหลักยุทธวิธี การพัฒนาทักษะความรู้ความชำนาญในการทำงาน การจัดสภาพการทำงานที่มั่นคงปลอดภัย และลำดับสุดท้ายคือ การจัดสภาพการจ้างงานที่เหมาะสม ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษา มีประเด็นที่ผู้วิจัยขอนำมาอภิปรายผลการศึกษา ดังนี้

1.คุณภาพชีวิตในการทำงานของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างสูง และพบว่า ทุกด้านตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ได้รับค่อนข้างดีมาก เช่น ค่าตอบแทน มีความเหมาะสมค่อนข้างมาก สภาพแวดล้อมการทำงาน มีการจัดมาตรฐานการป้องกันความปลอดภัยในการทำงานค่อนข้างดีมาก มีการพัฒนาศักยภาพของพนักงาน ค่อนข้างมาก เพื่อนร่วมงาน มีบรรยากาศค่อนข้างดี มีการเคารพสิทธิส่วนบุคคลในองค์กรค่อนข้างมาก และ มีความสมดุลระหว่างชีวิตกับการทำงาน ค่อนข้างมาก จากผลการศึกษา นี้ แสดงให้เห็นว่า กก.4 บก.ปทส. ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตในการทำงานของบุคลากรในหน่วยงานได้ค่อนข้างดีมาก และเป็นไปตามแนวคิดที่ Walton (1973, อ้างถึงใน ผงูญ เฉลิมสาร, 2554) ที่ได้เสนอลักษณะสำคัญที่ประกอบขึ้นเป็นคุณภาพชีวิตการทำงาน 8 ประการ คือ 1) ค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ (Adequate and Fair Compensation)

2) สภาพแวดล้อมการทำงานที่ปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพ (Safe and Healthy Environment) ทั้งทางกายภาพและทางด้านจิตใจ ไม่เสี่ยงภัยจนเกินไป มีการป้องกันอุบัติเหตุที่ส่งผลเสียต่อสุขภาพทางกายและจิตใจ

3) ความก้าวหน้าและมั่นคงในการทำงาน (Growth and Security) การเป็นที่ยอมรับของเพื่อนร่วมงานและสมาชิกในครอบครัวของตน

4) การพัฒนาศักยภาพของพนักงาน (Development of Human Abilities) เปิดโอกาสให้ได้ใช้และพัฒนาทักษะความรู้อย่างแท้จริง

5) การทำงานร่วมกันและความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น (Social Integration in the Work Organization) การเห็นคุณค่า และการยอมรับร่วมมือกันทำงานอย่างดี

6) สิทธิส่วนบุคคลในสถานที่ทำงาน (Constitutionalism in the Work Organization) การเคารพสิทธิส่วนบุคคล มีการพิจารณาให้ผลตอบแทนและรางวัล รวมทั้งโอกาสที่แต่ละคนจะได้แสดงความคิดเห็นอย่างเปิดเผย เสมอภาค

7) ความสมดุลระหว่างชีวิตกับการทำงานโดยรวม (The Total Life Space) ผู้ปฏิบัติงานได้ใช้ชีวิตในการทำงานและชีวิตส่วนตัวนอกองค์การอย่างสมดุล มีเวลาพักผ่อนใช้ชีวิตส่วนตัวอย่างเพียงพอ และ8) งานมีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคม (Social Relevance) การทำงานที่ก่อให้เกิดคุณค่าเช่นการรักษาสภาพแวดล้อม ความสำคัญของงานและอาชีพ

2. ด้านความผูกพันต่อองค์การ พบว่าตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ มีความผูกพันต่อองค์การระดับค่อนข้างมาก ($\bar{X}=3.16$, $SD=0.93$) โดยมี ความผูกพันด้านจิตใจ และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับองค์การอยู่ในระดับมากเช่นการยอมรับเป้าหมาย และค่านิยมขององค์การ เพราะมีความสอดคล้องกับเป้าหมายของตน มีความเชื่อมั่น ยอมรับและเห็นด้วยกับค่านิยมขององค์การที่ว่า “รักษาสีเขียวตลอด ถนอมชีวิตสัตว์” เป็นต้น ด้านการคงอยู่ และความจงรักภักดีต่อองค์การโดยรวมมีค่อนข้างมาก เช่นต้องการและตั้งใจที่จะปฏิบัติงานที่หน่วยงาน กก.4 บก.ปทส.ตลอดไป เพราะมีความภาคภูมิใจในองค์การ ไม่เคยคิดลาออกหรือเปลี่ยนงานแม้จะมีโอกาสไปทำงานที่มีเงินเดือน รายได้ สถานภาพตำแหน่ง มีอิสระทางวิชาชีพที่ดีกว่า และ ด้านบรรทัดฐาน และการมีส่วนร่วมในองค์การโดยรวมมีในระดับค่อนข้างมากโดย มีความรู้สึกห่วงใยต่อภาพลักษณ์และความเป็นไปของหน่วยงาน กก.4 บก.ปทส. พร้อมทั้งจะทำงานเต็มที่เต็มความสามารถ เพื่อประโยชน์ต่อองค์การ และสังคมอย่างมาก รู้สึกเสียใจ และเสียใจค่อนข้างมากหากมีเหตุจำเป็นต้องออกจากการเป็นตำรวจในหน่วยงาน กก.4 บก.ปทส.ค่อนข้างมาก จากผลการศึกษาดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า กก.4 บก.ปทส.มีการบริหารงานที่สามารถสร้างความผูกพันต่อองค์การ ได้ตามแนวคิดความผูกพันต่อองค์การ ของ Mowday, Porter and Steers (1979, อ้างถึงใน เพ็ญญา และอมร, 2559) ที่ได้ให้ความหมายของ ความผูกพันต่อองค์การ ว่าเป็นความรู้สึกของพนักงานแต่ละบุคคลที่มีต่อองค์การ ในเรื่องเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมกับองค์การ โดยผู้ที่มีความผูกพันต่อองค์การจะมีลักษณะสำคัญ 3 ประการคือ มีความเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าต่อองค์การ โดยยอมรับเป้าหมายและค่านิยมขององค์การ มีความเต็มใจที่จะทุ่มเทความรู้ความสามารถในการทำงานให้กับองค์การอย่างเต็ม ความสามารถ และ มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ซึ่งความเป็นสมาชิกภาพในองค์การ

โดยนำมาปรับใช้กับแนวคิดความผูกพันต่อองค์การของ Buchanan (1974) ที่ได้ให้ความหมายและองค์ประกอบของความผูกพันต่อองค์การไว้ว่าประกอบด้วย

1. ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับองค์การ (Identification) โดยการเต็มใจที่จะปฏิบัติงาน ยอมรับในค่านิยมและวัตถุประสงค์ขององค์การและถือเสมือนหนึ่งว่าเป็นของตนเองเช่นกัน

2. การเข้ามามีส่วนร่วมในองค์กร (Involvement) คือ การเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมขององค์กรตามบทบาทของตนอย่างเต็มที่ และ 3. ความจงรักภักดีต่อองค์กร (Loyalty) คือ ความรู้สึกและความผูกพันต่อองค์กร

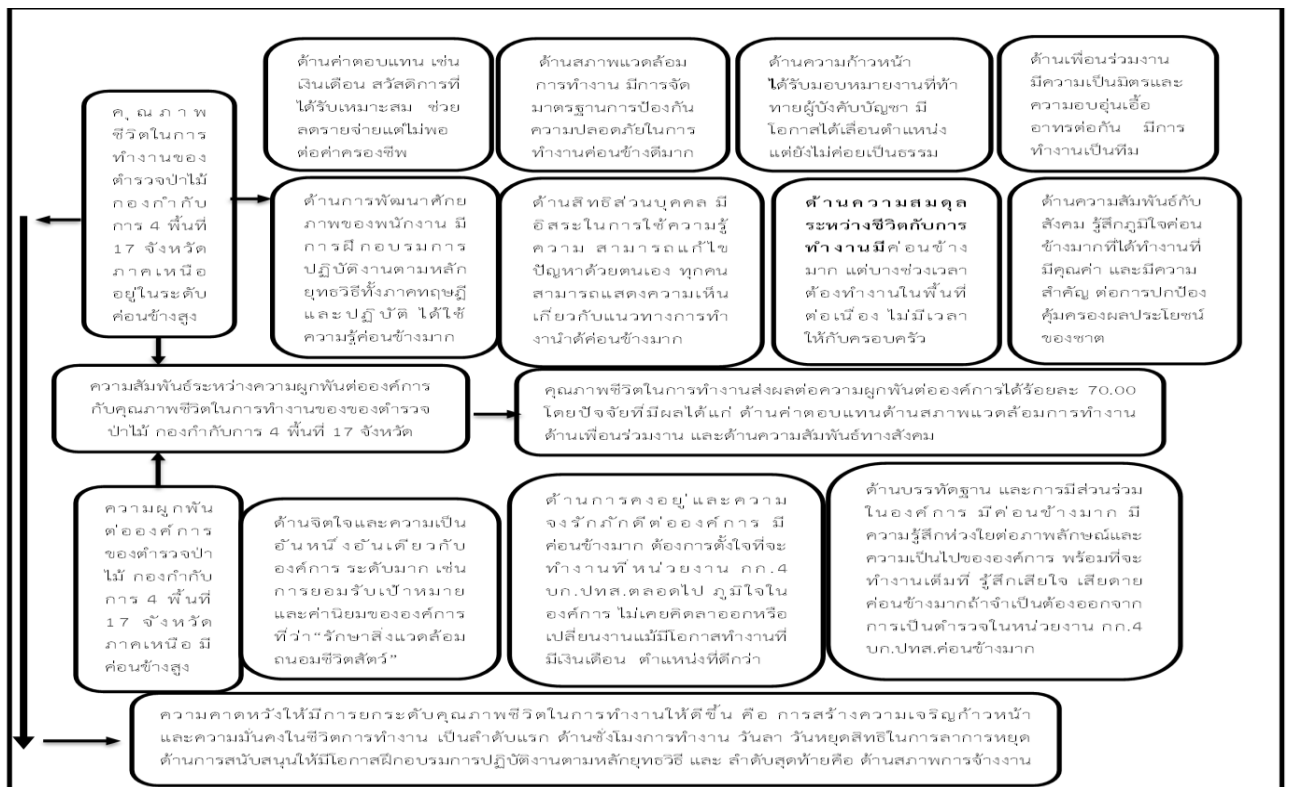
3. ความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันต่อองค์กรกับคุณภาพชีวิตในการทำงานของของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4 ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ พบว่าตัวแปรด้านคุณภาพชีวิตในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรได้ร้อยละ 70.00 โดยปัจจัยเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตในการทำงาน ด้านค่าตอบแทนมีผลต่อความผูกพันต่อองค์กรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.005 ได้แก่ ปัจจัยด้านค่าตอบแทน ($B = 0.164$, $\text{Sig.} = 0.013$) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมการทำงาน ($B = 0.193$, $\text{Sig.} = 0.031$) ปัจจัยด้านเพื่อนร่วมงาน ($B = 0.397$, $\text{Sig.} = 0.000$) และปัจจัยด้านความสัมพันธ์ ทางสังคม ($B = 0.513$, $\text{Sig.} = 0.000$) จากผล

การศึกษา แสดงให้เห็นว่า ด้านค่าตอบแทน ได้แก่ เงินเดือนสิทธิประโยชน์ ที่เหมาะสมกับสภาพการทำงาน มีความเป็นธรรมและเพียงพอต่อการดำรงชีวิตตามสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน สวัสดิการที่องค์กรจัดให้ มีความเหมาะสมสามารถช่วยลดรายจ่าย สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยแนวปฏิบัติการจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่ส่งผลต่อความผูกพันองค์กรของพนักงานองค์กร / ธุรกิจสตาร์ทอัพ ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า ค่าตอบแทนและผลตอบแทน และการประเมินผลงาน ส่งผลเชิงบวกต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานองค์กร องค์กรควรให้ความสำคัญเพื่อเพิ่มระดับความผูกพันต่อองค์กรของพนักงาน (ปริญธรณ์ ผงค์นาครศิริ, 2565) ด้านสภาพแวดล้อมการทำงาน ซึ่งได้แก่ หน่วยงานมีการจัดมาตรฐานการป้องกันความปลอดภัยในการทำงาน ใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ที่ทันสมัย เข้ามาช่วยสนับสนุนการทำงาน มีการพัฒนาความรู้ ทักษะ ฝีมือ จัดกิจกรรมเพื่อ ส่งเสริม สุขภาวะที่ดี เพื่อให้มีสุขภาพที่ดีของเจ้าหน้าที่ในระดับค่อนข้างมาก ทำให้ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กร ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วัฒนชัย ไชยอำพร (2562) ที่พบว่า ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในการทำงานมีผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานในระดับปฏิบัติการ อาจเป็นเพราะเมื่อองค์กรสามารถจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานให้พนักงานได้มีคุณภาพชีวิตในการทำงานที่ดี

เนื่องจาก การมีคุณภาพชีวิตในการทำงานที่ดีของพนักงาน ตรงตามความต้องการของพนักงาน จะทำให้พนักงานเกิดความพึงพอใจต่อการทำงานในบริษัท เชื่อมั่น มีแรงจูงใจเต็มใจที่จะใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ กำลังความสามารถเพื่อประโยชน์ขององค์กรเชื่อมั่นและยอมรับในเป้าหมายและค่านิยมขององค์กร และไม่คิดที่จะลาออกจากองค์กร นอกจากนี้ผลการศึกษายังมีความสอดคล้องกับทออิสรศักดิ์ ภาชนะวรรณ และ สุภาวดี ลาภเจริญ. (2563) ได้ศึกษาคุณลักษณะของงานและคุณภาพชีวิตในการทำงานที่มีผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของบุคลากรโรงพยาบาลเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า คุณภาพชีวิตในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของบุคลากรโรงพยาบาลเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร สิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพ ธรรมเนียมในองค์กร ความสมดุลในชีวิตงานและชีวิตส่วนตัว คุณลักษณะของงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของบุคลากรโรงพยาบาลเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครในระดับปานกลาง

ในด้าน ความคาดหวังให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตในการทำงานให้มีมาตรฐานที่ดีขึ้นพบว่า มีความคาดหวังให้มีการสร้างความเจริญก้าวหน้า และความมั่นคงในชีวิตการทำงาน เป็นลำดับแรก รองลงมาคือ ด้านซึ่งเื่องการทำงาน วันลา วันหยุดสิทธิในการลาการหยุด ด้านการสนับสนุนให้มีโอกาสฝึกอบรมการปฏิบัติงานตามหลักยุทธวิธี และ ลำดับสุดท้ายคือ ด้านสภาพการจ้างงาน ผลการศึกษามีความสอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ อภิสรร์ สุภาวดี (2564) ที่พบว่า การเพิ่มความผูกพันในองค์กรทำให้ประสิทธิภาพการทำงานในองค์กรเพิ่มขึ้นและ ความผูกพันในองค์กรยังเป็นการคาดหวังในการแลกเปลี่ยนระหว่างองค์กรและบุคลากร นั่นคือ เมื่อองค์กรมีการตอบสนองความต้องการและความคาดหวังของบุคลากร บุคลากรจะมีความผูกพันต่อการทำงานในองค์กรเพื่อบรรลุเป้าหมายและค่านิยมขององค์กร ซึ่ง เป็นการผูกพันตนเองเข้ากับองค์กร เพื่อให้ได้รับการตอบสนองบางอย่างจากองค์กรกลับคืนมา โดยที่บุคคลเข้าทำงานพร้อมด้วยทักษะ ความสามารถ ความต้องการ เพื่อบรรลุเป้าหมายส่วนบุคคล หากครูรับรู้ว่าองค์กรตอบสนองความต้องการของตนได้ไม่เพียงพอ ความผูกพันที่มีในองค์กรก็จะน้อยลง

จากผลการวิจัยและการอภิปรายสามารถสรุปองค์ความรู้ที่ได้รับตามแผนภาพที่2 ดังนี้

แผนภาพที่ 2:คุณภาพชีวิตในการทำงานและความผูกพันต่อองค์การของตำรวจป่าไม้ กองกำกับการ 4
ครอบคลุมพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 โดยรวมแล้ว แม้ตำรวจป่าไม้จะมีคุณภาพชีวิตการทำงานค่อนข้างดี แต่ด้านผลตอบแทนที่เพียงพอและยุติธรรม และด้านความก้าวหน้าและความมั่นคงในงาน ยังมีปัญหา ดังนั้น หน่วยงานระดับนโยบายควรให้ความสำคัญ เช่น การพิจารณาจัดสรรงบประมาณให้เหมาะสม การจัดสวัสดิการต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากกฎหมายกำหนด ปรับปรุงระเบียบ กฎหมายต่าง และแนวทางที่เป็นธรรม เพื่อให้เกิดแรงจูงใจในการทำงานมากยิ่งขึ้น

1.2 การดำเนินการยกระดับคุณภาพชีวิต ตามคาดหวัง คือ ความเจริญก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่ การมีโอกาสดำเนินการปฏิบัติงานตามหลักยุทธวิธีเพื่อให้มีทักษะที่หลากหลายเนื่องจากเป็นงานที่ต้อง ใช้ความสามารถรอบด้าน จึงจำเป็นต้องมีการฝึกฝนทักษะพิเศษด้านต่าง ๆ จนเกิดความชำนาญถึงจะสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่การพัฒนาทักษะต้องใช้เวลานานและงบประมาณสูง หน่วยงานจึงควรให้ความสำคัญต่อเจ้าหน้าที่มากขึ้น เพื่อสร้างความพึงพอใจ และเกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติงานอย่างเต็มศักยภาพและรักษาประโยชน์ขององค์กรและทรัพยากรธรรมชาติได้ดีขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก โดยการขยายพื้นที่และประชากรให้ครอบคลุมหน่วยงานอื่นของตำรวจป่าไม้ เช่น กองกำกับการอื่นๆ รวมทั้งการเก็บข้อมูลทั้งจากผู้บริหารทุกระดับรวมทั้งผู้ปฏิบัติการ เพื่อทราบว่า มีปัญหาคุณภาพชีวิตในการทำงานด้านใดและต้องการให้มีการพัฒนาปรับปรุงในด้านใด เพราะเหตุใด ตลอดจนมีความเป็นไปได้เพียงใด

เอกสารอ้างอิง

- กิตติพงษ์ ชุมวงศ์. (2561). แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจกองบังคับการปราบปรามการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต. 13(2), 3.
- เกวณีน ญ นคร และ ภริดา ชัยรัตน์. (2562). คุณภาพชีวิตการทำงานและความผูกพันต่อองค์กร ของเจ้าหน้าที่ศูนย์การศึกษาพิเศษจังหวัดเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. คณะสังคมศาสตร์ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- เพ็ญภา วงศ์นิติกร และ ดร.อมร ถุงสุวรรณ. (2559). ความผูกพันต่อองค์กรของบุคลากรมหาวิทยาลัยสวนดุสิต. สารนิพนธ์. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- ผจญ เณิมสาร. (2562). คุณภาพชีวิตการทำงาน . ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 17 กรกฎาคม 2565. แหล่งที่มา : <https://www.tosh.or.th/index.php/blog/item/475-quality-of-working-life>

- ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กรมป่าไม้. (2565) . เนื้อที่ป่าไม้ของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2516 - 2564 . ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 17 กรกฎาคม 2565. แหล่งที่มา :
<https://forestinfo.forest.go.th/Content.aspx?id=72>
- พิณโย ทองงาม. (2559). คุณภาพชีวิตในการทำงานกับความผูกพันต่อองค์กรของบุคลากรสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย. สารนิพนธ์. รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. คณะศิลปศาสตร์ : มหาวิทยาลัยเกริก.
- อิทธิพงษ์ อินทยุ. (2562). ปัจจัยด้านคุณภาพชีวิตในการทำงานของบุคลากรที่ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กร กรณีศึกษาพนักงานราชการสังกัดกรมสุกลาง. สารนิพนธ์. ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์คณะรัฐศาสตร์ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรียาดี แวงวรรณ. นันทิชา หาสนธิ. (2564). คุณภาพชีวิตในการทำงานกับความผูกพันต่อองค์กรของข้าราชการทหารกรมดุริยางค์ทหารบก. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. 4(2), 65-66.
- ปรินทร์ฉัตร พงศ์นาคศิริ. (2565). ปัจจัยแนวปฏิบัติการจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่ส่งผลต่อความผูกพันองค์กรของพนักงาน องค์กร/ธุรกิจสตาร์ทอัพ ในเขตกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์. ปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต. วิทยาลัยการจัดการ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วินยuth นุชคง. (2562). ปัจจัยคุณภาพชีวิตการทำงานที่ส่งผลต่อความผูกพัน ต่อองค์กรของข้าราชการตำรวจ จังหวัดสิงห์บุรี. วารสารรัฐศาสตร์ปริทรรศน์. 6(2), 246.
- วัฒนชัย ไชยอำพร. (2562). การศึกษาวัฒนธรรมองค์กร แรงจูงใจในการทำงาน และสภาพแวดล้อมในการทำงาน ที่มีผลต่อ ความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานในระดับปฏิบัติการของอุตสาหกรรมบริการในระดับปฏิบัติการของอุตสาหกรรมบริการในกรุงเทพมหานคร . วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. คณะบริหารธุรกิจ : มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
- วิชุลดา เพียรเสมอ. (2563). คุณลักษณะของงานและคุณภาพชีวิตในการทำงานที่มีผลต่อความผูกพัน ต่อองค์กรของบุคลากรโรงพยาบาลเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารวิทยบริการ. 31(1), 109-110.
- อภิสรณ์ ภาชนะวรรณ และ สุภาวดี ลาภเจริญ. (2564). ความผูกพันต่อองค์กรของครูในสถานศึกษาเอกชน จังหวัดสระบุรี. วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์. 9(1), 242-243.
- Walton, R. E. (1973). “ *Quality of Working Life:What Is It?* ”. Sloan Management Review. 15(1) , 11-21.
- Walton. (1975). *Criteria for Quality of Working Life*. In Loues E.Davis and Albert B. Cherns(eds.). *The Quality of Working Life*. New York : Free Press.

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของ
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอนาดูน จังหวัดขอนแก่น
**Factors Influencing the Effectiveness of Human Resource Development of
Local Administrative Organizations in Chondan District,
Phetchabun Province**

พลอยชมพู ทับแอม และ ธนัสตา ไรจนตรากุล

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Phloichomphu Tabem and Tanastha Rojanatrakul

Pibulsongkram Rajabhat University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: phloichomphu.t@psru.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาระดับประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอนาดูน จังหวัดขอนแก่น 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอนาดูน 3) เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะและแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอนาดูน ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ประชากร คือ ข้าราชการสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น คือ พนักงานเทศบาล และพนักงานส่วนตำบล จำนวน 236 คน เครื่องมือ คือ แบบสอบถาม ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.926 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ แบบ Enter Method ผลการวิจัยพบว่า

1) ระดับประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอนาดูน จังหวัดขอนแก่น พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

2) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอนาดูน จังหวัดขอนแก่น พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และจากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ด้านการสนับสนุนของผู้บริหารระดับสูง และด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนด้านอื่นไม่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน และ

3) ข้อเสนอแนะและแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอนาดูน จังหวัดขอนแก่น พบว่า ควรมีการจัดหลักสูตร การเรียนรู้ การสอน การอบรม ให้มีความ

* วันรับบทความ : 20 มีนาคม 2566; วันแก้ไขบทความ 23 มีนาคม 2566; วันตอบรับบทความ : 24 พฤษภาคม 2566

Received: March 20, 2023; Revised: March 23, 2023; Accepted: May 24, 2023

ทันสมัยและตรงต่อความต้องการที่แท้จริง ควรจัดสื่อและเครื่องมือต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการจัดการเรียนรู้ การสอน การอบรม เพื่อ ดึงดูดความสนใจให้ผู้เข้ารับการอบรม ควรจัดให้มีกิจกรรมนำการเรียนรู้ในทุกๆ หัวข้อเพื่อสร้างความน่าสนใจในเนื้อหาต่าง ๆ และ ควรสร้างบรรยากาศ การทำงานแบบมีส่วนร่วม และสร้างบรรยากาศในการ แบ่งปันความรู้และแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันในองค์กร

คำสำคัญ : ปัจจัยที่มีอิทธิพล; ประสิทธิภาพ; การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

Abstracts

The objectives of this study were: 1) to study the level of the effectiveness of the human resource development of the local administrative organizations in Chondan District, Phetchabun Province, 2) to study the factors influencing the effectiveness of the human resource development of the local administrative organizations in Chondan District and 3) to study the suggestions and guidelines for the promotion of the human resource development of the local administrative organizations in Chondan District. This study applied the Quantitative Research with the Survey Research. The sample was 236 government. The tool of this study was the questionnaire with the 0.926 of reliability. The statistics used Frequency, Percentage, Mean, Standard Deviation, and Multiple Regression Analysis with the Enter Method. Research Results 1) Overall, the level of the effectiveness of the human resource development of the local administrative organizations in Chondan District, Phetchabun Province was at the high level. 2) The factors influencing the effectiveness of the human resource development of the local administrative organizations in Chondan District, Phetchabun Province was at the high level. it found that the support of the high administrators and the technology progress influenced the effectiveness of the human resource development at 0.01 of statistical significance. The other factors did not influence the effectiveness of the human resource. 3) The suggestions and guidelines for the promotion of the human resource development of the local administrative organizations in Chondan District, Phetchabun Province were the local administrative organizations should provide the curriculum, learning, teaching and training modern and suitable to the actual demand, the local administrative organizations should provide the media and tools in the management of learning, teaching and training to attract the interest for the trainees, the local administrative organizations should provide the activities leading to the learning for making the interest in the contents, and the local administrative organizations should make the environment in the participatory working, sharing the knowledge and exchanging the knowledge together in the organization.

Keywords : Factors Influencing; Effectiveness; Human Resource Development

บทนำ

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงเป็นการดำเนินการเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการทำงาน เพิ่มทักษะความรู้ความสามารถ เพื่อให้บุคลากรเกิดความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติราชการ เข้าใจถึงบทบาทและหน้าที่ของตนเอง เพื่อให้บุคลากรได้รับการพัฒนาในหลาย ๆ มิติ ทั้งในด้านความรู้พื้นฐานในการปฏิบัติราชการ ด้านการพัฒนาเกี่ยวกับงานในหน้าที่รับผิดชอบด้านความรู้ และทักษะเฉพาะของงานในแต่ละตำแหน่ง รวมไปถึงด้านการบริหารและด้านคุณธรรมและจริยธรรม การพัฒนาศักยภาพของบุคลากรให้สอดคล้องกับบทบาทและภารกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การปลูกฝังการฝนฝักตนเองให้เกิดการเรียนรู้ และพัฒนาได้ด้วยตนเองอยู่ตลอดเวลาจะส่งผลในระยะยาวต่อองค์กรได้ เมื่อบุคลากรได้รับการเพิ่มพูนทักษะในด้านต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานแล้ว จึงก่อให้เกิดการพัฒนาอย่างไม่หยุดนิ่งของบุคลากร และถือว่าการบริหารทรัพยากรมนุษย์เป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาองค์กร และทรัพยากรมนุษย์ยังเป็นทรัพย์สินที่มีคุณค่าขององค์กร การจัดทำเครื่องมือ หลักสูตรในการจัดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ที่เกิดผลสัมฤทธิ์มากอีกวิธีหนึ่งก็คือ การจัดการฝึกอบรมให้บุคลากรได้รับการพัฒนาความรู้ความเข้าใจ การได้พัฒนาทักษะ จากการเข้ารับการฝึกอบรม ถือเป็นเครื่องมือหนึ่งที่ได้รับการยอมรับ และแพร่หลายในหลาย ๆ องค์กร (พิมพ์ลิขิต ทอง, 2557)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ มีบทบาทหน้าที่ และภารกิจในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง ที่ต้องอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนในพื้นที่เป็นจำนวนมากเช่น รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน การสาธารณสุข โภค และการก่อสร้างอื่น ๆ การส่งเสริม การฝึก และประกอบอาชีพ การส่งเสริมการท่องเที่ยว การจัดการศึกษา กิจการอื่นใดที่เป็นผลประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น เพื่อให้เกิดผลสำเร็จในการดำเนินงานของหน่วยงานให้เห็นเป็นรูปธรรมและเกิดการต่อเนื่องในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ผ่านนั้นหน่วยงานได้ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้บุคลากรได้รับการศึกษาเพิ่มเติมในระดับที่สูงขึ้น เพื่อนำความรู้มาพัฒนาตนเองและสายงาน การส่งเสริมให้เข้ารับการฝึกอบรม ในสายงานปฏิบัติอยู่เพื่อยกระดับความรู้ความสามารถ ทักษะ ในตำแหน่งงานนั้นๆ และการพัฒนา ซึ่งเป็นการปรับปรุงองค์การให้มีประสิทธิภาพ เป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลง และการเตรียมความพร้อมขององค์การ และให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีรวมทั้งสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว (สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น จังหวัดเพชรบูรณ์, 2565)

จะเห็นได้ว่าการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน้าที่ที่สำคัญที่จะขาดไม่ได้ในการบริหารงานขององค์การให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายขององค์การ ที่จะพัฒนาองค์การไปสู่ความเป็นเลิศในการบริหารจัดการและสิ่งสำคัญที่จะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ คือ ความคิด สติปัญญา และการ

ได้รับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่างถูกต้องและเหมาะสม จึงจะก่อให้เกิดผลโดยตรงต่อการพัฒนาเพื่อบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายในการบริหารงานขององค์กร และที่สำคัญต่อการพัฒนาของทรัพยากรมนุษย์ คือ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งจะเป็นปัจจัยที่มีผลเสริมสร้างให้คน มีความรู้ ความสามารถ ความชำนาญ และทักษะในการปฏิบัติงาน จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ ว่าการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในปัจจุบันเป็นอย่างไร และปัจจัยอะไรที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มากที่สุด และข้อเสนอแนะและแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ควรเป็นอย่างไร เพื่อนำไปแนวทางในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อเพิ่มพูนทักษะความรู้ ความสามารถในการทำงาน ทักษะคน การให้บริการแก่ประชาชนในพื้นที่ และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมต่อการพัฒนาท้องถิ่นให้เกิดเสถียรภาพอย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับประสิทธิภาพในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะและแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์

ระเบียบวิธีวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ จากการแจกแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ประชากร ประกอบด้วย ข้าราชการสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ คือ พนักงานเทศบาล และพนักงานส่วนตำบล จำนวน 236 คน (สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น จังหวัดเพชรบูรณ์, 2565) โดยเก็บข้อมูลจากประชากรทั้งหมด
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ประกอบด้วย 1) ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจรายการ 2) ประสิทธิภาพในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน เป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ 3) แนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน เป็นแบบสอบถามปลายเปิด โดยสร้างมาจากการศึกษา

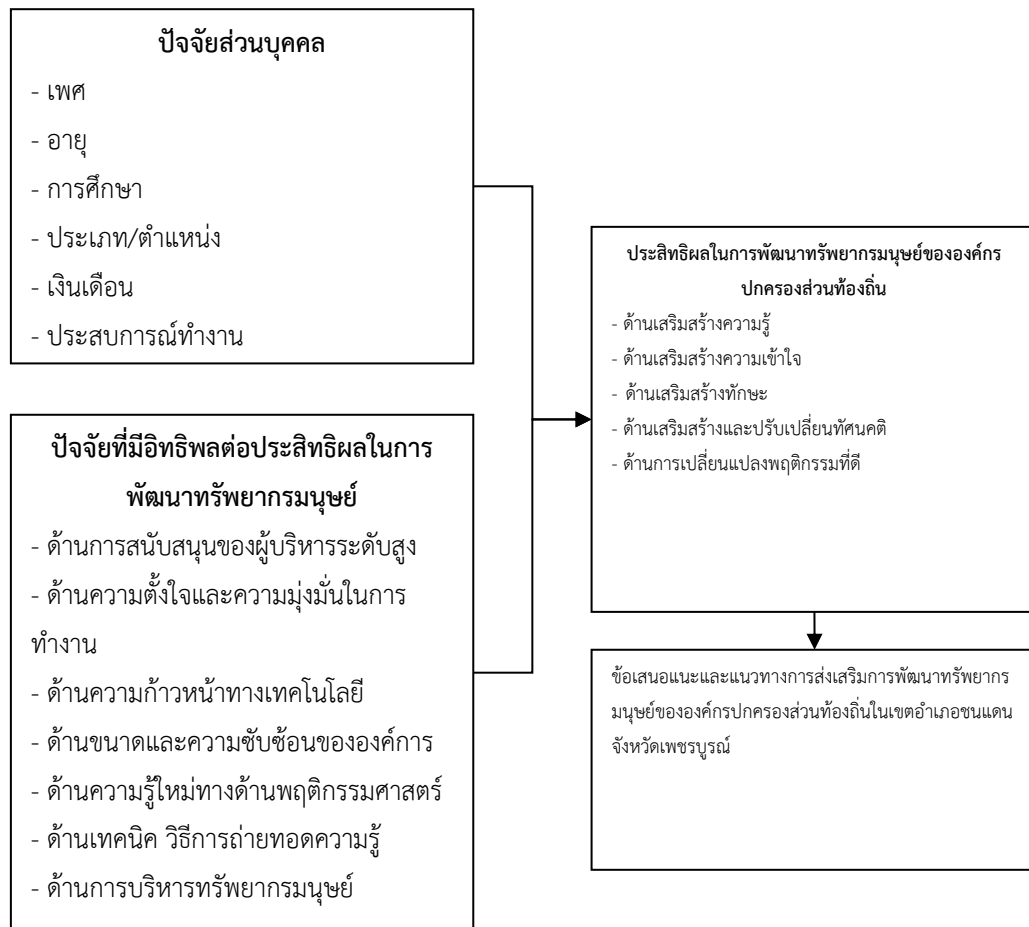
เอกสาร แนวคิด และทฤษฎี เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ กรอบแนวคิด และดำเนินการสร้างและปรับแบบสอบถาม โดยเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 3 ท่าน โดยมีค่าความสอดคล้องในแต่ละข้อตั้งแต่ 0.5 - 1.0 และนำไปหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) กับข้าราชการสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 30 คน ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.926

3. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล คือ ขอนหนังสือจากคณะสังคมศาสตร์และการพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เพื่อนำไปขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยเก็บข้อมูลกับข้าราชการสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จำนวน 236 คน ซึ่งแจ้งให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย แล้วนำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจสอบความถูกต้อง และข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์และประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ต่อไป

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ 1) สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) คือ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) 2) สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) สถิติที่ใช้คือ โดยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยการคัดเลือกตัวแปรอิสระแบบ Enter Method เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ และ 3) การวิเคราะห์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา ประกอบบริบทนำเสนอเป็นความเรียงประกอบตาราง โดยการแจกแจงความถี่ของผู้ตอบคำถามปลายเปิด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยได้สรุปมาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จากแนวคิดของมอนด์ และคณะ (Mondy and Other, 1999) และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จากแนวคิดของเอกสิทธิ์ สนามทอง (2563) สามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย ตามวัตถุประสงค์ ดังนี้
วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ผลการวิเคราะห์ระดับประสิทธิภาพในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับประสิทธิภาพในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยภาพรวม

ลำดับ	ประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	ระดับความคิดเห็น		
		μ	σ	แปลผล
1.	ด้านเสริมสร้างความรู้	3.58	0.54	มาก
2.	ด้านเสริมสร้างความเข้าใจ	3.57	0.51	มาก
3.	ด้านเสริมสร้างทักษะ	3.33	0.45	มาก
4.	ด้านเสริมสร้างและปรับเปลี่ยนทัศนคติ	3.55	0.49	มาก
5.	ด้านการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ดี	3.46	0.52	มาก
ภาพรวม		3.50	0.29	มาก

จากตาราง 1 พบว่า ระดับประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.50$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านเสริมสร้างความรู้ ($\mu = 3.58$) รองลงมาคือ ด้านเสริมสร้างความเข้าใจ ($\mu = 3.57$) ด้านเสริมสร้างและปรับเปลี่ยนทัศนคติ ($\mu = 3.55$) ด้านการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ดี ($\mu = 3.46$) และด้านเสริมสร้างทักษะ ($\mu = 3.33$) ตามลำดับ วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์

2.1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยภาพรวม

ลำดับ	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผล ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์	ระดับความคิดเห็น		
		μ	σ	แปลผล
1.	ด้านการสนับสนุนของผู้บริหารระดับสูง	3.37	0.51	ปานกลาง
2.	ด้านความตั้งใจและความมุ่งมั่นในการทำงาน	3.52	0.49	มาก
3.	ด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี	3.69	0.53	มาก
4.	ด้านขนาดและความซับซ้อนขององค์กร	3.47	0.58	ปานกลาง
5.	ด้านความรู้ใหม่ทางด้านพฤติกรรมศาสตร์	3.54	0.44	มาก
6.	ด้านเทคนิค วิธีการถ่ายทอดความรู้	3.57	0.51	มาก
7.	ด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์	3.51	0.59	มาก

ภาพรวม	3.52	0.37	มาก

จากตาราง 2 พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.52$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ($\mu = 3.69$) รองลงมา คือ ด้านเทคนิค วิธีการถ่ายทอดความรู้ ($\mu = 3.57$) ด้านความรู้ใหม่ทางด้านพฤติกรรมศาสตร์ ($\mu = 3.54$) ด้านความตั้งใจและความมุ่งมั่นในการทำงาน ($\mu = 3.52$) ด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ($\mu = 3.51$) ด้านขนาดและความซับซ้อนขององค์กร ($\mu = 3.47$) และด้านการสนับสนุนของผู้บริหารระดับสูง ($\mu = 3.37$) ตามลำดับ

2.2 การทดสอบสมมติฐานปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ตัวพยากรณ์	B	Std.E.	Beta	t	Sig.
การสนับสนุนของผู้บริหารระดับสูง (X1)	.115	.043	.204	2.701**	.007
ความตั้งใจและความมุ่งมั่นในการทำงาน (X2)	-.037	.054	-.063	-.685	.494
ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี (X3)	.179	.050	.330	3.604**	.000
ขนาดและความซับซ้อนขององค์กร (X4)	.027	.042	.055	.654	.514
ความรู้ใหม่ทางด้านพฤติกรรมศาสตร์ (X5)	.017	.062	.026	.275	.784
เทคนิค วิธีการถ่ายทอดความรู้ (X6)	.039	.049	.071	.808	.420
การบริหารทรัพยากรมนุษย์ (X7)	.000	.039	-.001	-.010	.992
ค่าคงที่	2.288	.163		14.007	.000
R = 0.490 R ² = 0.240 SE _{Est} = 0.253					
F = 10.300** Sig = 0.000					

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ 0.490 และกำลังสองของค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (R²) มีค่า 0.240 แสดงว่า ตัวแปรทั้งหมด 7 ตัว ร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 49.0 มีความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์ 0.253 อีกทั้งผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (F) มีค่า 10.300 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่าความสัมพันธ์

ระหว่างตัวแปรเกณฑ์และตัวแปรพยากรณ์ทั้ง 7 ตัว มีความสัมพันธ์กันในเชิงเส้นตรง ซึ่งสามารถนำไปสร้างเป็นสมการต่อไปได้ และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (Beta) ของตัวแปรอิสระแต่ละตัวที่นำมาใช้ในการพยากรณ์ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า การสนับสนุนของผู้บริหารระดับสูง (x1) และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี (x2) มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนด้านอื่นไม่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ข้อเสนอแนะและแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์

ตาราง 4 ข้อเสนอแนะและแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์

ลำดับ	ข้อเสนอแนะและแนวทางการ	ความถี่ (f)
1	ควรมีการจัดหลักสูตร การเรียนรู้ การสอน การอบรม ให้มีความทันสมัย และตรงต่อความต้องการที่แท้จริง	75
2	ควรจัดสื่อและเครื่องมือต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการจัดการเรียนรู้ การสอน การอบรม เพื่อ ดึงดูดความสนใจให้ผู้เข้ารับการอบรม	64
3	ควรจัดให้มีกิจกรรมนำการเรียนรู้ในทุกๆ หัวข้อเพื่อสร้างความน่าสนใจ ในเนื้อหาต่างๆ	50
4	ควรสร้างบรรยากาศการทำงานแบบมีส่วนร่วม และสร้างบรรยากาศในการแบ่งปันความรู้และแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันในองค์กร	46

จากตาราง 4 ข้อเสนอแนะและแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า 1) ควรมีการจัดหลักสูตร การเรียนรู้ การสอน การอบรม ให้มีความทันสมัยและตรงต่อความต้องการที่แท้จริง 2) ควรจัดสื่อและเครื่องมือต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการจัดการเรียนรู้ การสอน การอบรม เพื่อ ดึงดูดความสนใจให้ผู้เข้ารับการอบรม 3) ควรจัดให้มีกิจกรรมนำการเรียนรู้ในทุกๆ หัวข้อเพื่อสร้างความน่าสนใจในเนื้อหาต่าง ๆ และ 4) ควรสร้างบรรยากาศ การทำงานแบบมีส่วนร่วม และสร้างบรรยากาศในการแบ่งปันความรู้และแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันในองค์กร

อภิปรายผลการวิจัย

1. ประสิทธิภาพในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า ระดับประสิทธิภาพในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านเสริมสร้างความรู้ รองลงมาคือ ด้านเสริมสร้างความเข้าใจ ด้านเสริมสร้างและปรับเปลี่ยนทัศนคติ ด้านการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ดี และด้านเสริมสร้างทักษะตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การดำเนินการอบรมเป็นขั้นตอน ตั้งแต่การประเมินความจำเป็นในการฝึกอบรม การออกแบบการฝึกอบรมการเลือกวิธีฝึกอบรมและการประเมินผลการฝึกอบรม มีกิจกรรมการพัฒนาบุคลากรเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจให้กับบุคลากรให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมองค์กร มีการเสริมสร้างทักษะของบุคลากรให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนในการปฏิบัติงาน เพื่อให้งานมีคุณภาพได้มาตรฐาน ที่องค์กรกำหนดไว้ มีการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมนันทนาการ เช่น โครงการนันทนาการ เป็นต้น ให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดทักษะต่าง ๆ รวมถึงเกิดการปรับเปลี่ยนทัศนคติใหม่ ๆ และมีการจัดกิจกรรมโดยกำหนดให้มีการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยกิจกรรมที่กำหนดขึ้นให้เกิดตามวัตถุประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของดิเรก ธรรมารักษ์ (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพการบริหารทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยพบว่า ระดับประสิทธิผลการบริหารทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรบริหารส่วน จังหวัดปทุมธานีโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการวางแผนทรัพยากรมนุษย์ รองลงมา ด้านการธำรงรักษา ทรัพยากรมนุษย์ ด้านการสรรหา ทรัพยากรมนุษย์ และด้านการพัฒนาทรัพยากร

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี รองลงมา คือ ด้านเทคนิค วิธีการถ่ายทอดความรู้ ด้านความรู้ใหม่ทางด้านพฤติกรรมศาสตร์ ด้านความตั้งใจและความมุ่งมั่นในการทำงาน ด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ด้านขนาดและความซับซ้อนขององค์กร และด้านการสนับสนุนของผู้บริหารระดับสูง ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารให้การสนับสนุนบุคลากรในการฝึกอบรมในหลักสูตรต่าง ๆ เสมอ พร้อมทั้งจะเข้าร่วมการอบรมและพัฒนาที่ทางหน่วยงานจัดขึ้น จัดให้มีการตรวจเช็คหาอุปกรณ์ที่ล้าสมัยเพื่อทำการยกเลิกหรือปรับปรุง นำเครื่องมือ อุปกรณ์ ระบบในการบริการข้อมูลสารสนเทศมาปรับใช้ในการทำงานเพื่อทำให้งานเป็นระบบและรวดเร็วยิ่งขึ้น นำทฤษฎีและความรู้ใหม่มาประยุกต์ใช้ในการทำงาน เช่น การนำนวัตกรรมด้านการจัดทำโครงการมาใช้ในการดำเนินโครงการ เป็นต้น งานที่รับผิดชอบต้องใช้ทักษะและการเรียนรู้ในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และหน่วยงานมีกระบวนการในการบริหารทรัพยากรบุคคลเพื่อให้ปฏิบัติงานสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับ

งานวิจัยของสุกัญญา แก้วขาว, เฉลิมพงศ์ มีสมนัย และ จำเนียร ราชแพทยาคม (2561) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของกรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผลการวิจัยพบว่า ระดับประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของกรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า การปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงานได้รับการพัฒนาในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ การพัฒนาด้านการส่งเสริมความรู้ ทักษะ การนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการปฏิบัติงานและการพัฒนาศักยภาพเพื่อสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้น

ในการทดสอบสมมติฐานปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า การสนับสนุนของผู้บริหารระดับสูง (X1) และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี (X2) มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนด้านอื่นไม่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การสนับสนุนของผู้บริหารระดับสูง ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เป็นสิ่งสำคัญต่อการพัฒนาเพราะหากได้รับการสนับสนุนบุคลากรงบประมาณ ในการฝึกอบรม การไปศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น การดูงานทั้งภายในและภายนอกอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งการสนับสนุนความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ไม่ว่าจะเป็นการอบรมเพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถเกี่ยวกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์ หรือเครื่องมือเครื่องใช้ที่ทันสมัย การนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาช่วยในการปฏิบัติงาน จะส่งผลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุกัญญา แก้วขาว, เฉลิมพงศ์ มีสมนัย และ จำเนียร ราชแพทยาคม (2561) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของกรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลเชิงบวกต่อประสิทธิผลการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ได้แก่ การรับรู้ข้อมูลทางพฤติกรรมศาสตร์ การสนับสนุนของผู้บริหารระดับสูง ผลการปฏิบัติงานของหน้าที่หลักด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลเชิงลบ ได้แก่ ความตั้งใจและความมุ่งมั่นในการทำงาน ขนาดและความซับซ้อนขององค์กร และงานวิจัยของวงพักรัตน์ ภูพันธ์ศรี

3. ข้อเสนอแนะและแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า 1) ควรมีการจัดหลักสูตร การเรียนรู้ การสอน การอบรม ให้มีความทันสมัยและตรงต่อความต้องการที่แท้จริง 2) ควรจัดสื่อและเครื่องมือต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการจัดการเรียนรู้ การสอน การอบรม เพื่อ ดึงดูดความสนใจให้ผู้เข้ารับการอบรม 3) ควรจัดให้มีกิจกรรมนำการเรียนรู้ในทุกๆ หัวข้อเพื่อสร้างความน่าสนใจในเนื้อหาต่าง ๆ และ 4) ควรสร้างบรรยากาศ การทำงานแบบมีส่วนร่วม และสร้างบรรยากาศในการแบ่งปันความรู้และแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันในองค์กรซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของดิเรก ธรรมารักษ์ (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพการบริหารทรัพยากรมนุษย์ขององค์กรบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยพบว่า ด้านการวางแผนทรัพยากรมนุษย์ ควรจัดให้มีการวางแผนการ

ประชุมบุคลากรในองค์กรเป็นประจำทุกเดือน เพื่อขอรับทราบปัญหาข้อเสนอแนะ และมอบ นโยบายเกี่ยวกับแนวทางในการปฏิบัติงาน ด้านการสรรหาทรัพยากรมนุษย์ ควรจัดตั้งคณะกรรมการ สรรหาและคัดเลือกจากบุคคลภายใน เพื่อให้กระบวนการสรรหาเป็นไปด้วยความโปร่งใส บริสุทธิ์ ยุติธรรม ด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ควรมีการจัดทำแผนการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่างเป็นระบบ ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมนุษย์ ควรจัดให้มีกิจกรรมเพื่อพบปะสังสรรค์และนันทนาการ ร่วมกัน จัดตั้งกองทุนเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต และส่งเสริมสวัสดิการให้กับบุคลากรในองค์กร

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดการความรู้ส่งผลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อความเป็นองค์กรแห่งนวัตกรรมซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการสะสมองค์ความรู้ในองค์กรโดยการนำแนวคิดด้านการจัดการองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับองค์กร จะก่อให้เกิดประโยชน์ คือ ช่วยสร้างนวัตกรรม คุณภาพการบริการให้มีความสำคัญกับความรู้ของพนักงานในการพัฒนาทักษะและองค์ความรู้ที่จำเป็นในการทำงาน จนกระทั่งสามารถเข้าสู่การแข่งขันที่ทัดเทียมในภาวะเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลง ตลอดจนช่วยให้องค์กรได้มีพนักงานที่ค้นพบศักยภาพของตนเองและได้พัฒนาตนเองให้มีความสามารถในการปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่ ทำให้เกิด ความก้าวหน้าสามารถทำงานและส่งผลต่อการดำเนินงานที่ดีมีประสิทธิภาพสูงสุดต่อไป

2. การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อความเป็นองค์กรแห่งนวัตกรรม เป็นกลไกที่สำคัญในการผลักดันการเรียนรู้ให้เกิดขึ้น โดยไม่ได้นำเอาความรู้ระหว่างบุคคลมารวมกัน แต่เกิดจากความรู้ ความสามารถในการแต่ละบุคคลนำออกมาแสดง เพื่อให้เกิดการสร้างสรรคงานพร้อมทั้งสามารถนำไปใช้ประโยชน์ให้ต่อองค์กรได้ ตลอดจนสามารถไปใช้ช่วยให้กิจกรรมด้านทรัพยากรมนุษย์เป็นไปอย่างเป็นระบบและมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันและไม่เกิดปัญหาการขาดแคลนบุคลากร รวมถึงโอกาสความเท่าเทียมกันของพนักงานในหน่วยงานต่างๆ ขององค์กร

3. การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อความเป็นองค์กรแห่งนวัตกรรมนั้นการเปลี่ยนแปลงจะสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อสมาชิกภายในองค์กรได้นำไปปฏิบัติด้วยความเข้าใจและปรับเปลี่ยนให้เข้ากับวิธีการทำงานของตนเอง ทั้งนี้ยังมีตัวแปรที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายในองค์กรประกอบด้วยโครงสร้างเทคโนโลยี บุคคล และกายภาพต่างๆ แล้วแต่มีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงเป็นสำคัญ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาตัวชี้วัดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อเป็นแนวทางในการประเมินการพัฒนาบุคลากร ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ เพื่อเป็นแนวทางในการติดตาม ประเมินผลการพัฒนาบุคลากรอย่าง

เป็นระบบรวมถึงพัฒนาเครื่องมือให้สอดคล้องกับบริบทของ บุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขต
อำเภอชนแดน และอำเภออื่นต่อไป

2. ควรมีการศึกษาทฤษฎีฐานรากควบคู่กับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อการเรียนรู้และทำความเข้าใจเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของมนุษย์และการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขต
อำเภอชนแดน และอำเภออื่นต่อไป

3. ควรมีรูปแบบการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์หลักองค์กรนวัตกรรมในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
ในเขตอำเภอชนแดน และอำเภออื่นต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- ดิเรก ธรรมารักษ์. (2563). *ประสิทธิภาพการบริหารทรัพยากรมนุษย์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี*.
รายงานการวิจัย. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยปทุมธานี
- พิมพ์ลิขิต ทองรอด. (2557). การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. *วารสารรัฐศาสตร์
ปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. 1(2), 43 - 69.
- สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดเพชรบูรณ์. (2565). *ข้อมูลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัด
เพชรบูรณ์*. เพชรบูรณ์ : สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดเพชรบูรณ์.
- สุกัญญา แก้วขาว, เฉลิมพงศ์ มีสมนัย และ จำเนียร ราชแพทยาคม. (2561). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนา
ทรัพยากรมนุษย์ของกรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. *วารสารวิชาการ
มหาวิทยาลัยธนบุรี*. 12(27), 112-121.
- Mondy, R.W. and Other. (1999). *Human Resouce Management*. (7th ed.). New Jersey Asimon
: Schuster Company.

การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยา
ร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เพื่อส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาทาง
คณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

**The Development of Learning Activities by Polya with Socratic
Questioning Techniques to Enhance Mathematical Problem Solving Skills
on The Topic of Percentage for Grade 7 Students**

นฤกวิน วัฒนรัตน์ และ ชำนาญ ปาณาวงษ์

มหาวิทยาลัยนเรศวร

Naruekawin Wattanarat and Chamnan Panawong

Naresuan University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: nithi@chainatpit.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดำเนินการโดยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนชัยนาทพิทยาคม จำนวน 39 คนซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถาม แบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ แบบวัดทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.56/75.14

* วันที่รับบทความ : 11 เมษายน 2566; วันแก้ไขบทความ 4 พฤษภาคม 2566; วันตอบรับบทความ : 10 พฤษภาคม 2566

Received: April 11, 2023; Revised: May 4, 2023; Accepted: May 10, 2023

2. ทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยา; เทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส; ทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์

Abstracts

The objectives of this research were 1) To create and find out the efficiency of learning activities by Polya with Socratic questioning techniques on the topic of percentage with the efficiency value of 75/75. 2) To compare mathematical problem solving skills between before and after learning by Polya with Socratic questioning techniques on the topic of percentage for grade 7 students. 3) To study the satisfaction about learning activities by Polya with Socratic questioning techniques on the topic of percentage for grade 7 students. This research procedure comprised of research and development. The sample group was consist 39 grade 7 students of Chainatpittayakom school who were chosen by specific selection method. The instrument tools were learning activities by Polya with Socratic questioning techniques on the topic of percentage, mathematical problem solving skills tests on the topic of percentage and student satisfaction questionnaire about learning activities by Polya with Socratic questioning techniques on the topic of percentage for grade 7 students.

The results of this research were as follows:

1. The result of appropriate learning activities by Polya with Socratic questioning techniques on the topic of percentage for grade 7 students was in highest levels and the efficiency was 76.56/75.14

2. Mathematical problem solving skills of grade 7 students after learning by Polya with Socratic questioning techniques on the topic of percentage was higher than before learning by Polya with Socratic questioning techniques with statistical significance at the level of .05

3. The satisfaction of grade 7 students about learning activities by Polya with Socratic questioning techniques on the topic of percentage was in high levels.

Keywords: Polya; Socratic questioning techniques; Mathematical problem solving skills

บทนำ

วิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ เพราะเป็นวิชาที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาความคิดมนุษย์ ทำให้มนุษย์มีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผล เป็นระบบมีแบบแผน สามารถวิเคราะห์ปัญหาหรือสถานการณ์ได้อย่างถี่ถ้วน รอบคอบ ช่วยให้คาดการณ์ วางแผนตัดสินใจแก้ปัญหาและนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม นอกจากนี้คณิตศาสตร์ยัง

เป็นเครื่องมือในการศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและศาสตร์อื่น ๆ ดังนั้น คณิตศาสตร์จึงมีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นและสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552 : หน้า 47)

ร้อยละ เป็นเนื้อหาคณิตศาสตร์ที่มีความสำคัญเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสาขาวิชาอื่น ๆ ได้อีกมากมาย ผู้เรียนจึงต้องมีการบวนการเรียนรู้ที่เกิดจากความเข้าใจด้วยตนเอง เรียนรู้ให้มีกระบวนการคิดที่เป็นระบบขั้นตอน จากการสำรวจผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของรายวิชาคณิตศาสตร์ 2 ทุกหน่วยการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชัยนาทพิทยาคม ในปีการศึกษา 2562 - 2564 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ค่อนข้างต่ำเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 อัตราส่วน สัดส่วนและร้อยละ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำกว่าในเรื่องอื่น ๆ ซึ่งเมื่อวิเคราะห์ดูแล้วพบว่านักเรียนจะมีปัญหาในเรื่องร้อยละเป็นส่วนมาก โดยนักเรียนยังไม่สามารถแก้โจทย์ปัญหา เรื่อง ร้อยละได้ เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถทำความเข้าใจในโจทย์ปัญหา รวมทั้งไม่สามารถระบุสิ่งที่โจทย์ให้มาและสิ่งโจทย์ต้องการได้ และไม่สามารถนำความรู้ในเรื่องร้อยละมาใช้ในการแก้โจทย์ปัญหาได้ ซึ่งทำให้มีนักเรียนไม่สามารถดำเนินการแก้โจทย์ปัญหาในขั้นตอนถัดไปได้ จึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น และสาเหตุที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ไม่เป็นไปตามเป้าหมายของหลักสูตรนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับนักเรียนเพียงฝ่ายเดียว องค์ประกอบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน เช่น ผู้บริหาร ครูผู้สอน หลักสูตร สภาพแวดล้อม ล้วนมีผลต่อการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ (มณีรัตน์ สิงหเดช, 2555 : 3)

จากปัญหาข้างต้น กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยา เป็นรูปแบบการสอนรูปแบบหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรายวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งกระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาจะเสริมสร้างทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียน ซึ่งกระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน (Polya, 1957 : 16-27) เริ่มตั้งแต่ 1) ขั้นทำความเข้าใจปัญหา เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนได้ศึกษาโจทย์ปัญหา โดยพิจารณาว่าโจทย์กำหนดเงื่อนไขใดมาบ้าง โจทย์ต้องการอะไร 2) ขั้นวางแผนการแก้ปัญหา เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนเชื่อมโยงความรู้เดิมที่มีมาใช้ในการวางแผนแก้ปัญหา ร่วมกันปรึกษากับครูและเพื่อนนักเรียนในการวางแผนเพื่อแก้โจทย์ปัญหา รวมถึงการเลือกวิธีการในการแก้โจทย์ปัญหา 3) ขั้นดำเนินการตามแผน เป็นขั้นตอนในการลงมือแก้โจทย์ปัญหาตามแผนการแก้ปัญหานั้นที่ได้วางไว้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน เพื่อให้ได้คำตอบของปัญหา โดยจะมีการตรวจสอบระหว่างการดำเนินการตามแผนว่าแต่ละขั้นตอนที่ดำเนินการกันมา มีความถูกต้องมากน้อยแค่ไหน และ 4) ขั้นตรวจสอบผลเป็นขั้นตอนในการตรวจสอบคำตอบที่ได้จากการดำเนินการแก้ปัญหา โดยเริ่มตั้งแต่การตรวจสอบความถูกต้อง ความสมเหตุสมผลของคำตอบและวิธีการที่ใช้ในการแก้ปัญหา รวมทั้งปรึกษากันถึงวิธีการอื่น ๆ ที่สามารถนำมาใช้ในการแก้โจทย์ปัญหานี้ ทั้งนี้จากงานวิจัยของนภสร ยั่งยืน (2563) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการโพลยาพร้อมกับเทคนิคบาร์โมเดลเพื่อส่งเสริมทักษะการแก้โจทย์ปัญหา เรื่อง การบวกและการลบเศษส่วน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า สามารถช่วยพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาด้านคณิตศาสตร์ของนักเรียนได้ จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยจึงเชื่อว่ากระบวนการแก้ปัญหของโพลยาจะช่วยส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาด้านคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ ของนักเรียนได้เช่นเดียวกัน

เทคนิคการใช้คำถามในการจัดการเรียนรู้มีอยู่ด้วยกันหลายรูปแบบ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีสซึ่งเป็นการใช้คำถามที่ช่วยให้นักเรียนได้ตั้งคำถามตั้งแต่เริ่มต้นการแก้โจทย์ปัญหาไปจนได้คำตอบของโจทย์ปัญหา รวมทั้งการตรวจสอบความสมเหตุสมผลของคำตอบมากที่สุดที่ได้โดยคำถามแบบโสเครตีสที่ใช้ในการสอนมีอยู่ 6 ประเภท ได้แก่

1. Conceptual clarification questions เป็นคำถามที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนทำความเข้าใจกับคำตอบของตนเอง โดยให้ผู้เรียนทบทวนอีกครั้งหนึ่งถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงของคำถาม

2. Probing assumptions เป็นคำถามที่ต้องการให้ผู้เรียนคิดเกี่ยวกับข้อสันนิษฐานและความเชื่อต่าง ๆ ที่ยังไม่แน่นอน ซึ่งนักเรียนค้นพบในระหว่างที่มี การอภิปรายร่วมกัน

3. Probing rationale, reasons and evidence คำถามประเภทนี้จึงต้องการให้ผู้เรียนคิดหาเหตุผลเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนคำตอบที่ได้จากการอภิปรายถกเถียงกัน โดยต้องเป็นความคิดที่สมเหตุสมผล มีหลักฐานยืนยัน ไม่ใช่เป็นเพียงข้อสันนิษฐานเท่านั้น

4. Questioning viewpoints and perspectives เป็นคำถามที่ต้องการให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นหรือเสนอมุมมองอื่น ๆ อีกที่เชื่อถือได้

5. Probe implications and consequences เป็นคำถามที่ต้องการให้ผู้เรียนคาดคะเนเกี่ยวกับการนำไปใช้และผลที่อาจเกิดตามมาภายหลัง

6. Questions about the question เป็นคำถามที่ต้องการให้ผู้เรียนคิดทบทวนเกี่ยวกับคำถามที่ได้ถามไปแล้ว ลักษณะของการถามจึงเป็นการสะท้อนคำถามกลับไปยังผู้ถามอีกครั้งหนึ่ง (มณฑรา ธรรมบุศย์, 2550. : 3 – 4) ทั้งนี้จากงานวิจัยของสุนิสา บุญมา (2563) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดการจัดการเรียนรู้แบบสอนแนะให้รู้คิดร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เพื่อส่งเสริมการคิดเชิงคณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า เทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีสสามารถนำช่วยพัฒนาการคิดเชิงคณิตศาสตร์ของนักเรียนได้ โดยเป็นเนื้อหาเรื่องสมการซึ่งมีลักษณะโจทย์ปัญหาเช่นเดียวกับเรื่องร้อยละที่ผู้วิจัยสนใจ จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยจึงเชื่อว่าเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีสจะช่วยส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาด้านคณิตศาสตร์เรื่อง ร้อยละ ของนักเรียนได้เช่นเดียวกัน ซึ่งจะเห็นได้ว่าเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีสมีความสอดคล้องกับทุกขั้นตอนของกระบวนการแก้ปัญหของโพลยา

จากความสำเร็จและปัญหาที่กล่าวมา ผู้จัดทำจึงสนใจที่จะพัฒนาการจัดการจัดการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหของโพลยา ร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เพื่อส่งเสริมทักษะการแก้ปัญห

ทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยที่นักเรียนจะได้เรียนรู้เนื้อหาวิชาคณิตศาสตร์ที่เกี่ยวกับเรื่องร้อยละอย่างเป็นลำดับขั้นตอน แสดงวิธีคิดในการแก้โจทย์ปัญหาเรื่องร้อยละได้อย่างเหมาะสม กระตุ้นความคิดจากการตอบคำถามที่ครูถาม เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์และจะได้เข้าใจใน เรื่อง ร้อยละ เพื่อที่จะสามารถนำไปใช้ในการเรียนเนื้อหาที่สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เพื่อส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์ย่อยดังนี้

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เพื่อส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ระเบียบวิธีวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เพื่อส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75

1. ด้านกลุ่มเป้าหมาย
 - 1.1 ผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เพื่อส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 คน ดังนี้
 - 1) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหา 2 คน
 - 2) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน 2 คน
 - 3) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวัดและประเมินผล 2 คน

1.2 ผู้ให้ข้อมูลในการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เพื่อส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย

1.2.1 ผู้ให้ข้อมูลในการหาประสิทธิภาพแบบเดี่ยว ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชัยนาทพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดชัยนาท จำนวน 3 คน ประกอบไปด้วย นักเรียนเก่ง 1 คน นักเรียนปานกลาง 1 คน และนักเรียนอ่อน 1 คน

1.2.2 ผู้ให้ข้อมูลในการหาประสิทธิภาพแบบกลุ่ม ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชัยนาทพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดชัยนาท จำนวน 10 คน ประกอบไปด้วย นักเรียนเก่ง 3 คน นักเรียนปานกลาง 4 คน และนักเรียนอ่อน 3 คน

1.2.3 ผู้ให้ข้อมูลในการหาประสิทธิภาพภาคสนาม ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชัยนาทพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดชัยนาท จำนวน 40 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

2.1 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เพื่อส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ และนำไปหาค่าประสิทธิภาพระหว่างกระบวนการและผลลัพธ์ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75

2.2 แบบประเมินเพื่อหาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.3 แบบวัดทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นแบบทดสอบชนิดอัตนัย จำนวน 7 ข้อ ที่ผ่านการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบแต่ละข้อกับจุดประสงค์การเรียนรู้มาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร IOC จากผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ข้อสอบทุกข้อมีค่า IOC อยู่ที่ 1.00 ซึ่งเป็นข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้ จากนั้นนำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และความเชื่อมั่นของแบบวัดโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค พบว่าแบบวัดมีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.42 – 0.58 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.47 – 0.77 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91

3. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

3.1 การประเมินเพื่อหาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เพื่อส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.2 การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนที่ได้จากการทำใบงานในระหว่างการจัดกิจกรรม (E_1) และค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนเพื่อวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)

ขั้นตอนที่ 2 การเปรียบเทียบทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เรื่อง ร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1. ด้านกลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนชัยนาทพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดชัยนาท 1 ห้อง จำนวน 39 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยมีเกณฑ์ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ซึ่งผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนนักเรียนห้องนี้

2. แบบแผนการวิจัย

แบบแผนการวิจัย ได้แก่ One Group Pretest Posttest Design (ธาวินี ดอนตุ้มไพร, 2558 : 57)

เมื่อ O_1 แทน การทดสอบก่อนเรียน
 X แทน กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เรื่อง ร้อยละ
 O_2 แทน การทดสอบหลังเรียน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เพื่อส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผ่านการประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ และนำไปหาประสิทธิภาพระหว่างกระบวนการและผลลัพธ์ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75

3.2 แบบวัดทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นแบบทดสอบชนิดอัตนัย จำนวน 7 ข้อ ที่ผ่านการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบแต่ละข้อกับจุดประสงค์การเรียนรู้มาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร IOC จากผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ข้อสอบทุกข้อมีค่า IOC อยู่ที่ 1.00 ซึ่งเป็นข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้ จากนั้นนำไปทดลองใช้เพื่อหาความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และความเชื่อมั่นของแบบวัดโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค พบว่า

แบบวัดมีความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.42 – 0.58 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.47 – 0.77 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91

4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยมีเกณฑ์ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ซึ่งผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนนักเรียนห้องนี้

2. นักเรียนทำแบบวัดทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ก่อนเรียน เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นแบบทดสอบชนิดอัตนัย จำนวน 7 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

3. ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ร้อยละ โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยา ร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส 7 ชั่วโมง

4. นักเรียนทำแบบวัดทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์หลังเรียน เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นแบบทดสอบชนิดอัตนัย จำนวน 7 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยกระบวนการแก้ปัญหาของโพลยา ร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การทดสอบค่า t (Dependent Samples t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยา ร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1. ด้านกลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนชัยนาทพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดชัยนาท 1 ห้อง จำนวน 39 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยเป็นกลุ่มเดียวกันกับขั้นตอนที่ 2

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในขั้นตอนที่ 3 ได้แก่ แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยา ร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ ที่ผ่านการประเมินความสอดคล้องของรายการประเมินกับข้อคำถาม โดยใช้สูตร IOC จากผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ข้อคำถาม 12 ข้อ มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.83 – 1.00 โดยเป็นข้อคำถามที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้ จากนั้นนำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.957

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. นักเรียนทำแบบวัดทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ก่อนเรียน เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นแบบทดสอบชนิดอัตนัย จำนวน 7 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง
 2. ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง ร้อยละ โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยา ร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส 7 ชั่วโมง
 3. นักเรียนทำแบบวัดทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์หลังเรียน เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นแบบทดสอบชนิดอัตนัย จำนวน 7 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง
 4. นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของ โพลยา ร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ
 5. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมแบบวัดทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
- ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยา ร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิเคราะห์จากค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้ไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยา ร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เพื่อส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75

1.1 ผลการสร้างจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยา ร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทั้งหมด 4 กิจกรรม ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมทั้งหมด 7 ชั่วโมง ดังนี้

1. ร้อยละ	เวลา 1 ชั่วโมง
2. การคำนวณเกี่ยวกับร้อยละ	เวลา 2 ชั่วโมง
3. การแก้โจทย์ปัญหาเกี่ยวกับร้อยละ	เวลา 3 ชั่วโมง
4. บทประยุกต์ (การย่อ/ขยาย)	เวลา 1 ชั่วโมง

โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยา ร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นตั้งประเด็นจากคำถาม เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนได้ศึกษาโจทย์ปัญหาโดยพิจารณาว่าโจทย์กำหนดเงื่อนไขใดมาบ้าง โจทย์ต้องการอะไร โดยในขั้นตอนนี้จะใช้คำถามแบบโสเครติสประเภท Questions about the question ซึ่งเป็นการถามเพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนเกี่ยวกับสิ่งที่โจทย์ต้องการ และสิ่งที่โจทย์ให้มา

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตั้งสมมติฐานและวางแผนการแก้ปัญหา เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนเชื่อมโยงความรู้เดิมที่มีมาใช้ในการวางแผนแก้ปัญหา ร่วมกันปรึกษากับครูและเพื่อนนักเรียนในการวางแผนแก้โจทย์ปัญหา รวมถึงเลือกวิธีการในการแก้โจทย์ปัญหา โดยในขั้นตอนนี้จะใช้คำถามแบบโสเครติสประเภท Probing assumption ซึ่งเป็นการถามเพื่อให้นักเรียนได้คิดวางแผนในการแก้ปัญหาว่าจะเริ่มแก้ปัญหอย่างไร จะมีวิธีการอย่างไรในการแก้ปัญหา

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นดำเนินการตามแผนและให้เหตุผล เป็นขั้นตอนในการลงมือแก้โจทย์ปัญหาตามแผนการแก้ปัญหาที่ได้วางไว้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน เพื่อให้ได้คำตอบของปัญหา โดยจะมีการตรวจสอบระหว่างการดำเนินการตามแผนที่แต่ละขั้นตอนที่ดำเนินการกันมามีความถูกต้องมากน้อยแค่ไหน โดยในขั้นตอนนี้จะใช้คำถามแบบโสเครติสประเภท Probing rationale, reasons and evidence ใช้ในระหว่างที่นักเรียนดำเนินการตามแผน โดยเป็นการถามเพื่อให้นักเรียนได้คิดหาเหตุผลระหว่างกระบวนการในการแก้ปัญหอย่างสมเหตุสมผล เพื่อให้นักเรียนสามารถระบุความเป็นมาของสิ่งที่นักเรียนกำลังลงมือทำได้ อย่างถูกต้อง

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นตรวจสอบคำตอบและการนำไปใช้ เป็นขั้นตอนในการตรวจสอบคำตอบที่ได้จากการดำเนินการแก้ปัญหา เริ่มตั้งแต่การตรวจสอบความสมเหตุสมผลของคำตอบ วิธีการที่ใช้ในการแก้ปัญหา ปรึกษากันถึงวิธีการอื่นๆ ที่สามารถนำมาใช้ในการแก้โจทย์ปัญหานี้ ในขั้นตอนนี้จะใช้คำถามแบบโสเครติสประเภท Conceptual clarification questions เป็นการถามเพื่อให้นักเรียนได้คิดทบทวนตรวจสอบคำตอบของตนเอง ประเภท Questioning viewpoints and perspectives เป็นการถามให้นักเรียนเสนอแนวทางหรือมุมมองในการแก้ปัญห่อื่น ๆ และประเภท Probe implications and consequences เป็นการถามเพื่อให้นักเรียนคิดเกี่ยวกับการนำความรู้ไปใช้ในด้านอื่น ๆ

1.2 ผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 6 คน โดยตรวจสอบจากแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พบว่า กิจกรรมทั้ง 4 กิจกรรมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยกิจกรรมที่ 1, 2, 3 และ 4 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58, 4.59, 4.64 และ 4.61 ตามลำดับ

1.3 ผลการหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75 ผลปรากฏดังตาราง

ตาราง 1 แสดงประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75/75 กับนักเรียนจำนวน 3 คน

ผลการทดลอง	จำนวนนักเรียน	คะแนน		ร้อยละของค่าเฉลี่ย
		คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	
ระหว่างเรียน	3	32	24.33	76.03
หลังเรียน	3	56	42.33	75.59

จากตาราง 1 พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 76.03 ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 75.59 แสดงว่ากิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.03/75.59

ตาราง 2 แสดงประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75/75 กับนักเรียนจำนวน 10 คน

ผลการทดลอง	จำนวนนักเรียน	คะแนน		ร้อยละของค่าเฉลี่ย
		คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	
ระหว่างเรียน	10	32	24.30	75.94
หลังเรียน	10	56	42.10	75.18

จากตาราง 2 พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 75.94 ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 75.18 แสดงว่ากิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.94/75.18

ตาราง 3 แสดงประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75/75 กับนักเรียนจำนวน 40 คน

ผลการทดลอง	จำนวนนักเรียน	คะแนน		ร้อยละของค่าเฉลี่ย
		คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	
ระหว่างเรียน	10	32	24.50	76.56
หลังเรียน	10	56	42.08	75.14

จากตาราง 3 พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 76.56 ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 75.14 แสดงว่ากิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ $76.56/75.14$

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เรื่อง ร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เรื่อง ร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน

การวิเคราะห์	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	39	14.59	5.09	36.78*	.000
หลังเรียน	39	42.28	4.89		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 พบว่า ทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.59 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.09 และทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 42.28 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.89 และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนพบว่า ทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์หลังเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการ

แก้ปัญหของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เรื่อง ร้อยละ สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่า $t = 36.78$

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เรื่อง ร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตาราง 5 แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เรื่อง ร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
รวมเฉลี่ยด้านปัจจัยนำเข้า	4.35	.66	มาก
รวมเฉลี่ยด้านกระบวนการ	4.39	.63	มาก
รวมเฉลี่ยด้านผลผลิต	4.37	.66	มาก
รวมเฉลี่ย	4.37	.59	มาก

จากตาราง 5 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เรื่อง ร้อยละ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.59 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีความพึงพอใจสูงที่สุด ได้แก่ ด้านกระบวนการ มีค่าเฉลี่ย 4.39 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63

อภิปรายผลการวิจัย

1. การสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เพื่อส่งเสริมทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีทั้งหมด 4 แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 7 ชั่วโมง (ไม่รวมการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน) โดยในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 ขั้นตั้งประเด็นจากคำถาม จะใช้คำถามแบบโสเครตีสประเภท Questions about the question ซึ่งเป็นการถามเพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนเกี่ยวกับสิ่งที่โจทย์ต้องการ และสิ่งที่โจทย์ให้มา ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตั้งสมมติฐานและวางแผนการแก้ปัญหา จะใช้คำถามแบบโสเครตีสประเภท Probing assumption ซึ่งเป็นการถามเพื่อให้นักเรียนได้คิดและวางแผนในการแก้ปัญหาว่จะเริ่มแก้ปัญหายังไร จะมีวิธีการอย่างไรในการแก้ปัญหา ขั้นตอนที่ 3 ขั้นดำเนินการตามแผนและให้เหตุผล จะใช้คำถามแบบโสเครตีสประเภท Probing rationale, reasons and evidence ใช้ในระหว่างที่นักเรียนดำเนินการตามแผน

โดยเป็นการถามเพื่อให้นักเรียนได้คิดหาเหตุผลระหว่างกระบวนการในการแก้ปัญหา ระบุความเป็นมาของสิ่งที่นักเรียนกำลังลงมือทำได้อย่างถูกต้อง ขั้นตอนที่ 4 ขั้นตรวจสอบคำตอบและการนำไปใช้ จะใช้คำถามแบบโสเครตีสประเภท **Conceptual clarification questions** เป็นการถามเพื่อให้นักเรียนได้คิดทบทวนตรวจสอบคำตอบของตนเอง ประเภท **Questioning viewpoints and perspectives** เพื่อให้นักเรียนได้เสนอแนวทางหรือมุมมองในการแก้ปัญหาที่แตกต่างจากคนอื่น ๆ และประเภท **Probe implications and consequences** เป็นการถามเพื่อให้นักเรียนคิดเกี่ยวกับการนำความรู้ไปใช้ในด้านอื่น ๆ และผลการตรวจสอบคุณภาพด้านความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 6 คน โดยตรวจสอบจากแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า ทุกกิจกรรมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้สร้างกิจกรรมการเรียนรู้ขึ้นอย่างเป็นลำดับขั้นตอน โดยมีการศึกษาหลักสูตร แนวคิดทฤษฎีหลักการเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีส วิเคราะห์เนื้อหา มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ ดำเนินการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญทั้งทางด้านเนื้อหา ด้านหลักสูตรและการสอน และด้านการวัดและประเมินผล และนำไปใช้ในการสอนเพื่อหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ ในขั้นตอนแรกเป็นการหาประสิทธิภาพแบบเดียวกับนักเรียน 3 คน ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี ปานกลาง อ่อน ระดับละ 1 คน พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีสที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 76.03 เมื่อพิจารณาแต่ละกิจกรรมพบว่า กิจกรรมที่ 1, 2, 3 และ 4 มีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 83.33, 75.00, 70.83 และ 75.00 ตามลำดับ และมีประสิทธิภาพของผลลัพธ์เท่ากับ 75.59 แสดงว่ากิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.03/75.59 จากนั้นนำไปหาประสิทธิภาพแบบกลุ่มกับนักเรียน 10 คน ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี 3 คน ปานกลาง 4 คน และอ่อน 3 คน พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีสที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 75.94 เมื่อพิจารณาแต่ละกิจกรรมพบว่า กิจกรรมที่ 1, 2, 3 และ 4 มีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 78.75, 77.50, 70.00 และ 77.50 ตามลำดับ และมีประสิทธิภาพของผลลัพธ์เท่ากับ 75.18 แสดงว่ากิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.94/75.18 และในขั้นตอนสุดท้ายนำไปหาประสิทธิภาพแบบภาคสนามกับนักเรียน 40 คน พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครตีสที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 76.56 เมื่อพิจารณาแต่ละกิจกรรมพบว่า กิจกรรมที่ 1, 2, 3 และ 4 มีประสิทธิภาพกระบวนการเท่ากับ 80.63, 77.50, 72.19 และ 75.94 ตามลำดับ และมีประสิทธิภาพของผลลัพธ์เท่ากับ 75.14 แสดงว่ากิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.56/75.14 ซึ่งจะเห็นว่าประสิทธิภาพทั้ง 3 ขั้นตอนเป็นไปตามเกณฑ์

75/75 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ก่อนลงมือสร้าง และดำเนินการสร้างอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้ จึงทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบ โสเครติส เรื่อง ร้อยละ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ซึ่งค่าประสิทธิภาพที่ได้สอดคล้องกับชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556 : 11) ที่กล่าวว่า หากสื่อหรือชุดการสอนที่ได้รับ การออกแบบและพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพ ค่า E_1 หรือ E_2 ที่คำนวณได้จากการทดสอบประสิทธิภาพจะต้อง ใกล้เคียงกันและห่างกันไม่เกิน 5% ซึ่งเป็นตัวชี้ที่จะยืนยันได้ว่านักเรียนได้มีการเปลี่ยนพฤติกรรมต่อเนื่อง ตามลำดับขั้นหรือไม่ก่อนที่จะมีการเปลี่ยนพฤติกรรมขั้นสุดท้าย และสอดคล้องกับชานนท์ ปิติสวโรจน์ (2559) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหา การบวกและการลบโดยใช้กระบวนการการแก้ปัญหาของโพลยา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัย พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้โดยรวมมีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ 77.02/77.05 ซึ่งสูงกว่า เกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 39 คน พบว่า ทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์หลังเรียนด้วยการจัดกิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติสในแต่ละขั้นตอนได้ส่งเสริมทักษะ การแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้คิดอย่างเป็นระบบ วางแผนในการทำงาน และ ลงมือทำอย่างเป็นลำดับขั้นตอน รวมถึงมีการตรวจสอบความสมเหตุสมผลของคำตอบที่ตนเองทำอีกด้วย รวมถึงการใช้คำถามแบบโสเครติสในแต่ละขั้นตอนจะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการคิดหาคำตอบเพื่อมาตอบคำถาม ที่ครูตั้งขึ้น อีกทั้งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านการสร้างและหาประสิทธิภาพอย่าง เหมาะสมแล้ว จึงทำให้นักเรียนเกิดทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ สอดคล้องกับนภสร ยั่งยืน (2563) ที่ได้ทำการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการโพลยาพร้อมกับเทคนิคบาร์โมเดลเพื่อส่งเสริมทักษะ การแก้โจทย์ปัญหาเรื่อง การบวกและการลบเศษส่วน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการโพลยาพร้อมกับเทคนิคบาร์โมเดลเพื่อส่งเสริมทักษะ การแก้โจทย์ปัญหาเรื่อง การบวกและการลบเศษส่วน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เกิดทักษะ การแก้โจทย์ปัญหาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับ สุณิสา บุญมา (2563) ที่ได้ทำการพัฒนาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบสอนแนะให้รู้คิดร่วมกับเทคนิคการใช้ คำถามแบบโสเครติส เพื่อส่งเสริมการคิดเชิงคณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัย

พบว่า นักเรียนมีผลการทดสอบการคิดเชิงคณิตศาสตร์หลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 57.31 คิดเป็นร้อยละ 79.60 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.42 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนสอบหลังเรียนกับเกณฑ์ พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับนวนลฤทัย ลาพาแว (2559) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ ตามกระบวนการแก้โจทย์ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการวาดรูปบาร์โมเดลสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ตามกระบวนการ การแก้โจทย์ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการวาดรูปบาร์โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวกการลบ มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนเท่ากับ 87.67 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนที่มีค่าเท่ากับ 57.67

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหของ โพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 39 คน พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหของ โพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณา รายด้าน พบว่า ด้านที่มีความพึงพอใจสูงที่สุด ได้แก่ ด้านกระบวนการ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เรื่อง ร้อยละ นักเรียนได้เรียนรู้การแก้ปัญหาย่อยอย่างเป็นลำดับขั้นตอน โดยเริ่มทำการศึกษาวิเคราะห์จากโจทย์ วางแผนใน การแก้ปัญห ดำเนินการแก้ปัญหตามแผนที่วางไว้ และเมื่อดำเนินการแก้ปัญหเสร็จแล้วก็มีการตรวจสอบ ความสมเหตุสมผลของคำตอบที่ตนเองหาได้ ซึ่งทำให้นักเรียนสามารถเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนได้มากขึ้น อีกทั้ง ครูผู้สอนมีการใช้สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ที่มีความเหมาะสมในการจัดการเรียนรู้ จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเริ่มจาก เนื้อหาหรือตัวอย่างที่ง่ายไปหายาก ใช้เทคนิควิธีการสอนที่หลากหลายน่าสนใจ อธิบายเนื้อหาและแนวทาง ในการแก้ปัญหาย่อยอย่างชัดเจน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลงมือทำ กล้าคิด กล้าแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นี้ทำให้นักเรียนมีความสุข เห็นคุณค่าของการเรียนคณิตศาสตร์มากยิ่งขึ้น ทำใ้ นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับสุนิสา บุญมา (2563) ได้การพัฒนาการจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบสอนแนะให้รู้คิดร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เพื่อส่งเสริมการคิดเชิงคณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัย พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 และมีประสิทธิภาพ 77.58/76.06 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้ นักเรียนมี ผลการทดสอบการคิดเชิงคณิตศาสตร์หลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 57.31 สูงกว่าก่อนเรียน ที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.42 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนสอบหลังเรียนกับเกณฑ์ พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบสอนแนะให้รู้ คิดร่วมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส พบว่า โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ

4.02 และสอดคล้องกับชานนท์ ปิติสวโรจน์ (2559) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวกและการลบโดยใช้กระบวนการการแก้ปัญหาของโพลยา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัย พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้โดยรวมมีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ 77.02/77.05 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้ นักเรียนมีคะแนนหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 15.41 มีคะแนนพัฒนาการเพิ่มขึ้นร้อยละ 24.32 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้โจทย์ปัญหาโพลยา พบว่า โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากปัญหาที่เกิดขึ้นในการทำวิจัยพบว่า นักเรียนมีเวลาที่ไม่เพียงพอในขั้นตอนแสดงวิธีการแก้ปัญหา ดังนั้นก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครูผู้สอนควรชี้แจงถึงขั้นตอนในการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจถึงแนวทางในการแสดงวิธีการแก้ปัญหามากยิ่งขึ้น ใช้เวลาเร็วขึ้น และส่งผลให้นักเรียนมีทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ที่สูงขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส ในตัวแปรตามอื่นๆ นอกเหนือจากทักษะการแก้ปัญหา เช่น ทักษะการคิดวิเคราะห์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นต้น

2.2 ควรมีการศึกษาความคงทนในการเรียนรู้จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคการใช้คำถามแบบโสเครติส

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. สำนักงาน

คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. *วารสารศิลปการ ศึกษาาสตร์วิจัย*.

5(1), 7 – 19.

- ชานนท์ ปิติสวโรจน์. (2559). การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวกและการลบ โดยใช้กระบวนการแก้โจทย์ปัญหาของโพลยา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, เชียงราย.
- ณัฐวลัญช์ เข้มทอง. (2560). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการประยุกต์ของสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยแบบการแก้โจทย์ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิคบาร์โมเดล. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- ธาวินี ดอนตัมไพร. (2558). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบอุปนัยและนิรนัยเพื่อส่งเสริมโน้ตค้นและทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์ด้านการให้เหตุผล เรื่อง จำนวนเชิงซ้อน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. การค้นคว้าอิสระ. การศึกษามหาบัณฑิต (คณิตศาสตร์ศึกษา), มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- นภสร ยั่งยืน. (2563). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการโพลยาพร้อมกับเทคนิคบาร์โมเดล เพื่อส่งเสริมทักษะการแก้โจทย์ปัญหา เรื่อง การบวกและการลบเศษส่วน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. การค้นคว้าอิสระ. การศึกษามหาบัณฑิต (วิจัยและประเมินทางการศึกษา), มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- นวลฤทัย ลาพาแว. (2559). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ตามกระบวนการแก้โจทย์ปัญหาของโพลยาพร้อมกับเทคนิควาดรูปบาร์โมเดล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, เชียงราย.
- มนีรัตน์ สิงหเดช. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง บทประยุกต์ แรงจูงใจในการเรียน และความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สอนโดยวิธีร่วมมือกับการเรียนรู้ตามการสอนตามคู่มือ. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- มณฑรา ธรรมบุศย์. (2550). ศิลปะการตั้งคำถามโดยวิธีโสเครติส. วารสารครูจันทร์สาร, 10(2), 14-20.
- สุนิสา บุญมา. (2563). การพัฒนาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบสอนแนะให้รู้คิดร่วมกับเทคนิค การใช้คำถามแบบโสเครติส เพื่อส่งเสริมการคิดเชิงคณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. การค้นคว้าอิสระ การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- Polya, George. (1957). *How to Solve It*. New York : Doubleday and Company Garden City. New Jersey : Princeton University.

การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพ
ท้องถิ่น กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว
อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร

**Participation of Network Partners in the Operation of the Local Health
Security Fund : A Case Study of Tha Bua Subdistrict Administrative
Organization, Pho Thale District, Phichit Province**

มณีนุช จุ้ยเอี่ยม และ ธนัสถา โรจนตรากุล

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Maneenuch Juiiam and Tanastha Rojanatrakul

Pibulsongkram Rajabhat University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: Maneenuch.j@psru.ac.th

บทคัดย่อ *

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น 2) เปรียบเทียบความคิดเห็นของการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล 3) ข้อเสนอแนะการส่งเสริมและพัฒนาการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ ประชากร คือ ภาคีเครือข่าย จำนวน 145 คน เครื่องมือ คือ แบบสอบถาม ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.934 สถิติที่ใช้ คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t-test และ F-test

ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) การทดสอบการเปรียบเทียบความคิดเห็นของการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ภาคีเครือข่ายภาคประชาชนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลที่ต่างกันมีความเห็นต่อการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ 3) ข้อเสนอแนะและแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น พบว่า ควรกำหนดนโยบาย กำหนดกลยุทธ์ เพื่อการสนับสนุนการดำเนินงานกองทุนหลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่น ให้เป็นนโยบายเน้นหลักการมีส่วนร่วมในระดับจังหวัด

* วันที่รับบทความ : 20 มีนาคม 2566; วันที่แก้ไขบทความ 23 พฤษภาคม 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 24 พฤษภาคม 2566

Received: March 20, 2023; Revised: May 23, 2023; Accepted: May 24, 2023

อำเภอ และตำบล เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม เช่น การมอบหมายงาน แผนงาน/กิจกรรม ให้คณะกรรมการแต่ละคน มีการกำกับ ติดตาม ดูแล และตรวจสอบผลการดำเนินงาน เป็นต้น รวมทั้งให้มีภาคีเครือข่ายจากทุกกลุ่ม ทุกชุมชนหมู่บ้าน เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานอย่างทั่วถึงมากขึ้น

คำสำคัญ : การมีส่วนร่วม; ภาคีเครือข่าย; การดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น

Abstracts

The objectives of this study were to study: 1) the level of the participation of the network partners in the operation of the local health security fund 2) to compare the opinion to the participation of the network partners in the operation of the local health security fund and 3) the suggestions for promoting and developing the participation of the network partners in the operation of the local health security fund This study applied the Quantitative Research with the Survey Research. The sample was 145 network partners. The tool of this study was the questionnaire with the 0.934 of reliability. The statistics used Frequency, Percentage, Mean, Standard Deviation, t-test and F-test.

Research Results 1) The level of the participation of the network partners in the operation of the local health security fund was at the high level. 2) The comparison of the opinion to the participation of the network partners in the operation of the local health security fund with considering the personal factors found that the network partners who had the different personal factors had no the different opinion to the participation of the network partners in the operation of the local health security fund. 3) The suggestions for promoting and developing the participation of the network partners in the operation of the local health security fund : a case study of Tha Bua Subdistrict Administrative Organization were the network partners should set the policies and strategies to support the operation of the local health security fund for the policy focusing on the participation in province, district and subdistrict to increase the efficiency in the participation in doing the activities such as the assignment and plans/activities, give the committee controlling, following and checking the results of working, and give the network partners to participate in working thoroughly.

Keywords : Participation; Network Partners; Operation of the Local Health Security Fund

บทนำ

การดำเนินงานกองทุนหลักประกันสุขภาพในระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่เริ่มดำเนินการ นับตั้งแต่ได้มีประกาศคณะกรรมการหลักประกันสุขภาพแห่งชาติเรื่องการกำหนดหลักเกณฑ์ เพื่อสนับสนุนให้องค์การบริหารส่วนตำบลหรือเทศบาลดำเนินงานและบริหารจัดการระบบหลักประกันสุขภาพในระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่ เมื่อวันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ.2549 ซึ่งในปีแรกมีองค์การบริหารส่วนตำบลและเทศบาลนำร่องจัดตั้งกองทุนรวม 888 แห่งจนถึงปี พ.ศ. 2562 มีการขยายไปถึง 7,736 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 99 ของจำนวนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมดของประเทศ (สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ, 2561) การดำเนินงานกองทุนจะมีความต่อเนื่องและยั่งยืนได้นั้นต้องเป็นระบบที่ภาคีเครือข่ายทุกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วมอย่างแท้จริง

ไม่ว่าจะเป็นในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หน่วยงานด้านสาธารณสุขที่ถือว่าการปฏิบัติงานตามภารกิจ และบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐตามกฎหมาย ตลอดจนคณะกรรมการกองทุนหลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่นมาจากหลายภาคส่วนรวมทั้งภาคประชาชน ซึ่งการดำเนินงานกองทุนหลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่นจะประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความร่วมมือของภาคีเครือข่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นสำคัญ จะเห็นได้ว่า กองทุนหลักประกันสุขภาพในระดับท้องถิ่นเป็นการดำเนินงานโดยการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายระหว่างภาครัฐ และภาคประชาชน โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้ามามีบทบาทในการดูแลสุขภาพของประชาชนในพื้นที่ สนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนให้มามีบทบาทในการพึ่งตนเองด้านสุขภาพ สามารถรู้ปัญหาและหาวิธีแก้ไข ปัญหาได้ด้วยตนเอง ตลอดจนส่งเสริมให้บุคลากร ด้านสาธารณสุขได้แสดงบทบาทในการสนับสนุนประชาชนในการดูแลสุขภาพตนเอง และส่งเสริมให้ภาคีทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเกิดความตระหนักต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพของประชาชน สามารถดูแลสุขภาพได้ด้วยตนเอง และร่วมกันสร้างกลไกทางสังคมที่จะต้องเข้ามาร่วมกันแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่มีผลต่อสุขภาพให้ลุล่วง การจัดตั้งกองทุนหลักประกันสุขภาพในระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่ให้ คนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการสุขภาพในชุมชนด้วยตนเอง การมีส่วนร่วมของชุมชนและภาคี เครือข่ายจึงมีความสำคัญต่อการดำเนินการกองทุนสุขภาพให้เกิดการขับเคลื่อนของนโยบายด้านสาธารณสุข (สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ, 2561)

กองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่นองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร เป็นตำบลหนึ่งได้รับคัดเลือกจากคณะกรรมการกองทุนหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ให้เป็นตำบลเพื่อให้การดำเนินงานและการบริหารจัดการกองทุนหลักประกันสุขภาพในระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่ มีความเหมาะสมส่งเสริมกระบวนการการมีส่วนร่วมตามความพร้อมและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นหรือพื้นที่ จากการดำเนินงานกองทุนหลักประกันสุขภาพองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว จะเห็นรูปแบบบริหารจัดการเป็นระบบ เช่น มีวาระการประชุม มีเรื่องประธานในที่ประชุมแจ้งให้ทราบ เรื่องเสนอเพื่อพิจารณา รวมถึงเรื่องอื่นๆ ที่เป็นระบบ ขั้นตอน ซึ่งในที่ประชุมทุกครั้งจะมีการแจ้งงบประมาณต่อคณะกรรมการบริหารกองทุนฯ ทุกครั้งและถือว่าเป็นเรื่องสำคัญทำให้คณะกรรมการบริหารกองทุนฯ การดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัวสามารถดำเนินงานไปด้วยดีมีผลตรงกับปัญหาและข้อเสนอที่ได้จากหลายภาคส่วน และสอดคล้องกับนโยบาย แผนงานวิสัยทัศน์ของตำบลท่าบัวและทำให้ประชาชนตำบลมีสุขภาพดี ทั้งร่างกายและจิตใจ มีสิ่งแวดล้อมที่ดี สะอาดน่าอยู่ มีวิถีชีวิตเพียงพอ สามารถดำรงชีวิตตนเองอยู่ได้ในสังคมอย่างมีศักดิ์ศรี (องค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว, 2564)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร ว่าภาคีเข้ามามีส่วนร่วมการดำเนินการอย่างไร เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานนั้นมีแนวทางการ

ส่งเสริมและพัฒนาอย่างไร เพื่อให้เครือข่ายเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าบั่วอย่างเต็มที่อันจะทำให้การดำเนินงานกองทุนหลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่นประสบผลสำเร็จจนเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนในพื้นที่ต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบั่ว อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบั่ว อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะการส่งเสริมและพัฒนาการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบั่ว อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร

ระเบียบวิธีวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังต่อไปนี้

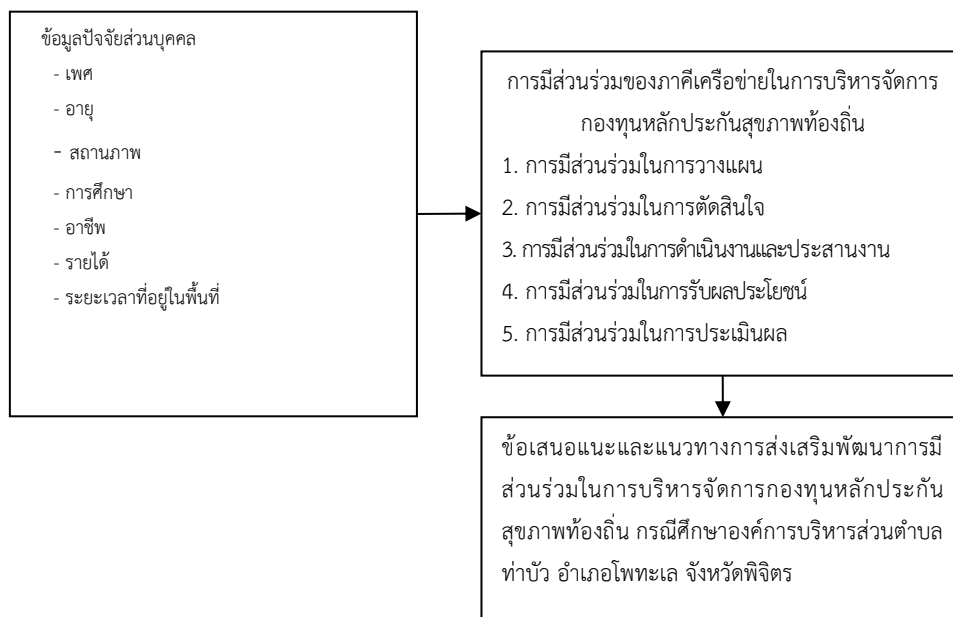
1. ประชากร คือ ภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าบั่ว จำนวน 145 คน โดยเก็บจากประชากรทั้งหมด (องค์การบริหารส่วนตำบลท่าบั่ว, 2564)
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม คือ 1) ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม 2) การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น 3) ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น โดยศึกษามาจากแนวคิด และทฤษฎี เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ กรอบแนวคิด และดำเนินการสร้างและปรับแบบสอบถาม โดยเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 3 ท่าน โดยมีค่าความสอดคล้องในแต่ละข้อตั้งแต่ 0.5 - 1.0 และนำไปหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) จำนวน 30 คน ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.934
3. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล คือ ขอนหนังสือจากคณะสังคมศาสตร์และการพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เพื่อนำไปขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยเก็บข้อมูลกับภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าบั่ว จำนวน

145 คน ซึ่งแจ้งให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัยแล้วนำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจสอบความถูกต้อง และข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์และประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ต่อไป

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ 1) สถิติพรรณนา คือ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) 2) สถิติอนุมาน คือ การทดสอบค่า t-test และ F-test และการวิเคราะห์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยได้สังเคราะห์แนวคิดหลักการมีส่วนร่วมของโคเฮน และ อัฟฮ็อฟ (Cohen & Uphoff, 1980) และแนวคิดหลักการบริหารจัดการของฟายอล (Fayol, 1964) มาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการบริหารจัดการกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น ดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย ตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ผลการวิเคราะห์ระดับการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น

ลำดับ	การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพ	ระดับความคิดเห็น		
		$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1.	ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน	3.62	0.80	มาก
2.	ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ	3.72	0.62	มาก
3.	ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานและประสานงาน	3.37	0.83	ปานกลาง
4.	ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์	3.65	0.72	มาก
5.	ด้านการมีส่วนร่วมในการประเมินผล	3.62	0.80	มาก
ภาพรวม		3.59	0.55	มาก

จากตาราง 1 พบว่า การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.59$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ($\bar{X} = 3.72$) รองลงมา คือ ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ ($\bar{X} = 3.65$) ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ($\bar{X} = 3.62$) ด้านการมีส่วนร่วมในการประเมินผล ($\bar{X} = 3.62$) และด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานและประสานงาน ($\bar{X} = 3.34$) ตามลำดับ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร

ตารางที่ 2 ผลสรุปการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น

ตัวแปรต้น	ตัวแปรตาม	ค่า t	ค่า F	Sig	ผลการศึกษา	
					ยอมรับ	ปฏิเสธ
เพศ	การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายภาคประชาชน	-0.981	-	0.328	-	✓
อายุ	การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายภาคประชาชน	-	0.187	0.905	-	✓
สถานภาพ	การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายภาคประชาชน	-	0.461	0.631	-	✓
การศึกษา	การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายภาคประชาชน	-	0.574	0.720	-	✓
อาชีพ	การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายภาคประชาชน	-	0.409	0.747	-	✓
รายได้	การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายภาคประชาชน	-	0.233	0.873	-	✓
ระยะเวลาอยู่ในพื้นที่	การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายภาคประชาชน	-	0.542	0.655	-	✓

จากตาราง 2 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ภาควิชาเครือข่ายภาคประชาชนที่มี เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาที่อยู่ในพื้นที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมของภาควิชาเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ข้อเสนอแนะและแนวทางการส่งเสริมและพัฒนากการมีส่วนร่วมของภาควิชาเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร

ตาราง 3 ข้อเสนอแนะและแนวทางการส่งเสริมและพัฒนากการมีส่วนร่วมของภาควิชาเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น

ลำดับ	ข้อเสนอแนะและแนวทางการ	ความถี่ (f)
1	ควรกำหนดนโยบาย การสนับสนุนการดำเนินงานกองทุนหลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่น ให้เป็นนโยบายเน้นหลักการมีส่วนร่วมในระดับจังหวัด อำเภอ และตำบล เพื่อให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องให้การสนับสนุนอย่างจริงจัง	34
2	ควรมีการกำหนดกลยุทธ์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการมีส่วนร่วมของคณะกรรมการในด้านการดำเนินกิจกรรม เช่น การมอบหมายงาน แผนงาน/กิจกรรม ให้คณะกรรมการแต่ละคน มีการกำกับ ติดตาม ดูแล และตรวจสอบผลการดำเนินงาน เป็นต้น	25
3	ควรให้โดยให้มีภาควิชาเครือข่ายจากทุกกลุ่ม จากทุกชุมชน/หมู่บ้าน พร้อมกำหนดบทบาทหน้าที่ให้ภาคประชาชนได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมอย่างทั่วถึงมากขึ้น	12

จากตาราง 3 ข้อเสนอแนะและแนวทางการส่งเสริมและพัฒนากการมีส่วนร่วมของภาควิชาเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น พบว่า 1) ควรกำหนดนโยบาย การสนับสนุนการดำเนินงานกองทุนหลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่น ให้เป็นนโยบาย เน้นหลักการมีส่วนร่วมในระดับจังหวัด อำเภอ และตำบล เพื่อให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องให้การสนับสนุนอย่างจริงจัง 2) ควรมีการกำหนดกลยุทธ์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการมีส่วนร่วมของคณะกรรมการในด้านการดำเนินกิจกรรม เช่น การมอบหมายงาน

แผนงาน/กิจกรรม ให้คณะกรรมการแต่ละคน มีการกำกับ ติดตาม ดูแล และตรวจสอบผลการดำเนินงาน เป็นต้น และ 3) ควรให้โดยให้มีภาคีเครือข่ายจากทุกกลุ่ม จากทุกชุมชน/หมู่บ้าน พร้อมกำหนดบทบาทหน้าที่ให้ภาคประชาชนได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมอย่างทั่วถึงมากขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

1. ระดับการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร พบว่า การมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ รองลงมา คือ ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการประเมินผล และด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานและประสานงาน ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ภาคีเครือข่ายมีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมการบริหารกองทุนให้เป็นไปตามสภาพปัญหาและความต้องการ แสดงความคิดเห็นในการดำเนินงานร่วมกัน ร่วมคิด ร่วมวางแผนแก้ไขปัญหาด้านสุขภาพให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น ในการดำเนินกิจกรรมหรือโครงการในการจัดบริการสาธารณสุขของภาคีเครือข่าย รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพของหน่วยบริการ สถานบริการ หรือหน่วยงานสาธารณสุขในพื้นที่ ร่วมในการประชาสัมพันธ์ผลการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่นให้ประชาชนในชุมชนสอดคล้องกับงานวิจัยของชนาทิพย์ ทองไช้, กาญจน์กมล สุวิทยารัตน์ และนิรชร ชูดีพัฒนา (2562) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานกองทุนหลักประกันสุขภาพในระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านมีทัศนคติอยู่ในระดับดี ความรู้และการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานกองทุนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาการมีส่วนร่วมของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านในแต่ละด้านพบว่า 1) มีส่วนร่วมริเริ่มโครงการในการสำรวจปัญหาสุขภาพของประชาชนมากที่สุด 2) มีส่วนร่วมวางแผนดำเนินโครงการในขั้นตอนวางแผนกำหนดแนวทางติดตามประเมินผลการดำเนินงานกองทุนมากที่สุด 3) มีส่วนร่วมในการดำเนินโครงการเพื่อขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐมากที่สุด 4) มีส่วนร่วมในการประเมินผลโครงการเพื่อสอบถามความคิดเห็นของประชาชนต่อการ ดำเนินงานกองทุนมากที่สุด

2. การทดสอบการเปรียบเทียบความคิดเห็นของการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ภาคีเครือข่ายภาคประชาชนที่มี เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาที่อยู่ในพื้นที่ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว อำเภอโพทะเล

จังหวัดพิจิตร ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้สอดคล้องกับงานวิจัยของอุทิศ วันเต (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานกองทุนหลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่นในเขตอำเภอคงเจริญ จังหวัดพิจิตร ผลการวิจัยพบว่า อายุ เพศ การศึกษารายได้ ตำแหน่ง ระยะเวลาที่ร่วมดำเนินงานกองทุนฯ การอบรมหรือประชุม การได้รับข้อมูลข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติ มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานกองทุนหลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และงานวิจัยของพระมหาฉัตร กตสารโ (มาสวัสดิ์) (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพการบริหารจัดการกองทุนหลักประกันสุขภาพองค์การบริหารส่วนตำบลโคกพระเจดีย์ อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบการความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการกองทุนหลักประกันสุขภาพองค์การบริหารส่วนตำบลโคกพระเจดีย์ อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนที่มี เพศ อายุ อาชีพและรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการกองทุนหลักประกันสุขภาพ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย ส่วนประชาชนที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการกองทุนหลักประกันสุขภาพ ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

3. ข้อเสนอแนะและแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายในการดำเนินงานของกองทุนหลักประกันสุขภาพท้องถิ่น กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร พบว่า 1) ควรกำหนดนโยบาย การสนับสนุนการดำเนินงานกองทุนหลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่น ให้เป็นนโยบาย เน้นหลักการมีส่วนร่วมในระดับจังหวัด อำเภอ และตำบล เพื่อให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องให้การสนับสนุนอย่างจริงจัง 2) ควรมีการกำหนดกลยุทธ์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการมีส่วนร่วมของคณะกรรมการในด้านการดำเนินกิจกรรม เช่น การมอบหมายงาน แผนงาน/กิจกรรม ให้คณะกรรมการแต่ละคน มีการกำกับติดตาม ดูแล และตรวจสอบผลการดำเนินงาน เป็นต้น และ 3) ควรให้โดยให้มีภาคีเครือข่ายจากทุกกลุ่ม จากทุกชุมชน/หมู่บ้าน พร้อมกำหนดบทบาทหน้าที่ให้ภาคประชาชนได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมอย่างทั่วถึงมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรณีย์ ไชยจิตร (2561, กรกฎาคม) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวปฏิบัติที่ดีในการบริหารงานกองทุนหลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่เขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า แนวปฏิบัติที่ดีในการบริหารงานกองทุนหลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่น เกิดจากปัจจัยสำคัญ ได้แก่ นโยบายและวิสัยทัศน์ของผู้นำ การมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ ร่วมคิดค้นปัญหาสุขภาพ ร่วมทำงานกับกองทุนฯ ร่วมติดตามประเมินผลการดำเนินงานโครงการ ความเข้มแข็งของกองทุนฯ และภาคีเครือข่ายที่มีศักยภาพในการดำเนินงานตามแนวทางที่ถูกต้องจนเกิดแนวปฏิบัติที่ดี และที่สำคัญมีคณะกรรมการที่เป็นบุคลากรด้านสาธารณสุขซึ่งมีความชำนาญเฉพาะด้านและมีความรู้ความเข้าใจในงานกองทุนฯ มี กลุ่มจิตอาสาในชุมชนที่มีความเสียสละทำงานเพื่อสังคมส่วนรวมด้วยความสมัครใจ การมีส่วนร่วมในการบริหารงาน

กองทุนฯ พบว่ามี 4 ด้าน ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการวางแผนและตัดสินใจ การมีส่วนร่วมในการดำเนินการ การมีส่วนร่วมในการรับประโยชน์ และการมีส่วนร่วมในการติดตามผล และงานวิจัยของพระมหาฉัตร กตสาโร (มาสวัสดิ์) (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพการบริหารจัดการกองทุนหลักประกันสุขภาพองค์การบริหารส่วนตำบลโคกพระเจดีย์ อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารจัดการกองทุนหลักประกันสุขภาพองค์การบริหารส่วนตำบลโคกพระเจดีย์ อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม คือ สมาชิกฝ่ายบริหารทุกคนทั้งที่เป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล และที่เป็นสมาชิกกองทุนหลักประกันสุขภาพตลอดจนผู้ใหญ่บ้าน กำนันและประชาชนในตำบลทั้งหมด ควรปฏิบัติงานตามหน้าที่รับความผิดชอบให้เต็มกำลังความสามารถด้วยซื่อสัตย์สุจริต มีความโปร่งใส สามารถตรวจสอบการปฏิบัติงานได้ เพื่อให้สำเร็จลุล่วงไปตามเป้าหมาย อันจะนำมาซึ่งความสุขและความเจริญให้กับชุมชน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรมีการเพิ่มประสิทธิภาพการมีส่วนร่วมของคณะกรรมการโดยการจัดประชุมอย่างต่อเนื่อง มีการจัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ของคณะกรรมการกองทุน เพื่อสร้างความ เข้าใจ ทศนคติที่ดีในการดำเนินงานกองทุนเปิดโอกาสให้สมาชิกได้เสนอแนะปัญหา และหาแนว ทางแก้ไขปัญหาร่วมกัน
2. คณะกรรมการบริหารกองทุนควรเน้นประชาสัมพันธ์ถึงกิจกรรมที่กองทุนดำเนินการ รายงานความก้าวหน้าผลการดำเนินการ เพื่อดึงประชาชนเข้ามามีส่วนรวม จะได้นำปัญหา/ความต้องการที่แท้จริงของประชาชนมาใช้แก้ปัญหาลดอุปสรรค
3. คณะทำงานระดับจังหวัด ระดับอำเภอ ต้องมีการนิเทศ ติดตาม มีระบบที่ปรึกษาและประเมินผลการดำเนินการกองทุนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้คำแนะนำแก่คณะกรรมการเกี่ยวกับการบริหารจัดการกองทุน ซึ่งจะช่วยเพิ่มทักษะและพัฒนาความรู้ความสามารถของคณะกรรมการ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการจัดการกองทุนหลักประกัน สุขภาพระดับท้องถิ่น ว่าประชาชนหรือประชากรกลุ่มเป้าหมายได้รับประโยชน์จากกองทุน หลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่นอย่างเสมอภาคถ้วนหน้าหรือไม่
2. ควรศึกษาประเมินความพึงพอใจของประชาชนในพื้นที่ที่มีต่อการดำเนินงานกองทุน หลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่น
3. ควรศึกษาการมีส่วนร่วมในรูปแบบของการศึกษาเชิงปฏิบัติการอย่างมีส่วนร่วม เพื่อศึกษาและพัฒนาการมีส่วนร่วม โดยอาศัยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในรูปแบบกระบวนการกลุ่มการฝึกอบรม การศึกษาดูงาน แล้วสังเคราะห์เป็นกลวิธีในการดำเนินงาน จริงในพื้นที่และขยายผลหรือนำไปประยุกต์ใช้ในพื้นที่อื่นต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- ชนาทิพย์ ทองไช้, กาญจน์กมล สุวิทย์รัตน์ และนิรชร ชูดีพัฒนะ. (2562). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานกองทุนหลักประกันสุขภาพในระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี. *การประชุมมหาดใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 10 ณ ห้องประชุม อาคารคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยมหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา วันที่ 12 – 13 กรกฎาคม 2562*, 750-763.
- พระมหาฉัตร กตสาโร (มาสวัสดิ์). (2561). *ประสิทธิภาพการบริหารจัดการกองทุนหลักประกันสุขภาพองค์การบริหารส่วนตำบลโคกพระเจดีย์ อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม*. สารนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ. (2545, 18 พฤศจิกายน). ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 119/ ตอนที่ 116 ก / หน้า 1.
- สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ. (2561). *คู่มือปฏิบัติงานกองทุนหลักประกันสุขภาพในระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่*. กรุงเทพฯ : สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ.
- องค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว. (2564). *แผนงาน/โครงการกองทุนหลักประกันสุขภาพองค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว ประจำปีงบประมาณ 2565*. พิจิตร : องค์การบริหารส่วนตำบลท่าบัว.
- อรณีย์ ไชยจิตร. (2561, กรกฎาคม). แนวปฏิบัติที่ดีในการบริหารงานกองทุนหลักประกันสุขภาพ ระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่เขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. *วารสารการจัดการ (WMS Journal of Management)*. 7 (ฉบับพิเศษ), 130-140.
- อุทิศ วันเต. (2563, มกราคม – มิถุนายน). การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่าย ในการดำเนินงาน กองทุนหลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่นในเขตอำเภอดงเจริญ จังหวัดพิจิตร. *วารสารวิจัยและวิชาการสาธารณสุขจังหวัดพิจิตร*. 1(1), 349-361.

Vocal music teaching for primary school children at Chengnan Chinese and English School, Guangdong, China

Lu Han and Nicha Pattananon

Bangkokthonburi University, Bangkok, Thailand

Corresponding Author E-mail: nicha.musiced@gmail.com

Abstract

Choosing vocal music teaching is one of the important branches of music education, aiming to cultivate students' musical literacy and voice skills. Primary school vocal music teaching is aimed at vocal music education for primary school students to meet the cultivation needs of children's good musical literacy. This study aims to study the vocal music teaching method for the students at Chengnan Chinese and English School, Guangdong, China. The methodology was qualitative which collected data by observation and interviews.

The research findings found that the breath hits the vocal cords to produce vocalizations. Unlike shallow breathing when speaking, singing requires deep breathing to maintain the loudness and intensity of the voice. Therefore, breathing is a very important and key factor in vocal music teaching. It is the source of singing and the prerequisite for obtaining a better voice when singing.

Keywords: vocal music teaching; primary school; Chengnan Chinese and English school

Introduction

With the continuous development of social economy, people's pursuit of cultural life has also increased. Among them, children's vocal music teaching has been highly recognized and valued by society and families. Vocal music education has gradually become a hot topic for children to expand their extracurricular learning.

The background of vocal music teaching in primary schools can be traced back to ancient Chinese music education culture. Since ancient times, Chinese music education has existed in various festivals, rituals, and activities, as well as in family and social life. During the Qing Dynasty, the education of "reading, singing, playing, and painting" was advocated, with vocal music education occupying an important position.

With the change of times, vocal music teaching in primary schools has gradually become one of the compulsory courses in public schools. Under the guidance of the education guidelines and policies of the Ministry of Education, vocal music teaching in primary schools not only focuses on traditional folk songs, nursery rhymes, nursery rhymes, and other musical cultures, but also focuses on modern pop music and musical literacy, respectively, to better promote students' auditory, expressive, and emotional development (Shang, 2016).

Vocal music teaching is a systematic and practical subject. Especially in elementary school music teaching, the foreshadowing and cultivation of the foundation of vocal music knowledge is the focus of the entire vocal music learning and teaching process. Therefore, the exploration and practice of vocal music teaching for primary school students

in vocal music teaching is the focus of this article. Aiming at the exploration and practice of vocal music teaching in elementary school music textbooks, especially in the vocal music teaching in music textbooks for primary school students, how to grasp the teaching scale and teaching principles, train and train primary school students to master scientific voice methods, voice practice methods and scientific methods. Exploration that digs into details such as personal vocal style. It is a "major topic" for vocal music teaching in elementary school music textbooks (He, 2021).

Paying attention to the nurturing of vocal skills, focusing on the step-by-step teaching mode, always adhering to the basic principle of "a weak foundation, the earth shakes the mountains", and surrounding the creed of "grasp the foundation from the baby" and "cultivate vocal music from an early age". Scientifically correct and adjust the problems and difficulties encountered by primary school students in the whole learning process of vocal music textbooks. It is an important topic for the exploration and practice of vocal music teaching in the current primary school music textbooks to enable every primary school student to develop the habit of correct vocalization and master the correct method of vocalization from the basic textbooks to start a good start (Li & Mao, 2022).

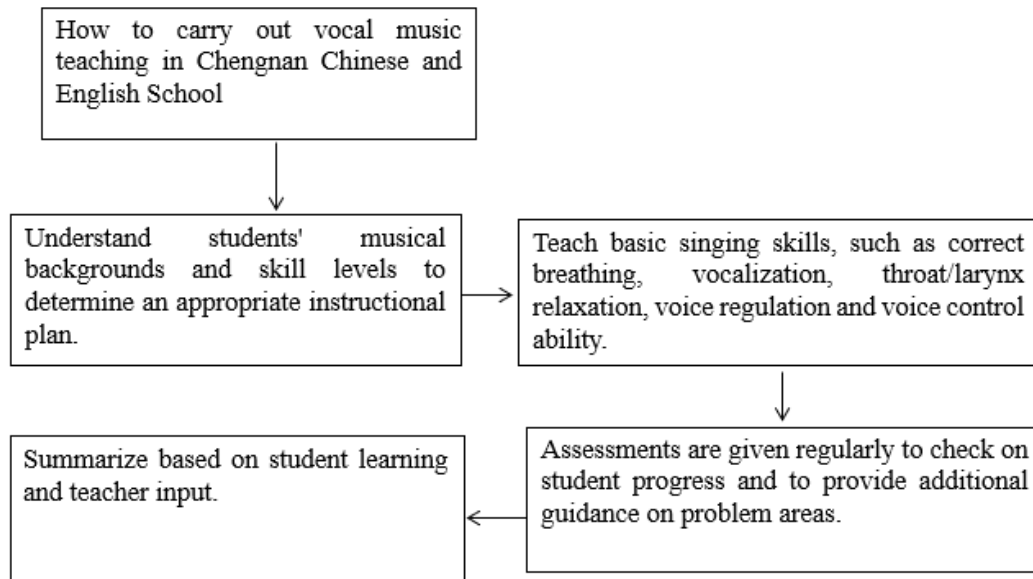
It is better to teach them how to fish than to teach them to fish. In the process of vocal music learning and teaching, teachers should learn more about primary school students' interest in vocal music and whether they have a natural sense of music and rhythm for vocal music, and actively explore and explore students' vocal music. Forms of expression and personal characteristics, while making full use of their strengths, exercise students' ability to move and think. Make primary school students' understanding of vocal music form a positive two-way contrast, rather than just being limited to themselves and textbooks. Make the unique characteristics and rules in vocal music teaching become the teaching attitude and spirit that play a leading role in teaching (Zheng, 2022).

Excavate primary school students' unique understanding of music, use different methods to stimulate primary school students' understanding of vocal music, and enrich and arm vocal music's edification and influence on primary school students. It is also one of the important explorations and practices of vocal music in primary school music textbooks to maximize the talents of different primary school students and their aura of vocal music, and to flexibly adopt a variety of effective teaching methods and means in teaching.

Research Objectives

To study the vocal music teaching method for the students at Chengnan Chinese and English School, Guangdong, China

Conceptual Framework

Research Methodology

This study was qualitative research which collected data by observation and interviews. Through the literature research in the second chapter, various vocal music teaching methods are synthesized and applied in the music classroom of Chengnan Chinese and English School.

Observe students' activities in class and make observation sheets. The observation table records in detail the learning content, learning progress and learning results of the observed object. The contents of the observation include: classroom standards, the actual situation of the students, the teacher's vocal music teaching method, and finally finalized and summarized.

Conduct interviews with six music teachers from Chengnan Chinese and English School to discuss the progress of vocal music teaching, the students' learning situation and acceptance of vocal music teaching methods, and make an interview form.

Research Scope

Location: Chengnan Chinese and English School, China

Person: Music Teachers

Content: children, vocal music, teaching

Research Findings

The vocal music teaching method for the students at Chengnan Chinese and English School, Guangdong, China

The breath hits the vocal cords to produce vocalizations. Unlike shallow breathing when speaking, singing requires deep breathing to maintain the loudness and intensity of the voice. Therefore, breathing is a very important and key factor in vocal music teaching. It is the source of singing and the prerequisite for obtaining a better voice when singing.

types of singing breath

There are three types of breathing used in singing, namely chest, belly and thoracoabdominal breathing.

Chest breathing is the use of breath inhaled into the chest cavity to impact the vocal cords. This type of singing breath is characterized by small, shallow breaths. Chest capacity is limited, and the amount of breath inhaled is difficult to meet the singing of long phrases, so it is easy for the previous sentence to fail to follow the next sentence. At the same time, when singing with chest breathing, the body appears to be in a state of lifting the shoulders because the chest makes a sound vigorously. In this state, the larynx, neck and jaw are oppressed and restrained, and the sound produced gives the listener a feeling of being squeezed and not round.

Abdominal breathing vocalization is to concentrate the breath in the abdomen when breathing. It is characterized by deep and thick breath when singing. The sound of abdominal breathing mainly depends on the soft muscles under the diaphragm. At this time, the breath pushes the breath through the strength of the abdominal muscles and psoas muscles to control the breath, and the body presents a state of abdominal bulge. Because the breath of abdominal breathing is relatively deep, it can support the complete singing of long phrases after mastering the breathing process, but the sensitivity of the affected vocal cords is reduced, and the sound produced is dull and heavy.

Chest-abdominal combined breathing is to use mouth and nose breathing to inhale the breath, and use the strength of the diaphragm muscles to control the breath to fill the chest and abdomen. This type of exhalation is characterized by a steady breath. The body is in a relaxed state under the joint breathing of the chest and abdomen, and the tone can be adjusted and controlled by exhaling. The sound is bright and penetrating, which is in line with the laws of scientific breathing and singing. However, it is very difficult to master the connection between the chest and abdomen, breathing and vocalization, especially in primary school vocal music teaching, the teaching content of vocal music is mostly invisible and intangible. When it is applied to actual operation exercises, many obstacles will be encountered.

The important meaning of suction training in primary school vocal music teaching
Master vocal skills

Breathing is a natural human instinct and the basis for vocal music learning. In the process of vocal singing, it is very important to inhale and exhale correctly, and to control the size of the breath. Breathing training is the learning of breathing skills, cultivating the ability to correctly grasp the breathing method and the law of breathing in and out when singing. Only by effectively dealing with breathing and in line with the natural instinct of the human body can the sound be round and natural in the process of vocal music learning.

Carry out vocal singing

It is necessary to maintain the correct breathing state before singing, including maintaining the correct inhalation and sigh state. Maintaining correct inhalation can prevent the waist from collapsing, so that the waist will have a sense of continuous expansion, forming a feeling of "breath pouring back", so that the breath of the phrase will not be interrupted. Maintaining a correct sigh can effectively regulate the breath. In vocal singing, it is necessary to control the breath, and the control is difficult. Excessive control will make the vocal singing effect appear stiff and tense. Sighing can make vocal singers breathe naturally and smoothly. Keeping the state of sighing can relax the body on the one hand, and on the other hand, it can help exhale the excess residual breath in the body, and then inhale better. The correct maintenance of inhalation and sighing requires breathing training. Therefore, breathing training is an important prerequisite for effective vocal singing.

Express the emotion of the song

The effective expression of emotions such as high pitch or low pitch, excitement or grief conveyed by the music in vocal singing is all done by mastering breathing proficiently. People who have passed breathing training have the ability to stably control their breath. Among them, the ability to control breath includes controlling the duration and flow of breath. In the case of understanding the emotion of the song, a strong ability to control the breath can correctly and effectively help reflect the singer's state of mind and achieve emotional resonance with the listener.

Establish the correct concept of vocal music

At this stage, there is a phenomenon among students of vocal music-related majors or courses. Students do not have enough understanding of the importance of breathing, lack the basic ability to distinguish sounds, and have a vague understanding of the concept of sound. For example, some students who have not received formal training in vocal music regard the "squeeze, squeeze, and flat" in the voice as bright and penetrating. Then choose songs according to your hobbies to imitate these sounds, and form wrong pronunciation habits over time, which will affect the development of your own voice, such as white voice, nasal voice, inconsistent pronunciation, and vocal leakage. In vocal training, it is required to follow people's natural breathing instinct and use vocal laws to maximize the potential of vocal music, and the emphasis is on "naturalness". And this kind of blind imitation that does not conform to the laws of cognition and the development of vocal music is the conversion of vocal learning from "natural" instinct to "unnatural" rigid vocal singing. Breathing is the supporting point of singing. It can be said that whoever masters breathing masters vocal music. Breathing training has an important influence in vocal music education. Its primary task is to establish a correct breathing state, form a mixed voice, a good middle voice area, and a unified voice area, correct bad voice habits, and pave the way for vocal music learning. Therefore, breathing training can help students establish the correct breathing state and vocal music concept, which has important practical significance in the process of teaching and practice.

The connection between breathing training and vocal music teaching in primary schools

Vocal singers have to go through long-term breathing training methods to master vocal breathing and complete vocal singing efficiently and easily. Common training methods include pure breathing training, vocal breathing training, organ training, standing posture training and other supplementary breathing training. In primary school vocal music education, it is very important for children as beginners to develop correct and scientific breathing methods, and special attention should be paid to breathing training methods.

Pure breathing training

Pure breathing training is also called silent breathing training, which is to perform breathing exercises on the basis of learning to exhale and inhale. It mainly includes four training forms, namely slow inhalation and slow exhalation, slow inhalation and quick exhalation, fast inhalation and slow exhalation, and fast inhalation and quick exhalation.

Slow inhalation and slow exhalation can best exercise the control ability of the diaphragm. It is required to inhale for 5 seconds and maintain a stable state of natural relaxation, and then keep expanding for 5 seconds. Breath, suitable for soothing song singing. Breathing slowly and exhaling quickly mainly emphasizes the shortness of breath when exhaling. It is required to remain relaxed when inhaling. After a short inhalation stay, use the strength of the waist and abdominal muscles to exhale to form an explosive sound. It is suitable for forte and treble singing. The purpose of the fast breathing and slow breathing type training method is to achieve alternating breathing cycles. It requires using the mouth and nose to fill the deep lungs with air in a short period of time, hold it and then exhale the breath in a controlled manner. There is no obvious breath change in vocal singing under this breathing method, which is suitable for stealing breath in long phrases. Under the fast breathing and fast breathing training type, the waist and abdomen are in the rapid alternating state of expansion and contraction. The purpose is to improve the sensitivity of the breathing muscle group and speed up the exchange frequency between exhalation and inhalation. It is suitable for singing fast-paced songs.

Sound breathing training

Voice breathing training is a combination of voice and breath, which can be simply understood as vocal music practice. Compared with pure breathing training, vocal breathing is more complicated, involving scales, intervals and melody of music. Voice breathing training includes two types of training based on respiratory function and pure breathing.

Voice training based on breathing skills includes staccato, shouting, Beijing opera shouting, beeping and humming exercises.

Voice training based on pure breathing includes legato exercises, staccato exercises, and a combination of the two.

Singing organ training

Breathing training in vocal music education is not just exhalation and inhalation training, but also includes training on the throat, larynx, soft palate and other organs, so that the singer can open the vocal cords during singing and adjust the vocal mechanism to the best state. In the organ training of elementary school vocal music teaching, it is first necessary to introduce the position of the relevant organs, and guide students to adjust the state of the organs through breathing, such as lowering the throat, relaxing the mouth, tongue and jaw, to help form a full voice; secondly, students can use mirrors to perform Self-observation, on the one hand, recognize and be familiar with the exact position of the organs, on the other hand, understand the changes of the organs in different breath states, and help maintain correct breathing; thirdly, guide students to expand their throats to prevent the throat from closing during singing; fourthly, use the tongue. The tongue is a key organ in the process of opening the throat and singing. It should be stretched forward and kept relaxed and stable outside the throat. Organ training in vocal music education requires singers to practice repeatedly.

Breathing standing training

Vocal music education is different from general subject education. Much of its teaching content is invisible and intangible. For example, the feeling of vocalization and the principle of breathing can only be felt by the singer himself. In primary school education, the learners

are still young, and almost all of them are beginners, which increases the difficulty of vocal music education. The correct standing posture can coordinate the movement of the breathing muscles and is an important basis for singing. At the same time, the standing posture is displayed on the outside, which can be seen and inspected. Therefore, it is necessary to grasp the limited elements that can be seen in vocal music education as an entry point, and make vocal music teaching as intuitive as possible.

The structure of the human body such as the shoulder blades and intercostal muscles shows that breathing and standing posture can affect singing. The correct standing posture must first be "natural", that is, relaxed and not slack. When singing, you should first keep full of energy, put your feet back and forth, look straight ahead with your eyes, put your weight on your back feet, and transmit the power from your feet to your lumbar spine. In this posture, your lower body can maintain a relaxed and independent movement, and the use of your abdomen will not affect your performance. Chest volume or flex control. Once you know how to breathe and stand properly, you can move on to posture training. Posture training is a process from "unnatural" to "natural". First of all, unnatural normative movement exercises should be carried out, such as forceful heels off the ground, waist pushing, chest expansion and other movement training, and gradually increase breathing strength control training. After practicing for a certain period of time and reaching the relevant required level, walk back and forth to practice, and finally make the movement a "natural" relaxed state.

Other supplementary training

In addition to the above-mentioned breathing training methods, some supplementary training should be added to primary school vocal music teaching, such as jogging, running at variable speeds, and playing ball. Supplementary training can help singers meet the requirements of deep breathing while strengthening their physical fitness, exercise their chest muscles and intercostal muscles, and really expand the singer's chest cavity and rib cage.

The above content discusses the breathing method in vocal music teaching, discusses the importance of breathing in vocal music teaching, and then puts forward the corresponding breathing training methods in primary school vocal music education, and strives to solve the difficulties and key points in the process of primary school vocal music teaching, so that students can grasp the correct breathing method.

The problem of inaccurate singing among students has always existed. Whether the music is good or not, pitch is the most basic and urgent problem to be solved. Some students have very good voices and good timbre. These students also have good pitch when they sing in a low voice, but when they are asked to sing loudly, especially when they sing high notes, there are obvious out-of-pitch phenomena in some places, either high or low. In this paper, through teaching practice, in the aspect of tutoring students in vocal music teaching, several analyzes and solutions are made for the reasons why students' singing pitch deviates.

In vocal music teaching, "pitch is the accuracy of pitch in music, which directly determines the success or failure of the entire vocal singing, and is also the most important thing in singing and vocal music teaching. The intensive training of pitch is the key point in vocal music teaching. It is a fundamental and important topic." It can be seen that pitch is important in singing, there is no music without pitch, and there is no beautiful music without good pitch. Therefore, the pitch training of vocal music students is summarized as follows:

Reasons for singing inaccurately

(1) Vague concept of pitch and perception of auditory pitch. Students in rural primary schools are affected by their living environment and family conditions, unlike urban children,

who have the conditions to receive music education enlightenment in extracurricular institutions since childhood. In terms of time, compared with urban children, children in rural areas have less time to be exposed to music education, and the forms of music they are exposed to are much simpler. In the past, children in rural areas may only listen to and learn songs through media or music players. Children in cities have been learning various instrumental and vocal music through systematic and professional one-on-one teaching, and their listening sensitivity has improved. There is a difference.

(2) Blockage of bodily functions. Rural primary school students usually only learn singing knowledge from teachers in regular school music classes. The training time is not enough, the body functions are not well utilized, and the ability to use breath and abdomen is weak. , the body does not listen, the sound will float up or down.

(3) Improper mastery of singing skills. When the students are singing, the resonant cavity cannot be opened, the location of the concentration point cannot be found, the voice is not smooth, it is difficult to use the breath, and the voice is squeezed or the breath is insufficient, which causes the sound pitch to deviate.

(4) Reasons for psychological quality. Children in rural primary schools have limited knowledge and few opportunities to practice on stage. Once they compete or perform on stage, they often suffer from psychological tension, lack of self-confidence, and lack of good psychological quality, which will lead to singing pitch deviation.

The solution to the inaccurate singing of students

Pitch control ability is a comprehensive evaluation standard to measure a vocal performer's music perception and performance level, and it is also one of the most common and most difficult problems in vocal music teaching. Formulate a reasonable training system, adopt appropriate training methods, intensively complete the targeted practice of melody pitch, and complete the transformation of vocal music teaching concepts.

Recommendation

Theoretical Recommendation

The basis for the development of a course is that the local government cooperates with the school in terms of policies, the school provides support in educational equipment and teachers, and teachers and students cooperate with each other and work together.

Advice to music teachers: Cultivating students' interest is far more important to children's learning than forcing students to study step by step. It is hoped that local policies can effectively support the development of music disciplines. Music is a part of aesthetic education, and there are other related majors such as fine arts. Aesthetic education is also a part of education and plays a vital role in the all-round development of students. The school should improve the teaching system and teaching facilities so that students can have a better class experience.

Practical Recommendations

The choice of teaching method should consider many factors such as the current learning progress of the students, the personality of the students, the learning atmosphere of the school, etc. Only by teaching students in accordance with their aptitude can the most suitable teaching method be matched for each student. Students should actively cooperate with the teacher's teaching, and the teacher should also pay more attention to students' physical and mental health

and learning. Getting along well with students is also a pavement for the development of teaching. School policies should also play a good role in the teaching of teachers. Under the teaching conditions where policies, teachers, and students all cooperate with each other, students' learning will definitely get a qualitative leap.

References

- He, G. (2021). *The Concrete Application of Vocal Music in my country's Modern Primary School Music Education*. Henan University Conservatory of Music.
- Li, X., & Mao, C. (2022). *Some Thoughts on Vocal Music Teaching in Primary Education Specialty*. Xiangzhong Early Childhood Teachers College.
- Shang, J. (2016). *Exploration and Analysis of Effective Teaching Strategies of Vocal Music for Primary School Students*. Huaihai Primary School.
- Zheng, X. (2022). *Thoughts on adapting vocal music teaching to the development of primary school music education*. Wenzhou Foreign Language Primary School.

การบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่
อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร
**The Management of Village Fund with the Good Governance in Thung Yai
Subdistrict, Pho Prathap Chang District, Phichit Province**

อดิศักดิ์ โสขุม และ โชติ บดีรัฐ

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Adisak Sokuma And Chot Bodeerat

Pibulsongkram Rajabhat University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: adisak.so@psru.ac.th

บทคัดย่อ*

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา 1) ระดับการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ 2) เปรียบเทียบความคิดเห็นของสมาชิกกองทุนหมู่บ้านกับการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ และ 3) ข้อเสนอแนะและแนวทางการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง คือ สมาชิกกองทุนหมู่บ้าน จำนวน 320 คน ที่ได้จากสูตรของยามานะ (Yamane) เครื่องมือ คือ แบบสอบถาม ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.835 สถิติ คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t-test และ F-test

ผลการวิจัยพบว่า 1) การบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของสมาชิกกองทุนหมู่บ้านที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ ไม่แตกต่างกัน และ 3) ข้อเสนอแนะและแนวทางการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาล พบว่า (1) ควรมีการยืดระยะเวลาการชำระคืนเงินกู้ที่เหมาะสม (2) มีมาตรการลงโทษผู้ที่ค้างชำระคืนเงินกู้ (3) มีการประเมินผลการปฏิบัติงาน (4) มีมาตรการยกย่องการปฏิบัติงาน (5) มีบทลงโทษ (6) มีการส่งเสริมความรู้ด้วยการจัดการอบรม (7) มีการจัดสรรเงินรายได้จากดอกเบี้ย เพื่อช่วยเหลือกรณีฉุกเฉินแก่ (8) มีการชี้แจงปัญหาและอุปสรรค รวมถึงผลการดำเนินงาน

คำสำคัญ : การบริหารจัดการ; กองทุนหมู่บ้าน; หลักธรรมาภิบาล

* วันที่รับบทความ : 20 มีนาคม 2566; วันที่แก้ไขบทความ 23 พฤษภาคม 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 24 พฤษภาคม 2566

Received: March 20, 2023; Revised: May 23, 2023; Accepted: May 24, 2023

Abstracts

The objectives of this research were to study 1) the level of good governance based on village fund management in Thung Yai Sub-district, 2) to compare the opinions of village fund members with good governance based on village fund management in Tambon Thung Yai. and 3) suggestions and guidelines for managing the village fund according to good governance principles in Thung Yai Sub-district. Conducted according to the quantitative research methodology. The sample group consisted of 320 village fund members obtained from Yamane's formula. The tool was a questionnaire with a confidence value of 0.835. Statistics were frequency, percentage, mean, and standard deviation. and t-test and F-test.

The results of the study were as follows: 2) The comparison of opinions of village fund members with different personal factors had opinions on village fund management according to good governance in Thung Yai sub-district. and 3) suggestions and guidelines for managing the village fund according to good governance found that (1) there should be an appropriate extension of the loan repayment period; (3) Performance evaluation (4) Performance commendation measures (5) Punishment (6) Knowledge promotion through training (7) Income allocation interest To assist in the event of an emergency, (8) clarify problems and obstacles including performance.

Keywords : Management; Village Fund; Good Governance

บทนำ

กองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติเป็นกองทุนหมุนเวียนประเภทเพื่อการกู้ยืม ซึ่งถือเป็นเงินนอกงบประมาณของรัฐบาลดำเนินงานมาตั้งแต่ปี 2544 โดยรัฐจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดตั้งกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองกองทุนละ 1 ล้านบาท โดยให้ประชาชนร่วมกันบริหารจัดการกองทุนด้วยตนเอง ส่วนหน่วยงานของรัฐมีหน้าที่ให้คำปรึกษาและแนะนำเท่านั้น กองทุนหมู่บ้านมี วัตถุประสงค์เพื่อเป็นแหล่งเงินทุนหมุนเวียนสำหรับการลงทุนเพื่อพัฒนาอาชีพ สร้างงาน สร้างรายได้ เพิ่มรายได้และลดรายจ่าย หรือสำหรับการส่งเสริมและพัฒนาไปสู่การสร้างสวัสดิภาพ สวัสดิการ หรือ ประโยชน์ส่วนรวมอื่นใดให้แก่ประชาชนในหมู่บ้านหรือชุมชนเมือง รวมถึงเป็นแหล่งเงินทุนหมุนเวียน เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนเร่งด่วนสำหรับประชาชนในหมู่บ้านหรือชุมชนเมือง และลดการกู้ยืมเงิน นอกกระบบของประชาชน โดยทำให้กลุ่มคนที่ไม่สามารถเข้าถึงบริการทางการเงินเชิงพาณิชย์ในระบบ (Formal financial services) เนื่องจากไม่มีรายได้เพียงพอและส่วนใหญ่ไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน เงินกู้สามารถเข้าถึงสินเชื่อสำหรับประชาชนระดับฐานรากได้มากขึ้น อันเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจฐานรากของประเทศ พัฒนาคุณภาพชีวิต และบรรเทาปัญหาความยากจนของประชาชน รวมทั้งเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศสู่การพึ่งพาตนเองอย่างยั่งยืน (สำนักงานงบประมาณของรัฐบาล, 2558) ในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ พ.ศ. 2547 (สำนักงานกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ, 2564)

กองทุนหมู่บ้านในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร มีกองทุนหมู่บ้านอยู่ จำนวน 19 กองทุนซึ่งจัดตั้งตามพระราชบัญญัติกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ พ.ศ. 2547 ประกอบด้วย

กองทุนหมู่บ้านทุ่งใหญ่ กองทุนหมู่บ้านทุ่งประพาศ กองทุนหมู่บ้านห้วยคันเบ็ด กองทุนหมู่บ้านบ่อปึงเกลือ กองทุนหมู่บ้านห้วยน้อย กองทุนหมู่บ้านหนองพง กองทุนหมู่บ้านบึงบ้าน กองทุนหมู่บ้านทุ่งนาดี กองทุนหมู่บ้านห้วยน้ำซึ่ม กองทุนหมู่บ้านห้วยน้ำซึ่มใต้ กองทุนหมู่บ้านเนินสะอาด กองทุนหมู่บ้านหนองกระเบา กองทุนหมู่บ้านเกาะกลาง กองทุนหมู่บ้านเกษตรพัฒนา กองทุนหมู่บ้านหนองจอก กองทุนหมู่บ้านห้วยคำตาล กองทุนหมู่บ้านราษฎร์ร่วมใจ กองทุนหมู่บ้านเกาะเหนือ กองทุนหมู่บ้านทุ่งสามัคคี โดยมีคณะกรรมการจำนวน 197 คน และมีสมาชิกเป็นจำนวน 1,754 คน การดำเนินงานที่ผ่านตั้งแต่ พ.ศ. 2560-2562 การดำเนินงานก็มีปัญหา คือ การตอบข้อซักถามของสมาชิกต่อการบริหารจัดการของกองทุน ความถูกต้องรวดเร็วในการส่งเอกสาร สมาชิกบางท่านไม่ส่งเงินตามกำหนด สมาชิกไม่จัดทำสัญญาเงินกู้คำขอกู้และไม่มีหลักฐานผู้ค้ำประกัน สมาชิกไม่สนใจระเบียบของกองทุน ไม่เข้าร่วมประชุม เป็นต้น แต่ในปี 2563-2564 การดำเนินงานไม่พบปัญหาเนื่องจากการคณะกรรมการได้นำหลักธรรมาภิบาลมาใช้ในการบริหารจัดการส่งผลให้ประชาชนดำรงชีวิตในด้านต่าง ๆ คือ ด้านสังคมและเศรษฐกิจ สร้างโอกาสให้ประชาชนในหมู่บ้านมีแหล่งเงินของตนเองจากการคิดเองตัดสินใจเองและทำเองเพื่อพึ่งพาตนเองในอนาคตและพัฒนาเศรษฐกิจระดับฐานรากให้มีความมั่นคงและยั่งยืนยิ่งขึ้น ด้านการเมือง ส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมเพื่อนำมาใช้ในชุมชนของตนเอง ด้านวัฒนธรรม กองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง เอื้อประโยชน์ให้แก่ประชาชนในระดับรากหญ้าอย่างแท้จริงทำให้ชุมชนมีความเข้มแข็งขึ้นและสามารถช่วยเหลือตนเองได้ในระดับหนึ่ง ส่งผลให้มีความกินดีอยู่ดีของประชาชนในพื้นที่ดีขึ้น และประชาชนก็ดำเนินการตามระเบียบของกองทุน (สำนักงานกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง สาขา 3, 2564)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาในเรื่อง “การบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอบึงสามพัน จังหวัดพิจิตร” การนำหลักธรรมาภิบาลมาใช้ในการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านในปัจจุบันเป็นอย่างไร สมาชิกกองทุนหมู่บ้านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล รวมถึงการดำเนินการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านที่ผ่านมาประสบปัญหาและอุปสรรคอย่างไร ซึ่งผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการนำข้อมูลไปประยุกต์ใช้ในการกำหนดทิศทางการพัฒนา นโยบายและการวางแผน เพื่อขจัดปัญหาและอุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อให้การบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านบรรลุตามเป้าหมายต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอบึงสามพัน จังหวัดพิจิตร
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของสมาชิกกองทุนหมู่บ้านกับการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอบึงสามพัน จังหวัดพิจิตร

3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะและแนวทางการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลัก ธรรมชาติใน เขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร

ระเบียบวิธีวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ จากการแจก แบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย 1) ประชากร คือ จากสมาชิกกองทุนหมู่บ้านในพื้นที่ จำนวน 1,754 คน (สำนักงานกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง สาขา 3, 2564) 2) กลุ่มตัวอย่าง คือ จากสมาชิก กองทุนหมู่บ้านในพื้นที่ จำนวน 320 คน ได้จากการแทนค่าในสูตรของยามานะ (Yamane)

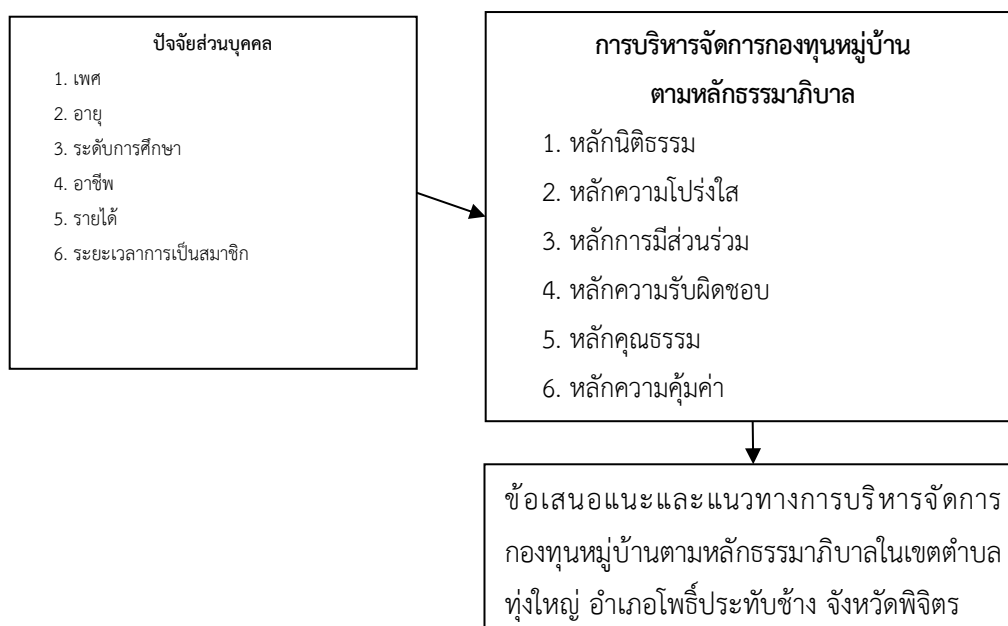
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ประกอบด้วย 1) ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบ แบบสอบถาม เป็นแบบตรวจรายการ 2) การบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลัก ธรรมชาติ เป็นแบบ ประเมินค่า 5 ระดับ 3) ข้อเสนอแนะและแนวทางการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมชาติ เป็นแบบสอบถามปลายเปิด โดยสร้างมาจากการศึกษาเอกสาร แนวคิด และทฤษฎี เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ กรอบแนวคิด และดำเนินการสร้างและปรับแบบสอบถาม โดยเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และเสนอต่อ ผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 3 ท่าน โดยมีค่าความ สอดคล้องในแต่ละข้อตั้งแต่ 0.5 - 1.0 และนำไปหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) กับสมาชิก กองทุนหมู่บ้าน จำนวน 30 คน ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.835

3. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล คือ ขอนหนังสือจากคณะสังคมศาสตร์และการพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราช ภัฏพิบูลสงคราม เพื่อนำไปขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยเก็บข้อมูลกับสมาชิกกองทุน หมู่บ้าน จำนวน 320 คน ชี้แจงให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัยแล้วนำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจความ ถูกต้อง และข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์และประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ต่อไป

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ 1) สถิติพรรณนา คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) สถิติที่ใช้คือ การทดสอบค่า t-test (Two-Independent Sample Test) และการทดสอบค่า F-test (One Way ANOVA) และ 3) การวิเคราะห์โดยใช้ เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา ประกอบบริบท นำเสนอเป็นความเรียงประกอบตาราง โดยการแจกแจงความถี่ ของผู้ตอบคำถามปลายเปิด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2562 (กรปักษ์ พงศ์วิพัฒน์โยธิน, 2563 : 10-11) ดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ระดับการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาล ในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอบึงสามพัน จังหวัดพิจิตร

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลัก ธรรมชาติภายใน
เขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอฟุ่ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร โดยภาพรวม

ลำดับ	การบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้าน ตามหลักธรรมชาติภายใน	ระดับความคิดเห็น		
		$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1.	หลักนิติธรรม	3.75	0.84	มาก
2.	หลักความโปร่งใส	3.81	0.65	มาก
3.	หลักการมีส่วนร่วม	3.53	0.83	มาก
4.	หลักความรับผิดชอบ	3.74	0.67	มาก
5.	หลักคุณธรรม	3.85	0.59	มาก
6.	หลักความคุ้มค่า	3.66	0.63	มาก
ภาพรวม		3.72	0.42	มาก

จากตาราง 1 พบว่า การบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมชาติภายในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอฟุ่ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.72$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ หลักคุณธรรม ($\bar{X} = 3.85$) รองลงมา คือ หลักความโปร่งใส ($\bar{X} = 3.81$) หลักนิติธรรม ($\bar{X} = 3.75$) หลักความรับผิดชอบ ($\bar{X} = 3.74$) หลักความคุ้มค่า ($\bar{X} = 3.66$) และหลักการมีส่วนร่วม ($\bar{X} = 3.53$) ตามลำดับ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมชาติภายในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอฟุ่ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร

ตาราง 2 ผลสรุปการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมชาติภายในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอฟุ่ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร

ตัวแปรต้น	ตัวแปรตาม	ค่า t	ค่า F	Sig	ผลการศึกษา	
					ยอมรับ	ปฏิเสธ
เพศ	หลักธรรมชาติภายใน	-1.862	-	0.063	-	✓
อายุ	หลักธรรมชาติภายใน	-	0.113	0.952	-	✓
การศึกษา	หลักธรรมชาติภายใน	-	0.207	0.959	-	✓
อาชีพ	หลักธรรมชาติภายใน	-	0.119	0.976	-	✓
รายได้	หลักธรรมชาติภายใน	-	0.441	0.724	-	✓
ระยะเวลาการเป็นสมาชิก	หลักธรรมชาติภายใน	-	0.502	0.681	-	✓

จากตาราง 2 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมาชิกกองทุนหมู่บ้านที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าสมาชิกกองทุนหมู่บ้านมีความคิดเห็นที่เหมือนกันเพราะเป็นการดำเนินงานการบริหารจัดการกองทุนมีระบบการบริหารจัดการที่ดี ประชาชนทุกคนสามารถเข้าถึงข้อมูล ข่าวสารของกองทุนได้ทั้งหมด การบริหารงานของคณะกรรมการก็จะมี โปร่งใส อันจะเป็นประโยชน์โดยตรงต่อกองทุน และส่งผลให้ประชาชนเกิดความไว้วางใจกับคณะกรรมการที่เป็นผู้บริหารกองทุน

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ข้อเสนอแนะและแนวทางการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร

ตาราง 3 ข้อเสนอแนะและแนวทางการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร

ที่	ข้อเสนอแนะและแนวทางการ	ความถี่ (f)
1	ควรมีการยืดระยะเวลาการชำระคืนเงินกู้อย่างเหมาะสม เช่น กรณีเกิดอุทกภัย หรือภัยแล้ง และมีมาตรการลงโทษผู้ที่ค้างชำระคืนเงินกู้ อย่างจริงจัง โดยเปิดเผยข้อมูลผู้ค้างชำระคืนเงินกู้ในที่ประชุมให้ สมาชิกได้รับทราบและคณะกรรมการ	52
2	ควรมีการประเมินผลการปฏิบัติงานของคณะกรรมการกองทุนหมู่บ้าน แต่ละคน และควรมีมาตรการยกย่องกรรมการกองทุนหมู่บ้านที่ ปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และโปร่งใส รวมถึงลงโทษ กรรมการที่มีความบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่	39
3	ควรมีการให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับสิทธิและหน้าที่ความ รับผิดชอบโดยเฉพาะระเบียบในการกู้ยืมเงิน และการคืนเงินกู้ให้แก่ สมาชิก	35
4	ควรจัดให้มีการอบรมการประกอบอาชีพเสริมให้แก่สมาชิกอย่างน้อยปี ละ 1 ครั้ง และควรมีการจัดสรรเงินรายได้จากดอกเบี้ย เพื่อช่วยเหลือ กรณีฉุกเฉินแก่สมาชิก เช่น กรณีเกิดอุทกภัย ไฟไหม้บ้าน เป็นต้น	25
5	ควรมีการชี้แจงปัญหาและอุปสรรค รวมถึงผลการดำเนินงานของ กองทุนหมู่บ้านในที่ประชุมสมาชิก และเปิดเผยประกาศไว้ที่บอร์ดของที่ทำ การกองทุนหมู่บ้าน	23

จากตาราง 3 ข้อเสนอแนะและแนวทางการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลัก ธรรมชาติาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอโศกประทบช้าง จังหวัดพิจิตร พบว่า 1) ควรมีการยืดระยะเวลาการชำระคืนเงินกู้ อย่างเหมาะสม เช่น กรณีเกิดอุทกภัย หรือภัยแล้ง และมีมาตรการลงโทษผู้ที่ค้างชำระคืนเงินกู้ อย่างจริงจัง โดยเปิดเผยข้อมูลผู้ค้างชำระคืนเงินกู้ในที่ประชุมให้สมาชิกได้รับทราบและคณะกรรมการ 2) ควรมีการประเมินผล การปฏิบัติงานของคณะกรรมการกองทุนหมู่บ้านแต่ละคน และควรมีมาตรการยกย่องกรรมการกองทุนหมู่บ้าน ที่ปฏิบัติงานด้วยความขยันหมั่นเพียร และโปร่งใส รวมถึงลงโทษกรรมการที่มีความบกพร่องในการปฏิบัติ หน้าที่ 3) ควรมีการให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับ สิทธิ และหน้าที่ความรับผิดชอบ โดยเฉพาะระเบียบใน การกู้ยืมเงิน และการคืนเงินกู้ให้แก่สมาชิก 4) ควรจัดให้มีการอบรมการประกอบอาชีพเสริมให้แก่สมาชิกอย่าง น้อยปีละ 1 ครั้ง และควรมีการจัดสรรเงินรายได้จากดอกเบี้ย เพื่อช่วยเหลือกรณีฉุกเฉินแก่สมาชิก เช่น กรณี เกิดอุทกภัย ไฟไหม้บ้าน เป็นต้น และ 5) ควรมีการชี้แจงปัญหาและอุปสรรค รวมถึงผลการดำเนินงานของ กองทุนหมู่บ้านในที่ประชุมสมาชิก และปิดประกาศไว้ที่บอร์ดของทำการกองทุนหมู่บ้าน

สรุปองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย

การค้นคว้าอิสระเรื่อง การบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมชาติาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอโศกประทบช้าง จังหวัดพิจิตร ผู้วิจัยสรุปองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย ดังนี้

ภาพ 2 สรุปองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย

อภิปรายผลการวิจัย

1. การบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอฟิโรตย์ประทัดช้าง จังหวัดพิจิตร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายตามหลักธรรมาภิบาล พบว่า การบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอฟิโรตย์ประทัดช้าง จังหวัดพิจิตร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ หลักคุณธรรม รองลงมา คือ หลักความโปร่งใส หลักนิติธรรม หลักความรับผิดชอบ หลักความคุ้มค่า และหลักการมีส่วนร่วม ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า คณะกรรมการฯ มีการประชุมเพื่อติดตามการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอ ตระหนักในความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง และมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย มีการติดประกาศและแจ้ง

ข้อมูลเกี่ยวกับการให้บริการและข้อมูลอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ มีระเบียบกองทุนฯ ที่นำมาใช้เป็นแนวทางในการบริหารกองทุนฯ เป็นไปด้วยความเที่ยงธรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุนทร ปัญญาพงษ์ และคณะ (2562) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาล: กรณีศึกษากองทุนหมู่บ้านช่อระกา ตำบลนาฝาย อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า การบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านช่อระกา มีคณะกรรมการกองทุนหมู่บ้านเป็นหลักในการดำเนินงานโดยยึดหลักธรรมาภิบาล โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ประกอบด้วย หลักคุณธรรม หลักนิติธรรม หลักความโปร่งใส หลักการมีส่วนร่วม และหลักความคุ้มค่า และสอดคล้องกับงานวิจัยของกรปักษ์ พงศ์วิพัฒน์โยธิน (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ธรรมาภิบาลกับคุณค่าสาธารณะของพนักงานเทศบาลตำบลบางปู จังหวัดสมุทรปราการ ผลการศึกษาธรรมาภิบาลของพนักงานเทศบาลตำบลบางปู จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า ธรรมาภิบาลกับคุณค่าสาธารณะของพนักงานเทศบาลตำบลบางปู จังหวัดสมุทรปราการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของสมาชิกกองทุนหมู่บ้านกับการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่าสมาชิกกองทุนหมู่บ้านที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าสมาชิกกองทุนหมู่บ้านมีความคิดเห็นที่เหมือนกันเพราะเป็นการดำเนินงานการบริหารจัดการกองทุนมีระบบการบริหารจัดการที่ดี ประชาชนทุกคนสามารถเข้าถึงข้อมูล ข่าวสารของกองทุนได้ทั้งหมด การบริหารงานของคณะกรรมการก็จะมีโปร่งใส อันจะเป็นประโยชน์โดยตรงต่อกองทุน และส่งผลให้ประชาชนเกิดความไว้วางใจกับคณะกรรมการที่เป็นผู้บริหารกองทุนซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรรณวิลาส ทิพย์มลสวัสดิ์ (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง คุณภาพด้านการบริการกองทุนหมู่บ้านในเขตตำบลหนองหาร จังหวัดเชียงใหม่ การศึกษาวิจัยเรื่อง คุณภาพด้านการบริการกองทุนหมู่บ้านในเขตตำบลหนองหารจังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า สมาชิกกองทุนหมู่บ้านที่มีสถานภาพ และระยะในการเป็นสมาชิกที่แตกต่างกันมีปัจจัยคุณภาพด้านการบริการของกองทุนหมู่บ้านแตกต่างกันส่วนสมาชิกกองทุนหมู่บ้านที่มีเพศ อายุ รายได้ต่อเดือน ระดับการศึกษา อาชีพ และจำนวนครั้งที่เข้าใช้บริการที่แตกต่างกันมีปัจจัยคุณภาพด้านการบริการของกองทุนหมู่บ้านไม่แตกต่างกัน

3. ข้อเสนอแนะและแนวทางการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาลในเขตตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร พบว่า ควรมีการยืดระยะเวลาการชำระคืนเงินกู้อย่างเหมาะสม เช่น กรณีเกิดอุทกภัย หรือภัยแล้ง และมีมาตรการลงโทษผู้ที่ค้างชำระคืนเงินกู้อย่างจริงจัง โดยเปิดเผยข้อมูลผู้ค้างชำระคืนเงินกู้ในที่ประชุมให้สมาชิกได้รับทราบและคณะกรรมการ มีการประเมินผลการปฏิบัติงานของคณะกรรมการกองทุนหมู่บ้านแต่ละคน และควรมีมาตรการยกย่องกรรมการกองทุนหมู่บ้านที่ปฏิบัติงานด้วยความขยันหมั่นเพียร และโปร่งใส รวมถึงลงโทษกรรมการที่มีความบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ มีการให้ความรู้

เกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับ สิทธิ และหน้าที่ความรับผิดชอบ โดยเฉพาะระเบียบในการกู้ยืมเงิน และการคืนเงินกู้ให้แก่สมาชิก จัดให้มีการอบรมการประกอบอาชีพเสริมให้แก่สมาชิกอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง และควรมีการจัดสรรเงินรายได้จากดอกเบี้ย เพื่อช่วยเหลือกรณีฉุกเฉินแก่สมาชิก เช่น กรณีเกิดอุทกภัย ไฟไหม้บ้าน เป็นต้น และมีการชี้แจงปัญหาและอุปสรรค รวมถึงผลการดำเนินงานของกองทุนหมู่บ้านในที่ประชุมสมาชิก และเปิดเผยไว้ที่บอร์ดของทำการกองทุนหมู่บ้านซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุวรงค์ วงศ์สุวัฒน์, ศิริรัตน์ ชุณหคล้าย และวณิชพร ญัฐกิจโรจน์ (2562) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองระดับดีมาก กรณีศึกษาจังหวัดนครปฐม ผลการศึกษาพบว่ากองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองที่ประสบความสำเร็จมีกระบวนการในการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพทำให้ได้มาซึ่งแนวทางในการบริหารจัดการกองทุนทั้งสิ้น 4 ด้าน ได้แก่ 1) แนวทางการบริหารจัดการด้านผู้นำ 2) แนวทางการบริหารจัดการด้านการมีส่วนร่วม 3) แนวทางการบริหารจัดการด้านการจัดสรรผลประโยชน์ และ 4) แนวทางการบริหารจัดการด้านการเข้าถึงและการตรวจสอบข้อมูลกองทุน ซึ่งแนวทางดังกล่าวจะสามารถนำไปใช้พัฒนาการบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. กองทุนหมู่บ้านควรมีการจัดฝึกอบรมเพิ่มทักษะบุคลากรให้มีความรู้ความชำนาญในการเก็บข้อมูลด้านบัญชีด้วยระบบสารสนเทศที่ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง
2. กองทุนหมู่บ้านควรมีมาตรการการตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของฐานข้อมูลด้านบัญชีพร้อมทั้งจัดเตรียมงบประมาณเพื่อใช้ในการจัดหาระบบสารสนเทศและอุปกรณ์ที่ทันสมัยในการประมวลผลข้อมูลทางด้านบัญชี
3. กองทุนหมู่บ้านควรส่งเสริมความรู้ความเข้าใจอย่างต่อเนื่องแก่คณะกรรมการ กองทุนในด้านการบริหารจัดการกฎหมายการเงินและด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องสำหรับสมาชิกควร ส่งเสริมความรู้ด้านการอาชีพและสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของการบริหารเงินกู้จาก เงินกองทุน
4. ควรกำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐที่ทำตามหน้าที่ติดตามกำกับ ดูแลและ การดำเนินงานของกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองให้ชัดเจน เพื่อให้การดำเนินงานของกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองมีประสิทธิภาพมากขึ้น และต้องมีการติดตามประเมินผลอย่างเป็นระบบ และสนับสนุนให้เครือข่ายชุมชนทุกระดับ เข้าไปมีส่วนช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่กองทุนที่มีปัญหา

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานของกองทุนหมู่บ้านที่ประสบผลสำเร็จ ในเขตตำบลทุ่งใหญ่ และตำบลอื่นต่อไป

2. ควรมีการวิจัยรูปแบบที่เหมาะสมในการบูรณาการดำเนินงานระหว่างหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานกองทุนหมู่บ้านในเขตตำบลทุ่งใหญ่ และตำบลอื่นต่อไป
3. ควรมีการวิจัยในเชิงทดสอบองค์ความรู้ ปัจจัยเงื่อนไขความสำเร็จในการบริหาร จัดการและพัฒนากองทุนหมู่บ้านในเขตตำบลทุ่งใหญ่ และตำบลอื่นต่อไป
4. ควรมีการวิจัยประเมินผลการดำเนินงานของสำนักงานกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ และหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง

เอกสารอ้างอิง

- กรปักษ์ พงศ์พัฒนโยธิน. (2563). *ธรรมาภิบาลกับคุณค่าสาธารณะของพนักงานเทศบาลตำบลบางปู จังหวัดสมุทรปราการ*. สารนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกริก.
- พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2562. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 136 ตอนที่ 56 ก หน้า 253
- วิลาส ทิพย์มลสวัสดิ์. (2561). *คุณภาพด้านการบริการกองทุนหมู่บ้านในเขตตำบลหนองหารจังหวัดเชียงใหม่*. ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- สำนักงานประมาณของรัฐสภา. (2558). *รายงานการศึกษากองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ*. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- สำนักงานกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง สาขา 3. (2564). *แบบรายงานฐานข้อมูลกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง*. พิษณุโลก : สำนักงานกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง สาขา 3.
- สำนักงานกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ. (2564). *ระเบียบกองทุนหมู่บ้าน*. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ.
- สุนทร ปัญญาพงษ์ และคณะ. (2562 : กรกฎาคม-ธันวาคม). การบริหารจัดการกองทุนหมู่บ้านตามหลักธรรมาภิบาล: กรณีศึกษากองทุนหมู่บ้านช่อระกา ตำบลนาฝาย อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ. *วารสารวิชาการ มจร. บุรีรัมย์*. 4(2), 27-37.
- สุวล้งค์ วงศ์สุวรรณ, ศิริรัตน์ ชุณหคล้าย และวณิชพร ญัฐจิโรจน์. (2562, พฤษภาคม-มิถุนายน). การบริหารกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองระดับดีมาก : กรณีศึกษาจังหวัดนครปฐม. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร*. 7(3), 888-898.

การศึกษาผลการใช้บทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบ
สร้างสรรค์เป็นฐาน(CBL) เรื่อง เคมีพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตที่มีต่อทักษะ

ในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

**The Effects of Using Google Sites Online Lessons with Model Creativity -
Based Learning (CBL) on The topic of Organisms Basic Chemistry to
analytical Skills of Grade 10 Students**

อภิญญา จันทรศมี และ อัมพร วัจนะ

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Apinya Jantaratsamee and Umporn Wutchana

Ramkhamhaeng, Thailand

Corresponding Author, E-mail: Apinyajan291@gmail.com

บทคัดย่อ*

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการคิดวิเคราะห์ก่อนเรียนและหลังเรียน
ด้วยบทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL) เรื่อง เคมี
พื้นฐานของสิ่งมีชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อ
บทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL) เรื่อง เคมีพื้นฐาน
ของสิ่งมีชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี
ที่ 4 โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) 1 ห้องเรียน จำนวน 33 คน เครื่องมือการวิจัยครั้ง
นี้ประกอบด้วย 1) บทเรียนออนไลน์ Google Sites 2) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้แบบ
สร้างสรรค์เป็นฐาน 3) แบบทดสอบวัดทักษะการคิดวิเคราะห์ เรื่อง เคมีพื้นฐานของสิ่งมีชีวิต 4) แบบสอบถาม
ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์
เป็นฐาน (CBL) สถิติที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ
ทดสอบสมมติฐาน โดยใช้ t-test dependent

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่ได้เรียนโดยใช้บทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบ
สร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL) เรื่อง เคมีพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตมีทักษะการคิดวิเคราะห์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

* วันที่รับบทความ : 10 เมษายน 2566; วันที่แก้ไขบทความ 27 เมษายน 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 29 เมษายน 2566

2. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อบทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL) มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.55$, S.D. = 0.45)

คำสำคัญ: บทเรียนออนไลน์; การเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน; ทักษะการคิดวิเคราะห์; ความพึงพอใจ

Abstracts

The aim of this research is to were 1) to compare pre- and post-learning Analytical Skills with Google Sites online lessons together with the Creativity-Based Learning (CBL) model on Organisms Basic Chemistry of Grade 10 Students and 2) To study the satisfaction of students towards Google Sites online lessons in conjunction with a creative-based learning model (CBL) on basic chemistry of living things of Grade 10 Students. The sample used in this research were 33 students in grade 10 by cluster random sampling. The tools of this research consisted of 1) Google Sites online lessons, 2) a learning management plan with a creative learning model, 3) a test for analyzing thinking skills on basic chemistry of life, and 4) a satisfaction questionnaire. of students toward online lessons, Google Sites, and creative-based learning (CBL). Statistics used for data analysis were, mean ($\bar{x}$), standard deviation (S.D.) and hypothesis testing using dependent t-test.

The following were the results:

1. after using Google Sites online lesson together with with Model Creativity -Based Learning (CBL) on The topic of Organisms Basic Chemistry Things had significantly higher analytical skills after learning than before. at level .05
2. students' satisfaction with online lessons, Google Sites, and Creative-Based Learning (CBL) were at the highest level ($\bar{x} = 4.55$, S.D. = 0.45).

Keywords: online lessons; creative-based learning; critical thinking skills; satisfaction

บทนำ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 : ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) ได้กำหนดองค์ความรู้ ทักษะและกระบวนการของวิชาวิทยาศาสตร์ ว่าเป็นการนำความรู้ และกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ไปใช้ในการศึกษา ค้นคว้าหาความรู้และแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ การคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล คิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ และจิตวิทยาศาสตร์ ในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ การคิดวิเคราะห์เป็นสิ่งสำคัญเป็นอย่างมาก การดำเนินชีวิตที่มีความสุขและประสบผลสำเร็จ ต่างก็เป็นผลมาจากการมีความคิดที่มีประสิทธิภาพ โดยมีกลวิธีและทักษะกระบวนการคิดในลักษณะต่าง ๆ หลากหลายรูปแบบ จากการศึกษาผลการเรียนรายวิชาชีววิทยา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ บดินทรเดชา ในปีการศึกษา 2564 พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่คิดว่าชีววิทยาเป็นวิชาเน้นการท่องจำเนื้อหาส่วนใหญ่ มีความยากต่อการเข้าใจและมองว่าเป็นเรื่องไกลตัว การจัดการเรียนการสอนยังคงยึดเนื้อหาวิชาเน้นการบรรยายเป็นหลัก และยึดครูเป็นศูนย์กลาง จากการศึกษาวิจัยของสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2561) พบว่า นักเรียนไทยเก่งในการทำข้อสอบที่เน้น

ความจำ มากกว่าการคิดวิเคราะห์ ไม่สามารถเขียนอธิบายความหรือคิดเชิงวิเคราะห์ที่เป็นเหตุเป็นผลได้ซึ่งเป็นปัญหาจากการเรียนการสอนที่ไม่ได้เน้นกระบวนการ ให้นักเรียนได้ฝึกคิด ฝึกปฏิบัติ นักเรียนขาดทักษะในการฟัง การเขียน และขาดทักษะในการคิดวิเคราะห์ จึงอาจเป็นปัญหาต่อการศึกษา ในปัจจุบันและอนาคต นักเรียนอาจไม่สามารถรับมือกับความเปลี่ยนแปลงของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วได้ (บุญญาพร ปิ่นทอง, 2555) โดยเฉพาะในเนื้อหาด้าน เคมีพื้นฐานของสิ่งมีชีวิต มีเนื้อหาเข้าใจยาก มีความละเอียดซับซ้อน ไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปธรรมได้ส่งผลต่อการเรียนของผู้เรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนต่ำ

จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19) ในปัจจุบันส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาต้องมีการปรับตัวให้เกิดการแพร่หลายของแนวทางการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ ตลอดจนมีสื่อการเรียนรู้สารสนเทศใหม่ๆที่เกิดขึ้นอย่างมากมาย ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องใช้สื่อและเทคโนโลยีมาสนับสนุนการเรียนรู้ (Digital Learning) เช่น การเรียนการสอนออนไลน์ e-learning จัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อและยืดหยุ่นต่อการเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลา ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพของตนเองออกมาอย่างเต็มที่ (เจริญ ภูวิจิตร, 2564) บทเรียนออนไลน์ Google Sites เป็นสื่อที่จะสามารถตอบสนองการจัดการเรียนรู้ในยุคปัจจุบันได้อย่างเหมาะสม ซึ่งเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับบทเรียนจะเป็นส่วนส่งเสริมกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจอยากค้นคว้าแสวงหาความรู้ด้วยตนเองการเรียนรู้ด้วยบทเรียนออนไลน์ Google Sites จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการคิดวิเคราะห์ สามารถระบุเรื่องหรือปัญหาจำแนก แยกแยะ เปรียบเทียบข้อมูลเพื่อจัดกลุ่มอย่างเป็นระบบระบุเหตุผลหรือเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของข้อมูล และตรวจสอบข้อมูลหรือหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้เพียงพอในการตัดสินใจซึ่งเป็นไปตามนโยบายของกระทรวงการศึกษา ในการพัฒนาเยาวชนของชาติเข้าสู่โลกยุคศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณธรรม รักความเป็นไทยมีทักษะการคิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ มีทักษะด้านเทคโนโลยี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมโลกได้อย่างสันติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) บทเรียนออนไลน์ Google Sites สามารถเรียนรู้ได้อย่างไม่จำกัดทั้งเวลาและสถานที่โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาที่มีความซับซ้อนยากต่อการทำความเข้าใจในระยะเวลาอันจำกัด เป็นวิธีการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ สามารถรวบรวมความหลากหลายของข้อมูลไว้ในที่เดียว ใช้การนำเสนอภาพ วีดิโอ เอกสาร ฯลฯ นอกจากนี้ ในด้านผู้สอนสามารถปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาวิชาได้สะดวกรวดเร็ว ลดการใช้กระดาษเอกสารประกอบการบรรยาย ช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่ทั้งผู้สอนและผู้เรียน

การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (Creativity-Based Learning : CBL) เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โครงสร้างหลักของการสอนพัฒนามาจากโครงสร้างการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based learning) และแนวทางการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์แบบความคิดแนวนาน (Parallel Thinking) ของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน (ชาตรี บัวคลี, 2557) สำหรับการเรียนรู้การสอนโดยระบบความคิดสร้างสรรค์เป็นฐานนั้นช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะที่จำเป็นต่ออนาคต ทำให้เกิด

ทักษะสำคัญ 4 ประการ ได้แก่ 1) ทักษะด้านการคิดวิเคราะห์ 2) ทักษะด้านการค้นคว้าหาความรู้ 3) ทักษะด้านการสื่อสาร และ 4) ทักษะด้านการคิดสร้างสรรค์ ลักษณะรูปแบบการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานกำหนดให้ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกการเรียนรู้ การค้นคว้าเรียนรู้ การเล่นเกมกระตุ้นความอยากรู้ การสอนและแนะนำแบบตัวต่อตัว การฝึกฝนการตั้งปัญหาและแก้ปัญหารายบุคคล การฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม ด้วยโครงงาน การฝึกนำเสนอและวิจารณ์แบบสร้างสรรค์โดยการแข่งขันหลากหลายรูปแบบ และการประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอย่างสร้างสรรค์ (วิริยะ ฤชชัยพานิชย์, 2558)

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาที่จะสร้างบทเรียนออนไลน์ Google site มาบูรณาการร่วมกับการรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานมาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยมุ่งเน้นกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจอยากค้นคว้าแสวงหาความรู้ด้วยตนเองช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการคิดวิเคราะห์ เปรียบเทียบข้อมูลเพื่อจัดกลุ่มอย่างเป็นระบบ ระบุเหตุผลหรือเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของข้อมูล และตรวจสอบข้อมูลหรือหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้เพียงพอในการตัดสินใจ เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลายและมีประสิทธิภาพซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการคิดวิเคราะห์และเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มตามศักยภาพและทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้วิทยาศาสตร์ได้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการคิดวิเคราะห์ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานเรื่อง เคมีพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานเรื่อง เคมีพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แผนแบบการวิจัยกลุ่มเดียวสอบก่อนและหลัง (One Group Pretest-posttest Design) ซึ่งมีรายละเอียดดังตาราง (สุวิมล ติรกานันท์, 2551, หน้า 21)

Pre-test	Treatment	Post-test
O ₁	X	O ₂

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ บดินทรเดชา ปีการศึกษา 2565 จำนวน 122 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังเรียนที่โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ บดินทรเดชา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน นักเรียน 33 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

2. เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน เรื่อง เคมีพื้นฐานของสิ่งมีชีวิต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ประกอบด้วยกระบวนการทั้งหมด 5 ขั้น (1) ขั้นกระตุ้นความสนใจ (2) ขั้นตั้งปัญหาตามความสนใจ (3) ขั้นค้นคว้าและคิด (4) ขั้นนำเสนอ และ (5) ขั้นประเมินผล ทุกแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 5 แผนการเรียนรู้ดังนี้

1) น้ำ	จำนวน 2 คาบ
2) คาร์โบไฮเดรต	จำนวน 2 คาบ
3) โปรตีน	จำนวน 2 คาบ
4) ไขมัน	จำนวน 2 คาบ
5) การทำงานของเอนไซม์	จำนวน 2 คาบ

2.2 บทเรียนออนไลน์ Google Sites เป็นบทเรียนที่พัฒนาขึ้นจากโปรแกรม Google Site เป็นโปรแกรมออนไลน์หนึ่งที่จะช่วยในการเรียนการสอนโดยสามารถเชื่อมโยงเนื้อหา แหล่งข้อมูลต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบไฟล์ เสียง วิดีโอ กระดานออนไลน์ ที่นักเรียนสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลได้ง่าย สามารถเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองเรื่อง เคมีพื้นฐานของสิ่งมีชีวิต 5 บทเรียน บทเรียนออนไลน์มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 83.33/81.75 โดยสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพ (E1/E2) ที่กำหนด (80/80)

2.3 แบบทดสอบวัดทักษะการคิดวิเคราะห์ แบ่งออกเป็นการคิดวิเคราะห์ ใน 3 ด้าน ตามแนวคิดของบลูมและคณะ Bloom et al. (1971 อ้างถึงใน โสภิตา เสนาจิต, 2560) ได้แก่ การคิดวิเคราะห์ด้านความสำคัญจำนวน 7 ข้อ การคิดวิเคราะห์ด้านความสัมพันธ์จำนวน 7 ข้อ และการคิดวิเคราะห์ด้านหลักการจำนวน 6 ข้อ เป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ และแบบทดสอบแบบอัตนัย จำนวน 5 ข้อรวม 20 ข้อ มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.38 – 0.67 และค่าอำนาจจำแนกที่อยู่ระหว่าง 0.38 – 0.75 และผ่านการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตรของ Kuder - Richardson: KR-20 มีค่าเท่ากับ 0.83

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ 1) ด้านการจัดการเรียนรู้ 2) ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ 3)

ด้านสื่อการสอน และ 4) ด้านการวัดผลประเมินผล ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้บทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยบทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์กับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/7 จำนวน 33 คน ดังนี้

1. ชี้แจงวิธีจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยบทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

2. ทดสอบก่อนเรียน(Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดทักษะการคิดวิเคราะห์จำนวน 20 ข้อ

3. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยบทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน เรื่อง เคมีพื้นฐานของสิ่งมีชีวิต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 5 ชุด รวมเวลา 10 คาบ

4. ดำเนินการวัดทักษะการคิดวิเคราะห์ด้วยแบบทดสอบการคิดวิเคราะห์หลังเรียน (Post-test) เมื่อเสร็จสิ้นการดำเนินการ

5. ดำเนินการรวบรวมคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทักษะการคิดวิเคราะห์ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน นำไปวิเคราะห์เปรียบเทียบค่า t-test (t-test dependent t Samples) ก่อนเรียนและหลังเรียนและเปรียบเทียบทักษะการคิดวิเคราะห์รายด้านทำการสรุปและอภิปรายผล

6. ดำเนินการให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อบทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อนำมาวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจและการสรุปและอภิปรายผล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

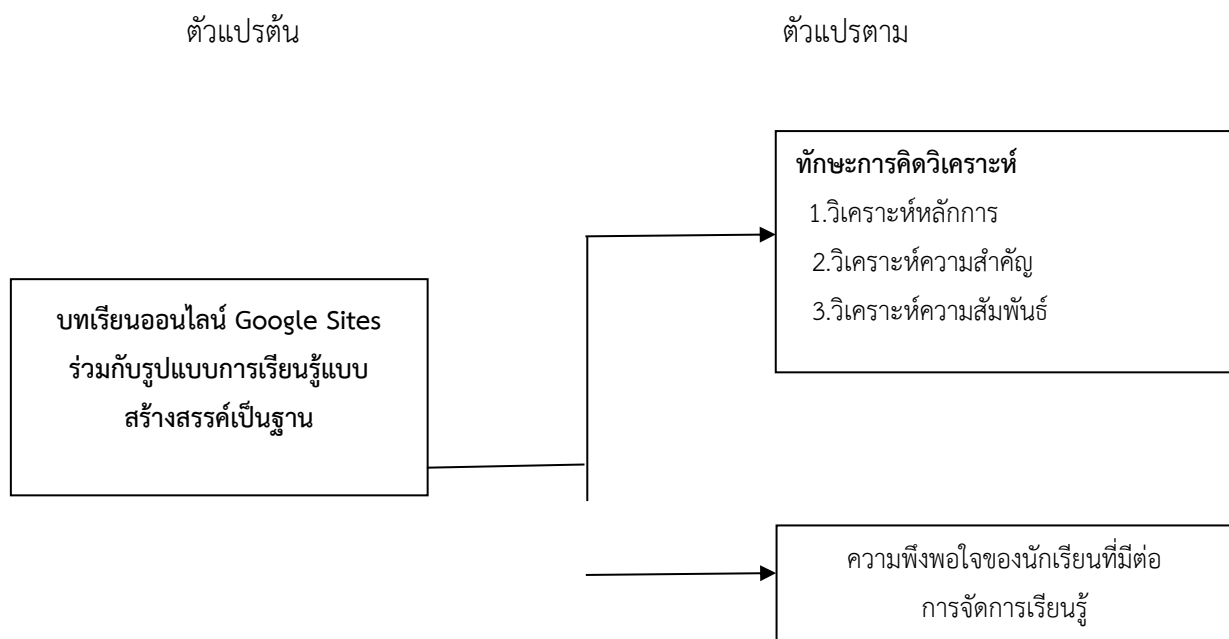
ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยตามกรอบความมุ่งหมายการวิจัย โดยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยสถิติ t-test (Dependent Samples)

2. การวิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อบทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องการศึกษาผลการใช้บทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบ สร้างสรรค์เป็นฐาน(CBL) เรื่อง เคมีพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตที่มีต่อทักษะในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 แสดงตามวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบทักษะการคิดวิเคราะห์ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานเรื่อง เคมีพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนรู้ด้วยด้วยบทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

นักเรียน	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่า t	Sig.
Pre-test	33	5.27	2.21	11.75*	0.00
Post-test	33	11.88	3.23		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 1 พบว่าทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนที่เรียนรู้ด้วยด้วยบทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 5.27 และ 11.88 ตามลำดับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 2.21 และ 3.23 ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียนพบว่า ทักษะการคิดวิเคราะห์หลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอยู่ที่ 11.75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1 ที่ตั้งไว้

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานเรื่อง เคมีพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 2 แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้บทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน

ด้าน	รายการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1	ด้านการจัดการเรียนรู้	4.41	0.42	มาก
2	ด้านบรรยากาศการเรียนรู้	4.62	0.50	มากที่สุด
3	ด้านสื่อการเรียนรู้	4.59	0.58	มากที่สุด
4	ด้านการวัดผลประเมินผล	4.58	0.58	มากที่สุด
ความพึงพอใจของนักเรียนโดยเฉลี่ย		4.55	0.45	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่าความพึงพอใจที่ของนักเรียนที่มีต่อการใช้บทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานเรื่อง เคมีพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุดมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 4.55 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.45 เมื่อเรียงลำดับความพึงพอใจของนักเรียนในแต่ละด้านจากมากไปหาน้อยเป็นดังนี้ ด้านบรรยากาศการเรียนรู้

รู้อยู่ในระดับมากที่สุดคะแนนเฉลี่ย (x) เท่ากับ 4.62 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.50 ด้านสื่อการเรียนรู้รู้อยู่ในระดับมากที่สุดคะแนนเฉลี่ย (x) เท่ากับ 4.59 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.58 ด้านการวัดผลประเมินผลรู้อยู่ในระดับมากที่สุดคะแนนเฉลี่ย (x) เท่ากับ 4.58 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.58 และด้านด้านการจัดการเรียนรู้รู้อยู่ในระดับมากที่สุดคะแนนเฉลี่ย (x) เท่ากับ 4.41 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.42

อภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบทักษะการคิดวิเคราะห์ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนรู้ด้วยด้วยบทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานและศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนซึ่งอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการใช้บทเรียนออนไลน์ Google Sites ร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานพบว่าคะแนนทักษะการคิดวิเคราะห์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ขึ้นไป สอดคล้องกับสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจากการใช้การเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน 5 ขั้นตอน ได้แก่ กระตุ้นความสนใจ ตั้งปัญหาและแบ่งกลุ่มตามความสนใจ ค้นคว้าและคิด นำเสนอผลงาน และประเมินผล เข้ามาใช้ในบทเรียนออนไลน์ Google Sites ทำให้ผู้เรียนสามารถตั้งปัญหาจากบทเรียน Google Sites แล้วทำการแบ่งกลุ่มค้นคว้าและคิดสืบค้นข้อมูลจากบทเรียนหรือทำการทดลอง อภิปรายผลและสรุปผลในบทเรียนด้วยตนเองช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าใจถึงปัญหา เหตุการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้กระบวนการคิดและได้ลงมือกระทำด้วยตัวเอง (Active Learning) ผู้เรียนมีความตื่นตัวในการค้นคว้าข้อมูล มีความสุขในการเรียน มีทักษะในการคิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ การสื่อสารและการทำงานเป็นทีมของนักเรียนมีเพิ่มมากขึ้น (วิริยะ ฤชชัยพานิชย์, 2558, หน้า 23-37) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจริญญา เดือนแจ้งรัมย์ (2564) ได้การจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะผ่านบนเว็บเควสท์ เรื่อง แบบจำลองอะตอม ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะผ่านบน เว็บเควสท์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการคิดวิเคราะห์หลังเรียนเพิ่มขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยการนำบทเรียนแบบเว็บเควสท์เข้ามาใช้ในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ ที่เน้นการแสวงหาความรู้จากการค้นคว้าด้วยตนเอง โดยการนำแนวคิดความสามารถทางการคิดวิเคราะห์ 3 ด้าน คือ การคิดวิเคราะห์ความสำคัญ ความสัมพันธ์และหลักการ เข้ามาใช้ในการเรียนแบบเว็บเควสท์ นักเรียนจึงเข้าใจ เหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างชัดเจนผ่านกระบวนการวิเคราะห์หน่วยย่อย จึงทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการคิดวิเคราะห์ที่สูงขึ้น อีกทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สัพพัญญู สุขพิระวัฒนกุล(2563)

พบว่า การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน(CBL) ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อผลการใช้บทเรียนการศึกษาความพึงพอใจในใช้บทเรียนออนไลน์ Google Sites ของนักเรียนหลังได้รับการจัดเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อบทเรียนออนไลน์ Google Sites ตามรูปแบบการจัดเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยทำการสำรวจความพึงพอใจ 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ และด้านการวัดผลประเมินผลโดยมีระดับความพึงพอใจอยู่ 2 ระดับ คือ ความพึงพอใจระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ และด้านการวัดผลประเมินผล และความพึงพอใจระดับมาก ได้แก่ ด้านการจัดการเรียนรู้ เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากสื่อที่พัฒนาขึ้นสามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนที่ต้องการเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลา ผู้เรียนสามารถใช้คุณสมบัติของการเรียนการสอนผ่านบทเรียนออนไลน์ Google Sites เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ของตนเอง และรูปแบบการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL) ที่ช่วยให้บรรยากาศการเรียนรู้เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเองและทำกิจกรรมการเรียนรู้ที่ไม่เบื่อหน่าย ตามแนวคิดของ วิริยะ ฤชชัยพาณิชย์ (2558, หน้า 34) ที่กล่าวว่า บรรยากาศของการจัดการเรียนรู้แบบสร้างเป็นฐานที่สำคัญต้องการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้คิดโดยผู้สอนหลีกเลี่ยงการอธิบายอย่างละเอียดแต่พยายามให้ค้นหาคำตอบด้วยตนเอง และมีความสนุกสนานในการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชลธิชา นามมา (2560) พบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาณิสรา สิงหนพงษ์.(2562)ได้ศึกษา เรื่อง การจัดการเรียนรู้ผ่านบทเรียนออนไลน์ด้วยโปรแกรม Google Site เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาโครงงานคอมพิวเตอร์(ง31231) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายปัญญารังสิต พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ผ่านบทเรียนออนไลน์ด้วยโปรแกรม Google Site โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะแก้ไข

1. ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยบทเรียนออนไลน์ Google Sites เน้นการเรียนรู้ด้วยตนเองการควรรออกแบบหน้าจอบทเรียนให้ผู้เรียนสามารถปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนหรือผู้เรียนด้วยกันเองด้วยรูปแบบที่ไม่ซับซ้อน การเข้าสู่เนื้อหา มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดทำบทเรียนออนไลน์ Google Sites ในรายวิชาวิทยาศาสตร์เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาการคิดแบบอื่นๆและนำไปสู่แนวทางการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

2.ควรมีการนำนวัตกรรมหรือเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาประยุกต์ใช้กับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทเรียนออนไลน์ Google Sites เช่น เทคโนโลยีประสบการณ์เสมือนจริง (Virtual Reality) วีดีโอแบบมีปฏิสัมพันธ์

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ (พ.ศ. 2560). เป้าหมายของวิทยาศาสตร์. สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, กระทรวงศึกษาธิการ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์* (หน้า 3). กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ (พ.ศ. 2560). ผลการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม. สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, กระทรวงศึกษาธิการ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์* (หน้า 135 - 136). กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- จริญญา เตือนแจ้งรัมย์. (2564). การจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะผ่านบนเว็บควเอสท์ เรื่อง แบบจำลองอะตอม ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. *วารสารพัฒนาการเรียนการ มหาวิทยาลัยรังสิต*, 15 (1), 49-65.
- เจริญ ภูวิจิตร. (2564). การจัดการเรียนรู้ทางออนไลน์อย่างมีประสิทธิภาพในยุคดิจิทัล (Efficiency in Online Learning Management of Digital Age). สืบค้นเมื่อ 13 ธันวาคม 2564, จาก <http://www.nidtep.go.th/2017/publish/doc/20210827.pdf>.
- ชาติรี บัวคลี. (2557). การประยุกต์ใช้แนวคิดของ Dr. Edward de Bono เพื่อการออกแบบสิ่งพิมพ์ที่น่าสนใจ. *วารสารวิชาการ Veridian E-Journal*, 7 (1), 773-782.
- ชลธิชา นานา. (2561). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน. *วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 16 (2), 113-1128.
- ปาณิสรา สิงห์พงษ์. (2562). การจัดการเรียนรู้ผ่านบทเรียนออนไลน์ด้วยโปรแกรม Google Site เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาโครงงานคอมพิวเตอร์(ง31231) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายปัญญาฯ. *รายงานวิจัยของคุรุสภา* รายงานวิจัยระดับประเทศ.
- บุญญาพร ปิ่นทอง. (2555). งานวิจัยภาษาไทยเรื่องการคิดวิเคราะห์. สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2564, จาก <http://imjungzzz109.blogspot.com/2012/07/blog-post.html>.

วิริยะ ฤชัยพาณิชย์. (2558). การสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน Creativity - Based Learning (CBL).

วารสารนวัตกรรมการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์, 1 (2), 23-38

สัพพัญญู สุขพิระวัฒนกุล.(2563) ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษากรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ผลการใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ๒

**The Effect of Using Collaborative Strategic Reading for English Reading
Comprehension Ability of Mattayomsuksa 5 Students,
Bodindecha (Sing Singhaseni 2 School)**

ณัฐธิยา บุญทริการวรรณ และ สุรัตนา อติพัฒน์

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Natthiya Boontarigawan and Surattana Adipat

Ramkhamhaeng University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: 6412590001@rumail.ru.ac.th

บทคัดย่อ*

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ 2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือและกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 74 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบปกติ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (M) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D$) และการทดสอบค่าที (t -test) แบบ Dependent และแบบ Independent

ผลการวิจัย พบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

* วันที่รับบทความ : 21 เมษายน 2566; วันที่แก้ไขบทความ 1 มิถุนายน 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 2 มิถุนายน 2566

Received: April 21, 2023; Revised: June 1, 2023; Accepted: June 2, 2023

คำสำคัญ: ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ, กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ, นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

Abstracts

This quasi-experimental research aimed to 1) compare student's English reading comprehension ability before and after learning with the collaborative strategic reading and 2) compare student's English reading comprehension ability of the experimental group taught by collaborative strategic reading and the controlled group taught by conventional instruction. The simple random sampling was employed in this research and the participants were seventy-four Mattayomsuksa 5 students studying in the 2nd semester academic year 2022 at Bodindecha (Sing Singhaseni) 2 School.

The research instruments included the collaborative strategic reading lesson plans, traditional learning approach lesson plans and the English reading comprehension test. The data were analyzed by mean (*M*), standard deviation (*S.D*) and T-test for the dependent samples and the independent samples.

The findings showed that :

1. The experimental group's English reading comprehension ability from the post-test result was significantly higher than the pre-test result at the .05 level.
2. The experimental group's English reading comprehension ability from the post-test result was significantly higher than the controlled group's reading comprehension ability at the .05 level.

Keywords: English reading comprehension ability; Collaborative strategic reading, Mattayomsuksa 5 students

บทนำ

ในปัจจุบันที่โลกมีความเจริญก้าวหน้า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง และเป็นภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทเป็นอย่างมาก ทั้งในด้านการเมือง สังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การติดต่อสื่อสาร และการศึกษา (ธีราภรณ์ กิจจารักษ์, 2553 : 1) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดองค์ความรู้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน โดยมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญประการหนึ่งคือ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ถูกต้องทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แสวงหาความรู้และใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553 : 234) อีกทั้งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดนโยบายประจำปีงบประมาณ พุทธศักราช 2566 ให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ.2561-2580) แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ.2560-2579) และนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดการศึกษาให้ผู้เรียนมีทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 นำไปสู่การมีอาชีพ มีงานทำ และส่งเสริมความเป็นเลิศของผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ (คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2564 : 2) ซึ่งทักษะที่สำคัญในศตวรรษที่ 21 แบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ 1) ทักษะการเรียนรู้ (Learning skills) 2) ทักษะการอ่านออกเขียนได้ (Literacy skills) และ 3) ทักษะชีวิต (Life skills)

(วิชญะ น้อยมาลา, 2564 : 49) ซึ่งทักษะการเรียนรู้ในด้านการสื่อสาร (Communication) และทักษะการอ่านออกเขียนได้ นั้นตรงกับทักษะพื้นฐานที่คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้นักเรียนสื่อสารได้อย่างน้อย 2 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษและภาษาในประเทศเพื่อนบ้านอย่างน้อยอีก 1 ภาษา (สุคนธ์ สินธพานนท์และจินตนา วีระเกียรติสุนทร, 2556 : 20)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษประกอบไปด้วยทักษะ 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในบรรดาทักษะทั้ง 4 นี้ ทักษะการอ่านถือว่าเป็นทักษะที่จำเป็นและสำคัญเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน และเป็นทักษะที่ผู้เรียนมีโอกาสใช้มาก เนื่องจากในปัจจุบันโอกาสที่เราจะได้เห็นและอ่านภาษาอังกฤษมีมากขึ้นด้วย เพราะประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา จึงรับเอาเทคโนโลยีและวิชาการสมัยใหม่ รวมทั้งเครื่องอุปโภคและบริโภคจากต่างประเทศมาเป็นจำนวนมาก ดังนั้นทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญมากขึ้นในชีวิตคนไทย ซึ่งจะเห็นได้จากเอกสารสิ่งพิมพ์ต่างๆ อันได้แก่ หนังสือพิมพ์ วารสาร หนังสือ ตำราเรียน ประกาศโฆษณา ฉลาก คำแนะนำในการใช้ผลิตภัณฑ์ต่างๆ ล้วนแต่ต้องอาศัยความเข้าใจในการอ่านทั้งสิ้น อีกทั้งการอ่านถือว่าเป็นเป้าหมายหลักของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถาบันการศึกษาระดับสูง มหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานอื่นๆ ที่ต้องอาศัยข้อมูลเอกสารทางวิชาการที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษด้วยแล้ว การอ่านยิ่งมีความสำคัญอย่างมาก เพราะหากไม่มีความสามารถในการอ่านอย่างเพียงพอแล้ว ผู้อ่านจะไม่สามารถก้าวขึ้นไปถึงระดับที่จะประสบความสำเร็จในการศึกษาได้เลย และการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เป็นการอ่านที่ต้องฝึกให้เกิดกับผู้เรียนมากที่สุด ความเข้าใจในการอ่านเป็นจุดหมายหลักของการอ่านทั้งปวง การอ่านโดยจับใจความอะไรไม่ได้ ไม่ควรนับว่าเป็นการอ่าน เพราะอ่านในลักษณะดังกล่าวไม่เกิดประโยชน์อันใดแก่ผู้อ่าน การอ่านเพื่อความเข้าใจจึงเป็นการอ่านที่สำคัญที่สุด (กรรณิกา คณานนท์, 2551: 3)

จากที่ผู้วิจัยได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และเข้าร่วมชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community : PLC) พบว่าแม้ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษเน้นที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร แต่ผลการประเมินด้านการอ่านของนักเรียนนั้นอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าเกณฑ์โดยวิเคราะห์จากคะแนนผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2564 มีค่าเฉลี่ยระดับประเทศ เท่ากับ 25.56 ซึ่งไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ จากการสังเกตผลการประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียนของผู้เรียนอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุงพอควร จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยได้วิเคราะห์สาเหตุพบว่า นักเรียนไม่ชอบอ่านหนังสือ อ่านแล้วแปลและจับใจความไม่ได้ ซึ่งการอ่านหนังสือให้เกิดประสิทธิภาพนั้นนักเรียนจะต้องอ่านแล้วสามารถจับใจความสำคัญและสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ และส่วนหนึ่งเกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยังไม่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการฝึกทักษะด้านการอ่านเท่าที่ควร โดยครูจัดการเรียนการสอนแบบแปลเนื้อเรื่องให้กับนักเรียน ซึ่งเป็นวิธีที่ไม่ปลูกฝังและไม่ส่งเสริมให้

ผู้เรียนมีทักษะการอ่าน การจัดและการเลือกเนื้อหาที่สอนนั้นยังจัดเนื้อหากิจกรรมที่ไม่สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน จึงทำให้นักเรียนเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก ทำให้ไม่อยากเรียน ประกอบกับเทคนิควิธีสอนของครูผู้สอนไม่กระตุ้นความสนใจของนักเรียนเท่าที่ควร จึงทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจไม่ประสบความสำเร็จ

กลวิธีการสอนอ่านแบบร่วมมือ (Collaborative strategic reading) ของคลิงเนอร์และวอห์น (Klingner and Vaughn, 1999, : 738-747) เป็นวิธีการสอนอ่านตามทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ที่เชื่อว่าองค์ประกอบหลักของการเรียนรู้คือ การสร้างความรู้ด้วยตนเองและการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม โดยเน้นว่าผู้เรียนจะต้องเรียนรู้และเข้าใจความรู้ใหม่จากการอาศัยประสบการณ์เดิมของตนเอง กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ (Collaborative strategic reading) เกิดจากแนวคิด 2 แนวคิดคือกลวิธีการอ่าน (Reading strategies) และการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) โดยให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกันทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มละ 4 คน ประกอบด้วยผู้ที่มีความสามารถสูง 1 คน ปานกลาง 2 คน และต่ำ 1 คน ซึ่งสมาชิกแต่ละคนจะผลัดเปลี่ยนกันแสดงบทบาทหัวหน้ากลุ่ม ผู้นำอภิบาลศัพท์ ผู้นำจับใจความสำคัญ และผู้ประสานงานเพื่อช่วยเหลือกันทำความเข้าใจบทอ่านและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการอ่านร่วมกัน โดยเริ่มจากการนำความรู้และประสบการณ์เดิมของแต่ละคนมาใช้เป็นพื้นฐานในการอ่านและคาดคะเนเนื้อหาที่จะได้อ่าน ฝึกการแก้ปัญหาเมื่อพบคำศัพท์ใหม่ ฝึกจับใจความสำคัญ รวมทั้งถามตนเองเพื่อทบทวนและประเมินความเข้าใจ เพื่อให้สรุปสาระความรู้จากสิ่งที่อ่านได้ด้วยตนเอง ซึ่งกลวิธีนี้เน้นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกันในการสร้างองค์ความรู้จากบทอ่านด้วยตนเองมากกว่าจะรับจากผู้สอน และเป็นวิธีที่สอดคล้องกับกระบวนการอ่านและปฏิสัมพันธ์ (Interaction Approach) ซึ่งมองว่าการอ่านเป็นกิจกรรมทางสังคม และถือว่าการเรียนรู้จากเพื่อนเป็นการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (Wood, 1997 อ้างถึงใน นวภัทร สมานพันธ์, 2555, : 2) โดยที่การเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย คณะความสามารถส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกล่าว คือ นักเรียนที่เก่งจะให้ความช่วยเหลือและสอนเพื่อนที่อ่อนกว่าให้เกิดความเข้าใจต่อเนื้อหาที่อ่าน (วรภรณ์ พรหมอินทร์, 2561 : 73)

ด้วยหลักการและเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ (Collaborative strategic reading) นำมาแก้ปัญหการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ๒ ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะในด้านการอ่านและยังทำให้ผู้สอนได้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เกี่ยวกับทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้งยังเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนและผู้สนใจ นำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ๒ ที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจระหว่างกลุ่มของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือและกลุ่มของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยมีรูปแบบการวิจัยแบบทดลองสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ และมีการทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนและหลังเรียน (Two-Group Pretest-Posttest Design)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ๒ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 15 ห้องเรียน นักเรียนจำนวน 959 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน บดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ๒ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ห้องเรียน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่มจากห้องเรียนที่จัดนักเรียนแบบความสามารถกัน ซึ่งมีจำนวน 15 ห้องเรียน ด้วยการจับสลากเลือกมา 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 74 คน และกำหนดให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/7 เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ จำนวน 36 คน และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 เป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ จำนวน 38 คน ดำเนินการตรวจสอบความเท่าเทียมของความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้สถิติทดสอบที (t-test) พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p=.072$, $t=-1.824$)

2. เครื่องมือการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเป็นเครื่องมือในการวิจัยโดยดำเนินการ ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ จำนวน 5 แผน และแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 5 แผน จากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ แล้วดำเนินการจัดการเรียนรู้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ

1. ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษา สารการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น พื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2. ศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3. คัดเลือกบทอ่านที่เหมาะสมจากหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ (Upstream 5) ประกอบด้วย 1) Festive Food Calendar 2) Cracking Career! 3) Self Defense 4) Nature Attacks! และ 5) Special Effects Supervisor

4. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือจำนวน 5 แผน ใช้เวลาในการสอน 10 คาบ และนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบและพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา กิจกรรม การวัดและประเมินผล พร้อมทั้งแก้ไข และปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

5. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแบบประเมินมาตราส่วน 5 ระดับ ของลิเคิร์ต (Likert) และนำมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้วแปลความหมายนั้นมีความเหมาะสมมาก โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.14 และ 0.58

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

1. ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษา สารการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น พื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2. คัดเลือกบทอ่านที่เหมาะสมกับจากหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ (Upstream 5) ประกอบด้วย 1) Festive Food Calendar 2) Cracking Career! 3) Self Defense 4) Nature Attacks! และ 5) Special Effects Supervisor

3. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติตามหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนด ซึ่งแต่ละแผนการเรียนรู้ผู้วิจัยจัดลำดับขั้นตอนของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแบบปกติออกเป็น 4 ขั้นตอน ประกอบด้วยขั้นนำ ขั้นจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ขั้นวิเคราะห์อภิปรายผล และขั้นสรุป ตามคู่มือจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

4. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พบว่า ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแบบประเมินมาตราส่วน 5 ระดับ ของลิเคิร์ต (Likert) และนำมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้วแปลความหมายนั้นมีความเหมาะสมมาก โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.30 และ 0.55

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เป็นแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังนี้

1) ศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการแปลความ ตีความและขยายความในการอ่านภาษาอังกฤษ

2) สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจชนิดเลือกตอบ แบบ 4 ตัวเลือก จำนวน 45 ข้อ แล้วนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณา ตรวจสอบความถูกต้องและปรับปรุง และนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67 - 1.00

3) ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำแบบทดสอบไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 42 คน

4) นำแบบทดสอบที่นักเรียนทำแล้วมาตรวจให้คะแนนแล้ววิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) และเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย ระหว่าง .20-.80 และค่าอำนาจจำแนกที่มีค่าระหว่าง .20 ขึ้นไป ซึ่งพบว่า แบบทดสอบมีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.29-0.74 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.05-0.70 และสามารถคัดเลือกข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์มาได้จำนวน 36 ข้อ และเลือกข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์มาใช้เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จำนวน 30 ข้อ มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.29-0.62 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.31-0.70

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ปฐมนิเทศนักเรียนเพื่อให้ทราบวัตถุประสงค์ วิธีการเรียนและข้อตกลงต่าง ๆ ในการใช้กลวิธีการสอนอ่านแบบร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

2. ทำการวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจจำนวน 30 ข้อ และใช้เวลาในการทดสอบ 50 นาที กับนักเรียนทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3. ดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ โดยใช้บทอ่านจากหนังสือ Upstream 5 จำนวน 10 คาบ กับนักเรียนกลุ่มทดลอง

4. ดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยแบบปกติ โดยใช้บทอ่านจากหนังสือ Upstream 5 จำนวน 10 คาบ กับนักเรียนกลุ่มควบคุม

5. ทำการวัดความสามารถในการอ่านหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจจำนวน 30 ข้อ และใช้เวลาในการทดสอบ 50 นาที กับนักเรียนทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

6. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ผ่านการตรวจแล้วไปวิเคราะห์ข้อมูลหาค่าทางสถิติและทดสอบสมมติฐานของการวิจัย

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

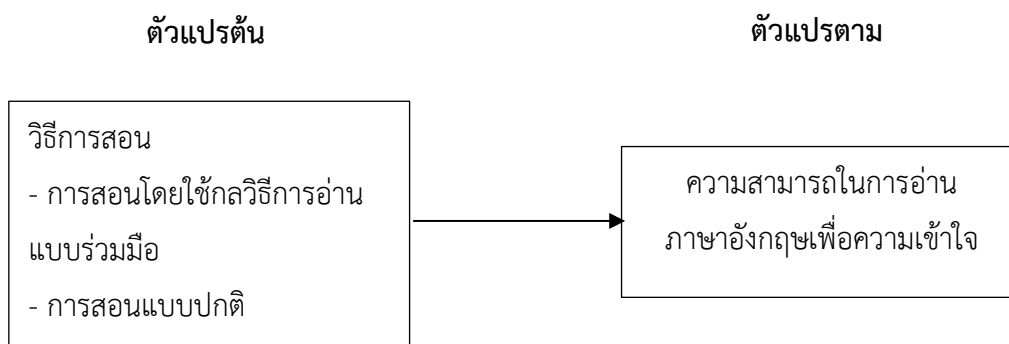
1. วิเคราะห์หาคุณภาพของแผน โดยใช้สูตร ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบน

2. วิเคราะห์หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ (IOC) , ความยากง่ายของข้อสอบ (p) , อำนาจจำแนกของข้อสอบ (r) ความเชื่อมั่นของข้อสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ริชาร์ดสัน

3. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตรวจสอบสมมติฐานโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) แบบ Dependent ในการวิเคราะห์ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือก่อนเรียนและหลังเรียน และการทดสอบค่าที (t-test) แบบ Independent ในการวิเคราะห์ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการบูรณาการกลวิธีการอ่าน (Reading Strategic) เข้ากับการเรียนแบบร่วมมือ (Collaborative Reading) ของคลิงเนอร์และวอห์น (Klingner & Vaughn, 1998, pp. 738-747) ใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียนกลุ่มทดลองที่สอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ และจัดการเรียนการสอนแบบปกติที่เน้นการบรรยาย อธิบายเนื้อหา โดยสอนตามคู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกับนักเรียนกลุ่มควบคุม เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ และเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือและกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ โดยมีกรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

ก่อนการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบความเท่าเทียมของความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

กลุ่มการสอน	n	M.	S.D.	t	df	p
กลุ่มควบคุม	38	8.29	3.013	-1.824*	72	.072
กลุ่มทดลอง	36	9.69	3.600			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Sig. ≤ .05)

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนเท่ากับ 8.29 และ 9.69 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.013 และ 3.600 ตามลำดับ จากการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนน พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p=.072$, $t=-1.824$) ดังนั้นสรุปได้ว่าทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจไม่แตกต่างกันและสามารถนำมาใช้เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในการวิจัยได้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย สามารถสรุป ผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือก่อนเรียนและหลังเรียน ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	n	M.	S.D.	t	df	p
ก่อนเรียน	36	9.69	3.600	17.488*	35	.000
หลังเรียน	36	19.31	3.495			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Sig. ≤ .05)

จากตารางที่ 2 พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 17.488$, $df = 35$, $Sig. = .000$ *) โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมีคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 9.69 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.600 และมีคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 19.31 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.495 ($M.$ ก่อนเรียน = 9.69, $M.$ หลังเรียน = 19.31 $S.D.$ ก่อนเรียน = 3.600, $S.D.$ หลังเรียน = 3.495)

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ ดังนี้

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

กลุ่มการสอน	n	M.	S.D.	t	df	p
กลุ่มควบคุม	38	14.29	3.262	-6.385*	72	.000
กลุ่มทดลอง	36	19.31	3.495			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Sig. ≤ .05)

จากตารางที่ 3 พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมีคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 0.091$, $t = -6.385$, $df = 72$, $Sig. = .000$ *) โดยที่นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมีคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 19.31 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.495 และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติมีคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 14.29 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.262

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือหลังเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่บูรณาการกลวิธีการอ่าน (Reading Strategic) เข้ากับการเรียนแบบร่วมมือ (Collaborative Reading) ตามกลวิธีการอ่านแบบร่วมมือจากแนวคิดของคลิงเนอร์ และวอห์น (Klingner & Vaughn, 1998, : 738-747) ที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน ฝึกฝนและทำงานร่วมกันตามขั้นตอนกิจกรรมการอ่านที่ชัดเจน โดยครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกและให้คำปรึกษา ประกอบด้วย 1) ขั้นตอนการอ่าน (Pre-reading) นักเรียนต้องช่วยกันคิดว่ารู้อะไรเกี่ยวกับบทอ่านจากการสังเกตชื่อเรื่องหรือรูปภาพประกอบ (Brainstorm) และคาดเดาว่าเรื่องราวในบทอ่านจะเป็นอย่างไร (Predict) ซึ่งนักเรียนจะได้รับการกระตุ้นให้เกิดความสนใจและเชื่อมโยงความรู้เดิมเข้ากับบทอ่าน อีกทั้งนักเรียนยังได้แสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างเต็มที่ 2) ขั้นระหว่างการอ่าน (While-reading) นักเรียนอภิปรายกันในกลุ่มเพื่อทำความเข้าใจบทอ่านที่ไม่เข้าใจและคำศัพท์ยาก (Click and Clunk) จากนั้นนักเรียนอ่านบทอ่านอย่างละเอียด สรุปด้วยภาษาของตนเองและอภิปรายกันในกลุ่มเพื่อสรุปใจความสำคัญของกลุ่ม (Get the Gist) ซึ่งนักเรียนจะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูลกับเพื่อนสมาชิก รวมทั้งสามารถขอคำปรึกษาจากครูหรือกลุ่มอื่นได้ 3) ขั้นหลังการอ่าน (Post-reading) นักเรียนตรวจสอบความเข้าใจและทบทวนเนื้อหาด้วยการตั้งคำถามและตอบคำถามจากบทอ่าน (Self-questioning) และสรุปเนื้อหาในรูปแบบต่าง ๆ ของตนเอง เช่น แผนความคิด หรือความเรียง (Review) ซึ่งนักเรียนจะได้ฝึกใช้ความคิดสร้างสรรค์ รวมทั้งมีการแลกเปลี่ยนคำถามคำตอบระหว่างกลุ่มเพื่อช่วยเสริมสร้างความเข้าใจด้วยจากขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือนั้น ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านด้านการแปลความ ตีความ และขยายความเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของจิราภา อ่ำแจ้ง และ วิสาข์ จิตวิตร (2563 : 14) ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากระบวนการสอนตามขั้นตอนมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ และสอดคล้องกับงานวิจัยของมณฑก มโนราช (2563 : 12) พบว่าการที่นักเรียนมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ นักเรียนจะได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ช่วยเหลือและให้ความร่วมมือซึ่งกันและกันตามกลวิธีการอ่านแบบร่วมมือที่ทำให้นักเรียนมีการระดมความคิดเพื่อเชื่อมโยงความรู้เดิมกับบทอ่าน การคาดเดาบทอ่านล่วงหน้า การคาดเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท การสรุปใจความสำคัญโดยใช้ภาษาของตนเอง การตั้งคำถามเกี่ยวกับบทอ่าน และการทบทวนและสรุปเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Klingner, Vaughn and Schumm (1998, : 3-21) ได้สนับสนุนประโยชน์ที่ได้รับจากกลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ

หลังจากนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมีคะแนนความเข้าใจในการอ่าน การเรียนรู้ด้านเนื้อหา และการเรียนรู้คำศัพท์ดีขึ้น

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือหลังเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการที่ผู้วิจัยนำเอากลวิธีการอ่านแบบร่วมมือซึ่งมีการเรียนแบบกลุ่มย่อยลดความสามารถ กลุ่มละ 4-5 คน ที่แบ่งหน้าที่กันชัดเจนซึ่งประกอบด้วยนักเรียนที่เก่ง กลาง และอ่อน มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จากการสังเกตของผู้วิจัยระหว่างทำการทดลองพบว่า การที่นักเรียนได้มีการแบ่งกลุ่มในลักษณะนี้ช่วยให้นักเรียนมีเพื่อนคู่คิด คนที่เก่งกว่าช่วยเหลือคนที่อ่อนกว่า เกิดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน อีกทั้งการมีปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนภายในกลุ่มเป็นไปในทิศทางบวก มีความรู้สึกที่ดีในการทำงานร่วมกัน กล่าวคือแบ่งปันหรือแลกเปลี่ยนแนวความคิดกัน ตามองค์ประกอบของการเรียนแบบร่วมมือที่จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Johnson and Johnson, 1994, : 31-37) ได้กล่าวว่า การพึ่งพาซึ่งกันและกัน (Positive interdependence) การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม (Face to face promotive interaction) ความรับผิดชอบส่วนบุคคล (Individual accountability and personal responsibility) การใช้ทักษะปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่ม (Interpersonal and small group skills) และกระบวนการกลุ่ม (Group processing) เป็นส่วนที่สำคัญ ซึ่งการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือสัมพันธ์กับการจัดการเรียนรู้ที่ครูจะต้องจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนมีทักษะในศตวรรษที่ 21 (สำนักบริหารงานกรมมัธยมศึกษาตอนปลาย สพฐ. 2559 : 9-13) โดยที่นักเรียนจะต้องมีทักษะการรู้สาระเนื้อหา จากทักษะพื้นฐาน คือ ทักษะการอ่าน (Reading) และทักษะเพื่อดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 คือ ทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรมจากการสื่อสารและความร่วมมือ (Communication and Collaboration) โดยที่นักเรียนจะต้องมีทักษะการสื่อสารอย่างชัดเจน มีประสิทธิภาพ ถ่ายทอดความหมายและความรู้เพื่อบรรลุเป้าหมายการทำงาน รวมทั้งนักเรียนมีทักษะการร่วมมือกับผู้อื่น เคารพให้เกียรติ มีความยืดหยุ่น ช่วยเหลือรับผิดชอบร่วมกัน เห็นคุณค่าบทบาทของผู้ร่วมงานเพื่อการบรรลุเป้าหมาย ทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ สอดคล้องกับงานวิจัยของวรารณ พรมอินทร์ (2561 : 73) พบว่า นักเรียนที่เก่งจะให้ความช่วยเหลือและสอนเพื่อนที่อ่อนกว่าให้เกิดความเข้าใจต่อเนื้อหาที่อ่าน โดยนักเรียนที่เก่งแต่ละกลุ่มจะช่วยสอนและอธิบายเพื่อนสมาชิกทำให้นักเรียนที่อ่อนกว่าเกิดความเข้าใจและทำให้นักเรียนทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อนมีคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงขึ้น และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kabir and Kiasi (2018 : 11-12) ที่ได้ศึกษาผลการใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจและการรู้คำศัพท์ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย Islamic Azad ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็น

ภาษาต่างประเทศ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่เรียนด้วยกลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เนื่องจากการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นักเรียนจะสามารถคิดวิเคราะห์ได้มากขึ้นหากนักเรียนได้ทำงานร่วมกันมากกว่าที่นักเรียนจะต้องทำเพียงคนเดียว อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Gani, Yusuf, and Susiani (2015 : 147-148) ที่ศึกษาผลความก้าวหน้าของการใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือกับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ที่บันดาอาเจห์ ประเทศอินโดนีเซีย ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนอ่านด้วยกลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมีผลคะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนอ่านแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เนื่องจากการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่มช่วยส่งเสริมให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีการพัฒนาความคิดเชิงวิพากษ์ที่ส่งผลให้ผลคะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับผลของการวิจัย และข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษควรนำวิธีการจัดการเรียนรู้การสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือสอดแทรกเข้าไปในชั่วโมงเรียน เพื่อฝึกให้นักเรียนมีทักษะการอ่านที่ดียิ่งขึ้นและฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่นผ่านการปฏิสัมพันธ์จากกระบวนการกลุ่ม

1.2 ครูควรเตรียมนักเรียนก่อนสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยครูผู้สอนต้องอธิบายให้ชัดเจนเพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนเองเมื่อทำงานร่วมกับเพื่อนในกลุ่มย่อย เนื่องจากกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอนสามารถปรับและยืดหยุ่นเวลาได้ตามความเหมาะสม

1.3 ก่อนการสอนครูควรให้นักเรียนให้บทวนและฝึกตั้งคำถามที่ขึ้นต้นด้วย Wh-question และครูต้องมีการยกตัวอย่างให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน เนื่องจากการตั้งคำถามเป็นภาษาอังกฤษอาจเป็นส่วนหนึ่งปิดกั้นความคิดและการถ่ายทอดของนักเรียนได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรนำกลวิธีการเรียนแบบร่วมมือไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ในทักษะอื่น เช่น การฟัง การพูด และการเขียน เพื่อช่วยพัฒนาศักยภาพผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดียิ่งขึ้น

2.2 ควรมีการทำวิจัยโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการจัดการเรียนรู้อื่น ๆ เช่น เทคนิคทีมแข่งขัน (TGT) หรือ เทคนิคเกมมิฟิเคชัน (Gamification) เพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนและเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการอ่านที่สูงขึ้นไปให้นักเรียน เช่น ความสามารถในการอ่านเพื่อคิดวิเคราะห์ ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ และความสามารถในการอ่านเพื่อความคิดสร้างสรรค์

เอกสารอ้างอิง

- กรรณิกา คณานันท์. (2551) *การพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ทักษะการคิดวิเคราะห์ และความพึงพอใจต่อการเรียน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC ร่วมกับผังกราฟิกของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการวิจัยพัฒนาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2564). *นโยบายและจุดเน้นของคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประจำปีงบประมาณ 2566*. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2565. แหล่งที่มา <https://www.obec.go.th/about/%E0%B8%99%E0%B9%82%E0%B8%A2%E0%B8%9A%E0%B8%B2%E0%B8%A2%E0%B8%AA%E0%B8%9E%E0%B8%90-%E0%B8%9B%E0%B8%B5%E0%B8%87%E0%B8%9A%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B8%A1%E0%B8%B2%E0%B8%93-%E0%B8%9E-%E0%B8%A8-2566>
- จิราภา อ่ำแจ้ง และ วิสาข์ จิตวิตร. (2563). *การพัฒนากระบวนการสอนอ่านเน้นภาระงานโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือและทักษะการคิดวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วารสารร้อยแก่นสาร, 6(6), 1-19
- ธีราภรณ์ กิจจักษ์. (2553). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์*. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 17 ธันวาคม 2565 แหล่งที่มา <http://ssruir.ssru.ac.th/handle/ssruir/874?mode=full>
- นวภัทร สมานพันธ์. (2555). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือและเพลงเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- มณฑก มโนราช. (2563). *การใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือเพื่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ ในรายวิชาการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 สาขา สถาปัตยกรรมวิทยาลัยเทคโนโลยีเมโทร ปีการศึกษา 2563*. รายงานการวิจัย. วิทยาลัยเทคโนโลยีเมโทร
- วรภรณ์ พรหมอินทร์. (2561). *การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยบูรพา.

- วิชญะ น้อยมาลา. (2564). ทักษะจำเป็นของการทำงานในศตวรรษที่ 21. *ออนไลน์*. วารสารวิชาการรัตนบุศย์ (RATANABUTH JOURNAL), 3(1), 45-57. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2565, แหล่งที่มา <https://so07.tci-thaijo.org/index.php/rtnb/article/download/595/450/2055>
- สำนักบริหารงานการมัธยมศึกษาตอนปลาย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). แนวทางจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 “21st Century Skill”. *ออนไลน์*. สืบค้นเมื่อ 27 มีนาคม 2566 แหล่งที่มา https://webs.rmutl.ac.th/assets/upload/files/2016/09/20160908101755_51855.pdf
- สุคนธ์ สิ้นธพานนท์และจินตนา วีระเกียรติสุนทร. (2556). *การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่สู่ประชาคมอาเซียน*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Farnaz Masoud Kabir and Ghasem Aghajanzadeh Kiasi. (2018). The Effective of Collaborative Strategic Reading on EFL Learner’s Reading Comprehension and Vocabulary Knowledge. *European Journal of Foreign Language Teaching*, 3(1), 1-16.
- Johnson, R.T. & Johnson, D.W. (1994). *An Overview of Cooperative Learning*. In J.S. Thousand, R.A. Villa & A.I. Nevin (Ed.). *Creativity and Collaborative Learning*. 31-34. (1st ed.). Baltimore, Maryland: Paul H. Brookes Publishing.
- Klingner, J. K., Vaughn, S., & Schumm, J. S. (1998). Collaborative Strategic Reading. During Social studies in heterogeneous fourth-grade classroom. *Elementary School Journal*, 99, 3-21.
- Sofyan A. Gani, Yunisrina Qismullah Yusuf, Rini Susiani. (2015). Progressive outcomes of collaborative strategic reading to EFL learners. *Kasetsart Journal of Social Sciences*, 37, 144-149.

The Current Problems of the Teaching and Learning Dulcimer Performance at Capital Normal University, China

An Jiayi and Nicha Pattananon

Bangkokthonburi University, Bangkok, Thailand

Corresponding Author E-mail: nicha.musiced@gmail.com

Abstract

The research objectives were (1) To study the current problems in the performance and teaching of the dulcimer at the Capital Normal University. (2) To analyze the playing skills of the dulcimer and to propose solutions based on the existing problems in dulcimer teaching. The methodology was qualitative research which collected data from interviews. Key informants were 8 dulcimer students and 10 music teachers from the Conservatory of Music at the Capital Normal University.

The research findings found that (1) Teachers of the dulcimer Program can arrange group classes according to different teaching contents, objectives, and target groups to make the teaching content clear, and effective. There are several group lessons: chamber music lessons, music appreciation lessons, practical theatre arts lessons, music theory lessons, and expert lectures. (2) the teachers teach the basic knowledge and playing techniques of the dulcimer in class, but teaching the correct way to play dulcimer needs to be addressed. Many dulcimer students report problems with the instrument when playing dulcimer.

Keywords: teaching and learning dulcimer, dulcimer performance, capital normal university, China

Introduction

Research on the teaching of dulcimer has been in a constant state of development since the reform and opening up of the country, especially since the beginning of the new century. Regarding research literature, the formalization of dulcimer teaching started late, and the amount of research literature on dulcimer teaching was relatively small compared to research on the reform of the instrument. The literature of this period came mainly from scholars in colleges, who published their views on dulcimer teaching research based on their own experience of teaching dulcimer, mostly in the form of "superficial discussion," "brief discussion," "exploration," and "exploration." "and "exploration." Most of the research focuses on posture, bamboo holding, string striking, technique, musical expression, and thoughts on developing teaching materials for the dulcimer.

The first is a general view of the teaching of the dulcimer, which is broad in scope, with a general emphasis on teaching the basic skills of the dulcimer, such as playing posture, bamboo holding, string striking, and basic technique, emphasizing the importance of basic skills. Some of the research also covers teaching methods, teaching objectives, training objectives, and the development of teaching materials.

Zhang Rongdi's (1994) *A Little Thought on Dulcimer Teaching* talks about using jazz drums to promote rhythm training on the dulcimer and cites Orff's philosophy of education to support his views.

Rui Lunbao's (1996) 'A brief discussion on the teaching of the dulcimer' also touches on issues such as the aims of dulcimer teaching and the quality of teachers. Regarding textbook research, there were few textbooks on the dulcimer at the time. Most of them were based on basic textbooks on playing methods and the traditional dulcimer repertoire of instrumental pieces, which were relatively homogeneous in content.

With the spread of modern educational concepts, the art of dulcimer, national and global, has drawn on the best of the times to improve its development. Compared with the previous period, the research literature is more concerned with human development beyond the level of technique, emphasizing the student's subjectivity and the integration of different musical cultures, with a broader vision of research and a significant increase in research results. There has been a significant increase in the number of research studies and the number of research outputs. Teaching philosophy, teaching methods, teaching formats and educational objectives, and teacher training have all been reformed and developed.

The dulcimer is a traditional Chinese musical instrument introduced to China in the 17th century and has been transformed into an exotic instrument for over 400 years. During this time, the style and manner of playing the dulcimer have been restricted and modified by regional conditions and economic and cultural influences, and several unique schools have developed. Among the many schools of dulcimer, the northeastern dulcimer is unique in style and technique.

Liu Mingwan (2020) takes the performance techniques and teaching characteristics of northeastern dulcimer as the subject of her study. Through a comprehensive and systematic study and analysis, the performance techniques and teaching characteristics of northeastern dulcimer are clearly understood so that more students can absorb and learn from the experience while learning northeastern dulcimer and achieve the goal of integrating and applying what they have learned.

In the early 1950s, the teaching of dulcimer officially entered the stage of professional colleges. Since the reform and opening up, research on dulcimer teaching has been gradually developed. Dai Shan (2020) used CNKI and the Wenjin search of the National Library of China to collect and organize data, summarised the achievements of current dulcimer teaching research through quantitative visualization research, document classification, and data statistical analysis, and sorted out its historical development. Based on the study and sorting out these research results, we can further understand the development status and shortcomings of dulcimer teaching.

After 70 years of development in New China, Chinese dulcimer education has formed a comprehensive, systematic, and scientific education system from primary and middle school to undergraduate, postgraduate, and doctoral students. Compared with other countries, this educational system is unique. However, compared with the dulcimer education system, the construction of the teaching material system has yet to catch up. From the 1950s to the 1970s, there were no teaching materials for dulcimer education in China. Teachers used mimeograph printing to compose etudes or music, and they were not officially published. Although many kinds of dulcimer teaching materials have been published, there are still few special teaching materials in colleges. There are no professional teaching materials in ordinary colleges, and even amateur teaching materials are still used. Not only that, there are many problems in these

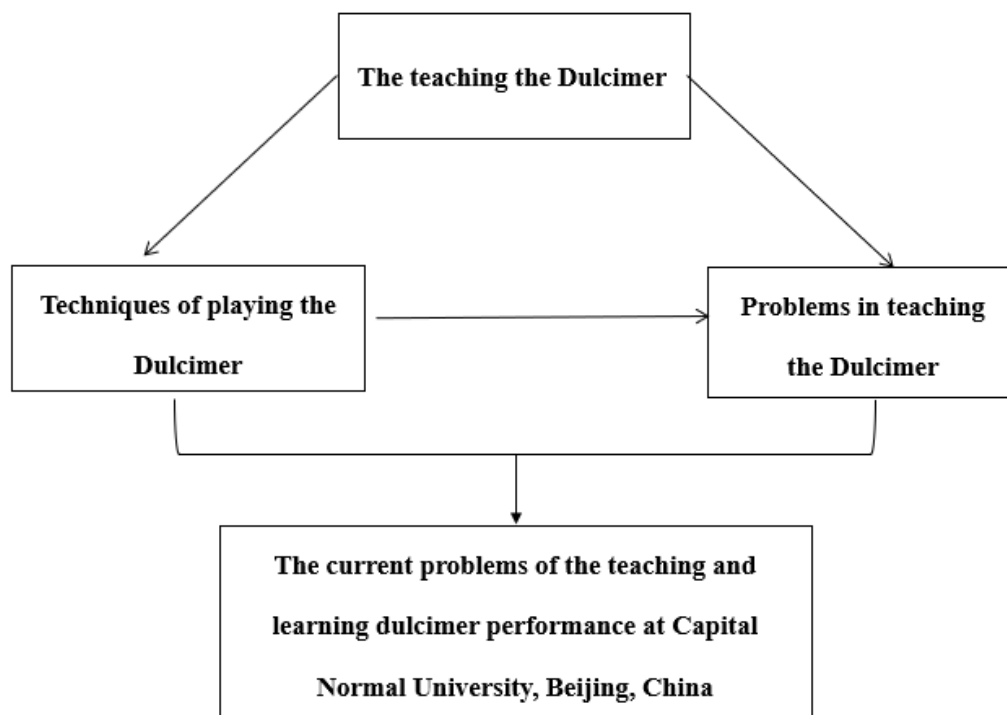
textbooks, such as unreasonable grading, errors in score examples, inconsistent notation, and non-standardization, which seriously affect and restrict the development of dulcimer education. Therefore, the construction of Chinese dulcimer teaching materials, including the construction of teaching materials in normal colleges, is imminent. Professor Li Lingling made constructive suggestions on constructing the Chinese dulcimer teaching material system, focusing on constructing dulcimer teaching materials in normal colleges and improving integration with primary and secondary school music education through the construction of teaching materials.

The classification and characteristics of the dulcimer Ensemble, the creation, rehearsal, and team building of the dulcimer Ensemble, and the teacher's college The effective transformation of the school dulcimer solo and ensemble teaching mode, the characteristics and breakthroughs of the dulcimer ensemble in normal colleges. Teacher Zhang Xia believes that dulcimer ensemble can be divided into mixed and single timbre ensembles, each with its emphasis and characteristics. In the teaching of normal colleges, the effective construction of a dulcimer ensemble can not only solve the performance problems of each student but also cultivate the ability of accompaniment and ensemble, exercise the ability of music perception such as harmony and orchestration, and the awareness of teamwork. Normal colleges and universities should pay more attention to teaching methods when carrying out dulcimer ensembles and to cultivating students' cooperation skills, teamwork awareness, and multi-skilled qualities in addition to technical requirements. Students should make full use of the comprehensive characteristics of normal colleges. While practicing dulcimer ensemble, they should strengthen their study of the chorus, vocal music, impromptu accompaniment, and dance, which will help students improve their comprehensive teaching ability when they are employed.

Research Objectives

1. To study the current problems in the performance and teaching of the dulcimer at the Capital Normal University.
2. To analyze the playing skills of the dulcimer and to propose solutions based on the existing problems in dulcimer teaching.

Conceptual Framework

Research Methodology

This study is based on qualitative research methods, using interviews between teachers and students and classroom observations.

Research Scope

Time: October 2021 to December 2022

Place: Capital Normal University, Beijing, China. This study is limited to teachers and students of dulcimer at the School of Music, Capital Normal University, Beijing. As such, it may only represent the current state of dulcimer teaching in some conservatories in China, especially in private colleges and universities as well as vocational institutions.

Person: A selection of 10 university professors and 10 students from Capital Normal University majoring in dulcimer.

Contents: To explore the current situation of teaching dulcimer in Capital Normal University and the problems encountered in the teaching process, and to analyze the skills of playing and improving the dulcimer.

Research Findings

1. The current situation of dulcimer teaching at Capital Normal University

Founded in 1954, Capital Normal University is a comprehensive teacher training university with a wide range of majors and is a key university that Beijing has invested heavily in the building. A study of the performance and teaching of the dulcimer in the School of Music at Capital Normal University was conducted to analyze the strengths and weaknesses that emerge

in the performance and teaching of the dulcimer and whether the format of dulcimer teaching needs to be updated. The researcher joined the dulcimer program at Capital Normal University as a student and observed classes at different levels. The dulcimer course at Capital Normal University follows the "three small and one big" format, with the addition of a group class (common class) to the original "one-to-one" teacher format. The format is simpler, but the overall approach and requirements of the reform are more comprehensive and include a variety of teaching methods and content.

1.1 Face-to-face individual lessons

The use of offline one-to-one teaching is a necessary teaching tool due to the special nature of the music profession. The dulcimer Programme at Capital Normal University has adopted this traditional teaching method while keeping up with the times and innovating to make the most of offline one-to-one teaching as it should be. The relatively small number of students in the dulcimer program at Capital Normal University has allowed the teachers to provide one-to-one tuition. The School of Music has set up one one-to-one weekly lesson for dulcimer students. The researcher participated in the research process as a student and found that the teachers could teach according to the students' needs while conducting one-to-one dulcimer lessons. The need has two meanings here: Firstly, it is the content of the lesson, the repertoire to be rehearsed, the specific performance requirements, and the content required by the dulcimer teacher as set out in the syllabus; Secondly, the dulcimer teacher will choose the most suitable content for the student and use the most suitable teaching form for that student, which is closely related to the teacher's choice of teaching content and teaching form, and is important for improving the quality of dulcimer teaching.

Most of the techniques require a good combination of fingers, wrists, and arms to produce a good sound when played on the dulcimer, which is the only way to express the piece's emotion with tension and perfectly interpret the musical style of the piece. Since the two-tone technique has always been a weakness in the researcher's studies, and since the researcher has some basic knowledge of the dulcimer and is interested in combining Chinese and Western music, the dulcimer teacher at Capital Normal University decided to teach "Poems and Paintings from the Heavenly Mountains" in a one-on-one, face-to-face lesson. It is set against the backdrop of the scenery and human characteristics of the Tianshan Mountains and unfolds in a unique Xinjiang musical style. The piece is divided into five parts: the poetic and picturesque introduction, the elegant and unpretentious theme, the fresh and transcendental interlude, the powerful and elegant allegro, and the endless recapitulation. Regarding tonal modality, the piece moves from the A Yu Yaku seven-tone mode to a six-tone mode with an E shang and a clear horn, and then to the A Yu Yaku seven-tone mode. In terms of the structure of the piece (Fig. 1), it can be divided into three parts in terms of tempo, reflecting the three-part style of the piece, and the central and repertoire material is unfolded in the presentation part. The composer's distinctive national tunings and adherence to strict Western compositional methods perfectly blend Eastern and Western musical styles, reflecting the cosmopolitan and national character of the dulcimer.

After one-on-one lessons with the teacher, the researcher has made great improvements in the technique of qizhu, which refers to a variety of two-note qizhu, including octave qizhu, in which both hands rise and fall together in different positions. When playing, it is necessary not only to keep the strength and tone of both hands in unison but also to keep both hands rising and falling simultaneously to achieve greater rhythm and volume and enrich the harmonic

effect. There are several places where the qizhu technique appears in the Tianshan Poems and Paintings, firstly in the octave qizhu in the introduction and secondly in the triplets in the large section of the flowery interlude. The third is the harmonic Chihuly at the beginning and end of the Allegro, which propels the music forward. The octave used in the introduction is an example (example 2) where a series of octaves are played loosely, then tightly, then loosely, then with a deep breath, from weak to strong, with the main aim of mastering the slow, fast and slow tightness of the notes. The melodic scale must be clear and coherent, with both hands balanced, reflecting the Xinjiang style of minor key coloring. Therefore, when playing the six consecutive octaves of the first phrase, do not exceed the strength of the mf notation in the score, but let yourself breathe first while driving your arms and wrists to complete the string-striking action to achieve the ideal tone and enhance the color effect of the piece.

When teaching face-to-face, the dulcimer teacher understands and grasps these specific circumstances of the subject matter according to each student's actual situation, level of professional knowledge, ability, degree, characteristics of ability, and even personal character, so that the teaching rhythm can be tightened and relaxed according to the actual situation of the student, starting from the actual situation. For example, when dealing with more introverted and introverted students, the dulcimer teacher will focus on leading the students to analyze the emotions conveyed by the piece, slowing down the teaching rhythm accordingly and leading the students to integrate their feelings into the process of playing. The teacher can use appropriate measures and methods according to different teaching contents, characteristics, and requirements to keep the teaching in a dynamic change, which is beneficial to the teacher's knowledge transfer, make the teaching atmosphere active, and avoid the dullness of the teaching material model. The teacher can teach the students according to their weaknesses and, at the same time, select the music content they like to learn to increase their interest in learning. In a way, this helps to meet the student's individual needs so that the one-to-one format is the most relevant and best suited to solving individual problems.

1) Group lessons

The ultimate goal of music school teaching is to train high-quality and comprehensive musical talents, and the ultimate goal of students' learning is to enter society. For this reason, the professors of dulcimer of Capital Normal University have incorporated many common elements from the perspective of teaching content, such as knowledge of music theory, music dynamics, information exchange, and introduction to experience, and have conducted group classes for students of the same year. Despite the group lessons, all the lessons must be progressive, with the difficulty of the lessons progressing from shallow to deep. dulcimer teachers at Capital Normal University teach according to their student's abilities, and it is impossible to use the same teaching methods for every student. However, it is still necessary for students to follow a certain learning sequence when teaching. Of course, there is no single, fixed sequence for teaching dulcimer technique from teacher to teacher. Each teacher's approach inevitably has many possibilities and a certain amount of variation.

While observing the first-year dulcimer class, the researcher found that for the dulcimer freshman, the teachers' teaching focused more on the habit formation of playing posture, string striking action, and basic bamboo technique, and the teachers mostly adopted the teaching

method of teacher demonstration and student imitation as the main method, through basic exercises and practice pieces, as well as the basic training of some musical materials, to master the technical movement norms of dulcimer articulation, i.e., to master the five points of "holding the bamboo, striking the strings, touching the hammer, supporting the hammer and giving force." The teacher will also be able to master the five points of "holding the bamboo, striking the strings, touching the hammer, supporting the hammer, and giving force." The basic training of the dulcimer begins with the single bamboo technique. It begins with mastering the technical movements of the wrist and fingers, which are combined with the striking string technique. The training of the wrist and fingers often focuses on developing the single bamboo technique from slow to fast. We should pay attention to the organic connection between wrist and finger movements and the whole arm and even the whole body; to the harmony and unity of force and relaxation; to the adjustment and unblocking of action parts and action forces; to the balanced cooperation between left and right hand; to the granularity and penetration of articulation training. At this stage, basic exercises can be used to lay the foundation. Then some practice pieces can be used to practice repeatedly, focusing on the basic exercises of scales, arpeggios, and chords in different keys and also selecting some musicality, technicality, and concentration of fast playing skills as teaching materials. It is important to make the playing of fast patterns precise, flexible, light, and clean, but also to pay attention to the smooth undulations of fast lines and their musical beauty.

The dulcimer teachers focus more on teaching students how to play the bamboo wheel, vibraphone, and linearity in their second year. Based on the single bamboo technique and balanced left and right-hand coordination, students continue to develop their skills in octave, double tone, and harmonic playing. Generally, basic drills and exercises can be used as the main material. However, the selection of appropriate music should also be taken into consideration. Coordination and synchronization of two-handed strikes result in a flush, whereas coordination and synchronization of two hands during bamboo transportation results in an even. When playing the harmonic levels, the melodic tones must be emphasized and given priority. The wrist and arm should be trained when playing the flush bamboo technique with continuous octaves of double and harmonic tones. Wrists regulate and cushion the entire playing organ (shoulder, upper arm, elbow, forearm, wrist, and fingers) and concentrate force and weight on the bamboo head. At this stage, the teacher also focuses on training students to play linear melodies and singing tunes, mainly through the bamboo wheel (double bamboo wheel, single bamboo wheel, harmony wheel) and bamboo tremolo (left and right tremolo, up and down tremolo), which are important performance techniques and means of expression for the dulcimer. This is an important technique and means of expression for the dulcimer. Starting with basic exercises and varying from a fixed to an odd number of bamboo wheels can lay the foundation. During training, attention should be paid to the strength, density, and evenness of the left and right bamboo rounds and quivers; the coherence, flow, undulation, and articulation of the phrases; and the inner singing and emotional musical expression.

Chamber music lessons

The famous pianist Fu Cong once said: "Without training in chamber music, one does not know the language of music." In many countries, the music education system attaches great importance to teaching chamber music and includes it as a compulsory subject in schools. Chamber music has always been integral to music education and popular culture. Unlike the

performance of a large symphony orchestra, it is more like a gathering of friends who meet and talk to each other, and every time they gain a little insight, a smile comes from the friends. The establishment and refinement of chamber music are one of the most prominent manifestations of collective teaching in the classroom. dulcimer chamber music teaching increased the practicality and practice of the original teaching, explored and cultivated students' inner potential and comprehensive abilities, focused on practical aspects, strengthened skill training, and encouraged students to build their professional skills based on a solid understanding of the basics to improve skills, expanded professional knowledge and related to the requirements of the time and society so that after graduation they can work in professional groups and schools music and art at high schools and high schools. The study of chamber music makes some similar demands as individual solo playing, but the differences are even more pronounced. Broadens the student's artistic horizons and enriches their musicality; it does not aim to develop individual skills but rather emphasizes the silent collaboration between the voices; teaches the ability to collaborate with others and pay more attention to listening and thinking during the performance; offers the student the opportunity to learn from others and to understand better, appreciate and express themselves; helps develop singing skills during the performance; helps to estimate and imitate changes in pitch; helps improve rhythmic perception. Ability to read sheet music in a combination of simple and pentatonic notation; the opportunity to take exams and practice on stage (in this case, together on stage). Chamber music lessons include duo, trio, quartet, quintet, small ensemble, and accompaniment (and improvisation). The unique tonal and timbral characteristics of the dulcimer (beautiful neutral tone, rich variation in interweaving, added variations, double voices, etc.) play an irreplaceable role in setting the mood, stabilizing the rhythm of the piece, mastering the tempo changes and emotional development of the piece, and working freely with other vocal parts. By using these characteristics, we can offer a wide range of combinations that will broaden the knowledge of the dulcimer and eliminate the problem of learning the dulcimer as a soloist. In addition to combinations according to performance forms and pieces, there are combinations according to grades, combinations according to degrees, combinations according to sex and height for visual effects on stage, when necessary, combinations with vocal music according to special needs, combinations with other ethnic instruments, and so on.

2. The problems and countermeasures in teaching the dulcimer at the Capital Normal University

The study was conducted by interviewing music teachers of dulcimer majors at Capital Normal University to grasp their teaching experience in teaching dulcimer majors. From the interviews with dulcimer majors, some problems of teaching dulcimer majors were identified to analyze how to improve the efficiency of teaching dulcimer majors. Students of dulcimer major at Capital Normal University can be divided into two categories: those with a strong foundation and those with an average foundation, depending on their previous major. dulcimer teachers at Capital Normal University actively teach both theory and practical classes. In general, the teachers teach the basic knowledge and playing techniques of the dulcimer in class, but teaching the correct way to play dulcimer needs to be addressed. Many dulcimer students

report problems with the power of the instrument when playing. Although the dulcimer program at Capital Normal University offers weekly one-to-one lessons for students, the main purpose of these lessons is to learn and improve, with little attention paid to the students' basic practice. As a result, teachers must emphasize the importance of teaching their students postural discipline as part of the overall teaching of the dulcimer.

Due to the epidemic, students have had very little access to the stage in recent years. The vast majority of students' daily practice is done independently in the piano room, resulting in the majority of students' real artistic practice opportunities being limited to mid-term and final exams each term. The lack of practical stage experience can cause students to become nervous and anxious when performing on stage, which can lead to a significant reduction in their level of performance and even interruptions and lack of musical expression, which can seriously affect their ability to perform at a normal level. Many students report that they cannot feel the piece's emotion when they play it, so their performance on the dulcimer lacks infectiousness. Teachers of dulcimer can help enrich the music content by guiding dulcimer players to use high and low timbres to emphasize the tension in the piece, enriching the performer and satisfying the aesthetic needs of the appreciative audience.

Recommendation

Theoretical Recommendation

In order to effectively promote the teaching of dulcimer, dulcimer teachers in comprehensive art colleges and universities should pay close attention to the scientific design of teaching content by the actual situation of students, the rationalization and application of music teaching materials, and the design of highly relevant, scientific and reasonable materials by the needs of society and the actual situation of students. dulcimer teachers must develop a curriculum that considers the unique characteristics of each of their students, the weaknesses of current teaching materials, and how to improve them to meet the demands of today's students better. In practice, teachers must increase the proportion of theoretical knowledge, such as information on the evolution of traditional and modern dulcimer and the development of dulcimer in the world, when planning the teaching program for students with little contact with dulcimer and do not have basic knowledge. When determining the course content for professional students, teachers must effectively categorize the content according to the difficulty level and organize the teaching program according to the category to avoid boring content. Teachers must also select interesting and specialized materials for students at their own pace to improve their performance skills and give them a real sense of the charm of dulcimer.

Practical Recommendations

Due to time and space restrictions, only Capital Normal University's Dulcimer course was selected for this study, which is somewhat one-sided. Future research is expected to bring innovative perspectives to the teaching of dulcimer and provide more scientific, effective, and accurate suggestions and countermeasures to improve the teaching methods and the heritage of dulcimer as an excellent traditional folk culture. There are still many problems and controversies in the teaching reform of dulcimer, and more in-depth research is needed to

improve the teaching of dulcimer in universities. Hence, future research on the reform of dulcimer teaching can build on previous research, accumulate experience, draw on the strengths of others, use scientific thinking to explore new reform methods and strive to cultivate high-quality dulcimer teachers at the university level.

References

- Dai, S. (2020). An overview of research on the teaching of the Chinese yangqin since the reform and opening up. *Art Review*, (16)
- Liu, M. (2020). Study on the performance skills and teaching characteristics of the northeastern yangqin. *Yellow River Sound*, (02).
- Rui, L. (1996). A Brief Discussion on Yangqin Teaching, *Journal of Nanjing Arts College (Music and Performance)*, (03).
- Zhang, R. (1994). A little reflection on the teaching of Yangqin. *Journal of Tianjin Conservatory of Music*, (2)

แนวทางการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน
อำเภอเมือง จังหวัดตาก

**Guidelines for Solid Waste Management in Nam Reum Sub-district
Administrative Organization, Muang District, Tak Province**

สุภาษา บุญยงค์ และ กัมปนาท วงษ์วัฒนพงษ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Suphasa Boonyong and kampanart wongwatthanaphong

Pibulsongkram Rajabhat University

Corresponding author, E-mail : Suphasa.b@psru.ac.th

บทคัดย่อ*

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาสภาพการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดตาก 2) เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดตาก 3) เสนอแนวทางการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดตาก ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมวิธี ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ

ใช้การศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่างคือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป จำนวน 386 คน ที่ได้จากสูตรของยามานะ เครื่องมือ คือ แบบสอบถาม ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.873 วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t-test และ F-test และการวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบการสัมภาษณ์เชิงลึก กับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 9 คน เครื่องมือ คือ แบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์โดยรูปแบบข้อมูลเชิงพรรณนาความ ผลการวิจัยพบว่า

1) การบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน พบว่า การบริหารจัดการขยะมูลฝอยโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน

2) การทดสอบการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน พบว่า ประชาชนที่มี เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาอยู่ในพื้นที่ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการขยะมูลฝอย ไม่แตกต่างกัน และ

3) แนวทางการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน พบว่า แนวทางการบริหารจัดการขยะมูลฝอยเป็นกระบวนการที่องค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน ต้องดำเนินการแบบมีส่วนร่วมโดยองค์การบริหารส่วนตำบลต้องให้การสนับสนุน โครงการ และกิจกรรมที่สนับสนุน ส่งเสริมองค์ความรู้

* วันที่รับบทความ : 20 มีนาคม 2566; วันที่แก้ไขบทความ 23 พฤษภาคม 2566; วันที่ตอบรับบทความ :24 พฤษภาคม 2566

ความเข้าใจ และการปฏิบัติ ตามหลัก 3Rs คือ การลดการใช้ การใช้ซ้ำ และการแปรรูปนำกลับมาใช้ใหม่ เพื่อให้ประชาชนได้นำไปดำเนินการในครัวเรือนในชุมชน โดยให้ความสำคัญกับทรัพยากรที่มีอยู่ด้วยกระบวนการแบบมีส่วนร่วมที่ว่า “คิดก่อนใช้ ใช้แล้วใช้อีก นำกลับมาใช้ใหม่” ซึ่งก็เป็นหลักการของ 3Rs การดำเนินการตามหลักการนี้ก็จะสามารถลดปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นได้ และยังสามารถนำกลับมาใช้ประโยชน์ได้อย่างคุ้มค่า แทนที่จะถูกทิ้งแล้วนำไปกำจัด เมื่อดำเนินการตามหลักการนี้แล้ว ขยะมูลฝอยที่เหลือใช้จากหลักการ 3Rs แล้ว ควรนำไปกำจัดตามหลักวิชาการ หรือการนำไปแปรรูปเป็นน้ำมันสังเคราะห์และผลิตจำหน่ายไฟฟ้า ด้วยกระบวนการต้นแบบของโรงงานแปรรูปจากขยะไปสู่น้ำมัน และแปรรูปเป็นไฟฟ้าต่อไป

คำสำคัญ : การบริหารจัดการ; ขยะมูลฝอย; องค์การบริหารส่วนตำบล

Abstract

The objectives of this research were: 1) to study the state of the solid waste management in Nam Reum Sub-district Administrative Organization, Muang District, Tak Province, 2) to compare the personal factors and the solid waste management in Nam Reum Sub-district Administrative Organization, Muang District, Tak Province, and 3) to present the guidelines for the solid waste management in Nam Reum Sub-district Administrative Organization, Muang District, Tak Province. This study applied the Mixed Method Research with the Quantitative Research by the Survey Research. The sample was 386 people who was more than 18 years old from the table of Yamane. The tool of this study was the questionnaire with the 0.873 of reliability. The statistics used Frequency, Percentage, Mean, Standard Deviation, t-test and F-test with One-Way ANOVA. Moreover, the Qualitative Research used the in-depth interview from 9 key informants and the data analysis with the description. The results of the research were as follows: 1) Overall, the state of the solid waste management was at the high level. 2) The comparison of the personal factors to the solid waste management found that the people having the different gender, age, status, education, occupation, income and duration of living in this area had no the different opinion to the solid waste management The hypothesis was denied. and 3) The guidelines for the solid waste management were the Sub-district Administrative Organization should have the participatory operation by supporting the projects and activities in supporting and promoting the knowledge, understanding and practice in 3Rs: reducing, reusing and recycling, give the importance in the resources with the participatory process “Think before use, reuse, and recycle”. The practice in 3Rs could reduce the solid waste and recycle them worthily. The solid waste that remained from the 3Rs should eliminate in the academic principles or transform to the synthetic oil and produce the electricity with the model process of the processing plant to the oil and electricity

Keywords : Managemen; Solid Waste; Sub-district Administrative Organization

บทนำ

ปัญหาขยะที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน เป็นปัญหาที่กระทบกับสิ่งแวดล้อมที่สำคัญประการหนึ่งของชุมชนทุกประเทศทั่วโลก โดยสาเหตุหลักที่ทำให้เกิดปัญหาขยะมูลฝอยคือการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาประเทศทั้งทางด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคมทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแบบก้าวกระโดดจากที่เคยเป็นสังคมแบบเกษตรกรรมไปสู่สังคมแบบอุตสาหกรรม ทำให้อัตราการเจริญเติบโตของประชากรและการขยายตัวของสังคมเมืองเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับความมั่งคั่งและขาดจิตสำนึกถึงผลเสียที่เกิดขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จากการทิ้งขยะลงตามพื้นหรือแหล่งน้ำ การผลิตหรือใช้สิ่งของมากเกินไปจนความจำเป็น เช่น การผลิตสินค้าที่มีกระดาษหรือพลาสติกหุ้มหลายชั้น ทำให้มีขยะมูลฝอยจำนวนมาก และปัญหาอันเนื่องมาจากการขยายตัวของครัวเรือนและประชากรที่ได้มีการเพิ่มขึ้นตลอดเวลา การส่งเสริมการท่องเที่ยว มีการบริโภคเพิ่มมากขึ้นจึงส่งผลให้จำนวนปริมาณขยะมูลฝอยในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น (ยุทธพงษ์ ดาวศรี, 2564) โดยในปี 2564 มีปริมาณขยะมูลฝอยชุมชนเกิดขึ้นประมาณ 24.98 ล้านตัน (ลดลงจากปี 2563 ร้อยละ 1 ปี 2563 เกิดขึ้น 25.37 ล้านตัน) ในส่วนของสถานการณ์ของเสียอันตรายจากชุมชนปี 2564 มีปริมาณของเสียอันตรายจากชุมชนเกิดขึ้น 669,518 ตัน (เพิ่มขึ้นจากปี 2563 ร้อยละ 1.6 ปี 2563 มีปริมาณ 658,651 ตัน) ส่วนใหญ่เป็นซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ 435,187 ตัน (ร้อยละ 65) และของเสียอันตรายประเภทอื่นๆ เช่น แบตเตอรี่ ถ่านไฟฉาย ภาชนะบรรจุสารเคมี กระป๋องสเปรย์ 234,331 ตัน (ร้อยละ 35) นอกจากนี้สถานการณ์มูลฝอยติดเชื้อ ในปี 2564 มีปริมาณมูลฝอยติดเชื้อเกิดขึ้น 90,009.23 ตัน เพิ่มขึ้นจากปี 2563 ร้อยละ 87 (ปี 2563 มีปริมาณ 47,962 ตัน) (กรมควบคุมมลพิษ, 2565)

ตำบลน้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดตาก มีทั้งหมด 11 หมู่บ้าน ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลขององค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน จากการดำเนินงานที่ผ่านมาทางองค์การบริหารส่วนตำบลได้บริหารจัดการขยะร่วมกับเทศบาลเมืองตาก แต่กระนั้นทางองค์การบริหารส่วนตำบลก็ให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการขยะมูลฝอยดังปรากฏในแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.2561-2565) และปรากฏในแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.2566-2570) ซึ่งมีข้อความที่ตรงกันในยุทธศาสตร์ที่ 4 ด้านบริหารจัดการและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ว่าด้วยเรื่อง “การจัดระบบการจัดการขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล การสร้างจิตสำนึกในการดูแลรักษา อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เขตพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อนเป็นทางผ่านไปสู่สี่แยกอินโดจีน ซึ่งเมื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (AEC) แล้วปัญหาที่ตามมาคือ มลพิษจากของเสียข้ามแดน เช่น อาจมีขยะข้ามแดน ในเบื้องต้น ณ ปัจจุบัน องค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน ได้พยายามที่จะจัดหาพื้นที่สำหรับบริหารจัดการขยะเป็นของตนเอง จัดหางบประมาณในการดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดการขยะจากต้นกำเนิด จัดให้มีโครงการคัดแยกขยะ เพื่อลดปริมาณขยะที่ต้องกำจัด และนำสิ่งของที่ยังคงประโยชน์อยู่กลับมาใช้ใหม่” (องค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน, 2565)

จะเห็นได้ว่าการบริการจัดการขยะมูลฝอยชุมชนควรพิจารณาดำเนินการตามลำดับขั้นของการจัดการขยะที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยลำดับแรกเริ่มจากการหาทางลดปริมาณขยะและการใช้ซ้ำเพื่อไม่ให้เกิดขยะ จากนั้นพิจารณานำวัสดุในขยะที่ทิ้งจากชุมชนมารีไซเคิล หรือหมักทำปุ๋ย ในส่วนของขยะที่ไม่สามารถรีไซเคิล ควรนำไปเข้ากระบวนการเปลี่ยนขยะให้เป็นพลังงาน ขยะที่ไม่สามารถบำบัดด้วยวิธีการดังกล่าวได้และขยะที่เหลือจากกระบวนการต่าง ๆ นำไปฝังกลบ กระบวนการเหล่านี้ นอกจากจะเป็นวิธีการลดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ แล้วยังช่วยลดการใช้พลังงาน ลดพื้นที่ฝังกลบและลดปริมาณมลพิษด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวทางการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดตาก” เพื่อศึกษาการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน ประสพปัญหาอย่างไร และควรมีแนวทางอย่างไรต่อการบริหารจัดการขยะทั้งในปัจจุบันและอนาคต เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดตาก
2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดตาก
3. เพื่อเสนอแนวทางการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล น้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดตาก

ระเบียบวิธีวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ จากการแจกแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ประกอบด้วย 1) ประชากร คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปี ขึ้นในเขตตำบลน้ำร้อน จำนวน 11,350 คน (องค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน, 2565) 2) กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ในเขตตำบลน้ำร้อน จำนวน 386 คน ได้จากการแทนค่าในสูตรของยามานะ (Yamane) 3) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ ผู้นำท้องถิ่นและผู้นำท้องที่ หน่วยงานที่ประสบผลสำเร็จในการบริหารจัดการขยะ และเอกชนผู้แปรรูปขยะมูลฝอย จำนวน 9 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ประกอบด้วย 1) ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจรายการ 2) สภาพการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน เป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ 3) ปัญหาและแนวทางการบริหารจัดการขยะ มูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน เป็นแบบสอบถามปลายเปิด โดยสร้างมาจากการศึกษาเอกสาร แนวคิด และทฤษฎี เพื่อ

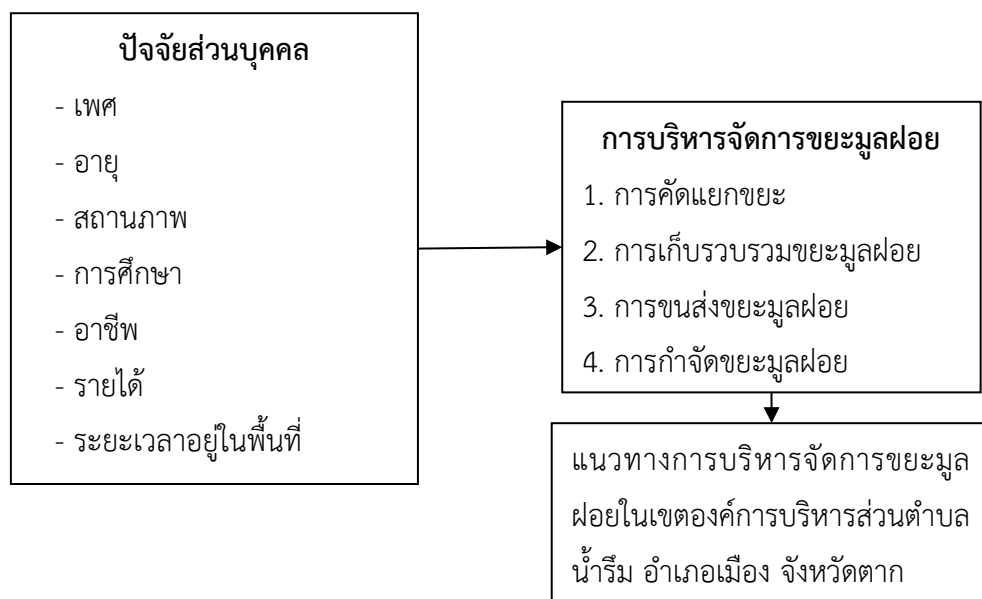
กำหนดวัตถุประสงค์ กรอบแนวคิด และดำเนินการสร้างและปรับแบบสอบถาม โดยเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 3 ท่าน โดยมีค่าความสอดคล้องในแต่ละข้อตั้งแต่ 0.5 - 1.0 และนำไปหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) กับประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป จำนวน 30 คน ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.873

3. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล คือ ขอนหนังสือจากคณะสังคมศาสตร์และการพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เพื่อนำไปขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยเก็บข้อมูลกับประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป จำนวน 386 คน ชี้แจงให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัยแล้วนำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจความถูกต้อง และข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์และประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ต่อไป

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ 1) สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) คือ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) 2) สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) สถิติที่ใช้คือ การทดสอบค่า t-test (Two-Independent Sample Test) และการทดสอบค่า F-test (One Way ANOVA) และ 3) การวิเคราะห์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา ประกอบบริบท นำเสนอเป็นความเรียงประกอบตาราง โดยการแจกแจงความถี่ของผู้ตอบคำถามปลายเปิด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยสังเคราะห์มาจากหลักการของกรมอนามัย (2553) และกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น (2550) โดยผู้วิจัยได้สรุปมาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย ตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 สภาพการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอมือง จังหวัดตาก

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอมือง จังหวัดตาก

ลำดับ	การบริหารจัดการขยะมูลฝอย	ระดับความคิดเห็น		
		$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1.	ด้านการคัดแยกขยะ	3.77	0.77	มาก
2.	ด้านการเก็บรวบรวมขยะมูลฝอย	3.74	0.67	มาก
3.	ด้านการขนส่งขยะมูลฝอย	3.75	0.61	มาก
4.	ด้านการกำจัดขยะมูลฝอย	3.75	0.67	มาก
ภาพรวม		3.75	0.48	มาก

จากตาราง 4 พบว่า การบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอมือง จังหวัดตาก โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.75$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ

การคัดแยกขยะ รองลงมา คือ การกำจัดขยะมูลฝอย การขนส่งขยะมูลฝอย และการเก็บรวบรวมขยะมูลฝอยตามลำดับ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดตาก

ตาราง 2 ผลสรุปการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดตาก

ตัวแปรต้น	ตัวแปรตาม	ค่า t	ค่า F	Sig	ผลการศึกษา	
					ยอมรับ	ปฏิเสธ
เพศ	การบริหารจัดการขยะมูลฝอย	-0.205	-	0.861	-	✓
อายุ	การบริหารจัดการขยะมูลฝอย	-	0.306	0.821	-	✓
สถานภาพ	การบริหารจัดการขยะมูลฝอย	-	0.331	0.718	-	✓
การศึกษา	การบริหารจัดการขยะมูลฝอย	-	0.405	0.845	-	✓
อาชีพ	การบริหารจัดการขยะมูลฝอย	-	0.787	0.534	-	✓
รายได้	การบริหารจัดการขยะมูลฝอย	-	0.973	0.405	-	✓
ระยะเวลาอยู่ในพื้นที่	การบริหารจัดการขยะมูลฝอย	-	3.606	0.014	-	✓

จากตาราง 2 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ประชาชนที่มี เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาอยู่ในพื้นที่ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดตาก ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 แนวทางทางการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำ รึม อำเภอเมือง จังหวัดตาก

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) จำนวน 9 คน คือ ผู้นำท้องถิ่นและผู้นำท้องที่ หน่วยงานที่ประสบผลสำเร็จในการบริหารจัดการขยะ และเอกชนผู้แปรรูปขยะมูลฝอย สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทาง การบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำรึม อำเภอเมือง จังหวัดตาก ผู้วิจัยสรุปข้อมูล การสัมภาษณ์ได้ ดังนี้ แนวทางทางการบริหารจัดการขยะมูลฝอยเป็นกระบวนการที่องค์การบริหารส่วนตำบลน้ำ รึม ต้องดำเนินการแบบมีส่วนร่วมโดยองค์การบริหารส่วนตำบลต้องให้การสนับสนุน โครงการ และกิจกรรมที่ สนับสนุน ส่งเสริมองค์ความรู้ ความเข้าใจ และการปฏิบัติ ตามหลัก 3Rs คือ การลดการใช้ การใช้ซ้ำ และการ แปรรูปนำกลับมาใช้ใหม่ เพื่อให้ประชาชนได้นำไปดำเนินการในครัวเรือนในชุมชน โดยให้ความสำคัญกับ ทรัพยากรที่มีอยู่ด้วยกระบวนการแบบมีส่วนร่วมที่ว่า “คิดก่อนใช้ ใช้แล้วใช้อีก นำกลับมาใช้ใหม่” ซึ่งก็เป็น หลักการของ 3Rs การดำเนินการตามหลักการนี้ก็จะสามารถลดปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นได้ และยังสามารถนำกลับมา ใช้ประโยชน์ได้อย่างคุ้มค่า แทนที่จะถูกทิ้งแล้วนำไปกำจัด เมื่อดำเนินการตามหลักการนี้แล้ว ขยะมูลฝอยที่ เหลือใช้จากหลักการ 3Rs แล้ว ควรนำไปกำจัดตามหลักวิชาการ หรือการนำไปแปรรูปเป็นน้ำมันสังเคราะห์ และผลิตจำหน่ายไฟฟ้า ด้วยกระบวนการต้นแบบของโรงงานแปรรูปจากขยะไปสู่น้ำมัน และแปรรูปเป็นไฟฟ้า ต่อไป

อภิปรายผลการวิจัย

สภาพการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำรึม อำเภอเมือง จังหวัดตาก พบว่า การบริหารจัดการขยะมูลฝอยโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า มีการคัดแยกขยะมูลฝอย เพื่อเป็นการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างคุ้มค่าที่สุด และเป็นการลดความสูญเสียของทรัพยากร เก็บ รวบรวมขยะมูลฝอยโดยแยกตามประเภทและชนิดของขยะอย่างสม่ำเสมอ องค์การบริหารส่วนตำบลน้ำรึมจัดภาชนะ รองรับขยะหรือสถานที่เก็บกักขยะตามลักษณะของขยะ เช่น จัดหาภาชนะหรือสถานที่เก็บกักขยะย่อยสลาย ขยะรีไซเคิล ขยะย่อยสลาย ขยะทั่วไป และขยะอันตราย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมบูรณ์ ปัญญาธนกร, อภิวัฒน์ สมานธิ และวิวัฒน์ ฤทธิมา (2562) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการบริหารจัดการขยะอย่างยั่งยืนในพื้นที่ เทศบาลเมืองควนลัง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อแนว ทางการบริหารจัดการขยะในพื้นที่เทศบาล เมืองควนลัง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยภาพรวมอยู่ใน ระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากในทุกด้าน และงานวิจัยของอรณันท์ คำยิ่ง (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางในการจัดการมูลฝอยของชุมชนแคมป์สน อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน ผลการวิจัยพบว่าระดับการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการกำจัดมูลฝอย ใน ชุมชนแคมป์สน อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า การมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการกำจัดมูลฝอยในชุมชน แคมป์สน อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

การทดสอบการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดตาก พบว่า ประชาชนที่มี เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาอยู่ในพื้นที่ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดตาก ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมบุรณ์ ปัญญาธนกร, อภิวัฒน์ สมานธิ และวิวัฒน์ ฤทธิมา (2562) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการบริหารจัดการขยะอย่างยั่งยืนในพื้นที่เทศบาลเมืองควนลัง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อแนวทางการบริหาร จัดการขยะในพื้นที่เทศบาลเมืองควนลัง จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนที่มีอายุ อาชีพและ ระยะเวลาการอาศัยอยู่ในพื้นที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อแนวทางการบริหารจัดการขยะในพื้นที่เทศบาลเมืองควนลังแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และประชาชนที่มีเพศ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อแนวทางการบริหารจัดการขยะในพื้นที่เทศบาลเมือง ควนลังไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

แนวทางการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน อำเภอเมือง จังหวัดตาก พบว่า แนวทางการบริหารจัดการขยะมูลฝอยเป็นกระบวนการที่องค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน ต้องดำเนินการแบบมีส่วนร่วมโดยองค์การบริหารส่วนตำบลต้องให้การสนับสนุน โครงการ และกิจกรรมที่สนับสนุน ส่งเสริมองค์ความรู้ ความเข้าใจ และการปฏิบัติ ตามหลัก 3Rs คือ การลดการใช้ การใช้ซ้ำ และการแปรรูปนำกลับมาใช้ใหม่ เพื่อให้ประชาชนได้นำไปดำเนินการในครัวเรือนในชุมชน โดยให้ความสำคัญกับทรัพยากรที่มีอยู่ด้วยกระบวนการแบบส่วนร่วมที่ว่า “คิดก่อนใช้ ใช้แล้วใช้อีก นำกลับมาใช้ใหม่” ซึ่งก็เป็นหลักการของ 3Rs การดำเนินการตามหลักการนี้ก็จะสามารถลดปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นได้ และยังสามารถนำกลับมาใช้ประโยชน์ได้อย่างคุ้มค่า แทนที่จะถูกทิ้งแล้วนำไปกำจัด เมื่อดำเนินการตามหลักการนี้แล้ว ขยะมูลฝอยที่เหลือใช้จากหลักการ 3Rs แล้ว ควรนำไปกำจัดตามหลักวิชาการ หรือการนำไปแปรรูปเป็นน้ำมันสังเคราะห์ และผลิตจำหน่ายไฟฟ้า ด้วยกระบวนการต้นแบบของโรงงานแปรรูปจากขยะไปสู่น้ำมัน และแปรรูปเป็นไฟฟ้าต่อไปซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอรณันท์ คำยิ่ง (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางในการจัดการมูลฝอยของชุมชนแคมป์สน อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ ผลการวิจัยพบว่า แนวทางในการจัดการมูลฝอยของชุมชนแคมป์สน อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ มีดังนี้ 1) การจัดทำข้อมูลพื้นฐานของชุมชนและสำรวจแหล่งกำเนิดขยะมูลฝอย 2) วิเคราะห์องค์ประกอบมูลฝอยเพื่อได้ข้อมูลด้านลักษณะขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นในชุมชน 3) สร้างการมีส่วนร่วมของชุมชน สร้างเครือข่ายชุมชน โดยเน้นการให้ชุมชน มีส่วนร่วมในการเสนอแผนงาน/โครงการ/กิจกรรมที่ต้องการดำเนินงานในพื้นที่ 4) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินงานร่วมกับชุมชน ในการจัดทำแผนงาน/โครงการและดำเนินกิจกรรมตามแผนงาน/โครงการฯ 5) ติดตามและประเมินผลในการดำเนินแผนงาน/โครงการ/กิจกรรม 6) การสรุปผลการดำเนินงาน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ผู้นำขององค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อนควรกำหนดยุทธศาสตร์ การวางแผน การดำเนินการแบบมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการขยะมูลฝอย
2. องค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อนควรสนับสนุน โครงการ และกิจกรรมต่าง ๆ ที่สนับสนุน ส่งเสริมองค์ความรู้ ความเข้าใจ และการปฏิบัติ ตามหลัก 3Rs ในการบริหารจัดการขยะมูลฝอย
3. องค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน ควรสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่เพื่อสร้างระบบกำจัดขยะแบบครบวงจรร่วมกับภาคเอกชนในพื้นที่ เพื่อแปรรูปขยะมูลฝอยที่เหลือใช้จากหลักการ 3Rs แล้ว นำไปกำจัดตามหลักวิชาการ หรือการนำไปแปรรูปเป็นน้ำมันสังเคราะห์และผลิตจำหน่ายไฟฟ้า ต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารจัดการขยะมูลฝอยที่ประสบผลสำเร็จในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน และองค์การบริหารส่วนตำบลอื่นต่อไป
2. ควรมีการวิจัยการบูรณาการดำเนินงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน และตำบลอื่นต่อไป
3. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบที่เหมาะสมปัจจัยและเงื่อนไขต่อความสำเร็จในการบริหารจัดการขยะมูลฝอยแบบร่วมมือระหว่างองค์กรภาครัฐและเอกชนต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กรมควบคุมมลพิษ. (2565). องค์ความรู้ “การเสริมสร้างศักยภาพองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดการสิ่งแวดล้อม”. กรุงเทพฯ : กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.
- กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น. (2550). มาตรฐานการจัดการขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล. กรุงเทพฯ : กระทรวงมหาดไทย.
- กรมอนามัย. (2553). คู่มือการประเมินผลกระทบต่อสุขภาพ กรณีการจัดการขยะมูลฝอยสำหรับ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพฯ : กระทรวงสาธารณสุข.
- สมบูรณ์ ปัญญาธนกร, อภิวัฒน์ สมบัติ และวิวัฒน์ ฤทธิมา. (2562). แนวทางการบริหารจัดการขยะอย่างยั่งยืนในพื้นที่เทศบาลเมืองควนลัง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา. การประชุมมหาดไทยวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 10 ณ ห้องประชุม อาคารคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา วันที่ 12 – 13 กรกฎาคม 2562 : 485-500.

องค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน. (2565). แผนพัฒนาท้องถิ่น (2561-2565). ตาก : องค์การบริหารส่วนตำบลน้ำร้อน.

อรรถนันท์ คำยิ่ง. (2564). แนวทางในการจัดการมูลฝอยของชุมชนแคมป์สน อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน. วิทยานิพนธ์นี้รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์). วิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและ
ขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร

**Factors Affecting the Success in Operating the Community Enterprise of
Community Rice Production and Propagation Group, Ngio Rai Subdistrict
Taphan Hin District, Phichit Province**

ศุภวรรณ คงเสมา และ กัมปนาท วงษ์วัฒนพงษ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Suphawan Kongsema and Kampanart Wongwatthanaphong

Pibulsongkram Rajabhat University, Thailand

Corresponding author, E-mail : suphawan.ko@psru.ac.th

บทคัดย่อ*

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับความสำเร็จในการดำเนินงาน 2) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงาน และ 3) ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะต่อการดำเนินงาน ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ ประชากร คือ สมาชิกของวิสาหกิจชุมชน จำนวน 398 คน โดยเก็บจากประชากรทั้งหมด เครื่องมือ คือ แบบสอบถาม คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย พบว่า ความสำเร็จในการดำเนินงานโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และจากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำกับความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าว 3) ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะต่อการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย พบว่า ควรพัฒนาองค์ความรู้ให้กับสมาชิกกลุ่มในการบริหารจัดการกลุ่มพึ่งพากัน ภาครัฐควรให้การสนับสนุนจากด้านงบประมาณเพื่อไปทัศนศึกษาดูงานวิสาหกิจชุมชนที่ประสบความสำเร็จแล้ว เพื่อนำมาพัฒนาในการดำเนินงาน รวมทั้งการทำแผนการตลาดให้สมาชิกสามารถขายเมล็ดพันธุ์ข้าวได้ทั้งหมดที่มีการผลิตในรอบฤดูกาลผลิต โดยมีการเชื่อมโยงเครือข่ายระหว่างกลุ่มเกษตรกรในพื้นที่ใกล้เคียงให้สามารถกระจายเมล็ดพันธุ์ข้าวได้ทันเวลา และควรใช้สื่อราชการผ่านช่องทางสื่อโปสเตอร์ ผ่านช่องทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์วีดีโอ ในการการบริหารจัดการการดำเนินงาน และการประชาสัมพันธ์ของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน

* วันที่รับบทความ : 20 มีนาคม 2566; วันที่แก้ไขบทความ 12 มิถุนายน 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 16 มิถุนายน 2566

คำสำคัญ : ปัจจัยที่ส่งผล; ความสำเร็จในการดำเนินงาน; วิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าว

Abstract

The objectives of this study were to study : 1) the level of success in operating 2) the relationship between the factors affecting the success in operating , and 3) the problems, obstacles, and suggestions for operating. This study applied Quantitative Research. The sample was 398 members of the community enterprise. The data were collected by using the questionnaire and analyzed by employing frequency, percentage, mean, standard deviation, Pearson Product Moment Correlation Coefficient, and content analysis.

The research results were as follows: 1) Overall, the level of success in operating the community enterprise of the community rice production and propagation group was at a high level. 2) The relationship between the factors affecting the success in operating the community enterprise of the community rice production and propagation group was found that the factors affecting the success in operating were at a high level. When considering each aspect, it was found that local wisdom was at the highest level. Then, it was the entrepreneur, the participation of the community, the leadership, and support from the government sector. These factors had a positive relationship in low level to the success of operating the community enterprise of the community rice production and propagation group. And 3) The problems, obstacles, and suggestions for operating the community enterprise of the community rice production and propagation group were found that the community enterprise should develop the knowledge of the members in the interdependent management. The government sector should support the budget to study trips of the community enterprise successfully for the development of the operation and making the marketing plan in selling the rice propagation in the duration of production with connecting the network between the farmers in the close area to distribute the rice seed in time and use the media through the poster, electronics, and video in managing the operation and the public relations of the community enterprise.

Keywords : Factors Affecting, Success in Operating; Community Enterprise of Community Rice Production and Propagation Group

บทนำ

กระแสโลกยุคโลกาภิวัตน์มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้สังคมไทยได้รับผลกระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น การเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจที่ผ่านมามีประเทศไทยต้องเผชิญกับสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เป็นเหตุให้รัฐบาลเล็งเห็นถึงความจำเป็นที่ต้องเพิ่มศักยภาพและโอกาสให้กับประชาชน เพื่อให้ประชาชนสามารถดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพและมั่นคงซึ่งเป็นแนวทางในการสร้างความเข้มแข็งกับภาคประชาชนให้สามารถยืนหยัดได้ด้วยตนเอง และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับรากหญ้า ตามนโยบายแห่งรัฐด้านการสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจรากหญ้า มุ่งพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนในระดับรากหญ้าของประเทศไทยให้มีความเข้มแข็งส่งเสริมชุมชนในการจัดการเรียนรู้ การจัดการทรัพยากรการผลิต การตลาด และการจัดการทุนให้เกิดประโยชน์แก่ชุมชน บนพื้นฐานของการสร้างความมั่นคง ความ

สงบ และระบบนิเวศน์ของสังคมโดยรวม โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่งเสริมให้ประชาชนรวมกลุ่มกันประกอบการในแนวทาง “วิสาหกิจชุมชน” อันเป็นการประกอบการเพื่อการพึ่งตนเองของครอบครัว ชุมชน และระหว่างชุมชน โดยนำวัตถุดิบ ทรัพยากร และภูมิปัญญาของชุมชน รวมทั้งงานวิจัยต้นแบบสร้างสรรค์ผลผลิต เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเรียนรู้ของชุมชน (กัญญามาน อินทหว่าง และคณะ, 2554)

วิสาหกิจชุมชนจึงเป็นการดำเนินการเกี่ยวกับการผลิตสินค้า การให้บริการ หรือการอื่นๆ ที่ดำเนินการโดยคณะบุคคลที่มีความผูกพัน มีวิถีชีวิตร่วมกันและรวมตัวกันประกอบกิจการดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นนิติบุคคลในรูปแบบใด หรือไม่เป็นนิติบุคคล เพื่อสร้างรายได้และเพื่อการพึ่งพาตนเองของครอบครัว ชุมชนและระหว่างชุมชน “วิสาหกิจชุมชน” จัดเป็นองค์กรภาคประชาชนที่ไม่มีรูปแบบไม่ได้เป็นนิติบุคคลตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การสนับสนุนจึงไม่เป็นระบบและไม่มีเอกภาพส่งผลให้มีปัญหาในการดำเนินงานเพราะวิสาหกิจชุมชนบางแห่งไม่เป็นที่ยอมรับของหน่วยงานรัฐหรือภาคเอกชน และบางครั้งมีการสนับสนุนจากภาครัฐแต่ไม่ตรงความต้องการที่แท้จริง (ขวลิต ศุภศักดิ์ธารง, 2561) การพัฒนาวิสาหกิจชุมชนเพื่อให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจทั้งในระดับชุมชนและระดับประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) ในยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศที่มีแผนงานที่สนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนฐานรากและชุมชนเข้มแข็ง จะมุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนผ่านเครือข่ายวิสาหกิจเพื่อสังคม/วิสาหกิจชุมชน ซึ่งจากนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจเรื่องนี้สามารถนำไปสู่การสร้างศักยภาพให้กับชุมชนเพื่อสนับสนุน การประกอบธุรกิจแบบวิสาหกิจชุมชน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560)

วิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี่วราย บ้านต้นชุมแสง หมู่ที่ 1 ตำบลจี่วราย อำเภอดงพวน จ.จังหวัดพิจิตร เกิดขึ้นจากการพูดคุยกันในวงสนทนาของกลุ่มเพื่อนเกษตรกรด้วยกัน ทำให้เกิดการสะท้อนปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นในชุมชน และนำไปสู่กระบวนการคิดที่ต้องการจะแก้ไขปัญหาดังกล่าวต่อมาได้รับงบประมาณสนับสนุนเกี่ยวกับเมล็ดพันธุ์ข้าวจาก "สำนักงานเกษตรอำเภอดงพวน จ.จังหวัดพิจิตร" ตามนโยบายสร้างศูนย์ส่งเสริมผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวชุมชน เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2545 เพื่อส่งเสริมให้เกษตรกรได้เรียนรู้การผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวคุณภาพดีไว้ใช้เองในชุมชน โดยการเริ่มก่อตั้ง "โรงเรียนชาวนา" มีจำนวนสมาชิก 20 ราย ทำให้เรียนรู้ขั้นตอนการผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวและระบบนิเวศน์ในแปลงนาข้าวอย่างละเอียด ปัจจุบันได้ดำเนินการผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าว การพัฒนาพันธุ์ข้าว การทำเกษตรอินทรีย์ การผลิตปุ๋ยอินทรีย์คุณภาพสูง ฮอร์โมนน้ำหมักชีวภาพ เป็นจุดขยายผลในการดำเนินงานของหน่วยงานภาคีเครือข่ายหลายแห่ง เป็นศูนย์การเรียนรู้ชุมชน ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มีผู้เข้ามาตรวจเยี่ยมและแสดงความจำนงเข้ารับการอบรมและ ศึกษางานของกลุ่มอย่างต่อเนื่องบริหารจัดการกระบวนการทำงานเติมเต็มด้วยอุดมการณ์ ความสามัคคี ร่วมมือร่วมใจ เกิดผู้นำธรรมชาติที่อุทิศ กาย ใจ สมองและสติปัญญาให้กับชุมชน จนทำให้การดำเนินของกลุ่มนั้นประสบความสำเร็จอย่างสูง ด้วยเพราะจุดขยายผลในการดำเนินงานของหน่วยงานภาคีเครือข่ายหลายแห่ง (คณะกรรมการวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี่วราย, 2565)

จะเห็นได้ว่าการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย ตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบันได้สร้างความสำเร็จให้กับชุมชนเป็นอย่างมากดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร” ว่าในการดำเนินงานในปัจจุบันประสบผลสำเร็จอยู่ในระดับใด และมีปัจจัยอะไรที่ส่งผลให้กลุ่มวิสาหกิจชุมชนนั้นประสบผลสำเร็จ รวมทั้งการดำเนินงานมีปัญหา อุปสรรคอย่างไร และมีข้อเสนอแนะต่อการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย เพื่อนำผลการวิจัยนั้นไปสู่การพัฒนาปรับปรุงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลกับความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร
3. เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะต่อการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร

ระเบียบวิธีวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ จากการแจกแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังต่อไปนี้

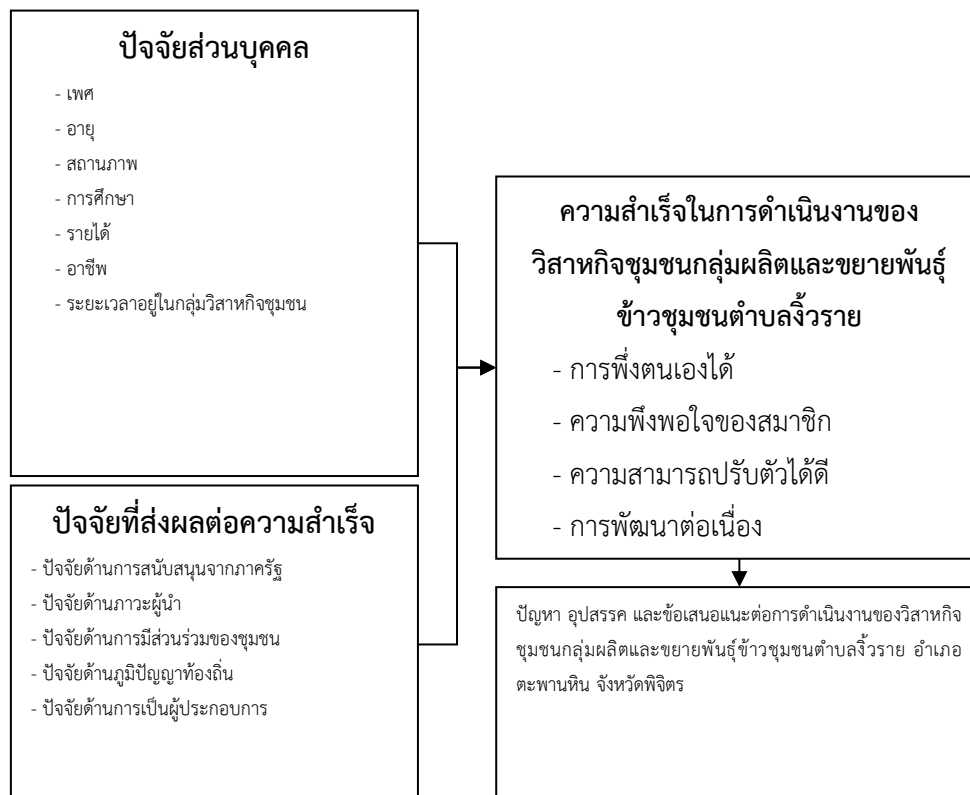
1. ประชากร ประกอบด้วย สมาชิกของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย จำนวน 398 คน โดยเก็บจากประชากรทั้งหมด (คณะกรรมการวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย, 2565)
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ 1) ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจรายการ 2) ความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย เป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ 3) ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะต่อการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย เป็นแบบสอบถามปลายเปิด โดยสร้างมาจากการศึกษา แนวคิด และทฤษฎี เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ กรอบแนวคิด และดำเนินการสร้างและปรับแบบสอบถาม โดยเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน โดยมีค่าความสอดคล้องในแต่ละข้อตั้งแต่ 0.5 - 1.0 และนำไปหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) กับประชาชนที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน จำนวน 30 คน ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.904

3. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล คือ ขอนหนังสือจากคณะสังคมศาสตร์และการพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เพื่อนำไปขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยเก็บข้อมูลกับสมาชิกของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชน จำนวน 398 คน ซึ่งแจ้งให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัยแล้วนำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจความถูกต้อง และข้อมูลที่ได้นำไปวิเคราะห์และประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปต่อไป

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ 1) สถิติพรรณนา คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) สถิติอนุมาน สถิติที่ใช้คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และ 3) การวิเคราะห์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา ประกอบบริบท นำเสนอเป็นความเรียงประกอบตาราง โดยการแจกแจงความถี่ของผู้ตอบคำถามปลายเปิด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยใช้เป็นแนวทางกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่อง โดยสังเคราะห์มาจากชนพงษ์ อารณพิศาล (2560) กษมาพร พวงประยงค์ และนพพร จันทรนาชู (2556) และคณะกรรมการวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี่วราย (2565) โดยผู้วิจัยได้สรุปมาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย ตามวัตถุประสงค์ ดังนี้
วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ผลการวิเคราะห์ระดับความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอดงปาดะ จังหวัดพิจิตร

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอดงปาดะ จังหวัดพิจิตร โดยภาพรวม

ลำดับ	ความสำเร็จในการดำเนินงานของ วิสาหกิจชุมชน	ระดับความคิดเห็น		
		μ	σ	แปลผล
1.	การพึ่งตนเองได้	4.30	0.68	มาก
2.	ความพึงพอใจของสมาชิก	4.26	0.57	มาก
3.	ความสามารถปรับตัวได้ดี	4.21	0.70	มาก
4.	การพัฒนาต่อเนื่อง	4.34	0.62	มาก
ภาพรวม		4.28	0.48	มาก

จากตาราง 1 พบว่า ระดับความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอดงปาดะ จังหวัดพิจิตร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.28$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การพัฒนาต่อเนื่อง ($\mu = 4.34$) รองลงมา คือ การพึ่งตนเองได้ ($\mu = 4.30$) ความพึงพอใจของสมาชิก ($\mu = 4.26$) และความสามารถปรับตัวได้ดี ($\mu = 4.21$) โดยอยู่ในระดับมากทุกข้อ ตามลำดับ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอดงปาดะ จังหวัดพิจิตร

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอดงปาดะ จังหวัดพิจิตร

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชน

กลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอดงพานหิน จังหวัดพิจิตร โดยภาพรวม

ลำดับ	ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงาน ของวิสาหกิจชุมชน	ระดับความคิดเห็น		
		μ	σ	แปลผล
1.	ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ	4.26	0.47	มาก
2.	ด้านภาวะผู้นำ	4.27	0.60	มาก
3.	ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน	4.29	0.55	มาก
4.	ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น	4.42	0.45	มาก
5.	ด้านการเป็นผู้ประกอบการ	4.37	0.53	มาก
ภาพรวม		4.32	0.33	มาก

จากตาราง 2 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอดงพานหิน จังหวัดพิจิตร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.32$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น ($\mu = 4.42$) รองลงมา คือ ด้านการเป็นผู้ประกอบการ ($\mu = 4.37$) ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ($\mu = 4.29$) ด้านภาวะผู้นำ ($\mu = 4.27$) และด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ ($\mu = 4.26$) โดยอยู่ในระดับมากทุกข้อ ตามลำดับ

2. การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลกับความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอดงพานหิน จังหวัดพิจิตร

ตาราง 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลกับความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอดงพานหิน จังหวัดพิจิตร

	Y_1	Y_2	Y_3	Y_4	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	$Y_{รวม}$	$X_{รวม}$
Y_1	1										
Y_2	.594*	1									
Y_3	.435*	.537*	1								
Y_4	.095	.308*	.496*	1							
X_1	.018	.048	.033	.251*	1						

X ₂	.035	.057	.126*	.258*	.624*	1					
X ₃	.112*	.106*	.132*	.259*	.392*	.510*	1				
X ₄	.091	.153*	.143*	.099*	.135*	.158*	.127*	1			
X ₅	.158*	.217*	.143*	.060	.077	-.020	-.009	.528*	1		
Y รวม	.719*	.802*	.836*	.629*	.114*	.159*	.203*	.162*	.192*	1	
X รวม	.130*	.181*	.184*	.297*	.703*	.746*	.660*	.580*	.475*	.263*	1

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 3 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำกับความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอดงพานหิน จังหวัดพิจิตร โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ($r = 0.263$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลกับความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอดงพานหิน จังหวัดพิจิตร พบว่า มีค่าความสัมพันธ์ (r) ระหว่าง 0.251-0.018

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะต่อการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอดงพานหิน จังหวัดพิจิตร

ตาราง 4 ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะต่อการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย อำเภอดงพานหิน จังหวัดพิจิตร

ลำดับ	ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะต่อการดำเนินงาน	ความถี่ (f)
1	การพัฒนาองค์ความรู้ให้กับสมาชิกกลุ่มในการบริหารจัดการกลุ่มพึ่งพากันแบบครอบครัวเสมือนพี่กับน้อง	34
2	การสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐด้านงบประมาณเพื่อไปทัศนศึกษาดูงานวิสาหกิจชุมชนที่ประสบความสำเร็จแล้วและได้รับรางวัลในระดับประเทศ เพื่อนำมาพัฒนาในการดำเนินงาน	21
3	การทำแผนการตลาดให้สมาชิกสามารถขายเมล็ดพันธุ์ข้าวได้ทั้งหมดที่มีการผลิตในรอบฤดูกาลผลิต โดยมีการเชื่อมโยงเครือข่ายระหว่างกลุ่มเกษตรกรในพื้นที่ใกล้เคียง ทั้งภาครัฐและเอกชน ให้สามารถกระจายเมล็ดพันธุ์ข้าวได้ทันเวลาในแต่ละฤดูกาลผลิต และการบริการส่งเมล็ดพันธุ์ให้กับลูกค้า	14
4	กลุ่มวิสาหกิจชุมชนควรใช้สื่อราชการผ่านช่องทางสื่อโปสเตอร์ ผ่านช่องทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์วีดีโอ ในการการบริหารจัดการ การดำเนินงาน และการประชาสัมพันธ์ของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน	9

จากตาราง 4 ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะต่อการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี่วราย อำเภอดงพนาหิน จังหวัดพิจิตร พบว่า 1) การพัฒนาองค์ความรู้ให้กับสมาชิกกลุ่มในการบริหารจัดการกลุ่มพึ่งพากันแบบครอบครัวเสมือนพี่กับน้อง 2) การสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐด้านงบประมาณเพื่อไปทัศนศึกษาดูงานวิสาหกิจชุมชนที่ประสบความสำเร็จแล้วและได้รับรางวัลในระดับประเทศ เพื่อนำมาพัฒนาในการดำเนินงาน 3) การทำแผนการตลาดให้สมาชิกสามารถขายเมล็ดพันธุ์ข้าวได้ทั้งหมดที่มีการผลิตในรอบฤดูกาลผลิต โดยมีการเชื่อมโยงเครือข่ายระหว่างกลุ่มเกษตรกรในพื้นที่ใกล้เคียง ทั้งภาครัฐและเอกชน ให้สามารถกระจายเมล็ดพันธุ์ข้าวได้ทันเวลาในแต่ละฤดูกาลผลิต และการบริการส่งเมล็ดพันธุ์ให้กับลูกค้า และ 4) กลุ่มวิสาหกิจชุมชนควรใช้สื่อราชการผ่านช่องทางสื่อโปสเตอร์ ผ่านช่องทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์วีดีโอ ในการการบริหารจัดการ การดำเนินงาน และการประชาสัมพันธ์ของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน

อภิปรายผลการวิจัย

1. ระดับความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี่วราย อำเภอดงพนาหิน จังหวัดพิจิตร พบว่า ความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การพัฒนาต่อเนื่อง รองลงมา คือ การ

พึ่งตนเองได้ ความพึงพอใจของสมาชิก และความสามารถปรับตัวได้ดี ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าวิสาหกิจชุมชนมีความสามารถในการประกอบกิจการผลิต ขายสินค้าและบริการได้โดยไม่ต้องมีการสร้างภาระให้กับหน่วยงานอื่นและชุมชน มีการส่งเสริมการฝึกอบรมให้ความรู้ด้านอาชีพแก่สมาชิกเพื่อไปใช้ประกอบอาชีพได้ เช่น มีการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการลดต้นทุน การผลิต การแปรรูป เป็นต้น สนับสนุนส่งเสริมระบบเศรษฐกิจชุมชนให้เข้มแข็ง มีการส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันเพิ่มเติมตลอดเวลา และมีการพัฒนาคุณภาพสินค้าให้ตรงตามความต้องการของตลาดมีการผลิตสินค้าและบริการที่หลากหลายขึ้น สามารถขยายผลต่อไปเพื่อการแข่งขันได้ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของชนพงษ์ อารณพิศาล (2560) ที่ได้กล่าวว่า ผลสำเร็จของงานที่เป็นไปตามความมุ่งหวังที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์รวมทั้งเป้าหมาย และเป้าหมายเฉพาะการปฏิบัติงานมีการปรับตัวและพัฒนาเพื่อความอยู่รอดขององค์กรโดยสามารถวัดได้จากผลลัพธ์ของการบรรลุวัตถุประสงค์หลักสามารถพึ่งพาตนเองได้โดยใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่า ทำให้สมาชิกเกิดความพึงพอใจในงานและองค์การโดยส่วนรวมและสามารถปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมจนสามารถทำงานบรรลุเป้าหมายต่อเนื่องไปในระยะยาวและพัฒนาให้องค์กรอยู่ต่อไปได้

2. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลกับความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี่วราย อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี่วราย อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น รองลงมา คือ ด้านการเป็นผู้ประกอบการ ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้านภาวะผู้นำ และด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าภาครัฐมุ่งพัฒนาปัจจัยสนับสนุนต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับสภาพชุมชน โดยอาศัยภูมิปัญญาและทรัพยากรที่มีอยู่เป็นสำคัญ มีผู้นำคอยสนับสนุนวัสดุ อุปกรณ์ จุดสาดิตการเรียนรู้ให้แก่กลุ่มช่วยประสานงานในการสนับสนุนโครงการต่าง ๆ เช่น จัดหาตลาดเพื่อรองรับสินค้า เป็นต้น มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นต่อการดำเนินงานใน ขั้นตอนกิจกรรมต่าง ๆ ของวิสาหกิจชุมชน สินค้าและบริการของวิสาหกิจมีคุณภาพและคุณค่าที่สร้างความทรงจำและประทับใจต่อลูกค้าของวิสาหกิจชุมชน และผู้ประกอบการมีการวางแผนเป้าหมายในการทำงาน มีความเชื่อมั่นในการทำงาน สามารถตัดสินใจได้ทันที มีความชัดเจนในตัวเองและมีความกล้าในการที่จะเจรจาต่อรองเพื่อประโยชน์ของวิสาหกิจชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกษมาพร พวงประยงค์ และนพพร จันทรนาชู (2556) ได้พิจารณาถึงปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลให้วิสาหกิจชุมชนดำเนินกิจการและมีการพัฒนาให้เกิดประสิทธิภาพ ปัจจัยดังกล่าวเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในการสนับสนุนวิสาหกิจชุมชนให้สามารถดำเนินการเพื่อเสริมสร้างศักยภาพของชุมชน โดยภาครัฐจะให้การสนับสนุนชุมชนในการสร้างงานสร้างรายได้ให้กับประชาชนเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาและฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศสร้างกระบวนการทำงานร่วมกันระหว่างภาครัฐกับประชาชนในชุมชนในรูปของประชาคม เพื่อเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่จะนำไปสู่การเพิ่มศักยภาพของประชาชนและชุมชน ให้การสนับสนุน

ด้านความรู้ และทักษะในการบริหารจัดการที่จำเป็นแก่องค์กรชุมชน เพื่อให้มีขีดความสามารถในการบริหารงาน และสามารถสร้างเครือข่ายกับชุมชนข้างเคียง เพื่อเป็นพันธมิตรในการทำวิสาหกิจชุมชนสามารถแข่งขันในตลาดได้อย่างยั่งยืน

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลกับความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจัวราย อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร พบว่า ปัจจัยต่าง ๆ คือ ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ ด้านภาวะผู้นำ ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้านภูมิปัญญาท้องถิ่น ด้านการเป็นผู้ประกอบการ โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับต่ำกับความสำเร็จในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจัวราย อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้มีส่งผลความสัมพันธ์ เพราะการที่กลุ่มมีผู้นำที่ดีเยี่ยมไปด้วยภาวะผู้นำและเสียสละ ความสามัคคีของสมาชิก และการเข้ามาของภาครัฐในการอบรมให้ความรู้ด้านวิชาการเกษตร อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จของกลุ่มอีกประการหนึ่งมาจากที่ สมาชิกกลุ่มและคณะกรรมการกลุ่มต่างมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการกลุ่ม และการมีส่วนร่วมกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่กลุ่มได้จัดขึ้นแต่ทั้งนี้ก็อยู่ในระดับต่ำเพราะว่ามีสาเหตุที่สำคัญก็คือการผลิตและขยายพันธุ์ข้าวต้องพึ่งทรัพยากรน้ำเป็นหลักในการดำเนินการจึงทำให้ปัจจัยเหล่านั้นมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุรัชญา สุขประเสริฐ (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยทางการบริหารที่ส่งผลต่อผลลัพธ์การดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนในเขตอำเภอพรหมานิคม จังหวัดสกลนครผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยทางการบริหารด้านทิศทางวิสาหกิจชุมชน ด้านการจัดการ ความรู้และข้อมูลข่าวสาร และด้านการบริหารตลาด มีอิทธิพลต่อผลลัพธ์การดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชน ในเขตอำเภอพรหมานิคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .00 ด้านกระบวนการจัดการสินค้าและบริการ และด้านการบริหารสมาชิกวิสาหกิจชุมชน มีอิทธิพลต่อผลลัพธ์การดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนในเขตอำเภอพรหมานิคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์พหุคูณ (0.743) โดยสามารถร่วมกันทำนายระดับผลลัพธ์การดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชน ในเขตอำเภอพรหมานิคม ได้ร้อยละ 74.30 ส่วนด้านการวางแผนดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชน ไม่มีอิทธิพลต่อผลลัพธ์การดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชน ในเขตอำเภอพรหมานิคม

3. ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะต่อการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจัวราย อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร พบว่า การพัฒนาองค์ความรู้ให้กับสมาชิกกลุ่มในการบริหารจัดการกลุ่มพึ่งพากันแบบครอบครัวเสมือนพี่กับน้อง หน่วยงานภาครัฐควรให้การสนับสนุนจากด้านงบประมาณเพื่อไปทัศนศึกษาดูงานวิสาหกิจชุมชนที่ประสบความสำเร็จแล้วและได้รับรางวัลในระดับประเทศ เพื่อนำมาพัฒนาในการดำเนินงาน การทำแผนการตลาดให้สมาชิกสามารถขายเมล็ดพันธุ์ข้าวได้ทั้งหมดที่มีการผลิตในรอบฤดูกาลผลิต โดยมีการเชื่อมโยงเครือข่ายระหว่างกลุ่มเกษตรกรในพื้นที่ใกล้เคียง ทั้งภาครัฐและเอกชน ให้สามารถกระจายเมล็ดพันธุ์ข้าวได้ทันเวลาในแต่ละฤดูกาลผลิต และการบริการส่งเมล็ดพันธุ์ให้กับ

ลูกค้า และกลุ่มวิสาหกิจชุมชนควรใช้สื่อราชการผ่านช่องทางสื่อโปสเตอร์ ผ่านช่องทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์วีดีโอ ในการการบริหารจัดการ การดำเนินงาน และการประชาสัมพันธ์ของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วันสรุ จันทรกมล (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง เงื่อนไขความสำเร็จในการดำเนินงานวิสาหกิจเพื่อสังคมของวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดสุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานวิสาหกิจเพื่อสังคมของวิสาหกิจชุมชนจังหวัดสุพรรณบุรี มีกระบวนการ คือ

- 1) การสร้างผลิตภัณฑ์เพื่อเป้าหมายทางสังคม โดยอาศัยต้นทุนในชุมชนมาสร้างเป็นผลิตภัณฑ์และบริการ
- 2) การสร้างความมั่นคงทางการเงิน โดยการจัดตั้งกองทุน เพื่อเป็นเงินทุนสำรองใน การบริหารจัดการกลุ่ม
- 3) การดำเนินกิจการอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยการดำเนินการทุกขั้นตอนของ กลุ่มคำนึงถึงเรื่องสิ่งแวดล้อม
- 4) การคืนผลตอบแทนสู่ชุมชนและสังคม โดยการใช้แรงงานของสมาชิกและ ผลิตภัณฑ์ของกลุ่ม
- 5) การสร้างความรู้จากชุมชน โดยผ่านรูปแบบของการถ่ายทอดจากฐานสู่ฐานผ่านกิจกรรม และเงื่อนไขความสำเร็จในการดำเนินงานวิสาหกิจเพื่อสังคมของวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดสุพรรณบุรี ประกอบด้วย
 - 1) การมีภาวะผู้นำของผู้ประกอบการ โดยการวางแผนบริหารจัดการเพื่อนำกลุ่มไปสู่เป้าหมาย ที่วางไว้ได้
 - 2) การพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีความคิดสร้างสรรค์ โดยการสร้างความแตกต่างและหลากหลายให้กับ ผู้บริโภค
 - 3) การบริหารจัดการที่ดี โดยการดำเนินการตามแบบแผนที่วางไว้ได้อย่างโปร่งใส และสามารถตรวจสอบได้
 - 4) การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น โดยที่คนในชุมชนสนับสนุนและให้ความร่วมมือกับการดำเนินการหรือกิจกรรมของกลุ่ม
 - 5) การร่วมมือจากเครือข่าย โดยการให้คำแนะนำ ให้ความรู้ รวมถึง เงินทุนสำหรับดำเนินกิจการ
 - 6) ผลสำเร็จจากการประกอบกิจการ โดยการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนได้ และกลุ่มมีความมั่นคง งานวิจัยนี้มีข้อเสนอแนะว่าควรมีนโยบายมาสนับสนุนส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของ ผลิตภัณฑ์หรือบริการจากหน่วยงานต่าง ๆ ให้เป็นที่สนใจของผู้บริโภคจะช่วยแก้ปัญหาเรื่องรายได้ของ คนในชุมชน และสามารถนำไปสู่การก่อตั้งกลุ่มวิสาหกิจเพื่อสังคมในชุมชน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. หน่วยงานที่รับผิดชอบควรส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจชุมชน โดยการสนับสนุนการสร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชน พัฒนาผลลัพธ์การดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชน โดยการสนับสนุนในการสร้างองค์ความรู้แก่สมาชิกวิสาหกิจชุมชนให้สามารถลดความผิดพลาดและการสูญเสียในระบบการผลิตและบริการได้

2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยทางการบริหารของวิสาหกิจชุมชน ทิศทางวิสาหกิจชุมชน ข้อมูลข่าวสาร การบริหารตลาด ด้านกระบวนการจัดการสินค้าและบริการ ควรเน้นและให้ความสำคัญโดยเพิ่มเติมการบริหารเชิงกลยุทธ์ หรือการปรับแผนกลยุทธ์ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปให้มากขึ้น

3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรสนับสนุนในการสร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับการบริหารจัดการให้กับวิสาหกิจชุมชนแบบครบวงจร เช่น การทำบัญชี การใช้เทคโนโลยีการผลิต การออกแบบผลิตภัณฑ์การสร้างแบรนด์สินค้า สนับสนุนและประสานงานให้มีการเชื่อมโยงวิสาหกิจแบบเดียวกันเข้าเป็นเครือข่าย เพื่อให้วิสาหกิจชุมชนเหล่านี้สามารถที่จะช่วยเหลือดูแล ถ่ายทอดความรู้ซึ่งกันและกันได้

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวโดยทำการเปรียบเทียบกับวิสาหกิจชุมชนในเขตตำบลอื่น ๆ เพื่อที่จะได้ทราบปัจจัยทางการบริหารที่ส่งผลต่อผลลัพธ์การดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนของแต่ละพื้นที่

2. ควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับปัจจัยทางการบริหารและปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อผลลัพธ์การดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชน ในเขตตำบลจี้วราย และในเขตตำบลอื่น ๆ

3. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เช่น การพัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจชุมชน ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้นำวิสาหกิจชุมชน การสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐที่มีผลต่อผลลัพธ์การดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชน ในเขตตำบลจี้วราย และในเขตตำบลอื่น ๆ

เอกสารอ้างอิง

เกษมาพร พวงประยงค์ และนพพร จันทรนำชู. (2556). แนวทางการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนกลุ่มการแปรรูปและผลิตภัณฑ์ จังหวัดสมุทรสงคราม. *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*. 5(1), 20-23.

กัญญาณ อินทวง และคณะ. (2554). *การจัดการวิสาหกิจชุมชน*. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยพิษณุโลก.

คณะกรรมการวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย. (2565). *ข้อมูลการดำเนิน*

กิจกรรมของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย. พิจิตร : วิสาหกิจชุมชนกลุ่มผลิตและขยายพันธุ์ข้าวชุมชนตำบลจี้วราย.

- ชนพงษ์ อารณพิศาล. (2560). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการวิสาหกิจชุมชนในภาคกลางของประเทศไทย. *ดุชนิพนธ์ปริญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต*. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสยาม.
- ชลิต ศุภศักดิ์อึ้ง. (2561, พฤศจิกายน - ธันวาคม). บทบาทของฝ่ายการจัดการในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. *วารสาร Veridian E-Journal, Silpakorn University*. 11(2), 1702-1713.
- วันสรา จันทรกุล. (2563). เงื่อนไขความสำเร็จในการดำเนินงานวิสาหกิจเพื่อสังคม ของวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดสุพรรณบุรี. *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต*. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2560). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564)*. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- สุรัชญา สุขประเสริฐ. (2564). ปัจจัยทางการบริหารที่ส่งผลต่อผลลัพธ์การดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนในเขตอำเภอพรหมนิคม จังหวัดสกลนคร. *วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต*. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อเสริมสร้างความสามารถการ
ฟังและการดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

**Development Of The Learning Activities Based On Theory Of Multiple
Intelligences For Support Listening And Viewing Abilities
Of Matthayomsuksa 5 Students**

พรรณพร เพ็ญภู และ ชำนาญ ปาณาวงษ์

มหาวิทยาลัยนเรศวร

Phanporn Phenphu and Chamnan Panawong

Naresuan University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: phanpornp64@nu.ac.th

บทคัดย่อ*

การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบความสามารถการฟังและการดู ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อ กิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 โรงเรียนบรรพตพิสัยพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครสวรรค์ ตำบลท่าจั่ว อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 29 คน โดยเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1. กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู 2. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู และ 3. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตาม ทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบทีแบบไม่อิสระ

ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู มีประสิทธิภาพ 77.22 /79.44 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 2) ความสามารถในการฟังและการดู หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.5 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจหลังกิจกรรมการเรียนรู้ตาม ทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดูอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.27, S.D. = 0.06)

คำสำคัญ: ความสามารถในการฟังและการดู; กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา; พหุปัญญา

* วันที่รับบทความ : 10 เมษายน 2566; วันที่แก้ไขบทความ 14 พฤษภาคม 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 15 พฤษภาคม 2566

Received: April 10, 2023; Revised: May 14, 2023; Accepted: May 15, 2023

Abstracts

The purpose of this study was to 1) create and find the effectiveness of learning activities based on the theory of multiple intelligences to enhance listening and viewing skills of 5th-year high school students according to the 75/75 criteria. 2) Compare the listening and viewing skills before and after learning activities based on the theory of multiple intelligences of 5th-year high school students. 3) Study the satisfaction of 5th-year high school students towards learning activities. The target group was 29 students of 5th year/3 division from Banpatpisai Pittayakom School, Nakornsawan Educational District, Tanageriew Sub-district, Borphatsai District, Nakornsawan Province. A specific selection method was used. The research tools were 1) Learning activities based on the theory of multiple intelligences to enhance listening and viewing skills 2) A plan for organizing learning activities based on the theory of multiple intelligences to enhance listening and viewing skills and 3) An evaluation form for the suitability of learning activities based on the theory of multiple intelligences to enhance listening and viewing skills. Statistical analysis used in data analysis were mean, percentage, standard deviation, and t-test dependent .

The results of the research showed that 1) Learning activities based on the theory of multiple intelligences to enhance listening and viewing skills were effective with a score of 77.22/79.44 2) The listening and viewing skills after learning were significantly higher than before learning at a statistically significant level of 0.5 3) The students were satisfied after participating in the learning activity based on the theory of multiple intelligences, which aimed to enhance their listening and viewing abilities to the highest level (mean = 4.27, S.D. = 0.06)

Keywords: listening and viewing abilities; learning activity based on the theory of multiple intelligences; multiple intelligences.

บทนำ

จากความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Information and Communication Technology : ICT) ทำให้เราได้รับข้อมูลข่าวสารที่หลากหลาย เข้ามาอย่างรวดเร็ว และไม่เป็นระบบ ซึ่งข้อมูลมีทั้งที่ตรงตามจุดประสงค์และไม่ตรงตามจุดประสงค์ของผู้รับสาร หรือข้อมูลที่เป็นจริงและเป็นเท็จจากการรับสาร ที่ต้องมีการกลั่นกรองใหม่นั้น เพื่อให้ได้สารสนเทศที่ตรงตามความต้องการ และถูกต้อง ดังนั้นความสามารถในการรับสาร จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง และต้องได้รับการพัฒนา ซึ่งการฟังและดูในชีวิตประจำวันให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้รับสารจะต้องคิดพิจารณา การอ้างอิงเหตุผล ความน่าเชื่อถือ และคุณค่าของสารนั้น อาทิ การรับสารประเภทสื่อโฆษณา ประเภทสื่อสารคดี หรือบันเทิงคดี หากรู้จักนำประโยชน์จากการฟังและดูไปประยุกต์ใช้ จะทำให้เกิดการพัฒนาและถือเป็นการศึกษาอย่างหนึ่ง หากไม่เป็นเช่นนั้นก็จะเกิดผลในทางตรงกันข้าม โดยเฉพาะปัจจุบันสื่อมีอิทธิพลสามารถชี้นำความคิดของผู้รับสารได้มาก ถ้าไม่มีความสามารถในการรับสารอย่างมีประสิทธิภาพ จะทำให้รับรู้ข้อมูลข่าวสารผิดพลาดไม่เป็นประโยชน์จากข้อมูลนั้น ดังนั้นแนวโน้มการจัดการเรียนรู้จึงจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนและต้องมีการพัฒนาครูและ ผู้เรียนให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกในอนาคต (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2561) ซึ่งในหลักสูตรการศึกษาขั้น

พื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้กำหนดการดูเพิ่มเข้ามาในสาระการฟัง และการพูด ด้วยเหตุความเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วของสังคมโลก ทั้งสื่อสารสนเทศ สื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่เข้ามามีบทบาทในการใช้ภาษาไทย (เบญจมาศ อยู่เป็นแก้ว, 2546, หน้า 12) อีกทั้งภาษาไทยถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของชาติไทย และเป็นเครื่องมือสำคัญ ที่คนไทยใช้ติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวันผ่านการสื่อสารในด้านการใช้ภาษา ได้แก่ การฟัง การดู การพูด การอ่านและการเขียน ดังนั้น วิชาภาษาไทยจึงสำคัญอย่างมาก สำหรับเยาวชนไทยในการเรียนรู้เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนในรายวิชาอื่น ๆ และเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเอง ซึ่งในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยให้ความสำคัญกับความสามารถการฟังและการดูโดยกำหนดในสาระที่ 3 : การฟัง การดู และการพูด มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) การฟังเป็นกระบวนการรับสารของมนุษย์โดยอาศัย ภาษา เสียง สามารถรับรู้เข้าใจความหมายของสิ่งนั้น และสามารถวิเคราะห์ ประเมินค่าได้อย่างเหมาะสมกับสถานที่ สามารถฝึกฝนพัฒนาด้วยตนเองได้ ส่วนการดูเป็นความสามารถที่นำมาเพิ่มเติมในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เนื่องจากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งสื่อเทคโนโลยีที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันอย่างรวดเร็ว ผู้เรียนต้องดูอย่างมีวิจารณญาณ รู้จักสังเกตจับใจความสำคัญจากสิ่งที่ดูได้ สามารถรับสารจากการดูเปรียบเทียบในชีวิตจริงและแสดงความรู้และทรรศนะจากการดูได้อย่างกว้างขวาง สามารถวิเคราะห์ วิเคราะห์สิ่งที่ได้ดูอย่างมีเหตุผลโดยมีมารยาทในการดูด้วย

จากความสำคัญของความสามารถในการฟังและการดู แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการฟังและการดูมีความสำคัญอย่างมาก ซึ่งผู้วิจัยพบปัญหาจากการศึกษารายงานการประเมินผลการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา (รายงานการประเมินผลการพัฒนาคุณภาพการศึกษา, 2564) ประกอบกับผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนรายวิชาภาษาไทย พบสภาพปัญหาการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่านักเรียนมีความสามารถในการฟังและการดูอย่างมีวิจารณญาณยังอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าเกณฑ์ แต่อย่างไรก็ตามนักเรียนเหล่านั้นยังมีความสามารถในการเรียนรู้ในด้านอื่น เช่น ด้านศิลปะ ด้านดนตรี ด้านกีฬา เป็นต้น ซึ่งโดยธรรมชาติของ การเรียนรู้ของนักเรียนในแต่ละคนย่อมมีความสามารถในด้านต่าง ๆ แตกต่างกันไป ผู้วิจัยจึงได้นำทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences : M.I.) ของโฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งทฤษฎีพหุปัญญา มีความเชื่อพื้นฐานว่า เขาวนปัญญาของบุคคลมิได้มีเพียงความสามารถทางภาษาและทางคณิตศาสตร์เท่านั้น แต่มีมากกว่า 8 ด้าน ประกอบด้วย ด้านภาษา ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านดนตรี ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านตนหรือการเข้าใจตนเอง และด้านธรรมชาติวิทยา หรืออาจจะมียากกว่านั้น ซึ่งแต่ละคนจะมีความสามารถเฉพาะด้านที่แตกต่างไปจากคนอื่น และมีความสามารถในด้านเฉพาะตน และเขาวนปัญญาของแต่ละบุคคลจะไม่อยู่คงที่ อยู่ระดับที่ตนมีตอนเกิด แต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้หากได้รับการส่งเสริมที่เหมาะสม

ความสามารถที่ผสมผสานกันที่แสดงออกมาทำให้บุคคลแต่ละคนมีแบบแผนซึ่งเป็นเอกลักษณ์ ความแตกต่างถือเป็นสิ่งปกติ น่าสนใจ และมีคุณค่า

อย่างไรก็ตามเขาวนปัญญาแต่ละด้านมิได้ทำงานแยกส่วนกัน แต่มักจะทำงานลักษณะผสมผสานกัน ขึ้นอยู่ว่ากิจกรรมที่ทำอยู่นั้น ต้องการสติปัญญาด้านใด อีกทั้งการ์ดเนอร์ยังเชื่อว่าการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง แม้อาจเหมือนว่าใช้เขาวนปัญญาด้านใดด้านหนึ่งอย่างชัดเจน แต่แท้จริงแล้วต้องอาศัยเขาวนปัญญาหลายด้านผสมผสานกัน เช่น นักดนตรีที่ประสบความสำเร็จ แม้จะดูเหมือนว่าต้องอาศัยเขาวนปัญญาด้านดนตรี แต่ยังต้องอาศัยเขาวนปัญญาด้านการมีมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่น ทั้งด้านภาษา และด้านการเข้าใจตนเองด้วย และเนื่องจากเขาวนปัญญาทุกด้านเป็นส่วนหนึ่งของการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ เขาวนปัญญาแต่ละด้านจึงแสดงออกในระดับพื้นฐานที่เหมือนกัน โดยมีได้เกิดจากอิทธิพลทางการศึกษาและวัฒนธรรม ซึ่งความสามารถนี้จะแสดงอย่างเด่นชัดในช่วงปีแรกของชีวิต และต่อมาจะพัฒนาโดยการสัมพันธ์กับระบบสัญลักษณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น แสดงออกทางเสียงเพลง การวาดภาพ ข้อเขียน เรื่องราว เป็นต้น ต่อไปการพัฒนาจะเพิ่มระดับความซับซ้อนขึ้นและในช่วงวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ จะแสดงออกผ่านทางกิจกรรมและการประกอบอาชีพ (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2561, หน้า 48)

การจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับความสามารถที่แตกต่างกันของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีธรรมชาติและความสามารถของสมองที่ต่างกันนั้น ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนที่มีกิจกรรมที่หลากหลายที่สามารถส่งเสริมเขาวนปัญญาหลายด้าน มิใช่มุ่งพัฒนาแต่เพียงเขาวนปัญญาด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นการพัฒนาเขาวนปัญญาด้านใดด้านหนึ่งอาจจะทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสพัฒนาเขาวนปัญญาด้านอื่นเท่าที่ควร ทำให้ผู้เรียนที่มีเขาวนปัญญาด้านอื่นสูงขาดโอกาสที่จะเรียนรู้และพัฒนาในด้านที่ตนมีความสามารถหรือถนัดเป็นพิเศษ โดยเนื้อหาและกิจกรรมที่มีความหลากหลาย จะส่งเสริมให้ผู้เรียนแต่ละคนเกิดการพัฒนาตามธรรมชาติและอย่างเต็มตามศักยภาพ ซึ่งแนวการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนแนวทางหนึ่งที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ พัฒนาตามศักยภาพของตนเอง และส่งเสริมความสามารถในการฟังและการดู คือ กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences) ของโฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของ นฤมล นนลือชา (2555) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาพบว่าการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย และส่งเสริมเขาวนปัญญาหลายๆ ด้าน ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาความสามารถเด่นของตนเอง ได้เรียนรู้ด้วยความสุข เรียนรู้ร่วมกับบุคคลอื่น และเรียนรู้ จากการคิดและปฏิบัติจริง จึงช่วยให้ผู้เรียนทุกคนมีผลการเรียนรู้ที่สูงขึ้น คือ มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 73.82 และจำนวนที่นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์เท่ากับ 78.80 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้ศึกษา แนวคิด ทฤษฎีการเรียนรู้ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถการฟังและการดูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

พบว่านักวิชาการได้ให้ความสำคัญไว้อย่างหลากหลายดัง นราวัลลภ รัตนวิจิตร (2561) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมพหุปัญญาผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 60 ที่ระดับดีเยี่ยม และการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้เรียนหลังการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมพหุปัญญาสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน นอกจากนี้ นักวิชาการยังนำเสนอจัดการเรียนรู้ที่นำเสนอแนวทางการเรียนรู้ใช้สื่อแบบอิงคฤติให้เหมาะสมกับผู้เรียน (อรรถพร วรรณทอง, 2563) รูปแบบการเรียนการสอนบนสภาพแวดล้อมทางการเรียนรูปแบบเปิดออนไลน์ตามความถนัดด้านพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ (พงศ์จิตติ พิธออง, 2558) การใช้สื่อแบบอิงคฤติส่งเสริมความสามารถในการฟังและความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีความเหมาะสมและสอดคล้องของรูปแบบการเรียนการสอนโดยภาพรวมอยู่ในระดับเกณฑ์เหมาะสมมากที่สุด และสื่อแบบอิงคฤติเป็นกิจกรรมที่สามารถสร้างประสบการณ์ที่ดีและพัฒนาให้ผู้เรียนได้รู้จักใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานอย่างอิสระตลอดจนมีพัฒนาการที่ดีทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา

ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อพัฒนาความสามารถการฟัง และดู ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนด้านการฟังและการดู ที่ยังไม่บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้จึงจำเป็นต้องหาแนวทาง ในการพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา มาใช้ในการพัฒนา ผู้วิจัยจึงกำหนดหัวข้อวิจัย เรื่อง กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดูของผู้เรียนสูงขึ้น และบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการฟังและการดู ก่อนและหลังเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มโรงเรียนทุ่งหินเทิน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา นครสวรรค์

กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 โรงเรียนบรรพตพิสัยพิทยาคม สำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครสวรรค์ ตำบลท่าจั่ว อำเภอบรรพตพิสัย จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 29 คน โดย
เลือกแบบเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือและการพัฒนาเครื่องมือ

1. กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง ดังนี้

1.1 ศึกษารายละเอียดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช
2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 คำอธิบายรายวิชาภาษาไทย โครงสร้างรายวิชา
ภาษาไทย ภาคเรียนที่ 2 เวลา 40 ชั่วโมง/ภาคเรียน 2 ชั่วโมง/สัปดาห์ จำนวน 1.0 หน่วยกิต ชื่อหน่วยการ
เรียนรู้ที่ 8 จำนวน 12 ชั่วโมง

1.2 ศึกษาและวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เนื้อหา และจำนวน
ชั่วโมง หน่วยการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง การฟังและการดู ศึกษาและวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้
ตัวชี้วัด เนื้อหาและจำนวนชั่วโมง หน่วยการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง การฟังและการดู กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามโครงสร้างรายวิชาภาษาไทย ผู้วิจัยได้จัดเนื้อหาในการพัฒนางิจกรรมการ
เรียนรู้ทั้งหมด 4 เรื่อง โดยแบ่งเนื้อหาดังนี้

เรื่องที่ 1 หลักการฟังและดูสื่อ	จำนวน 2 ชั่วโมง
เรื่องที่ 2 การสรุปความการฟังและดูสื่อ	จำนวน 2 ชั่วโมง
เรื่องที่ 3 การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ	จำนวน 4 ชั่วโมง
เรื่องที่ 4 การฟังและดูอย่างมีประสิทธิภาพ	จำนวน 4 ชั่วโมง

1.3 ศึกษา แนวคิด ทฤษฎี หลักการและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญา
เพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู เพื่อให้ได้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.4 ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟัง
การดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีลำดับขั้นตอนตามที่ผู้วิจัยได้สังเคราะห์

1.5 ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้าง
ความสามารถการฟังและการดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 12 ชั่วโมง

1.6 นำกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ตามกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอคำแนะนำในส่วนที่ยังบกพร่องและนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.7 นำกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว พร้อมแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดการเรียนรู้ที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (บุญชม ศรีสะอาด, 2553 หน้า 121) เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมดังนี้

1.7.1 ประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา

1.7.2 ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา

1.7.3 นำกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.8 การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยนำกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบรรพตพิสัยพิทยาคม โดยแบ่งเกณฑ์นักเรียนแต่ละกลุ่มดังนี้ 1. กลุ่มสูงกว่าปานกลาง คือ นักเรียนที่มีผลการเรียนรายวิชาภาษาไทย ตั้งแต่ 3.01 – 4.00 2. กลุ่มปานกลาง คือ นักเรียนที่มีผลการเรียนรายวิชาภาษาไทย ตั้งแต่ 2.01 – 3.00 3. กลุ่มต่ำกว่าปานกลาง คือ นักเรียนที่มีผลการเรียนรายวิชาภาษาไทยน้อยกว่า ตั้งแต่ 2.00 เพื่อหาประสิทธิภาพมีขั้นตอน ดังนี้

1.8.1 ขั้นทดลองแบบ 1:1 นำกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 3 คน จำแนกเป็น สูงกว่าปานกลาง ปานกลางและต่ำกว่าปานกลาง อย่างละ 1 คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาและเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อหาข้อบกพร่องของกิจกรรมการเรียนรู้แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข

1.8.2 ขั้นทดลองแบบกลุ่ม 1:3 นำกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 ที่ผ่านการเรียน เรื่อง การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ จำนวน 9 คน จำแนกเป็น สูงกว่าปานกลาง ปานกลาง และต่ำกว่าปานกลาง อย่างละ 3 คน เพื่อหาประสิทธิภาพ

1.9 จัดทำกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อทำการตรวจสอบประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ เพื่อใช้ในการทดลอง

1.10 นำกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไปจัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์

2. แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้

2.2 กำหนดกรอบเนื้อหาและหัวข้อที่ต้องการประเมิน ดังนี้

2.2.1 การประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู

2.2.2 การประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้

2.3 ดำเนินการสร้างแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาและแผนการจัดการเรียนรู้ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นแบบประเมินเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีของเคิร์ท (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 หน้า103) โดยส่วนที่เป็นมาตราประมาณค่าจัดเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

สำหรับประเด็นการประเมินความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ ประเมิน 1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุดรายละเอียดต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้ ประกอบด้วยหัวเรื่องการจัดการเรียนรู้ โดยกำหนดหัวข้อเนื้อหา และเวลาที่ใช้ในการดำเนินการ สาธิตการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาธิตสำคัญการเรียนรู้ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ สมรรถนะสำคัญ จุดประสงค์กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 การวัดและประเมินผล ส่วนที่เป็นปลายเปิดเป็นส่วนที่ให้ผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมซึ่งอยู่ส่วนท้ายของแบบประเมิน

2.4 นำแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญา และแผนการจัดการเรียนรู้ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.5 นำแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญา และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบของอาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของภาษาที่ใช้และความสอดคล้องด้วยดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence)

2.6 นำคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence) โดยค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้มีค่า ตั้งแต่ 0.50 ขึ้น

ไป พบว่า ผลการหาค่าความสอดคล้อง ค่า IOC = 4.50 จากนั้นนำไปปรับปรุงแก้ไข

2.7 จัดพิมพ์แบบประเมินความเหมาะสมของตามทฤษฎีพุทปัญญาและแผนการจัดการเรียนรู้

3. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญา ผู้วิจัยมีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ ดังนี้

การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญา ผู้วิจัยมีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ ดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ

3.2 กำหนดประเด็นเนื้อหาที่ต้องการประเมินความพึงพอใจ

3.3 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ โดยแบ่งเนื้อหาเป็น 3 ด้าน คือ ด้านบรรยากาศในการเรียน ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านประโยชน์ที่ได้รับ

3.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) โดยพิจารณาคะแนนแต่ละข้อ โดยใช้เกณฑ์การประเมิน ดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

3.6 นำแบบสอบถามผ่านการตรวจแล้วมาพิจารณาเหลือ 12 ข้อ และคัดเลือกข้อคำถามที่เหมาะสมและปรับแก้ตามคำแนะนำ

3.7 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำแบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทัญญาและแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขจากอาจารย์ที่ปรึกษาเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ ให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสม

2. ติดต่อผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความเหมาะสมและรับแบบประเมินคืนเพื่อทำการตรวจให้คะแนนและปรับปรุงแก้ไข

ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยทำการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ภายในระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 16 ชั่วโมง ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ - มีนาคม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โดยดำเนินการขั้นตอนดังนี้

1. ปฐมนิเทศนักเรียนที่จะทำการทดลองเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทัญญา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู

2. การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยนำกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ชั้นทดลองแบบ 1:1 และชั้นทดลองแบบกลุ่ม 1:3 เพื่อหาประสิทธิภาพ

3. นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบวัดความสามารถการฟังและการดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากนั้นตรวจให้คะแนนและบันทึกเก็บไว้เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียน

4. ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยทำการทดลองตามกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทัญญา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 แผน รวม 12 ชั่วโมง

5. ทำการทดสอบหลังเรียนด้วยแบบวัดความสามารถการฟังและการดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากนั้นตรวจให้คะแนนและบันทึกเก็บไว้เป็นคะแนนทดสอบหลังเรียน

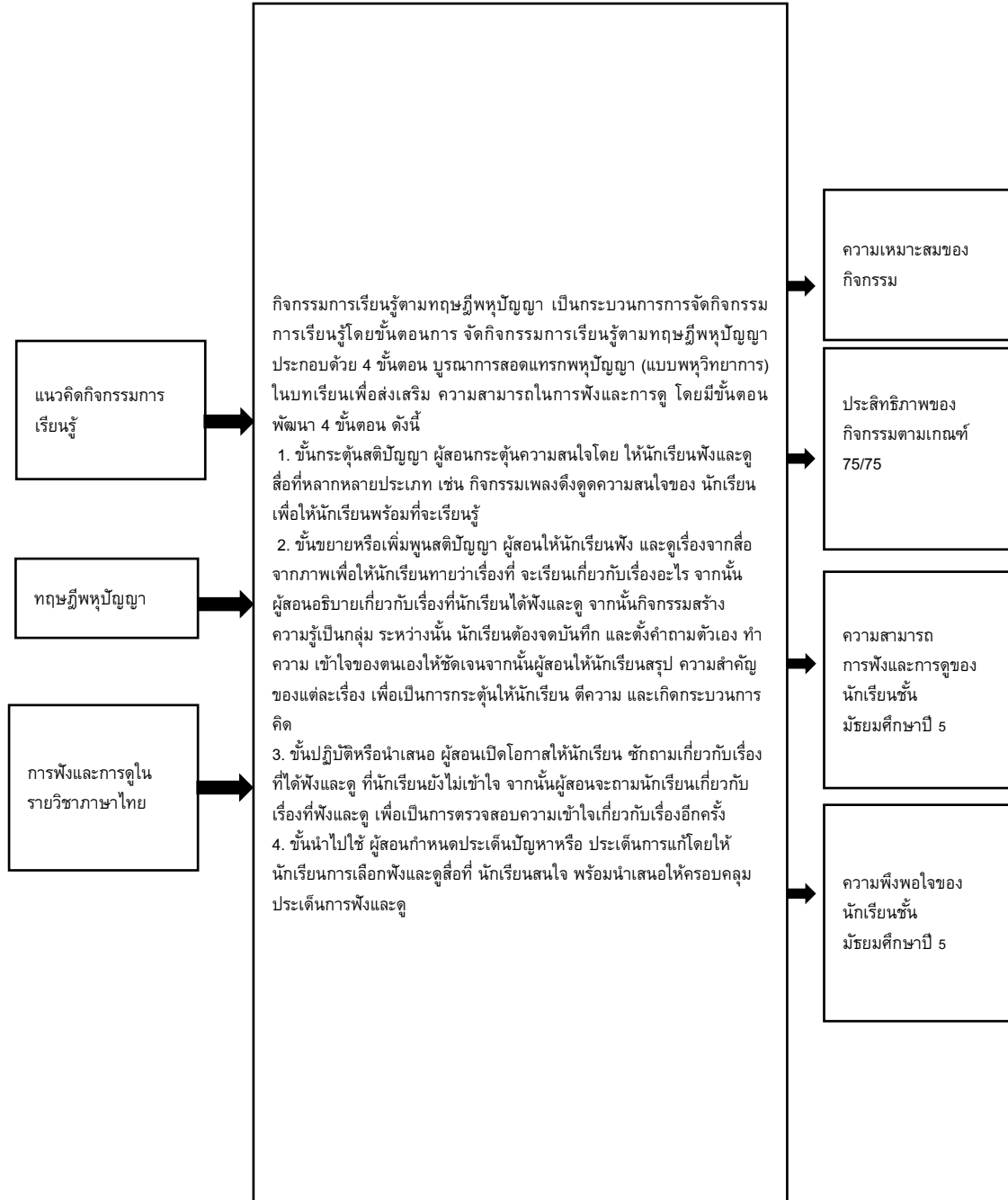
6. นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู

7. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมุติฐาน สรุป และอภิปรายผล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการฟังและการดู เรื่อง การฟังและการดู ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยหาค่าความสอดคล้อง ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของผู้สังเกต 2 คน โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (สมนึก ภัททิยธนี, 2539, หน้า 232)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตารางที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญา เพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยนี้

ตารางที่ 2 ผลวิเคราะห์การหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญา เพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

จำนวน นักเรียน	คะแนนระหว่างการใช้กิจกรรม				ประสิทธิภาพ (E1)	ประสิทธิภาพ (E2)
	เนื้อหาที่ 1	เนื้อหาที่ 2	เนื้อหาที่ 3	เนื้อหาที่ 4		
	10	10	10	10	40	20
9	62	68	71	77	278	143
ร้อยละ คะแนนเฉลี่ย	68.89	75.56	78.89	85.56	77.22	79.44
ประสิทธิภาพ E1/E2					77.22/79.44	

จากตารางที่ 2 กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญา เพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 กับนักเรียนโรงเรียนบรรพตพิสัยพิทยาคม อำเภอบรรพตพิสัยพิทยาคม จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 9 คน นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 4 กิจกรรม ค่าคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทำได้ คิดเป็นร้อยละ 77.22 และค่าคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 79.44

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบแสดงผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบความสามารถการฟังและดูระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญา เพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

การทดสอบ	n	คะแนน เต็ม	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{D}$	S.D. _D	t	Sig.(1-tailed)
ก่อนเรียน	29	20	9.90	2.51	4.72	1.00	25.53*	0.000
หลังเรียน	29	20	14.62	2.38				

*มีนัยความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 พบว่า ความสามารถในการฟังและดูระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญา เพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนของนักเรียน ($\bar{X}$ = 14.62, S.D. = 2.38) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียน ($\bar{X}$ = 9.90, S.D.=2.51) โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4 แสดงผลความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทธรูป เพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1. ด้านบรรยากาศในการเรียน	4.22	0.50	มาก
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	4.24	0.67	มาก
3. ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.34	0.52	มาก
รวมเฉลี่ย	4.27	0.06	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า ความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทธรูป เพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.27, S.D. = 0.06) พบว่า ด้านที่มีนักเรียนพึงพอใจสูงสุด คือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X}$ = 4.34, S.D. = 0.52) สำหรับด้านที่นักเรียนมีความพึงพอใจรองลงมา คือ ด้านการจัดการเรียนการสอน ($\bar{X}$ = 4.24, S.D. = 0.67) สำหรับด้านที่นักเรียนมีความพึงพอใจโดยภาพรวมรายด้านน้อยที่สุด คือ ด้านบรรยากาศในการเรียน ($\bar{X}$ = 4.22, S.D. = 0.50)

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายผล ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทธรูปส่งเสริมให้ผู้สอนออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนให้ตรงตามความสนใจของผู้เรียน เนื่องจากผู้วิจัยได้สำรวจกิจกรรมที่นักเรียนมีความถนัดและชอบ ตามการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละบุคคล สังเกตจากการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทย ทำให้เข้าใจถึงความสามารถที่ต่างกันของผู้เรียน จึงสามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมความสามารถการฟังและการดูและพัฒนาความถนัดของผู้เรียนในแต่ละด้าน ผู้วิจัยได้ทำการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายกิจกรรมตามสติปัญญา 9 ด้านของการ์เนอร์ มาสอดแทรกในขั้นตอนกิจกรรมการเรียนรู้ของ Lazear (1999) พบว่า ในแต่ละกิจกรรมนักเรียนให้ความร่วมมือ และความสนใจในการปฏิบัติกิจกรรมเป็นอย่างดีและทำงาน

ส่งตามกำหนดทุกคน ทำให้เห็นได้ว่า นักเรียนมีแรงจูงใจทางบวกในการเรียนเพื่อพัฒนาความสามารถการฟังและการดู รายวิชาภาษาไทย มีความกระตือรือร้นในการเรียนเพิ่มขึ้นอีกด้วย มาจากการจัดกิจกรรมที่ตอบสนองต่อความสามารถ ความสนใจของผู้เรียน ที่นักเรียนชอบทำหรือมีความถนัด ตามการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละบุคคล โดยยึดหลักความแตกต่างระหว่างบุคคล และส่งเสริมและพัฒนาความถนัดของนักเรียนในแต่ละด้าน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการทฤษฎีพหุปัญญาของ Gardner (1985) ที่เชื่อว่าแต่ละคนย่อมมีความสามารถที่แตกต่างกันออกไปและมีความสามารถที่ไม่เท่าเทียมกัน ขึ้นอยู่กับว่าใครจะโดดเด่นในด้านใดบ้าง ด้วยความสามารถ สติปัญญาที่แตกต่างกัน ส่งผลให้ทุกคนมีลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างกันออกไป

2. กิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาเป็นการสอนที่เสริมสร้างให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถการฟังและการดู เนื่องจากเป็นรูปแบบการสอนที่ตรงกับความถนัดและความสนใจของผู้เรียน และตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลได้เป็นอย่างดี ซึ่งในขั้นกระตุ้นสติปัญญา ไปจนถึง ขั้นการนำไปใช้ ได้บูรณาการให้เข้ากับกิจกรรมพหุปัญญาในแต่ละด้าน พบว่า ในกิจกรรมทั้ง 4 ขั้น นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกการฟังและดูสื่อ ผ่านกิจกรรมการฟังและดูในรูปแบบต่างๆ เช่น กิจกรรมการฟังและดูสื่อจากเพลง จากข่าว สื่อโฆษณา นอกจากนี้ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสอนผ่านรูปภาพ (ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์) และการให้นักเรียนทำกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ (ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว) จากนั้น ผู้วิจัยให้นักเรียนฟังและดูเพื่อสรุปความของเรื่อง วิเคราะห์ประเภทของเรื่อง แนวคิด การใช้ภาษา (สติปัญญาด้านภาษา) ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนสรุปความ วิเคราะห์ วินิจฉัยความน่าเชื่อถือจากสื่อที่ได้ฟังและดู ประเมินค่า นำไปใช้เพื่อการดำเนินชีวิตให้มีประสิทธิภาพ และเกิดกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนฤมล นนลือชา (2555) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย และส่งเสริมเชาวน์ปัญญาด้านหลายด้าน ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสพัฒนาความสามารถเด่นของตนเองเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข ได้เรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น และเรียนรู้จากการคิดและปฏิบัติจริง จึงช่วยให้ผู้เรียนทุกคนมีผลการเรียนรู้ที่สูงขึ้น

3. ความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ตามกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อเสริมสร้างความสามารถการฟังและการดู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากเนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา เป็นการพัฒนาความสามารถการฟังและการดูที่ทำให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนและเรียนรู้ให้ตรงกับความถนัดในการเรียนรู้ของตนเอง นักเรียนทุกคนจึงมีพื้นฐานความรู้ในเนื้อหาที่จะเรียนเท่ากัน ทำให้ผู้เรียนผ่อนคลาย และสามารถทำกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความรู้ด้านการฟังและดูได้อย่างสนุกสนาน สอดคล้องกับงานวิจัยของภักจิรา วงศ์สมศรี (2559) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากทุกข้อ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้และการวิจัย ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่าหลังจากการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีพุทปัญญา นักเรียนมีผลการเรียนรู้ด้านการฟังและดู โดยภาพรวมสูงขึ้น โรงเรียนจึงควรนำวิธีการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญาไปใช้ในการสอนการฟังและดูในรายวิชาภาษาไทยแก่นักเรียนระดับชั้นอื่นๆ ทั้งนี้งานวิจัยได้ให้นักเรียนทำแบบวัดความสามารถการฟังและการดู จากการพัฒนาพุทปัญญาจำเป็นต้องออกแบบกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนตามทฤษฎีพุทปัญญาของการเอร์ ดังนั้นผู้สอนควรที่จะศึกษาทฤษฎีนี้ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เพื่อให้การจัดการเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพ

1.2. จากผลการวิจัยสามารถนำไปเป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ในการพัฒนาความสามารถการฟังและการดูรายวิชาภาษาไทยของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถการฟังและการดู ครูผู้สอนควรใช้กิจกรรมที่มีความหลากหลาย เช่น การฟังและดูเพลง ข่าว สื่อโฆษณา กิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ และการใช้สื่อการเรียนการสอนที่เป็นของจริงกับนักเรียนให้นักเรียนได้สัมผัสของจริงที่ ต้องเป็นสื่อที่มีความหมายและตรงความสนใจของผู้เรียน ดังนั้นครูควรศึกษาหลักสูตรและการสอนให้ครอบคลุม ชัดเจนอย่างเข้าใจ เรื่องที่สอนควรเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียนและนักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

1.3 ครูผู้สอนควรแสวงหาความรู้ และข้อมูลข่าวสารจากแหล่งเรียนรู้ที่อยู่ในความสนใจของนักเรียนมาใช้ประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น

1.4 ครูผู้สอนควรปรับปรุงสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมหรือสอดคล้องกับบริบทของโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1. ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพุทปัญญา โดยเน้นทักษะการฟังและดูที่เน้นกิจกรรมด้านภาษา และฝึกฝนการพูด เพื่อให้ครอบคลุมตามมาตรฐานการเรียนรู้ สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

2.2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีพุทปัญญา สามารถนำไปประยุกต์ใช้ใน กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

2.3 ควรสำรวจความถนัดและความสามารถของผู้เรียนด้วยแบบวัดพหุปัญญาก่อนนำไปออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อผู้สอนจะได้สร้างกิจกรรมที่ตรงตามความถนัดและความชอบของผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย* กระทรวงการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2561). 80 นวัตกรรม การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. (พิมพ์ครั้งที่ 8).
นนทบุรี.
นฤมล นนลือชา. (2555). ผลการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา. *การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต* สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน. บัณฑิตศึกษาวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
นราวัลลภ รัตนวิจิตร.(2561). การใช้กิจกรรมพหุปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ
และการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต* สาขาวิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการเรียนรู้. บัณฑิตวิทยาลัย:
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
บุญชม ศรีสะอาด. (2561). *การวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
เบญจมาศ อยู่เป็นแก้ว. (2546). *แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*
สาระที่ 3 : การฟัง การดู และการพูด. กรุงเทพฯ : หจก.ภาพพิมพ์
พงศ์ฐิติ พัส่อง. (2551) การใช้สื่อสภาพจริง ในการส่งเสริมการอ่านและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 . *วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต* สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน.
บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
ภักจิรา วงศ์สมศรี. (2559). การใช้กิจกรรมพหุปัญญาเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่าน การเขียน
ภาษาอังกฤษ และการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษา
ศาสตรมหาบัณฑิต* สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
สมนึก ภัททิยธนี. 2565. การวัดผลการศึกษา. กาลสินธุ์ : ประสานการพิมพ์
อรรถพร วรณทอง. (2563). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนบนสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้แบบเปิด
ออนไลน์ตามความถนัดด้านพหุปัญญาที่ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์. *วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎี
บัณฑิต*. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
Gardner,H. (1983). *Frames of mind: The Theory of multiple intelligences.*: London: Granada.
Lazear, D. G. (1999). *Multiple Intelligence Approaches to Assessment : SolvingThe
Assessment Conundrum*. Tuscon, Ariz: Zephyr Press.

Influencing Factors Of Promotion Cultural Self-Consciousness Of University Students In Shanxi Province, China

Lijuan Ma and Pratikshya Bhandari

Metharath University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: pratikshya.b@mru.ac.th

Abstract

independent thinking on cultural phenomena, reflection on cultural problems, improvement and inheritance of culture. Cultural self-consciousness is the internal need for college students to improve their cultural literacy.

This article studies the influencing factors of the promotion of Cultural Self-consciousness of college students in Shanxi Province, China. It is aimed to analyse the relationship between educational input, theoretical innovation, practical innovation and Cultural Self-consciousness. The mediating effect of theoretical innovation and practical innovation is examined. After testing the hypothesis, it is concluded that all the hypotheses are valid. Finally, the author makes some suggestions. First of all, we should pay attention to the field of college education and create a good cultural atmosphere. Second, college students should take advantage of winter and summer vacations to participate in social practice activities. Third, college students should improve their cultural critical thinking. Culture is a precious spiritual wealth and material wealth that a nation and a country depend on for survival. Cultural self-consciousness is a kind of conscious awareness that people living in a certain culture consciously value, learn, reflect on, innovate and inherit their culture. It is manifested in ability. Fourth, parents should take part in positive culture-related activities and communicate with college students.

Keywords : Cultural Self-consciousness, College Students, Influencing Factor

Introduction

With the rapid development of economic globalization, political multi-polarization and information networking, the position and role of culture in political, economic and social development are increasingly prominent. Universities have historically been the hub of human culture preservation, transmission and innovation. Therefore, university shoulder the mission of Cultural Self-consciousness. They must “reflect on, compare and prospect cultures in a rational and scientific approach, and appropriately respect their own cultures and those of others.” Fully comprehend the distinct benefits and development prospects of Chinese culture, and bolster our cultural faith and cultural pursuit. (Shan Yun, 2010)

In the 1990s, Xiaotong Fei developed the notion of Cultural Self-consciousness. It implies that “people living in a particular culture have self-awareness of the culture’s origin, formation process, traits and development direction. It signifies no cultural return. It does not imply revival, westernization or exclusion. On the basis of self-knowledge of their own culture, to understand other cultures and their relationship with their own culture.” (Xiaotong Fei, 1997:22)

As disseminators and creators of Chinese culture, the study of Cultural Self-consciousness aids college students in developing rational cognition and a sense of belonging to Chinese culture, as well as a thorough understanding of the historical origin and evolution of culture itself. And can actively learn from foreign excellent cultural achievements, a deep understanding of the shortcomings of independent learning, establish a strong sense of responsibility and mission, actively promote independent learning and cultural innovation and cultural construction, promote equal cultural exchanges, global prosperity and development.

At present, there are few studies on the Cultural Self-consciousness of college students in the academic circles, especially the research on the combination of theory and demonstration is still in the exploratory stage. The scope of the research mainly focuses on four aspects: concept interpretation, meaning demonstration, problem analysis and solution. There is still opportunity for growth in the breath and depth of the research, and the factors affecting the Cultural Self-consciousness of college students need to be further studied. Based on this, I decided to use the title of “Influencing Factors of College Students’ Cultural Self-consciousness Improvement” to carry out research through the quantitative method, and seek ways to improve college students’ Cultural Self-consciousness.

Research objectives

This study provides ideas and references for the enhancement of Cultural Self-consciousness of college students. The application of the research results in practice is conducive to the formation of correct cultural awareness and values of college students, so as to avoid the confusion and loss of college students in today’s complex cultural environment. The research objectives are as follows:

1. To study the relationship between educational input, theoretical innovation and practical innovation.
2. To analyze the relationship between theoretical innovation, practical innovation and Cultural Self-consciousness.
3. To examine the mediation effect of theoretical innovation on educational input and particle innovation.
4. To examine the mediation effect of particle innovation on theoretical innovation and Cultural Self-consciousness.

Literature Review

The concept of self-consciousness in this thesis is based on the thought of “self-consciousness” in Marxist philosophical theory. In the writings of the founders of Marxism, they used the concept in at least three different senses. First, self-consciousness is the conscious self-awareness that distinguishes human beings from animals; second, self-consciousness is the individual self-consciousness with a clear purpose; third, self-consciousness is freedom, Marx’s highest yearning for human self-consciousness. In recent years, with the rise of “university culture research” in colleges and universities in China, the construction and thinking of university culture has become the Cultural Self-consciousness of colleges and universities. In terms of forums: Guangming Daily and Sichuan University jointly held the University Cultural Consciousness and Cultural Confidence Forum. Xie Heping, President of Sichuan University, made a keynote speech at the forum on how universities should become leaders in cultural awareness and cultural self-confidence, and analyzed how universities promote cultural awareness and cultural confidence. The leading role in cultural self-

confidence, the problems and challenges faced, and the measures of Sichuan University's high cultural awareness and cultural self-confidence are explained from the reality of Sichuan University, and the five consciousnesses of cultural education, cultural innovation, cultural service, cultural exchange and cultural orientation are established, to contribute to the development and prosperity of culture. (Xie Heping, 2011)

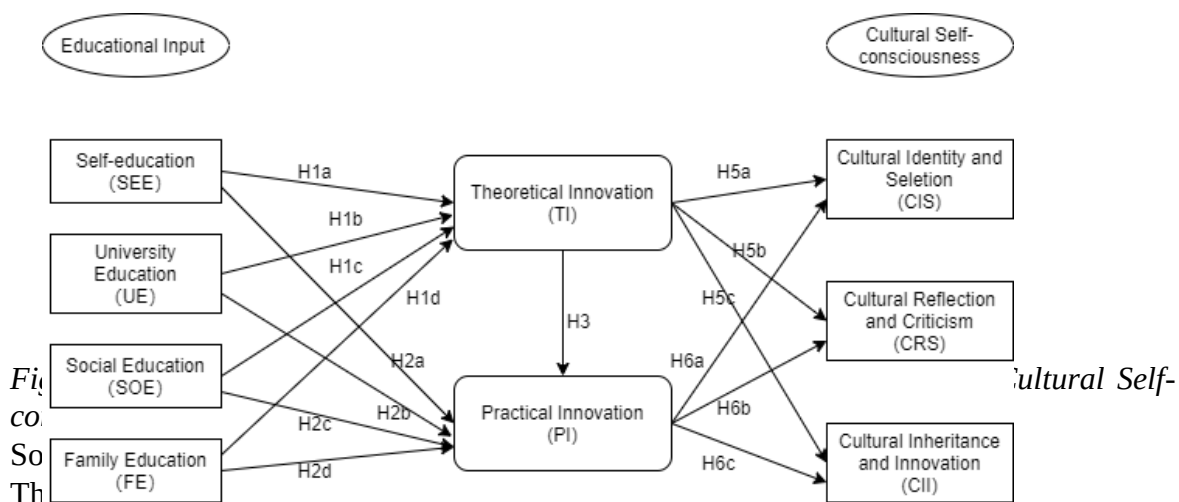
In terms of papers: Journal papers on the cultivation and enhancement of university cultural consciousness, (Wang Wenfeng, 2013) "On the Cultivation of University Cultural Consciousness and Cultural Confidence" from the perspective of strengthening the construction of the socialist core value system, ideological and political work between teachers and students, excellent traditional culture inheritance and in terms of system improvement and other aspects, we should start with cultivating a high degree of university cultural awareness and cultural self-confidence. Zheng Yongting's paper that "On the Construction of University Culture and Cultural Consciousness" recognizes the role and value of developing culture, and uses the socialist core value system to guide and continuously cultivate the cultural consciousness of teachers and students. (Zheng Yongting, 2012) Li Xiongying's paper that "On the Cultivation of College Students' Cultural Consciousness" (Li Xiongying, 2012), he proposed the content and ways of cultivating college students' cultural consciousness from the aspects of understanding national culture and developing culture. Strengthen cultural self-confidence, improve the ability to identify, combine cultural inheritance with innovation, and make college students a new force in the modern inheritance and future development of socialist culture. There are also papers such as "On How to Realize the Cultural Consciousness of College Students" by Chen Shuiyong, "Cultural Consciousness and Its Cultivation of College Students" by Pan Yuju, and "The Practical Significance of Strengthening the Cultural Consciousness of College Students" by Liu Bichun. Most of the papers on cultural self-consciousness of universities focus on the study of cultural self-consciousness of college students, because the essence of universities is to seek truth and educate people, and the key to cultural self-consciousness of universities is human self-consciousness. The fundamental task of higher education is to educate people, and the cultural consciousness of universities mainly lies in awakening and cultivating the cultural consciousness of college students. These papers have laid a solid foundation for the study of the cultural consciousness of college students.

After the author's literature research, it is found that there are few studies on the Cultural Self-consciousness of college students in the past research, mainly focusing on the Cultural Self-consciousness of college students and how to improve the Cultural Self-consciousness of college students. However, there are few systematic researches, especially with quantitative research methods. This article uses quantitative research methods to analyze the influencing factors that affect college students' Cultural Self-consciousness. Zhang Xiaohong believes that "the cultivation of scientific and technological innovation talents is affected by many factors, among which the positive impact of education on the cultivation of scientific and technological innovation talents has been generally recognized. At present, the connection between the various factors of education investment and the process and key path of the cultivation of scientific and technological innovation talents Therefore, it is of great significance to carry out studies on the key path of scientific and technological innovation talent training to improve the quality and efficiency of talent training." (Xiaohong Zhang etc., 2021) In Yang Chenchen's paper "The Theoretical basis, generative Logic and practical Path of college students' cultural innovation in the New era", she believes that from the perspectives of philosophical ontology, epistemology and methodology, it can be found that the ontological

existence of college students' cultural innovation is the innovation of personality, original knowledge is the innovation of thinking, and value purpose is the innovation of practice. (Yang Chenchen, 2021) Based on the above literature research, the following conceptual framework and hypotheses are drawn.

Conceptual Framework

This article aims to study the influencing factors of college students' Cultural Self-consciousness. The author consulted a large number of books and academic journal articles, and found the relationship among educational input, theoretical and practical innovation, and cultural self-awareness. Educational input includes four measurement dimensions: family education, university education, social education and self-education. Cultural self-awareness includes three contents: cultural identity and selection, cultural reflection and criticism, and cultural inheritance and innovation. Therefore, the author proposes a conceptual framework mainly based on Zhang Xiaohong's key path for cultivating scientific (Zhang Xiaohong, 2021) and technological innovation talents and the theoretical foundation, generation logic and practical path of college students' cultural innovation in the new era (Yang Chenchen, 2021). The details as follows:

H1: Educational input has a positive impact on theoretical innovation.

H2: Educational input has a positive impact on practical innovation.

H3: Theoretical innovation has a positive impact on practical innovation.

H4: Theoretical innovation plays a mediating role between educational input and practical innovation.

H5: Theoretical innovation has a positive impact on Cultural Self-consciousness.

H6: Practical innovation has a positive impact on Cultural Self-consciousness.

H7: Practical innovation plays a mediating role between theoretical innovation and Cultural Self-consciousness

Research Methodology

This article mainly uses quantitative analysis methods. Including reliability and validity analysis, confirmatory factor analysis, exploratory factor analysis and structural equation modeling, etc. In the quantitative analysis, the relationship between educational investment and

theoretical innovation, practical innovation and cultural awareness is analyzed, and the results of the quantitative analysis are shown in the figure.

Research Result

6.1 Descriptive Statistics

Descriptive analysis is a simple description of the sample to understand the composition and characteristics of the study sample. This study describes the statistics of each problem using frequency and percentage.

Frequency analysis is one of the most commonly used methods in descriptive statistics. A total of 647 questionnaires were distributed through the questionnaire star, of which 624 were valid, with an effective rate of 96.4%. The sample distribution in this study is mainly described by gender, age, grade, professional background and other indicators. The distribution of demographic characteristics of college students in the valid questionnaire is shown in Table 1.1.

Table 1.1 Frequency Analysis

Subject	Item	Frequency	Percentage
Gender	Male	316	50.6
	Female	308	49.4
Grade	Freshman	161	25.8
	Sophomore	169	27.1
	Junior	173	27.7
	Senior	94	15.1
	Fifth year of college or repeat grade	27	4.3
Academic background	Arts	302	48.4
	Science and engineering	272	43.6
	Else	50	8
age	Age 21 and under	318	50.9
	Ages 22 to 24	257	41.2
	Age 25 and above	49	7.9
Total		624	100

Descriptive analysis of continuous variables. Take the mean of Q1 to Q4 as self-education score, take the mean of Q5, Q6, and Q7 as university education score. The mean of Q8 to Q10 is social education score. Take the mean of Q11 to Q14 as family education. Take the mean of Q15 to Q18 as theoretical innovation. The mean value of Q19 to Q22 is practical innovation. The mean value of Q23 to Q25 is cultural identity and selection. The mean value of Q26 to Q28 is cultural reflection and criticism. The mean value of Q29 to Q31 is cultural inheritance and innovation, and SPSS was used to describe and analyze continuous variables.

Table 1.2 Descriptive analysis of continuous variables

Item	Number	Minimum	Maximum	Mean	Standard Deviation	Median
SEE	624	1.25	5	3.357	0.855	3.25
UE	624	1	5	3.642	0.854	3.667

SOE	624	1	5	3.283	0.878	3.333
FE	624	1	5	3.461	0.835	3.5
TI	624	1	5	3.399	0.811	3.5
PI	624	1	5	3.171	0.753	3.2
CIS	624	1	5	3.527	0.92	3.667
CRS	624	1	5	3.536	0.878	3.667
CII	624	1	5	3.754	0.887	4

6.2 Correlation analysis

Correlation analysis is a quantitative analysis method to analyze the relationship between objective things. Many things and phenomena are always related to each other and can be reflected by certain quantitative relations. Table 1.3 shows the results of correlation analysis of variables in this article.

Table 1.3 Correlation analysis

	TI	PI	CIS	CRS	CII
SEE	0.241**	0.232**	0.083*	0.06	0.116**
UE	0.262**	0.181**	0.025	0.061	0.197**
SOE	0.243**	0.255**	0.100*	0.073	0.093*
FE	0.186**	0.175**	0.032	0.088*	0.064

Note: * $p < 0.05$ ** $p < 0.01$

6.3 Path Analysis and Hypothesis Testing

AMOS24 was used to establish the preliminary structural equation model of influencing factors of college students' Cultural Self-consciousness. As shown in the figure below, the preliminary structural equation model included 6 latent variables and 31 observed variables. In order to ensure the scientificness of the model, 36 residual terms were introduced, numbered E1-E36, and the correlation coefficient between the residual terms and the observed variables was 1. The structural equation model is Figure 1.2.

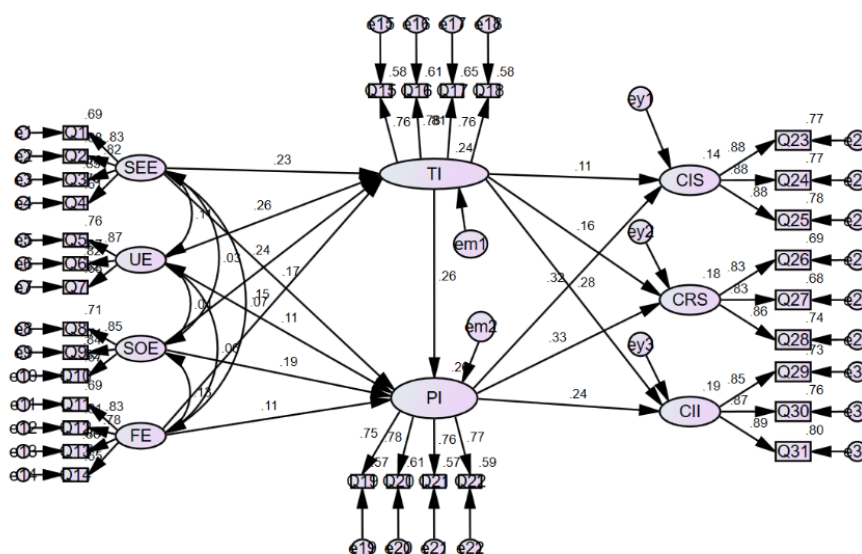

Figure 1.2 Structural Equation Model Diagram

Table 1.4 Model Fit Table

Model fitting index	X ² /df	RMSEA	CFI	AGFI	GFI
Good fit	(0, 3)	<0.05	>0.95	>0.9	>0.95
General fit	(3, 5)	<0.08	>0.9	>0.8	>0.8
Model of the research	1.101	0.013	0.996	0.946	0.955

Table 1.5 Model path coefficient

Hypothesis	Independent Variable	Dependent Variable	Estimate	Std Estimate	S.E.	Z	P	Results
H1a	SE	TI	0.233	0.226	0.044	5.27	***	Accepted
H1b	UE	TI	0.232	0.259	0.039	5.888	***	Accepted
H1c	SE	TI	0.243	0.24	0.044	5.499	***	Accepted
H1d	FE	TI	0.136	0.147	0.039	3.477	***	Accepted
H2a	SE	PI	0.181	0.169	0.047	3.855	***	Accepted
H2b	UE	PI	0.106	0.114	0.041	2.561	**	Accepted
H2c	SE	PI	0.203	0.193	0.047	4.337	***	Accepted
H2d	FE	PI	0.104	0.108	0.041	2.54	**	Accepted
H3	TI	PI	0.272	0.262	0.053	5.112	***	Accepted
H5a	TI	CIS	0.129	0.11	0.057	2.268	**	Accepted
H5b	TI	CRS	0.181	0.16	0.056	3.242	**	Accepted
H5c	TI	CII	0.317	0.279	0.055	5.723	***	Accepted
H6a	PI	CIS	0.26	0.238	0.053	4.905	***	Accepted
H6b	PI	CRS	0.363	0.333	0.055	6.563	***	Accepted
H6c	PI	CII	0.358	0.318	0.057	6.324	***	Accepted

Note: ***p<0.001, **P<0.05, *p<0.1.

6.4 Mediating effect test

According to the hypothesis proposed by the author, it is necessary to test the mediating role of theoretical innovation and practical innovation in influencing factors of cultural consciousness enhancement of college students in turn. See Table 1.6-1.19 for details respectively.

Table 1.6 The mediating test results were detected by stepwise regression

Dependent variable	Independent variable	R	R-sq	F	β	T
PI	SEE	0.3901	0.1522	55.7274***	0.1562	4.1816***
	TI				0.3305	8.3982***
PI	UE	0.3738	0.1397	50.4393***	0.1089	2.8751**
	TI				0.3402	8.5348***
PI	SOE	0.398	0.1584	58.4378***	0.1708	4.7129***
	TI				0.3254	8.2949***

PI	FE	0.3798	0.1442	52.3307***	0.1290	3.4006***
	TI				0.3455	8.8487***
CIS	TI	0.3397	0.1154	40.5092***	0.1347	2.939***
	PI				0.3056	6.8905***
CRS	TI	0.3819	0.1458	53.0153***	0.1829	4.2536
	PI				0.3009	7.2317
CII	TI	0.3946	0.1557	57.2562***	0.2785	6.4511***
	PI				0.2365	5.6608***

Note: ***p<0.001, **P<0.05, *p<0.1.

From the analysis results in Table 1.6, it can be seen that the mediation effect of TI and PI in the model is tested by Bootstrap technology, and the results show that the indirect effect is effective, so TI and PI play a significant mediating role in the model.

7. Discussion

7.1 Relationship between educational input, theoretical innovation and practical innovation. In this article, the author thinks that self-education is also the key to improve the Cultural Self-consciousness of college students. In the verification of structural equation model data, individual education has a significant impact on college students' theoretical innovation. Self-education also has a clear significance for practical innovation. The level of parents' own cultural literacy as well as words and deeds play an imperceptible role in guiding children's Cultural Self-consciousness. From the growth of children to college students, the influence of family on the cultivation of college students' Cultural Self-consciousness still exists, but the guiding methods have changed. In view of the problems existing in the cultivation of college students' Cultural Self-consciousness, one of the most important reasons is that the family guidance is not enough, because the family lacks a good cultural atmosphere, the parents' cultural concept is weak, it is difficult to give the comprehensive cultivation of college students' Cultural Self-consciousness. So family education is so important.

7.2 Relationship between theoretical innovation, practical innovation and Cultural Self-consciousness. According to the existing literature, Cultural Self-consciousness is divided into three dimensions, namely, cultural identity and choice, cultural reflection and criticism, and cultural inheritance and innovation. (Hu Gangyun, 2015) In the past studies on cultural consciousness, most of them are studied by literature review, reasoning analysis, comparative analysis and other methods. In this paper, the hypothesis is verified. Although the hypothesis is valid, the author believes that it is necessary to collect materials for further research and discussion on whether theoretical innovation and practical innovation definitely have an impact on college students' cultural consciousness.

7.3 The mediation effect of theoretical innovation on educational input and practical innovation. Theoretical innovation includes knowledge exploratory thinking activities, knowledge point analogy, and the ability to establish connections between knowledge, etc. (Liangyu Ren & Jiwei Zhang, 2011); practical innovation includes knowledge application activities for innovative talents, activities that combine knowledge with practice, activities that test knowledge in practice, and innovation activities, etc. (Hui ding, 2010) In the past studies, researchers have studied the influence of educational input on theoretical and practical innovation, and the influence of theoretical innovation on practical innovation. This paper is applied to the topic of cultural consciousness promotion of college students, and

through verification, it is concluded that educational input has a direct impact on the theoretical innovation ability and practical innovation ability of college students. Theoretical innovation ability plays a mediating role between educational input and practical input.

7.4 The mediation effect of practical innovation on theoretical innovation and Cultural Self-consciousness. Cultural Self-consciousness is a view of cultural practice, inclusiveness and comprehensive innovation, which is formed from the "self-knowledge" of "cultural life" and "practical reason" in cultural inheritance and cross-cultural dialogue. The essence and theoretical core of cultural consciousness is the "consciousness" of cultural practice. Practice is the sole criterion for testing truth. In the past research, the essence of cultural consciousness is the consciousness of cultural practice. Therefore, the essence of cultural consciousness in any state is the "consciousness" of cultural practice. (Cai Houqi, 2017) In this paper, through structural equation model verification, theoretical innovation and practical innovation have a direct impact on college students' Cultural Self-consciousness, while theoretical innovation has an indirect impact on college students through practical innovation, that is to say, practical innovation plays a mediating role between theoretical innovation and college students' cultural consciousness.

8. Conclusion and Recommendation

8.1 Conclusion. It is found that the relationship between educational input, theoretical innovation and practical innovation is investigated from the four dimensions of SEE, UE, SOE and FE. Based on the four hypotheses put forward in this paper, it is concluded that self-education, university education, social education and family education have an impact on theoretical innovation respectively. Self-education, university education, social education and family education have an impact on practical innovation. Theoretical innovation has an impact on cultural identity and selection, cultural reflection and criticism, and cultural inheritance and innovation. Practical innovation has an impact on cultural identity and selection, cultural reflection and criticism, cultural inheritance and innovation, respectively. Theoretical innovation plays a mediating role between educational input and practical innovation. Practical innovation plays a mediating role between theoretical innovation and cultural self-awareness.

8.2 Recommendation. First, college students accumulate their own cultural knowledge and enhance their ability of cultural independence. "Only with full Cultural Self-consciousness can we know what kind of culture we need and how to build our culture; Only by fully and objectively Cultural Self-consciousness can we truly have cultural confidence and cultural self-improvement." (Shengping Yang, 2013) Second, colleges and universities should play a main role in cultivating college students' Culture Self-consciousness. We should give full play to the main channel role of consciously cultivating college students' culture, further optimize the cultural atmosphere on campus, give play to the effect of ideological and political education in colleges and universities, and strengthen the quality construction of college teachers. Third, create a good social and cultural atmosphere to promote the cultural consciousness of college students. Further strengthen the education of Chinese excellent traditional culture for college students, strengthen the propaganda of mainstream culture, enhance the ability of cultural reflection, strengthen the network supervision, so as to cultivate college students' sense of national identity, enhance their recognition of mainstream values, and enhance their cultural consciousness. Fourth, attach importance to the influence of family education on college students' Cultural Self-consciousness. For college students, family education plays a leading role before entering college, and they will still be influenced by family education after entering

college. Therefore, family members should take the initiative to set up a good family style and create a harmonious family culture atmosphere.

References

- Chen, S. Y. (2016). How do college students realize Cultural Self-consciousness, *Hubei social science*, 180-183.
- Chen J. K. (2003). Rational thinking: The essential characteristic of Cultural Self-consciousness. *Journal of Beijing Normal University (Social Sciences Edition)*, 71-76.
- Fei, X. T. (2010). *Culture and Cultural Self-consciousness*. Beijing: Qunyan Press, 195.
- Li, X. Y. (2012). On the Cultivation of College Students' Cultural Self-consciousness. *Cultural Journal*, Issue 6.
- Wang, W. F. (2013). On the Cultivation of Cultural Consciousness and Cultural Confidence in Universities. *Journal of Shandong University of Technology*, No.2.
- Yang, C. C. (2021). The theoretical foundation, generative logic and practical path of college students' cultural innovation in the new era. *Modern Educational Management*. (11): 120-128.
- Yun, S. (2010). Cultural Consciousness, Cultural Confidence, and Cultural Self-Strengthening--Thoughts on the Prosperity and Development of Socialist Culture with Chinese Characteristics. *Red Flag Papers*, (16):4.
- Zhang, X. H, Guo, W, Li, S. J, Liang, F & Yang D. f. (2021) The key path of scientific and technological innovation personnel training. *China Science and Technology Forum*, (12):159-167.
- Jian, Z. R. (2020) An analysis of the Status quo of Chinese Traditional Culture Identification among college students in the New Era -- Based on an empirical survey of 9 college students in Beijing. *Journal of Fujian Provincial Institute of Socialism* (05): 40-48.

การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนว
การสอนอ่านของเมอร์ด็อก (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน
วัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร

**The Development Of English Reading Comprehension Ability By Using
Exercises Based On Murdoch Integrated Approach (Mia) For Students In
Grade 11 Watcharawittaya School, Kamphaeng Phet**

เจนจิรา จินดาคุลย์ และ ทำรงลักษณ์ เอ็นครินทร์

มหาวิทยาลัยนเรศวร

Jenjira Jindakul and Tamronglak Unakarin

Phitsanulok, Thailand

Corresponding Author, E-mail: jenjiraj64@nu.ac.th

บทคัดย่อ*

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ด็อก (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 2) เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ด็อก (MIA) และเทียบกับกรอบ CEFR ในระดับ B1 และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ด็อก (MIA) กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรายวิชา Reading and Writing (อ30208) จำนวน 25 คน โรงเรียนวัชรวิทยา เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ด็อก (MIA) 2) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ด็อก (MIA) 3) แบบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test dependent) และประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะโดยใช้สูตรคำนวณหาประสิทธิภาพ E1/E2

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ด็อก (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดผลและประเมินผล จำนวนทั้งสิ้น 3 เรื่อง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.17/81.80

* วันที่รับบทความ : 27 เมษายน 2566; วันที่แก้ไขบทความ 2 พฤษภาคม 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 6 พฤษภาคม 2566

Received: April 27, 2023; Revised: May 2, 2023; Accepted: May 6, 2023

2. นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และอยู่ในระดับ B2

3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA) ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การพัฒนาทักษะ ; ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ; การสอนอ่านตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA)

Abstracts

The objectives of this research were to 1) develop and determine the effectiveness of exercises based on Murdoch Integrated Approach (MIA), 2) compare reading comprehension ability before and after using exercises based on Murdoch Integrated Approach (MIA), and CEFR B1 level, and 3) study students' satisfaction towards exercises based on Murdoch Integrated Approach (MIA). The sample was twenty-five grade 11 students who studied reading and writing (E30208) at Watcharawittaya School. This research was experimental research. The research instruments consisted of 1) exercises based on Murdoch Integrated Approach (MIA), 2) MIA lesson plans, 3) reading comprehension skill tests, and 4) a satisfaction questionnaire. Data were analyzed using percentage, mean, standard deviation, t-test dependent, and efficiency values. The results revealed as follows: 1) exercises based on Murdoch Integrated Approach (MIA) were effective 86.17/81.80. 2) students' reading comprehension ability was significantly higher than before at .05 level and at CEFR B2 level; 3) students' satisfaction towards exercises based on Murdoch Integrated Approach (MIA) was at a high level.

Keywords: development of ability; reading ability; Murdoch Integrated Approach (MIA) on reading

บทนำ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการสื่อสาร การศึกษา และการทำความเข้าใจวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของประชาคมโลก ยังเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความเข้าใจตนเองและผู้อื่น รวมทั้ง เปิดโอกาสให้เข้าถึงความรู้และโอกาสต่างๆ การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศก็มีความสำคัญเช่นกัน (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551, 2551 : 220)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้ผู้เรียนมีความเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สิ่งสำคัญประการหนึ่งในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ คือ การอ่าน การอ่านมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยผู้ใหญ่และตลอดวัยชรา เป็นการให้ความรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันเป็นโลกแห่งข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ทั่วโลก สิ่งนี้ทำให้ผู้อ่านมีความสุข มีความหวัง และอยากรู้อยากเห็น เป็นความต้องการของมนุษย์ทุกคน

การอ่านมีประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง คือ พัฒนาการศึกษา พัฒนาอาชีพ พัฒนาคุณภาพชีวิต ยังจำเป็นต้องปรับปรุงให้ทันสมัยทันต่อเหตุการณ์อีกด้วย การจะพัฒนาประเทศให้เจริญได้ต้องอาศัยผู้ที่มีความรู้ความสามารถ (ฉวีวรรณ คูหาภินันท์, 2542 อ้างถึงในกนกพิมาน ปานกลาง และอภิขยา ประดับนาค, 2564) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษต้องมุ่งสู่เอกภาพจึงจะสัมฤทธิ์ผล เป้าหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ที่ใช้ในการวัดความก้าวหน้าของนักเรียนต้องเทียบเคียงได้กับกรอบอ้างอิงทางภาษาที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากล เช่น Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) กระทรวงศึกษาธิการจึงได้นำกรอบ CEFR มาใช้เป็นกรอบในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 1)

การเรียนรู้การอ่านเป็นทักษะสำคัญที่จำเป็นต้องพัฒนาตลอดชีวิต และเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับศตวรรษที่ 21 ที่ผ่านมา นอกจากทักษะในสาระวิชาหลักผู้เรียนยังต้องพัฒนาทักษะอื่น ๆ เพื่อให้สามารถนำไปประกอบชีวิต เช่น ทักษะด้านความรู้หรือ Hard Skills เช่น การอ่าน การเขียน และการคิดเลข เป็นต้น รวมถึงทักษะทางอารมณ์หรือ Soft Skills เช่นการคิดวิเคราะห์และแก้ไขปัญหา การสร้างสรรค์และนวัตกรรม การเข้าใจวัฒนธรรมและการทำงานเป็นทีม การสื่อสารและการรู้จักสื่อสารสารสนเทศ ความรู้ความสามารถด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ และทักษะด้านอาชีพและการเรียนรู้ ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องมีในการเตรียมความพร้อมเพื่อผ่านชีวิตในยุคปัจจุบันและอนาคต (สุวิธิดา จรุงเกียรติกุล, 2561)

จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ในรายวิชา Reading and Writing ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในปีการศึกษา 2564 เมื่อนักเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ทักษะ ความรู้พื้นฐานด้านคำศัพท์ต่ำ รวมทั้งการเรียนรู้ในรูปแบบ Passive จึงทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจค่อนข้างต่ำ

จากปัญหาดังกล่าว กระบวนการสอนอ่านจะต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกคิดวิเคราะห์ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อลดความเบื่อหน่ายของบทอ่าน โดยผู้วิจัยได้ศึกษา และนำการสอนการอ่านภาษาอังกฤษโดยการสอนอ่านตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ต็อคที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ โดยเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้คิดวิเคราะห์หาวิธีแก้ปัญหาด้วยตนเอง ส่วนผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำและยังมีกิจกรรมต่าง ๆ ผู้เรียนได้คิดแก้ปัญหาด้วยตนเอง ส่งผลให้ผู้เรียนตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียนการสอน ประกอบด้วย 7 ขั้นตอนในการสอน คือ 1. ขั้นถามคำถามนำก่อนการอ่าน (Priming Questions) 2. ขั้นทำความเข้าใจคำศัพท์ (Understanding Vocabulary) 3. ขั้นอ่านเนื้อเรื่อง (Reading the text) 4. ขั้นทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง (Understanding the Text) 5. ขั้นถ่ายโอนข้อมูล (Transferring Information) 6. ขั้นทำแบบฝึกหัดต่อชิ้นส่วนประโยคและเรียงโครงสร้างอนุเฉท (Jigsaw Exercise and Paragraph Structure) 7. ขั้นประเมินผลและแก้ไข (Evaluation and Correction) มาประยุกต์ใช้ในแบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน และให้สอดคล้องกับกรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) ในระดับ B1

จากรูปแบบและขั้นตอนการสอนดังกล่าวนี้ ส่งเสริมให้อ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งเห็นได้จากผลการวิจัยของสรณดินทร์ ประสารทรัพย์ (2561) ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีสอนอ่านแบบบูรณาการของเมอร์ต็อกซ์ (MIA) สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีสอนอ่านแบบบูรณาการของเมอร์ต็อกซ์ (MIA) ประเมินความสามารถของตนเองด้านการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ที่ระดับพอใช้ ($\bar{X} = 3.24$, S.D. = 0.97) 3) นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีสอนอ่านแบบบูรณาการของเมอร์ต็อกซ์ (MIA) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของภุริภัทร์ เป่งย่อง และคณะ (2561) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบเอ็มไอเอ็มไอผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.65

อีกทั้งการให้นักเรียนได้มีโอกาสในการฝึกฝน ทบทวน ผ่านแบบฝึกที่ครูสร้างขึ้นส่งผลให้ความรู้ในด้านนั้น ๆ เกิดเป็นทักษะได้ ซึ่งเห็นได้จากผลการศึกษาวิจัย เรื่อง แบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแบบบูรณาการของเมอร์ต็อกซ์ โดยเน้นเนื้อหาอาเซียนของวันเพ็ญ ขำเหม และ วราภรณ์ วราธิพร (2562, หน้า 12) ที่พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการใช้แบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแบบบูรณาการของเมอร์ต็อกซ์ สูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และมีระดับความพึงพอใจต่อแบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยภาพรวมในระดับมาก

จากความสำคัญ และเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ต็อกซ์ (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ต็อกซ์ (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ต็อกซ์ (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และเทียบกับกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาอังกฤษ (CEFR) ในระดับ B1

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA)

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่โรงเรียนวัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร จำนวน 254 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรายวิชา Reading and Writing (อ30208) จำนวน 25 คน โรงเรียนวัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบกลุ่ม (Cluster sampling)

2. เครื่องมือการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA) แบบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นเครื่องมือในการวิจัยโดยดำเนินการ ดังนี้

2.1 แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร อ้างอิงเนื้อหาจากหนังสือเรียน New Weaving It Together Book 2 (CEF: A2/B) แบ่งออกเป็น 3 เรื่อง ได้แก่ Right Brain, Left Brain, Live a Little: Eat Potatoes!, Tihar: Festival of Lights เรื่องละ 3 ชั่วโมง แต่ละเรื่องประกอบด้วยกิจกรรม และแบบทดสอบย่อยหลังเรียน นำไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของแบบฝึกและให้ข้อเสนอแนะหรือประเด็นที่ต้องการให้ปรับปรุง ซึ่งแบบฝึกทักษะ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.57 จากนั้นนำไปทดลอง (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาข้อผิดพลาดและนำไปปรับปรุง แก้ไขก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA) จำนวน 3 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และปรับปรุงแก้ไข ซึ่งทำให้แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.13 ; ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.12)

2.3 แบบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ เพื่อคัดไว้ใช้จริง 20 ข้อ และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยเลือกแบบทดสอบที่มี อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 จากนั้นนำไปทดลอง (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างและพบว่าแบบทดสอบก่อนเรียนมีค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.47 – 0.73 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.27 – 0.53 และแบบทดสอบหลังเรียนมีค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.57 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.27 – 0.73 มีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 9 ข้อ นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ตลอดจนความเหมาะสมของการใช้ภาษา จากนั้นนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข ซึ่งแบบสอบถามความพึงพอใจ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) กับข้อคิดเห็น อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 จำนวน 9 ข้อ สามารถนำไปใช้ได้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ปฐมนิเทศนักเรียนให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีอค (MIA)

3.2 นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีอค (MIA)

3.3 จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีอค (MIA) จำนวน 9 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง โดยในระหว่างนี้มีการทดสอบ 2 ครั้ง ดังนี้ ครั้งที่ 1 ก่อนแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 และครั้งที่ 2 หลังแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9

3.4 นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจ

3.5 นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีอค (MIA)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

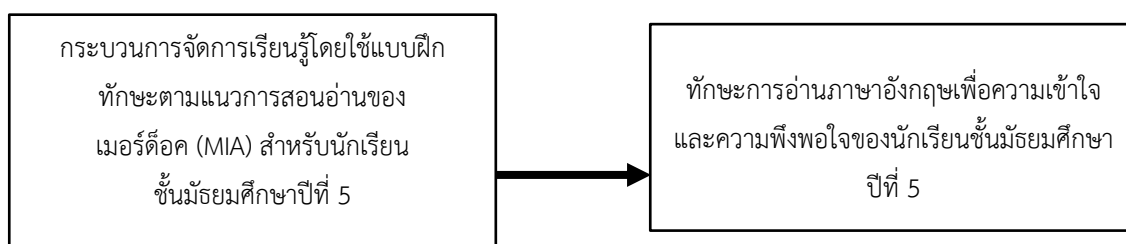
4.1 วิเคราะห์ข้อมูลการหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะฯ โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของค่าคะแนนและค่าประสิทธิภาพของแบบฝึก

4.2 วิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะฯ ใช้การทดสอบค่าที (t-test dependent) และร้อยละในการเทียบกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาอังกฤษ (CEFR) ในระดับ B1

4.3 วิเคราะห์ข้อมูลการหาค่าคะแนนความพึงพอใจของผู้เรียนหลังเรียนใช้แบบฝึกทักษะฯ วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร ผู้วิจัยนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย สามารถสรุป ผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การพัฒนาและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80

จากการดำเนินการสร้างแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนของเมอร์ดีค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นั้น มีจำนวนทั้งสิ้น 3 เรื่อง เรื่องที่ 1 Right Brain, Left Brain เรื่องที่ 2 Live a Little: Eat Potatoes! และเรื่องที่ 3 Tihar: Festival of Lights กำหนดเวลาในการนำไปใช้เรื่องละ 3 ชั่วโมง โดยมีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดผลและประเมินผล โดยมีองค์ประกอบย่อย ดังนี้

1. คำแนะนำในการใช้แบบฝึกทักษะสำหรับครู
2. คำแนะนำในการใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียน
3. ขั้นตอนตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA)
4. ผลการเรียนรู้ และจุดประสงค์การเรียนรู้
5. ขั้นตอนการใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA)
6. แบบทดสอบก่อนเรียน (pre-test)
7. กิจกรรมตามขั้นการสอนของเมอร์ดีค (MIA) 7 ขั้นตอน
8. แบบทดสอบหลังเรียน (post-test)

9. เผลยกิจกรรมตามขั้นตอนการสอนของเมอร์ต็อค (MIA) 7 ขั้นตอน

ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและมีการนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสม จากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 ครั้ง ก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง จึงทำให้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนของเมอร์ต็อค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีค่าประสิทธิภาพปรากฏผลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ต็อค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร ตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80

ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย		ร้อยละของคะแนนทดสอบ
ระหว่างการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ		หลังเรียน
แบบฝึกทักษะเล่มที่ 1	86.62	81.80
แบบฝึกทักษะเล่มที่ 2	88.95	
แบบฝึกทักษะเล่มที่ 3	82.98	
เฉลี่ยร้อยละ 86.17		
E_1/E_2 เท่ากับ 86.17/81.80		

จากตารางที่ 1 พบว่า แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ต็อค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร ค่าคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 86.17 และค่าคะแนนรวมเฉลี่ยจากแบบทดสอบหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 81.80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 80/80 .

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ต็อค (MIA) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียนเทียบกับหลังเรียนและเทียบกับกรอบ CEFR ในระดับ B1 ปรากฏผลดังตาราง 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ต็อค (MIA) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียนเทียบกับหลังเรียนและเทียบกับกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาอังกฤษ (CEFR) ในระดับ B1

การทดสอบ	$\bar{X}$	S.D.	d	$S.D.D$	t	Sig. (1-tailed)	ร้อยละ	ระดับ CEFR
ก่อนเรียน	8.52	2.49					42.6	A2
หลังเรียน	13.44	3.45	4.92	3.11	7.91*	0.00	67.2	B2

จากตารางที่ 2 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร มีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 8.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.49 ส่วนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 13.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.45 ซึ่งเห็นได้ว่านักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และอยู่ในระดับ B2 เมื่อเทียบกับกรอบ CEFR

3. การวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีอค (MIA) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปรากฏผลดังตาราง 3

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์หาค่าคะแนนความพึงพอใจของผู้เรียนหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีอค (MIA) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

		n = 25		
ข้อที่	รายการ	คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่า ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับพฤติกรรม
ด้านเนื้อหา และผู้สอน				
1	เรื่องที่อ่านมีเนื้อหาเหมาะสมกับนักเรียน	4.40	0.65	มาก
	ขนาดของตัวอักษรอ่านง่าย ภาพประกอบในแบบ			
2	ฝึกทักษะมีความสอดคล้อง กับเนื้อหา มีความ	4.68	0.56	มากที่สุด
	สวยงาม ดึงดูดความสนใจของนักเรียน			
3	คำถามท้ายเรื่องมีความสอดคล้องกับเรื่องที่	4.52	0.51	มากที่สุด
	นักเรียนอ่าน			

4	ครูผู้สอนให้คำปรึกษาและอำนวยความสะดวกใน ทำกิจกรรมอย่างทั่วถึง รวมทั้งจัดบรรยากาศที่เอื้อ ต่อการเรียนรู้ของนักเรียน	4.60	0.65	มากที่สุด
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้				
1	ขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียน เข้าใจในเนื้อหาและมีความมั่นใจในการตอบคำถาม จากเรื่องที่อ่านมากขึ้น	4.60	0.58	มากที่สุด
2	กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติจากง่ายไปหา ยาก	4.32	0.69	มาก
3	กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิด และดำเนินกิจกรรมด้วยตนเอง	4.04	0.68	มาก

ตารางที่ 3 (ต่อ)

		n = 25		
ข้อที่	รายการ	คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่า ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับพฤติกรรม
ด้านผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับนักเรียน				
1	แบบฝึกทักษะช่วยพัฒนาทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน	4.56	0.65	มากที่สุด
2	การจัดการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนสร้างความรู้ ความ เข้าใจด้วยตนเองได้	4.52	0.59	มากที่สุด
รวม		4.47	0.62	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ด็อก (MIA) ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.48, S.D. = 0.17) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ขนาดของตัวอักษรอ่านง่าย ภาพประกอบในแบบฝึกทักษะมีความสอดคล้อง กับเนื้อหามีความสวยงาม ดึงดูดความ

สนใจของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.68$, S.D. = 0.56) รองลงมาคือ ครูผู้สอนให้คำปรึกษาและอำนวยความสะดวกในการทำกิจกรรมอย่างทั่วถึง รวมทั้งจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหา และมีความมั่นใจในการตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านมากขึ้น ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.58) และแบบฝึกทักษะช่วยพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.56)

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร มีวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และเทียบกับกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาอังกฤษ (CEFR) ในระดับ B1
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA)

การศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดผลและประเมินผล จำนวนทั้งสิ้น 3 เรื่อง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.17/81.80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 80/80 ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้มีการวิเคราะห์ สังเคราะห์เนื้อหาให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ผลการเรียนรู้รายวิชา และนำกรอบ CEFR มาใช้ในการกำหนดระดับ รูปแบบของแบบฝึกทักษะ รวมทั้งผู้วิจัยตระหนักถึงทักษะ ความรู้พื้นฐานด้านคำศัพท์ต่ำ รวมทั้งการเรียนในรูปแบบ **Passive** ของผู้เรียน ที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านนี้ สิปพนนท์ ละครขวา (2563) ได้กล่าวว่าความรู้เดิมของผู้อ่าน ความสามารถทางภาษา ความรู้รอบตัว มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านของผู้อ่านทั้งสิ้น ซึ่งแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA) ส่งเสริมให้การอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยแบบฝึกทักษะโดยมีกิจกรรมที่สอดคล้องกับขั้นตอนดังกล่าว คำนึงถึงความแตกต่าง วัย ความสามารถและความสนใจของผู้เรียน เรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก กิจกรรมที่หลากหลาย ใช้เวลาสั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความท้าทาย สนุกสนานในการเรียนรู้

หลังจากดำเนินการสร้างแบบฝึกทักษะ มีการตรวจสอบความเหมาะสมของแบบฝึกทักษะโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน และนำข้อเสนอแนะ คำแนะนำไปปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกทักษะ ทำให้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด อีกทั้งได้มีการนำไปทดลองใช้กับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง และนำข้อบกพร่องจากการทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างทำให้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวชิรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80

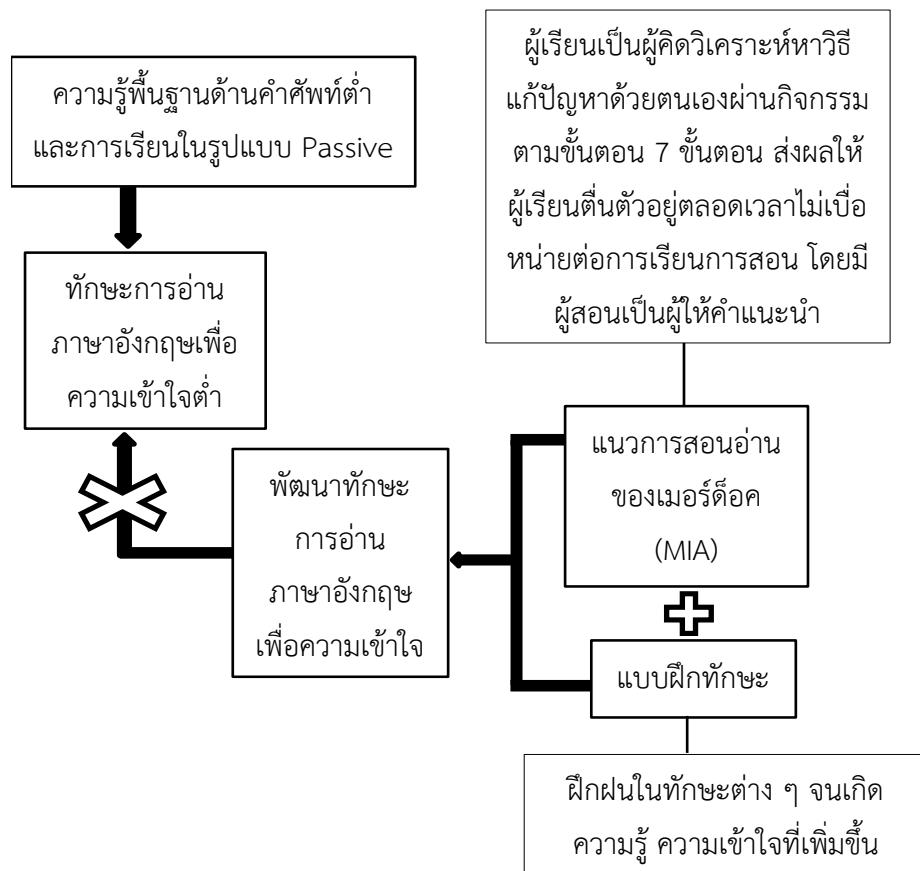
2. นักเรียนมีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และอยู่ในระดับ B2 เมื่อเทียบกับกรอบ CEFR ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งที่สูงขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อให้เกิดทักษะความรู้ความเข้าใจ และมีความชำนาญในเรื่องนั้นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สุภาภรณ์ อาจผักปัง, 2558) และแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีค (MIA) เป็นกระบวนการสอนอ่านที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผ่านกระบวนการ 7 ขั้นตอน ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีกระบวนการ พัฒนาการคิด เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในระดับคำ ประโยค และเนื้อหาโดยรวม ซึ่งเห็นได้จากผลการวิจัยของวันเพ็ญ ขำเหม และวรภรณ์ วราธิพร (2562, น. 12) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง แบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแบบบูรณาการของเมอร์ดีค โดยเน้นเนื้อหาอาเซียน ผลการวิจัยพบว่า 1. แบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแบบบูรณาการของเมอร์ดีค มีประสิทธิภาพโดยรวมเท่ากับ 80.60/ 79.30 สูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่ตั้งเอาไว้ 75/75 อีกทั้งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการใช้แบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแบบบูรณาการของเมอร์ดีคสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และนักเรียนมีระดับความพึงพอใจต่อแบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยภาพรวมในระดับมาก สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุมาลี เพชรคง และคณะ (2563) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง ผลของการสอนอ่านภาษาอังกฤษตามแบบบูรณาการของเมอร์ดีค (MIA) ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนห้วยยอด จังหวัดตรัง พบว่า นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษตามแบบบูรณาการของเมอร์ดีค (MIA) มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจในการเรียนตามแบบบูรณาการของเมอร์ดีค (MIA) อยู่ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของภุริภัทร์ เป็งย่อง และคณะ (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการใช้วิธีการสอนแบบเอ็มไอเอ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจ ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบเอ็มไอเอมีผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.65 รวมทั้งผู้วิจัยได้มีการศึกษาและนำกรอบ CEFR มาใช้ในการกำหนดระดับกำหนดรูปแบบของแบบฝึกทักษะ ซึ่งระดับของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 5 อยู่ในระดับ A2-B1 มาใช้ในการเลือกเนื้อหา และออกแบบกิจกรรม ผู้เรียนจึงมีโอกาสได้ฝึกและพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสอดคล้องกับมาตรฐานดังกล่าว จึงทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน วัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร มีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และอยู่ในระดับ B2 เมื่อเทียบกับกรอบอ้างอิง CEFR

3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีอค (MIA) ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ขนาดของตัวอักษรอ่านง่าย ภาพประกอบในแบบฝึกทักษะมีความสอดคล้อง กับเนื้อหา มีความสวยงาม ดึงดูดความสนใจของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนให้คำปรึกษาและอำนวยความสะดวกในการทำกิจกรรมอย่างทั่วถึง รวมทั้งจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหา และมีความมั่นใจในการตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านมากขึ้น และแบบฝึกทักษะช่วยพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของความแตกต่าง วัย ความสามารถและความสนใจของผู้เรียนในการออกแบบแบบฝึกทักษะ และการออกแบบกิจกรรม อีกทั้งได้เรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก กิจกรรมใช้เวลาสั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความท้าทาย สนุกสนานในการเรียนรู้ ซึ่งความพึงพอใจเกิดจากการตอบสนองตามความต้องการหรือความคาดหวังของตนเอง (พัฒนา พรหมณ และคณะ, 2565) จึงทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีอค (MIA) ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีอค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน วัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร ทำให้ได้องค์ความรู้ใหม่กระบวนการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีอค (MIA) แสดงดังภาพประกอบที่ 2

แผนภาพที่ 2 กระบวนการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แบบฝึกทักษะ ตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีอค (MIA)

ข้อเสนอแนะ

ในการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีอค (MIA) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวชิรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ครูผู้สอนเน้นย้ำ ชี้แจงคำแนะนำในการใช้แบบฝึกทักษะ ขั้นตอนการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะตามแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีอค (MIA) และเกณฑ์การวัดผลประเมินผลให้นักเรียนทราบอย่างชัดเจน

1.2 ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในแต่ละขั้นตอนครูผู้สอนคอยให้คำแนะนำและสังเกตพฤติกรรมระหว่างทำกิจกรรมของนักเรียน

1.3 ครูผู้สอนพิจารณาความเหมาะสมของเวลาในการทำกิจกรรมให้เหมาะสม หากกำหนดเวลาไม่เหมาะสมกับกิจกรรมอาจทำให้ผู้เรียนไม่บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ หรืออาจเกิดความเบื่อหน่ายได้เมื่อมีเหลือนานเกินไป

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการนำแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีอค (MIA) ไปใช้ในรายวิชาภาษาอังกฤษกับระดับชั้นอื่น ๆ

2.2 ควรมีการนำแนวการสอนอ่านของเมอร์ดีอค (MIA) ไปใช้ในการออกแบบสื่อการเรียนการสอนในรูปแบบอื่นนอกเหนือจากแบบฝึกทักษะ

เอกสารอ้างอิง

- กนกพิมาน ปานกลาง และอภิชา ประดับนาค, 2564. การพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (เทคนิคจิ๊กซอว์) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร. *วารสารวิชาการ ครุศาสตร์สวนสุนันทา*. 5(1). 38 - 44.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ณัฐธินิชา ปฐมพุทธิธรรม. (2564). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการใช้แบบฝึกรูปแบบปกติและการใช้แบบฝึกตามแบบบูรณาการของเมอร์ดีอค (MIA).* การค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พัฒนา พรหมณ, ยุพิน พิทยาวัฒนชัย, และ จิระศักดิ์ ทัพพา. (2565). แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจและการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจในงาน. *วารสารวิชาการสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย (สสอท.)*, 26(1), 59 - 65.
- ภูริภัทร์ เป่งย่อง, สมโภชน์ พนาवास, และ สรพล จิระสวัสดิ์. (2561). ผลการใช้วิธีการสอนแบบเอ็มไอเอเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. *วารสารวิชาการ บัณฑิตวิทยาลัยสวนดุสิต*. 15(2). 205 - 215.
- วันเพ็ญ ขำเหม และวราภรณ์ วราธิพร. (2562). แบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแบบบูรณาการของเมอร์ดีอค โดยเน้นเนื้อหาอาเซียน. *วารสารนิสิตวัง*, 21(2), 12 - 24.
- สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (ม.ป.ป). คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล Common European

- Framework of Reference for Languages (CEFR). ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 16 ธันวาคม. แหล่งที่มา <https://www.pkn2.go.th/fileupload/downloads/356813878.51375.pdf>
- สรณบดีนทร์ ประสารทรัพย์. (2561). ผลของการใช้วิธีสอนอ่านแบบบูรณาการของเมอร์ตอคซ์ (MIA) ที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*, 2(1), 175 - 184.
- สีปพนธ์ ละครขวา. (2563). การพัฒนาความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ประสบการณ์การอ่าน. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน. คณะครุศาสตร์: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม).
- สุภาภรณ์ อาจผักปัง (2558). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านวิเคราะห์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีมงคลวิทยาคม อำเภอปึงสามพัน จังหวัดเพชรบูรณ์*. การค้นคว้าอิสระปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สุมาลี เพชรคง, อารีรักษ์ มีแจ้ง, และศิตา เขียมขันติถาวร. (2563). ผลของการสอนอ่านภาษาอังกฤษตามแบบบูรณาการของเมอร์ตอคซ์ (MIA) ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนห้วยยอด จังหวัดตรัง. *วารสารศึกษาศาสตร์ มสธ.* 13(1). 69 - 80.
- สุวิธิดา จรุงเกียรติกุล. (2561). ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (The Twenty-First Century Skills). ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 2 มีนาคม 2565. แหล่งที่มา <https://www.trueplookpanya.com/blog/content/66054/-teaartedu-teaart-teaarttea->
- Brouka, M. (2019). *New Weaving It Together Book 2 (CEF: A2/B1)*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานของ
องค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร อำเภอคลองขลุง จังหวัดกำแพงเพชร

Leadership of administrators and council members that affect the success of
administration of Wang Sai Subdistrict Administrative Organization
Khlong Khlung District Kamphaeng Phet Province

ปาริชาติ ละดาไส และ ธนัสถา โรจนตระกูล

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Parichat Ladasai and kampanart Tanastha Rojanatrakul

Pibulsongkram Rajabhat University, Thailand.

Corresponding author, E-mail : parichat.la@psru.ac.th

บทคัดย่อ*

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร 2) การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร 3) ปัญหา อุปสรรคต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มอย่าง คือ ประชาชน จำนวน 381 คน ที่ได้จากสูตรของยามานะ เครื่องมือ คือ แบบสอบถาม ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.880 สถิติ คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t-test และ F-test

ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) การเปรียบเทียบ พบว่า ประชาชนที่มี เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาอยู่ในพื้นที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ และ 3) ปัญหา อุปสรรคต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร พบว่า การกำหนดวิสัยทัศน์ไม่กว้างไกลเท่าที่ควร เมื่อตั้งเป้าหมายการปฏิบัติสำเร็จค่อนข้างน้อย รวมทั้งการตัดสินใจในการพัฒนาหมู่บ้านในสิ่งใหม่ ๆ ที่สร้างสรรค์ให้กับประชาชนมีการปฏิบัติค่อนข้างน้อย การกำหนดเป้าหมายของการปฏิบัติงานกระตุ้นความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานไม่ดีเท่าที่ควร การกระตุ้นความเชื่อมั่นในการปฏิบัติงาน ในการแก้ไขปัญหา

* วันที่รับบทความ : 20 มีนาคม 2566; วันแก้ไขบทความ 23 พฤษภาคม 2566; วันตอบรับบทความ : 24 พฤษภาคม 2566

Received: March 20, 2023; Revised: May 23, 2023; Accepted: May 24, 2023

การใช้สติปัญญายังไม่เพียงพอเพราะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย และข้อบังคับ และ การสร้างขวัญกำลังใจในการดำเนินโครงการ และกิจกรรมในการพัฒนาและดำเนินชีวิตของประชาชนยังไม่เพียงพอ เพราะขาดงบประมาณ
คำสำคัญ : ภาวะผู้นำ; ผู้บริหารและสมาชิกสภา; ความสำเร็จในการบริหารงาน
กลาง เมื่อมีคะแนนตั้งแต่ 139-151 คะแนน (T42 – T49), และการบริหารจัดการเวลาดำ เมื่อมีคะแนนน้อยกว่า 139 คะแนน (น้อยกว่า T42)

คำสำคัญ: แบบวัด; การบริหารจัดการเวลา; เกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น

Abstract

The objectives of this study were: 1) to study the level of the leadership of the administrators and the council members that affected the success in the administration of Wang Sai Subdistrict Administrative Organization 2) to compare the personal factors to the leadership of the administrators and the council members that affected the success in the administration of Wang Sai Subdistrict Administrative Organization, and 3) to study the problems and obstacles for the leadership of the administrators and the council members that affected the success in the administration of Wang Sai Subdistrict Administrative Organization. Quantitative research methodology was used. The sample group was 381 people obtained from Yamane's formula. The tool was a questionnaire with a confidence value of 0.880. Statistics were frequency, percentage, mean, and standard deviation and t-test and F-test.

Research Results : 1) Overall, the level of the leadership of the administrators and the council members that affected the success in the administration of Wang Sai Subdistrict Administrative Organization, was at the high level. 2) The comparison of the personal factors to the leadership of the administrators and the council members that affected the success in the administration of Wang Sai Subdistrict Administrative Organization, found that the people having the different gender, age, education, occupation, income and duration of living in this area had no the different opinion to the leadership of the administrators and the council members that affected the success in the administration of Wang Sai Subdistrict Administrative Organization. The hypothesis was denied. 3) The problems and obstacles for the leadership of the administrators and the council members that affected the success in the administration of Wang Sai Subdistrict Administrative Organization found that the vision was not very wide. When setting goals, sometimes they did not succeed and the decision in developing the village for new things to the people. The goal setting of the operation rarely stimulated the enthusiasm in the operation. It rarely stimulated the confidence in the operation. The intelligence was rarely used in solving problems, and the morale was rarely created in doing the project and activities for the development and living of the people.

Keywords :Leadership; Administrators and council members; affect the success

บทนำ

ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงเป็นพฤติกรรมหรือกระบวนการที่ผู้นำใช้การปฏิสัมพันธ์กับผู้ร่วมงานในการสร้างความร่วมมือสร้างแรงจูงใจของผู้ร่วมงานให้สูงขึ้นจนส่งผลให้ผู้ร่วมงานตระหนักถึงความสำคัญและรู้สึกอยากเปลี่ยนแปลงและยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงนี้มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลขององค์การ ผลการปฏิบัติงานทั้งของกลุ่ม และของผู้ได้บังคับบัญชา เจตคติต่อการทำงานความพึงพอใจในการทำงาน ความผูกพันต่อองค์การ พฤติกรรมความเป็นพลเมืองดี รวมถึงการพัฒนาบุคลากรในองค์การ (ปริญา ตันสกุล, 2550) กระบวนการสร้างหรือพัฒนาคนให้มีประสิทธิภาพ เป็นปัจจัยที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับองค์การทั้งภาครัฐและเอกชน เพราะความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการและเทคโนโลยีเป็นไปอย่างรวดเร็วมากองค์การหรือสถาบันต่าง ๆ จำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาบุคลากรที่มีความรู้และมีประสิทธิภาพทำหน้าที่เป็นหัวหน้างานระดับต่าง ๆ มากขึ้น “คน” จึงยังเป็นปัจจัยที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการทำหน้าที่เป็นผู้นำหรือผู้บริหารองค์การระดับต่าง ๆ ของหน่วยงาน ซึ่งจะนำองค์การสู่ความสำเร็จหรือเป้าหมาย ดังนั้นการที่จะเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่หรือเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จด้านผู้นำนั้นต้องนำองค์ประกอบของภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง คือ 1) การมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ 2) การสร้างแรงบันดาลใจ 3) การกระตุ้นทางปัญญา และ 4) การคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล ทั้ง 4 ปัจจัยเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้บริหารประสบผลสำเร็จโดยเฉพาะการบริหารตน บริหารคน บริหารงานซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญ (รัตติกรณ์ จงวิศาล, 2564)

ผู้บริหารและสมาชิกสภาจึงจำเป็นต้องมีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน นอกจากนี้ผู้บริหารองค์การยังต้องเป็นผู้มีศักยภาพในการเปลี่ยนแปลง และสามารถแสดงพฤติกรรมผู้นำในการบริหาร มีวิสัยทัศน์กว้างไกลที่จะบริหารองค์การของตน บริหารคนบริหารงาน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามเป้าหมาย ซึ่งผู้บริหารจะต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมผู้นำหรือแสดงพฤติกรรมในการบริหารเป็นผู้นำด้วยการจูงใจให้บุคลากรในองค์การร่วมมือกันทำงานอย่างมีความสุข ผู้บริหารจะต้องแสดงพฤติกรรมการเป็นผู้นำที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับแก่ผู้ร่วมงาน ประพฤติตนเป็นตัวอย่างแก่เพื่อนร่วมงานและผู้ใต้บังคับบัญชา มีความเป็นธรรมในการบริหารงาน อันจะส่งผลต่อขวัญและกำลังใจของบุคลากรทำให้ทุ่มเทให้แก่งานผู้นำต้องสร้างความผูกพันรักใคร่ให้แก่บุคลากรในองค์การเพื่อให้เกิดความรักและความศรัทธาในตัวผู้นำพร้อมที่จะร่วมมือกันทำงานให้หน่วยงานของตนประสบผลสำเร็จ ดังนั้น ภาวะผู้นำย่อมมีความสัมพันธ์กับบุคลากรที่จะทำให้เกิดขวัญและกำลังใจในการทำงานให้ประสบความสำเร็จในการทำงาน (ปริญา ตันสกุล, 2550) จะเห็นได้ว่าผู้บริหารและสมาชิกสภามีส่วนสำคัญในการผลักดันการดำเนินโครงการ กิจกรรมที่ตรงตามความต้องการของประชาชน ดังนั้นจึงได้รับความไว้วางใจจากประชาชนให้เข้ามาเป็นตัวแทนในการบริหารงานอีกวาระหนึ่ง ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษา “ภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร อำเภอลองลูลู จังหวัดกำแพงเพชร” ว่าผู้บริหารมีภาวะผู้นำอย่างไร ส่งผล

ต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลสามารถตอบสนองความต้องการประชาชนได้ และควรมีแนวทางการส่งเสริมภาวะผู้นำอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติของผู้บริหารต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร อำเภอลองชลูง จังหวัดกำแพงเพชร
2. เพื่อศึกษาการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร อำเภอลองชลูง จังหวัดกำแพงเพชร
3. เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร อำเภอลองชลูง จังหวัดกำแพงเพชร

ระเบียบวิธีวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ จากการแจกแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย 1) ประชากร คือ ประชาชนในเขตรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร จำนวน 10,458 คน (องค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร, 2564) 2) กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนในเขตรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบล วังไทร จำนวน 381 คน ได้จากการแทนค่าในสูตรของยามานะ (Yamane)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ประกอบด้วย 1) ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจรายการ 2) ภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร เป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ 3) ปัญหา อุปสรรค ของภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร เป็นแบบสอบถามปลายเปิด โดยสร้างมาจากการศึกษาเอกสาร แนวคิด และทฤษฎี เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์กรอบแนวคิด และดำเนินการสร้างและปรับแบบสอบถาม โดยเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 3 ท่าน โดยมีค่าความสอดคล้องในแต่ละข้อตั้งแต่ 0.5 - 1.0 และนำไปหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) กับประชาชนในเขตรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร จำนวน 30 คน ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.880

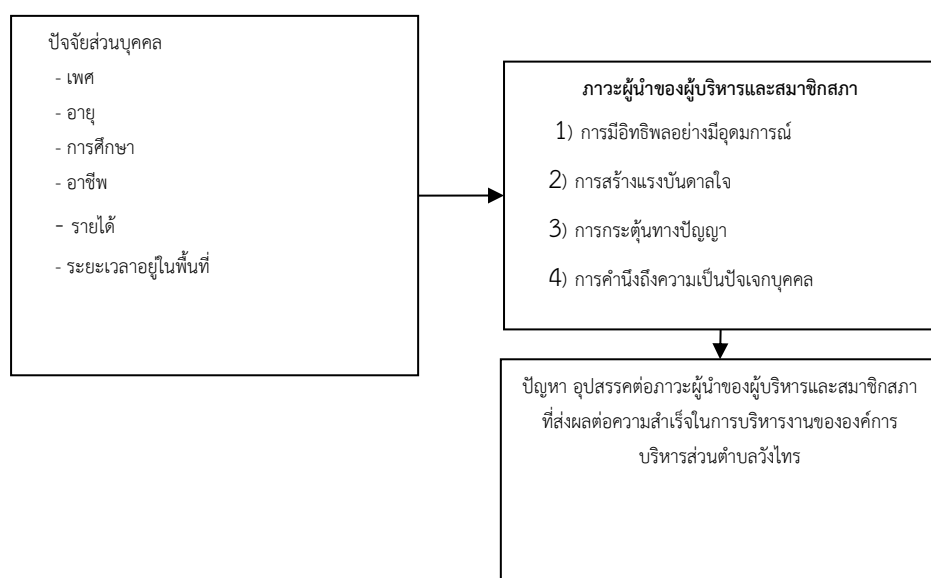
3. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล คือ ขอนหนังสือจากคณะสังคมศาสตร์และการพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เพื่อนำไปขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยเก็บข้อมูลกับประชาชนในเขต

รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร จำนวน 381 คน ซึ่งแจ้งให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัยแล้ว นำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจความถูกต้อง และข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์และประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ต่อไป

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ 1) สถิติพรรณนา คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) สถิติอนุมาน สถิติที่ใช้คือ การทดสอบค่า t-test และการทดสอบค่า F-test และ 3) การวิเคราะห์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา ประกอบบริบท นำเสนอเป็นความเรียงประกอบตาราง โดยการแจกแจงความถี่ของผู้ตอบคำถามปลายเปิด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยใช้เป็นแนวทางกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่อง ภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร อำเภอคลองขลุง จังหวัดกำแพงเพชร ดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย ตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ผลการวิเคราะห์ระดับภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร อำเภอคลองขลุง จังหวัดกำแพงเพชร

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร โดยภาพรวม

ลำดับ	ภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาในการบริหารงาน	ระดับความคิดเห็น		
		$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1.	การมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์	4.24	0.75	มาก
2.	การสร้างแรงบันดาลใจ	4.27	0.58	มาก
3.	การกระตุ้นทางปัญญา	4.20	0.79	มาก
4.	การคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล	4.13	0.60	มาก
ภาพรวม		4.21	0.57	มาก

จากตาราง 1 พบว่า ระดับภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.21$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การสร้างแรงบันดาลใจ รองลงมา คือ การมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ การกระตุ้นทางปัญญา และการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล ตามลำดับ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร อำเภอคลองขลุง จังหวัดกำแพงเพชร

ตาราง 2 การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร

ตัวแปรต้น	ตัวแปรตาม	ค่า t	ค่า F	Sig	ผลการศึกษา	
					ยอมรับ	ปฏิเสธ
เพศ	ภาวะผู้นำในการบริหารงาน	0.366	-	0.715	-	✓
อายุ	ภาวะผู้นำในการบริหารงาน	-	0.450	0.717	-	✓
การศึกษา	ภาวะผู้นำในการบริหารงาน	-	0.336	0.891	-	✓

อาชีพ	ภาวะผู้นำในการ บริหารงาน	-	0.196	0.899	-	✓
รายได้	ภาวะผู้นำในการ บริหารงาน	-	0.941	0.391	-	✓
ระยะเวลาที่ อยู่ในพื้นที่	ภาวะผู้นำในการ บริหารงาน	-	0.051	0.950	-	✓

จากตาราง 2 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ประชาชนที่มี เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ และ ระยะเวลาอยู่ในพื้นที่ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร อำเภอลองชลู่ง จังหวัดกำแพงเพชร ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ปัญหา อุปสรรคต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร อำเภอลองชลู่ง จังหวัดกำแพงเพชร

ตาราง 3 ปัญหา อุปสรรคต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร อำเภอลองชลู่ง จังหวัดกำแพงเพชร

ลำดับ	ปัญหา อุปสรรค	ความถี่ (f)
1	การกำหนดวิสัยทัศน์ไม่กว้างไกลเท่าที่ควร เมื่อตั้งเป้าหมายการปฏิบัติสำเร็จค่อนข้างน้อย รวมทั้งการตัดสินใจในการพัฒนาหมู่บ้านในสิ่งใหม่ ๆ ที่สร้างสรรค์ให้กับประชาชนมีการปฏิบัติค่อนข้างน้อย	25
2	การกำหนดเป้าหมายของการปฏิบัติงานกระตุ้นความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานไม่ดีเท่าที่ควร	21
3	การกระตุ้นความเชื่อมั่นในการปฏิบัติงาน ในการแก้ไขปัญหา การใช้สติปัญญาอย่างไม่เพียงพอเพราะต้องปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับ	16
4	การสร้างขวัญกำลังใจในการดำเนินโครงการ และกิจกรรมในการพัฒนาและดำเนินชีวิตของประชาชนยังไม่เพียงพอ เพราะขาดงบประมาณ	10

จากตาราง 3 ปัญหา อุปสรรคต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร อำเภอลองชลูง จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า 1) การกำหนดวิสัยทัศน์ไม่กว้างไกลเท่าที่ควร เมื่อตั้งเป้าหมายการปฏิบัติสำเร็จค่อนข้างน้อย รวมทั้งการตัดสินใจในการพัฒนาหมู่บ้านในสิ่งใหม่ ๆ ที่สร้างสรรค์ให้กับประชาชนมีการปฏิบัติค่อนข้างน้อย 2) การกำหนดเป้าหมายของการปฏิบัติงานกระตุ้นความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานไม่ดีเท่าที่ควร 3) การกระตุ้นความเชื่อมั่นในการปฏิบัติงาน ในการแก้ไขปัญหาการใช้สติปัญญาอย่างไม่เพียงพอเพราะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย และข้อบังคับ 4) การสร้างขวัญกำลังใจในการดำเนินโครงการ และกิจกรรมในการพัฒนาและดำเนินชีวิตของประชาชนยังไม่เพียงพอ เพราะขาดงบประมาณ

อภิปรายผลการวิจัย

ระดับภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลวังไทร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การสร้างแรงบันดาลใจ รองลงมา คือ การมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ การกระตุ้นทางปัญญา และการคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล ตามลำดับทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารและสมาชิกสภามีศีลธรรม จริยธรรม ได้รับการยกย่องศรัทธาและเป็นที่ไว้วางใจ สร้างความมั่นใจเพื่อให้เกิดความทุ่มเทในการปฏิบัติงานโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวม ผู้บริหารและสมาชิกสภายึดมั่นในวิสัยทัศน์พันธกิจขององค์กร กำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติงาน ใช้หลักเหตุผลในการจัดการกับปัญหาขององค์กรให้เห็นว่ามีทางเลือกในการแก้ไขปัญหาได้หลายในการวิธีสนับสนุน ผู้บริหารและสมาชิกสภามักจะสอนงานที่ตนเองรู้ทุกอย่างให้กับทีมงาน ให้รู้จักหาข้อมูลข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ มีความเมตตาเป็นกันเองให้การช่วยเหลือให้คำปรึกษา แนะนำเมื่อประชาชนมีปัญหา ผู้บริหารและสมาชิกสภาส่งเสริมกลุ่มอาชีพของประชาชนที่มีความสามารถหรือถนัดที่แตกต่างกันอย่างเสมอภาค ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวีระยุทธ สายบุญ (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอยะรัง จังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอยะรัง จังหวัดอุบลราชธานี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาราย ด้าน พบว่า มีภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงในระดับมาก ทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ การคำนึงถึงความเป็นปัจเจก รองลงมาคือการสร้างแรงบันดาลใจ การกระตุ้นให้ใช้ปัญญา และการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ ตามลำดับ และสุทธิพงษ์ พันวิสัย (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง อิทธิพลของภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง การบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาลต่อคุณภาพการบริการภาครัฐขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดสกลนคร ผลการวิจัยพบว่า ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารและผู้นำขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดย

ภาพรวมอยู่ในระดับมาก การบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และคุณภาพการบริการภาครัฐขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์กรบริหารส่วนตำบลวังไทร อำเภอลองขลุง จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า ประชาชนที่มีเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาอยู่ในพื้นที่ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์กรบริหารส่วนตำบลวังไทร อำเภอลองขลุง จังหวัดกำแพงเพชร ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวัฒน์ จุลสุวรรณ และนวรรตน์วดี ชินอัครวัฒน์ (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการเปรียบเทียบสภาพปัจจุบัน และสภาพที่พึงประสงค์ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า สภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ จำแนกตามเพศ อายุ ประสบการณ์ทำงาน และระดับการศึกษา โดยรวมแตกต่างกัน และงานวิจัยของนฤมล เพ็ญสิริวรรณ (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารเทศบาลตำบลในจังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารเทศบาลตำบลในจังหวัดนนทบุรี มากที่สุด คือด้านหลักพรหมวิหารธรรมที่ส่งผลต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารเทศบาลตำบลในจังหวัดนนทบุรีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ประกอบด้วย เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา โดยภาพรวมคิดเป็นร้อยละ 65.5 รองลงมาคือด้านปัจจัยภายนอกองค์กรที่ส่งผลภาวะผู้นำของผู้บริหารเทศบาลตำบลในจังหวัดนนทบุรี

ปัญหา อุปสรรคต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานขององค์กรบริหารส่วนตำบลวังไทร อำเภอลองขลุง จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า 1 การกำหนดวิสัยทัศน์ไม่กว้างไกลเท่าที่ควร เมื่อตั้งเป้าหมายการปฏิบัติสำเร็จค่อนข้างน้อย รวมทั้งการตัดสินใจในการพัฒนาหมู่บ้านในสิ่งใหม่ ๆ ที่สร้างสรรค์ให้กับประชาชนมีการปฏิบัติค่อนข้างน้อย การกำหนดเป้าหมายของการปฏิบัติงาน กระตุ้นความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานไม่ดีเท่าที่ควร การกระตุ้นความเชื่อมั่นในการปฏิบัติงาน ในการแก้ไขปัญหาการใช้สติปัญญาอย่างไม่เพียงพอเพราะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย และข้อบังคับ และ การสร้างขวัญ กำลังใจในการดำเนินโครงการ และกิจกรรมในการพัฒนาและดำเนินชีวิตของประชาชนยังไม่เพียงพอ เพราะขาดงบประมาณ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนฤมล เพ็ญสิริวรรณ (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารเทศบาลตำบลในจังหวัดนนทบุรี การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ คือ ผลการวิจัยพบว่า การนำหลักพุทธธรรมมาพัฒนาภาวะผู้นำของผู้บริหารเทศบาลตำบลในจังหวัดนนทบุรี ด้านปัจจัยภายในองค์กร ประกอบไปด้วยโครงสร้างองค์กร ด้วยการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาที่เน้นให้คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนามาตรฐานในการทำงาน ด้วยการปรับมาตรฐานในการทำงานให้เหมาะสม ความรับผิดชอบ ด้วยการ

กำหนดความรับผิดชอบให้ชัดเจนตามนโยบาย และเป้าหมายขององค์กรเป็นหลัก และความรู้สึกผูกพันต่อองค์กร ด้วยการสร้างทัศนคติที่ดีในการทำงานด้านปัจจัยภายนอกองค์กร ประกอบไปด้วยนโยบายประเทศไทย 4.0 ด้วยการเข้าถึงนวัตกรรมและเทคโนโลยี ความคาดหวังของคนในพื้นที่

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ผู้บริหารและสมาชิกสภาควรกำหนดวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล เมื่อตั้งเป้าหมายแล้วควรทำให้สำเร็จเสมอ รวมทั้งต้องตัดสินใจในการดำเนินการในการบริหารและพัฒนาหมู่บ้านในสิ่งใหม่ ๆ ที่สร้างสรรค์ประชาชน
2. ผู้บริหารและสมาชิกสภาควรกำหนดเป้าหมายของการปฏิบัติงานเพื่อกระตุ้นความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน
3. ผู้บริหารและสมาชิกสภาควรสร้างแรงจูงใจในการกระตุ้นความเชื่อมั่นในการใช้สติปัญญา ในการแก้ไขปัญหาให้เกิดขึ้นเสมอกับบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบล
4. ผู้บริหารและสมาชิกสภาควรสร้างขวัญกำลังใจด้วยการสนับสนุนโครงการ และกิจกรรมในการพัฒนาและดำเนินชีวิตของประชาชน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยกลยุทธ์การพัฒนาภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภานี้ไปศึกษาวิจัยในท้องถิ่นอื่นเพื่อวัดค่าสัมฤทธิ์ผล
2. ควรศึกษาวิจัยกลยุทธ์การพัฒนาภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภานี้ไปศึกษาวิจัยในการดำเนินการของหน่วยงานภาครัฐอื่น
3. ควรนำการศึกษาวิจัยกลยุทธ์การพัฒนาภาวะผู้นำของผู้บริหารและสมาชิกสภาตามหลักพุทธธรรมอื่นเพื่อนำผลมาเปรียบเทียบ

เอกสารอ้างอิง

- ปริญญา ต้นสกุล. (2550). *ศาสตร์แห่งการเป็นผู้นำ*. กรุงเทพมหานคร: ตีจักรวาล.
- นฤมล เพ็ญสิริวรรณ. (2563). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อภาวะผู้นำของผู้บริหารเทศบาลตำบลในจังหวัดนนทบุรี*. ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- รัตติกรณ์ จงวิศาล. (2564). *ภาวะผู้นำ ทฤษฎี การวิจัย และแนวทางสู่การพัฒนา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- วีระยุทธ สายบุญ. (2563). *ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเขมราฐ จังหวัดอุบลราชธานี*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- สุทธิพงษ์ พันวลีย์. (2563). *อิทธิพลของภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง การบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาลต่อคุณภาพการบริการภาครัฐขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดสกลนคร*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์). คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- สุวัฒน์ จุลสุวรรณ และนวรรตน์วี ชินอัครวัฒน์. (2563). การศึกษาภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษา ตามความคิดเห็นของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *วารสารมหาจุฬานาคร ทรศน์*. 7(5), 183-198.

The study of piano teaching method in music class at Xueyi middle school Guangdong in China

Zhong Jiajian and Nicha Pattananon

Bangkokthonburi University, Bangkok, Thailand

Corresponding Author E-mail: nicha.musiced@gmail.com

Abstract

This study aimed to study of piano teaching method in music class at Xueyi middle school, Guangdong, China. This study adopts qualitative research, observes students' classroom performance, and interviews music teachers and makes records. Through the above literature research, various piano teaching methods are synthesized and applied to the music class of Xueyi Middle School. Observing the feedback of all music students in class, making observation.

The research findings found that the principles and applications of various teaching method, Solo method, Decomposition and ensemble teaching method, Solfeggio ear training. Ability-building pedagogy, Skills practice teaching method. These are important teaching contents that can help students learn piano well. in addition to expounding the practical teaching methods, it also expands the research on students' thinking, interests, further studies, employment and other issues, and explains to readers what other aspects of teaching can help students besides practical activities.

Keywords: The teaching practice; Piano Accompaniment Skills; Choral High School Students; Taiyuan Art School; China

Introduction

With the improvement of living standards, music has become more and more closely related to people's daily life and work. In the process of students' learning, the school pays more and more attention to music teaching. Piano education is an important content in music teaching. With the continuous development of piano education, graduates of professional colleges can no longer meet the society's demand for piano teachers. Today, when strengthening the popular education of national music quality, it is necessary to pay attention to the understanding of the essence of piano teaching and the role of piano teaching in music education, so as to finally promote the healthy development of piano education (Chen, 2017).

There is a close relationship between piano teaching and music teaching, and piano belongs to the scope of music education. Therefore, some problems encountered in the process of piano teaching also belong to the problems of music education. (Liao, 2013). At present, in addition to national music education, piano teaching also includes professional music education. In music art teaching, piano teaching belongs to the category of professional music education, and its goal is to cultivate piano professionals. Most of the piano courses offered in colleges and universities are to learn the basic knowledge of piano, which is an important

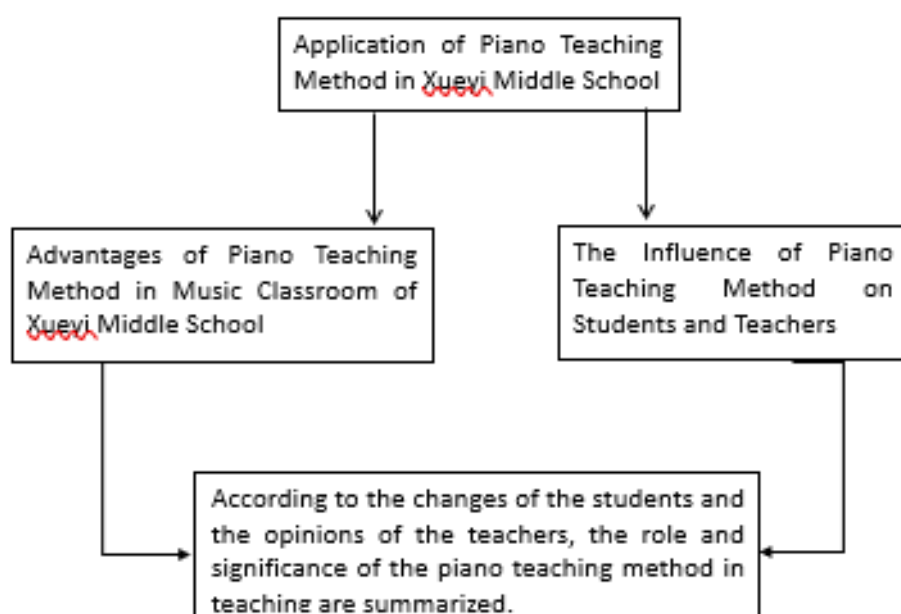
content of national education. It is aimed at the majority of students, and its goal is to improve students' music literacy (Zhang, (2019).

In piano learning, it is necessary to use both hands and brain. There must be a complete melody in the mind, the hands must strike the keys, and the pitch and speed must be mastered during the performance (Zheng, 2019). From this perspective, piano learning has an important role in developing people's intelligence and other aspects. important role. Music is the carrier of the performer's emotions. Through piano learning, teachers can understand the emotional state of students (Wang, 2021). Piano learning allows students to create an elegant artistic realm through music. Generally speaking, piano teaching is an important part of music teaching, and the two influence each other.

Research Objectives

To study of piano teaching method in music class at Xueyi middle school, Guangdong, China

Conceptual Framework

Research Methodology

This study adopts qualitative research, observes students' classroom performance, and also interviews music teachers and makes records. Through the above literature research, various piano teaching methods are synthesized and applied to the music class of Xueyi Middle School. Observing the feedback of all music students in class, making observation sheets. The observation table records in detail the learning content, learning progress, learning results, and creative and innovative abilities of the observation target. The observed contents include: curriculum standard, actual situation of students, teacher's piano teaching method, and whether the teaching goal is achieved. Finalize and summarize. Interview the teaching teacher in the

music class, discuss the students' piano learning situation and the degree of understanding and love of the piano teaching method, and make an interview form.

Research Scope

Location: China Meizhou Xueyi middle school, China

People: middle school students、 piano teache

Content field:Piano Teaching teaching method Difficulties in piano teaching

Research Findings

According to the interview results and the interview with the main course teacher, the following conclusions are drawn:

According to the results of the interview, it can be seen that the students are quite proficient in mastering the less difficult etude "Czerny 599". When students face the moderately difficult etude "Czerny 849", they also have a high degree of confidence in the performance of the etude. When students deal with the more difficult etude "Czerny 749", they can also play it calmly. Compared with the past information and achievements of the students fed back in the interview with the teacher, it is concluded that the students have shown adaptation and love in the teaching of the new piano teaching method, and their performance level and learning ability have also been improved. Teachers' communication and interaction have also become frequent, and the desire to actively learn music or piano has sprouted. This is undoubtedly the greatest affirmation of the piano teaching method and the teacher.

The research, practice and significance of piano teaching method carried out by Guangdong Meizhou Xueyi Middle School are as follows:

Application of Different Piano Teaching Methods in Teaching

Piano teaching is an art that requires rich experience and technology, and it requires piano teachers to have strict discipline, professional knowledge and teaching skills. In piano teaching, teachers should not only pay attention to the teaching of the basics of music theory, but also take into account the speed and slowness of students' learning progress, and teach students in accordance with their aptitude. Develop students' listening ability, expressive ability, coordination ability and self-learning ability. Here are some common piano teaching methods:

Solo method :

This teaching method is designed for beginners. By teaching basic piano music, students can master the basic playing skills of the piano, such as:

Finger skills: Piano performance requires flexible and coordinated fingers. Practicing finger skills can be practiced through alternate playing, spanning, and interludes between notes.

Rhythm and speed: Rhythm is the basis of music, and players need to pay attention to the sense of rhythm. At the same time, moderate speed is also very important.

Volume control: The volume of the piano is controlled by the strength of the keys. The player needs to pay attention to the volume control to avoid excessive or too light.

Decomposition and ensemble teaching method:

This teaching method mainly improves students' performance skills by guiding students to decompose, ensemble and perform music, while allowing students to develop musical coordination and expressiveness. for example:

Coordination and balance: Piano performance requires the coordination and cooperation of the left and right hands. At the same time, the left and right hands need to maintain balance, and one hand cannot be overemphasized.

Transposition and finger-changing: In the process of performance, sometimes it is necessary to transpose or perform finger-changing operations. Players need to consider how to achieve smooth transposition and finger-changing skills.

Separation of voices: When a piece of music has multiple voices, the performer needs to pay attention to separate the voices to make the music more colorful.

Solfeggio ear training:

This teaching method is mainly to guide students to learn how to read the staff, and to sing the correct melody according to the rhythm of the notes on the staff. On the contrary, guide students to identify the notes and rhythms in the melody through imitation singing without looking at the music score. There are mainly the following ways :

1. Rhythm training: including practicing rhythm sense, rhythm memory and rhythm singing.
2. Harmony training: through practicing harmony singing and harmony memorization, students can improve their ability to hear, identify and master harmony relationships.
3. Interval training: including practicing singing pitch and accurately identifying intervals.
4. Voice part training: By practicing the singing of each part, students can improve their understanding and performance of the overall effect of music.
5. Repertoire singing: Combining the above training, perform repertoire singing to improve students' singing skills and expressiveness.

Solfeggio ear training requires quantitative training methods and strict feedback mechanisms to achieve the best results. At the same time, it is also necessary to persist in long-term practice and love and focus on music.

Ability-building pedagogy:

This pedagogy focuses on developing students' skills through creative exercises such as:

1. Problem-oriented teaching method: Teachers guide students to think, research and explore relevant knowledge by asking questions, and discover and solve problems from them, so as to improve students' thinking ability and innovation ability.
2. Project-driven teaching method: The teacher divides the students into groups, and each group is given a project, and the students are required to complete the project in teamwork, and through practice to accumulate experience, solve problems, and sum up experience, students' practical ability and teamwork ability are improved.
3. Case teaching method: Teachers guide students to analyze and solve problems by selecting actual cases, and explore the rules, reasons and solutions from them, so as to improve students' analytical ability, comprehensive ability and problem-solving ability.
4. Interactive teaching method: Teachers cultivate students' critical thinking and exercise students' expressive and communication skills through interaction, discussion, and practical operations.
5. Virtual simulation teaching method: Teachers use tools such as virtual simulation software to allow students to perform practical operations or solve problems in virtual reality, so as to improve students' practical ability and innovation ability.

The ability-building teaching method is a teaching method that mainly focuses on the cultivation of students' abilities. Its focus is not on imparting knowledge, but on cultivating

students' thinking ability, innovation ability, problem-solving ability and practical ability. Although the above-mentioned ability-building teaching methods have different emphases, the purpose is to improve students' ability and cultivate students' comprehensive quality.

Skills practice teaching method:

This teaching method is mainly to improve students' performance ability by practicing specific skills, and to teach students to inject emotion and express emotions in performance. There are several methods as follows:

1.Expression and emotion: Piano performance is a highly artistic performance, which needs to express emotion through music, and the performer needs to pay attention to the expression of expression and emotion.

2.Color and timbre: The timbre of the piano can produce different sound effects through different key hitting methods, and the player can express more emotions by using different timbres reasonably.

3.Performance skills: Piano performance also includes some specific performance skills, such as portamento, tremolo, consonance, etc. Players need to master these skills proficiently and use them in the performance process.

4.Emotional communication: Finally, the purpose of piano performance is to convey the work to the audience, and the performer needs to convey the essence of the music to the audience through his own performance and emotional expression.

The training of performance skills can make students' performances more enjoyable, and the practice of timbre is conducive to the perfect presentation of the details in the works, and it is also conducive to the deep expression of the works and the emotions they want to express. The fluctuation of personal emotions during the performance and its substitution into the work, using appropriate body language or facial expressions to match the corresponding emotional picture of the work, can show the essence of the work to the audience, and can also arouse the emotional fluctuations of the audience. This is music The essence of the show.

Open minded and progressive

As a new course offered by technical secondary schools, piano has inherent requirements related to market development. Today, piano has developed into one of the basic professional sciences in technical secondary schools. Piano education is mainly to cultivate students' playing skills, and any learning of piano theory must be manifested through students' performance. However, the performance of the students is not completely in accordance with the scores of their predecessors, because in order to become an excellent pianist, one must know how to innovate and develop, and the piano education in technical secondary schools is generally for the initial stage of students' piano learning. Students' future learning attitudes and learning styles have a key influence. Therefore, the open-mindedness and progressive nature of piano education must be reflected in piano teaching in technical secondary schools. Open-mindedness means that the piano is a global musical instrument, and it is the common culture of mankind. Therefore, piano education should not be limited to domestic or foreign piano education models, but should learn to take the essence and discard the dross. Piano teaching needs to encourage students to be open-minded in their thinking and understanding, so that they can learn more about the cultural connotations of different countries and regions, break the local enthusiasm, and be able to learn piano knowledge from the perspective of the world; the concept of progress: piano teaching in In the middle school stage, we should

cultivate students' good piano feelings and sentiments, so that they have advanced awareness in understanding the piano, that is, they can actively develop innovative piano sentiments based on the existing piano theoretical knowledge, such as when playing piano pieces. , can let students develop their creative thinking, encourage them to play in a variety of forms, and let them experience different playing styles, and guide them to progress and develop their understanding of the piano.

Integrate education into teaching

Piano teaching requires teachers to pay more attention to the moral education of students, because the psychological characteristics of technical secondary school students are immature, they do not have a correct understanding of life, study and communication with others, and teachers need to give them guidance and help. Therefore, teachers should integrate moral education into the overall structure of teaching work. Specifically in the piano education class, teachers should focus on the connection between the subject matter of piano education and students' inner activities, and let students understand the true meaning of life, learning attitudes, and principles of life through piano teaching content. For example, teachers can let students play Mozart's "Smile with Tears" By playing this passage, students can learn Mozart's positive and strong attitude towards life; Beethoven's yearning for music and the will to fight against difficult environments wait. Specific features of teaching activities:

Pay attention to the cultivation of students' interest.

Interests and hobbies are the motivation to stimulate students' learning and the driving force for students' learning progress. The process of piano learning is very boring, especially in the piano learning stage of technical secondary schools. Piano learning in technical secondary schools is generally the stage when students are new to the piano. Their learning at this stage is mainly boring keyboard exercises. It can be said that this process is very boring to master the most basic sitting posture for playing the piano, so if there is no great interest in learning, students will not be able to persist in learning the piano, and even if they persist, they will not be in the piano industry. Obtain advanced attainments. Therefore, in the process of piano teaching, teachers' pay more attention to the cultivation of students' interest in piano. In order to improve students' interest in learning piano, teachers usually adopt a mode of integrating multiple teaching methods. Teachers will according to different students, Different teaching content adopts different teaching methods. For example, when explaining new knowledge, the teacher will generally fully explain the emotion of the piano music, improve students' feelings about the inner culture of the music, and enhance students' understanding of the essence of the music content; For the study of music with world influence, teachers can also learn from film and television works, allowing students to observe the actual performance of pianists.

Emphasize the divergent innovative thinking of students

The purpose of piano learning in technical secondary schools is to improve students' artistic cells and provide a good foundation for students' future study. The most important thing is to use music to improve students' intelligence, because music learning has a positive effect on human intelligence development. Influence, music can improve people's memory. The improvement of human intelligence is the process of improving innovative thinking. Therefore, in piano teaching, it is more important to cultivate students' innovative thinking. Innovative thinking is the essential requirement of piano teaching. In addition to requiring students to master the most basic In addition to playing knowledge, students are also required to creatively

develop existing music, through innovation and development, to achieve the integration of traditional piano music and modern piano concepts, and ultimately improve their knowledge and ability.

Combining theory and practice to meet employment needs

Secondary school education is different from general vocational school education. While learning this theoretical knowledge, secondary school education needs to focus on cultivating students' employment practical ability. Therefore, teachers will not focus on improving students' employment rate in the teaching process, but will fully consider the social adaptability of students' piano skills teachers will focus on the cultivation of students' experience in the teaching process. And piano teaching is also a combination of practice and experience. Whether it is in school or in future work, it is not separated from theory and practice at any time. From the beginning of learning piano, students need to learn theoretical knowledge at the same time, it is necessary to strengthen practical exercises, because piano teaching is a teaching activity that can be applied to all organs of the whole body. It requires the simultaneous cooperation of eyes, fingers, ears, feet, heart and brain. The traditional teaching methods and methods of other subjects cannot adapt to the piano teaching work. At the same time, piano learning must require students to practice continuously and accumulate certain experience through practice.

Recommendation

Theoretical Recommendation

Suggestions for music classes: "Interest is the best teacher for children", so teachers should start cultivating children's interests. Learning music is a long-term thing, and you should not rush for success. Teachers should master students' psychology in order to get along with students better. "Teacher and friend" is the most harmonious relationship between teachers and students. It not only has the majesty of the teacher, but also makes students feel approachable. Aesthetic education is also an important part of education. Educational policies should adjust aesthetic education to make aesthetic education an indispensable part of quality education. Schools should allocate class hours reasonably, and prevent teachers of the main courses from occupying class hours for hard work, art, physical education, computer and other courses, and build special activity rooms for music, art, physical education, computer and other courses in the school. Students should be encouraged to participate in music, art, and sports activities in the community, and student groups should be set up for evaluation. Bringing aesthetic education into the community will make the city more lively and increase students' interest.

Practical Recommendations

It is hoped that future research can be "people-oriented", start with the needs of students, and start research under the premise of ensuring students' wishes. Research should fundamentally solve the problem, and we should not choose a short-term solution to the problem in a hurry.

References

- Chen, X. (2017). *Reform of piano teaching methods under the Internet*. Qingdao University Conservatory of Music.
- Liao, B. (2013). *Discussion on the Teaching Method of Professional Piano*. Lanzhou University College of Arts.
- Wang, E. (2021). *Research on the Significance of Piano in Middle School Music Teaching*. Zibo Sports School.
- Zhang, J. (2019). *A Brief Discussion on Piano Teaching Methods*. Jiamusi Youth Palace.
- Zheng, Y. (2019). *A Brief Analysis of the Innovative Ways of Piano Teaching Methods*. Wuhan Media College.

การรับรู้และการใช้สื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์

Perception and Digital Media Use of Consumers Who Shop Online

ตรีฉัตร ชื่นศิลป์,
ณัฏฐินี ชูช่วย และ เกษม จันวดี
มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี
Trichat Chuensin,
Natthinee Chuchuai and Kasem Chanwadee
Bangkokthonburi University, Thailand
Corresponding Author, E-Mail: trichat_a@hotmail.com

บทคัดย่อ*

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) การเข้าถึง รับรู้ และการรู้เท่าทันสื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ และ 2) พฤติกรรมการใช้สื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) กลุ่มตัวอย่างการวิจัย จำนวน 400 คน สุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรทราโรวายมานะ โดยระดับค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 95 เครื่องมือการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม เก็บข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามผ่านช่องทางออนไลน์ และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ การแจกแจงความถี่ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1) การเข้าถึง รับรู้ และการรู้เท่าทันสื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เข้าถึงการซื้อสินค้าออนไลน์ผ่านสมาร์ทโฟนมากที่สุด รองลงมาคือ แท็บเล็ต โน้ตบุ๊ก และคอมพิวเตอร์ ตามลำดับ โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์มีความรู้เท่าทันสื่อดิจิทัลในระดับมาก 2) พฤติกรรมการใช้สื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ซื้อสินค้าออนไลน์ผ่าน TikTok Lives รองลงมาซื้อสินค้าออนไลน์ผ่าน Facebook Lives และซื้อผ่านสื่อของแบรนด์โดยตรงน้อยที่สุด โดยให้เหตุผลสนับสนุนการซื้อตามช่องทางดังกล่าวว่าชอบดูการนำเสนอขายแบบสดมากกว่า เนื่องจากสามารถสอบถามพูดคุยกับผู้ขายได้ทันทีในขณะที่ผู้ขายไลฟ์ขายสินค้า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้เหตุผลในการซื้อสินค้าออนไลน์เนื่องจากสามารถทำการซื้อได้สะดวกรวดเร็ว มีสินค้าที่ต้องการซื้อให้บริการเลือกซื้อและเปรียบเทียบคุณภาพราคาได้ตรงใจ ส่วนความน่าเชื่อถือของร้านค้า และการบริการจัดส่งฟรีเป็นเหตุผลรองลงมา

คำสำคัญ: การรับรู้; การใช้สื่อดิจิทัล; การรู้เท่าทันสื่อ; ผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์

* วันที่รับบทความ : 19 เมษายน 2566; วันที่แก้ไขบทความ 20 สิงหาคม 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 23 สิงหาคม 2566

Received: April 19 2023; Revised: August 20 2023; Accepted: August 23 2023

Abstracts

The objectives of this research were to study 1) the accessibility, awareness, and literacy of digital media among consumers who purchased online products, and 2) the digital media usage behavior of consumers who buy online. This is quantitative research. The sample size of the research group was 400 people, randomly selected using the Taro Yamane formula. The error level was 95 percent. The research tools were questionnaires, which collected data by submitting questionnaires via online channels. Data were analyzed using descriptive statistics, including mean, percentage, frequency distribution, and standard deviation.

The results of the research revealed that 1) the accessibility, awareness, and digital media literacy of consumers who shop online found that most respondents accessed online shopping via smartphones, followed by tablets, notebooks, and computers, respectively, and they have a high level of digital literacy. 2) The behavior of consumers who shop online when using digital media found that the majority of respondents shop online through TikTok Lives, followed by Facebook Lives, and the least through brand-owned media. By giving reasons to support purchases on such channels, they prefer to watch live sales presentations more. Because they can ask and talk to the seller immediately while the seller goes live selling the product. Most of the respondents cited the reasons for buying products online as being that they were able to make purchases quickly and easily, had the products they wanted to buy available for purchase, and were able to compare quality and prices. Store trust and free shipping are the second reasons.

Keywords: Perception; Digital media usage; Media literacy; Consumers who shop online

บทนำ

จากรายงาน Digital 2023 Global Overview ของเดือนมกราคม 2566 (We are social, 2023) พบว่าการนำสื่อทางเทคโนโลยีสารสนเทศหรือที่เรียกว่า “สื่อดิจิทัล” (Digital media) มาใช้ในการสื่อสารการตลาดให้เข้าถึงผู้บริโภคอย่างทั่วถึงมีมากขึ้น โดยสถิติของโลกเปิดเผยว่าประชากรโลกจำนวน 7.91 พันล้านคน มีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นมากกว่า 98 ล้านคนจากปีที่ผ่านมา คิดเป็นสัดส่วนที่เพิ่มขึ้น 1.9% ของประชากรทั่วโลก ซึ่งในประเทศไทยมีสัดส่วนคนที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้สูงถึง 85.3% ซึ่งหมายความว่าคนไทยเกือบทุกคนในประเทศสามารถเข้าถึงการออนไลน์ และคนไทยแต่ละคนใช้เวลาออนไลน์ในแต่ละวัน โดยเฉลี่ยถึง 8 ชั่วโมง 6 นาที ทั้งนี้คนไทยที่มีมือถือทั้งหมดสามารถใช้อินเทอร์เน็ตด้วยมือถือของตัวเองถึง 95.3% ติดอันดับใช้เวลาในการเล่นอินเทอร์เน็ตเป็นอันดับ 4 ของโลก คือนานถึง 5 ชั่วโมง 5 นาที

ด้านความเร็วของอินเทอร์เน็ตตามบ้าน มีรายงานจาก Digital Report 2023 ว่าความเร็วในการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตผ่านมือถือของคนไทยวันนี้อยู่ที่ 37.85 Mbps สูงกว่าค่าเฉลี่ยทั่วโลกเล็กน้อย แต่เมื่อเทียบกับความเร็วเน็ตบ้านไทยเรานั้นยังสูงติดอันดับต้นๆ ที่ 4 ของโลก เฉลี่ยอยู่ที่ 206 Mbps แต่ถ้าดูจากป้ายโฆษณาเน็ตบ้านไฟเบอร์ส่วนใหญ่ที่เราเห็นมักจะอยู่ที่ 500 Mbps ไปจนถึง 1 Gbps

นอกจากนี้ คนไทยยังติดอันดับหนึ่งของโลกในการซื้อสินค้าออนไลน์เป็นประจำทุกสัปดาห์โดยมีจำนวน 68.3% ของจำนวนผู้สอบถามที่ใช้อินเทอร์เน็ตนำหน้าประเทศมาเลเซีย เกาหลีใต้ เม็กซิโก และจีน ขณะที่ค่าเฉลี่ยทั่วโลกอยู่ที่ 58.4% และคนไทยติดอันดับสามของโลก ในการชำระเงินผ่านมือถือ โดยมีจำนวน 36.2% ของจำนวนผู้สอบถามที่ใช้อินเทอร์เน็ต ซึ่งฮ่องกงและไต้หวันเป็นอันดับหนึ่งและสอง ขณะที่ค่าเฉลี่ยทั่วโลกอยู่ที่ 25.8% (กรุงเทพธุรกิจ, 2565)

จากสถิติการเติบโตของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตดังกล่าว นักการตลาดในยุคปัจจุบันจึงหันมาทำการสื่อสารการตลาดผ่านสื่อดิจิทัล และสื่อสังคมออนไลน์ อาทิ Facebook, Youtube และ Twitter เพื่อให้ข่าวสารข้อมูลในสินค้าและบริการของตนเข้าถึงกลุ่มผู้บริโภคเป้าหมาย นอกเหนือจากการสร้างและรักษาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายอีกด้วย นอกจากนี้ยังจะเห็นได้ว่านักการตลาดสามารถทำการตลาดได้ง่ายขึ้นด้วยยุคของอินเทอร์เน็ตและสื่อดิจิทัลที่เปลี่ยนสภาพแวดล้อมของผู้บริโภคไปจากยุคก่อน การรับรู้ผ่านสื่อดิจิทัลกลายเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดการตัดสินใจในการซื้อสินค้าและบริการของผู้บริโภค เนื่องจากการสื่อสารผ่านสื่อดิจิทัลมีผลมากต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและการรับรู้ และเป็นการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากกว่าการโฆษณาที่ใช้รูปแบบดั้งเดิม เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เป็นต้น

หากไปก่อนหน้านี้ ศูนย์วิจัยกสิกรไทย (2565) คาดว่า ธุรกิจ B2C E-commerce กลุ่มสินค้าปี 2565 น่าจะมีมูลค่าตลาดราว 5.65 แสนล้านบาท หรือขยายตัว 13.5% โดยการขยายตัวของ B2C E-commerce ส่วนหนึ่งเป็นเพราะการจัดทำโปรโมชั่นของผู้ประกอบการที่อยู่บนแพลตฟอร์มออนไลน์ซึ่งมีความถี่ขึ้น อีกทั้งผู้บริโภคก็มีความสะดวกและคุ้นเคยกับการซื้อสินค้าออนไลน์ในช่วง 1-2 ปีที่ผ่านมาจากการระบาดของโควิด-19 นอกจากนี้ ศูนย์วิจัยกสิกรไทย คาดว่า ส่วนแบ่งตลาดของธุรกิจ B2C E-commerce กลุ่มสินค้าจะขยับเพิ่มขึ้นจาก 14% ในปี 2564 เป็น 16% ในปี 2565 เมื่อเทียบกับมูลค่าตลาดค้าปลีกสินค้ารวมทั้งหมด โดยเฉพาะกลุ่มอาหารเครื่องดื่มและของใช้ส่วนตัว เนื่องจากเป็นกลุ่มสินค้าจำเป็นจึงคาดว่าผู้บริโภคจะยังคงมีการใช้จ่ายผ่านช่องทางดังกล่าวเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มสินค้าแฟชั่น เฟอร์นิเจอร์และของตกแต่ง รวมถึงเครื่องใช้ไฟฟ้า ที่สัดส่วนอาจจะไม่ได้เพิ่มขึ้นเร็วจากปัจจัยด้านกำลังซื้อผู้บริโภคที่ยังคงใช้จ่ายอย่างระมัดระวัง (ไทยโพสต์, 2565)

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าสื่อดิจิทัลจะเป็นเครื่องมือในการส่งต่อข้อมูลระหว่างนักสื่อสารการตลาดกับผู้บริโภคในยุคนี้ การเข้าใจพฤติกรรมการใช้สื่อดิจิทัลของผู้บริโภคจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักสื่อสารการตลาด เพื่อที่จะได้นำความรู้ ความเข้าใจในพฤติกรรมของผู้บริโภคต่อการเข้าถึง รับรู้ และการใช้สื่อดิจิทัลไปปรับใช้กับการสื่อสารการตลาด เพื่อสร้างคุณค่าตราสินค้า หรือจะสร้างภาพลักษณ์และอื่น ๆ ให้เกิดความได้เปรียบในการแข่งขันทางธุรกิจต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการเข้าถึง รับรู้ และการรู้เท่าทันสื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง การรับรู้และการใช้สื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ เริ่มจากการวิจัยเอกสาร และการวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ตำรา วิทยานิพนธ์ และวารสาร เพื่อนำมาเป็นกรอบแนวคิด และใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยประชากร คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยที่เคยซื้อสินค้าออนไลน์ และเป็นผู้ที่มีอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เพื่อใช้ในการเปิดรับสื่อดิจิทัล และเนื่องจากประชากรมีจำนวนที่นับไม่ถ้วนและไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ดังนั้นขนาดตัวอย่างจึงคำนวณจากสูตรไม่ทราบขนาดตัวอย่างของยามาเน ให้ใช้จำนวนตัวอย่าง 400 คน จะได้ระดับค่าความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และระดับค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก (Convenience Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ฉบับ ซึ่งพัฒนาขึ้นจากการศึกษาและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) พร้อมทั้งพิจารณาความถูกต้องชัดเจนของภาษาที่ใช้ แล้วนำผลการแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิมาเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์และสร้างแบบสอบถามผ่าน Google Form เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลผ่านช่องทางเครือข่ายสังคมออนไลน์ เช่น Facebook, และ Line เป็นต้น ซึ่งจะมีการคัดกรองเฉพาะผู้ตอบแบบสอบถามที่เคยซื้อสินค้าออนไลน์เท่านั้น

ระยะเวลาดำเนินการวิจัยตั้งแต่ เดือนกรกฎาคม 2565 ถึง เดือนกุมภาพันธ์ 2566 โดยเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ช่วงเดือนพฤศจิกายน - ธันวาคม 2565 และดำเนินงานตามกระบวนการวิจัยเสร็จสิ้นสมบูรณ์ในเดือนกุมภาพันธ์ 2566

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ดังนี้ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ และค่าร้อยละ สำหรับในส่วนของคุณค่าความคิดเห็น การวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อการรับรู้และการใช้สื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

แบบประเมินความคิดเห็นต่อการรู้เท่าทันสื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ แบ่งเกณฑ์คะแนนการประเมินออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

แบบสอบถามส่วนที่ 3 เป็นแบบประเมินความคิดเห็นต่อการรู้เท่าทันสื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ แบ่งเกณฑ์คะแนนการประเมินออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1.00-1.80	=	น้อยที่สุด
1.81-2.60	=	น้อย
2.61-3.40	=	ปานกลาง
3.41-4.20	=	มาก
4.21-5.00	=	มากที่สุด

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การรับรู้และการใช้สื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ ผู้ศึกษาสรุปผลสำคัญเป็น 3 ตอน ดังนี้

ส่วนที่ 1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 54 และเพศชาย ร้อยละ 46 โดยส่วนใหญ่ มีอายุอยู่ระหว่าง 26 - 33 ปี ร้อยละ 43.75 มีการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 55.5 อาชีพ ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 43.25 และมีรายได้เดือนละมากกว่า 20,000 บาท แต่ไม่เกิน 30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 38.25 ทั้งนี้ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดเป็นผู้ที่เคยซื้อสินค้าออนไลน์

ส่วนที่ 2. การรับรู้และการใช้สื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์

จากการสำรวจการเข้าถึง รับรู้ และพฤติกรรมการใช้สื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์พบว่า ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้และการใช้สื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ส่วนใหญ่มีความถี่ในการใช้งาน มากกว่า 2 ครั้งต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 40 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีประสบการณ์การใช้งานสื่อดิจิทัลมา มากกว่า 5 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 74.2 และมีพฤติกรรมการใช้สื่อดิจิทัลในรูปแบบการไลค์ (Like) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เข้าถึงการซื้อสินค้าออนไลน์ผ่านสมาร์ทโฟนมากที่สุด ร้อยละ 58 รองลงมาคือ แท็บเล็ต โน้ตบุ๊ก และคอมพิวเตอร์ ร้อยละ 21, 12, และ 9 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับสถิติ การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตของคนไทยที่สำรวจโดย We are social: Thailand Digital Stat 2023 ที่พบว่าคนไทยที่มีมือถือทั้งหมดเข้าอินเทอร์เน็ตด้วยมือถือตัวเองถึงร้อยละ 95.3 และเข้าถึงอินเทอร์เน็ตผ่านคอมพิวเตอร์ เพียงร้อยละ 47.6% ซึ่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยโลก เพราะค่าเฉลี่ยโลกอยู่ที่ร้อยละ 65.6

ทั้งนี้ผู้ตอบแบบสอบถามซื้อสินค้าออนไลน์ผ่าน TikTok Lives ร้อยละ 32 รองลงมาซื้อสินค้าออนไลน์ผ่าน Facebook Lives ร้อยละ 29 และซื้อผ่านสื่อของแบรนด์โดยตรงน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 12 โดยให้เหตุผลสนับสนุนการซื้อผ่านช่องทางสื่อดิจิทัลดังกล่าวว่าชอบดูการนำเสนอขายแบบสดมากกว่า เนื่องจากสามารถสอบถามพูดคุยกับผู้ขายได้ทันทีในขณะที่ผู้ขายไลฟ์ขายสินค้า ทั้งนี้ผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ ยังให้เหตุผลในการซื้อสินค้าออนไลน์ว่าเป็นเพราะสามารถทำการซื้อได้สะดวกรวดเร็ว คิดเป็นร้อยละ 45.0 มี

สินค้าที่ต้องการซื้อให้บริการเลือกซื้อและเปรียบเทียบคุณภาพราคาได้ตรงใจ คิดเป็นร้อยละ 32 ส่วนความน่าเชื่อถือของร้านค้า และการบริการจัดส่งฟรีเป็นเหตุผลรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 18 และ 15 ตามลำดับ

ส่วนที่ 3. ความคิดเห็นต่อการรู้เท่าทันสื่อของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์

พบว่าผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ส่วนใหญ่มีการรู้เท่าทันสื่อดิจิทัลในระดับมาก โดยมีความคิดที่จะไม่แชร์โพสต์ภาพหรือข้อมูลข่าวสารที่ได้รับออกไปหากยังไม่แน่ใจในความถูกต้อง รวมถึงการแยกแยะ วิเคราะห์ข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากสื่อดิจิทัลและไม่เชื่อตามสารทันทีที่เปิดรับ

การวิจัยเรื่องการรับรู้และการใช้สื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ มีสาระสำคัญที่นำผลการวิจัยมาอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จะเห็นได้ว่า เพศหญิงมีการซื้อสินค้าออนไลน์ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Finances Online (Bourne, 2014) ได้รวบรวมข้อมูลจากผู้ซื้อสินค้าออนไลน์พบว่าผู้หญิงมีแนวโน้มที่ใช้ซื้อสินค้าออนไลน์มากกว่าเพศชาย

ด้านการรับรู้และการใช้สื่อดิจิทัลของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์สามารถค้นหาข้อมูลข่าวสารของร้านค้าและสินค้าที่ต้องการจะซื้อได้รวดเร็ว และใช้ประโยชน์จากสื่อดิจิทัลในการหาข้อมูลข่าวสาร คุณสมบัติ ราคาของสินค้าที่ต้องการ รวมทั้งสามารถสื่อสารกับผู้ขายและผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์คนอื่น ๆ ผ่านสื่อดิจิทัล สื่อดิจิทัลจึงเป็นสื่อที่ตอบสนองความต้องการในการใช้ของผู้บริโภคได้เป็นอย่างดี สื่อดิจิทัลออนไลน์สามารถแสดงภาพของสินค้า สาธิตวิธีการใช้ ผู้บริโภคจึงใช้เวลาอยู่กับสื่อดิจิทัลออนไลน์มากยิ่งขึ้นในการหาข้อมูล และพิจารณาเพื่อการตัดสินใจซื้อ และสื่อดิจิทัลออนไลน์ที่เป็นที่นิยมสำหรับการเลือกซื้อสินค้ามากที่สุดคือการไลฟ์สดผ่าน TikTok, และ Facebook, ตามลำดับ

พฤติกรรมการใช้สื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ พบว่า สินค้าที่นิยมซื้อมากที่สุดคือสินค้าในกลุ่มประเภทเครื่องสำอาง น้ำหอม และอาหารเสริม ร้อยละ 40 และกลุ่มประเภทเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ และกระเป๋า ร้อยละ 26 ทั้งนี้ ผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์โดยส่วนใหญ่ ร้อยละ 68 ใช้เวลา 1-3 วันต่อสัปดาห์ในการเข้าใช้สื่อออนไลน์เพื่อเลือกซื้อสินค้าออนไลน์ โดยช่องทางที่ใช้ในการซื้อสินค้าออนไลน์สามอันดับแรก ได้แก่ TikTok, Facebook, และแอปพลิเคชันขายสินค้า เช่น Lazada Shopee เป็นต้น

ผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ยังมีทักษะในการรู้เท่าทันในการซื้อสินค้าผ่านสื่อออนไลน์ตามแนวคิดของ Livingstone (2004) ที่ได้กล่าวถึงองค์ประกอบทักษะการรู้เท่าทันสื่อไว้ 4 องค์ประกอบ คือความสามารถ ในการเข้าถึงสื่อ การวิเคราะห์สื่อ การประเมินสื่อ และการสร้างสรรค์/การสื่อสารสื่อ ซึ่งองค์ประกอบสำคัญเหล่านี้จะเรียงไปตามลำดับ จึงสรุปได้ว่าผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์นั้นมีทักษะการรู้เท่าทันสื่อดิจิทัล โดยเฉพาะทักษะในการวิเคราะห์ข้อมูลข่าวสาร และทักษะการประเมินสื่อ

โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อความสามารถในการเข้าถึงสื่อดิจิทัลในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.15) แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อการเข้าถึงสื่อดิจิทัลในระดับมากที่สุด ในข้อที่ว่า การสื่อสารผ่านสื่อดิจิทัลทำให้ผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์เข้าถึงข้อมูลสินค้าและบริการได้ง่ายและรวดเร็ว (ค่าเฉลี่ย 4.45) การสื่อสารผ่านสื่อดิจิทัลทำให้ผู้บริโภคสามารถเข้าถึงข้อมูลของสินค้าและซื้อสินค้าได้ไม่ว่าจะอยู่สถานที่ใด (ค่าเฉลี่ย 4.26) และการสื่อสารผ่านสื่อดิจิทัลทำให้ผู้บริโภคสามารถสื่อสารกับผู้ขายและผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์คนอื่น ๆ ได้โดยไม่ต้องพบปะหน้ากัน (ค่าเฉลี่ย 4.11)

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อการวิเคราะห์สื่อดิจิทัลโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีพฤติกรรมการกดไลค์บนสื่อดิจิทัลมากที่สุด ด้วยการกดไลค์ให้ร้านค้าหรือโพสต์ที่ตนชอบเป็นส่วนหนึ่งของการยืนยัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็คือ **Orientational Gratifications** หมายถึง การใช้สื่อเพื่อประโยชน์ทางด้านข้อมูล เพื่อการอ้างอิง และเพื่อเป็นแรงเสริมย้ำในความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับสังคม ส่วนการโพสต์และแชร์นั้น ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะโพสต์และแชร์เรื่องส่วนตัวเพื่อระบายความรู้สึก หากมีปัญหาในการซื้อสินค้าจะเลือกส่งข้อความถึงผู้ขายและร้านค้าโดยตรงแบบส่วนตัวมากกว่าการโพสต์และแชร์เพื่อต่อว่าหรือประจานในที่สาธารณะ และระมัดระวังไม่โพสต์และแชร์เรื่องที่พาดพิงหรือกล่าวถึงบุคคลอื่นในสื่อออนไลน์ เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาทางกฎหมาย เช่น การหมิ่นประมาท การละเมิดสิทธิส่วนบุคคล เป็นต้น แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ ความเข้าใจ และมีการวิเคราะห์ แยกแยะในการใช้สื่อดิจิทัล

ผู้ตอบแบบสอบถามมีการประเมินสื่อดิจิทัลที่เลือกใช้ตามวัตถุประสงค์การใช้ประโยชน์ อันดับแรกคือเพื่อความสะดวกในการซื้อสินค้าออนไลน์ การใช้ประโยชน์ด้านการค้นหาข้อมูลที่ต้องการ การดูรีวิว และการใช้ประโยชน์ด้านความบันเทิง เป็นอันดับรองลงมาตามลำดับ ด้านทักษะในการประเมินเนื้อหา (**Evaluate**) ซึ่งเกี่ยวข้องกับทักษะการประเมินคุณค่า ของเนื้อหาในสื่อดิจิทัลตามหลักความรับผิดชอบและจริยธรรม การประเมินผลกระทบของสื่ออื่น ๆ ต่อสังคม การรู้เป้าหมายการนำเสนอของผู้ผลิตเนื้อหา รวมทั้งความสามารถของผู้รับสารในการวิเคราะห์บริบทว่ามีการตกแต่งภาพหรือใช้คำพูดเกินจริงเพื่อการโฆษณา และการตระหนักว่าภาพในโฆษณาและผลงานวิจัยที่นำมาอ้างไว้ในโฆษณานั้นอาจไม่ตรงกับความเป็นจริง ในประเด็นเหล่านี้ ผลการวิจัยพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีทักษะการประเมินเนื้อหาอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.06)

ซึ่งแตกต่างกับกับทักษะในการผลิตสร้างสรรค์สื่อ (**Create**) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยที่ 3.21 โดยในทักษะการสร้างสรรคสื่อนี้จะเกี่ยวกับกระบวนการผลิตและสร้างสรรค์สื่อ และการค้นหาข้อมูลเพื่อการใช้สื่อดิจิทัลได้อย่างปลอดภัยต่อเนื้อหา พบว่าอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ทั้งนี้เป็นไปได้ว่าผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ไม่ได้ใช้ทักษะในด้านการผลิตและสร้างสรรค์สื่อจึงขาดการพัฒนาทักษะในด้านดังกล่าว เนื่องจากมีความคิดเห็นว่าเป็นหน้าที่ของผู้ขาย ไม่ใช่หน้าที่ของผู้ซื้อที่จะต้องผลิตและสร้างสรรค์สื่อ ดังนั้นจึงไม่ชวนขยายที่จะ ค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อประกอบการสร้างเนื้อหาสื่อด้วยตนเอง

กล่าวโดยสรุป กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมดเป็นผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ซึ่งนิยมใช้สื่อดิจิทัล โดยเฉพาะสื่อสังคมออนไลน์หรือโซเชียลมีเดีย (Social Media) ไม่ว่าจะเป็น TikTok, เพชบุ๊ก, อินสตาแกรม, ไลน์, ยูทูบ, ทวิตเตอร์ ฯลฯ ตามการใช้ประโยชน์ของแต่ละบุคคลที่มีความต้องการแตกต่างกันไป เนื่องจากความสะดวกรวดเร็วและเพื่อการใช้งานในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งนี้การสื่อสารผ่านสื่อดิจิทัลที่เป็นการสื่อสารแบบสองทาง จึงสามารถติดต่อสื่อสารได้รวดเร็วและเห็น Feedback ได้ทันที จึงไม่แปลกใจเลยว่าทำไมผู้บริโภคจึงนิยมใช้สื่อดิจิทัล ที่เป็นสื่อใหม่มากกว่าสื่อเก่า โดยมีความถี่ในการใช้เกือบทุกวัน และวันละหลายชั่วโมง

ประเด็นที่น่าสนใจอีกประเด็นหนึ่ง คือ การที่ทักษะความสามารถในการเข้าถึงสื่อดิจิทัลของผู้บริโภคที่อยู่ในระดับมาก แต่ความรู้ในเรื่องของวิธีการตรวจสอบคุณภาพ ความถูกต้อง ความน่าเชื่อถือของเนื้อหาที่อยู่ในระดับปานกลาง ข้อมูลนี้สะท้อนให้เห็นว่าความเข้าใจที่ว่าผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์จะคุ้นเคยดีกับสื่อดิจิทัลนั้นเป็นเพียงแค่ทักษะในการใช้งาน เทคโนโลยีสื่อ ส่วนทักษะด้านการคิดวิเคราะห์ เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาทั้งตามตัวหนังสือและเนื้อหาที่แอบแฝงยังอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ เชัมพร วิรุณราพันธ์ ผู้จัดการสถาบันสื่อเด็กและเยาวชน (สสย.) ที่กล่าวถึงปัญหา การขาดทักษะการคิดวิเคราะห์ของคนไทย ที่มีแหล่งกำเนิดตั้งแต่ระบบการเรียนการสอน ที่ไม่ได้มีการพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ให้กับนักเรียนตั้งแต่ยังเล็ก (TNN Online, 2564)

งานวิจัยนี้ ทำให้เกิดองค์ความรู้โดยภาพรวมว่าผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ แม้ว่าจะมีการรับรู้และการใช้สื่อดิจิทัลในระดับมาก จนมองว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถและทักษะในการใช้เทคโนโลยีเป็นอย่างดี แต่กลับมีความรู้เท่าทันสื่อในทักษะของการผลิตและสร้างสรรค์สื่ออยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น เพราะยังไม่เป็นผู้ใช้สื่อที่สามารถค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อผลิตเนื้อหาการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยในครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในเชิงลึกเกี่ยวกับอิทธิพลของปัจจัยอื่น ๆ ของสื่อดิจิทัลที่มีผลกระทบทั้งจากด้านผู้รับสาร และผู้ส่งสาร
2. เทคโนโลยีมีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว สื่อดิจิทัลเข้าถึงผู้รับสารทุกกลุ่มได้อย่างรวดเร็ว ควรมีการศึกษาถึงปัญหาใหม่ ๆ ทางจริยธรรมของสื่อที่เกิดขึ้น ควรมีการศึกษาประชากร/กลุ่มตัวอย่างที่หลากหลายทั้งทางเพศและช่วงวัยอายุ ศึกษาทักษะการรู้เท่าทันสื่อของทั้งผู้รับสาร และผู้ส่งสาร

เอกสารอ้างอิง

- กรุงเทพธุรกิจ. (2565) เปิดสถิติใช้ "ดิจิทัล" ทั่วโลก "ไทย" ติดอันดับโลกเพียบ!!.. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 12 ธันวาคม 2565. แหล่งที่มา: <https://www.bangkokbiznews.com/tech/988061>
- ไทยโพสต์. (2565). ศูนย์วิจัยกสิกรไทยคาดตลาด E-commerce ในปี 65 มีมูลค่าราว 5.6 แสนล้านบาท. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 12 ธันวาคม 2565. แหล่งที่มา: <https://www.thaipost.net/economy-news/95153/>
- รติกร สูงสมสกุล และ ณิชชา วัฒนประภา. (2562). การศึกษาพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์บนทวิตเตอร์เชิงลบ. การประชุมวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติของนักศึกษาด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 2. วันที่ 19 มกราคม 2562, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ศูนย์วิจัยกสิกรไทย. (2565). 5 กติกาใหม่ตัวแรงธุรกิจออนไลน์. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 21 ธันวาคม 2565. แหล่งที่มา: <https://www.kasikornbank.com/th/business/sme/KSMEKnowledge/article/MarketingTips/Pages/5-tricks-for-boost-online-sale.aspx>
- ศูนย์วิจัยกสิกรไทย. (2565). 4 ความท้าทายของผู้ประกอบการ E-commerce. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 11 พฤศจิกายน 2565. แหล่งที่มา: <https://www.kasikornresearch.com/th/analysis/k-social-media/Pages/B2C-E-Commerce-FB-23-03-2022.aspx>
- TNN Online. (2564). ถอดรหัส 3 ปมปัญหา เหตุใดการ "รู้เท่าทันสื่อ" ในเด็กไทย จึงยังไม่กระเตื้อง. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 11 ธันวาคม 2565. แหล่งที่มา: <https://www.tnnthailand.com/news/tnnexclusive/86532/>
- We Are Social. (2566). สถิติ Digital, Social, และ Mobile Media ของประเทศไทยปี 2023. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 6 มกราคม 2566. แหล่งที่มา: <http://www.veedvil.com/news/digital-in-thailand-2023/>.
- Bourne, L. (2014). Women are driving the growth of social media, new report says. *Online*. Retrieved 2022 September 21. from: <http://stylecaster.com/womensocialmedia/#ixzz3i0NZTwMO>
- Jamjuree, D. (2020). Learning design for generation Z. Bangkok: Graduate School of Srinakharinwirot University. *Online*. Retrieved 2022 September 29. from: <http://www.curriculumandlearning.com>
- Kemp, S. (2020). Digital 2020: Thailand. *Online*. Retrieved 2022 December 15. from : <https://datareportal.com/reports/digital-2020-thailand>
- Khunpol, S. (2020). The media literacy for indirect advertising on social media marketing of alcohol beverages affects to youth drinking of undergraduated in Songkhla province. *Siam Communication Review*. 19 (1), 55-67.
- Livingstone, S. (2004). Media literacy and the challenge of new information and communication technologies. *The Communication Review*. 7 (1), 3-14.

การพัฒนาโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรง
ของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

โรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่

**The Development of Jump Rope Training Program to Build up on Leg
Muscle Strength for Prathomsueksa 5 Students in the Sacred Heart
College Chiangmai Province**

สมิต ค่อยประเสริฐ¹ และ ไกรสร คำพูล²

มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง¹, โรงเรียนบ้านห้วยทราย²

Smith Koiprasoet¹ and Karisorn Kumpool²

Lampang Rajabhat University¹, Thailand, Banhuaysai School²

Corresponding Author, E-mail: tak_smith@hotmail.com

บทคัดย่อ *

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Action Research) นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่ และ 2) เปรียบเทียบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนและหลังใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนพระหฤทัย เชียงใหม่ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวนทั้งหมด 45 ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (cluster random sampling) เครื่องมือการวิจัย ได้แก่ 1. โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 2. แบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา และ 3. แบบทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา (vertical jump test) ก่อนและหลังใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดลองแบบ One-Group Pre-test Post-test Design แล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าร้อยละ (percentage) และทดสอบสมมติฐานใช้ t-test (Dependent Samples)

ผลการวิจัยปรากฏว่า 1) โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อการเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 88.96/88.95 เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 และ 2)

* วันที่รับบทความ : 20 พฤศจิกายน 2566; วันที่แก้ไขบทความ 26 พฤศจิกายน 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 27 พฤศจิกายน 2566

Received: November 20 2023; Revised: November 26 2023; Accepted: November 27 2023

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่ มีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา หลังใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกสูงกว่าก่อนใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การพัฒนา; โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก; เสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา

Abstracts

This participatory action research were to: 1) development of Jump rope training program to build up on Leg muscle strength for Prathomsueksa 5 Students in the Sacred Heart College Chiangmai Province. and 2) to compare Leg muscle strength for Prathomsueksa 5 Students in the Sacred Heart College Chiangmai Province between before and after Jump rope training program. Samples were Prathomsueksa 5/2 Students in the Sacred Heart College Chiangmai Province of 45 people by cluster random sampling. The research instruments were to; 1. jump rope training program to build up on Leg muscle strength for Prathomsueksa 5 Students in the Sacred Heart College Chiangmai Province 2. form to record results of using a jump rope training program to strengthen leg muscles and 3. leg muscle strength test (vertical jump test) before and after using the jump rope training program. Data were collected using a One-Group Pre-test Post-test Design experiment. Then the data were analyzed by mean ($\bar{x}$) and standard deviation (SD) and T-test (Dependent Samples)

The results showed that: 1) Jump rope training program to build up on Leg muscle strength had the efficiency (E_1/E_2) of 88.96/88.95 which higher than that the criteria of 75/75. And 2) The students have the average muscle strength After of Jump rope training program to build up on Leg muscle strength, have the difference is statistically significant at the .01 level.

Keywords: The development; Jump rope training program; to build up on Leg muscle strength

บทนำ

ประเทศไทยมีนโยบายจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนทุกคนได้เรียนรู้ตลอดชีวิต ให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ส่งเสริมการปฏิรูปการศึกษาที่ให้ความสำคัญต่อผู้เรียนให้เกิดการพัฒนาตนเองอย่างแท้จริง การจัดการศึกษายึดหลักผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองเน้นผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองเต็มตามศักยภาพ สอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้กำหนดจุดมุ่งหมายหลักเกี่ยวกับการศึกษาไว้ว่า การศึกษาเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรมมีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ยึดหลักการศึกษาตลอดชีวิต แนวการจัดการศึกษายึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและถือว่าผู้เรียนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดใน

มาตรา 22 ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ นอกจากนี้มาตรา 24 ระบุว่า การจัดการเรียนรู้สถานศึกษาต้องจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ฝึกทักษะการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์และการประยุกต์ใช้ความรู้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น (กระทรวงศึกษาธิการ , 2553 : 1-11)

การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จัดให้เป็นวิชาที่จัดให้เป็นวิชาที่มีความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 มีการจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาสุขภาพและสมรรถภาพของมนุษย์ให้มีความสมบูรณ์ มีความสมดุลและมีคุณภาพให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้เกี่ยวกับการเจริญเติบโตและการพัฒนาการต่าง ๆ ของมนุษย์การดำรงชีวิตและครอบครัว การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ การป้องกันโรคและความปลอดภัยในชีวิต มีความสามารถในการนำความรู้ไปประยุกต์ เกิดความตระหนักและความรับผิดชอบต่อสุขภาพและสมรรถภาพทางกายของตนเอง สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมายเพื่อการดำรงสุขภาพการสร้างเสริมสุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัวและชุมชนให้ยั่งยืนส่วนในด้านสุขศึกษามุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาพฤติกรรมด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรม ค่านิยมและการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพควบคู่ไปด้วยกันและพลศึกษามุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการโดยรวมทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญาและสังคมด้วยการเข้าร่วมกิจกรรมออกกำลังกายและกีฬา ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวจะถูกคัดสรรมาเป็นอย่างดีในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามโครงสร้างหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ประกอบด้วยสาระมาตรฐาน พ 3.1 ป.5/1 จัดรูปแบบการเคลื่อนไหวแบบผสมผสานและควบคุมตนเองเมื่อใช้ทักษะการเคลื่อนไหวตามแบบที่กำหนด และ พ 3.1 ป.5/3 ควบคุมการเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การใช้แรงและความสมดุล (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559 : 9)

การดำรงชีวิตและการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ที่ต้องมีการเคลื่อนไหวทั้งการเดิน การวิ่ง การกระโดด หากต้องการให้การเคลื่อนไหวเป็นไปได้ดีและมีประสิทธิภาพองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งที่มีความจำเป็นคือ กล้ามเนื้อขา ซึ่งกำลังกล้ามเนื้อขาเป็นสิ่งสำคัญที่ร่างกายใช้ในการเคลื่อนไหวและประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ในการดำรงชีวิตตลอดจนประกอบกิจกรรมทางพลศึกษาและการกีฬาที่ต้องมีการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วโดยใช้แรงที่ได้จากการหดตัวของกล้ามเนื้อขาอย่างฉับพลันทันทีมิได้หลากหลายประเภทและการกระโดดเชือกเป็นกิจกรรมทางพลศึกษา อีกประเภทหนึ่งที่มีลักษณะของการเคลื่อนไหวประกอบอุปกรณ์ที่ส่งเสริมการสร้างสมรรถภาพทางกายให้อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายให้มีประสิทธิภาพในการทำงาน ดังที่ เจริญ กระบวนรัตน์

(2552 : 35) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่อนตัวของข้อต่อหรือความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อ (Flexibility) นั้นเป็นความสามารถของการเคลื่อนไหวของข้อต่อหรือกล้ามเนื้อที่ได้ระยะทางหรือมุมการเคลื่อนไหวมากที่สุดโดยอาศัยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ การเคลื่อนไหวไปข้างหน้าด้วยความเร็วจำเป็นต้องอาศัยกำลังและอาศัยความแข็งแรงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการฝึกเพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายด้านกำลังของกล้ามเนื้อที่ต้องยึดหลักการฝึกให้กล้ามเนื้อหดตัวกระทำติดต่อกันโดยสม่ำเสมอในหนึ่งหน่วยเวลา ดังนั้นในการฝึกเพื่อเสริมสร้างกำลังของกล้ามเนื้อสามารถทำได้โดยการฝึกกระโดดเชือกเท้าสลับและฝึกกระโดดเชือกเท้าคู่ และยังได้สอดคล้องกับ Loken and Willoughby (1967 : 102) กล่าวว่า การฝึกกำลังขาส่วนล่างโดยการฝึกกระโดดเชือกนั้นเป็นการทำงานของร่างกายในลักษณะของกล้ามเนื้อจะต้องหดตัวซ้ำ ๆ กัน กล้ามเนื้อที่ต้องทำงานโดยตรงก็คือกล้ามเนื้อน่อง กล้ามเนื้อขาเกือบทุกมัด กล้ามเนื้อท้องรวมทั้งกล้ามเนื้อแขนและไหล่ เพื่อยกตัวขึ้นจากพื้น ทุกครั้งที่ได้รับการฝึกจึงทำให้กล้ามเนื้อได้รับการเสริมสร้างกำลังของกล้ามเนื้อมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาโดยรวมจะเห็นได้ว่าความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างยิ่งของการประกอบกิจกรรมทางพลศึกษาและกีฬา ซึ่งจากการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาพลศึกษาแก่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย เชียงใหม่ ในเรื่องของความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาโดยการเคลื่อนไหวประกอบอุปกรณ์ที่ผ่านมา พบว่า นักเรียนมีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาน้อยมาก จากการทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา (Leg Strength testing) โดยการให้นักเรียนลุกนั่ง 10 ครั้ง (วินาที) พบว่า นักเรียนชายมีค่าเฉลี่ยของเวลาที่ใช้ในการลุกนั่ง เท่ากับ 14.16 ± 5.57 วินาที ส่วนของนักเรียนหญิงเท่ากับ 16.27 ± 3.73 วินาที ซึ่งไม่แตกต่างกัน ส่วนความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาพบว่า นักเรียนเพศชายมีค่าเฉลี่ยความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขามากกว่านักเรียนหญิง โดยค่าเฉลี่ยของนักเรียนชายเท่ากับ 36.25 กิโลกรัม ส่วนของนักเรียนหญิงเท่ากับ 20.46 กิโลกรัม จากผลการทดสอบดังกล่าวชี้ให้เห็นได้ว่านักเรียนมีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาน้อยมากและการดำเนินงานเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่ ที่ผ่านมายังไม่ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายเนื่องจากกระบวนการดำเนินงานยังขาดผู้รับผิดชอบงานการเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาให้กับนักเรียนโดยตรงเพื่อกำกับและติดตามงานยังไม่มีรูปแบบการจัดบริการเชิงรุกในโรงเรียนที่ชัดเจน ในบางกิจกรรมมีครูที่สอนวิชาพลศึกษาบางคนเข้ามามีส่วนร่วมด้วยแต่ผลการดำเนินงานยังไม่ครอบคลุมนักเรียนทั้งหมด เนื่องจากครูที่สอนพลศึกษามีภาระงานมากและมีบทบาทหน้าที่ที่กว้างโดยต้องดูแลรับผิดชอบงานอื่นๆ ด้วย สอดคล้องกับ วศิน เรืองจันทร์ (2560) กล่าวถึง สภาพปัญหาการสอนของครูว่า ครูในโรงเรียนนอกจากทำหน้าที่สอนหนังสือแล้วครูยังต้องทำงานธุรการ พัสดุ การเงิน ทะเบียนนักเรียน วัดผลและประเมินผล ดูแลช่วยเหลือกิจกรรมนักเรียน งานอนามัยโรงเรียน โภชนาการ อาคารสถานที่ งานกลุ่มสาระ

งานแผน งานประกันคุณภาพ งานสารสนเทศต่าง ๆ ซึ่งแต่ละงานต้องใช้เวลาในการทำ นอกจากงานสอนและงานพิเศษอื่น ๆ ตามที่กล่าวมาแล้วนั้นยังมีงานหรือกิจกรรมที่ครูต้องเข้าร่วมกับชุมชนรวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังมีให้เป็นภาระงานของครูอีกตลอดทั้งปีไม่ขาดระยะซึ่งแต่ละงานครูต้องถูกแต่งตั้งให้เป็นคณะทำงานมีหน้าที่รับผิดชอบเฉพาะกิจอย่างทั่วถึง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงเกิดแนวคิดที่จะแก้ไขปัญหาในเรื่องของความแข็งแรงของกล้ามเนื้อของนักเรียนโดยพัฒนาโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกขึ้นมาเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาซึ่งมีหลักการดำเนินงานที่ใช้ครูในโรงเรียนเป็นฐานและกำหนดให้ครูกลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษาในโรงเรียนมีความรู้และบทบาทที่ชัดเจนในการดำเนินงาน ได้แก่ มีความรู้ในกระบวนการใช้กล้ามเนื้อของนักเรียน มีความรู้ในการตรวจคัดกรองนักเรียน มีความรู้และทักษะในการติดตามดูแล ร่วมเสนอแนะความคิดเห็นเพื่อปรับปรุงการดำเนินงานเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อโดยใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกให้มีความยั่งยืนตลอดไป โดยการวิจัยครั้งนี้ได้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย เชียงใหม่ มีครูกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในโรงเรียนเข้ามาเป็นแกนนำเข้ามามีบทบาทในการดำเนินงาน จะสามารถเพิ่มความครอบคลุมการฝึกกระโดดเชือกตามโปรแกรมและเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อให้กับนักเรียนได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อเปรียบเทียบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนและหลังใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Action Research : AR) ทดลองกับกลุ่มเป้าหมายกลุ่มเดียวมีการทดลองก่อนและหลังเรียนแบบ One Group Pre Test Post Test Design

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย เชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 5 ห้องเรียน รวมทั้งหมด 125 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนพระหฤทัย เชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 45 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (cluster random sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผ่านการทดสอบหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E_1/E_2) 75/75 ก่อนนำไปใช้จริง

2.2 แบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา

2.3 แบบทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา (vertical jump test) ก่อนและหลังใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก

เครื่องมือและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผ่านการทดสอบหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E_1/E_2) 75/75 ก่อนนำไปใช้จริง มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1.1 ขั้นศึกษาเอกสาร วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สาระ มาตรฐาน ตัวชี้วัด และจุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรม

1.2 ขั้นตอนออกแบบ จัดทำโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้แก่ โปรแกรมที่ 1 การฝึกกระโดดเชือกเท้าสลับ และโปรแกรมที่ 2 การฝึกกระโดดเชือกเท้าคู่

1.3 ออกแบบกำหนดองค์ประกอบของโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ดังนี้

โปรแกรมที่ 1 การฝึกกระโดดเชือกเท้าสลับ รวมทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ จำนวน 3 ชุด ชุดละ 2 เที้ยว เที้ยวละ 10 นาที ฝึกทุกวันจันทร์ พุธ และวันศุกร์ เวลา 15.30 – 17.00 น. และทุก 2 สัปดาห์จะต้องและทุก 2 สัปดาห์จะต้องทำการทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาหลังการใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกตามแบบทดสอบที่กำหนดไว้

โปรแกรมที่ 2 การฝึกกระโดดเชือกเท้าคู่ รวมทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ จำนวน 3 ชุด ชุดละ 2 เที้ยว เที้ยวละ 10 นาที ฝึกทุกวันจันทร์ พุธ และวันศุกร์ เวลา 15.30 – 17.00 น. และทุก 2 สัปดาห์จะต้องหาค่าเฉลี่ยของจำนวนครั้งในการกระโดดเชือกใหม่

ทั้งนี้เพราะ Ross (1970 : 2527 -A) พบว่า ช่วงเวลาของการฝึก 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน ของโปรแกรมการฝึกจะทำให้มีการพัฒนาในด้านความเร็ว ความแข็งแรงและมีพลังกำลังเพิ่มมากขึ้นด้วย

1.4 ขั้นการพัฒนา

1.4.1 นำโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบคุณภาพด้วยแบบประเมินความ สอดคล้อง (IOC : Index of Item objective Congruence) นำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบเกณฑ์ มาตรฐาน

1.5 ขั้นทดลอง นำโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองใช้เพื่อให้ได้ ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

2. แบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของ กล้ามเนื้อขา ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

2.1 ขั้นศึกษาเอกสารและทฤษฎีการวัดประเมินผลเพื่อสร้างแบบบันทึกผลการใช้โปรแกรม การฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา

2.2 ขั้นตอนแบบ สร้างแบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้าง ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2.3 ขั้นพัฒนา นำแบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความ แข็งแรงของกล้ามเนื้อขาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบคุณภาพด้วยแบบประเมินความ สอดคล้อง (IOC : Index of Item objective Congruence)

2.4 ขั้นทดลอง นำแบบบันทึกผลการใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความ แข็งแรงของกล้ามเนื้อขา ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ นำผลการทดลองใช้ที่ได้มาวิเคราะห์ เปรียบเทียบเกณฑ์ที่ใช้ได้

3. แบบทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา (vertical jump test) ก่อนและหลังใช้ โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

3.1 ขั้นศึกษาเอกสาร ผู้วิจัยทำการศึกษาเอกสาร ตำรา หนังสือและเอกสารอื่น ๆ ประกอบการสร้างแบบทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาหลังจากผ่านการฝึกกระโดดเชือกตามโปรแกรม แล้ว

3.2 ขั้นตอนแบบ ผู้วิจัยทำการออกแบบทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาโดยการ ทดสอบให้กระโดดไกลแล้ววัดระยะทางของการกระโดดเป็นเซ็นติเมตรเปรียบเทียบเกณฑ์

3.3 ขั้นพัฒนา นำแบบทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบคุณภาพด้วยแบบประเมินความสอดคล้อง (IOC : Index of Item objective Congruence)

3.4 ขั้นทดลองใช้ นำแบบทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ นำผลการทดลองใช้ที่ได้มาวิเคราะห์เปรียบเทียบเกณฑ์ที่ใช้ได้

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and development) ผู้วิจัยกำหนดวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย

ระยะที่ 1 การพัฒนาโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา

การพัฒนาโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกและได้กำหนดผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสร้างโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก จำนวน 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา จำนวน 3 ท่าน โดยเนื้อหาโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก ประกอบด้วย

1. โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเท้าสลับ รวมทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ จำนวน 3 ชุด ชุดละ 2 เที้ยว เที้ยวละ 10 นาที ฝึกทุกวันจันทร์ พุธ และวันศุกร์ เวลา 15.30 – 17.00 น. และทุก 2 สัปดาห์จะต้องและทุก 2 สัปดาห์จะต้องทำการทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาหลังการใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกตามแบบทดสอบที่กำหนดไว้

2. โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเท้าคู่ รวมทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ จำนวน 3 ชุด ชุดละ 2 เที้ยว เที้ยวละ 10 นาที ฝึกทุกวันจันทร์ พุธ และวันศุกร์ เวลา 15.30 – 17.00 น. และทุก 2 สัปดาห์จะต้องหาค่าเฉลี่ยของจำนวนครั้งในการกระโดดเชือกใหม่

ทั้งนี้เพราะ Ross (1970 : 2527 -A) พบว่า ช่วงเวลาของการฝึก 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วันของโปรแกรมการฝึกจะทำให้มีการพัฒนาในด้านความเร็ว ความแข็งแรงและมีผลกำลังเพิ่มมากขึ้นด้วย

ระยะที่ 2 การนำโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาไปใช้

ผู้วิจัยได้นำโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนพระหฤทัย เชียงใหม่ ตำบลช้างคลาน อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวนทั้งหมด 45 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสุ่มแบบกลุ่ม (cluster random sampling)

3.1 เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของการพัฒนาโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก เพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และออกแบบเครื่องมือ ประเมินคุณภาพตามจุดประสงค์การเรียนรู้ จากนั้นนำเสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกกับจุดประสงค์การเรียนรู้และนำมาแก้ไขตามข้อเสนอแนะ นำ โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกฉบับสมบูรณ์ไปทดลองหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) โดยกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75 ทดสอบประสิทธิภาพ 3 ครั้ง ครั้งที่ 1 กลุ่มรายบุคคล (1:1:1) จำนวน 3 คนกับนักเรียนที่กระโดดเชือก เก่ง ปานกลาง อ่อน ครั้งที่ 2 กลุ่มย่อย จำนวน 8 คน กลุ่มที่ 3 กลุ่มใหญ่ จำนวน 45 คน โดยให้นักเรียนฝึก กระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาตามโปรแกรมที่กำหนดแล้วบันทึกผล นำค่าผลที่ได้ มาหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) หลังจากเสร็จสิ้นการฝึกกระโดดเชือกตามโปรแกรมแล้ว ให้นักเรียนทำการทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาหลังการใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกตาม แบบทดสอบที่กำหนดไว้ เพื่อหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)

3.2 การเก็บข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาก่อนและหลังใช้โปรแกรม การฝึกกระโดดเชือก กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 45 คน

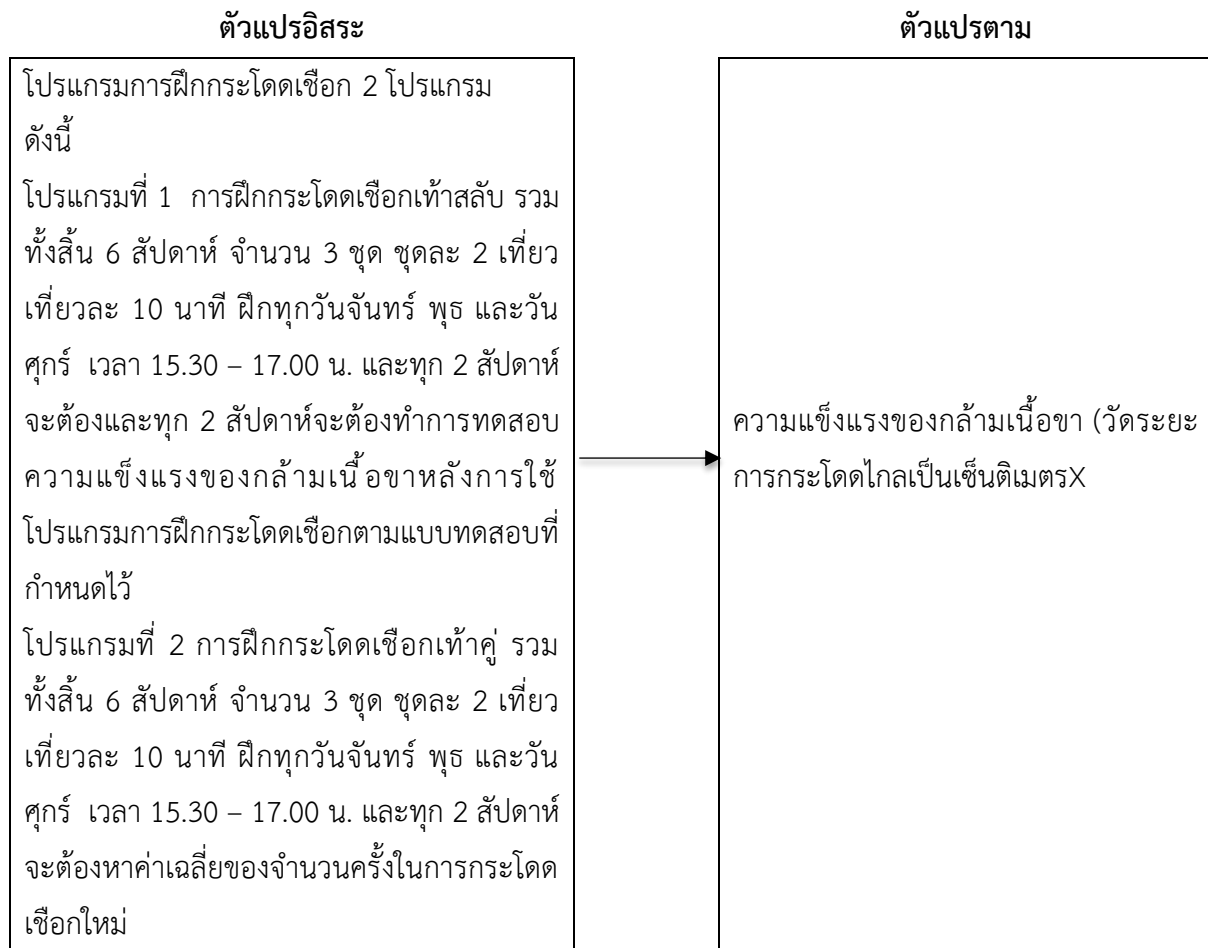
3.3 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน สรุปและอภิปราย ผล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลของการสร้างโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรง ของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นำผลมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D) และค่าร้อยละตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้สูตร E_1/E_2

4.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาก่อนและหลังใช้โปรแกรมการฝึก กระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สถิติ ทดสอบ t-test แบบ Dependent

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

การพัฒนาโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้สูตร E1/E2

หลังจากผู้วิจัยได้นำโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 45 คนโดยเก็บผลการกระโดดเชือกตามโปรแกรมที่กำหนดและทำการทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาหลัง

การใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกตามแบบทดสอบที่กำหนดไว้ เพื่อหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ เพื่อหาประสิทธิภาพของการพัฒนาโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาตามเกณฑ์ 75/75 ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตาราง 1

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละของการหาประสิทธิภาพของการพัฒนาโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

รายการประเมิน	N	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	ร้อยละ
ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา ระหว่างฝึกกระโดดเชือกตามโปรแกรม/วัดระยะเป็นเส้นติเมตร (E_1)	45	40,500	800.60	48.11	88.96
ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา หลังฝึกกระโดดเชือกตามโปรแกรม/วัดระยะเป็นเส้นติเมตร (E_2)	45	150	133.42	3.92	88.95
ประสิทธิภาพ $E1/E2 = 88.96/88.95$					

จากตาราง 1 พบว่า การพัฒนาโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างฝึกกระโดดเชือกตามโปรแกรม/วัดระยะเป็นเส้นติเมตร (E_1) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 800.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 48.11 คิดเป็นร้อยละ 88.96 และหลังฝึกกระโดดเชือกตามโปรแกรม/วัดระยะเป็นเส้นติเมตร (E_2) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 133.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.92 คิดเป็นร้อยละ 88.95 ดังนั้นแล้วจึงมีประสิทธิภาพ $E1/E2$ เท่ากับ 88.96/88.95 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา ก่อนและหลังใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยทดสอบ T-test dependent ได้ผลแสดงดังตาราง 2

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าทีของความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา ก่อนและหลังการฝึกกระโดดเชือกตามโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

การทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา	N	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig.(1-tailed)
ก่อนใช้โปรแกรมฝึกกระโดดเชือก	45	94.78	4.52	-40.99	0.0000
หลังใช้โปรแกรมฝึกกระโดดเชือก	45	133.42	3.92		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา ก่อนใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 94.78 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.52 และหลังใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 133.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.92 ดังนั้นความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาหลังใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกจึงสูงกว่าก่อนใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

1. การพัฒนาโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างฝึกกระโดดเชือกตามโปรแกรม/วัตรระยะเป็นเซ็นติเมตร (E_1) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 800.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 48.11 คิดเป็นร้อยละ 88.96 และหลังฝึกกระโดดเชือกตามโปรแกรม/วัตรระยะเป็นเซ็นติเมตร (E_2) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 133.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.92 คิดเป็นร้อยละ 88.95 ดังนั้นแล้วจึงมีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 88.96/88.95 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 เนื่องจากโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกที่ผู้วิจัยได้สร้างได้ผ่านการวิเคราะห์ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ศึกษาทฤษฎี แนวคิด เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก กำหนดรูปแบบของการสร้างโปรแกรมการกระโดดเชือกโดยผู้วิจัยได้พิจารณาปัจจัยต่าง ๆ ในการสร้างโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกของ Chu (1996) ประกอบการสร้างโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกได้แก่ ความบ่อยครั้งของการฝึก (Frequency) จำนวนวันต่อสัปดาห์ในการฝึกกระโดดเชือก ปริมาณในการฝึก (Volume) ความหนักของงาน (Intensity) และระยะพักฟื้น (Recovery) นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและความครอบคลุมของเนื้อหาของโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก และนำโปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกไปทดลองใช้ จัดทำบันทึกผลใช้โปรแกรมการกระโดดเชือกเพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จึงส่งเสริมให้นักเรียนฝึกกระโดดเชือกตามโปรแกรมแล้วนักเรียนมีกล้ามเนื้อขาที่แข็งแรงขึ้น ดังที่ Baxter C. (1997) เสนอว่า การฝึกวิ่งระยะไกลและการกระโดดเชือกสามารถพัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาได้ไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับ Mayne, B, (1986) เสนอว่า ผลดีของการกระโดดเชือกสำหรับกีฬาต่อสู้คือ เสริมสร้างความทนทาน เพิ่มการประสานงานของร่างกาย สร้างจังหวะ (timing) และการเคลื่อนไหว (movement) ที่ดีขึ้น เพิ่มประสิทธิภาพการหายใจ เพิ่มความอดทนของหัวใจไหลเวียนโลหิต ลดการเสียหายของเข่าและสามารถเสริมสร้างสมรรถภาพแอโรบิกที่แตกต่าง

2. การเปรียบเทียบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา ก่อนและหลังใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก เพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการทดสอบ T-test dependent พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา ก่อนใช้โปรแกรมการฝึก

กระโดดเชือก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 94.78 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.52 และหลังใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 133.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.92 ดังนั้นความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ หลังใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกจึงสูงกว่าก่อนใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการเคลื่อนไหวให้มีประสิทธิภาพได้นั้น จำเป็นต้องมีสมรรถภาพทางกายที่ดีโดยเฉพาะความแข็งแรง กล้ามเนื้อ ความเร็ว ความคล่องแคล่วว่องไว จำเป็นต้องใช้วิธีการฝึกและเครื่องมือการฝึกที่มีประสิทธิภาพ โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกที่ส่งเสริมความแข็งแรงของกล้ามเนื้อเป็นเครื่องมือการฝึกอีกรูปแบบหนึ่งที่ตอบสนองความต้องการในการฝึกได้ดี สามารถช่วยพัฒนาสมรรถภาพทางกายทั้งความแข็งแรงและความเร็วในการออกแรงให้กล้ามเนื้อออกแรงได้เต็มที่และมีความปลอดภัยในการฝึก สอดคล้องกับ Sineenuch Sorot (2019) ได้ศึกษาผลของการฝึกเสริมด้วยการฝึกเชิงซ้อนที่มีผลต่อสมรรถภาพของกล้ามเนื้อในนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงระดับเยาวชน พบว่า หลังการทดลอง 6 สัปดาห์ กลุ่มทดลองมีเปอร์เซ็นต์การพัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและความเร็วมากกว่ากลุ่มควบคุม จึงสามารถพัฒนาสมรรถภาพกล้ามเนื้อของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงระดับเยาวชนได้ภายใน 6 สัปดาห์ และสอดคล้องกับ ไวกจัน จันทรเสม (2562) ได้ศึกษาผลของการฝึกเสริมพลังกล้ามเนื้อขาด้วยแรงต้านจากแรงดันอากาศควบคู่กับการฝึกความเร็วในการวิ่งบนเครื่องวิ่งแบบโค้งที่มีต่อเวลาในการวิ่งระยะทางต่าง ๆ ในนักกีฬารักบี้ฟุตบอล ผลการวิจัยพบว่า การฝึกเสริมพลังกล้ามเนื้อขาด้วยแรงต้านจากแรงดันอากาศ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การฝึกกระโดดเชือกโดยใช้ความหนักเกินกว่าปกติ โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกต้องมีแรงต้านทาน เวลาปฏิบัติและการใช้น้ำหนักถ่วงมากกว่าปกติอย่างเหมาะสม

1.2 ระยะเวลาของการฝึกทั้งโปรแกรมต้องคำนึงถึงความสามารถของบุคคลซึ่งขึ้นอยู่กับธรรมชาติของคน ๆ นั้น และขึ้นอยู่กับขีดจำกัดความสามารถสูงสุดเฉพาะคนด้วย ดังนั้นแล้วผู้ฝึกสอนไม่ควรเร่งเร้าให้ทำสถิติให้ดีขึ้นเร็วเกินไป และจะต้องคำนึงเสมอว่าความสามารถของการฝึกแต่ละคนใช้ระยะไม่เท่ากัน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาในโรงเรียน ดังนั้นควรจะมีการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ หรือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาในการแข่งขันระดับต่าง ๆ

2.2 ควรเพิ่มระยะเวลาในการฝึกกระโดดเชือกให้มากกว่า 6 สัปดาห์ จะทำให้ผลของความแข็งแรงของกล้ามเนื้อชัดเจนมากยิ่งขึ้น เพราะในงานวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นค่าเฉลี่ยของความแข็งแรงของกล้ามเนื้อหลังใช้โปรแกรมการฝึกกระโดดเชือกเพิ่มขึ้นกว่าก่อนฝึก มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2553. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- เจริญ กระบวนรัตน์. (2552). การยืดเหยียดกล้ามเนื้อ. กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ภูเบศร์ นภัทรพิทยธร. (2562). ผลของการฝึกกระโดดเชือกที่มีต่อความหนาแน่นของมวลกระดูกสันหลังและสุขภาพสมรรถนะในหญิงวัยรุ่น. วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์. 34 (2), 303-317
- ไวพจน์ จันทระสม. (2562). ผลของการฝึกเสริมพลังกล้ามเนื้อขาด้วยแรงต้านจากแรงดันอากาศควบคู่กับการฝึกความเร็วในการวิ่งบนเครื่องวิ่งแบบโค้งที่มีต่อเวลาในการวิ่งระยะทางต่าง ๆ ในนักกีฬารักบี้ฟุตบอล. วารสารวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ. 20 (2). 57-70.
- Baxter, C.(1997). *Race equality in health education*. Philadelphia, PA : Balliere Tindall.
- Chu,D.A. (1996). *Explosive power and strength Champaign*. IL: Human Kinetics.
- Loken, Newton C. and Robert T. Willoughby. (1967). *Gymnastics*. 2nd. Ed., Prentice- Hall Inc., 274p.
- Mayer, J. (1986). *Over weight Cause Cost and Control*. New Jersey : Prentice Hall Inc.
- Ross, Aewin Thomas. (1970). “Selected Training Procedures of the Development of Arm Extension Strength and Swimming Speed of the Sprint Crawl Stroke,” *Dissertation Abstracts International*. 31 : 2727-A, June, 1970.
- Sineenuch Sorot. (2019). *Effects of Supplement Complex on Muscular Fitness in Young Female Basketball Players*. Journal of Sports Science and Health. 20 (1), 74-87.

มาตรการทางกฎหมายในการจัดการขยะอาหารครัวเรือน :
ศึกษากรณีการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี
**Legal Measure for Combating Food Waste From Household
: Study of Tax Incentive**

ตริงตา พงศ์รัตนเดชาชัย และ เสถียรภาพ นาลวง

มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

Truingta Pongratanadachachai and Sthianrapab Naluang

Assumption University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: truingta.p@gmail.com

บทคัดย่อ

ปัจจุบันมีอาหารที่ถูกผลิตเพื่อการบริโภคนั้นถูกทำให้กลายเป็นขยะอาหารจำนวนมาก โดยสาเหตุหลักของปริมาณขยะอาหารที่มากขึ้นนั้นมาจากครัวเรือน ด้วยเหตุดังกล่าว หลายประเทศจึงเริ่มให้ความสำคัญกับการแก้ปัญหาขยะอาหาร และเกิดแนวคิดในการกำหนดมาตรการทางกฎหมายในรูปแบบต่างๆ รวมถึงการนำมาตรการทางกฎหมายภาษีมาใช้เป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาเพื่อลดปริมาณขยะอาหาร งานวิจัยฉบับนี้จึงมุ่งศึกษาถึงมาตรการสิทธิประโยชน์ทางภาษีในการจัดการขยะอาหารที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย โดยศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาพบว่าประเทศไทยมีเพียงแนวทางการจัดการขยะจากอาหารอย่างกว้างๆ ผ่านนโยบายของภาครัฐเท่านั้น ซึ่งประมวรัชฎากรณ์นั้นยังไม่มีบทบัญญัติที่ครอบคลุมเกี่ยวกับมาตรการการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อจัดการปัญหาขยะอาหารแต่อย่างใด ผู้เขียนเห็นว่าประเทศไทยจำเป็นต้องมีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายด้านภาษี ในการจัดการปัญหาขยะอาหารที่ชัดเจน โดยการแก้ไขเพิ่มเติมประมวรัชฎากรณ์ในส่วนที่เกี่ยวกับการกำหนดสิทธิประโยชน์ทางภาษีในบทบัญญัติมาตรา 47 แห่งประมวรัชฎากรณ์

คำสำคัญ: ขยะอาหาร; สิทธิประโยชน์ทางภาษี; กฎหมายภาษี

* วันที่รับบทความ : 6 เมษายน 2566; วันที่แก้ไขบทความ 27 เมษายน 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 28 เมษายน 2566

Abstracts

Nowadays, food produced for consumption is turned into a large amount of food waste. The main reason for the increase in food waste is from households. Therefore, many countries have begun to focus on solving the problem of food waste. And put forward the idea of formulating various legislative measures, tax measures as a solution to reduce food waste. Therefore, this research aims to study tax incentive measures for food waste management that are appropriate for Thailand. By comparing Thai and related foreign laws.

According to the research, Thailand only has a broad approach to food waste management through government policies. The Revenue Code does not contain comprehensive provisions on tax incentive measures to tackle food waste. The author views that Thailand needs to establish tax legislation measures. To tackle the problem of food waste clearly. By amending the Revenue Code with respect to the determination of Tax incentives in Article 47 of the Revenue Code.

Keyword: Food waste; Tax incentives; Tax law

บทนำ

เนื่องจากปัจจุบันมีอาหารที่ถูกผลิตเพื่อการบริโภคนั้นถูกทำให้กลายเป็นขยะอาหารจากหลายสาเหตุ เช่น ในกระบวนการผลิตสินค้าทางการเกษตรอาจเกิดจากการผลิตสินค้าในปริมาณที่มากเกินไป การหมดอายุ ในช่วงการจำหน่าย การเน่าเสียในขั้นตอนการบริโภค การขาดการวางแผนในการซื้ออาหารของผู้บริโภคที่นิยมซื้อเพื่อจำนวนผู้บริโภคในครัวเรือนทำให้มีอาหารที่เหลือทิ้งจากการบริโภคไม่ทันวันหมดอายุ เป็นต้น กรณีเหล่านี้ก่อให้เกิดปริมาณขยะอาหารที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับการสูญเสียอาหารและขยะอาหารนั้นยากที่จะระบุตัวเลขได้อย่างแน่นอน แต่องค์การอาหารแห่งสหประชาชาติ (United Nation Food Organization : FAO) ได้ประเมินไว้ว่าในแต่ละปีทั่วโลกผลิตขยะอาหารอย่างน้อย 30% จากอาหารทั้งหมด (กรีนพีซ, 2563: ออนไลน์) สอดคล้องกับรายงาน Food waste index report (UNEP) ที่ประมาณการว่า ขยะอาหารในปี 2562 มีปริมาณ 931 ล้านตัน โดย 61% มาจากครัวเรือน 26% มาจากภาคบริการอาหาร และ 13% มาจากการขายปลีก (กรุงเทพธุรกิจ, 2564 : ออนไลน์) ผลกระทบจากอาหารที่ถูกทิ้งทั้งหมดตั้งแต่ต้นทางไปจนถึงปลายทางโดยเฉพาะเศษอาหารที่เกิดการเน่าเสียจะปล่อยก๊าซมีเทนที่จะกลายเป็นก๊าซเรือนกระจกเมื่อเข้าสู่ชั้นบรรยากาศ สามารถทำให้โลกร้อนมากกว่าก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์กว่า 25 เท่า โดยในแต่ละปีจะมีขยะอาหารที่ต้องถูกฝังกลบ ประมาณ 1,300 ล้านตัน ซึ่งก่อให้เกิดมลพิษคิดเป็น 8% ของก๊าซเรือนกระจกทั้งหมดที่ปล่อยสู่ชั้นบรรยากาศ ส่วนข้อมูลปัญหาขยะอาหารของประเทศไทยนั้นมีข้อมูลจากกรมควบคุมมลพิษ ระบุว่าในปี พ.ศ. 2560 ไทยมีขยะอาหารคิดเป็นร้อยละ 64 ของปริมาณทั้งหมด หรือ 254 กิโลกรัมต่อคนต่อปี (SDG MOVE, 2564: ออนไลน์) ดังนั้น ขยะอาหาร หรือ food waste จึงเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์และส่งผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม

จากปัญหาปริมาณขยะอาหารที่เพิ่มมากขึ้นในแต่ละปี จึงเกิดแนวคิดในการกำหนดมาตรการทางกฎหมายในรูปแบบต่างๆ รวมถึงการนำมาตรการทางกฎหมายภาษีมาใช้เป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหา ได้แก่ มาตรการการจัดเก็บภาษีขยะ มาตรการการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจในการแก้ปัญหาขยะอาหาร โดยหลายประเทศเริ่มนำมาตรการสิทธิประโยชน์ทางภาษีใช้ในการแก้ปัญหาขยะอาหารแล้ว เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศแคนาดา มีการกำหนดมาตรการกฎหมายการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี เพื่อส่งเสริมการบริจาคอาหารส่วนเกินให้แก่องค์กรสาธารณกุศล และสามารถนำมารับสิทธิประโยชน์ทางภาษีได้ อันสะท้อนให้เห็นว่า แรงจูงใจทางด้านภาษีมีประสิทธิผลในการส่งเสริมการบริจาคอาหาร และการรีไซเคิลอาหาร เพื่อลดปริมาณขยะอาหารได้

จากการศึกษาพบว่า การจัดการขยะอาหารของประเทศไทยมีเพียงการกำหนดมาตรการเกี่ยวกับ การจัดการมูลฝอย ในเรื่องการจัดเก็บ ขน และกำจัดมูลฝอย รวมถึงการกำหนดค่าธรรมเนียมในการให้บริการดังกล่าว โดยกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ซึ่งเป็นการกำหนดตามแผนแม่บทการบริหารจัดการขยะมูลฝอยของประเทศ (พ.ศ. 2559 -2564) ซึ่งจัดทำขึ้นตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดระบบบริหารจัดการขยะมูลฝอยของประเทศ พ.ศ. 2557 จึงแสดงให้เห็นว่าประเทศไทยยังขาดกฎหมายเฉพาะในการจัดการปัญหาขยะอาหารที่ชัดเจน มีเพียงแนวทางการจัดการขยะจากอาหารอย่างกว้างๆ ผ่านแนวนโยบายของภาครัฐเท่านั้น นอกจากนี้ประเทศไทยยังไม่มีมาตรการทางกฎหมายด้านภาษีอากร เพื่อให้สิทธิประโยชน์และจูงใจให้เกิดการลดปริมาณขยะอาหารจากครัวเรือน กล่าวคือ ประมวลรัษฎากรของประเทศไทยมีสาระสำคัญเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีและมีมาตรการทางภาษีเพื่อบรรเทาภาระทางภาษี เช่น การหักลดหย่อนที่เกี่ยวกับการศึกษา การสะสมกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ การลดหย่อนเงินบริจาคการกุศล หรือการยกเว้นภาษีจากรายจ่ายที่จ่ายเพื่อสนับสนุนการศึกษา จ่ายเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพ จ่ายประกันสุขภาพ/ประกันชีวิต เป็นต้น แต่จากการศึกษาพบว่าปัจจุบันประมวลรัษฎากรนั้นยังไม่มีบทบัญญัติที่ครอบคลุมเกี่ยวกับมาตรการการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อจัดการปัญหาขยะอาหารแต่อย่างใด ทำให้ประชาชนขาดแรงจูงใจในการดำเนินการเพื่อลดปริมาณขยะอาหาร และการแก้ไขปัญหาขยะอาหารยังไม่มีประสิทธิภาพ

จากสภาพปัญหาข้างต้น ผู้เขียนจึงมีความสนใจจะศึกษาถึงสถานการณ์ปัญหาขยะอาหารในปัจจุบัน และหาแนวทางแก้ปัญหาและการวางแผนเพื่อพัฒนามาตรการทางกฎหมายด้านภาษีเพื่อการส่งเสริมการลดปริมาณและการจัดการขยะอาหาร โดยศึกษาจากมาตรการทางกฎหมายด้านภาษีของประเทศไทย คือ ประมวลรัษฎากร โดยพิจารณาจากหลักเกณฑ์เกี่ยวกับมาตรการการจัดเก็บภาษีและมาตรการบรรเทาภาระทางภาษีหรือมาตรการสิทธิประโยชน์ทางภาษี เช่น การให้สิทธิลดหย่อนภาษี การให้เครดิตภาษี เป็นต้น ซึ่งหากประเทศไทยมีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายด้านภาษีที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดการแก้ปัญหาขยะ

อาหารที่ชัดเจนและเป็นการเฉพาะเจาะจง จะช่วยให้สามารถจัดการปัญหาขยะอาหารได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับขยะอาหารและการจัดการขยะอาหาร
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการขยะอาหารกฎหมายประเทศไทยและต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหามาตรการกฎหมายในการจัดการขยะอาหารของประเทศไทย
4. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนากฎหมายด้านภาษีเกี่ยวกับมาตรการสิทธิประโยชน์ทางภาษีในการจัดการขยะอาหารที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทย

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษามาตรการทางกฎหมายในการจัดการขยะอาหารครัวเรือน : ศึกษากรณีการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีนี้ เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก ได้แก่ ตำรา รายงานการวิจัย บทความทางวิชาการและวิทยานิพนธ์ ในรูปแบบของเอกสารและสื่ออิเล็กทรอนิกส์สารสนเทศ (Internet) ที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวข้องกับประเด็นของการศึกษาวิจัยนี้ และนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์ เปรียบเทียบและอธิบายเพื่อให้ได้ข้อสรุปของการศึกษา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทความชิ้นนี้มุ่งศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาการจัดการขยะอาหารครัวเรือน โดยศึกษามาตรการทางกฎหมายในการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี เกี่ยวกับมาตรการการลดหย่อนภาษีและการเครดิตภาษีแก่ผู้เสียภาษีบุคคลธรรมดา โดยศึกษาจากมาตรการทางกฎหมายในการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีของต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศแคนาดา โดยนำมาเปรียบเทียบกับหลักกฎหมายของประเทศไทย

ผลการวิจัย

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายในการจัดการขยะอาหารครัวเรือน : ศึกษากรณีการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี สามารถสรุปผลการศึกษาดังนี้

1. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการขยะอาหาร

องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) ได้ให้คำจำกัดความของขยะอาหาร (Food Waste) หมายถึง การลดลงของปริมาณหรือคุณภาพของอาหารอันเป็นผลมาจากการตัดสินใจและการกระทำของผู้ค้ารายย่อย ผู้ให้บริการอาหารและผู้บริโภค ส่งผลให้เกิดการสูญเสียอาหาร เช่น การตัดสินใจเลือกอาหารสดโดยการพิจารณาเฉพาะที่รูปร่าง ขนาดและสีที่ดี ซึ่งทำให้เกิดการสูญเสียอาหารไประหว่างกระบวนการผลิต การตัดสินใจทิ้งอาหารจากวันที่กำหนดว่า ควรบริโภคก่อน : “best-before” ในขณะที่อาหารนั้นยังมีคุณภาพของผู้บริโภค รวมทั้งการตัดสินใจทิ้งอาหารที่ยังมีคุณภาพจำนวนมากจากครัวเรือนของผู้บริโภคเอง (Food and Agriculture organization of the United Nations, 2019: ออนไลน์)

ขยะอาหาร (Food Waste : FW) คือ การก่อเกิดขยะอาหารจากการบริโภค (consumption) หรือผลิตภัณฑ์อาหาร (food product) ที่ผู้บริโภคทิ้งให้หมดอายุและไม่สามารถบริโภคต่อได้ (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2562 : 2-2)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ขยะอาหาร คือ เศษอาหารที่ไม่สามารถนำมาบริโภคต่อได้ อาจเป็นสิ่งที่เหลือจากการบริโภค ตลอดจนผู้ให้บริการอาหารเช่น ร้านอาหาร/ภัตตาคาร/โรงแรม ที่มีอาหารที่ถูกทิ้งให้เน่าเสียหรือไม่ได้ใช้ประโยชน์ใด ๆ อันส่งผลให้เกิดการสูญเสียอาหาร แต่ในขณะเดียวกันขยะอาหารส่วนหนึ่งมาจากอาหารส่วนเกิน ที่อาจจะยังมีประโยชน์ในการนำมาบริโภค แต่ถูกทิ้งให้กลายเป็นขยะอาหาร

จากการศึกษาพบว่า สาเหตุของการสูญเสียอาหารและขยะอาหารนั้น มีสาเหตุหลักมาจากประเภทวัตถุดิบ เทคโนโลยี และพฤติกรรมของผู้บริโภค หากพิจารณาตามขั้นตอนในห่วงโซ่อุปทานอาหารแบ่งสาเหตุการสูญเสียอาหารและขยะอาหารได้เป็น 5 ช่วง ได้แก่ 1) การสูญเสียอาหารในขั้นตอนการผลิต 2) การสูญเสียอาหารในขั้นตอนการเก็บรักษา 3) การสูญเสียอาหารในขั้นตอนการแปรรูปและบรรจุ 4) การสูญเสียอาหารในขั้นตอนการขนส่งและจัดจำหน่าย 5) การสูญเสียอาหารเมื่อถึงมือผู้บริโภค (ขวัญกนิษฐ์ อินทรตระกูล, ณัฐฐา เพ็ญสุภา, 2563: 6-15) นอกจากนี้ยังมีปัจจัยจากความหลากหลายของสินค้าอาหารที่มากเกินไปจนความจำเป็นรวมทั้งขนาดของบรรจุภัณฑ์ที่มีขนาดใหญ่ซึ่งดึงดูดความสนใจจากผู้บริโภค เมื่อคำนวณราคาและปริมาณแล้วถูกกว่าขนาดบรรจุภัณฑ์ขนาดเล็กหรือพอดี จนเป็นสาเหตุทำให้ไม่สามารถบริโภคได้หมดก่อนอาหารจะถึงกำหนดวันหมดอายุหรือเน่าเสีย ซึ่งการจัดเก็บอาหารในแต่ละสภาพแวดล้อม ภูมิอากาศ ความชื้น แสง อุณหภูมิ ที่ไม่เหมาะสมก็ส่งผลต่อการเน่าเสียของอาหาร ตลอดจนการกำหนดมาตรฐานอาหารที่สูงเกินไปทั้งในด้านการกำหนดน้ำหนัก ขนาด รูปร่าง และสี ทำให้อาหารที่ยังมีคุณภาพที่จะบริโภคได้ แต่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานดังกล่าวถูกคัดเลือกลงไป อีกประการที่สำคัญคือแนวโน้มของสภาพเศรษฐกิจและสังคม ความอุดม

สมบูรณ์และความต้องการของผู้บริโภคที่มากเกินไป การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้บริโภคตามสภาพรายได้และสภาพสังคมที่เพิ่มมากขึ้นส่งผลต่อการจัดการอาหารในครัวเรือน ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงทางประชากรศาสตร์ จากครอบครัวขยายเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น ก็ส่งผลต่อการเพิ่มปริมาณขยะอาหารมากขึ้น เนื่องจากขาดโอกาสในการแบ่งปันอาหารระหว่างคนในครอบครัว (สาคร ศรีมุข, 2564: 3) และยังมีข้อมูลว่าการสูญเสียอาหารสามารถเกิดขึ้นได้ในทุกระดับของห่วงโซ่อาหาร ตั้งแต่การผลิต การเก็บเกี่ยวและเก็บรักษา การแปรรูป การกระจายสินค้าและการตลาด รวมทั้งการบริโภค แต่ปัญหาขยะอาหารจะเกิดขึ้นจากการกระจายสินค้าหรือการตลาดและการบริโภคนอกจากนี้ยังมีการคาดการณ์ว่าทุกภูมิภาคทั่วโลกต้องประสบกับปัญหาการสูญเสียอาหารและขยะอาหาร ที่จะส่งผลกระทบในด้านต่าง ๆ ทั้งด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจ (สาคร ศรีมุข, 2564: 4-5) เช่น กรณีตัวอย่างสถานการณ์ขยะอาหารในสหรัฐอเมริกามีข้อมูลว่าในแต่ละปีมีขยะอาหารเกิดขึ้น คิดเป็น 35 ล้านตัน ในการผลิตอาหารที่ต้องกลายเป็นขยะ และในปี 2010 ครอบครัวอเมริกัน 1 ใน 4 รับประทานอาหารที่สามารถบริโภคได้มีมูลค่ารวม 1,484 เหรียญอเมริกันต่อปี ซึ่งมูลค่าของการสูญเสียที่เกิดขึ้นในขั้นตอนการค้าปลีกและการบริโภคในอเมริกามีค่ารวม 162 พันล้านเหรียญอเมริกัน (ประมาณการจากราคาค้าปลีก) และมีขยะอาหารที่นำไปยังหลุมฝังกลบขยะ รวม 1.3 พันล้านเหรียญอเมริกัน โดยอาหาร 3 ลำดับสูงสุดที่พบเป็นขยะ ลำดับแรกคือ กลุ่มเนื้อสัตว์ขนาดใหญ่ (หมู วัว) สัตว์ปีกและปลา ลำดับที่สองคือ ผัก และลำดับที่สาม คือ ผลิตภัณฑ์นม โดยเศรษฐกิจโลกต้องสูญเสีย 940 พันล้านเหรียญอเมริกันต่อปีสำหรับอาหารจำนวน 1 ใน 3 ของโลกที่ต้องกลายเป็นขยะอาหาร อีกทั้งยังมีพืชผักที่ปลูกประมาณ 7% ในแต่ละปีที่ไม่ได้เก็บเกี่ยวถูกทิ้งไว้ในฟาร์ม โดยพืชแต่ละชนิดแตกต่างกัน บางชนิดอาจสูงถึง 50% ประมาณ 80% ของการสูญเสียอาหารในอเมริกาเกิดขึ้นในระหว่างหรือหลังขั้นตอนการค้าปลีกของห่วงโซ่อุปทานอาหาร ประมาณว่าปริมาณของผักและผลไม้ในร้านขายปลีกที่สูญเสียในแต่ละปีมีมูลค่ามากถึง 15 พันล้านเหรียญอเมริกัน (กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, 2560: 62) และกรณีตัวอย่างสถานการณ์ขยะอาหารในประเทศแคนาดามีรายงานในปี 2014 พบว่า ขยะอาหารในแคนาดาเกิดจากการบริโภคมากที่สุดร้อยละ 47% รองลงมาคือขั้นตอนกระบวนการผลิตถึง 20% การทำไร่นา 10% จากร้านค้าปลีก 10% จากภัตตาคารและโรงแรม 9% ที่เหลือคือจากการขนส่งและกระจายสินค้า (กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, 2560: 63-66) สำหรับประเทศไทยมีข้อมูลจากกรมควบคุมมลพิษ ระบุว่าในปีพ.ศ. 2560 ไทยมีขยะอาหารคิดเป็นร้อยละ 64 ของปริมาณทั้งหมด หรือ 254 กิโลกรัมต่อคนต่อปี (SDG MOVE, 2564: ออนไลน์)

ผลกระทบจากปัญหาเกี่ยวกับปริมาณขยะอาหารและการสูญเสียอาหารนั้น ส่งผลกระทบทั้งด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เนื่องจากปริมาณขยะอาหารและการสูญเสียอาหารที่เกิดขึ้นนั้นส่งผลต่อสิ่งแวดล้อมในหลายๆด้าน เช่น การจัดการขยะอาหารด้วยการฝังกลบ

(landfilling) จะก่อให้เกิดปริมาณก๊าซเรือนกระจก (greenhouse gas, GHG) (สาคร ศรีมุข, 2564: 6) นอกจากผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากขยะอาหารแล้วยังมีผลกระทบทางเศรษฐกิจที่ต้องคำนึงถึงเช่นกัน เพราะในแต่ละปีมูลค่าของขยะอาหารที่สูญเสียไปคิดเป็นมูลค่าทางเศรษฐกิจจำนวนมาก อีกทั้งยังเป็นการสูญเสียทรัพยากรโดยไม่จำเป็น กล่าวคือ การสูญเสียอาหาร (Food Loss) เป็นความเสียหายหรือความไร้ประโยชน์ที่เกิดขึ้นของทรัพยากรเพื่อการบริโภคที่เกิดขึ้นในระหว่างกระบวนการผลิตตลอดจนกลายเป็นอาหารที่พร้อมสำหรับการบริโภคของมนุษย์ ในขณะที่ขยะที่ยังคงสภาพเป็นอาหารเป็นทรัพยากรเพื่อการบริโภคที่ถูกทิ้งเนื่องจากไม่เป็นที่ต้องการของผู้บริโภค ไม่ว่าจะเป็นจากขั้นตอนการเตรียมเป็นอาหารเพื่อการให้บริการสำหรับการบริโภคที่ดี ของเหลือจากการบริโภคแล้วไม่เป็นที่ต้องการที่ดี หรือแม้แต่ทรัพยากรเพื่อการบริโภคที่ไม่สามารถจำหน่ายหรือสร้างมูลค่าในทางเศรษฐกิจได้จนหมดอายุไป (เกียรติพร อำไพ, 2561: 196)

สำหรับแนวคิดทั่วไปในการจัดการปัญหาขยะอาหารนั้นมีหลากหลายแนวคิดไม่ว่าจะเป็นแนวทางการบริหารจัดการเพื่อลดปริมาณการเกิดขยะอาหารตามรูปแบบสากลโดยองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) ร่วมกับ โครงการสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ (UNEP) โดยแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน โดยเรียงจากความสำคัญของทางเลือกจัดการอาหารเพื่อลดปริมาณขยะอาหารที่ภาครัฐควรสนับสนุนมากที่สุดไปยังทางเลือกที่ภาครัฐควรให้เกิดขึ้นน้อยที่สุด คือ

1) การป้องกัน (prevention) คือ การป้องกันการก่อให้เกิดขยะอาหาร โดยภาครัฐควรมีมาตรการการป้องกันการเกิดขยะอาหารในทุกชั้นของห่วงโซ่

2) การเพิ่มคุณประโยชน์ (optimization) คือ การป้องกันการทิ้งอาหารส่วนที่เกินความต้องการโดยไม่จำเป็น ด้วยการส่งต่ออาหาร (redistribution) ไปยังแหล่งต่าง ๆ เพื่อสร้างประโยชน์ให้ได้มากที่สุด ประกอบด้วย (1) การบริจาคอาหารส่วนเกินจากการจำหน่ายที่ยังไม่หมดอายุแต่ยังสามารถบริโภคได้ให้กับผู้มีความต้องการอาหาร และ (2) การนำอาหารส่วนเกินมาส่งต่อเพื่อนำไปเป็นอาหารสัตว์

3) การนำมาผลิตเพื่อใช้ใหม่ (recycle) คือ การนำขยะอาหารไปเข้ากระบวนการผลิตเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่

4) การกำจัดเพื่อนำพลังงานมาใช้ใหม่ (recovery) คือ การนำขยะอาหารที่มีความชื้นต่ำมาเพื่อผลิตเป็นพลังงานความร้อน

5) การกำจัด (disposal) คือ การนำขยะอาหารที่ไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้แล้วไปกำจัดอย่างถูกวิธี (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2562: 2-2)

นอกจากนี้ยังมีแนวทางเกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development) และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals – SDGs) ของโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNDP) โดยขยะอาหารเป็นหนึ่งในเป้าหมายที่ 12 สร้างหลักประกันให้มีแบบแผนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน ซึ่งมีการกำหนดเป้าหมายย่อยในข้อ 12.3 คือ การลดของเสียอาหาร (food waste) ของโลกลงครึ่งหนึ่ง

ในระดับค้าปลีกและผู้บริโภค และลดการสูญเสียอาหาร (food loss) ตลอดการผลิตและห่วงโซ่อุปทาน รวมถึงการสูญเสียหลังการเก็บเกี่ยว ภายในปี พ.ศ. 2573 (ค.ศ. 2030) ด้วย (SDG MOVE, 2559: ออนไลน์)

สำหรับแนวคิดเกี่ยวกับการใช้มาตรการทางกฎหมายด้านนโยบายทางภาษี ซึ่งรายได้จากการจัดเก็บภาษีอากรจะเป็นเครื่องมือทางการคลังที่สำคัญในการหารายได้ของรัฐบาลเพื่อนำไปใช้ในการบริหารกิจการสาธารณะในรูปแบบต่าง ๆ แต่ในอีกบริบทหนึ่ง “มาตรการจูงใจทางภาษี” (Tax Incentive) ยังถูกนำมาใช้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในเชิงนโยบายของรัฐบาลได้อีกทางหนึ่งด้วย (เชมฤทัย สุมาวงศ์ และคณะ, 2560: 23) เช่น การหักลดหย่อนภาษี คือ การนำเงินได้พึงประเมินประเภทนั้นๆ มาหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด เหลือเป็นเท่าใดจึงนำไปคำนวณภาษีต่อไป, การยกเว้นภาษี คือ การยกเว้นเงินได้บางประเภทให้ไม่ต้องนำมาคำนวณรวมเพื่อเสียภาษี, การเครดิตภาษี เป็นกรณีที่กฎหมายอนุญาตให้นำจำนวนเงินเครดิตมาหักออกจากเงินภาษีที่จะต้องเสียโดยตรง โดยแบ่งได้ 2 ประเภท คือ 1) เครดิตภาษีที่ขอคืนเป็นเงินได้ (Refundable Tax Credits) ผู้เสียภาษีที่มีเครดิตภาษีเหลืออยู่หลังจากนำไปหักภาษีที่ต้องเสียแล้ว ผู้เสียภาษีมีสิทธิขอคืนเป็นเงินได้ 2) เครดิตภาษีที่ไม่สามารถขอคืนเป็นเงินได้ (Non-refundable Tax Credits) ผู้เสียภาษีไม่มีสิทธินำเครดิตภาษีส่วนเกินไปขอคืนจากรัฐได้ (วาสนา สุขสมัย, 2552: 24-30) โดยขึ้นอยู่กับกรอบการออกแบบระบบการให้เครดิตภาษีของรัฐว่าจะให้เครดิตภาษีแบบใด

2. มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการขยะอาหารของประเทศไทยและต่างประเทศ

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการขยะอาหารของประเทศไทย สหรัฐอเมริกา มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการขยะอาหารของประเทศแคนาดา และมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการขยะอาหารของประเทศไทย สามารถสรุปได้ดังนี้

2.1 มาตรการทางกฎหมายประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศสหรัฐอเมริกานับเป็นประเทศที่ประสบกับปัญหาขยะอาหารมีปริมาณมากและส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างมาก สหรัฐอเมริกามีการออกกฎหมาย Bill Emerson Good Samaritan Food Donation Act of 1996 โดยมีการกำหนดข้อจำกัดความรับผิดชอบของผู้บริจาคอาหาร เพื่อส่งเสริมให้มีการบริจาคอาหารแก่องค์กรไม่แสวงหากำไรที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการจัดการอาหารแก่ผู้ยากไร้ จนกระทั่งต่อมาในปี พ.ศ. 2558 มีการออกกฎหมาย Protecting Americans from Tax Hikes (PATH) Act of 2015 (section 113) (Fobes, A., and Lawless, J., 2015: Online) ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการลดหย่อนภาษีของรัฐบาลกลาง (federal tax) สำหรับการบริจาคอาหารและขยายสิทธิประโยชน์ทางภาษีครอบคลุมการบริจาคอาหารและเพิ่มอัตราการลดหย่อนจาก 10% เป็น 15% ส่วนประมวลรัษฎากรของประเทศสหรัฐอเมริกา (the Internal Revenue Code of 1986) ก็กำหนดมาตรการการลดหย่อนภาษีเงินได้สำหรับการบริจาคอาหารทั้งบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลที่มีการบริจาคสามารถยื่นเรื่องเพื่อขอลดหย่อนภาษีเงินได้ตามบทบัญญัติมาตรา

170 และบางมลรัฐการนำมาตรการเครดิตภาษีมาใช้ในการสร้างแรงจูงใจและให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี สำหรับการเครดิตภาษีของประเทศสหรัฐอเมริกา นั้น หมายถึง จำนวนเงินที่ผู้เสียภาษีสามารถหักออกจากภาษีที่ค้างชำระได้โดยตรง มูลค่าของเครดิตภาษีขึ้นอยู่กับลักษณะของเครดิต เครดิตภาษีบางประเภทมอบให้กับบุคคลหรือธุรกิจ ซึ่งแตกต่างจากการหักเงินซึ่งลดจำนวนรายได้ที่ต้องเสียภาษี เช่น มลรัฐโอเรกอน (OREGON TAX INCENTIVES) มีการบัญญัติมาตรการเครดิตภาษีไว้ในกฎหมายระดับมลรัฐ

2.2 มาตรการทางกฎหมายประเทศแคนาดา

ประเทศแคนาดามีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายว่าด้วยการสร้างแรงจูงใจทางภาษีเพื่อจัดการขยะอาหารให้แก่ผู้เสียภาษีอากรในประเทศแคนาดาภายใต้ประมวลรัษฎากรของประเทศแคนาดา (Income Tax Act) โดยสามารถขอเครดิตภาษีเงินได้จากการบริจาคเงินหรือสิ่งของแก่องค์กรกุศลที่ได้รับการรับรองโดยสิทธิประโยชน์ทางภาษีนี้นี้เป็นเครดิตประเภทไม่สามารถขอคืนเป็นเงินได้ (Federal and provincial or territorial non refundable tax credit) (Government of Canada, 2023: Online) เช่น กรณีตัวอย่างของรัฐออนแทรีโอซึ่งเป็นรัฐบาลท้องถิ่นที่มีการนำมาตรการทางภาษีมาใช้เพื่อลดปริมาณขยะอาหาร โดยมีการบัญญัติกฎหมาย Ontario regulation 153/14 : Community Food Program Donation Tax Credit for Farmers กำหนดผู้ที่ได้รับสิทธิประโยชน์จากการได้รับเครดิตภาษีจากการบริจาคผลผลิตทางการเกษตรที่ผลิตขึ้นในรัฐออนแทรีโอให้แก่โครงการอาหารชุมชนที่ได้รับอนุญาต (eligible community food program) ในรัฐออนแทรีโอ โดยที่โครงการนั้นจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการจัดการและแจกจ่ายอาหารแก่สาธารณะหรือผู้ขาดแคลนโดยไม่หวังผลกำไร (Ontario Ministry of Finance, 2022: Online)

2.3 มาตรการทางกฎหมายประเทศไทย

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายประเทศไทยมีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายในการจัดการขยะในกฎหมายโดยทั่วไปอยู่อย่างน้อย 3 ฉบับได้แก่ 1) พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 อันเป็นกฎหมายแม่บทในการกำกับดูแลสิ่งแวดล้อมในภาพรวม ซึ่งกฎหมายฉบับนี้บัญญัติหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการขยะได้บัญญัติไว้ในมาตรา 78 กำหนดให้การเก็บรวบรวม การขนส่ง และการจัดการด้วยประการใดๆ เพื่อบำบัดและกำจัด ขยะมูลฝอยและของเสียอื่นที่เป็นของแข็งให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น 2) พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจัดการขยะไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนในการเก็บรวบรวม การขนส่ง และการจัดการด้วยประการใดๆ เพื่อบำบัดและกำจัดนั้น รวมไปถึงการกำหนด ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการขยะและ 3) พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ.2535 กำหนดมาตรการเกี่ยวกับเรื่องการรักษาความสะอาดในที่สาธารณะและสวนสาธารณะ ซึ่งสาระสำคัญของกฎหมายทั้งสามฉบับนี้เป็นการกำหนดมาตรการเกี่ยวกับการจัดการมูลฝอย ในเรื่องการเก็บ ขน และกำจัดมูลฝอย รวมถึงการกำหนดค่าธรรมเนียมในการให้บริการการจัดการขยะมูลฝอยเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายด้านภาษีของประเทศไทยนั้น พบว่าการจัดเก็บภาษีอากร เป็นสิ่งที่รัฐบาลเรียกเก็บจากประชาชนเพื่อนำไปใช้จ่ายในกิจการของภาครัฐและพัฒนาประเทศด้านต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ส่วนรวม เพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ รวมถึงการนำมาตราการกฎหมายด้านภาษีมารับเป็นเครื่องมือส่งเสริมพฤติกรรมทางเศรษฐกิจในรูปแบบที่รัฐบาลต้องการ เช่น การลดอัตราภาษีอากรบางประเภท หรือยกเว้นการจัดเก็บภาษีเพื่อส่งเสริมหรือสนับสนุนให้เศรษฐกิจมีอัตราเจริญเติบโตที่ดีหรือเพื่อให้เกิดการบริหารกิจการสาธารณะในรูปแบบต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะมาตรการจูงใจทางภาษี (คุณลักษณะ ๓๕๔๙: ๒-๓) สำหรับประเทศไทยกำหนดมาตรการกฎหมายด้านภาษีที่สำคัญและการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทยไว้ในประมวลรัษฎากร เช่น การกำหนดให้บุคคลธรรมดาที่ต้องเสียภาษี สามารถใช้สิทธิลดหย่อน/ยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา เช่น ค่าลดหย่อนส่วนตัว ค่าลดหย่อนคู่สมรส ค่าลดหย่อนบุตร ค่าลดหย่อนบิดามารดา ค่าฝากครรภ์และทำคลอด ค่าเบี้ยประกันสุขภาพ เป็นต้น รวมถึงสิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับการบริจาค เช่น เงินบริจาคเพื่อสนับสนุนการศึกษา เงินบริจาคสนับสนุนโรงพยาบาลรัฐ เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม จากตัวอย่างการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทยตามประมวลรัษฎากรนั้น ยังไม่พบว่ามีมาตรการเกี่ยวกับการจัดการขยะอาหารครัวเรือนแต่อย่างใด

จึงสามารถสรุปได้ว่าประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศแคนาดามีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายภาษีเพื่อจัดการปัญหาขยะอาหาร โดยกำหนดสิทธิประโยชน์ทางภาษีทั้งการลดหย่อนภาษีและการเครดิตภาษีแตกต่างกันไป แต่ประมวลรัษฎากรของประเทศไทยไม่มีการกำหนดมาตรการบรรเทาภาระทางภาษีหรือการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีในด้านที่เกี่ยวกับการจัดการขยะอาหารครัวเรือนไว้แต่อย่างใด ส่งผลให้ประเทศไทยไม่มีมาตรการกฎหมายภาษีเพื่อสร้างแรงจูงใจแก่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีเพื่อลดปริมาณขยะอาหารครัวเรือนโดยตรง ซึ่งต่างจากกรณีศึกษาของประเทศไทยสหรัฐอเมริกาและประเทศแคนาดา

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาพบว่าประเทศไทยยังมีปัญหาอุปสรรคหลายประการที่ทำให้ไม่สามารถจัดการปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการทางกฎหมายในการจัดการขยะอาหารครัวเรือน แยกพิจารณาได้ ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการจัดการขยะอาหารครัวเรือน

เมื่อสถานการณ์ปัญหาขยะอาหารจากครัวเรือนในประเทศไทยนั้นเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน โดยเฉพาะการกำหนดมาตรการกฎหมายเพื่อบังคับใช้ให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการปัญหาขยะอาหาร แต่อย่างไรก็ตามพบว่าประเทศไทยยังมีปัญหาอุปสรรคหลายประการที่ทำให้ไม่

สามารถจัดการปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการทางกฎหมายในการจัดการขยะอาหารครัวเรือนของประเทศไทย แม้ว่าประเทศไทยจะมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการขยะอย่างน้อย 3 ฉบับได้แก่ พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ, พระราชบัญญัติการสาธารณสุข, พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง แม้จะมีการกำหนดให้ครัวเรือนที่สร้างปริมาณขยะอาหาร เสียค่าธรรมเนียมในการให้บริการจัดการมูลฝอยตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 แต่กฎหมายเหล่านี้ยังคงเป็นกฎหมายในการจัดการขยะในภาพรวม ยังไม่มีความชัดเจนเกี่ยวกับบทบัญญัติของการจัดการขยะอาหาร ไม่มีมาตรการทางภาษีที่เรียกเก็บจากครัวเรือนที่มีปริมาณขยะอาหารจำนวนมากหรือสร้างมาตรการแรงจูงใจทางภาษีเพื่อที่จะลดปริมาณขยะอาหารจากครัวเรือน

2. การกำหนดมาตรการกฎหมายด้านภาษีในการจัดการขยะอาหารครัวเรือน

จากการศึกษาหลักการของมาตรการกฎหมายภาษีตามประมวลรัษฎากรของประเทศไทย พบว่าประเทศไทยมีมาตรการกฎหมายภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (Personal Income Tax) โดยกำหนดให้มีการจัดเก็บจากบุคคลธรรมดาที่มีหน้าที่เสียภาษีซึ่งวิธีการคำนวณภาษีนั้นจะต้องนำเงินได้พึงประเมินมาหักด้วยค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อน เหลือเท่าใดถือเป็นเงินได้สุทธิ จึงนำไปคำนวณภาษีตามอัตราภาษีที่ประมวลรัษฎากรกำหนดไว้

เมื่อพิจารณามาตรการการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีของประเทศไทยตามประมวลรัษฎากร พบว่าประเทศไทยมีการนำมาตรการเครดิตภาษีมาบัญญัติไว้ในประมวลรัษฎากร โดยถือเป็นเครดิตภาษีที่ไม่สามารถขอคืนเป็นเงินได้ (Non-refundable Tax Credits) เนื่องจาก เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่นำมาคำนวณภาษีที่ต้องเสียเท่านั้น และเป็นการนำหลักการตามอนุสัญญาภาษีซ้อนหรือความตกลงเพื่อการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อนในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีเงินได้ และส่วนใหญ่นำมาใช้กับกรณีของผู้เสียภาษีที่เป็นนิติบุคคล ตามมาตรา 3 เตรส, มาตรา 60, มาตรา 69 ทวิ, มาตรา 69 ตรี โดยถือว่าภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย เป็นมาตรการการเครดิตภาษี เนื่องจากภาษีที่เสียโดยหัก ณ ที่จ่าย กรณีนี้ไม่ถือว่าเป็นภาษีสุดท้าย (Final Tax) แต่ถือว่าเป็นภาษีล่วงหน้า (Advance Tax) หรือเครดิตภาษีในการคำนวณภาษี โดยหากคำนวณภาษีแล้วมีภาษีที่ต้องเสียมากกว่าจำนวนภาษีที่ถูกหัก ณ ที่จ่าย ต้องเสียภาษีเพิ่ม แต่ถ้ามีภาษีที่ต้องเสียน้อยกว่าจำนวนภาษีที่ถูกหัก ณ ที่จ่าย ก็มีสิทธิได้คืนจากส่วนต่างนั้น (ชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม, 2563: 25) ซึ่งไม่ได้ครอบคลุมถึงกรณีของผู้เสียภาษีที่เป็นบุคคลธรรมดาที่มีหน้าที่เสียภาษีตามประมวลรัษฎากรมาตรการการเครดิตภาษี

ส่วนการกำหนดมาตรการการลดหย่อนภาษีของไทยนั้นกำหนดไว้ในประมวลรัษฎากร มาตรา 47 โดยมีการกำหนดให้บุคคลธรรมดาผู้มีเงินได้มีสิทธิหักลดหย่อนกรณีต่าง ๆ แตกต่างกันไป เช่น การหักลดหย่อนที่เกี่ยวกับการศึกษา การสะสมกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ การลดหย่อนเงินบริจาคการกุศล หรือการยกเว้นภาษีจากรายจ่ายที่จ่ายเพื่อสนับสนุนการศึกษา จ่ายเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพ จ่ายประกันสุขภาพ/

ประกันชีวิต หรืออาจแบ่งได้เป็นค่าลดหย่อนส่วนตัวและครอบครัว ค่าลดหย่อนภาษีกลุ่มประกัน เงินออม และการลงทุน ค่าลดหย่อนภาษีกลุ่มเงินบริจาค โดยค่าลดหย่อนกลุ่มบริจาค่นั้นกล่าวถึง เงินบริจาคทั่วไป เงินบริจาคเพื่อการศึกษา การกีฬา การพัฒนาสังคม เพื่อประโยชน์สาธารณะ และบริจาคเพื่อสถานพยาบาลของรัฐ เงินบริจาคให้กับพรรคการเมือง ซึ่งการที่จะได้รับการส่งเสริมหรือสิทธิประโยชน์ทางภาษีในด้านใดนั้น จะต้องมีการปฏิบัติตามขั้นตอน เงื่อนไขและข้อบังคับตามที่กฎหมายกำหนดอย่างเคร่งครัด แต่อย่างไรก็ตาม จากบทบัญญัติดังกล่าว โดยเฉพาะมาตรา 47 (7) กำหนดให้หลังจากที่ได้หักค่าลดหย่อนบางประการตามที่ได้กล่าวมาแล้ว เหลือเท่าใด หากมีการบริจาคเงินให้แก่สถานพยาบาลและสถานศึกษาของทางราชการ (มาตรา 47 (7) (ก)), บริจาคเป็นสาธารณประโยชน์แก่องค์กรหรือสาธารณกุศล หรือแก่สถานพยาบาล และสถานศึกษา อื่นตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว เงินบริจาค่นั้นย่อมสามารถนำมาหักลดหย่อนได้ตามจำนวนที่จ่ายจริง แต่ต้องไม่เกินร้อยละ 10 ของเงินที่เหลือจากการหักค่าลดหย่อนอื่นๆ แล้ว ซึ่งการหักลดหย่อนภาษีตามมาตรานี้ จึงยังไม่ครอบคลุมไปถึงการลดหย่อนภาษีจากการจัดการขยะอาหาร ครว้เรือนแต่อย่างใด นอกจากนี้ยังมีข้อสังเกตว่ามาตรา 47 (7) กำหนดให้การบริจาคที่สามารถนำมาลดหย่อน ภาษีได้นั้นต้องเป็นเฉพาะกรณีที่เป็น “เงินบริจาค” จึงหมายความว่า การบริจาดดังกล่าวที่จะสามารถนำมาหัก ลดหย่อนภาษีได้นั้น จะต้องเป็นการบริจาคเป็น “จำนวนเงิน” เท่านั้น ไม่ได้หมายความว่ารวมถึงการบริจาค สิ่งของที่จะนำมามูลค่าของทรัพย์สินหรือสิ่งของมาคำนวณเพื่อหักเป็นค่าลดหย่อน แต่อย่างใด

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากงานวิจัย

ตามที่ประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศแคนาดามีการนำมาตรการทางภาษีมาใช้แก้ปัญหาปริมาณ ขยะอาหารที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นในแต่ละประเทศ โดยกำหนดมาตรการทางภาษีที่แตกต่างกันไปตามความ เหมาะสมของประเทศนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นมาตรการเครดิตภาษีและมาตรการการลดหย่อนภาษี และแม้ว่า ประเทศไทยจะมีประมวลรัษฎากรที่กำหนดมาตรการบรรเทาภาระทางภาษีเอาไว้ แต่อย่างไรก็ตามยังคงไม่ ครอบคลุมถึงมาตรการด้านสิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อลดปริมาณขยะอาหาร จึงแยกพิจารณาการกำหนด มาตรการด้านสิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อลดปริมาณขยะอาหารเพื่อพิจารณาการพัฒนากฎหมาย 2 แนวทาง ดังนี้

1. การกำหนดมาตรการเครดิตภาษีเพื่อลดปริมาณขยะอาหาร

จากการศึกษากรณีตัวอย่างของต่างประเทศที่มีการนำมาตรการเครดิตภาษีมาใช้เพื่อสร้างแรงจูงใจ ในการจัดการขยะอาหารและให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ที่มีส่วนร่วมจัดการขยะอาหารในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน และมีหลักเกณฑ์ที่สำคัญ คือ การนำมาตรการเครดิตประเภทไม่สามารถขอคืนเป็นเงินได้ (non refundable tax credit) โดยให้นำมาคำนวณภาษีหักออกจากภาษีที่ต้องเสีย และครอบคลุมทั้งกรณีผู้มีเงินได้ที่เป็นคน บุคคลธรรมดาและนิติบุคคล โดยมีหลักเกณฑ์ที่จะได้รับสิทธิประโยชน์จากการเครดิตภาษี คือ ต้องมีการบริจาค

อาหารให้แก่องค์กรการกุศลที่กฎหมายให้การรับรอง หรือองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรที่กฎหมายให้การรับรอง เช่นเดียวกัน เพื่อที่จะให้องค์กรเหล่านี้สามารถนำอาหารส่วนเกินไปแจกจ่ายอาหารแก่สาธารณะหรือผู้ขาดแคลน ถือเป็นการลดปริมาณขยะอาหารที่จะเกิดขึ้นได้อย่างมาก

ผู้เขียนเห็นว่า ประเทศไทยสามารถนำมาตราการเครดิตภาษีนี้มาใช้เพื่อสร้างแรงจูงใจในการจัดการขยะอาหารและให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ที่มีส่วนร่วมจัดการขยะอาหารในลักษณะเดียวกับกรณีของต่างประเทศ และหากมีการนำมาตราการเครดิตภาษีดังกล่าวมาใช้ได้จริงจะช่วยให้การแก้ไขปัญหาขยะอาหารจากครัวเรือนได้รับความสนใจและประชาชนจะให้ความสำคัญกับการจัดการขยะอาหารมากขึ้น เนื่องจากมาตรการเครดิตภาษี เมื่อนำมาเป็นส่วนหนึ่งของการคำนวณภาษีแล้ว จะช่วยลดอัตราภาษีที่ต้องเสียได้ด้วย แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่าประมวลรัษฎากรของประเทศไทยจะมีการบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการเครดิตภาษีเอาไว้ แต่ก็ยังเป็นเพียงเฉพาะการหักภาษี ณ ที่จ่ายและกรณีเครดิตปันผลตามที่ได้กล่าวมา ซึ่งยังไม่มีครอบคลุมไปถึงการเครดิตภาษีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการขยะอาหารแต่อย่างใด หากจะนำมาตราการเครดิตภาษีมาใช้จะต้องพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ในการกำหนดอัตราเครดิตภาษี ตลอดจนการกำหนดขั้นตอนในการยื่นขอเครดิตภาษี โดยหลักเกณฑ์และอัตราเครดิตภาษีต้องมีความชัดเจน เป็นธรรม และหากมีมาตรการเครดิตภาษีในอัตราที่มากเกินไป อาจส่งผลเป็นการลดรายได้จากภาษีทางตรงที่รัฐบาลจะได้รับ ซึ่งข้อดีของการมีมาตรการเครดิตภาษี คือ ถือเป็นการหนึ่งที่มีส่วนช่วยส่งเสริมและสร้างแรงจูงใจและให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่ผู้เสียภาษีทางตรง แต่ก็อาจมีขั้นตอนที่สร้างความยุ่งยากให้แก่ผู้เสียภาษีในการดำเนินการเพื่อขอรับเครดิตภาษี อีกทั้งยังต้องกำหนดอัตราภาษีสำหรับการรับสิทธิประโยชน์จากการเครดิตภาษีในกรณีต่างๆ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและเป็นไปตามหลักการจัดเก็บภาษีที่ดี ซึ่งการกำหนดอัตราเครดิตภาษีนี้นั้นจะต้องคำนึงถึงหลักของความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติด้วย

ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมในการนำมาตราการเครดิตภาษีมาใช้ในการแก้ปัญหาขยะอาหารของประเทศไทย เห็นว่า ประเทศไทยยังไม่มีให้นำเครดิตภาษีประเภทชนิดของคืนเป็นเงินได้มาใช้ มีแต่ในกรณีการหักภาษี ณ ที่จ่ายและกรณีเครดิตปันผล สำหรับผู้เสียภาษีที่เป็นนิติบุคคลเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นคนละกรณีกับการเครดิตภาษีที่เป็นมาตรการทางภาษีที่ให้แก่ผู้เสียภาษีเพื่อบรรเทาภาระภาษี (วาสนา สุขสมัย, 2551: 30) เพราะเครดิตภาษีตามมาตรา 47 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร หรือเครดิตภาษีเงินปันผลหรือส่วนแบ่งกำไร ซึ่งหมายถึง สิทธิการได้รับคืนเงินปันผลหรือส่วนแบ่งกำไร เนื่องจากการเก็บภาษีเงินปันผลไว้แล้ว และเครดิตภาษีที่ได้รับคืนนั้น ถือเป็นเงินได้พึงประเมินที่ให้มาคำนวณภาษี

2. การกำหนดมาตรการลดหย่อนภาษีเพื่อลดปริมาณขยะอาหาร

จากการศึกษากรณีตัวอย่างของต่างประเทศที่มีการนำมาตราการลดหย่อนภาษีมาใช้เพื่อสร้างแรงจูงใจในการจัดการขยะอาหาร พบว่า มาตรการการลดหย่อนภาษีจะช่วยกระตุ้นให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการลดปริมาณขยะอาหาร แต่ประเทศไทยยังไม่มีกำหนดการลดหย่อนภาษีที่ครอบคลุมถึงการบริจาค

อาหารส่วนเกิน และกลายเป็นขยะอาหาร ซึ่งนับว่าเป็นการเพิ่มปริมาณขยะอาหาร เช่นกรณีประเทศสหรัฐอเมริกา มีการนำมาตรการลดหย่อนภาษีมาใช้ โดยกำหนดไว้อย่างชัดเจนในกฎหมาย **Protecting Americans from Tax Hikes (PATH) Act of 2015** ครอบคลุมการบริจาคอาหารและมีการกำหนดเงื่อนไขในการได้รับสิทธิประโยชน์อย่างชัดเจนว่าหากจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีนี้นั้นจะต้องดำเนินการบริจาคอาหารแก่องค์กรการกุศลให้รวมถึงการบริจาคแก่หรือการบริจาคเพื่อใช้ในการดำเนินงานของธนาคารอาหาร แต่สำหรับประเทศไทย แม้ว่าจะมีการบัญญัติมาตรการลดหย่อนภาษีไว้ในประมวลรัษฎากร ก็เป็นเพียงการกำหนดสิทธิประโยชน์ในการบริจาคเงินเพื่อการพัฒนาสังคม เพื่อประโยชน์สาธารณะเท่านั้น ไม่ได้กำหนดชัดเจนว่าหมายถึงการบริจาคอาหารอย่างเช่นกรณีศึกษาของประเทศสหรัฐอเมริกา

ผู้เขียนจึงเห็นว่าหากจะนำมาตรการลดหย่อนภาษีมาใช้กับกรณีของประเทศไทย อาจจะต้องคำนึง การกำหนดหลักเกณฑ์ขอรับสิทธิประโยชน์จากมาตรการการลดหย่อนภาษีที่มีความชัดเจนไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ได้รับสิทธิประโยชน์ อัตราการลดหย่อนภาษีที่เหมาะสม กับสภาพเศรษฐกิจและสังคมเพื่อให้สามารถนำมาเป็นเครื่องมือในการกระตุ้นให้เกิดการลดปริมาณขยะอาหารได้จริงในทางปฏิบัติด้วย แม้ว่ามาตรการลดหย่อนภาษีจะเป็นเครื่องมือหนึ่งในการทำให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีสามารถลดภาระภาษีหรืออาจไม่ต้องรับภาษีเลย แต่อีกด้านหนึ่งที่ต้องพิจารณาหากจะนำมาตรการลดหย่อนภาษีมาใช้จำเป็นต้องพิจารณาถึงผลในทางปฏิบัติในการกำหนดอัตราการลดหย่อนภาษีที่เป็นจริงได้ และต้องคำนึงถึงโครงสร้างทางภาษี รวมถึงรายได้ของรัฐบาล ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากภาษีอากรที่รัฐเก็บจากประชาชน เพราะหากกำหนดมาตรการการลดหย่อนในอัตราที่ไม่มีความเหมาะสม สอดคล้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคม อาจส่งผลเป็นการลดรายได้จากภาษีทางตรงที่รัฐบาลจะได้รับ ซึ่งอาจกระทบต่อการนำเงินภาษีไปใช้เพื่อประโยชน์สาธารณะในด้านอื่นๆ

ข้อเสนอแนะ

เมื่อประเทศไทยยังไม่มีกำหนดผู้ที่จะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีจากการมีส่วนร่วมในการจัดการ และลดปริมาณขยะอาหารจากครัวเรือน เนื่องจากประมวลรัษฎากรไม่ได้กำหนดบทบัญญัติไว้ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น หากต้องกำหนดผู้ที่ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีในกรณีนี้ จึงต้องกำหนดให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษี บุคคลธรรมดาเป็นผู้ได้รับสิทธิประโยชน์ ในลักษณะที่คล้ายคลึงกับกรณีของประเทศสหรัฐอเมริกา และกำหนดสิทธิประโยชน์กรณีบุคคลธรรมดาที่มีหน้าที่เสียภาษีที่จะได้รับหากมีส่วนร่วมในการจัดการปัญหาขยะอาหาร เช่น การบริจาคอาหารส่วนเกินที่เหลือจากการบริโภคให้แก่องค์กรการกุศล สามารถนำมาเป็นอัตราการลดหย่อนภาษีได้ หรือหากครัวเรือนของผู้มีหน้าที่เสียภาษีมีการดำเนินการคัดแยกขยะอาหารสำหรับกำจัดอย่างถูกวิธี สามารถนำมาหักลดหย่อนได้ ดังนี้

1. การแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากรของประเทศไทย

ผู้เขียนเห็นว่าควรแก้ไขปรับปรุง มาตรา 47 ประมวลรัษฎากร โดยเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การลดหย่อนภาษีจากการบริจาคและกำจัดขยะอาหารเป็น (8) ความว่า “

“บุคคลธรรมดาที่มีหน้าที่เสียภาษี มีการบริจาคอาหารส่วนเกินที่เหลือจากการบริโภคและจะกลายเป็นขยะอาหาร แต่มีการบริจาคอาหารส่วนเกินนั้นให้แก่องค์กรสาธารณกุศล หรือหากบุคคลธรรมดาที่ดำเนินการคัดแยกขยะอาหารสำหรับการกำจัดอย่างถูกวิธี มีสิทธินำมูลค่าอาหารมาหักเงินลดหย่อนภาษีได้ไม่เกินร้อยละสิบของเงินได้สุทธิ”

ทั้งนี้ การกำหนดอัตราการลดหย่อนไม่เกินร้อยละ 10 นั้น เพื่อเป็นการสนับสนุนให้ผู้บริโภคแต่ละครัวเรือนซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีมีแรงจูงใจในการมีส่วนร่วมลดปริมาณขยะอาหารให้มากขึ้น ซึ่งถือเป็นมาตรการอุดหนุน (Subsidy) เป็นการสนับสนุนการลดมลพิษหรือช่วยรักษาสิ่งแวดล้อม เพราะหากกำหนดในอัตราที่น้อยเกินไปก็จะไม่บรรลุเป้าหมายในการสร้างแรงจูงใจหรือสนับสนุนให้ประชาชนในครัวเรือนลดปริมาณขยะอาหารลงแต่อย่างใด

เนื่องจากตามประมวลรัษฎากรได้กำหนดสิทธิประโยชน์ในกรณีที่เป็นเงินบริจาคทั้งการสนับสนุนการศึกษา เงินบริจาคเพื่อสาธารณะประโยชน์ กำหนดลดหย่อนเพียง 2 เท่าของที่จ่ายจริง แต่ไม่เกินร้อยละ 10 ของเงินได้หลังหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนอื่น และในกรณีที่เงินบริจาคทั่วไป หักลดหย่อนได้เท่าที่จ่ายจริง แต่ไม่เกินร้อยละ 10 ของเงินได้หลังหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนอื่น จึงเห็นว่าอัตราการหักลดหย่อนที่เป็นสิทธิประโยชน์จากการบริจาคอาหารให้แก่องค์กรการกุศลที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่อได้ ควรกำหนดอัตราการลดหย่อนไม่เกินร้อยละ 10 นั้น จะสามารถสร้างแรงจูงใจให้ครัวเรือนร่วมจัดการปัญหาขยะอาหารที่มาจากครัวเรือนได้

รวมถึงการแก้ไขกำหนดสิทธิประโยชน์ทางภาษีในบทบัญญัติมาตรา 47 แห่งประมวลรัษฎากร โดยเฉพาะมาตรา 47 (7) ที่กำหนดเพียงค่าลดหย่อนภาษีที่เป็น “เงินบริจาค” ซึ่งเป็นการกำหนดจำนวนเงินตามจริงที่สามารถนำมาลดหย่อนได้เท่านั้น ไม่ได้หมายความว่ารวมถึงการบริจาคสิ่งของที่จะนำมูลค่าของทรัพย์สินหรือสิ่งของมาคำนวณเพื่อหักเป็นค่าลดหย่อน จึงจำเป็นต้องแก้ไขถ้อยคำให้ครอบคลุมไปถึงการบริจาคอาหารหรือมูลค่าของทรัพย์สินตามจริงที่มีการบริจาคให้สามารถนำมาลดหย่อนได้ ซึ่งต้องกำหนดบทบัญญัติที่ครอบคลุมถึงการบริจาคอาหารจากครัวเรือน คือ อาหารที่ยังมีคุณภาพดีเหมาะสำหรับการบริโภคของผู้บริโภคแต่ยังไม่ได้มีการบริโภค หรือเป็นอาหารส่วนเกินความต้องการของผู้บริโภคในครัวเรือน เช่น ของสดที่รับประทานไม่ทัน หรืออาหารแห้ง อาหารกระป๋อง ที่เลยกำหนดวันที่ควรบริโภคก่อน (best before) แต่ยังไม่หมดอายุ เป็นต้น หากมีการบริจาคให้แก่องค์กรการกุศลที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่อได้ ก็สามารถนำค่าลดหย่อนภาษีได้

2. การกำหนดนโยบายเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการลดปริมาณขยะอาหาร

ผู้เขียนเห็นว่าเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายตามข้อเสนอแนะข้างต้นสามารถนำมาปฏิบัติได้จริงนั้น จำเป็นต้อง กำหนดหน่วยงานผู้รับผิดชอบ และกำหนดอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลการจัดเก็บภาษี กำกับดูแลการบริจาคมอาหารให้แก่องค์กรกุศล รวมถึงวิธีการกำจัดขยะอาหารที่ต้องตามหลักสุขาภิบาล ตลอดจนการกำกับดูแลการปฏิบัติตามมาตรการกฎหมาย เช่น กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นๆ เป็นผู้มีความอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลการบริจาคมอาหารให้แก่องค์กรการกุศลในพื้นที่ นอกเหนือจากหน่วยงานที่กำหนดไว้ในประมวลรัษฎากร เป็นต้น รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดมาตรการทางกฎหมายที่ชัดเจน โดยมุ่งเน้นไปที่การจัดการปัญหาขยะอาหารโดยเฉพาะ และการส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้บริโภคแต่ละครัวเรือนมีความเข้าใจและเห็นความสำคัญของปัญหาขยะอาหาร รวมถึงแนวทางการกำจัดขยะอาหารที่ต้องตามหลักการ เช่น การตระหนักรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมลดขยะ ความสำคัญของการคัดแยกขยะอาหาร ความรู้ในการนำขยะกลับมาใช้ใหม่หรือนำไปใช้ประโยชน์ด้านอื่น เช่น นำไปเป็นพลังงานชีวมวล ผลิตเป็นปุ๋ยหมักชีวภาพ ตลอดจนความเข้าใจที่ต้องเกี่ยวกับกำจัดขยะอาหารเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ผลิตและผู้บริโภคในการลดการก่อกมลพิษและเพื่อสร้างแรงจูงใจให้ลดการก่อกมลพิษ คือ ลดปริมาณขยะอาหาร รวมถึงสร้างแรงจูงใจให้ประชาชน ผู้ผลิต ผู้บริโภค ตระหนักถึงคุณค่าสิ่งแวดล้อมที่จะได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ปัญหาขยะอาหารที่เพิ่มสูงขึ้น ตลอดจนการสนับสนุนและส่งเสริมให้เกิดการเก็บข้อมูลปริมาณขยะอาหารอย่างเป็นระบบ เพื่อให้เกิดการพัฒนาการจัดการปัญหาขยะอาหารทั้งแนวนโยบายของรัฐและมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การจัดการปัญหาขยะอาหารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในอนาคต

ดังนั้น จากการศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาขยะอาหารที่เกิดขึ้นในประเทศไทยและลดผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อประชาชนและสิ่งแวดล้อมที่ได้กล่าวมาทั้งหมด ผู้เขียนเห็นว่าประเด็นการจัดการขยะอาหารเป็นปัญหาที่สำคัญ หากมีการกำหนดแนวทางแก้ปัญหาและการวางแผนเพื่อพัฒนามาตรการทางกฎหมายด้านภาษีเพื่อการส่งเสริมการลดปริมาณและการจัดการขยะอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักเกณฑ์เกี่ยวกับมาตรการการจัดเก็บภาษีและมาตรการบรรเทาภาระทางภาษีหรือมาตรการสิทธิประโยชน์ทางภาษีจะช่วยให้สามารถจัดการปัญหาขยะอาหารได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ตลอดจนบรรลุเป้าหมาย ที่ 12 สร้างหลักประกันให้มีแบบแผนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน ซึ่งมีการกำหนดเป้าหมายย่อยในข้อ 12.3 คือ การลดของเสียอาหาร (food waste) อันเป็นเป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

- กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. (2560). *Hate Waste ขยะใครใครก็ไม่รัก* (“เรื่องของขยะกับพลเมือง”), 62.
- กรีนพีชประเทศไทย. (2563). ขยะอาหาร : ปัญหาที่ถูกซ่อนในระบบอุตสาหกรรมอาหาร. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2565. แหล่งที่มา <https://www.greenpeace.org/thailand/story/17905/food-agriculture-food-waste>
- กรุงเทพธุรกิจ. (2564). ขยะอาหาร' ตัวการ 'ภาวะโลกร้อน' ที่หลายคนมองข้าม. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อวันที่ 13 เมษายน 2565. แหล่งที่มา <https://www.bangkokbiznews.com/social/954409>
- เกียรติพร อำไพ. (2561). การใช้ประโยชน์สูงสุดจากทรัพยากรเพื่อการบริโภคที่ไม่ก่อให้เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจ: เครื่องมือลดความเหลื่อมล้ำและการพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืน. รายงานสืบเนื่องจากการจัดประชุมวิชาการระดับชาติ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ประจำปี 2561, 196.
- ขวัญกนิษฐ์ อินทรตระกูล และณัฐฐา เพ็ญสุภา. (2563). การสูญเสียอาหารและขยะอาหารในประเทศไทยและแนวทางการแก้ปัญหา. *วารสารเกษตรนเรศวร*. 17 (2), 6-15.
- เชมฤทัย สุมาวงศ์ และคณะ (2560). *โครงการวิจัยการศึกษากฎหมายและมาตรการจูงใจทางภาษีเพื่อส่งเสริมธุรกิจสีเขียว: สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง*, 23.
- ชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม. (2563). *คำสอนวิชากฎหมายภาษีอากร*. (พิมพ์ครั้งที่ 13 แก้ไขเพิ่มเติม). กรุงเทพมหานคร.
- ดุยลักษณ์ ตราชูธรรม. (2549). *หลักกฎหมายภาษีอากร (The Principle of Tax Law)*. กรุงเทพมหานคร.
- วาสนา สุขสมัย. (2552). *การนำระบบเครดิตภาษีเงินได้บุคคลธรรมดามาใช้แทนระบบการหักลดหย่อน*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต. คณะนิติศาสตร์: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. (2562). *การศึกษาแนวทางการบริหารจัดการอาหารส่วนเกิน เพื่อลดปัญหาขยะอาหารที่เหมาะสมกับประเทศไทย*.
- สาคร ศรีมุข. (2564). *ปัญหาและการจัดการขยะอาหาร*. สำนักวิชาการ: สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา, 4-5.
- Aaron Fobes, Julia Lawless. (2015). *PATH Act Provides Critical Tax Relief and Stability for American Families and Job Creators*. Online. Retrieved March 30, 2022. From : <https://www.finance.senate.gov/chairmans-news/path-act-provides-critical-tax-relief-and-stability-for-american-families-and-job-creators>
- Food and Agriculture organization of the United Nations. (2019). *Technical Platform on the Measurement and Reduction of Food Loss and Waste*. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2565. แหล่งที่มา <https://www.fao.org/platform-food-loss-waste/food-waste/introduction/en>

- Government of Canada. (2023). Line 34900 - Donations and gifts. *Online*. Retrieved April 14, 2022. From : <https://www.canada.ca/en/revenue-agency/services/tax/individuals/topics/about-your-tax-return/tax-return/completing-a-tax-return/deductions-credits-expenses/line-34900-donations-gifts.html>
- Ontario Ministry of Finance. (2022). Community food program donation tax credit for farmers. *Online*. Retrieved April 15, 2022. From : <https://www.ontario.ca/page/community-food-program-donation-tax-credit-farmers>
- SDG MOVE. (2559). Goal 12: Responsible Consumption and Production. *ออนไลน์*. สืบค้นเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2565. แหล่งที่มา <https://sdgmove.wordpress.com/2016/10/07/goal-12-responsible-consumption-and-production/>
- SDG MOVE. (2564). อ่าน E-Book ‘Food Waste’ จาก กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม แล้วขยะอาหารจะไม่ใช่อีกต่อไป. *ออนไลน์*. สืบค้นเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2565. แหล่งที่มา <https://www.sdgmove.com/2021/02/22/e-book-food-waste/>

Human Organs and Thai Law: Should the Sale of Human Organs Be Permitted

Kittika Chotchat

Assumption University, Hua Mak Campus, Thailand

E-mail: chot.kittika@gmail.com

Abstracts

Nowadays, organ transplantation is currently considered to be the best way to save lives of many patients who have abnormal organ function or organ failure. While the acquisition of transplantable organs is restricted by stringent criteria and restrictions, organ shortages have resulted in a shortage of transplantable organs. As the shortage of organs for transplantation has become a major factor in organ trading. Although Thailand is one of the countries against the sale of organs and paying for organ donations. Nevertheless, there is no law that prohibits or defines the sale of organs as an offense. Also, in view of saving human lives, it cannot be denied that legal organ trading may be the only way to save lives of many patients who awaiting organ transplants and it is the only way possibly to address the shortage of organs for transplantation. Therefore, this thesis will study the topic “Human Organ and Thai Law: Should the Sale of Human Organ Be Permitted” by comparing Thai, Philippine, and Iranian laws to make observations for future research and suggest ways to regulate when human organ trading can be done legally by law on the following issues 1. The definition of property and non-commercial property; 2. The capacity of the counterparty to enter a purchase and sale contract; and 3. Objectives of the purchase. The study found that human organs are assets that can be sold if the counterparty has the ability and follows the form of the contract. However, there is still a problem that the purpose of the contract may not be contrary to public order and good morals, which needs to be further studied in the future.

Keywords: Human Organs; Thai Law; The Sale of Human Organs

Introduction

Organ transplantation is currently considered to be the best way to save lives of many patients who have abnormal organ function or organ failure. While the acquisition of transplantable organs is restricted by stringent criteria and restrictions, organ shortages have resulted in a shortage of transplantable organs.

As organ transplantation is the procedure of replacing diseased organs, parts of organs, or tissues with healthy organs or tissues. (Chinmay & Akshay, 2020, p126) The transplanted organ or tissue can be obtained either from the patient himself, another human donor, or an animal (Xenograft). (Melissa, 2021) However, human organ transplantation is limited by the compatibility of tissues between the healthy organ owner and the organ waiting for transplantation. (Siripha, 2018, p950-962) Wherewith, compatibility of "Human Leukocyte Antigen (HLA)" (Anand, 2017) must be considered in order to prevent organ rejection, (Jitphinan, 2020, p255-261) resulting in limited availability of organs which can be used for transplantation as one of the significant factors leading to organ shortage and organ trading smuggled in order to the patients to receive an organ transplant as soon as possible. Thus, human organs for

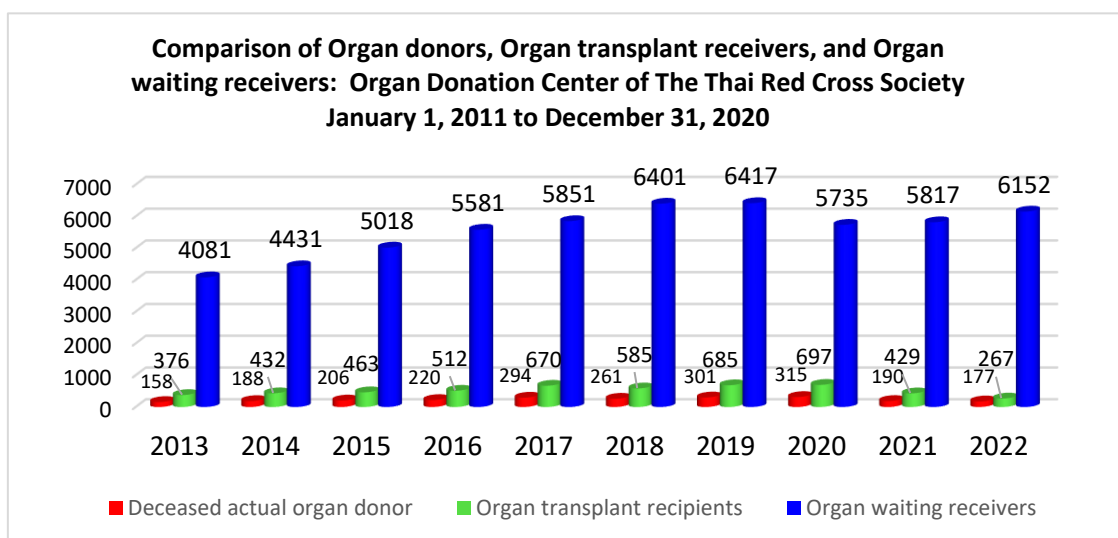
transplantation can be categorized as two types of donors: living related donors and cadaveric donors or deceased donors. (Abbas & et al., 2020)

1. Living donor: For a living donor, the use of a living person's organs for transplantation is delicate and fragile. The primary matter to scrutinize is the donor and patient must have a relative relationship (consanguineous). Nonetheless, organs which can be donated must not cause death to the donor after surgery. In Thailand, The Thai Red Cross Society where requires the donors who are still alive can donate only kidneys, livers, and bone marrow only. However, if the organ recipients do not have relatives or married couple who can donate their organs due to the blood type being incompatible, the organ tissues are incompatible, or the donor is incompletely healthy. As such, organ recipients are required to wait for organs to be donated from brain-dead donors. (The Thai Red Cross Society, 2023) According to the regulations of the Thai Red Cross Society on the Thai Red Cross Society Organ Donation Center, if the organ donor is still alive, they can donate to a consanguineous, or to a married couple who has been legally registered for at least 3 years or has a child born from that husband and wife only. (Thai Red Cross Society, 2023)

2. Cadaveric donor (Deceased donor): A cadaveric donor, or deceased donor, is a person who is diagnosed with death from a "brain death". According to doctors, a "brain dead" person is a person who has died with a diagnosis that they are deprived of returning to life even if the heart and lungs are still functioning by the ventilator, nonetheless, if the ventilator is shut off, the heart and lungs will stop working unquestioningly. (Wongkarnpat, 2023)

While, Thailand is one of the countries facing a shortage of organs for transplantation. These affects the number of people waiting for a large number of organ transplants can be lead for observing from the statistics that are considered to be presented below.

Figure 1: Chart of comparison of Organ donors, organ waiting receivers and Organ transplants recipients:

Source: Organ Donation Center of The Thai Red Cross Society (2023)

As mentioned above, the number of organs waiting lists is increasing every year. Even in 2020, the number of people waiting for organs was declining; however, the number remains high. On the other hand, the number of organ transplant recipients from 2013 to 2022 was low, this was noticeable for the number of organ transplant recipients, which was no more than 700 people per year. Furthermore, the average number of organ transplant recipients per year from 2000 to 2022 was 332 persons. While, the average transplant recipient from 2013 to 2022 was 511 people, with at least 4,000 organs in waiting lists per year. Grievously, if we consider the number of deceased actual organ donors from 2013 to 2022, which is less than 350 persons per year, that is a very insignificant number compared to the number of organs waiting lists. This clearly describes the situation in Thailand where is experiencing a severe organ shortage that is unlikely to subside in a short time.

The shortage of organs for transplantation has become a major factor in organ trading. While the illegal trading of organs causes many problems, such as illegal organ trading, human trafficking for removing organs, organ theft, organ smuggling and etc. Additionally, medical procedures to remove organs from the human body are often performed processing incorrect medical standards. In particular, the standards of cleanliness and hygiene affect to long-term health of the victims. Moreover, the victim may die during a non-standard medical procedure.

Confidently, if medical purposes to save human life, legal organ trading may be the only way to save the lives of many patients who are awaiting organ transplants, and it is the only way possible to address the shortage of organs for transplantation. This is to legitimate for legalizing the sale of human organs for medical purposes and save the lives of patients. The researcher chose to study on the Civil and Commercial law of Thailand for comparison with the Civil law of the Philippines and the Civil law of Iran on sale contracts. Finally, the observation has been focused by the researcher to suggest the way of regulating when human organ trading can be done legally by law.

The researcher assorts Philippine civil law as a case study because the Philippines is one of the countries facing problems with all forms of organ trading. While the Philippine government has expressed its strong opposition to organ trafficking, there is also no law prohibiting the sale of human organs, which is similar of Thailand. On the other hand, the researcher studies Iran's Civil law because Iran is understood by many people to be the only country in the world where human organs can be legally traded. The study will be divided into three issues: 1. Subject matter: property 2. the capacity of the counterparty; and 3. The objectives of the contract, as follow;

1. Subject matter: property: In this issue, the researcher would like to compare the laws, especially in terms of the definition and classification of property, according to the laws of each country in order to obtain the property status of human organs because the property status of human organs is a significant matter in the validity of the sale contract.

2. The capacity of the counterparty: The capacity of a person to bind legal relations is another issue that is absolutely necessary for all types of contracts because the capacity of a person to enter into a contract inevitably affects the validity of the contract. It is not only sales contracts but also other types of contracts. If the counterparty has disabilities or their capacity is limited by the effect of the law, it will affect the validity of the contract. As for the seriousness of the breach, it depends on the degree of the disabilities and the laws of each country.

3. The objectives of the contract: Owing to general contracting principles, the counterparty has "freedom to contract," which can be concluded as agreed upon by two or more parties. As long as the counterparty continues to comply with the terms of the contract, there will be no dispute. Although the counterparty is free to determine the conditions of contracts, the laws of many countries also impose restrictions. For example, Thailand is clearly prohibited in Section 150 of the Civil and Commercial Code that contracts are made to against the law or whose purpose is against public order and good morals will be void, and etc. Therefore, in terms of the purpose of the contract, it must be taken into consideration.

Research Objective

To study the problems, circumstances, theories, and principles related to the background on sale contracts and human organs trade.

1. To study Sale Contracts on Human Organs in Thailand, the Republic of the Philippines, and the Islamic Republic of Iran.

2. For comparative analysis of contracts for the purchase and sale of human organs according to the Thai Civil and Commercial Code, the Civil Code of the Republic of the Philippines, and the Civil Code of the Islamic Republic of Iran.

3. To give recommendations for domestic law by providing observations on the topic "Should the sale of human organs be permitted?" and giving suggestions to control and supervise when selling organs is legal.

Research Methodology

This thesis is prepared in the format of qualitative research by comparative law, which has the following methodology based on documentary research from both primary documents such as the Thai civil and commercial code, the civil code of the Philippines, the civil code of Iran, and judgments. As well as secondary documents such as textbooks, academic articles, journals, and research reports. Those are covered both in published documents and electronic media, with informative content related to the issues of this research study. an in-depth interview with academic dignitaries in order to push for the recommendation to be of help in resolving and developing this legal problem.

Results and Discussion

In this section, the researcher will discuss the results of the study on the following topics: 1. subject matter: property 2. the capacity of the parties to the contract; and 3. the objectives of the contract. As follow;

1. Subject matter: property:

Table 1: SUBJECT-MATTER OF SALE CONTRACTS (PROPERTY)

SUBJECT-MATTER OF SALE CONTRACTS (PROPERTY)			
Country Topic	Thailand (Civil and commercial code)	The Republic of the Philippines (REPUBLIC ACT NO. 386)	Islamic Republic of Iran (Civil code of Iran)
THINGS	-Section 137.		
PROPERTY	-Section 138.		
TYPES OF PROPERTY	-Types of property 1. Immovable property: Section 139 2. Movable property: Section 140 3. Divisible things: Section 141 4. Indivisible things: Section 142 5. Things outside of commerce: Section 143	-Article 414. All things which are or may be the object of appropriation are considered either: (1) Immovable or real property; or (2) Movable or personal property. (333) *Immovable property Article 415 *Movable property Article 416	-Article 11. Property is of two kinds, movable and immovable. *Immovable property Article 12 *Movable property Article 19
RES EXTRA COMMERCIIUM	-Section 143. Things outside of commerce....	-Article 1347. All things which are not outside the commerce of men....	-Article 348. ...Something which is not (describable as) property...

As a result, when considering the human organs in terms of the contract's object (property), when the human organs are completely separated from the human body; thus, human organs become an object with value and the ability to hold the organs, resulting in the characteristics of property according to the law. Furthermore, if it is the case of "the human body," which is also assembled as a person, whether in the legislation of Thailand or the Philippines, Iran is not treated as a property. However, if the human body is completely separated, the organs have the characteristics of movable property because they can be moved from one place to another without having the characteristics of immovable property, resulting in the organs being considered movable property in the researcher's opinion. In addition, when considering human organs, it is found that human organs are not in the nature of property outside the commercial that is prohibited from selling and buying. Therefore, when considering the law on the sale of organs under the Thai Civil and Commercial Code, including the Philippines Civil Code and the Iran Civil Code, it can be seen that organs can be an object of a sales contract.

2. The capacity of the parties to the contract:

Table 2: CAPACITY OF THE COUNTERPARTY ON SALE CONTRACTS

CAPACITY OF THE COUNTERPARTY ON SALE CONTRACTS			
Country Topic	Thailand (Civil and commercial code)	The Republic of the Philippines (REPUBLIC ACT NO. 386)	Islamic Republic of Iran (Civil code of Iran)
CAPACITY OF HUMANS TO MAKE CONTRACTS	-Section 153. An act, which does not comply with the requirements concerning capacity of person, is voidable.	-Article 1489. All persons who are authorized in this Code to obligate themselves, may enter into a contract of sale, saving the modifications contained in the following articles. Where necessities are those sold and delivered to a minor or other person without capacity to act, he must pay a reasonable price therefor. Necessaries are those referred to in article 290. (1457a)	-Article 211. In order that a contract may be valid both parties to it must be of age, must be in their proper senses and must have reached puberty. -Article 212 A transaction between people who are not of age, nor in their proper senses nor mature is invalid because of their incompetence.
AGE OF MAJORITY	-Section 19. A person, on completion of twenty years of age ceases to be a minor and becomes sui juris. -Section 20. A minor becomes sui juris upon marriage, provided that the marriage is made in accordance with the provisions of Section 1448.	-Article 402. Majority commences upon the attainment of the age of twenty-one years. The person who has reached majority is qualified for all acts of civil life, save the exceptions established by this Code in special cases. (320a) -Republic No 6809: An act lowering the age of majority from twenty-one to eighteen years, amending for the purpose executive order numbered two hundred nine, and for other purposes	-Article 1210. No one, when reaching the age of majority, can be treated as under disability in respect of insanity or immaturity unless his immaturity or insanity is proved. Note 1 - the age of majority for boys is fifteen lunar years and for girls nine lunar years. Note 2 - The properties which had belonged to a minor who has now reached the age of majority may be given to him only if it has been proved that he has full legal capacity.

when a person is born with a personal condition, he or she has legal rights, but to exercise those rights, he or she must do in accordance with the rules prescribed by law. As for contracts or civil juristic acts under the laws of the three countries, the criterion of competence is considered a priority. Thereby, in order to have the ability to be civil, it is necessary to be a person of legal age. It also means the completeness of the person in other parts, such as not being an insane person, incompetent person, quasi-incompetent person, or bankrupt person,

which is outside the scope of study in this thesis. (assuming that the parties are complete and attain legal age only.) Therefore, if considering the contract for the sale of one's own organs, when it turns out that the parties have the legal capacity and are of legal age, they have the right to enter into a sale contract. Moreover, in conjunction with the status of human organs as movable property, as analyzed in the preceding section, humans of legal age are legally entitled to enter into contracts for the sale of their organs.

3. The objectives of the contract:

Table 3: OBJECTIVE OF SALE CONTRACTS

OBJECTIVE OF SALE CONTRACTS		
Thailand (Civil and commercial code)	The Republic of the Philippines (REPUBLIC ACT NO. 386)	Islamic Republic of Iran (Civil code of Iran)
1) Objective of sale contracts -Section 149. Juristic act are voluntary lawful acts, the immediate purpose of which is to establish between persons relations, to create, modify, transfer, preserve or extinguish rights. -Section 150. An act is void if its object is expressly prohibited by law or is impossible, or is contrary to public order or good morals.	1) Objective of sale contracts -Article 1306. The contracting parties may establish such stipulations, clauses, terms and conditions as they may deem convenient, provided they are not contrary to law, morals, good customs, public order, or public policy. (1255a) -Article 1409. The following contracts are inexistent and void from the beginning: (1) Those whose cause, object or purpose is contrary to law, morals, good customs, public order or public policy;	1) Objective of sale contracts - Article 10. Private contracts shall be binding on those who have signed them, providing they are not contrary to the explicit Provisions of a law. 2) limitation of court's jurisdiction -Article 975. The court cannot enforce foreign laws or private agreements which are contrary to public morals or which may be considered by virtue of injuring the feelings of society or for other reasons, as contrary to public order, notwithstanding the fact that the enforcement of such laws is permissible in principle.

A juristic act or a civil contract under the Thai Civil and Commercial Code must be complete in terms of form, and the competence of the parties, including the contract, must not be against the law, public order, or good morals. If the contract is made as a contract with an objective prohibited by law or contrary to public order and good morals, the contract will be void. This is similar to the civil law of the Philippines, which allows parties to contract freely; however, contracts cannot be made against the law, morals, good customs, public order, or public policy. If the contract violates the said terms, the contract is void. The same applies to the civil and commercial laws of Thailand. On the other hand, Iranian law does not specify the rules of the contract, interrupting the public and the good morality of the people; it only stipulates that the contract will not conflict with the law. However, the rules of public order appear in the

terms of the exercise of the right to decide the court case, and as a result, the courts cannot force private agreements that are contrary to public order and good morals to be enforceable.

Researcher's opinion

According to the researcher's information and findings, human organ shortage is one of the primary determinants of both voluntary and involuntary organ trading. However, organ trading is still illegal nowadays when considering a comparative study of the legal principles and laws of Thailand, the Philippines, and Iran. Even though there is no law to prescribe that the sale of organs is illegal in each country and there is no court judgment to define social norms, in Thailand there is a high probability that the court will adjudicate that the contract for human organ sale is contrary to public order and good morals. While the Philippines does not have a law banning the sale of human organs, the government is utterly opposed to organ trading (Ma. Teresa Montemayor, 2022). Finally, in Iran, the sale of human organs is classified as a special form of contract known as an "on-reward contract," which differs from the contract of sale, while the sale of organs is likewise opposed. All of this makes the sale of human organs highly likely to be considered illegal in each country.

Decidedly, the researcher has a different opinion because the researcher views that the problems related to human organ trade, shortage of human organs, time spent waiting for organs to be transplanted, mutilation, extortion of organs, or human trafficking for organs also include preventing and reducing problems and dangers to life and health that may arise from substandard medical procedures in the black market of organ trafficking. Those need to be addressed critically by allowing the legal trading of organs, provided they are properly regulated. Especially if it is the sale of human organs for medical purposes to preserve human life, hence, there is no deniable reason why the sale of human organs should have become legalized under the control of effective law and enforcement.

Conclusion

After researching this thesis, it answers the research hypothesis that Thailand does not have laws directly related to the sale of human organs from individuals who are voluntary and of legal age. In addition, the law on trading under the Thai Civil and Commercial Code does not cover human organs, which have the status of property when they are completely separated from the human body. For this reason, the sale of human organs is possible and should be permitted. This assumption was inconclusive at the time of this thesis study. The researcher studied through the four research objectives as follows:

1. Study the problems, circumstances, theories, and principles related to the background on sale contracts and human organs trade.
2. Study Sale Contracts on Human Organs in Thailand, the Republic of the Philippines, and the Islamic Republic of Iran.
3. Comparative analysis of contracts for the purchase and sale of human organs according to the Thai Civil and Commercial Code, the Civil Code of the Republic of the Philippines, and the Civil Code of the Islamic Republic of Iran.
4. Give recommendations for domestic law by providing observations on the topic "Should the sale of human organs be permitted?" and giving suggestions to control and supervise when selling organs is legal.

From the study, in the first part of the conclusion about problems and situations related to organ trading, it is discovered that: In fact, the shortage of organs for transplantation is the main factor causing all forms of organ trading, whether it be a voluntary sale and buy, forcibly taking organs, human trafficking, or organ theft, etc. Human organ trading in any form was condemned by the international community and declared unlawful. However, the problem of trading human organs was not solved and also resulted in clandestine trading. The removal of organs from the human body is often carried out illegally (on the black market) and can lead to long-term health consequences and, in serious cases, death during organ removal.

Therefore, the researchers think that organ trading should be brought "to light" and legalized. It also needs to be implemented through standardized medical services to address organ shortages and reduce the risk of health problems and mortality, as well as prevent and reduce the problem of smuggling organs, which may be forced and violently removed from the human body.

The second part is a conclusion about the law: the study found that the sale of human organs under the Civil and Commercial Code has legal issues that are: 1) the definition of property and non-commercial property; 2) the capacity of the parties to the sale contract; and 3) the sale contract and the purpose of the sale contract.

The first legal issue on the definition of property and non-commercial property: found that a human organ, when completely separated from the human body, takes on the status of a tangible object under Section 137, which has value and is appropriated, resulting in that human organ being considered a legal property under Section 138. In addition, considering that organs that are completely separated from the body can be moved from place to place, human organs are classified as movable properties under Section 140. Finally, when considering the definition of non-commercial property, which states that non-commercial property is a property that cannot be taken or property that is prohibited by law from being transferred, therefore, human organs are not within the scope of non-commercial property according to Thai law under Section 143, which results in human organs as assets that can be objects of contracts by the Civil and Commercial Code of Thailand.

The second legal issue is related to the capacity of the parties to the sales contract: found that owing to the Civil and Commercial Code, in order for a person to do a juristic act, it is necessary to be a person with the ability as required by law; if that person is sui juris and complete and is not restricted by law due to being insane, an incompetent person, or a quasi-incompetent person, they shall have the power to do legal acts under civil and commercial law. Consequently, since the contract of sale is considered a civil act, anybody who is sui juris and whose capacity is not limited by law has the right to enter into a sales contract.

Final legal issues in regard to sales contracts and the objective of sales contracts: found that the Thai Civil and Commercial Code is not clearly defined the definition of public order and good morals. The study found that this issue cannot be clearly defined because the principles of Public order and morals are always changing depending on social conditions, the economy, social beliefs, government policies, and others that must be considered during that time. This, if considered in the modern era that has studied this thesis on the sale of human organs, whether in a voluntary form or being forced to intimidate, is not accepted at a world-class level that is against all forms of organ trade. However, when humans have ownership of themselves and can do anything with their own bodies, when they enter into a legitimate sales contract, considering the sale of organs for medical purposes to a person who urgently needs

organs and cannot wait for an organ from the donation. If it is necessary to save human lives, will it be against public order or not? In this section, it is still an observation that the researcher would like to leave this question for research when social conditions and other factors affecting the principles of public order change over time.

From the legal issues that were taken into consideration, it could be concluded that, at present, the sale of human organs cannot be done legally in accordance with Thai civil and commercial law. Although human organs are legally tradable assets, the parties enter into a contract in accordance with the law on the right to enter into a civil contract. But the tendency for trade in human organs to be improper and socially opposed is greater. Even if there is no clear law on this matter and there is no ruling or judgment used to determine the legal guidelines of Thailand on this matter, at this time it is enough to infer from studies and global trends that oppose the sale of human organs that contracts for the sale of human organs may be void because the contract is intended to be contrary to public order and good morals.

Suggestion

From the study, the researchers concluded that selling organs, even if it is a "Necessary evil" would still be viewed as evil and therefore should be properly controlled. The researcher will divide the recommendation into two parts. In addition, the researcher would like to make observations for future research as follows.

Part One: Legal Recommendations

Legal issues regarding the definition of property and non-commercial property: Because the Civil and Commercial Code of Thailand, in terms of the definition and classification of property, is clearly defined and can be applied comprehensively to the interpretation of human organs, The researcher considers that during this period, this part does not need to be adjusted, changed, or corrected.

Legal issues regarding the capacity of the counterparty in the contract: In terms of the ability of the counterparty to enter into a general sale and purchase agreement, the researcher views that, according to the civil and commercial law of Thailand, the criteria are appropriate. However, if it is an organ sale contract, additional requirements, and criteria are required for the sale of human organs. For example, the person needs to have the status of a patient or a relative of a patient whose doctor considers an organ transplant necessary as soon as possible. and cannot wait to receive organs from the donation or have a certificate as a person who can be an organ seller, etc. It is defined as the qualification of a person who can enter into an organ purchase contract.

Legal issues regarding the objective of the sales contract: Because the principles of public order and good morals are not fixed. Being constantly changing and tied to the discretion of the judges, it is a rule that has no fixed norms. The researcher, therefore, thinks that the principles of public order and good morals should be made more "concrete" by defining clear definitions and defining boundaries that are consistent with Thai social conditions. However, in order to achieve a definitive answer, it is necessary to study the underlying principles and conduct further research.

Part Two: Policy Recommendations

In the future, when organ trading can be done legally (currently not possible), it should be regulated and supervised by: in the opinion of the researcher, selling organs is even A "necessary evil" is still viewed as evil during this time and therefore should be properly regulated.

Establish an organization to control and supervise, which may arise from the cooperation of the public and private sectors. Non-Governmental Organizations (NGOs) have the duty to operate and operate independently in order to achieve fast, convenient operations and to be able to receive services and allocations according to the patient's needs. While government agencies have a duty to check and balance their power to prevent corruption, unreasonable profit, or unreasonable exploitation of organ sales.

Establish clear guidelines and criteria suitable for the legal sale of organs, for example, requirements for eligible urgent patients for allowing to buy an organ, requirements for persons wishing to sell organs, execution methods, requirements, pricing methods, and price ceiling, and measures to take care of and follow up on the principle of organ cutting to monitor symptoms and take care of the health of both buyers and sellers, etc.

Determine penalties in cases of violation or fraud for the purpose of profit or seeking benefits from the duty for which one is responsible by imposing civil, criminal, and professional penalties for the person concerned. which should cover buyers, sellers, medical personnel, and all other people involved, such as brokers and private sector personnel in various processes, including relevant government officials.

Part Three: Observations for Future Research

The researcher would like to make observations and guidelines for resolving as follows: legal issues in regard to the objective of sales contracts: From all that the researcher has presented, first of all, the researcher would like to make observations and then make recommendations.

To determine whether the sale of human organs by a voluntary and competent person is a sale whose purpose is contrary to public order and good morals. Considering the social situation and the reaction of the world, it is undeniable that there is a tendency towards resistance, which results in even the voluntary sale of organs being contrary to public order and morals.

For the Thai civil and commercial code, contracts with the objective of violating public order and good morals are void. However, the researcher would like to point out that in a situation where there is a global shortage of organs for transplantation, a large number of patients die while waiting for their organs. If organ sales are legal, it could result in increased patient survival.

Therefore, the researcher would like to remark on this issue that in the near future, if the sale of human organs takes place for urgent medical purposes, such as for critically ill patients who do not have much time to live and can extend their lives through organ transplants, can the sale and purchase of organs in such cases be done legally under civil law?

References

- Abbas Basiri and other. (2020).). Living or deceased-donor kidney transplant: the role of psychosocioeconomic factors and outcomes associated with each type of transplant. *International Journal for Equity in Health*. 19 (79) , 1-11. <https://equityhealthj.biomedcentral.com/articles/10.1186/s12939-020-01200-9>.
- Chinmay Devidas Deshmukh, Akshay Baheti. (2020). Need, process and importance of organ transplantation. *Asian Journal of Pharmacy and Pharmacology*, 6(2), 126-131. https://www.researchgate.net/publication/341071359_Need_process_and_importance_of_organ_transplantation.
- Deshpande, Anand. (2017). The human leukocyte antigen system ... simplified. *Global Journal of Transfusion Medicine*, 2(2), 77-88. https://www.researchgate.net/publication/319647129_The_human_leukocyte_antigen_system_simplified.
- Jitphinan Sunthornnipathttp. (2020). Major histocompatibility complex class I-related chain A allele mismatching in post-transplant patients with organ rejection. *Journal of Hematology and Transfusion Medicine*, 30(3), 255-261. <https://he01.tci-thaijo.org/index.php/JHematolTransfusMed/article/download/241241/166388/>.
- Ma. Teresa Montemayor. (2022). Selling of internal organs dangerous, illegal: DOH. <https://www.pna.gov.ph/articles/1183589>.
- Organ Donation Center of Thai Red Cross Society. (2023). Frequently Asked Questions About Organ Donation (In Thai). <https://www.organdonate.in.th/knowledge/faq>.
- Organ Donation Center of The Thai Red Cross Society. (2023). Comparison of Organ donors, organ waiting receivers and Organ transplants recipient (In Thai). <https://www.organdonate.in.th/assets/files/odc-news.pdf>.
- Organ Donation Centre of The Thai Red Cross Society. (2017). Guideline for caring for brain-dead donors and coordinating organ transplants (In Thai). <https://www.organdonate.in.th/assets/files/guideline.pdf>.
- Siripha Khakhai. (2018). CRIMINALIZATION: STUDY ON HUMAN ORGAN TRADE. *Graduate Law Journal*, 11 (4) , 950-962. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/gradlawtjournal/article/download/138536/117566/>.
- Stöppler, Melissa Conrad. (2021). Medical Definition of Xenograft. <https://www.medicinenet.com/xenograft/definition.htm>.
- Wongkarnpat. (2023). organ donation (In Thai). <http://www.wongkarnpat.com/viewpat.php?id=623>.

คุณภาพชีวิตการทำงานและการตระหนักรู้ที่ส่งผลต่อการเตรียมความพร้อม
เพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท
**The Quality of Work Life and Awareness Affecting the Preparation for
Retirement of Government Personnel in Phaya Thai District**

สุนันtha ศรีมงคล,
ทองฟู ศิริวงศ์ และ สมพล ท่งหว่า
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
**Sunantha Srimongkol,
Tongfu Siri Wongse and Sompon Thungwha**
Ramkhamhaeng University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: sunantha.smk@gmail.com

บทคัดย่อ

การค้นคว้าอิสระนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท 2) เพื่อศึกษาการตระหนักรู้ของการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่วัยเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท 3) เพื่อศึกษาการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท 4) เพื่อศึกษาการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท 5) เพื่อศึกษาคุณภาพชีวิตการทำงานที่ส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท และ 6) เพื่อศึกษาการตระหนักรู้ที่ส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ บุคลากรรัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท จำนวน 224 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติเชิงอนุมาน คือ t-Test, One-Way ANOVA และความถดถอยเชิงพหุคูณ ที่ระดับนัยยะสำคัญทางสถิติ 0.05

คำสำคัญ : คุณภาพชีวิตการทำงาน; การตระหนักรู้; การเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณ

Abstracts

This independent study aimed to study 1) to study the quality of work life of a government personnel in Phaya Thai District 2) to study awareness of the readiness for retirement of a government personnel in Phaya Thai District 3) to study the readiness for retirement of government personnel in Phaya Thai District 4) To study preparation for retirement Classified by personal factors of a government personnel in Phaya Thai District 5) to study the quality of working life that affects retirement preparation of a government personnel in Phaya Thai District and 6) to study the awareness that sends affects on preparation for retirement of government personnel in Phaya Thai District

The sample group consisted of 224 customs who is the government personnel in Phaya Thai District. The research instrument used for collecting data was online questionnaires. The data were analyzed using descriptive statistics are frequency, percentage, mean, standard deviation, and inferential statistics are t-Test, One-Way ANOVA, and Multiple regression analysis at the level of statistical significance 0.05

Keywords : The Quality of Work Life; Awareness; Preparation for Retirement

บทนำ

หลายประเทศทั่วโลกในขณะนี้กำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงด้านโครงสร้างประชากรที่กำลังก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงวัย โดยได้รับผลกระทบจากหลายด้าน ทั้งอัตราการเกิดที่ลดลง ชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นจากการพัฒนาเศรษฐกิจทำให้ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น มีระดับการศึกษาสูงขึ้น สามารถให้เวลากับการทำงานมากกว่าการมีครอบครัว หรือมีบุตร รวมไปถึงความเจริญก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2562 : 20) ประเทศไทยก็เป็นหนึ่งในประเทศที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านขนาด โครงสร้าง และการกระจายตัวของประชากร ปัจจุบันเป็นที่ทราบกันทั่วไปแล้วว่าประเทศไทยได้กลายเป็นสังคมผู้สูงอายุไปแล้ว และกำลังจะก้าวเข้าสู่สังคมสูงวัยอย่างสมบูรณ์ สมบูรณ์ (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2562 : 2)

สำหรับการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ผู้สูงอายุ ชีวิตระหว่างการทำงานก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการวางแผนก่อนการเกษียณได้อย่างมีประสิทธิภาพ การมีคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดีจะทำให้บุคลากรมีความพึงพอใจในงาน ส่งผลต่อประสิทธิภาพของผลงาน ดังนั้นองค์กรจึงต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากร เพื่อขับเคลื่อนองค์กรไปสู่เป้าหมายสูงสุด (พรชนก ศรีข้า, 2555) บุคลากรที่มีคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดีจะมีความสุขในการทำงาน มีขวัญกำลังใจ ตระหนักได้ถึงความมั่นคงในหน้าที่การงาน รวมไปถึงมีความสมดุลระหว่างงานและชีวิตส่วนตัว นอกจากจะผลักดันให้เกิดการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ยังช่วยให้มีความพร้อมในการจัดการเรื่องต่าง ๆ ในชีวิต

จากวิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป วัยผู้ใหญ่ที่กำลังก้าวเข้าสู่วัยสูงอายุมีแนวโน้มพึ่งพาตัวเองยามชรามากขึ้น เนื่องมาจากวิถีชีวิตที่สันโดษมากขึ้น การไม่ต้องการเป็นภาระให้ผู้อื่น รวมไปถึงนวัตกรรมต่าง ๆ ที่ถูกพัฒนาเพื่อผู้สูงอายุมีมากขึ้น ทำให้ผู้สูงอายุสามารถใช้ชีวิตหลังเกษียณอย่างมีคุณภาพได้ด้วยตนเองโดยจะต้องมีการวางแผนเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณไว้ล่วงหน้า เพราะเมื่อก้าวเข้าสู่วัยสูงอายุแล้วมักพบปัญหาต่าง ๆ ตามมา (ปรมัตถ์, 2555, : 16) ดังนั้นการตระหนักรู้ถึงการเตรียมตัวให้พร้อมก่อนการเกษียณจึงเป็นเรื่องสำคัญ การตระหนักรู้จะทำให้เข้าใจสถานการณ์ของตนเองและสามารถวางแผนรับมือชีวิตหลังเกษียณได้อย่างทันท่วงที อย่างไรก็ตาม โดยธรรมชาติของสังคมไทยนั้นมักจะพึ่งพาอาศัยกัน ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ทำให้ผู้สูงอายุไม่ค่อยมีตระหนักในเรื่องการวางแผนในการเกษียณ จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้ที่ย่างเข้าสู่วัยเกษียณแล้วไม่มีการเตรียมความพร้อมสำหรับอนาคต ซึ่งในความเป็นจริงเราไม่สามารถพึ่งพาแต่ผู้อื่นได้ การเตรียมความพร้อมไว้ก่อนย่อมดีกว่าการไม่เตรียมการใด ๆ (ญาณกร นิรันดร์, 2555 : 16)

ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึง คุณภาพชีวิตการทำงานและการตระหนักรู้ที่ส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของบุคลากร ส่งเสริมการตระหนักรู้ถึงการเตรียมความพร้อมก่อนเกษียณ ให้บุคลากรมีความพร้อมในการเตรียมตัวรับมือกับชีวิตหลังเกษียณได้อย่างมีคุณภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท
2. เพื่อศึกษาการตระหนักรู้ของการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่วัยเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท
3. เพื่อศึกษาการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท
4. เพื่อศึกษาการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท
5. เพื่อศึกษาคุณภาพชีวิตการทำงานที่ส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท
6. เพื่อศึกษาการตระหนักรู้ที่ส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ บุคลากรรัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม จำนวนทั้งหมด 501 ราย โดยผู้วิจัยกำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้สูตรการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบทราป จำนวนประชากรโดยกำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 และกำหนดระดับความผิดพลาดไม่เกินร้อยละ 5 โดยใช้สูตรการคำนวณของ (Taro Yamane, 1973) ซึ่งจากการคำนวณ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 213 คน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการเก็บตัวอย่างสำรองเพิ่มเติมอีกร้อยละ 5 ประมาณ 11 ตัวอย่าง เพื่อเป็นการป้องกันความผิดพลาดจากการเก็บตัวอย่างและป้องกันการตอบแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ ดังนั้นจึงมีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยทั้งสิ้น 224 ตัวอย่าง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ใช้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) โดยชุดแบบสอบถามมีลักษณะทั้งเป็นแบบสอบถามปลายปิด (Close Ended Questionnaire) และแบบสอบถามปลายเปิด (Open Ended Questionnaire) ซึ่งลักษณะของคำถามทั้งหมดแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถาม) มีจำนวน 8 ข้อ ดังนี้ 1. เพศ 2.อายุ 3.สถานภาพ 4.จำนวนบุตร 5.ประเภทตำแหน่งงาน 6.อายุงาน 7.รายได้ และ 8.ที่อยู่อาศัย

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามที่เกี่ยวกับคุณภาพชีวิตการทำงาน แบ่งออกเป็น 8 ด้าน ดังนี้ 1.ค่าตอบแทนที่เพียงพอและยุติธรรม 2)สภาพการทำงานที่คำนึงถึงความปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพ 3.โอกาสในการพัฒนาสมรรถภาพของบุคคล 4.ความมั่นคงและความก้าวหน้าในการทำงาน 5.การบูรณาการทางสังคมหรือการทำงานร่วมกัน 6.ประชาธิปไตยในองค์กร 7.ความสมดุลระหว่างงานกับชีวิตส่วนตัว และ 8.ความเกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ต่อสังคม

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามที่เกี่ยวกับการตระหนักรู้ต่อการเตรียมความพร้อมก่อนเกษียณ

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามที่เกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้ 1.ด้านสุขภาพกาย 2.ด้านสุขภาพจิต 3.ด้านเศรษฐกิจ และ 4.ด้านสังคม

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาเรื่อง คุณภาพชีวิตการทำงานและการตระหนักรู้ที่ส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท ในครั้งนี้ ได้แบ่งลักษณะการเก็บรวบรวมข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ เป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมจากแบบสอบถาม โดยการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ บุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท จำนวน 224 ตัวอย่าง โดยการตอบแบบสอบถามออนไลน์ผ่านทาง Google Form

ส่วนที่ 2 แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ ได้จากการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูล จากข้อมูลที่ทำการศึกษาและรวบรวมไว้

4. วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา

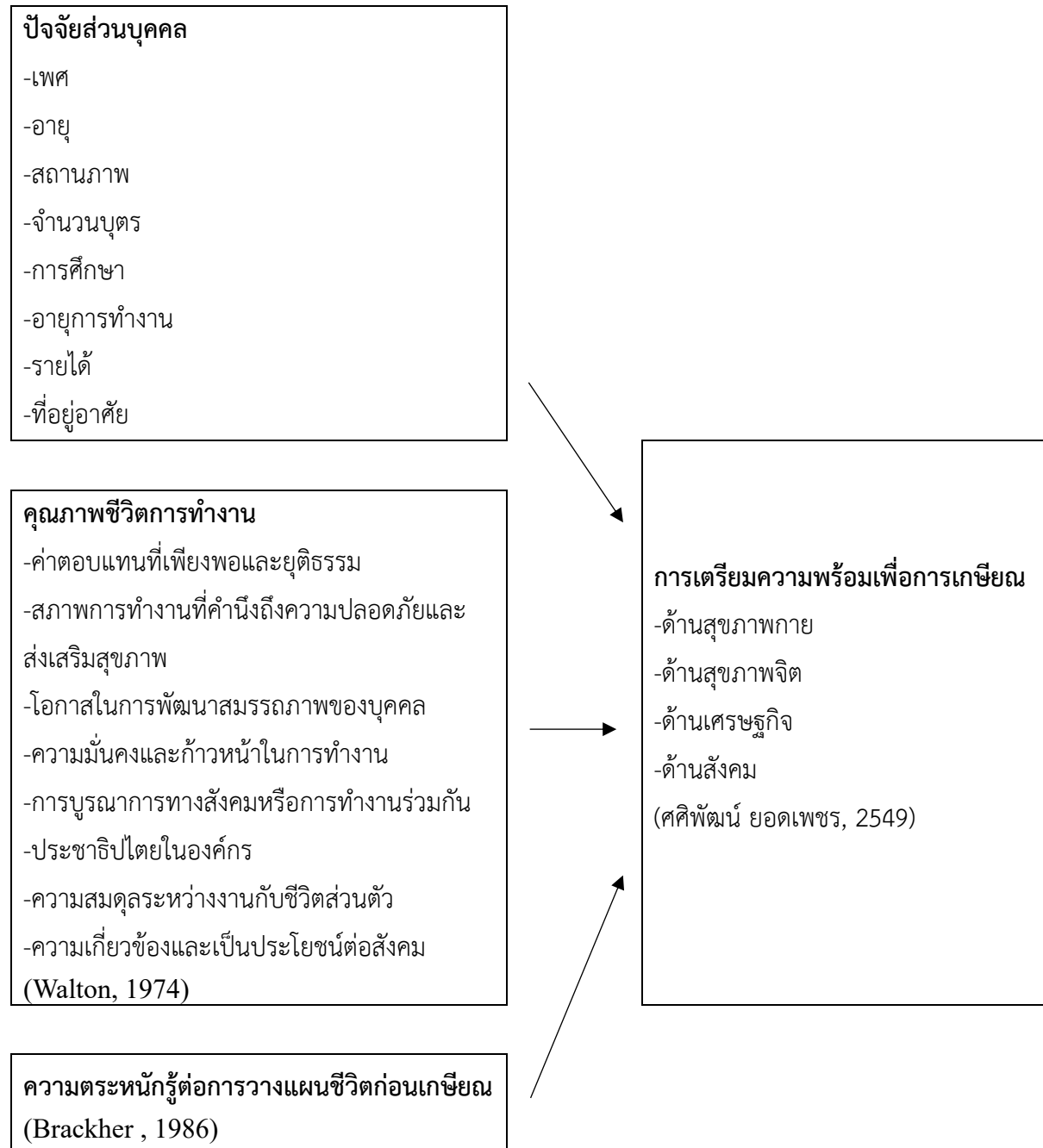
1) การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถาม และ ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ สถิติที่ใช้คือ การแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

2) การวิเคราะห์ข้อมูลคุณภาพชีวิตการทำงาน, การตระหนักรู้ต่อการเตรียมความพร้อมก่อนเกษียณ และการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณ สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้
สมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล (เพศ, อายุ, สถานภาพ, จำนวนบุตร, สถานภาพตำแหน่ง, อายุงาน, รายได้, ที่อยู่อาศัย) ของผู้ตอบแบบสอบถาม	T-Test, One-Way ANOVA
สมมติฐานข้อที่ 2 คุณภาพชีวิตการทำงานมีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณ	การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)
สมมติฐานข้อที่ 3 การตระหนักรู้มีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณ	

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์คุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท โดยรวมมีความคิดเห็นต่อคุณภาพชีวิตการทำงานมีค่าเฉลี่ย 3.59 จัดอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ดังนี้ ด้านค่าตอบแทนที่เพียงพอและยุติธรรม มีค่าเฉลี่ย 3.65 ด้านสภาพแวดล้อมการทำงานที่คำนึงถึงความปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพ มีค่าเฉลี่ย 3.52 ด้านโอกาสในการพัฒนาสมรรถภาพของบุคคล มีค่าเฉลี่ย 3.50 ด้านความมั่นคงและความก้าวหน้าในการทำงาน มีค่าเฉลี่ย 3.60 ด้านการบูรณาการทางสังคมหรือการทำงานร่วมกัน มีค่าเฉลี่ย 3.67 ด้านประชาธิปไตยในองค์กร มีค่าเฉลี่ย 3.46 ด้านความสมดุลระหว่างงานกับชีวิตส่วนตัว มีค่าเฉลี่ย 3.61 และด้านความเกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ต่อสังคม มีค่าเฉลี่ย 3.70

ผลการวิเคราะห์การตระหนักรู้ต่อการเตรียมความพร้อมก่อนเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท มีการตระหนักรู้ต่อการเตรียมความพร้อมก่อนเกษียณโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 3.97 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ดังนี้ 1) คิดว่าจำเป็นต้องมีการเตรียมความพร้อม มีค่าเฉลี่ย 4.19 2) การวางแผนควรทำตั้งแต่วัยทำงาน มีค่าเฉลี่ย 3.99 3) มีความกังวลหากไม่ได้มีการเตรียมความพร้อม มีค่าเฉลี่ย 3.94 4) การวางแผนจะส่งผลให้มีชีวิตเกษียณที่สบายใจและปลอดภัย มีค่าเฉลี่ย 3.94 และ 5) มีการคำนึงและได้เริ่มดำเนินการตามแผน มีค่าเฉลี่ย 3.78

ผลการวิเคราะห์การเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท มีการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 3.54 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ดังนี้ ด้านสุขภาพกาย มีค่าเฉลี่ย 3.38 ด้านสุขภาพจิต มีค่าเฉลี่ย 3.58 ด้านเศรษฐกิจ มีค่าเฉลี่ย 3.60 และ ด้านสังคม มีค่าเฉลี่ย 3.59

ตาราง 1 การทดสอบสมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท แตกต่างกันมีการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณแตกต่างกัน

ปัจจัยส่วนบุคคล	การเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณ		ผลการทดสอบสมมติฐาน
	สถิติ	P-value	
เพศ	F = 7.031	Sig = .001*	แตกต่าง
อายุ	F = .890	Sig = .447	ไม่แตกต่าง
สถานภาพ	F = 1.308	Sig = .273	ไม่แตกต่าง
จำนวนบุตร	F = .972	Sig = .407	ไม่แตกต่าง
ประเภทตำแหน่งงาน	F = 1.599	Sig = .204	ไม่แตกต่าง
อายุงาน	F = 3.204	Sig = .014*	แตกต่าง

รายได้	F = 1.367	Sig = .257	ไม่แตกต่าง
ที่อยู่อาศัย	F = 1.110	Sig = .353	ไม่แตกต่าง

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 1 ผลการทดสอบปัจจัยส่วนบุคคลของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท แตกต่างกันมีการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณแตกต่างกัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศแตกต่างกัน มีภาพรวมการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในด้านเศรษฐกิจและสังคม และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุงานแตกต่างกัน มีภาพรวมการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในด้านสุขภาพกาย และด้านเศรษฐกิจ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มี อายุ, สถานภาพ, จำนวนบุตร, ประเภทตำแหน่งงาน, รายได้ และที่อยู่อาศัย แตกต่างกัน มีภาพรวมการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตาราง 2 การทดสอบสมมติฐานที่ 2 คุณภาพชีวิตการทำงานมีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท

ตัวแปรพยากรณ์	B	SE(B)	Beta	t	Sig.
1. ค่าคงที่	1.297	.222		5.839	.000
2. ประชาธิปไตย	.131	.065	.163	2.015	.045
3. สมดุล	.209	.063	.239	3.304	.001
4. ค่าตอบแทน	.147	.065	.152	2.272	.024
5. มั่นคง	.138	.061	.172	2.270	.024

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 R²adjust = .349 F = 29.356 Sig = .000

จากตาราง 2 ผลการทดสอบสมมติฐาน คุณภาพชีวิตการทำงานมีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท พบว่า คุณภาพชีวิตการทำงานที่ส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท ได้แก่คุณภาพชีวิตการทำงานด้านความสมดุลระหว่างงานกับชีวิตส่วนตัว ด้านค่าตอบแทนที่เพียงพอและยุติธรรม ด้านความมั่นคงและความก้าวหน้าในการทำงาน และด้านประชาธิปไตยในองค์กร ตามลำดับ ซึ่งตัวแปรทั้ง 4 สามารถอธิบายความผันแปรของการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท ได้ร้อยละ 34.9 (R²adjust = .349) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตาราง 3 การทดสอบสมมติฐานที่ 3 การตระหนักรู้มีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท

ตัวแปรพยากรณ์	B	SE(B)	Beta	t	Sig.
1. ค่าคงที่	1.603	.218		7.344	.000
2. การตระหนักรู้	.488	.054	.517	9.009	.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 $R^2_{\text{adjust}} = .268$ $F = 81.161$ Sig = .000

จากตาราง 3 ผลการทดสอบสมมติฐาน การตระหนักรู้มีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท พบว่า การตระหนักรู้ส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท ซึ่งสามารถอธิบายความผันแปรของการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท ได้ร้อยละ 26.8 ($R^2_{\text{adjust}} = .268$) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 และมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย เท่ากับ 0.488 ระดับนัยสำคัญ 0.01

อภิปรายผลการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล (เพศ, อายุ, สถานภาพ, จำนวนบุตร, ประเภทตำแหน่งงาน, อายุงาน, รายได้, ที่อยู่อาศัย) ของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท แตกต่างกันมีการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณแตกต่างกัน พบว่า มีเพียงกลุ่มตัวอย่างที่มีเพศและอายุงานแตกต่างกัน ที่จะมีการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 กล่าวคือเพศและอายุงานมีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณ อาจเป็นเพราะว่าประสบการณ์และการใช้ชีวิตที่แตกต่างกันของเพศชาย หญิง และอื่น ๆ รวมไปถึงการมีอายุงานที่สั่งสมมาทำให้มีกระบวนการคิดที่แตกต่างกันส่งผลต่อการวางแผนการใช้ชีวิตแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นวรัตน์ จันเพชร (2558 : 177) ที่ศึกษา การเตรียมความพร้อมของบุคลากรเพื่อวัยสูงอายุที่มีคุณภาพของกรมควบคุมโรค พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีการเตรียมความพร้อมเพื่อวัยสูงอายุที่มีคุณภาพมากกว่าเพศชาย ในด้านสุขภาพและด้านเศรษฐกิจ สำหรับ, อายุ, สถานภาพ, จำนวนบุตร, ประเภทตำแหน่งงาน, รายได้ และที่อยู่อาศัย ที่แตกต่างกันไม่ได้ทำให้มีการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อังคณา วิจิต (2558 : 108) ที่ศึกษา การเตรียมความพร้อมก่อนการเกษียณอายุของพนักงานการเคหะแห่งชาติ : กรณีศึกษาพนักงานผู้ปฏิบัติหน้าที่ในสำนักงานใหญ่ พบว่า ตำแหน่งปัจจุบัน สถานภาพสมรส และจำนวนบุตร ไม่มีความสัมพันธ์กับการเตรียมความพร้อมก่อนเกษียณ

สมมติฐานข้อที่ 2 คุณภาพชีวิตการทำงานมีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท พบว่า คุณภาพชีวิตการทำงานที่ส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท ได้แก่ คุณภาพชีวิตการทำงานด้านความสมดุลระหว่างงานกับชีวิตส่วนตัว ด้านค่าตอบแทนที่เพียงพอและยุติธรรม ด้านความมั่นคงและความก้าวหน้าในการทำงาน และด้านประชาธิปไตยในองค์กร ตามลำดับ ทั้งนี้ในชีวิตการทำงาน หากสามารถหาสมดุลระหว่างงานกับชีวิตส่วนตัวได้ มีเวลาให้ตัวเองมากขึ้น จะส่งผลให้มีเวลาในการคิดวางแผนถึงชีวิตตนเองในภายภาคหน้าด้วย และอีกเรื่องที่สำคัญคือการเงิน หากมีปัญหาด้านการเงินมาก ยิ่งต้องรีบเตรียมพร้อมรับมือกับค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหลังเกษียณ รวมไปถึงความก้าวหน้ามั่นคงในงาน และความยุติธรรมภายในองค์กร ที่จะส่งผลต่อพฤติกรรม การเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แสนคำนิ้ง ตรีฤกษ์ฤทธิ์ และคณะ (2557) ที่ศึกษา คุณภาพชีวิต และการเตรียมความพร้อมก่อนการเกษียณอายุของข้าราชการครู จังหวัดชลบุรี พบว่า การเตรียมความพร้อมก่อนการเกษียณอายุโดยภาพรวมมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับคุณภาพชีวิตโดยภาพรวม ซึ่งการมีคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดีย่อมมีความสัมพันธ์กับการมีคุณภาพชีวิตที่ดี นั่นหมายถึงมีความสัมพันธ์กับการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณด้วยเช่นกัน และยังสอดคล้องกับ นิสร ใจชื่อ (2563) ที่ศึกษา แนวทางการส่งเสริมการเตรียมความพร้อมก่อนการเกษียณอายุให้กับทรัพยากรมนุษย์ขององค์กร พบว่า องค์กรควรเตรียมความพร้อมให้กับบุคลากรขององค์กรตั้งแต่เริ่มต้นเข้ามาทำงานจนกระทั่งใกล้เกษียณอายุการทำงาน และส่งเสริมการเตรียมความพร้อมก่อนเกษียณของพนักงาน กล่าวคือ การจะเตรียมตัวเพื่อการเกษียณให้ดีต้องเริ่มต้นตั้งแต่วัยทำงาน ดังนั้นหากช่วงทำงานมีคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดี ก็ย่อมส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมก่อนเกษียณที่ดี

สมมติฐานข้อที่ 3 การตระหนักรู้มีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท พบว่า การตระหนักรู้ต่อการเตรียมความพร้อมก่อนเกษียณมีความสัมพันธ์และส่งผลต่อพฤติกรรม การเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณ กล่าวคือ ยิ่งบุคคลสามารถตระหนักรู้ได้ว่าการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณมีความสำคัญ ส่งผลให้สามารถดำเนินชีวิตหลังเกษียณได้อย่างไร้ความกังวล จะทำให้บุคคลมีความกระตือรือร้นที่จะคิด เตรียมการ วางแผนชีวิตหลังเกษียณ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พัชร สุขโชค (2563) ที่ศึกษา การเตรียมความพร้อมวางแผนชีวิตเพื่อการเกษียณของพนักงานบริษัทเอกชนกลุ่มเจนเนอเรชั่นวาย พบว่า ความตระหนักรู้มีความสัมพันธ์กับการวางแผนชีวิตก่อนเข้าสู่วัยเกษียณ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเจนเนอเรชั่นวายเป็นกลุ่มที่มีลักษณะเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดี และชอบวางแผนการใช้ชีวิตในอนาคต

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากการศึกษาคุณภาพชีวิตการทำงาน พบว่า ถึงแม้คุณภาพชีวิตการทำงานในทุกด้านจะอยู่ในระดับมาก แต่อย่างไรก็ตามด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือด้านประชาธิปไตยในองค์กร หน่วยงานควรปรับปรุงพัฒนาทั้งในแง่ของทัศนคติ พฤติกรรม รวมไปถึงกระบวนการทำงานของบุคลากรให้มีความเท่าเทียม ยุติธรรมให้มากขึ้นไปอีก เพื่อจะได้เป็นมาตรฐานที่ดีของหน่วยงานต่อไป

2. จากการศึกษาการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณ พบว่า การเตรียมความพร้อมด้านสุขภาพกายของบุคลากรมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด หน่วยงานควรสนับสนุนให้มีการให้ความรู้และกิจกรรมการดูแลสุขภาพกายอย่างสม่ำเสมอให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้บุคลากรสามารถดูแลสุขภาพได้ทั้งที่บ้านและที่ทำงาน รวมไปถึงการจัดสภาพแวดล้อมการทำงานที่เอื้อต่อสุขภาพของบุคลากรด้วย

3. จากการศึกษาการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณ พบว่า การเตรียมความพร้อมด้านสุขภาพกายของบุคลากรมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด หน่วยงานควรสนับสนุนให้มีการให้ความรู้และกิจกรรมการดูแลสุขภาพกายอย่างสม่ำเสมอให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้บุคลากรสามารถดูแลสุขภาพได้ทั้งที่บ้านและที่ทำงาน รวมไปถึงการจัดสภาพแวดล้อมการทำงานที่เอื้อต่อสุขภาพของบุคลากรด้วย

4. จากการศึกษาพบว่า การตระหนักรู้มีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณ หน่วยงานจึงควรสนับสนุนให้เกิดการส่งเสริมการตระหนักรู้เกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมก่อนเกษียณให้บุคลากรผ่านโครงการและกิจกรรมต่าง ๆ

5. จากการแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการให้การรัฐบาลหรือหน่วยงานสนับสนุนสวัสดิการหรือนโยบายเพื่อการเตรียมความพร้อมก่อนเกษียณ หน่วยงานควรมีแนวทางส่งเสริมการเตรียมความพร้อมก่อนเกษียณให้มากขึ้น โดยเฉพาะการมีสวัสดิการที่ดี เหมาะสมกับการเตรียมตัวเพื่อการเกษียณและสามารถกระจายสวัสดิการได้อย่างทั่วถึง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษา คุณภาพชีวิตการทำงานและการตระหนักรู้ที่ส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรภาครัฐแห่งหนึ่ง เขตพญาไท โดยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการสำรวจ ในการวิจัยครั้งถัดไปควรทำวิจัยเชิงคุณภาพประกอบด้วย และเพิ่มการสัมภาษณ์มาเป็นเครื่องมืออีกชิ้นในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. จากการศึกษาจะเห็นได้ว่านอกจากคุณภาพชีวิตการทำงานและการตระหนักรู้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจมีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณ เช่น ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ในการศึกษาครั้งถัดไปจึงควรพิจารณาปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องและมีผลต่อการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณตามความเหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทขององค์กร

3. การศึกษาครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเป็นบุคลากรภาครัฐเพียงอย่างเดียว ในการศึกษาครั้งถัดไปควรเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างในภาคเอกชน เพื่อดูความแตกต่างของกลุ่มเป้าหมายทั้ง 2 องค์กร หรืออาจทำการวิจัยเชิงเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมเพื่อการเกษียณของบุคลากรจากภาครัฐและภาคเอกชนว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร

4. จากการแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการให้การรัฐบาลหรือหน่วยงานสนับสนุนสวัสดิการหรือนโยบายเพื่อการเตรียมความพร้อมก่อนเกษียณ หน่วยงานควรมีแนวทางส่งเสริมการเตรียมความพร้อมก่อนเกษียณให้มากขึ้น โดยเฉพาะการมีสวัสดิการที่ดี เหมาะสมกับการเตรียมตัวเพื่อการเกษียณและสามารถกระจายสวัสดิการได้อย่างทั่วถึง

เอกสารอ้างอิง

- ญาณกร นิรันดร์. (2555). *เกษียณเป็นมีแต่สุขกับรวย*. กรุงเทพมหานคร: ไพลิน.
- นวรรตน์ จันเพชร. (2558). *การเตรียมความพร้อมของบุคลากรเพื่อวัยสูงอายุที่มีคุณภาพของกรมควบคุมโรค*. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิสรา ใจชื่อ. (2563). *แนวทางการส่งเสริมการเตรียมความพร้อมก่อนการเกษียณอายุให้กับทรัพยากรมนุษย์ขององค์กร*. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสารคาม. 39 (4), 30-41.
- ปารวีร์ บุชบาศรี. (2555). *ความตระหนักรู้และทัศนคติของผู้บริหารและพนักงานต่อการประชาสัมพันธ์ภายในของบริษัท จัดการและพัฒนาทรัพยากรน้ำภาคตะวันออก จำกัด (มหาชน)*. การค้นคว้าอิสระ นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- ปรมัตถ์. (2555). *เตรียมพร้อมใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่าในวัยเกษียณ*. กรุงเทพมหานคร : ไพลิน.
- พัชรี สุขโชค. (2563). *การเตรียมความพร้อมวางแผนชีวิตเพื่อการเกษียณของพนักงานบริษัทเอกชน กลุ่มเจนเนอเรชั่นวาย*. การค้นคว้าอิสระสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรชนก ศรีขำ. (2555). *คุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานห้างเทสโก้ โลตัส*. สารนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยเกริก.

- วันรัฐ จิตชัย. (2563). การศึกษาปัจจัยภายในองค์กรที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตในการทำงานของพนักงานฝ่าย
ประเมินราคาหลักประกัน ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน). การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจ
มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- วิมลพรรณ อาภาเวท และฉันทนา ปาปัดถา. (2554). ความตระหนัก ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมต่อปัญหา
สภาวะโลกร้อนของประชาชนกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2562). รายงานการศึกษาลผลกระทบจากการ
เปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากร และข้อเสนอเชิงนโยบายต่อการพัฒนาประเทศจากผลการคาด
ประมาณประชากรของประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคม
แห่งชาติ.
- แสนคำนิง ตรีฤกษ์ฤทธิ์, ชีพสมน รังสยาธร และอภิญญา หิรัญวงษ์. (2557). คุณภาพชีวิต และการเตรียมความ
พร้อมก่อนการเกษียณอายุของข้าราชการครู จังหวัดชลบุรี. ว. เกษตรศาสตร์ (สังคม). 35 (3), 460-
471.
- อังคณา วิจิต. (2558). การเตรียมความพร้อมก่อนการเกษียณอายุของพนักงานการเคหะแห่งชาติ : กรณีศึกษา
พนักงานผู้ปฏิบัติหน้าที่ในสำนักงานใหญ่. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย:
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

Sisaket Local Languages Preservation

Jariya Sairattanain,
Fah Campbell and Witsaroot Zhangsirikul
Sisaket Rajabhat University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: jariya.s@sskru.ac.th

Abstracts

As appreciation of cultural diversity is listed as one of the SDGs goals related to quality education, the importance of acknowledging youth to learn about their language and cultural uniqueness is vital. This study, therefore, aimed at exploring how youth perceive the importance of their ethnic languages, so further language maintenance and teaching could be promoted. The youth speakers of Laos, Khmer, Suay and Yer ethnic groups residing in Sisaket, one of the provinces in the lower Northeastern part of Thailand were interviewed to investigate their attitude about their willingness to continue using their ethnic languages in different domains in life. Four participants, a representative from each ethnical language, were invited to join the focus group interview. Thematic analysis was taken place to revealed factors according to language usage and maintenance of the participants. The data identified nine codes related to language use among youth in Sisaket, including social context, language purpose, interlocutor evaluation, language ability, positive and negative response, theme selection, public attention, and pride. These codes were categorized into three main themes: social context and language use, purpose of conversation, and attitude towards a particular language. Results from this study can be useful for preparing lessons to include a topic for discussion such as language loss, and revival, so youth can become aware of cultural diversity in their area.

Keywords: Cultural Diversity; Linguistic Diversity; Ethnic Languages

Introduction

The phenomena of preserving world's linguistic diversity have received extensive attention in linguistics, both from language and cultural perspectives. It has long been accepted indigenous people around the world have an invaluable source of information about the plant, medicine, animals and living strategies which held in language they speak. Without language, it is an irretrievable body of knowledge (Hinton, 2001). What's more, according to Grenoble & Whaley (2005) language loss can have significant negative impacts on individuals, communities, and society as a whole, and those efforts to revitalize endangered languages can have numerous benefits, including preserving cultural identity and knowledge, promoting linguistic and cognitive diversity, and contributing to the broader goal of linguistic human rights.

One of the recent movements is found in 2019 during "The 18th session of the UN Permanent Forum on Indigenous Issues (PFII) convened on the overall theme of 'Indigenous Peoples' Traditional Knowledge: Generation, Transmission and Protection'. The major message of this forum is to highlight the importance of indigenous peoples' roles in implementing the 2030 Agenda for Sustainable Development as there are growing concerns over the losing of world's indigenous languages which potentially lead to losing invaluable

knowledge. Barelli (2012) stated that indigenous peoples have a unique understanding of how 'human beings should live on the earth'. This brings the world to pay attention on both general topics such as language death and language revitalization to preserve local languages, as well as culture attached to the language.

Thai society is considered as the place containing linguistic diversity since the country is a multilingual community. Most Thais can use more than languages to communicate with each other in different domain in life especially those living in the borders. However, the use of some indigenous languages have been dramatically reduced as people tend not to utilize in different life domains, so 15 languages out of 70 Thai living languages are considered to be seriously endangered (Premsrirat & Burarungrot 2018).

There have been efforts of Thai institution, people and community to create language-learning programs and services to keep their language alive and flourishing culture as seen in the establishment of The Research Institute for Language and Culture of Asia (RILCA), Mahidol university where numerous projects have been carried out to continuously working to develop language revitalization scheme, as well as community improvement. Another government institution is Princess Maha Chakri Sirindhorn Anthropology Center (SAC) where data base of more than 70 ethnic groups of Thailand are kept (Ungsitipoonporn et al. 2021). Accordingly, digital archive entitled "LangARchive-TH", which is the results of the project collaboration between RILCA and SOAS University of London, UK, can be found from www.lanarchive-th.org has been created to allow linguists, researchers and communities to explore language and cultural data aiming at transmitting of knowledge to ensure sustainable preservation of language diversity in Thailand. This community-based achieve is believed to become a stepping stone in promoting speaker community to recognize their own language and cultural identity that possibly leads to positive effects for the survival of endangered languages and for the people who speak them.

Furthermore, the creation of digital archives such as LangARchive-TH, which was developed through collaboration between RILCA and SOAS University of London, UK, is a significant step towards the promotion of language and cultural preservation. This initiative aligns with one of the current research objectives, which aims to examine the possibility of promoting the preservation of local languages in language classrooms as a means of linking youth to their cultural heritage. The digital archive serves as a platform for linguists, researchers, and communities to explore language and cultural data, ultimately promoting the transmission of knowledge to ensure sustainable preservation of language diversity in Thailand.

Research Objectives

The current study focused on exploring the attitudes and perceptions of youth towards their local languages as it is vital for promoting cultural identity. The research aims to achieve two primary goals, namely:

1. To investigate the current use of local languages among youth in Sisaket in different domains of their lives.
2. To examine the possibility of promoting the preservation of local languages in language classrooms as a means of linking youth to their cultural heritage.

Literature Review

Scholars seem to come with the consensus that language revitalization should be done within the group desire rather than depend heavily on outside-in alternative (Premsrirat & Malone, 2003). This idea has been clearly summarized in Dorian's (1998) statement that "Such rewards cannot be supplied from the outside. They are to be had from within the social web of the community itself or not at all" (p. 21). For this reason, raising awareness of local youth who will likely be using the prestige language should be plausibly way to support local language revitalization. One of central aspects of language revitalization is creating new speakers of that particular language for example families might play vital roles in transmitting the endangered language at home. Schools and universities can also become major venues for language learning, as well as cultural preservation.

There have been attempts to promote language and cultural awareness in Thai classroom such as mentioning importance about Thainess as a dominant identity (see Baker, 2008; Kaur, Young, & Kirkpatrick, 2016; Baker & Jarunthawatchai, 2017). However, this is criticized as heavily focus on the identity of Central Thai, which might neglect presence of a multitude of languages and ethnic groups in Thailand (Lo Bianco & Slaughter, 2016). Therefore, it becomes vital to integrate both regional language knowledge and emphasize unique cultures to regain a sense of identity in Thai education.

Some may argue that language death is common phenomenon since nearly half of the 7,000 languages spoken in the world are expected to vanish in the next 100 years (Harrison, 2007). If new generations do not use that particular language due to socioeconomic conditions—language shift in community, urbanization, industrialization, and inexorable shift towards mainstream culture (e.g., Dorain 2016, Grenoble 2011, Nettle & Romaine 2000, Saydee 2014; among many others), language loss seems unconditionally and eventually leads to language death.

However, it is challenging to determine how to make a judgment of whether a language lives or dies. For this reason, precise responses are needed for further clarification. For practical reason in order to promoting new generations to learn a particular indigenous language, some questions are taken into consideration. For example, how much exposure to a language is required for children to acquire it? How frequently does a language have to be used in order to be maintained? These questions remain problematic in drawing argument to conduct studies in this field.

Given the amount of research done in this area, it is no surprise that significant results have been obtained. Studies aiming at enriching indigenous languages in Thailand has been done since 2004 at such as Chong in Chanthaburi (Premsrirat, Ungsitipoonporn, & Choosri, 2007; Premsrirat & Rojanakul, 2015), Nyah Kur in Chaiyaphum (Ungsitipoonporn, 2018), and So (Thavueng) in Sakon Nakhon (Larparporn, 2018). These studies have been conducted in different parts of Thailand. The first research was done in Central Thailand and the latter two studies have been conducted in the northeastern part of Thailand, regional area with its own cultural uniqueness. This area has had distinctive ways of life with that of the neighboring country of Laos and Cambodia. This affinity is shown in the region's cuisine, clothes, temple architecture, arts and languages.

Although previous research has revealed the need to understand the causes of the loss of heritage languages and the significance of heritage language preservation in northeastern part, no research has been conducted on Sisaket, located in the lower northeastern area, local languages. Despite prior observations of language revitalization has been done by educating

youth to cherish their indigenous languages in several parts in Thailand, it remains unclear how teenagers view their usage of local language to determine whether they will likely have desire to continue preserving their local language or not.

Consequently, exploring how language preservation is perceived by youth to reflect local identity. Thus, younger generation should be acknowledged about the literacy in their own language. For the current study, Sisaket province is known for its indigenous people who are broadly classified into four ethnic groups-namely, the Suai, the Khmer, the Lao, and the Yoe (Sisaket Provincial Office, 2014).

Research Conceptual Framework

The research conceptual framework for this study based on the socio-cultural theory, which emphasizes the role of social and cultural contexts in shaping individual attitudes and behaviors. The theory suggests that language is not only a means of communication but also a medium through which individuals construct their identities and make sense of the world around them. Therefore, the use and preservation of local languages are closely tied to the cultural identity of the community.

The study was drawn on the language revitalization framework, which highlights the importance of preserving endangered languages and promoting linguistic diversity. The framework suggests that language revitalization efforts should involve community participation, intergenerational transmission, and support from government institutions and educational systems.

Research Methodology

1. Participants and setting

Convenience sampling was used. Students studying in the Faculty of Education who have raised and lived in Sisaket were asked to volunteer to know their insights on their local language situations in their daily lives. Four volunteer participants are Thais but speak different local languages namely Loas, Khmer, Suai and Yoe. They were told that their identities would not be revealed in the study.

2. Research instruments

A semi-structured individual interview was used as the main instrument, the interviewer had a list of questions prepared in advance, but also asked follow-up questions or probe for more detailed information based on the participant's responses. This allowed for a degree of flexibility in the interview process, which could be useful for exploring unexpected topics or gaining deeper insights into the participant's experiences.

3. Data collection procedure

First, the study employed a semi-structured individual interview format. This means that the interviewer had a list of pre-determined questions to guide the conversation, but the interview was flexible enough to allow for follow-up questions or elaboration on specific topics. Semi-structured interviews are commonly used in qualitative research, as they allow for a degree of standardization in data collection while still enabling participants to provide rich and detailed responses.

Second, the interviews were conducted one-on-one via Zoom, which is a video conferencing platform that allows for remote communication. This method was likely chosen due to the ongoing COVID-19 pandemic, which may have limited the ability to conduct in-

person interviews. Zoom interviews have become increasingly popular in research due to their convenience and accessibility, as they allow researchers to connect with participants from anywhere in the world.

Third, the questions asked during the interview were focused on the participants' routine usage of languages. This suggests that the research was interested in understanding how participants use different languages in their daily lives, such as at home, at school, or in the community. By focusing on routine language use, the researcher may have been able to gain insights into the role of language in shaping participants' identities and cultural practices.

Finally, the individual interviews lasted for 45 minutes. This suggests that the researcher allocated a specific amount of time for each interview to ensure consistency across participants. The length of time chosen for the interviews may have been based on factors such as the complexity of the questions, the availability of participants, or the desired depth of the data collected.

4. Data analysis

Thematic analysis was used to elicit the themes or topical ideas (Patton, 2002) from the interview data. The use of thematic analysis in this study suggests that the researcher was interested in gaining a deep understanding of the experiences, attitudes, or perspectives of the participants by identifying the common themes or topics that emerged from their responses. Thematic analysis is a commonly used method in qualitative research, as it allows for the identification of meaningful patterns and themes in the data that is useful for understanding a particular phenomenon or topic. After the researcher was immersed with the data from the participants in this study, codes were generated, bearing in mind that the voice of the participants was prioritized. Before the final themes were finalized, initial themes were created and defined. The initial themes were then submitted to two colleagues for the inter-reliability check, which yielded acceptable results.

Research Conceptual Framework

This qualitative study is interpretative in nature and aims to know the situations related to teenagers' perception towards local language usage. This study was conducted in a public university in Thailand. Implications of the findings through the lens of language preservation will be used to help empower youth to realize their local language and wisdom.

The interpretive framework has been employed in this study since it may be helpful to understand the narratives of students participating in this study. To understand how they view the existence of local language usage, their voices should be heard in order for researchers to delve into their personal experiences. It is also believed that the interpretative approach stresses the feedback between the discovery and the creation of knowledge of individuals (Sułkowski, 2009). The author bear in mind that the participants' reality has formed from several components such as social, linguistic, and cultural factors. In this sense, the context of each incident is taken into consideration while interpreting the data.

Research Results

1. To investigate the current use of local languages among youth in Sisaket in different domains of their lives.

Nine codes emerged, such as choosing a language according to social situations, joking about each language ability, perceived negative acts when speaking a certain language, getting positive response from interlocutors, evaluating interlocutors before choosing a certain language, choosing themes, sharing opinions with the use of a certain language, gaining public attention, and feeling pride. These are categorized into three themes: Social context and language use, purpose of conversation, and attitude towards a particular language.

Social context and language use

Social context plays vital role in choosing a specific language to use. If the participants are in the group of people who speak local language, they tend to speak that particular language too. In a collectivist culture, students will never be able to entirely escape their feelings of wanting to be part of a group. It might be true that it is an inevitable part of being human, but students seem to switch their central Thai to local language when they stay among others speaking local tongue.

Extract 1

I tend to speak my local language with people in my family or people spoken Khmer. I know they can understand the language. Apart from that, I feel somehow “close” to those sharing the same language. In the university, there is a senior who is also speaking Khmer, so I always speak to him by using Khmer. Every time I talk to him, I feel like I am home already.

The above extract presents the reality in choosing the language where students realize that the chosen language depends heavily on social context. In everyday life, students tend to refrain from making their friends and teacher speaking Central Thai uncomfortable since it might end up with a rejection. In situations where students feel uncomfortable speaking their own language, such as in a classroom or with friends who primarily speak Central Thai, it can be challenging to preserve and promote the use of their local language. This can be particularly difficult for younger generations who may not have had as much exposure to their local language or culture.

However, efforts to promote language preservation can help address these challenges by creating opportunities for students to learn and use their local language. This can include language education programs, cultural festivals, and other initiatives that celebrate linguistic diversity and promote the use of minority languages.

By valuing and promoting linguistic diversity, individuals can help ensure that local languages are not lost or marginalized, and that they continue to play an important role in the cultural heritage and identity of the community. This can help create a more inclusive and diverse society, where individuals from all linguistic backgrounds can feel valued and empowered.

Purpose of conversation

The second theme shows the possibility of choosing a local language because they want to achieve certain conversational goals.

Extract 2

I always speak Yer when I go to local market especially when I want to bargain to get a cheaper price and it has been successful. Some of the merchants are surprised when I start talking to them by using Yer because only small numbers of people can do that in my community. Then, I just need to observe if the sellers speak the same local language with me or not when I visit other market.

In this case, the “language negotiation” is used for increasing chances for speakers to get what the person wants. Language negotiation involves a number of factors, such as the relative status and power of the speakers, the social and cultural context of the interaction, and the goals and expectations of the speakers. In some cases, language negotiation may involve code-switching, or the use of multiple languages or dialects within a single conversation or interaction.

Attitude towards a particular language

Attitude can imply how people of one language group view the personal character and social status of speakers of another language and how they switch between their local or other languages. Therefore, each participant language attitudes affects their choices of using their local language in certain place and situation.

Extract 3

I'm not so sure if people can understand my native language. Not many people speak Suay nowadays, so I am a bit reluctant to speak the language in public because it might make other feel uncomfortable. On the other hand, I tend to feel proud when I speak English because I look cool. This is why when I practice presenting my script, I tend to speak English loudly.

This excerpt has shown that individual attitudes towards language can also influence language preservation efforts. If individuals view their local language as important and valuable, they may be more likely to support language preservation initiatives, such as language education programs and the creation of language resources. However, if individuals view their local language as unimportant or inferior to other languages, they may be less likely to support these efforts, which can make it more difficult to preserve the language over time.

2. To examine the possibility of promoting the preservation of local languages in language classrooms as a means of linking youth to their cultural heritage.

From the data, the participants have expressed their views in which language classrooms can be used to promote the preservation of local languages and link youth to their cultural heritage. Here are some examples:

1. Incorporate local language materials and resources into classroom instruction: Language teachers can use a variety of local language resources such as literature, songs, and videos to make the classroom more engaging and culturally relevant for students. This can help students to develop an appreciation for their linguistic and cultural heritage.

2. Develop language learning materials that reflect local culture: Language teachers can also create their own teaching materials that reflect local culture and history. For example, teachers could design language learning exercises that incorporate local folktales or historical events, thereby connecting language learning to local cultural heritage.

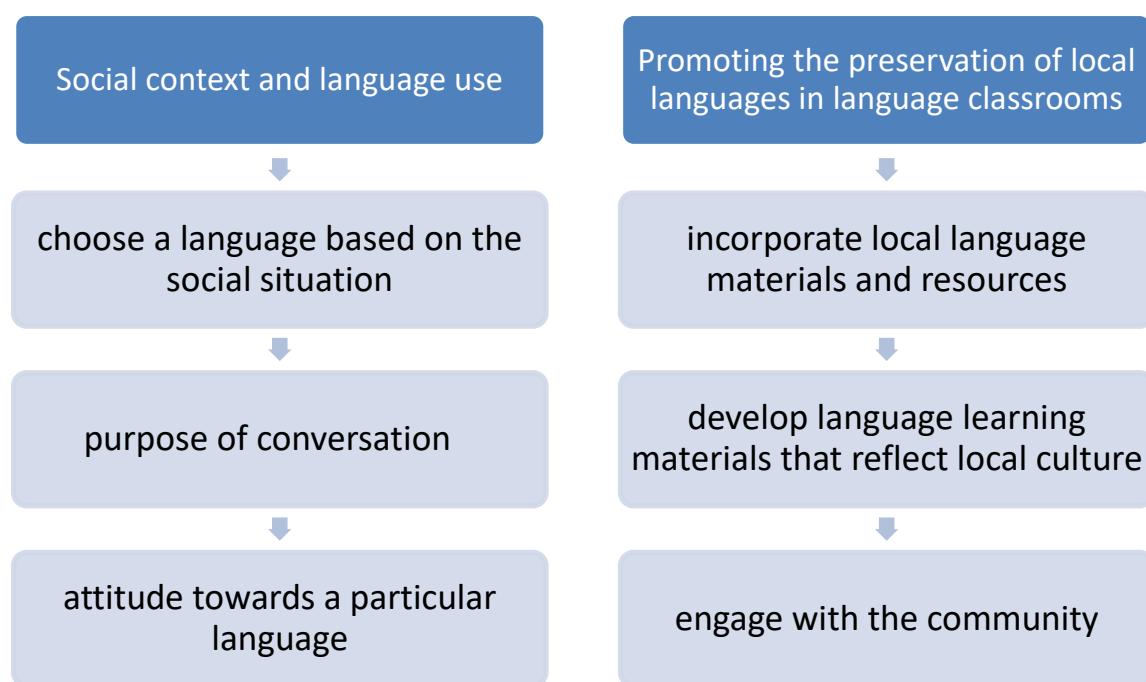
3. Engage with the community: Language teachers can involve local community members in the language classroom by inviting elders or native speakers to share their knowledge of the language and culture. This can provide students with firsthand experience of the language and connect them to the broader community.

4. Use language learning as a way to connect with other subjects: Language learning can be integrated with other subjects such as social studies, history, or geography to help students understand the broader cultural context of the language they are learning.

5. Use technology to support language learning: Technology can be used to create interactive language learning resources that engage students and provide them with additional opportunities to practice the language outside of the classroom.

Overall, promoting the preservation of local languages in language classrooms requires a multifaceted approach that involves incorporating local culture and history into language learning, engaging with the community, and using technology to support language learning.

Synthesize the overall finding as diagram

Discussion

The participants' excerpt that they tend to speak their local language with people in their family or those who speak Khmer highlights the emotional connection and sense of belonging that language can provide. This supports the argument made by Dorian (1998) that the rewards of language revitalization must come from within the social web of the community itself. Moreover, the excerpt underscores the importance of promoting local languages and cultures, particularly among local youth who can play a crucial role in supporting language revitalization efforts. By incorporating diverse perspectives and languages in education, Thai society can become more inclusive and diverse, ultimately contributing to the success of the creative economy in Thailand.

The results stating that individual attitudes towards language can influence language preservation efforts can be linked to the previous study by Premsrirat & Burarungrot (2018) that highlighted the decline in the use of indigenous languages in Thailand, with 15 out of 70 Thai living languages considered to be seriously endangered. If individuals view their local language as unimportant or inferior to other languages, they may be less likely to support language preservation initiatives, which can worsen the decline of endangered languages. Therefore, it is essential to raise awareness and emphasize the value of local languages and cultures to promote language preservation efforts, especially for endangered languages in Thailand. By doing so, it is possible to foster a sense of pride and identity among the communities who speak these languages, which can ultimately lead to the preservation of their linguistic and cultural heritage.

Additionally, the results from the participant excerpt highlight the importance of individual attitudes towards language in language preservation efforts. When individuals view their local language as important and valuable, they are more likely to support language preservation initiatives, such as language education programs and the creation of language resources. This is particularly important in the context of Thailand, where many indigenous languages are endangered. Therefore, incorporating regional language knowledge and unique cultures in Thai education is crucial to preserve these languages. Additionally, collaboration with members of the local community, as emphasized by Premsrirat and Malone (2003), can ensure that language revitalization programs are guided by the community's priorities and goals, leading to more successful preservation efforts.

Recommendation

1. Theoretical Recommendation: One theoretical recommendation for research about youth and language revitalization is to explore the role of language acquisition and use in shaping cultural identity and social relations. This could involve examining the ways in which language is linked to cultural practices, beliefs, and values, and how language revitalization efforts can support cultural preservation and renewal. Additionally, researchers could explore the impact of language loss on individuals and communities, including the psychological and emotional effects of losing a language.

2. Policy Recommendations: Policy recommendations for youth and language revitalization research could focus on identifying best practices for language revitalization programs and policies that support youth engagement and participation. This could include researching the most effective methods for language teaching and learning, as well as identifying strategies for increasing youth interest and involvement in language revitalization efforts. Additionally, researchers could explore the potential role of government policies and funding in supporting language revitalization efforts.

3. Practical Recommendations: Practical recommendations for youth and language revitalization research could focus on identifying effective strategies for engaging and empowering youth in language revitalization efforts. This could include researching the role of technology and social media in supporting language learning and use, as well as identifying ways to connect youth with elders and other fluent speakers who can serve as mentors and role models. Additionally, researchers could explore the impact of community-based language revitalization efforts on youth development and well-being, including the potential benefits of language immersion programs and other immersive learning experiences.

References

- Baker, W. (2008). A critical examination of ELT in Thailand: The role of cultural awareness. *RELC journal*, 39 (1), 131-146.
- Baker, W., & Jarunthawatchai, W. (2017). English language policy in Thailand. *European journal of language policy*, 9 (1), 27-44.
- Barelli, M. (2012). Free, prior and informed consent in the aftermath of the UN Declaration on the Rights of Indigenous Peoples: developments and challenges ahead. *The International Journal of Human Rights*, 16 (1), 1-24.
- Bianco, J. L., & Slaughter, Y. (2016). Recognizing diversity: The incipient role of intercultural education in Thailand. In *Learning from difference: Comparative accounts of multicultural education* (pp. 191-219). Springer, Cham.
- Dorian, N. C. (2016). *Language death*. University of Pennsylvania Press.
- Grenoble, L. A., & Whaley, L. J. (2005). *Saving languages: An introduction to language revitalization*. Cambridge University Press.
- Grenoble, L. A. (2011). *Language ecology and endangerment*. na.
- Harrison, D. (2007). *When languages die*. Oxford University Press. New York
- Hinton, L. (2001). Language revitalization: An overview. *The green book of language revitalization in practice*, 3-18.
- Kaur, A., Young, D., & Kirkpatrick, R. (2016). English education policy in Thailand: Why the poor results?. In *English language education policy in Asia* (pp. 345-361). Springer, Cham.
- Larparporn, K. (2018). Community learning centers for ethnic language and culture revitalization: A case study of the So (Thavung), Nyaw, Phutai, and Lao. In S. Premsrirat & D. Hirsh (Eds.), *Language revitalization: Insights from Thailand* (pp.177-197). Berne, Germany: Peter Lang.
- Nettle, D., & Romaine, S. (2000). *Vanishing voices: The extinction of the world's languages*. Oxford University Press on Demand.
- Patton, M.Q. (2002). *Qualitative evaluation and research methods* (3rd ed.). Thousand Oaks, CA: Sage.
- Premsrirat, S., & Burarungrot, M. (2018). Patani Malay-Thai bi/multilingual education in Thailand's deep south. In S. Premsrirat, & D. Hirsh (Eds.), *Language revitalization: Insights from Thailand* (pp. 239-249). Burn; Burlin: Peter Lang.
- Premsrirat, S., & Malone, D. (2003). Language development and language revitalization in Asia. *SIL International, Mahidol University*.
- Premsrirat, S., & Rojanakul, N. (2015). Chong. In J. Mathias & P. Sidwell (Eds.), *The handbook of Austroasiatic languages* (pp.603-640). Leiden, Netherlands: Koninklijke Brill.
- Premsrirat, S., Ungsitipoonporn, S., & Choosri, I. (2007). *Prasopkaan kaan funfoo phaasaa Chong nai Prathet Thai koranee phaasaa Chong changwat Chanthaburi [Experiences of Chong language revitalization – the case of Chong in Chanthaburi province]. ChiangMai, Thailand: The Thailand Research Fund Regional*.
- Saydee, F. (2014). Loss of culture, loss of language: An Afghan-American community. *Journal of the National Council of Less Commonly Taught Languages*, 16, 87-109.
- Siripen, U., & Kumaree, L. (2019). Comparison of approaches for language revitalization of Northern Khmer in Thailand. *International Journal of Society, Culture & Language*, 7 (1), 52-66.

- Sułkowski, Ł. (2009). Interpretative approach in management sciences. *Argumenta Oeconomica*, 2(23).
- Ungsitipoonporn, S. (2018). The impact of the Nyah Kur language revitalization. In S. Premsrirat & D. Hirsh (Eds.), *Language revitalization: Insights from Thailand* (pp.81–103). Berne, Germany: Peter Lang.
- Ungsitipoonporn, S., Watyam, B., Ferreira, V., & Seyfeddinipur, M. (2021). Community Archiving of Ethnic Groups in Thailand. *Language Documentation & Conservation*, 15, 267-284.

The development of English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students of Watthaichumpol Municipality School, Sukhothai Province

Sudarut Inkrud and Henry Yuh Anchunda

Naresuan University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: Sudaruti64@nu.ac.th

Abstracts

The majority of students' difficulties with learning English are reading skills, and using the tales with SQ4R technique can assist students improve their reading abilities.

The purposes of this research is to develop and determine the efficiency of English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students, to compare English reading comprehension achievement by testing before and after learning activity, and to investigate the satisfaction of English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students. The sample was the Grade 6 students used to calculate the cluster sampling of Watthaichumpol Municipality School, Sukhothai Province by 7 weeks of learning. The experimental instruments was the exercises and the lesson plans. The data collection instrument a comprised: the achievement test and the satisfaction questionnaire. The data were analyzed by using Mean, Standard Deviation, the efficiency criterion of 80/80, and t-test dependent.

The research stated that:

1) students who learned English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique were to have a high level suitable and the efficiency was higher than the criterion ($E1/E2 = 82.79/82.20$).

2) The students have computational thinking the post-achievement test mean scores higher than the pre-achievement test at .05 level of significance.

3) The satisfaction of the students learning through English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique is the highest level.

It was concluded that using English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students could enhance or improve English reading comprehension.

Keywords: Skill exercise; English reading comprehension skill; SQ4 R technique; the efficiency criterion of English reading skill exercises

Introduction

In the present global society, learning foreign languages is essential to daily life. Foreign languages serve as an important tool for communication, education, seeking knowledge, and livelihood (Ministry of Education 2008: 220) learning and understanding the differences in languages and cultures. Learning a foreign language leads to a positive attitude toward the use of English, and also can be used for communication, including access to various knowledge more effortlessly and broadly. (Department of Curriculum and Instruction Development, 2008: 1)

Reading helps you improve your lifestyle and makes the best of your life, and it's a crucial basis for learning and intellectual growth in society. (Ministry of Education, 2006: 1) Reading is significant so numerous organizations are working to promote Thai children's reading abilities. Currently, a large number of Thai children still have trouble reading. As a result, there is concern about Thai children's reading abilities. It found that in 2018, the population's reading rate among children and the elderly had marginally declined when compared to earlier polls. (National Statistical Office, 2018) As a result, reading comprehension is an important ability for English language learners. Teachers need to help students learn how to read in English starting at the primary school level. According to Bundit Chatwirot (2006: 1), reading is important in modern life, especially in English, which is used to communicate with people around the world to create a new body of knowledge. Moreover, Thai people frequently see English in various media in their daily lives. English-reading people are more likely to seek out knowledge and advance in a variety of fields.

Teaching will not be fully effective if the skills won't be trained to become proficient and truly understanding. One of the most effective tools for practicing language skills is skill exercise. According to Petty (1963: 269, quoted in Mathawee Kanthasorn, Nittaya Suwanasri and Sumitra Rojanit 202: 255) said about the importance of skill exercises and how they should support textbook instruction while learning new skills. It is a teaching tool that significantly reduces the workload for teachers. Because students' complete skill exercises suited to their ability, it helps in both individual differences and the promotion of language skill retention. Therefore, skill exercise is an important tool that will help the achievement of students higher. From the observations of the teaching and learning in the English course, Grade 6 students of Watthaichumpol Municipality School, Sukhothai Province, it was found that the students had problems with English reading skills. They can't read English and do not understand the meaning of reading. It is because most teachers in school teach reading by only reading to the student and never let the student explore the content or allow the students to ask questions before and after reading. Reflecting or summarizing the main idea after reading is a crucial part of learning and when that is missing from the process, it makes the reading skills of the students to be low. The researcher saw the importance of finding ways to solve the problem of students' reading skills. There are many ways to teach reading. However, the researcher chose the SQ4R method of teaching reading to improve the students' reading skills. SQ4R learning activities refer to teaching strategies that help develop reading comprehension, with a speed-limited reading technique. This will allow us to read texts systematically. It helps to build good and effective reading habits. There are 6 steps to follow: Survey, Question, Read, Record, Recite, Review and Reflect (Pauk 1984, cited in Rattanaphan Lertkhamfu, 2005: 5) which corresponds to Adisaya Prangthong (2016) have studied the development of the activity by using SQ4R to enhance English comprehension "teenagers' problem" for students in the 6 grade found that the achievement of English reading comprehension after learning activity by using SQ4R has a statistic significant at .05. It also corresponds to Naphat Thipthanamas (2013) have studied the development of English reading comprehension exercise with SQ4R technique for the seventh grade students found that the learning achievement of the students after using the English reading comprehension exercise with SQ4R technique for the seventh grade students was higher than before using at .05 level of statistical significant difference. and also corresponds to Nathpapas Tabaeen (2021) have studied Development of Reading Comprehension Practice Package Using SQ4R Reading Method for Grade Eight Students and found that the student's learning achievement through English reading comprehension practice

package by using SQ4R reading method from the posttest was higher than that of the pretest at a .05 level of statistical significance.

Based on this information, the researcher was aware of the problems in the English reading skills of the learners and the enhancement of learning achievement in English subjects. The researcher studied the SQ4R technique that encourages readers to think critically and helps readers understand thoroughly. which will make reading efficiency higher due to the students being in grade 6 so the researcher used the English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique. It was suitable for the student's age to develop English reading skills and continue teaching and learning activities.

Research Objective

1. To develop and determine the efficiency of English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students of Watthaichumpol Municipality School, Sukhothai Province.
2. To compare English reading comprehension achievement by testing before and after learning English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students.
3. To investigate the satisfaction of Grade 6 students of Watthaichumpol Municipality School towards learning by English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students.

Research Hypothesis

1. English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students have the 80/80 efficiency standard criterion.
2. Grade 6 students of Watthaichumpol Municipality School who studied English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique have learning achievement of post-test rather than pre-test.

Research Methodology

Participants

25 Grade 6 students studying in the second semester of the 2022 academic year at Watthaichumpol Municipality School, Sukhothai Province by Cluster Random Sampling

Research instruments

Research instruments in this study were;

1. The structure of the English reading skill exercise is divided into 3 books. According to the Cambridge Test Inspector website, this 16-page A1 level narrative from Scholastic's storybook, consisting of The Spider and the Beehive, Stone Soup and The Nightingale. The results of assessing and evaluating the adequacy of the exercise provided by all 3 experts revealed that it had the most appropriate level, with a mean value of 4.75 and a standard deviation (S.D.) of 0.14. Then, the revised exercises were then used to determine the efficacy with grade 6 non-sample students, who had demonstrated excellent, fair and unsatisfied achievement by dividing into 3 equal groups. First group, an individual tryout of 3 people, resulting in E1/E2 efficiency of 81.54/81.67. Second group, Small Group Tryout of 9 people, resulting in E1/E2 efficiency of 81.14/81.11. third group, Field Tryout of 30 people,

resulting in E1/E2 efficiency of 80.45/81.00. Then, an experiment with a sample group was carried out.

2. There are 12 learning management plans, by 12 hours of teaching with 6 steps of teaching using the SQ4R technique as follows: 1) Survey 2) Question 3) Read 4) Record 5) Recite 6) Reflect. The learning management plan was presented to 3 experts to assess the appropriateness of the language, the clarity of language, the purpose of learning, measurement and evaluation, and considering the appropriateness of the learning activities used to teach. The results showed that the learning management plan had a mean value of 4.73 and a standard deviation (S.D.) of 0.09, which was the most appropriate level.

3. The finding revealed that the pre and post learning achievement test had the Index of item objective con 20 items were chose 20 items were chosen based on the learning objectives and tested with 30 grade 6 students who were not part of the sample group, giving 1 point for correct answers and 0 point for incorrect answers, failure to respond, or answering more than one question. And based on the learning objectives and tested with 30 grade 6 students who were not part of the sample group, giving 1 point for correct answers and 0 point for incorrect answers, failure to respond, or answering more than one question gruenue (IOC) between 0.67 - 1.00, within the specified criterion with 30 items, then the test results were analyzed for difficulty and Discrimination for each item. It was found that the pre-test had a difficulty (p) between 0.20 - 0.53 and a discrimination (r) was between 0.20 - 0.53 and the posttest had the difficulty (p) between 0.50 - 0.80 and the discrimination power (r) between 0.20 - 0.60. The pre-learning test had a confidence value of 0.733 and the post-learning test had a Reliability of 0.82.

4. Study the satisfaction questionnaire 5-point Likert scale by studying documents and methods for constructing questionnaires. A 12-item satisfaction questionnaire was obtained and presented to the same group of three experts for consideration and validation. Then suggestions for improvement were taken. The results showed that the satisfaction questionnaire had an average $\bar{x}$ of 4.75 with a deviation. Standard deviation (S.D.) equal to 0.08 is the most appropriate level

Data analysis

The researcher has analyzed the data as follows.

1. The researcher has analyzed the efficiency of English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students.

2. The researcher has analyzed and compared English reading comprehension achievement by testing before and after learning English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students by t-test dependent.

3. The researcher has analyzed the satisfaction of Grade 6 students of Watthaichumpol Municipality School towards learning by English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students by using mean ($\bar{x}$) and standard deviation (S.D.).

Research Conceptual Framework

The development of English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students of Watthaichumpol Municipality School, Sukhothai Province. The researcher used to define the conceptual framework as follows.

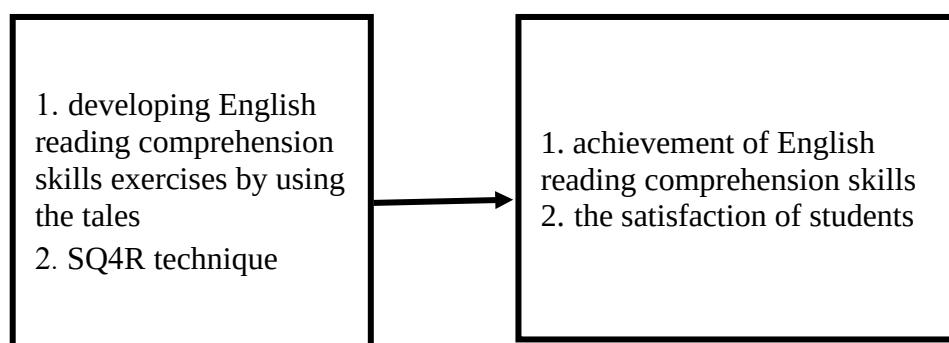

Figure 1 Conceptual Framework

Research Results

Step 1 Result of the efficiency of English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students.

Table 1 Result of the efficiency of English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students.

Percentage of average score during the use of skill exercises		Percentage of Post-test score
Exercise 1	83.56	82.20
Exercise 2	84.67	
Exercise 3	80.15	
percentage average 82.79		
E ₁ /E ₂ equal 82.79/82.20		

From Table 1 The English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students of Watthaichumpol Municipality School, Sukhothai Province that developed had Efficiency of Process (E₁) was 82.79 and Efficiency of Product (E₂) was 82.20 or E₁/E₂ were 82.79/82.20 therefore, the efficiency of the exercises was 82.79/82.20 through the criteria for the efficiency was 80 / 80, which accepts the first research hypothesis defined.

Step 2 Result of the achievement of Grade 6 students of Watthaichumpol Municipality School between before and after learning English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique according to Table 1 as follows:

Table 2 Result of comparing English reading comprehension achievement by testing before and after learning English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students.

Testing	N	Score	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{D}$	S.D. _D	t	1 tail Sig
Pre-test	25	20	8.76	3.57	7.68	4.51	8.52*	0.000
Post-test	25	20	16.44	3.56				

From Table 2 Compares English reading comprehension achievement by testing before and after learning English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students found that the mean of Pre-test was ($\bar{x} = 8.76$, S.D = 3.57) and Post-test was ($\bar{x} = 16.44$, S.D = 3.56). The test results showed that the post-test was higher than the pre-test at .05 level of significance, which accepts the second research hypothesis defined.

Step 3 Result of the investigation was the satisfaction of Grade 6 students of Watthaichumpol Municipality School towards learning by using English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique.

A study of the satisfaction of Grade 6 students of Watthaichumpol Municipality School towards learning by using English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique revealed that Grade 6 students had satisfaction at the highest level ($\bar{x} = 4.70$, S.D = 0.26)

Conclusion

The study of the development of English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students of Watthaichumpon Municipality School, Sukhothai Province, the results were shown below.

1. The English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students of Watthaichumpon Municipality School had the total mean's Efficiency of Process (E1) was 82.79 and Efficiency of Product (E2) was 82.20. Therefore, the efficiency (E1/E2) was 82.79/82.20, which was higher than the set efficiency criterion of 80/80.

2. The finding of the Comparison of Learning Achievement of grade 6/5 Students Before and After Learning by English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students revealed that overall the 25 students in grade 6/5 who studied with this English reading skill exercises had the post-achievement test higher than the pre-achievement test at .05 level of significance.

3. Grade 6 students of Watthaichumpol Municipality school satisfaction toward learning by using English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique were at the highest level ($\bar{x} = 4.70$, S.D = 0.26)

The overall finding as a diagram below

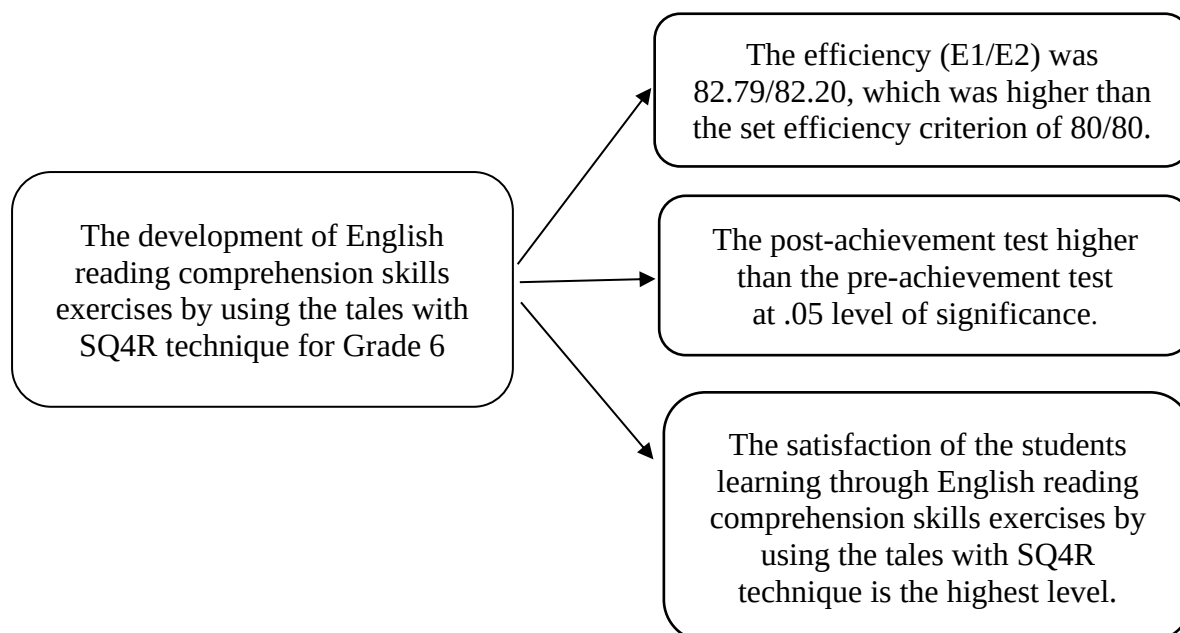

Figure 2 The overall finding

Discussion

1. English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students of Watthaichumphon Municipality School, Sukhothai Province had the efficiency at 82.79/82.20, which was higher than the set efficiency criterion of 80/80. It was demonstrated that the exercises created and developed by the researcher are effective and can be used as a medium for developing student learning with quality and efficiency. This could be because the researcher created the exercises using the SQ4R technique, and the exercises were created step by step. The researcher set the efficiency criterion for the exercise at 80/80 in this study. After evaluation exercises by experts, it revealed that the mean $\bar{x}$ was 4.75 and the standard deviation (S.D.) was 0.14, which was the most suitable level. The exercises were then tested on non-sample students to determine their accuracy, suitability, and time for activities. It found that the English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students were found to have appropriate content. And the defective parts have been improved to the point where the efficiency exceeds the specified criterion of 80/80 and can be used in teaching and learning with grade 6 students. which from the use of English reading comprehension skills exercises contains a total of 6 exercises, which the exercise that students could do the most was Exercise 1, and the exercise that students did relatively less than other exercises was Exercise 4 and 6, which were exercises in which students had to write a summary of the story and reflect on their thoughts from reading each story. But the overall result is that most students can complete the skill exercises and pass the required criteria. Moreover, This test's results are consistent with Nattaphat Tub-An. (2021) The results revealed that the English reading comprehension exercise by using the SQ4R teaching has an efficiency of 80/80, with the E1 value having an efficiency value of 80.247 and

the E2 value having an efficiency value of 81.250, both of which are greater than the specified criterion. Also in accordance with the findings of Naphat Thipthanamas (2013), The results revealed that English Reading Comprehension Exercise with SQ4R Technique for the seventh Grade Students has an efficiency of 88.68/98.08 which are greater than the specified criterion.

2. The Comparison of Learning Achievement of Grade 6/5 Students Before and After Learning English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students discovered that the students' knowledge and understanding of English reading differed at the statistical significance level of .05, which was consistent with the research hypothesis. From the results of the study, it was shown that teaching English reading with English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for grade 6 students had higher learning achievement. This may be the result of using exercises with tales and teaching procedures that allow learners to explore, find answers based on what they read according to the steps of the SQ4R technique. It can be seen that teaching with the SQ4R technique will help learners achieve higher levels of English reading comprehension after learning than before. Correspondingly, Adisaya Prangthong (2017) investigated the development of English reading comprehension activity was studied using the SQ4R technique on adolescent problems for students in grade 6. It appeared that after studying English reading comprehension ability of grade 6 students was higher than before studying at .05 statistically significant. Also in accordance with the findings of Naphat Thipthanamas (2013), investigated the development of English reading comprehension exercise with SQ4R technique for the seventh grade Students. It appeared that the learning achievement of the students after using the English reading comprehension exercises with SQ4R technique for the seventh Grade Students was higher than before using at .05 level; of statistical significant difference.

3. The level of satisfaction of the students towards learning English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique of grade 6 students is at the highest level with an average of 4.70. It revealed that 25 grade 6 students were satisfied with these exercises. Correspondingly, Adisaya Prangthong (2017) investigated the development of English reading comprehension activity and studied using the SQ4R technique on adolescent problems for students in grade 6. It demonstrated the students' satisfaction was at a high level. Also in accordance with the findings of Patcharanun narasirikunchai (2018) that students are satisfied in the finding of a study of SQ4R learning management effect on English reading comprehension ability of grade.

Recommendations

1. Recommendations for Teaching

1.1 Applying the English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4 R technique for Grade 6 students of Watthaichumphon Municipality School, Sukhothai Province to teaching. The teachers should study the teacher manual and explore the materials, learning resources, materials, and equipment that have all activities according to or not. If not, the teachers must prepare or provide all preparations before teaching every time.

1.2 While teaching, the teachers should supervise, help, give advice, and guide students when they have problems. Teachers should create an atmosphere for students to learn freely and positive reinforcement for students to be interested in learning and have a positive attitude towards truly learning.

2. Recommendations for Future Research

2.1 As a result of English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students of Watthaichumphon Municipality School, Sukhothai Province, grade 6 students had higher reading skills. Therefore, teachers in Foreign Languages Department (English) should apply these exercises to students at other levels. To improve students' English reading skills.

2.2 Researchers should create English reading comprehension skills exercises by using the tales with SQ4R technique for Grade 6 students of Watthaichumphon Municipality School, Sukhothai Province. by selecting stories that are of interest to students and contain age-appropriate content, uncomplicated content, and fun to improve English reading skills.

References

- กรมวิชาการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2549). แนวทางการจัดกิจกรรมส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน.
- ณภัทร ทิพนามาศ. (2556). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้วิธีสอนแบบ SQ4R สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์). ระบบคลังข้อมูลผลงานวิชาการ BRU. <http://dspace.bru.ac.th/xmlui/handle/123456789/1754>
- นัฐปภัสร พับแอน.(2564). การพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้วิธีสอนแบบ SQ4R สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วารสาร มจร วิชาการล้ำน. 10 (1), 88-94.
- บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์. (2549). การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: พัฒนาศึกษา.
- พัชรนันท์ นราศิริกุลพิชัย.(2561).การศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ต่อความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จังหวัดนครราชสีมา.วารสารสังคมศาสตร์วิจัย. 9 (2), 137-152.
- รัตนกันท์ เลิศคำฟู. (2547). การใช้วิธีการสอนแบบเอสคิวโฟร์อาร์ ในการสอนอ่านจับใจความสำคัญ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ม.ป.ท.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2562). การสำรวจการอ่านของประชากร พ.ศ.2561. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 22 สิงหาคม 2565. แหล่งที่มา <https://www.nso.go.th/sites/2014/Pages/News/2562/N30-05-62-1.aspx>.
- อดิทยา ปรางทอง. (2560). การพัฒนากิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้เทคนิค SQ4R เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับวัยรุ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. การค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร. ฐานข้อมูลงานวิจัย(ThaiLis).
- Petty, Green. (1963). *Language Workbooks and Practices Materials*. Development Language Skills in the Elementary Schools. New York: Alum and bacon.
- Walter Pauk. (1984). *TheNew SQ4R*. *Journal Reading World*. 23 (3).

ปัจจัยคุณภาพชีวิตในการทำงานและความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อ
องค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต

**The Quality of work life and Employee Happiness are Essential Factors
that Impact Organizational Commitment Within Private Banks
in the Ploenchit Area**

เพ็ญพิชา สีบุญเรือง,
ทองฟู ศิริวงศ์ และ สมพล ทองหว่า
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
**Penpicha Sibunruang,
Tongfu Siriwongse and Sompon Thungwha**
Ramkhamhaeng University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: 6414104011@rumail.ru.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณภาพชีวิตในการทำงานของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต เพื่อศึกษาความสุขในการทำงานของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต เพื่อศึกษาความผูกพันต่อองค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต เพื่อศึกษาความผูกพันต่อองค์การ
จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต เพื่อศึกษาคุณภาพชีวิตในการ
ทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต และเพื่อศึกษา
ความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต เป็น
การศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 267 คน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ Independent Samples t-test, One-way ANOVA, และ
Multiple regression analysis

ผลการวิจัยพบว่า ระดับคุณภาพชีวิตในการทำงาน,ระดับความสุขในการทำงานและระดับความ
ผูกพันต่อองค์การ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ความผูกพันต่อองค์การ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยอายุ ($F = 2.622$) อายุงาน (ระยะเวลาในการปฏิบัติงานกับธนาคาร) ($F = 2.156$) รายได้ต่อเดือน ($F = 1.214$) กลุ่ม
งานปฏิบัติ ($F = .706$) สถานภาพ ($F = .572$) ระดับการศึกษา ($F = .074$) และเพศ ($T = .264$) มีตัวแปร
คุณภาพชีวิตในการทำงานด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัว ครอบครัวและการทำงาน และด้านลักษณะงาน
มีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคมโดยตรง ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่ง

หนึ่ง เขตเพลินจิต และตัวแปรความสุขในการทำงานด้านการติดต่อสัมพันธ์ ด้านความสำเร็จในงาน และด้านการเป็นที่ยอมรับ ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต

คำสำคัญ: คุณภาพชีวิตในการทำงาน; ความสุขในการทำงาน; ความผูกพันต่อองค์กร

Abstracts

The objective of this research was to examine the quality of work life, happiness, and organizational commitment among employees of a private bank in the Ploenchit District. Specifically, the study sought to categorize the organizational commitment of bank employees based on personal factors, and to investigate how quality of work life and happiness affect organizational commitment. A total of 267 employees participated in the study, which utilized frequency, percentage, and standard deviation as statistical measures. Independent Samples t-tests, One-way ANOVA, and Multiple regression analyses were used to test the hypotheses

The results of the study indicated that the overall quality of work life, happiness, and organizational commitment were high among the bank employees. The organizational commitment of the employees varied based on personal factors such as age ($F = 2.622$), years of work ($F = 2.156$), monthly income ($F = 1.214$), working group ($F = .706$), status ($F = .572$), educational level ($F = .074$), and gender ($T = .264$). The study also found that personal factors such as work-life balance, family-work relations, and the nature of work were directly related to society, and had a significant impact on the organizational commitment of bank employees. Additionally, factors such as job success and acceptance also had a significant impact on organizational commitment.

Keywords: Quality of work life; Employee Happiness; Organizational Commitment

บทนำ

ในสังคมยุคปัจจุบัน องค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนต่างให้ความสำคัญกับเรื่องคุณภาพชีวิตในการทำงานและความสุขในการทำงาน องค์กรจึงต้องดูแลเอาใส่ใจ เพราะคนที่มีความสุขในการทำงาน ก็จะทำให้เกิดความผูกพันต่อองค์กร ดังนั้น ถึงแม้ว่าองค์กรจะเกิดสถานการณ์ใดๆ หรือภายใต้สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน และประกอบกับวิกฤติจากสถานการณ์โรคระบาดโควิด19 เป็นจุดที่สร้างความแตกต่างให้กับธุรกิจ เกิดเป็นปรากฏการณ์การลาออกกระลอกใหญ่ของมนุษย์เงินเดือน (Great Resignation) ซึ่งหมายถึงช่วงเวลาที่คุณเริ่มตระหนักและตั้งคำถามถึงแนวทางการทำงานของตนเอง หลายคนพยายามเริ่มต้นธุรกิจของตนเอง หรือบางคนก็พยายามหาโอกาสใหม่ ๆ ที่ยืดหยุ่นและสามารถบริหารจัดการให้เหมาะสมกับตนเอง ธนาคารเอกชนต่างๆ ต้องมีการปรับตัวจากสถานการณ์โควิด-19 ที่เป็นตัวเร่งทำให้คนปรับเข้าหาการใช้ดิจิทัลมากขึ้น ลูกค้านำธุรกรรมทางออนไลน์มากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งทำให้บริษัทมีการลดจำนวนสาขาจากเดิม ดังนั้น เพื่อให้ธนาคารเอกชนจะสามารถแข่งขันกับธนาคารอื่นได้ พนักงานทุกคนต้องทุ่มเททั้งแรงกาย ทำให้พนักงานมีปริมาณงานและความรับผิดชอบที่มากขึ้นจากการปรับลดพนักงานของสาขา

และส่งผลให้พนักงานไม่มีความสุขในการทำงาน ไม่พอใจกับการทำงาน ผลตอบแทนที่ไม่คุ้มค่า ที่สำคัญพนักงานจะรู้สึกถึงความไม่มั่นคงในหน้าที่การทำงาน ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยสนใจศึกษาปัจจัยคุณภาพชีวิตในการทำงานและมีความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต จะทำให้ทราบถึงความสำคัญของคุณภาพชีวิตในการทำงานและมีความสุขในการทำงานที่ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรได้เด่นชัดขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาคุณภาพชีวิตในการทำงานของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต
2. เพื่อศึกษาความสุขในการทำงานของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต
3. เพื่อศึกษาความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต
4. เพื่อศึกษาความผูกพันต่อองค์กร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต
5. เพื่อศึกษาคุณภาพชีวิตในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต
6. เพื่อศึกษาความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ซึ่งมีจำนวน 802 คน (ข้อมูลจากฝ่ายบุคคลของธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2564)

กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 267 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม

ชนิดและลักษณะของเครื่องมือ การศึกษาครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลมี 5 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบไปด้วย เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ (ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน) ระดับการศึกษา กลุ่มงานปฏิบัติ รายได้ต่อเดือน

ตอนที่ 2 คุณภาพชีวิตในการทำงาน เป็นแบบสอบถามมาตรวัดประเมินค่า (Rating scale) โดยคำถามเกี่ยวข้องกับประเด็นคุณภาพชีวิตในการทำงานในด้านค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ จำนวน 3

ข้อ ด้านสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพ จำนวน 3 ข้อ ด้านการเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานได้พัฒนาความรู้ความสามารถจำนวน 3 ข้อ ด้านลักษณะงานที่มีส่วนส่งเสริมความเจริญและความมั่นคงให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน จำนวน 3 ข้อ ด้านการบูรณาการทางสังคม จำนวน 3 ข้อ ด้านการที่พนักงานในสภาพการทำงานที่ปราศจากความวิตกกังวลและได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมกัน จำนวน 3 ข้อ ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัว ครอบครัวและการทำงานจำนวน 3 ข้อ ด้านลักษณะงานที่ส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคมโดยตรงจำนวน 3 ข้อ โดยอ้างถึง ทฤษฎีคุณภาพชีวิตในการทำงาน ของ Richard E. Walton ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคสร้างตามมาตรวัดของลิเคิร์ท (Likert Scale) โดยมีเกณฑ์ การให้คะแนนออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

5 คะแนน คือมีคุณภาพชีวิตในการทำงานอยู่ในระดับมากที่สุด

4 คะแนน คือมีคุณภาพชีวิตในการทำงานอยู่ในระดับมาก

3 คะแนน คือมีคุณภาพชีวิตในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง

2 คะแนน คือมีคุณภาพชีวิตในการทำงานอยู่ในระดับน้อย

1 คะแนน คือมีคุณภาพชีวิตในการทำงานอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ความสุขในการทำงาน เป็นแบบสอบถามมาตรวัดประเมินค่า (Rating scale) โดยคำถามเกี่ยวข้องกับประเด็นความสุขในการทำงานในด้านการติดต่อสัมพันธ์ จำนวน 4 ข้อ ด้านความรักในงาน จำนวน 4 ข้อ ด้านความสำเร็จในงาน จำนวน 4 ข้อ ด้านการเป็นที่ยอมรับ จำนวน 4 ข้อ โดยอ้างถึง ทฤษฎีความสุขในการทำงาน ของ Manion ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคสร้างตามมาตรวัดของลิเคิร์ท (Likert Scale) โดยมีเกณฑ์ การให้คะแนนออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

5 คะแนน คือมีความสุขในการทำงานอยู่ในระดับมากที่สุด

4 คะแนน คือมีความสุขในการทำงานอยู่ในระดับมาก

3 คะแนน คือมีความสุขในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง

2 คะแนน คือมีความสุขในการทำงานอยู่ในระดับน้อย

1 คะแนน คือมีความสุขในการทำงานอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 4 ความผูกพันต่อองค์กร เป็นแบบสอบถามมาตรวัดประเมินค่า (Rating scale) โดยคำถามเกี่ยวข้องกับประเด็นความผูกพันต่อองค์กรในความผูกพันด้านจิตใจ จำนวน 4 ข้อ ความผูกพันด้านการคงอยู่จำนวน 4 ข้อ ความผูกพันด้านบรรทัดฐาน จำนวน 4 ข้อ โดยอ้างถึง ทฤษฎีความผูกพันต่อองค์กร ของ Mayer and Allen ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคสร้างตามมาตรวัดของลิเคิร์ท (Likert Scale) โดยมีเกณฑ์ การให้คะแนนออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

- 5 คะแนน คือมีความผูกพันต่อองค์การอยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 คะแนน คือมีความผูกพันต่อองค์การอยู่ในระดับมาก
- 3 คะแนน คือมีความผูกพันต่อองค์การอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 คะแนน คือมีความผูกพันต่อองค์การอยู่ในระดับน้อย
- 1 คะแนน คือมีความผูกพันต่อองค์การอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 5 ข้อเสนอแนะเพื่อคุณภาพชีวิตในการทำงานและความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต เป็นแบบสอบถามแบบเปิดเพื่อให้ผู้วิจัยเสนอแนะแนวทางคุณภาพชีวิตในการทำงานและความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ส่งแบบสอบถามการวิจัยไปยังธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถาม
2. เก็บรวบรวมข้อมูล แบบสอบถามที่ได้มาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อนำไปจัดกระทำข้อมูลต่อไป
3. วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลเพื่อแปลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบสอบถาม ประกอบไปด้วย เพศ อายุ สถานภาพ อายุงาน(ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน) ระดับการศึกษา กลุ่มงานปฏิบัติ รายได้ต่อเดือน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา

ตอนที่ 2 คุณภาพชีวิตในการทำงาน เป็นแบบสอบถามประเมินค่า (Rating scale) โดยคำถามเกี่ยวข้องกับประเด็นคุณภาพชีวิตในการทำงานในด้านค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ ด้านสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพ ด้านการเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานได้พัฒนาความรู้ความสามารถ ด้านลักษณะงานที่มีส่วนส่งเสริมความเจริญและความมั่นคงให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน ด้านการบูรณาการทางสังคม ด้านการที่พนักงานในสภาพการทำงานที่ปราศจากความวิตกกังวลและได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมกัน ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัว ครอบครัวและการทำงาน ด้านลักษณะงานที่ส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคมโดยตรง โดยอ้างอิง ทฤษฎีคุณภาพชีวิตในการทำงาน ของ Richard E. Walton โดยเกณฑ์การให้คะแนนมีดังนี้

- 5 คือ มีคุณภาพชีวิตในการทำงานมากที่สุด
- 4 คือ มีคุณภาพชีวิตในการทำงานมาก
- 3 คือ มีคุณภาพชีวิตในการทำงานปานกลาง
- 2 คือ มีคุณภาพชีวิตในการทำงานน้อย
- 1 คือ มีคุณภาพชีวิตในการทำงานน้อยที่สุด

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำค่าเฉลี่ยที่ได้มาประเมินค่า เกณฑ์การแปลความหมาย เพื่อจัดระดับคะแนนเฉลี่ย ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์ตามแนวคิดของ เบสท์ (John W. Best, 1997: 190) มีรายละเอียดดังนี้

การแปลความหมายตามทฤษฎีของ Bloom (Bloom, 1968) $\frac{5-1}{5} = 0.80$ คะแนน โดยกำหนดช่วงชั้นดังนี้

4.21 – 5.00	คุณภาพชีวิตในการทำงานอยู่ในระดับมากที่สุด
3.41 – 4.20	มีคุณภาพชีวิตในการทำงานอยู่ในระดับมาก
2.61 – 3.40	มีคุณภาพชีวิตในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง
1.81 – 2.60	มีคุณภาพชีวิตในการทำงานอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.80	มีคุณภาพชีวิตในการทำงานอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ความสุขในการทำงาน เป็นแบบสอบถามประเมินค่า (Rating scale) โดยคำถามเกี่ยวข้องกับประเด็นความสุขในการทำงานในด้านการติดต่อสัมพันธ์ ด้านความรักในงาน ด้านความสำเร็จในงาน ด้านการเป็นที่ยอมรับ โดยอ้างอิง ทฤษฎีความสุขในการทำงาน ของ Manion โดยเกณฑ์การให้คะแนนมีดังนี้

- 5 คือ มีความสุขในการทำงานมากที่สุด
- 4 คือ มีความสุขในการทำงานมาก
- 3 คือ มีความสุขในการทำงานปานกลาง
- 2 คือ มีความสุขในการทำงานน้อย
- 1 คือ มีความสุขในการทำงานน้อยที่สุด

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำค่าเฉลี่ยที่ได้มาประเมินค่า เกณฑ์การแปลความหมาย เพื่อจัดระดับคะแนนเฉลี่ย ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์ตามแนวคิดของ เบสท์ (John W. Best, 1997: 190) มีรายละเอียดดังนี้

การแปลความหมายตามทฤษฎีของ Bloom (Bloom, 1968) $\frac{5-1}{5} = 0.80$ คะแนน โดยกำหนดช่วงชั้นดังนี้

4.21 – 5.00	มีความสุขในการทำงานอยู่ในระดับมากที่สุด
3.41 – 4.20	มีความสุขในการทำงานอยู่ในระดับมาก
2.61 – 3.40	มีความสุขในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง
1.81 – 2.60	มีความสุขในการทำงานอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.80	มีความสุขในการทำงานอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 4 ความผูกพันต่อองค์กร เป็นแบบสอบถามประเมินค่า (Rating scale) โดยคำถามเกี่ยวข้องกับประเด็นความผูกพันต่อองค์กรในความผูกพันด้านจิตใจ ความผูกพันด้านการคงอยู่ ความผูกพันด้านบรรทัดฐาน โดยอ้างอิง ทฤษฎีความผูกพันต่อองค์กร ของ Mayer and Allen โดยเกณฑ์การให้คะแนนมีดังนี้

- 5 คือ มีความผูกพันต่อองค์กรมากที่สุด
- 4 คือ มีความผูกพันต่อองค์กรมาก
- 3 คือ มีความผูกพันต่อองค์กรปานกลาง
- 2 คือ มีความผูกพันต่อองค์กรน้อย
- 1 คือ มีความผูกพันต่อองค์กรน้อยที่สุด

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำค่าเฉลี่ยที่ได้มาประเมินค่า เกณฑ์การแปลความหมาย เพื่อจัดระดับคะแนนเฉลี่ย ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์ตามแนวคิดของ เบสท์ (John W. Best, 1997: 190) มีรายละเอียดดังนี้

การแปลความหมายตามทฤษฎีของ Bloom (Bloom, 1968) $\frac{5-1}{5} = 0.80$ คะแนน โดยกำหนดช่วงขั้นดังนี้

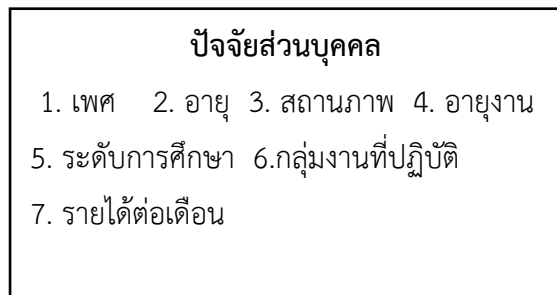
4.21 – 5.00	มีความผูกพันต่อองค์กรในระดับมากที่สุด
3.41 – 4.20	มีความผูกพันต่อองค์กรอยู่ในระดับมาก
2.61 – 3.40	มีความผูกพันต่อองค์กรอยู่ในระดับปานกลาง
1.81 – 2.60	มีความผูกพันต่อองค์กรอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.80	มีความผูกพันต่อองค์กรอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ความผูกพันต่อองค์กร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) กรณีกลุ่มตัวแปร 2 กลุ่ม ใช้สถิติทดสอบการทดสอบที (Independent Sample T-Test) และกลุ่มตัวแปรมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไปใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

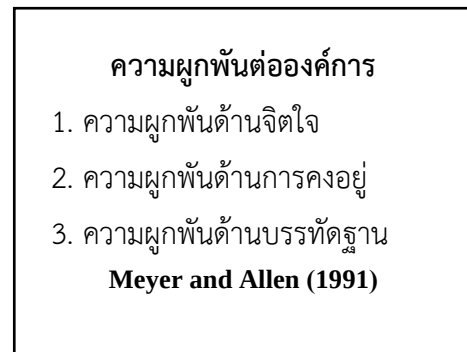
คุณภาพชีวิตในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิตและความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) ปัจจัยคุณภาพชีวิตในการทำงานและความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรต้น (Independent Variables)

ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

วิจัยเรื่อง ปัจจัยคุณภาพชีวิตในการทำงานและความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัย ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการวิเคราะห์ พบว่า พนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ส่วนใหญ่เป็น เพศหญิง จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 53.2 รองลงมาเป็น เพศชาย จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 46.8 ช่วงอายุ ส่วนใหญ่อยู่ที่ 31-40 ปี จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 รองลงมาคือ 41-50 ปี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 27 รองลงมาคือ 51-60 ปี จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 รองลงมาคือ 20-30 ปี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 16.9 สถานภาพส่วนใหญ่เป็น โสด จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 61.8 รองลงมาคือ สมรส จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 32.6 รองลงมาคือ หย่าร้าง/หม้าย จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 5.6 อายุงาน (ระยะเวลาในการปฏิบัติงานกับธนาคาร) ส่วนใหญ่อยู่ที่ 6-10 ปี จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5 รองลงมาอายุงาน 11ปีขึ้นไป จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 33 มีอายุงาน 1-5 ปี จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 28.8 มีอายุงาน ต่ำกว่า 1 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 3.7 มีระดับการศึกษาอยู่ที่ สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 51.3 รองลงมาคือ ปริญญาตรี จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 47.6 รองลงมาคือ ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 มีกลุ่มงานปฏิบัติ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มงาน ลูกค้าธุรกิจ SME จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 13.1 รองลงมาคือกลุ่มงานพิจารณาอนุมัติสินเชื่อ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 11.6 รองลงมาคือกลุ่มงานธุรกรรมการเงิน จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 11.2 รองลงมาคือกลุ่มธุรกิจลูกค้ารายย่อยและรายบุคคล จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 10.1 รองลงมาคือกลุ่มสนับสนุนธุรกิจด้าน

เทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ9.7 รองลงมากลุ่มงานกฎหมาย จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ9 รองลงมากลุ่มงานบริหารความเสี่ยง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ7.5 รองลงมา กลุ่มงานกำกับดูแลธุรกิจ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ7.5 รองลงมากลุ่มงานกลยุทธ์และวางแผนธุรกิจองค์กร จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ7.1 รองลงมากลุ่มงานทรัพยากรบุคคล จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ6.7 รองลงมากลุ่มลูกค้าธุรกิจขนาดใหญ่และวานิชธนกิจ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ5.6 รองลงมากลุ่มงานอื่น ๆ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ0.7 มีรายได้ต่อเดือนอยู่ที่ มากกว่า 30,000 บาท จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ60.7 รองลงมา 20,001-30,000 บาท จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ25.5 รองลงมา 15,0001-20,000 บาท จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ12 รองลงมาต่ำกว่า 15,000 บาท จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ1.9

2. ระดับคุณภาพชีวิตในการทำงาน

ตารางที่ 2 แสดงคะแนนเฉลี่ยระดับคุณภาพชีวิตในการทำงาน

ระดับคุณภาพชีวิตในการทำงาน		$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1	ด้านค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ	3.78	0.49	มาก
2	ด้านสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพ	3.92	0.48	มาก
3	ด้านการเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานได้พัฒนาความรู้ความสามารถ	3.99	0.52	มาก
4	ด้านลักษณะงานที่มีส่วนส่งเสริมความเจริญและความมั่นคงให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน	3.86	0.50	มาก
5	ด้านการบูรณาการทางสังคม	3.92	0.50	มาก
6	ด้านการที่พนักงานในสภาพการทำงานที่ปราศจากความวิตกกังวลและได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมกัน	3.86	0.49	มาก
7	ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัว ครอบครัว และการทำงาน	3.90	0.47	มาก
8	ด้านลักษณะงานที่ส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคมโดยตรง	3.94	0.45	มาก
รวม		3.90	0.28	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับคุณภาพชีวิตในการทำงานโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.28 เมื่อแยกเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ดังนี้ ด้านค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ มีคะแนนเฉลี่ย 3.78 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.49 ด้านสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพ มีคะแนนเฉลี่ย 3.92 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.48 ด้านการเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานได้พัฒนาความรู้ความสามารถ มีคะแนนเฉลี่ย 3.99 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.52 ด้านลักษณะงานที่มีส่วนส่งเสริมความเจริญและความมั่นคงให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน มีคะแนนเฉลี่ย 3.86 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.50 ด้านการบูรณาการทางสังคม มีคะแนนเฉลี่ย 3.92 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.50 ด้านการที่พนักงานในสภาพการทำงานที่ปราศจากความวิตกกังวลและได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมกัน มีคะแนนเฉลี่ย 3.86 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.49 ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัว ครอบครัวและการทำงาน มีคะแนนเฉลี่ย 3.90 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.47 ด้านลักษณะงานที่ส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคมโดยตรง มีคะแนนเฉลี่ย 3.94 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.45

3. ระดับความสุขในการทำงาน

ตารางที่ 3 แสดงคะแนนเฉลี่ยระดับความสุขในการทำงาน

ระดับความสุขในการทำงาน		$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1	ด้านการติดต่อสัมพันธ์	3.97	0.44	มาก
2	ด้านความรักในงาน	3.93	0.44	มาก
3	ด้านความสำเร็จในงาน	3.88	0.46	มาก
4	ด้านการเป็นที่ยอมรับ	3.88	0.47	มาก
รวม		3.91	0.35	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับความสุขในการทำงาน โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.35 เมื่อแยกเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ดังนี้ ด้านการติดต่อสัมพันธ์ มีคะแนนเฉลี่ย 3.97 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.44 ด้านความรักในงาน มีคะแนนเฉลี่ย 3.93 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.44 ด้านความสำเร็จในงาน มีคะแนนเฉลี่ย 3.88 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.46 ด้านการเป็นที่ยอมรับ มีคะแนนเฉลี่ย 3.88 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.47

4. ระดับความผูกพันต่อองค์กร

ตารางที่ 4 แสดงคะแนนเฉลี่ยระดับความผูกพันต่อองค์กร

ระดับความผูกพันต่อองค์กร		$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1	ความผูกพันด้านจิตใจ	3.82	0.42	มาก
2	ความผูกพันด้านการคงอยู่	3.88	0.41	มาก
3	ความผูกพันด้านบรรทัดฐาน	3.85	0.46	มาก
รวม		3.85	0.33	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า คะแนนเฉลี่ยระดับความผูกพันต่อองค์กร โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.85 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.33 เมื่อแยกเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ดังนี้ ความผูกพันด้านจิตใจ มีคะแนนเฉลี่ย 3.82 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.42 ความผูกพันด้านการคงอยู่ มีคะแนนเฉลี่ย 3.88 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.41 ความผูกพันด้านบรรทัดฐาน มีคะแนนเฉลี่ย 3.85 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.46

5. ผลการทดสอบสมมติฐานความผูกพันต่อองค์กร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต

ตารางที่ 5 สรุปผลการทดสอบความผูกพันต่อองค์กร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต

ปัจจัยส่วนบุคคล	ความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง	
เพศ	T = .264	Sig = .792
อายุ	F = 2.622	Sig = .051*
สถานภาพ	F = .572	Sig = .565
อายุงาน (ระยะเวลาในการปฏิบัติงานกับธนาคาร)	F = 2.156	Sig = .094
ระดับการศึกษา	F = .074	Sig = .929
กลุ่มงานปฏิบัติ	F = .706	Sig = .732
รายได้ต่อเดือน	F = 1.214	Sig = .305

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 5 พบว่า ความผูกพันต่อองค์กร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานธนาคารเอกชน แห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยอายุ ($F = 2.622$) อายุงาน (ระยะเวลาในการ ปฏิบัติงานกับธนาคาร) ($F = 2.156$) รายได้ต่อเดือน ($F = 1.214$) กลุ่มงานปฏิบัติ ($F = .706$) สถานภาพ ($F = .572$) ระดับการศึกษา ($F = .074$) และเพศ ($T = .264$) ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงาน ธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธีการของ LSD

6. ผลการทดสอบสมมติฐานคุณภาพชีวิตในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของ พนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต

ตารางที่ 6 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ (B) และคะแนนมาตรฐาน (Beta) สำหรับ สมการถดถอยพหุคูณ ที่ใช้พยากรณ์ความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต

ความผูกพันต่อ องค์กรของพนักงาน ธนาคารเอกชนแห่ง หนึ่ง เขตเพลินจิต	Unstandardized Coefficients		Standardize Coefficients	t	Sig
	B	S.E.	Beta		
Constant	1.406	.249		5.642	.000
X_1	.041	.040	.061	1.045	.297
X_2	.077	.041	.111	1.887	.060
X_3	.062	.038	.096	1.622	.106
X_4	-.025	.040	-.037	-.625	.532
X_5	.052	.040	.078	1.301	.194
X_6	.007	.042	.010	.162	.871
X_7	.159	.041	.226	3.933	.000*
X_8	.251	.041	.338	6.077	.000*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

หมายเหตุ :

X_1 = ด้านค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ

X_2 = ด้านสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพ

X_3 = ด้านการเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานได้พัฒนาความรู้ความสามารถ

X_4 = ด้านลักษณะงานที่มีส่วนส่งเสริมความเจริญและความมั่นคงให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน

X_5 = ด้านการบูรณาการทางสังคม

X_6 = ด้านการที่พนักงานทำงานในสภาพการทำงานที่ปราศจากความวิตกกังวลและได้รับโอกาส อย่างเท่าเทียมกัน

X_7 = ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัว ครอบครัวและการทำงาน

X_8 = ด้านลักษณะงานมีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคมโดยตรง

$R = .548, R^2 = .301, Adjusted R Square = .279, Std. Error of the Estimate = .28572, F = 13.807, Sig = .000$

จากตารางที่ 6 พบว่า ผลการวิเคราะห์คุณภาพชีวิตในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ตัวแปรด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัว ครอบครัวและการทำงาน และด้านลักษณะงานมีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคมโดยตรง ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต และสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ได้ร้อยละ 30.1 กล่าวได้ว่าความเป็นได้ของการตั้งสมมติฐานว่าคุณภาพชีวิตในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ทั้ง 8 ด้าน

สามารถเขียนสมการถดถอยได้ ดังนี้

$$\hat{y} = 1.406 + .159X_7 + .251X_8$$

สมการทำนายในรูปแบบของคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{y} = .226X_7 + .338X_8$$

6. ผลการทดสอบสมมติฐานความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต

ตารางที่ 7 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณในรูปแบบคะแนนดิบ (B) และคะแนนมาตรฐาน (Beta) สำหรับสมการถดถอยพหุคูณ ที่ใช้พยากรณ์ความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต

ความผูกพันต่อองค์กรของพนักงาน ธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต	Unstandardized Coefficients		Standardize Coefficients	t	Sig
	B	S.E.	Beta		
Constant	1.516	.173		8.742	.000*
ด้านการติดต่อสัมพันธ์ (X_1)	.174	.042	.231	4.122	.000*
ด้านความรักในงาน (X_2)	.064	.047	.085	1.377	.170
ด้านความสำเร็จในงาน (X_3)	.097	.045	.133	2.137	.034*
ด้านการเป็นที่ยอมรับ (X_4)	.263	.042	.368	6.243	.000*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

$R = .658, R^2 = .433, Adjusted R Square = .424, Std. Error of the Estimate = .25486, F = 49.999, Sig = .000$

จากตารางที่ 7 พบว่า ผลการวิเคราะห์ความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ตัวแปรด้านการติดต่อสัมพันธ์ ด้านความสำเร็จในงาน และด้านการเป็นที่ยอมรับ ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต และสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ได้ร้อยละ 43.3 กล่าวได้ว่าความเป็นได้ของการตั้งสมมติฐานว่าความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ทั้ง 4 ด้าน สามารถเขียนสมการถดถอยได้ ดังนี้

$$\hat{y} = 1.516 + .174X_1 + .097X_3 + .263X_4$$

สมการทำนายในรูปแบบของคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{y} = .231X_1 + .133X_3 + .368X_4$$

อภิปรายผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

พนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต สอดคล้องกับค่าระดับ T-test, F-test, วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) กับการศึกษาของปิยภิญญ์ โชติวณิช (2560 : 39-48) ศึกษาเรื่องรูปแบบคุณภาพชีวิตในการทำงานและความผูกพันต่อองค์กรที่ส่งผลต่อความสุขในการทำงานของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี แสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง

2. การทดสอบสมมติฐานความผูกพันต่อองค์กร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ความผูกพันต่อองค์กร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยอายุ (F = 2.622) อายุงาน (ระยะเวลาในการปฏิบัติงานกับธนาคาร) (F = 2.156) รายได้ต่อเดือน (F = 1.214) กลุ่มงานปฏิบัติ (F = .706) สถานภาพ (F = .572) ระดับการศึกษา (F = .074) และเพศ (T = .264) ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต สอดคล้องกับการศึกษาของ ดวงสมร มะโนวรรณ (2561 : 178-189) ศึกษาเรื่อง คุณภาพชีวิตการทำงานกับความผูกพันต่อองค์กรของพยาบาลที่สังกัดโรงพยาบาลในกรุงเทพมหานคร และได้รับรองสถานพยาบาลของ JCI ซึ่งพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งส่งผลต่อคุณภาพชีวิตในการทำงานและความผูกพันต่อองค์กร

3. การทดสอบสมมติฐานคุณภาพชีวิตในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต

คุณภาพชีวิตในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต โดยรวมพบว่า คุณภาพชีวิตในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ($T=5.642$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ส่วนด้านลักษณะงานมีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคมโดยตรง ($T=6.077$) ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัว ครอบครัวและการทำงาน ($T=3.933$) ด้านสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพ ($T=1.887$) ด้านการเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานได้พัฒนาความรู้ความสามารถ ($T=1.622$) ด้านการบูรณาการทางสังคม ($T=1.301$) ด้านค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ ($T=1.045$) และด้านการที่พนักงานทำงานในสภาพการทำงานที่ปราศจากความวิตกกังวลและได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมกัน ($T=.162$) ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ส่วนด้านลักษณะงานที่มีส่วนส่งเสริมความเจริญและความมั่นคงให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน ($T=-.625$) ไม่ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การ สอดคล้องกับการศึกษาของ กุลธิดา ไทยสุริโย (2563 : 58) ศึกษาเรื่อง คุณภาพชีวิตในการทำงาน ความสุขในการทำงาน และความผูกพันต่อองค์การของข้าราชการสำนักงานปลัดกระทรวงคมนาคม พบว่า คุณภาพชีวิตในการทำงานโดยรวมมีความสัมพันธ์เชิงบวกส่งผลความผูกพันต่อองค์การ

4. การทดสอบสมมติฐานความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต

ผลการทดสอบสมมติฐาน ด้วยวิธี **Multiple Regression Analysis** ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต โดยรวมพบว่า ความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ($T=8.742$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ส่วนด้านการเป็นที่ยอมรับ ($T=6.243$) ด้านการติดต่อสัมพันธ์ ($T=4.122$) ด้านความสำเร็จในงาน ($T=2.137$) และด้านความรักในงาน ($T=1.377$) ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การ สอดคล้องกับการศึกษาของ วรณภา ศรีมุกดา และลัดดาวรรณ ณ ระนอง (2564 : 82-91) ศึกษาเรื่องอิทธิพลของคุณภาพชีวิตในการทำงานและความสุขในการทำงานที่ส่งผลต่อความผูกพันของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดสกลนคร พบว่า ความสุขในการทำงานมีอิทธิพลต่อความผูกพันของบุคลากรองค์การ

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัยพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิตมีคุณภาพชีวิตในการทำงานในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยระดับคุณภาพชีวิตในการทำงานทุกด้าน คือ ด้านค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและด้านสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพ ด้านการเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานได้พัฒนาความรู้ความสามารถ ด้านลักษณะงานที่มีส่วนส่งเสริมความเจริญและความมั่นคงให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน ด้านการบูรณา

การทางสังคม ด้านการที่พนักงานในสภาพการทำงานที่ปราศจากความวิตกกังวลและได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมกัน ด้านความสมดุลระหว่างชีวิตส่วนตัว ครอบครัวและการทำงาน และด้านลักษณะงานที่ส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคมโดยตรง อยู่ในระดับมาก นำไปสู่การเสนอแนะว่าธนาคารควรมีการส่งเสริมให้มีโอกาสในการเพิ่มศักยภาพในด้านต่างๆ เพื่อส่งเสริมตำแหน่งงานที่สูงขึ้นอีกทั้งยังทำให้พนักงานธนาคารรู้สึกมั่นคงในการทำงาน การปรับค่าตอบแทนให้มีความเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน และควรปรับการทำงานให้สามารถทำเสร็จตามกำหนด เพื่อจะได้มีเวลาในการออกกำลังกาย มีเวลาให้กับครอบครัว และมีเวลาพักผ่อนได้อย่างสมดุล

2. จากผลการวิจัยพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิตมีความสุขในการทำงานในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยระดับความสุขในการทำงานทุกด้านได้แก่ ด้านการติดต่อสัมพันธ์ ด้านความรักในงาน ด้านความสำเร็จในงาน และด้านการเป็นที่ยอมรับ อยู่ในระดับมาก นำไปสู่ข้อเสนอแนะให้พนักงานธนาคารมีอิสระในความคิด หรือมีอิสระในการทำงาน เพื่อจะได้ทำให้พนักงานเกิดความสุขในการทำงานที่มากขึ้น

3. จากผลการวิจัยพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิตมีความผูกพันต่อองค์การในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยระดับความผูกพันต่อองค์การทุกด้านได้แก่ ด้านจิตใจ ด้านการคงอยู่ และด้านบรรทัดฐานอยู่ในระดับมาก นำไปสู่ข้อเสนอแนะ ธนาคารควรให้ความสำคัญความผูกพันภายในธนาคารเพื่อให้พนักงานอยากทำงานอยู่กับองค์การต่อไปเรื่อย ๆ เช่น จัดกิจกรรมกีฬาสร้างความสัมพันธ์ ให้สวัสดิการพนักงานในการดูแลสุขภาพ เป็นต้น

4. จากผลการวิจัยคุณภาพชีวิตในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต พบว่า คุณภาพชีวิตในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ดังนั้น องค์การควรให้ความสำคัญสถานที่และความปลอดภัยมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมกับลักษณะงาน เช่น จัดสภาพแวดล้อมในการทำงานที่สอดคล้องกับการทำงานอย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นแสงสว่าง อุณหภูมิ ความสะอาด บรรยากาศที่ดีในการทำงานจะเป็นตัวช่วยให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงานอย่างสูงสุด

5. จากผลการวิจัยความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต พบว่า ความสุขในการทำงานส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์การของพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง เขตเพลินจิต ดังนั้น องค์การควรให้พนักงานมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันกับเพื่อนร่วมงาน เพื่อเป็นแนวทางส่งเสริมให้พนักงานเกิดความสุขในการทำงาน มีความคิดในเชิงบวกซึ่งนำไปสู่การทำงานตามบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ และมีประสิทธิภาพในการทำงานมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กุลธิดา ไทยสุริโย. (2563). *คุณภาพชีวิตในการทำงาน ความสุขในการทำงาน และความผูกพันต่อองค์กรของข้าราชการสำนักงานปลัดกระทรวงคมนาคม*. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารรัฐกิจและกิจการสาธารณะ. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ดวงสมร มะโนวรรณ. (2561). *คุณภาพชีวิตการทำงานกับความผูกพันต่อองค์กรของพยาบาลที่สังกัดโรงพยาบาล ในกรุงเทพมหานคร และได้รับรองสถานพยาบาลของ JCI*. *วารสารวิชาการบริหารธุรกิจ สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย*. 7 (1), 178-189.
- ปิยกนิษฐ์ โชติวินิช. (2560). *รูปแบบคุณภาพชีวิตในการทำงานและความผูกพันต่อองค์กรที่ส่งผลต่อความสุขในการทำงานของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี*. *วารสารวิจัยและประเมินผลอุบลราชธานี*. 6 (1), 39-48.
- วรรณภา ศรีมุกดา และลัดดาวรรณ ณ ระนอง. (2564). *อิทธิพลของคุณภาพชีวิตในการทำงานและความสุขในการทำงานที่ส่งผลต่อความผูกพันของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดสกลนคร*. *วารสารราชพฤกษ์*. 19 (3), 82-91.

สภาพแวดล้อมในการทำงาน และความผูกพันต่อองค์กรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพ
ในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

**The impacts of the working environment and organizational engagement
on the performance of university operations staff at
Srinakharinwirot University**

ปฤษฎา ทิพย์สุวรรณ,

ทองฟู ศิริวงศ์ และ สมพล ท่งหว่า

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Prisana Thipsuwan,

Thongfu Siri Wongse and Sompon Thungwha

Ramkhamhaeng University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: 6414104012@rumail.ru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาสภาพแวดล้อมในการทำงาน และความผูกพันต่อองค์กรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวนทั้งสิ้น 309 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

จากผลการวิจัยพบว่า 1) พนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 35-44 ปี สถานภาพโสด ระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,001-25,000 บาท และระยะเวลาในการทำงาน 5-10 ปี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการทำงาน ความผูกพันต่อองค์กร และประสิทธิภาพในการทำงาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) พนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม ด้านคุณภาพของงาน ด้านเวลา และด้านค่าใช้จ่ายแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) สภาพแวดล้อมในการทำงาน มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม พบว่า ด้านคุณลักษณะเฉพาะของงาน ด้านสวัสดิการหรือผลประโยชน์อื่นๆ ที่ได้รับ ด้านคุณลักษณะทางสังคมของงาน และด้านความมั่นคงปลอดภัย เป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการ

* วันรับบทความ : 28 มีนาคม 2566; วันแก้ไขบทความ 27 เมษายน 2566; วันตอบรับบทความ : 28 เมษายน 2566

ทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 4) ความผูกพันต่อองค์กร มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม พบว่า ความผูกพันด้านจิตใจ และความผูกพันด้านบรรทัดฐาน เป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ: สภาพแวดล้อมในการทำงาน; ความผูกพันต่อองค์กร; ประสิทธิภาพในการทำงาน

Abstracts

This research aims to study the working environment and organizational engagement that impact the work performance of operations university staff at Srinakharinwirot University. Samples for the study consisted of 309 operations university staff working at the university. Questionnaires were used as a research instrument, while percentage, mean, standard deviation, t-test, One-Way ANOVA, and multiple linear regression were used as statistical tools.

The results found that: 1) The majority of respondents were female, aged 35-44, single, holding a bachelor's degree, having 5-10 years of working experience, and earning an average salary of less than 15,001-25,000 baht. Their opinions on the working environment, organizational engagement, and work performance overall were at a high level. 2) The respondents who earned different salaries would have different work performances, especially in the aspects of quality, time, and expense, at the 0.05 significant level. 3) The working environment had an impact on overall work performance. In addition, it was found that job specifications, welfare, social attributes of work, and safety factors had a significant impact on the work performance of the staff. 4) Organizational engagement also had an impact on work performance. Furthermore, affective and normative commitment factors had an impact on the work performance of the staff at a 0.01 significant level.

Keywords: Working environment; Organizational engagement; Work performance

บทนำ

ทรัพยากรบุคคล ถือเป็นฟันเฟืองหลักในการขับเคลื่อนองค์กร จัดเป็นปัจจัยแห่งความสำเร็จและเป็นทรัพยากรอันมีค่าของมหาวิทยาลัย ประกอบกับเป็นช่วงที่มหาวิทยาลัยมีการเปลี่ยนแปลงบริบททั้งภายในองค์กรไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนสภาพจากการเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับ การดำเนินการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ 20 ปี (พ.ศ.2565-2580) และวิสัยทัศน์การดำเนินงานใหม่ของมหาวิทยาลัยที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี รวมถึงการเปลี่ยนแปลงจากบริบทของสภาพแวดล้อมภายนอกโดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงฉับพลัน ด้านเทคโนโลยีดิจิทัล (Digital Disruption) ส่งผลให้มหาวิทยาลัยมีความจำเป็นต้องมีการปรับตัวอย่างมากในด้านการบริหารจัดการและพัฒนาทรัพยากรบุคคล เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยให้บรรลุตามยุทธศาสตร์และวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้ (ส่วนทรัพยากรบุคคล สำนักงานอธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2565 : A)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีเป้าหมายที่ชัดเจนในการเป็นมหาวิทยาลัยแห่งการเรียนรู้เพื่อสังคม (Learning University for Society) ตามวิสัยทัศน์ที่มหาวิทยาลัยตั้งไว้ โดยมีแกนหลักเป็นเสาหลักเพื่อให้เกิดความสำเร็จดังกล่าว 3 ยุทธศาสตร์ อันได้แก่ เสาหลักต้นที่ 1 การเป็นผู้นำทางการศึกษา (Education Leader) เสาหลักต้นที่ 2 การเป็นองค์กรที่มีสมรรถนะสูงและมีธรรมาภิบาล (High Performance and Good Governance Organization) และเสาหลักต้นที่ 3 พันธกิจสัมพันธ์เพื่อสังคม (Social Engagement) โดยประเด็นเหล่านี้ถือเป็นจุดตั้งต้นในการจัดทำกรอบความคิดของแผนแม่บทด้านทรัพยากรบุคคล (ส่วนทรัพยากรบุคคล สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2565 : 7)

ดังนั้นเป้าหมายที่เป็นผลลัพธ์ของคนที่จะสามารถทำให้วิสัยทัศน์และเป้าหมายหลักทางยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยดังกล่าวประสบความสำเร็จได้นั้น มหาวิทยาลัยจึงให้ความสำคัญกับปัจจัยหลักด้านทรัพยากรบุคคล 2 ประการ อันได้แก่ 1) ชีตความสามารถของบุคลากร (Capability) ที่สามารถตอบโจทย์ในการทำงานของมหาวิทยาลัย และ 2) ความผูกพันของบุคลากร (Engagement) อันก่อให้เกิดความทุ่มเทในการปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่ดีต่อองค์กร องค์กรประกอบที่มีความสำคัญในการทำให้เป้าหมายนี้สำเร็จได้แบ่งออกเป็น 4 การมุ่งเน้นหลัก อันได้แก่ 1) การมุ่งเน้นด้านวัฒนธรรมองค์กร (Organization Culture Focus) 2) การมุ่งเน้นด้านสภาพแวดล้อมทรัพยากรบุคคล (Workforce Environment Focus) 3) การมุ่งเน้นด้านระบบและกระบวนการทรัพยากรบุคคล (HR Systems and Processes Focus) และ 4) การมุ่งเน้นด้านความผูกพันของพนักงาน (Workforce Engagement Focus) (ส่วนทรัพยากรบุคคล สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2565 : 7-13)

จากความสำคัญที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญกับการผลักดันด้านพัฒนาองค์กร จึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ สภาพแวดล้อมในการทำงาน และความผูกพันต่อองค์กรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยเนื้อหาประเด็นซึ่งมีรายละเอียดข้อมูลจากการดำเนินงานที่โยงใยกันภายในกระบวนการเพื่อเป้าหมาย และการขับเคลื่อนเพื่อสร้างคนที่มีทั้งชีตความสามารถและคุณลักษณะเป็นไปตามที่มหาวิทยาลัยต้องการคือ ประเด็นหลักทางด้านสภาพแวดล้อมทรัพยากรบุคคลนี้ มีความสำคัญอย่างมากทั้งในแง่ของกายภาพ ความปลอดภัย และอาชีวอนามัย หากองค์กรมีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี ก็ย่อมจะส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของบุคลากรอย่างเห็นได้ชัด นอกจากนี้ความผูกพันต่อองค์กรก็เป็นหัวใจสำคัญประการหนึ่งในการขับเคลื่อนองค์กร ซึ่งจะทำให้บุคลากรรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร ทุ่มเทในการทำงาน และต้องการที่จะสร้างผลงานที่ดีให้กับองค์กร หากไม่เกิดความรู้สึกผูกพันบุคลากรย่อมจะรู้สึกว่าการทำงานเพียงเพราะจำเป็นหรือทำงานเท่าที่ทำได้หรือได้รับมอบหมายเท่านั้น การศึกษาในครั้งนี้จะช่วยให้สามารถตอบโจทย์การทำใหมหาวิทยาลัยเป็นผู้นำทางการศึกษา เป็นองค์กรที่มีสมรรถนะสูง และเป็นองค์กรที่มีพันธกิจสัมพันธ์กับสังคมได้อย่างดีที่สุดเพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางการบริหารจัดการองค์กรของผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการวางแผนเพื่อพัฒนา

และเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมในการทำงาน และสร้างความผูกพันต่อองค์กร ตลอดจนนำไปสู่การทำงาน
สำเร็จลุล่วงได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพแวดล้อมในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. เพื่อศึกษาความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพในการทำงานจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. เพื่อศึกษาสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
6. เพื่อศึกษาความผูกพันต่อองค์กรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้ประชากร คือ พนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ซึ่งมีจำนวน 1,110 คน (ส่วนทรัพยากรบุคคล สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2565) และกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ พนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เนื่องจากทราบจำนวนที่แน่นอนโดยใช้สูตรการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จากการศึกษาในครั้งนี้ได้กำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 ซึ่งได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 294 คน และกำหนดระดับความคลาดเคลื่อนของการศึกษาไม่เกินร้อยละ 5 เท่ากับจำนวน 15 คน รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 309 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือ ใช้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) โดยชุดแบบสอบถามมีลักษณะทั้งเป็นแบบสอบถามปลายปิด (Close Ended Question) และแบบสอบถามปลายเปิด (Open Ended Question) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ (1) เพศ (2) อายุ (3) สถานภาพ (4) ระดับการศึกษา (5) รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และ (6) ระยะเวลาในการทำงาน

ส่วนที่ 2 สภาพแวดล้อมในการทำงาน ได้แก่ (1) ความมั่นคงปลอดภัย (2) โอกาสก้าวหน้าในการทำงาน (3) องค์กรและการจัดการ (4) ค่าจ้าง (5) คุณลักษณะเฉพาะของงาน (6) การนิเทศงาน (7) คุณลักษณะทางสังคมของงาน (8) การติดต่อสื่อสาร (9) สภาพการทำงาน และ (10) สวัสดิการหรือผลประโยชน์อื่นๆ ที่ได้รับ

ส่วนที่ 3 ความผูกพันต่อองค์กร ได้แก่ (1) ความผูกพันด้านจิตใจ (2) ความผูกพันด้านการคงอยู่กับองค์กร และ (3) ความผูกพันด้านบรรทัดฐาน

ส่วนที่ 4 ประสิทธิภาพในการทำงาน ได้แก่ (1) คุณภาพของงาน (2) ปริมาณงาน (3) เวลา และ (4) ค่าใช้จ่าย

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นอื่นๆ เพิ่มเติม

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ได้แบ่งลักษณะการเก็บรวบรวมข้อมูลออกเป็น 2 แหล่ง คือ

1. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า จากหนังสือ บทความ วิทยานิพนธ์ วารสาร เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เพื่อประกอบการค้นคว้าและใช้ในการสร้างแบบสอบถาม

2. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ พนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ ปฏิบัติงานอยู่ในมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 309 ตัวอย่าง โดยการตอบแบบสอบถามออนไลน์ผ่านทาง Google Form

4. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สภาพแวดล้อมในการทำงาน ความผูกพันต่อองค์กร และประสิทธิภาพในการทำงาน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแตกต่างกัน มีประสิทธิภาพในการทำงานแตกต่างกัน โดยใช้สถิติ T-Test, F-Test และ One-Way ANOVA

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ดังนี้

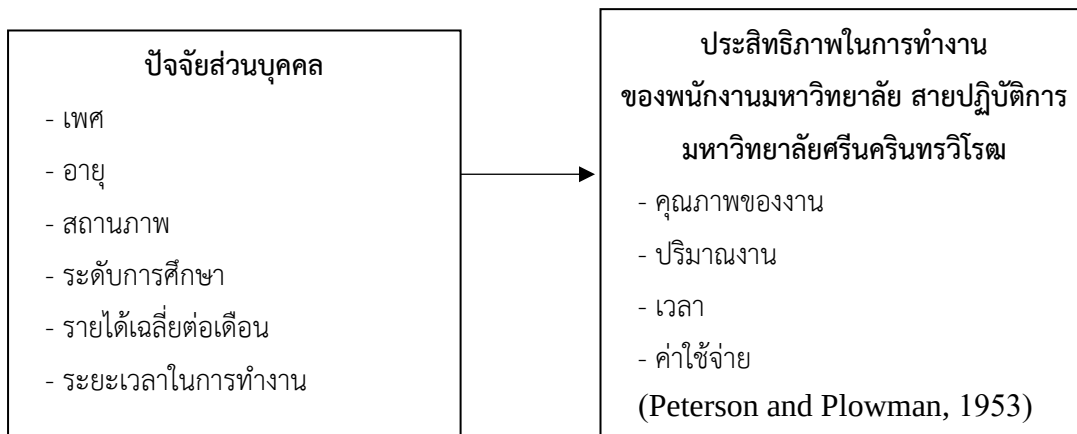
1. สภาพแวดล้อมในการทำงาน มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัยสายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. ความผูกพันต่อองค์กร มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัยสายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ (Independent Variables)

ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “สภาพแวดล้อมในการทำงาน และความผูกพันต่อองค์กรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัย ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการวิจัยพบว่า พนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ส่วนมากเป็นเพศหญิง จำนวน 222 คน ร้อยละ 71.80 รองลงมาได้แก่ เพศชาย จำนวน 71 คน ร้อยละ 23.00 และเพศทางเลือก จำนวน 16 คน ร้อยละ 5.20 มีอายุ 35-44 ปี จำนวน 120 คน ร้อยละ 38.80 รองลงมา มีอายุ 25-

34 ปี จำนวน 101 คน ร้อยละ 32.70 มีอายุ 45-54 ปี จำนวน 59 คน ร้อยละ 19.10 มีอายุ 55 ปีขึ้นไป จำนวน 15 คน ร้อยละ 4.90 และมีอายุต่ำกว่า 25 ปี จำนวน 14 คน ร้อยละ 4.50 มีสถานภาพโสด จำนวน 198 คน ร้อยละ 64.10 รองลงมามีสถานภาพสมรส จำนวน 98 คน ร้อยละ 31.70 และมีสถานภาพม่าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ จำนวน 13 คน ร้อยละ 4.20 มีระดับการศึกษาอยู่ระดับปริญญาตรี จำนวน 187 คน ร้อยละ 60.50 รองลงมามีระดับการศึกษาอยู่ระดับปริญญาโท จำนวน 90 คน ร้อยละ 29.10 มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 28 คน ร้อยละ 9.10 และมีระดับการศึกษาอยู่ระดับปริญญาเอก จำนวน 4 คน ร้อยละ 1.30 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,001-25,000 บาท จำนวน 142 คน ร้อยละ 46.00 รองลงมามีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 25,001-35,000 บาท จำนวน 124 คน ร้อยละ 40.10 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากกว่า 35,000 บาทขึ้นไป จำนวน 37 คน ร้อยละ 12.00 และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 15,000 บาท จำนวน 6 คน ร้อยละ 1.90 มีระยะเวลาในการทำงาน 5-10 ปี จำนวน 107 คน ร้อยละ 34.60 รองลงมามีระยะเวลาในการทำงานน้อยกว่า 5 ปี จำนวน 76 คน ร้อยละ 24.60 มีระยะเวลาในการทำงาน 11-15 ปี จำนวน 66 คน ร้อยละ 21.40 และมีระยะเวลาในการทำงานมากกว่า 15 ปีขึ้นไป จำนวน 60 คน ร้อยละ 19.40

2. สภาพแวดล้อมในการทำงาน

ตาราง 1 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยภาพรวมและรายด้าน

สภาพแวดล้อมในการทำงาน	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลความหมาย
ความมั่นคงปลอดภัย	4.27	0.626	มากที่สุด
โอกาสก้าวหน้าในการทำงาน	3.96	0.782	มาก
องค์การและการจัดการ	4.09	0.628	มาก
ค่าจ้าง	4.13	0.496	มาก
คุณลักษณะเฉพาะของงาน	4.03	0.669	มาก
การนิเทศงาน	3.81	0.907	มาก
คุณลักษณะทางสังคมของงาน	4.12	0.745	มาก
การติดต่อสื่อสาร	3.91	0.750	มาก
สภาพการทำงาน	3.87	0.766	มาก
สวัสดิการหรือผลประโยชน์อื่นๆ ที่ได้รับ	3.98	0.803	มาก
รวม	4.01	0.576	มาก

จากตาราง 1 พบว่า พนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความคิดเห็นต่อตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยภาพรวมจัดอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.01$) เมื่อพิจารณาโดยละเอียดเป็นรายด้าน จากการศึกษาพบว่า ความมั่นคงปลอดภัยมีสภาพแวดล้อมในการทำงานอยู่ในระดับมากที่สุด มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 4.27$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.626 รองลงมาคือ ทุกด้านมีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ดังนี้ ค่าจ้าง มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 4.13$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.496 คุณลักษณะทางสังคมของงาน มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 4.12$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.745 องค์การและการจัดการ มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 4.09$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.628 คุณลักษณะเฉพาะของงาน มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 4.03$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.669 สวัสดิการหรือผลประโยชน์อื่นๆ ที่ได้รับ มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 3.98$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.803 โอกาสก้าวหน้าในการทำงาน มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 3.96$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.782 การติดต่อสื่อสาร มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 3.91$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.750 สภาพการทำงาน มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 3.87$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.766 และการนิเทศงาน มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 3.81$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.907 ตามลำดับ

3. ความผูกพันต่อองค์กร

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความผูกพันต่อองค์กรโดยภาพรวมและรายด้าน

ความผูกพันต่อองค์กร	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลความหมาย
ความผูกพันด้านจิตใจ	4.20	0.689	มาก
ความผูกพันด้านการคงอยู่กับองค์กร	3.73	0.783	มาก
ความผูกพันด้านบรรทัดฐาน	4.14	0.645	มาก
รวม	4.02	0.619	มาก

จากตาราง 2 พบว่า พนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความคิดเห็นต่อตัวแปรความผูกพันต่อองค์กรโดยภาพรวมจัดอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.02$) เมื่อพิจารณาโดยละเอียดเป็นรายด้าน จากการศึกษาพบว่า ทุกด้านมีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ดังนี้ ความผูกพันด้านจิตใจ มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 4.20$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.689 ความผูกพันด้านบรรทัดฐาน มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 4.14$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.645 และความผูกพันด้านการคงอยู่กับองค์กร มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 3.73$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.783 ตามลำดับ

4. ประสิทธิภาพในการทำงาน

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานประสิทธิภาพในการทำงานโดยภาพรวมและรายด้าน

ประสิทธิภาพในการทำงาน	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลความหมาย
คุณภาพของงาน	4.22	0.558	มากที่สุด
ปริมาณงาน	4.11	0.584	มาก
เวลา	4.21	0.527	มากที่สุด
ค่าใช้จ่าย	4.19	0.582	มาก
รวม	4.18	0.500	มาก

จากตาราง 3 พบว่า พนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความคิดเห็นต่อตัวแปรประสิทธิภาพในการทำงานโดยภาพรวมจัดอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.18$) เมื่อพิจารณาโดยละเอียดเป็นรายด้าน จากการศึกษาพบว่า ด้านคุณภาพของงานในระดับมากที่สุด มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 4.22$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.558 รองลงมาคือ ด้านเวลา มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 4.21$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.527 ด้านค่าใช้จ่าย มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 4.19$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.582 และด้านปริมาณงาน มีระดับค่าเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 4.11$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.584 ตามลำดับ

5. ผลการทดสอบสมมติฐานปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แตกต่างกัน มีประสิทธิภาพในการทำงานแตกต่างกัน

ตาราง 4 แสดงผลการทดสอบสมมติฐานปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แตกต่างกัน มีประสิทธิภาพในการทำงานแตกต่างกัน

ปัจจัยส่วนบุคคล	ประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	
เพศ	F = 0.346	Sig = 0.708
อายุ	F = 0.806	Sig = 0.447
สถานภาพ	T = 0.970	Sig = 0.333
ระดับการศึกษา	F = 0.960	Sig = 0.384
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	F = 5.533	Sig = 0.004**
ระยะเวลาในการทำงาน	F = 0.065	Sig = 0.978

** มีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับที่ 0.01

จากตาราง 4 ผลการทดสอบสมมติฐานปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แตกต่างกัน มีประสิทธิภาพในการทำงานแตกต่างกัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี เพศ, อายุ, สถานภาพ, ระดับการศึกษา และระยะเวลาในการทำงาน แตกต่างกัน มีประสิทธิภาพในการทำงาน ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับที่ 0.05 และส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน แตกต่างกัน มีประสิทธิภาพในการทำงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับที่ 0.01 ส่งผลต่อ ประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยจึง ทำการเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธีการของ LSD

6. ผลการทดสอบสมมติฐานสภาพแวดล้อมในการทำงาน มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงาน มหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตาราง 5 แสดงผลการทดสอบสมมติฐานสภาพแวดล้อมในการทำงาน มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงาน ในภาพรวม ของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตัวแปรอิสระ	B	S.E.	β	t	Sig
Constant	1.904	0.162		11.770	0.000**
ด้านคุณลักษณะเฉพาะของงาน (X ₅)	0.230	0.047	0.308	4.949	0.000**
ด้านสวัสดิการหรือผลประโยชน์อื่นๆ ที่ได้รับ (X ₁₀)	0.109	0.036	0.174	3.019	0.003**
ด้านคุณลักษณะทางสังคมของงาน (X ₇)	0.110	0.038	0.164	2.889	0.004**
ด้านความมั่นคงปลอดภัย (X ₁)	0.109	0.049	0.136	2.247	0.025*
	F = 55.680		Sig = 0.025*		
	R = 0.650		Adjusted R ² = 0.415		
	R ² = 0.423		S.E. = 0.383		

** มีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับที่ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับที่ 0.05

จากตาราง 5 เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์ Standardized (β) พบว่า ตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อ ประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม มากที่สุดคือ คุณลักษณะเฉพาะของงาน ($\beta = 0.308$) รองลงมาได้แก่ สวัสดิการหรือผลประโยชน์อื่นๆ ที่ได้รับ ($\beta = 0.174$) คุณลักษณะทางสังคมของงาน ($\beta = 0.164$) และความ มั่นคงปลอดภัย ($\beta = 0.136$) โดยตัวแปรดังกล่าวมีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม ร้อยละ 42.30 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับที่ 0.05 มีค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณประสิทธิภาพในการ

ทำงานในภาพรวม เท่ากับ 0.383 แสดงว่าตัวแปรอื่นๆ อีกที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม ร้อยละ 57.70

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ Unstandardized (B) พบว่า คุณลักษณะเฉพาะของงาน (X_5) รองลงมา ได้แก่ สวัสดิการหรือผลประโยชน์อื่นๆ ที่ได้รับ (X_{10}) คุณลักษณะทางสังคมของงาน (X_7) และความมั่นคงปลอดภัย (X_1) ตัวแปรดังกล่าวมีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อยู่ในระดับที่ 0.01 และ 0.05 สามารถเขียนอธิบายสมการได้ ดังนี้

สมการทำนายในรูปแบบคะแนนดิบ

$y = 1.904 + 0.230 (X_5: \text{ด้านคุณลักษณะเฉพาะของงาน}) + 0.109 (X_{10}: \text{ด้านสวัสดิการหรือผลประโยชน์อื่นๆ ที่ได้รับ}) + 0.110 (X_7: \text{ด้านคุณลักษณะทางสังคมของงาน}) + 0.109 (X_1: \text{ด้านความมั่นคงปลอดภัย})$

สมการทำนายในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

$y = 0.308 (X_5: \text{ด้านคุณลักษณะเฉพาะของงาน}) + 0.174 (X_{10}: \text{ด้านสวัสดิการหรือผลประโยชน์อื่นๆ ที่ได้รับ}) + 0.164 (X_7: \text{ด้านคุณลักษณะทางสังคมของงาน}) + 0.136 (X_1: \text{ด้านความมั่นคงปลอดภัย})$

7. ผลการทดสอบสมมติฐานความผูกพันต่อองค์กร มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตาราง 6 แสดงผลการทดสอบสมมติฐานความผูกพันต่อองค์กร มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวมของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตัวแปรอิสระ	B	S.E.	β	t	Sig
Constant	1.669	0.129		12.969	0.000**
ความผูกพันด้านจิตใจ (X_1)	0.318	0.041	0.437	7.799	0.000**
ความผูกพันด้านบรรทัดฐาน (X_3)	0.109	0.044	0.367	6.556	0.000**
	F = 197.102		Sig = 0.000**		
	R = 0.750		Adjusted R ² = 0.560		
	R ² = 0.563		S.E. = 0.332		

** มีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับที่ 0.01

จากตาราง 6 เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์ Standardized (β) พบว่า ตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม มากที่สุดคือ ความผูกพันด้านจิตใจ ($\beta = 0.437$) รองลงมาได้แก่ ความผูกพันด้านบรรทัดฐาน ($\beta = 0.367$) โดยตัวแปรดังกล่าวมีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม ร้อยละ 56.30 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับที่ 0.01 มีค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณ

ประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม เท่ากับ 0.332 แสดงว่าตัวแปรอื่นๆ อีกที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม ร้อยละ 43.70

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ Unstandardized (B) พบว่า ความผูกพันด้านจิตใจ (X_1) รองลงมา ได้แก่ ความผูกพันด้านบรรทัดฐาน (X_3) ตัวแปรดังกล่าวมีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับที่ 0.01 สามารถเขียนอธิบายสมการได้ ดังนี้

สมการทำนายในรูปแบบคะแนนดิบ

$$y = 1.669 + 0.318 (X_1: \text{ความผูกพันด้านจิตใจ}) + 0.109 (X_3: \text{ความผูกพันด้านบรรทัดฐาน})$$

สมการทำนายในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

$$y = 0.437 (X_1: \text{ความผูกพันด้านจิตใจ}) + 0.367 (X_3: \text{ความผูกพันด้านบรรทัดฐาน})$$

อภิปรายผลการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแตกต่างกัน มีประสิทธิภาพในการทำงานแตกต่างกัน พบว่า พนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีรายได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 25,000 บาท และรายได้ 25,001 - 35,000 บาท มีประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม น้อยกว่าพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีรายได้มากกว่า 35,000 บาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับที่ 0.05 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ ที่มีรายได้มากกว่า 35,000 บาทขึ้นไปนั้น เป็นพนักงานมหาวิทยาลัยที่มีประสบการณ์ อายุการทำงานนาน และได้รับการประเมินผลการปฏิบัติงานอยู่ในระดับดีเด่นตลอดระยะเวลาในการปฏิบัติงาน ซึ่งจะส่งผลให้ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนอัตราสูงกว่า เนื่องจากมีผลประเมินการปฏิบัติงานที่ดี ทำให้ผู้บังคับบัญชาเห็นและรับรู้ไม่ว่าเรื่องคุณภาพของงานที่ทำได้อย่างครบถ้วน ถูกต้องตามมาตรฐาน สามารถพัฒนาเสริมเทคนิคการทำงานส่งผลเกิดการทำงานได้อย่างรวดเร็วขึ้น รวมถึงประสิทธิภาพการใช้จ่าย หรือต้นทุนในการดำเนินการผลิต ได้แก่ การใช้เงิน คน วัสดุ เทคโนโลยีอย่างคุ้มค่า และเกิดการสูญเสียน้อยที่สุด อีกทั้ง บุคคลที่มีรายได้หรือมีสถานภาพทางสังคมและเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ ทักษะ และค่านิยมเรื่องเป้าหมายการทำงานที่มีความแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2552) ได้กล่าวถึง ลักษณะประชากรศาสตร์ต่างกันจะมีลักษณะทางจิตวิทยาต่างกัน การวิเคราะห์จากปัจจัยด้านสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม หมายถึง การประกอบอาชีพ รายได้และสถานภาพทางสังคมของบุคคล ซึ่งมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อผู้รับสารที่มีต่อผู้ส่งสารเพราะแต่ละคนมีวัฒนธรรม ประสบการณ์ ทักษะ ค่านิยมและเป้าหมายที่แตกต่างกัน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของกฤตติยา ชินเดช (2565) ที่ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการปฏิบัติงานและความผูกพันต่อองค์กร มีความสัมพันธ์ต่อประสิทธิภาพในการทำงานของเจ้าหน้าที่กรมธนารักษ์ พบว่า บุคลากรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีประสิทธิภาพใน

การปฏิบัติแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญอยู่ที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของอนุสรณ์ ยิ่งสุขสมหวัง (2562) ที่ศึกษาเรื่อง สภาพแวดล้อมในการทำงานและแรงจูงใจที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรกรมศุลกากร กรุงเทพมหานคร พบว่า รายได้แตกต่างกัน มีประสิทธิภาพการทำงานแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 สภาพแวดล้อมในการทำงาน มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า

2.1 สภาพแวดล้อมในการทำงาน ด้านคุณลักษณะของงาน และด้านคุณลักษณะทางสังคมของงาน ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม ของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับที่ 0.05 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ ได้รับมอบหมายงานที่ตรงตามความสามารถ ความเชี่ยวชาญ หรือประสบการณ์ ทำให้พนักงานได้แสดงความรู้ ความสามารถ และศักยภาพในการทำงานได้อย่างเต็มที่และเกิดความมั่นใจในงานที่ได้รับมอบหมาย อีกทั้ง หากเกิดปัญหาก็สามารถขอความช่วยเหลือหรือขอคำปรึกษาจากเพื่อนร่วมงานหรือผู้บังคับบัญชาได้ ส่งผลทำให้งานที่ได้รับมอบหมายมีคุณภาพและความถูกต้องเกิดประโยชน์ต่อหน่วยงาน เป็นที่ยอมรับกับเพื่อนร่วมงานหรือผู้บังคับบัญชา ทำให้พนักงานเกิดความภาคภูมิใจ เกิดแนวคิดจะรักษาคุณภาพและประสิทธิภาพในการทำงานของตนเองเพื่อคงอยู่และดีขึ้นตลอดไป สอดคล้องกับงานวิจัยของโสธยา สุภาพผล และคณะ (2564) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยสภาพแวดล้อมในการทำงานและปัจจัยการทำงานเป็นทีมที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ในจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า สภาพแวดล้อมในการทำงาน ประกอบด้วย สิ่งแวดล้อมด้านความรู้ความสามารถ ด้านการพัฒนาศักยภาพ ด้านคุณภาพชีวิตในการทำงาน ด้านทางกายภาพ ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของบุคลากรโรงพยาบาล มีอำนาจทำนายอยู่ที่ 42.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับ 0.05

2.2 สภาพแวดล้อมในการทำงาน ด้านสวัสดิการหรือผลประโยชน์อื่นๆ ที่ได้รับ และด้านความมั่นคงปลอดภัย ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม ของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับที่ 0.01 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการที่พนักงานมีสวัสดิการต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น สิทธิการรักษาพยาบาล ค่าเล่าเรียนบุตร หรือสิทธิในการลาต่างๆ ได้ เช่น การลาป่วย ลากิจส่วนตัว และลาพักผ่อน เหล่านี้เป็นสิ่งที่สร้างขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานให้กับพนักงานในการปฏิบัติงาน ส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงาน เพราะหากทำงานเกิดประสิทธิภาพ ก็ย่อมจะทำให้ได้รับผลการประเมินการปฏิบัติงานที่ดีได้เลื่อนขั้นเงินเดือน ทำให้พนักงานมีมุ่งมั่นและตั้งใจที่จะทำงาน เพื่อให้ได้รับความไว้วางใจและเกิดการจ้างงานต่อไม่มีการปลดหรือให้ออกจากงาน ตลอดจนการที่มีสภาพแวดล้อมในการทำงานมีความมั่นคงปลอดภัย ทำให้พนักงานไม่มีความกังวลหรือเครียด ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ผลงานในการทำงานต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว เพราะไม่ต้องมากังวลในเรื่องที่นอกเหนือจากการทำงาน และทำให้สามารถทำงานได้อย่างเต็มที่เต็มความสามารถ สอดคล้องกับแนวคิดของ Gilmer (1973) ที่กล่าวว่า สภาพแวดล้อมที่มีความปลอดภัยในการทำงานทำให้ผู้ปฏิบัติงานเกิดความรู้สึกที่ดี

และสบายใจ อีกทั้ง การได้รับสิทธิพิเศษและความช่วยเหลืออื่นๆ นอกเหนือจากสิ่งที่พนักงานได้รับเป็นปกติ ได้แก่ การลา วันหยุดพักผ่อนประจำปี เบี้ยบำเหน็จบำนาญ ค่ารักษาพยาบาล การจัดประกันภัย เป็นต้น ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่ช่วยเอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติงาน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Jalal Hanaysha (2016) ได้ทำการทดสอบอิทธิพลของปัจจัยด้านความผูกพัน สภาพแวดล้อมในการทำงานและองค์แห่งการเรียนรู้ที่มีต่อความผูกพันต่อองค์กร พบว่า สภาพแวดล้อมในการทำงานยังมีผลเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญต่อความมุ่งมั่นในองค์กร

สมมติฐานข้อที่ 3 ความผูกพันต่อองค์กร มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า ความผูกพันต่อองค์กร ด้านจิตใจ และด้านบรรทัดฐาน เป็นตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับที่ 0.01 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการที่พนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งขององค์กร มีความพร้อมในการมีส่วนร่วมและทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่ ถึงแม้บางครั้งจะต้องทำงานล่วงเวลาก็ตาม อีกทั้ง ยังยินดีที่จะประพฤติปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือข้อบังคับทั้งอยู่ในองค์กรและภายนอกองค์กร เพื่อที่จะรักษาชื่อเสียงขององค์กร สิ่งเหล่านี้เมื่อพนักงานเกิดความรู้สึกดังกล่าวข้างต้น ก็จะมีการแสดงออกในลักษณะการทำงานที่มุ่งมั่นให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เพื่อเป็นการแสดงความรับผิดชอบในการทำงานหรือการปฏิบัติหน้าที่ต่อองค์กร สอดคล้องกับแนวคิดของ Allen and Meyer (1990) ที่ได้กล่าวว่า ความผูกพันต่อองค์กรเกิดจากองค์ประกอบที่ต้องเกี่ยวพันกันระหว่างพนักงานกับองค์กร ซึ่งความผูกพันจะเกิดขึ้นได้ต้องมาจากทัศนคติที่พนักงานมีต่อองค์กรในเชิงบวก เกิดเป็นความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งของแต่ละบุคคล โดยบุคคลมีความเชื่อมั่นและความมุ่งมั่นอย่างสูงในการทำงานร่วมกับองค์กร มีความรัก ความผูกพัน และความทุ่มเทกับองค์กร โดยจะแสดงออกลักษณะการทำงานด้วยความเต็มใจที่จะทุ่มเท และอุทิศตนในการปฏิบัติงานให้กับองค์กร ซึ่งพนักงานที่มีความผูกพันต่อองค์กรด้านจิตใจสูง ก็จะเป็นผู้ที่มีผลการปฏิบัติงานที่ดีและจะทำงานกับองค์กรต่อไป อีกทั้ง ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของคิตา พัฒนาไพบูลย์กุล (2565) ที่ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตการทำงาน ความผูกพันต่อองค์กรที่มีต่อประสิทธิภาพการทำงานของเจ้าหน้าที่ภายในกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ความผูกพันต่อองค์กรโดยรวม มีความสัมพันธ์ต่อประสิทธิภาพการทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับที่ 0.01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของภักดีมะนะเวศ (2563) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยส่วนบุคคล ความผูกพันต่อองค์กรที่มีผลต่อประสิทธิภาพการทำงานของบริษัทสำรวจและผลิตปิโตรเลียมแห่งหนึ่งในเขตพื้นที่กำแพงเพชร พบว่า ความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิภาพของบริษัท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

1. ด้านคุณลักษณะเฉพาะของงาน ผู้บริหารหรือผู้บังคับบัญชาควรให้ความสำคัญในการมอบหมายงานที่ตรงกับความรู้ ความสามารถ และความถนัดของผู้ปฏิบัติงาน และเป็นงานที่สามารถส่งเสริมให้พนักงานเกิดความคิดริเริ่ม สร้างงานให้เกิดความท้าทาย เปิดโอกาสแสดงศักยภาพได้อย่างเต็มที่ ส่งผลทำให้พนักงานเกิดมีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะทำให้การปฏิบัติงานนั้นสามารถทำงานได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพในการทำงานมากขึ้น รวมทั้งควรมีการกำหนดปริมาณงานให้มีความเหมาะสม และจัดระบบการทำงานให้เป็นขั้นตอนอย่างชัดเจน เพื่อให้เกิดการวางแผนที่ดี สามารถบริหารจัดการเวลาทำให้ได้งานตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

2. ด้านสวัสดิการหรือผลประโยชน์อื่นๆ ที่ได้รับ ผู้บริหารควรตระหนักถึงสิทธิประโยชน์ และการจัดสวัสดิการช่วยเหลือต่างๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการในปัจจุบันให้กับพนักงานเพิ่มขึ้นอย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็น สิทธิการรักษาพยาบาล การลา สนับสนุนค่าเล่าเรียนบุตร รวมถึงหลักเกณฑ์การจ่ายเงินชดเชย ถือเป็นส่วนหนึ่งของการตอบแทนในการปฏิบัติงาน ส่งผลให้การทำงานที่ดีและมีคุณภาพมาตรฐาน

3. ด้านคุณลักษณะทางสังคมของงาน ผู้บริหารหรือผู้บังคับบัญชาควรจัดกิจกรรมส่งเสริมสนับสนุนให้พนักงานได้มีโอกาสทำงานหรือทำกิจกรรมร่วมกันมากขึ้น เพื่อเป็นการเสริมสร้างการทำความรู้จักกันข้ามสายงาน อันส่งผลดีต่อการทำงานในวันข้างหน้า เช่น การขอความร่วมมือ ความช่วยเหลือ และการขอคำปรึกษาจากเพื่อนร่วมงานในองค์กรเดียวกันได้

4. ด้านความมั่นคงปลอดภัย ผู้บริหารควรให้ความสำคัญในการสร้างการรับรู้และการเผยแพร่บริบทที่ดีขององค์กรให้มีความน่าเชื่อถือและมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของบุคคลภายนอก ตลอดจนการสร้างความมั่นคงในการประกอบอาชีพให้แก่พนักงาน เพื่อสร้างหลักความมั่นใจต่อการปฏิบัติงาน และควรจัดสภาพแวดล้อมการทำงานให้มีความเหมาะสมและมีความปลอดภัยอยู่ตลอดเวลา โดยไม่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุระหว่างการปฏิบัติงาน

5. ด้านโอกาสก้าวหน้าในการทำงาน ผู้บริหารหรือผู้บังคับบัญชาควรให้ความสำคัญและส่งเสริมสนับสนุนความก้าวหน้าในหน้าที่การทำงานให้แก่พนักงานที่ปฏิบัติงานอยู่ เช่น มีการกำหนดเส้นทางความก้าวหน้า เพื่อให้พนักงานได้ทราบถึงโอกาสความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่ การงานที่รับผิดชอบ การพิจารณาการเลื่อนตำแหน่งตามความรู้ ความสามารถ อย่างเหมาะสม การเลื่อนขึ้นเงินเดือนอย่างเป็นธรรม นอกจากนี้ผู้บริหารควรมีการส่งเสริมหรือเปิดโอกาสให้กับพนักงานในการพัฒนาตนเอง เช่น การฝึกอบรม การศึกษาต่อ รวมถึงส่งเสริมพนักงานในการศึกษาดูงานจากหน่วยงานทั้งภายนอกและภายในมหาวิทยาลัย เพื่อนำองค์ความรู้ที่ได้มาพัฒนาและประยุกต์ปรับใช้ในการทำงานให้ดียิ่งขึ้น

6. ความผูกพันต่อองค์กร ด้านจิตใจ ผู้บริหารหรือผู้บังคับบัญชาควรจัดหาวิธีการหรือแนวทางในการสร้างรับรู้ถึงความรู้สึกหรือความประทับใจให้กับพนักงานที่มีต่อองค์กร เพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจและรู้สึกว่าพนักงานมีความสำคัญที่ได้ร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนองค์กร อันส่งผลทำให้พนักงานมีความพร้อมจะช่วยเหลือองค์กรให้ประสบความสำเร็จ และตัดสินใจถูกต้องที่ได้ปฏิบัติงานแห่งนี้

7. ความผูกพันต่อองค์กร ด้านบรรทัดฐาน ผู้บริหารควรส่งเสริมและผลักดันให้พนักงานประพฤติปฏิบัติตนตามกฎระเบียบ และข้อบังคับขององค์กรอย่างเคร่งครัด เพื่อไม่ให้องค์กรเกิดความเสื่อมเสียและเสียชื่อเสียง ตลอดจนหากพนักงานกระทำผิดหรือทุจริตใดๆ ควรจะได้รับบทลงโทษทางวินัยหรือถูกเลิกจ้าง

8. ความผูกพันต่อองค์กร ด้านการคงอยู่กับองค์กร ผู้บริหารควรให้ความสำคัญและสนใจในเรื่องของค่าตอบแทนและผลประโยชน์อื่นๆ ที่พนักงานควรจะได้รับนั้น โดยอาจจะประเมินจากตำแหน่งงาน และเปรียบเทียบกับอัตราเงินเดือนของมหาวิทยาลัยอื่น เพื่อนำมาวิเคราะห์โครงสร้างอัตราเงินเดือนว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ ถ้าไม่เหมาะสมก็ควรพิจารณาปรับฐานโครงสร้างเงินเดือน หรือการสนับสนุนการทำงานล่วงเวลา เพื่อได้รับค่าตอบแทนที่นอกเหนือจากเงินเดือน สิ่งเหล่านี้เป็นการสร้างความผูกพันด้านการคงอยู่กับองค์กรให้แก่พนักงานทำงานต่อไปจนถึงเกษียณอายุการทำงาน รวมถึงควรมีการจัดสรรสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นๆ ให้เพียงพอต่อค่าครองชีพในปัจจุบัน จะส่งผลให้พนักงานไม่ตัดสินใจลาออก และยังมีความต้องการที่จะเป็นสมาชิกในองค์กรต่อไป และทำงานอยู่กับองค์กรอย่างต่อเนื่อง ไม่มีแนวโน้มที่จะโยกย้ายหรือเปลี่ยนงานใหม่ เมื่อได้รับเงินเดือนที่สูงกว่าเดิม

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามเพียงอย่างเดียว ทำให้ผลการวิจัยอาจมีความคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ทั้งนี้ เพื่อให้การวิจัยครั้งต่อไปมีความถูกต้อง ครบถ้วน และสมบูรณ์มากขึ้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอศึกษาการทำวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกมากขึ้น

2. การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลเฉพาะกลุ่มตัวอย่างของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ ปฏิบัติงานอยู่ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เขตกรุงเทพมหานคร เท่านั้น เพื่อการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาและรวบรวมเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ ปฏิบัติงานอยู่ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องค์กรฯ ในเขตพื้นที่ต่างจังหวัดเพิ่มเติม เพื่อที่จะได้นำผลการศึกษามาเปรียบเทียบความแตกต่าง

3. ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยอื่นๆ เพิ่มเติม ที่ส่งอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย สายปฏิบัติการ เพื่อนำผลมาวิเคราะห์และพัฒนาบุคลากรในองค์กรให้มีประสิทธิภาพต่อการทำงานมากยิ่งขึ้นต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กฤตติยา ชินเดช. (2565). แรงจูงใจในการปฏิบัติงานและความผูกพันต่อองค์กรมีความสัมพันธ์ต่อประสิทธิภาพในการทำงานของเจ้าหน้าที่กรมธนารักษ์. สารนิพนธ์ บธ.ม. (สาขาวิชาการจัดการ). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- คีตา พัฒนาไพบูลย์กุล. (2565). ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตการทำงาน ความผูกพันต่อองค์กรที่มีต่อประสิทธิภาพการทำงานของเจ้าหน้าที่ภายในกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในเขตกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ บธ.ม. (สาขาวิชาการจัดการ). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภักดี มะนะเวศ. (2563). ปัจจัยส่วนบุคคล ความผูกพันต่อองค์กรที่มีผลต่อประสิทธิภาพการทำงานของบริษัทสำรวจและผลิตปิโตรเลียมแห่งหนึ่งในเขตพื้นที่กำแพงเพชร. วารสารปาริชาติ มหาวิทยาลัยทักษิณ. 33 (1), 18-28.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2565). ส่วนทรัพยากรบุคคล เอกสารเผยแพร่ แผนแม่บททรัพยากรบุคคล. ออนไลน์. แหล่งที่มา <http://hr.op.swu.ac.th/E-book/HR-Master-Plan-66-70>
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2565). ส่วนทรัพยากรบุคคล ข้อมูลสถิติ จำนวนบุคลากร. ออนไลน์. แหล่งที่มา <http://hr.op.swu.ac.th/stat>
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2552). การบริหารการตลาดยุคใหม่ ฉบับปรับปรุงใหม่. กรุงเทพมหานคร: ธรรมสาร.
- โสธยา สุภาพล และคณะ. (2564). ปัจจัยสภาพแวดล้อมในการทำงานและปัจจัยการทำงานเป็นทีมที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ในจังหวัดสุพรรณบุรี. วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์. 10 (2), 211-225.
- อนุสรณ์ ยิ่งสุขสมหวัง. (2562). สภาพแวดล้อมในการทำงานและแรงจูงใจที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรกรมศุลกากร กรุงเทพมหานคร. การค้นคว้าอิสระ บธ.ม. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Allen, N. J. & Meyer, J. P. (1990). The Measurement and Antecedents of Affective, Continuance, and Normative Commitment to the Organization. *Journal of Occupational Psychology*. 63 (1), 1-18.
- Gilmer, V. H. B. (1973). *Applied psychology*. New York: McGraw-Hill.
- Hanaysha, J. (2016). Testing the Effects of Employee Engagement, Work Environment, and Organizational Learning on Organizational Commitment. *Social and Behavioral Sciences*, 289-297.
- Peterson, E. & Plowman, G. E. (1953). *Business Organization and Management*. (3rd ed.). NY: Richard D. Irwin Inc.

Design Major Teaching Management Reform in Private University of Guangdong Province

Tang Jie,
Sutida Howattanakul and Somsak Chanphong
Bangkokthonburi University, Thailand
Corresponding Author, E-mail: 4448286@qq.com

Abstracts

The purpose of this study were: 1.To explore the factors affecting the reform of design major teaching for educational management in private universities in Guangdong Province.2.To formulating the reform plan of design major teaching for educational management in private universities in Guangdong Province.

This study adopted the mixed method of qualitative research and quantitative research. The total population consisted of about 680 full-time teachers and teaching administrators from 10 private universities design majors in Guangdong Province. The sample size was 248 according to the sample size scale developed by Krejcie and Morgan (1970). A quota sampling method was used to sample 248 full-time teachers and teaching administrators of design majors in private universities in Guangdong Province. The data collection tools included semi-structured interviews, questionnaires and discussion records of focus groups. The data obtained were mainly used for descriptive statistics and exploratory factor analysis.

The main results were as follows: 1. The main factors affecting the reform of design major teaching include four parts: 1.1 the quality management of teaching resources. 1.2 Teaching quality management of design specialty. 1.3 Design professional teacher quality management. 1.4 Design specialty basic education reform management. 2. The formulation to reform were: 2.1 The quality management of teaching in a large number of library materials and in line with international standard, update for the software, supervision for the laboratories, establish design studio environment for the combination of theory and practice. 2.2 The teaching quality management of ensure of student position in teaching activity, combined theory and practice, increase teacher –student communication ,logical thinking. 2.3 design professional teacher quality management for strengthen theoretical and practical, correct attitude and behaviour, strengthen tutoring, evaluate teacher’s learning experience. 2.4 run basic curriculum system, intergrated modern design to basic course.

Keywords: Design Major; Educational Management; Educational Reform; Guangdong Private University

Introduction

Research Background

More than 100 years ago, the Bauhaus School in Germany not only redefined the meaning of design, but also established the modern design education system, which has had a profound impact on the fundamental design education system around the world. But until now, there are still many people equate art and design, think that art and design are one, and some people even generalize design as "functional art". This cognitive phenomenon is more common among people. If people's fundamental understanding of the design discipline is wrong, problems will occur in discipline construction, teaching management and talent training plans, and may even affect the development mode of the design discipline in society (Wang S. , 2002). "Even if there are hundreds of thousands of designers with such higher education in China in the future, they will not be able to change China's future design environment from a cultural level, if there is a lack of appropriate social and cultural structure conducive to design education," warned Professor Matthias from the School of Art of Kassel University in Germany. In China, there is a complete lack of design education, which begins in kindergarten in Europe. There is no museum of design and visual communication that can educate ordinary people about the general concept of design and explain what is good and bad design."(Matthias, 2006).

In order to promote the development of design discipline in China, Professor Liu Guanzhong set up the first department of Industrial Design in Central University of Arts and Crafts (now the Department of Fine Arts of Tsinghua University) after returning from Germany in 1984. Industrial design began to develop in China. Therefore, Professor Liu Guanzhong is also known as the "father of Industrial design in China (Guanzhong, 2021)".

Nowadays, the discipline of design, like the discipline of art, has become mysterious in people's understanding. In universities, some design fundamental education have also changed from the training of rational thinking to perceptual exploration. The contents of many fundamental courses are also mixed up with the contents of art disciplines. As a result, many students feel confused and confused in the process of learning design. Although they can find a design job after graduation, it is difficult to continue to work in their professional field. Under this premise, the teaching management and teaching reform of design specialty in universities are particularly important.

Research questions

- (1) What is the factors of design major teaching reform for educational management in private universities in Guangdong Province?
- (2) What is the design major teaching reform plan for educational management in private universities in Guangdong Province?

Research Objectives

- (1) To explore the factors affecting the reform of design major teaching for educational management in private universities in Guangdong Province.
- (2) To formulating the reform plan of design major teaching for educational management in private universities in Guangdong Province.

Research Methodology

This study adopted the mixed method of qualitative research and quantitative research. The data collection tools included semi-structured interviews, questionnaires and discussion records of focus groups. The data obtained were mainly used for descriptive statistics and exploratory factor analysis (EFA). Research has three processes: preparation of research plan, research procedure and research report. The research procedure consists of three steps; (1) To find and discuss the variables affecting the education management factors of design major in Guangdong private colleges and universities; (2) To determine the variables affecting the educational management factors of design majors in Guangdong private colleges and universities; (3) Formulate guidelines for the management of design major education in private colleges and universities in Guangdong Province.

1. To find and discuss the variables affecting the education management factors of design major in Guangdong private colleges and universities.

1.1 Research Design

Researchers have studied the concepts, principles, theories and other relevant literature of design professional education, as well as the management and teaching reform content of design professional education. And adhere to the principle of seeking truth from facts, maintain a real scientific attitude, attach importance to the collection of relevant literature and data, refer to more than 130 relevant data. Domestic materials are mainly concentrated in museums and university libraries, while foreign materials are mainly from various excellent original translation works. In-depth interviews were conducted with 9 experts with more than 20 years of experience in the management of design education in private universities. The expert interview questionnaire was used to measure variable data during the study.

1.2 Key Informants

Among the 17 personnel from private universities in Guangdong Province who received the invitation to interview, a total of 9 key personnel agreed to accept the interview after obtaining the guarantee of anonymity. These 9 key informants have more than 20 years of experience in design education management. They will examine 67 variables from the literature survey.

1.3 Instruments

Qualitative research: Expert Interview Questionnaire will be used to measure variable data in the research process.

1.4 Data collection

Data collection were performed by researcher.

1.5 Data analysis

The collected data is comprehensively analyzed through the content results and the variables provided by 9 key figures.

2. To determine the variables affecting the educational management factors of design majors in Guangdong private colleges and universities.

Using the influencing factors of the education management of design majors in Guangdong private colleges and universities in Step (1) as a research tool, the researchers compiled a questionnaire and collected the samples to test the variables affecting the education management of design majors in private colleges and universities in Guangdong province.

2.1 Population and Sample

The total population consisted of about 680 full-time teachers and teaching administrators from 10 private universities design majors in Guangdong Province. The sample

size was 248 according to the sample size scale developed by Krejcie and Morgan (1970). A quota sampling method was used to sample 248 full-time teachers and teaching administrators of design majors in private universities in Guangdong Province. The data collection tools included semi structured interviews, questionnaires and discussion records of focus groups. The data obtained were mainly used for descriptive statistics and exploratory factor analysis (EFA).

2.2 Instruments

The researchers used a three-part questionnaire; Part I: Demographic variables (checklist), such as gender, age, professional title, education, etc. Part Two: The variables affecting the factors of educational management in the design profession (five-level Rating Scale) (67 items), Part three: Recommendations (open). The tool is the questionnaire compiled from step (1).

The quality of questionnaires were assessed by content validity and reliability. For the content validity, it was checked by five experts and analyzed by Item-Objective Congruence (IOC). The item value was ≥ 0.50 . For the reliability, it was analyzed by Cronbach alpha at 0.80. The questionnaires were sent by online, mail and researcher.

2.3 Data collection

Expert interview data came from researchers' face-to-face interviews, and questionnaire data came from the Internet, email and social media.

2.4 Data analysis

Descriptive statistics were used to analyze demographic variables. Frequency and percentage. Descriptive statistics method is used to analyze the variables affecting the educational management of design specialty. Mean, standard deviation (S.D.). For the interpretation criteria of equalization classification, the best concept (John W. Best, 1977:190) was adopted for analysis, as shown in Table 1. The actor variables affecting the educational management efficiency of pottery design were analyzed through the questionnaire data to reduce the irrelevant variables. During the analysis, the data is divided into subgroups and the average of the key scores is calculated. The average score is less than 4.59, indicating that the level of variables affecting the education management of design major in Guangdong private universities is low. The average score is higher than 4.59, indicating that the level of variables affecting the education management of design majors in Guangdong private colleges and universities is relatively high.

Table 1 According to the Best (1977) evaluation criteria

Mean Score	Level
1.0-1.49	Lowest
1.50-2.49	Low
2.50-3.49	Moderate
3.50-4.49	High
4.50-5.00	Highest

3. Formulate guidelines for the management of design major education in private colleges and universities in Guangdong Province.

3.1 Research design

Using each variable of design education management in step (2), the researchers concluded and developed a plan for reform management of design education in private universities in Guangdong through focus group discussions with seven design education experts.

3.2 Key informants with education reform in design major

After determining the factors affecting the education reform of private universities in Guangdong Province, these 7 key informants from the design major participated in the discussion of the revision of basic design courses. These seven key people have more than 10 years of teaching experience in the design profession.

3.3 Instruments

Focus group discussion

3.4 Data Analysis

Content analysis method was used to analyze the data.

Research Conceptual Framework

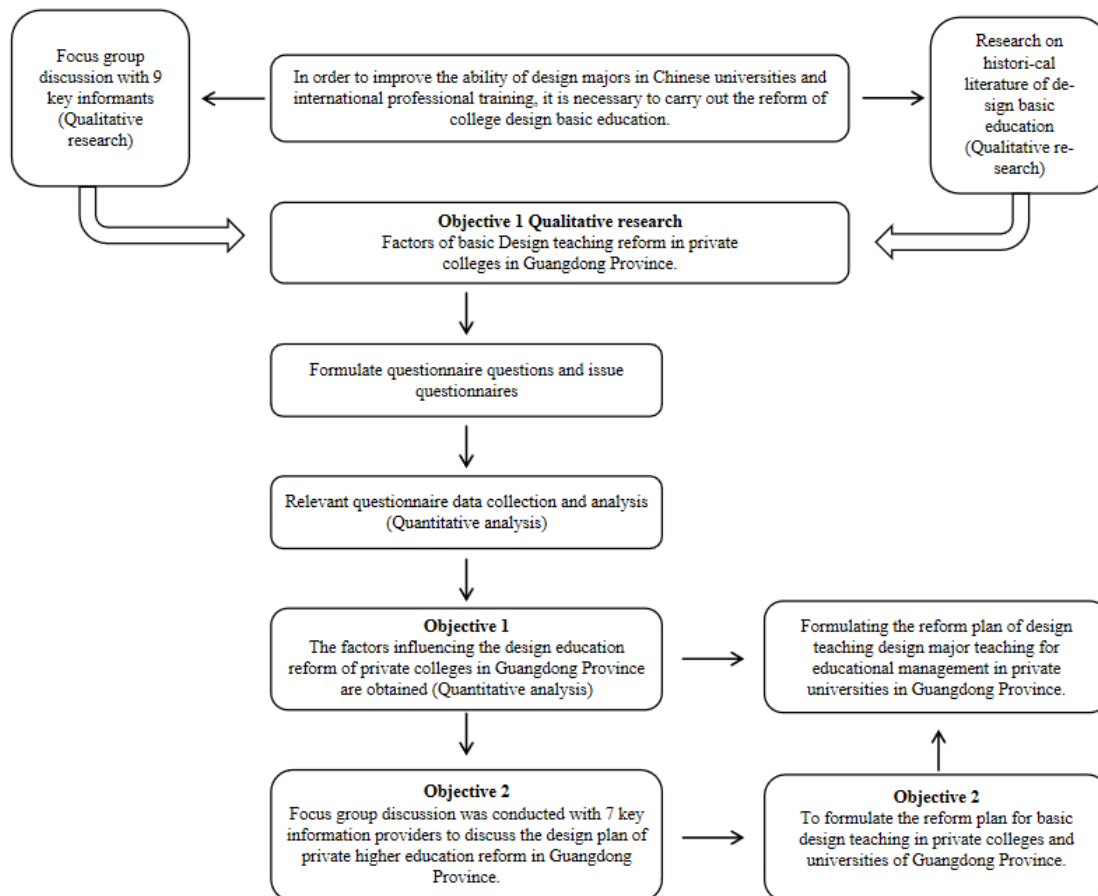

Figure 1 Research framework

Results

1. Result of Content Analysis for Variables

Through literature review and variable overview of related studies, a total of 31 variables were obtained. Some scholars have studied the dimensions of educational management of design majors and provided some suggestions for the factors affecting the reform of educational management of design majors in this study. The researchers chose a percentage variable greater than or equal to 50 percent. The results had 29 variables.

From the perspective of the development of private colleges and universities. Considering the relationship between the major components of the development of educational management of design profession, the improvement of basic education, student group management, teaching resources and teacher and leadership ability will affect the process of design profession reform. These four dimensions together constitute the necessary elements of design education reform in Guangdong private colleges and universities.

Based on the above research content, the researchers developed a semi-structured interview program. Then, the re-searchers conducted semi-structured interviews with 9 key information providers from private universities in Guangdong Province, which were obtained through purposeful sampling.

1. Result of Data Analysis for Research Objective 1

Based on the literature and interview results, a questionnaire survey of 67 items was set up, and the quality of questionnaires were assessed by content validity and reliability. For the content validity, it was checked by five experts and analyzed by Item-Objective Congruence (IOC). The analysis resulted in 60 valid projects. According to the 60 valid items in the final questionnaire, in order to study the reliability of the questionnaire, the researcher sent questionnaires to 30 non-sample people and collected data to consider the reliability results. Through SPSS software analysis and calculation, the final result is 0.938.

Table 2 Cronbach's Reliability Analysis

Cronbach's Reliability Analysis - Simplified format		
Items	No.	α coefficient
60	30	0.938

After passing the reliability test, about 300 questionnaires were distributed to the target population, 263 questionnaires were recovered, and 248 samples of main information providers were selected after invalid questionnaires were eliminated. Frequency and percentage results of questionnaire data analysis, see the Table 3 below for details:

Table 3 Frequency and percentage results of questionnaire data analysis

n=248

Population information				
Items	Option	Frequency	Percentage (%)	Cumulative percentage (%)
Gender	Female	89	35.89	35.89
	Male	159	64.11	100.00
Age	25-34 years	48	19.35	19.35
	35-44 years	127	51.21	70.56
	45-54 years	53	21.37	91.94
	More than 55	20	8.06	100.00
Your professional title	Teaching assistant	11	4.44	4.44
	Lecturer	78	31.45	35.89
	Associate Professor	83	33.47	69.35
	Professor	76	30.65	100.00
Your education background	Master	163	65.73	65.73
	Doctor	85	34.27	100.00
Total		248	100.0	100.0

The researchers analyzed the arithmetic mean ($\bar{x}$) and standard deviation (S.D.) compare the derived arithmetic mean with the standard based on the best standard. The scale score range was divided into five categories of teacher teams' cognition level of factors affecting design education management. To categorize average scores, searchers use a measure based on the best concept (John W. Best, 1997:190).

Table 4 Descriptive statistics

Items	Mean ($\bar{x}$)	S.D.	Sk.	Ku.	Level
01. Strengthen the cultivation of students' design thinking and performance in the fundamental curriculum	4.298	0.753	-0.783	-0.051	High
02. Strengthen the cultivation of students' knowledge of design aesthetics in the fundamental curriculum	3.996	0.924	-0.674	-0.076	High
03. Strengthen the development history of modern design for students in the fundamental curriculum	4.069	0.872	-0.503	-0.698	High
04. Strengthen and cultivate students' learning of design software in the fundamental curriculum	4.234	0.775	-0.747	-0.000	High
05. Strengthen the cultivation of students' hands-on practice of making physical models in the fundamental curriculum	4.165	0.835	-0.740	-0.133	High
06. Strengthen the cultivation of students' technology and material cognition in the fundamental curriculum	3.770	1.149	-0.671	-0.335	High
07. Strengthen the cultivation of creative thinking and innovation for the changing world	4.194	0.954	-1.102	0.655	High
08. It is necessary to add design-related mathematics to the design foundation curriculum	4.206	0.878	-1.028	0.761	High
09. It is necessary to add design philosophy to the design foundation	4.129	0.926	-0.907	0.266	High

10. It is necessary to perfect the course selection mechanism	4.040	1.005	-0.925	0.411	High
11. It is necessary to improve the tutor responsibility system on the fundamental of design	4.222	0.856	-1.303	2.200	High
12. Students need to have a clear understanding of the fundamental design teaching objectives	3.907	0.933	-0.750	0.486	High
13. Students need to have a clear understanding of the design fundamentals curriculum	3.903	0.917	-0.537	-0.203	High
14. Students need to have a clear understanding of the linkages between the content of the design fundamentals course and relate course	3.944	0.911	-0.729	0.446	High
15. Students need to have a clear understanding of the expanded body of knowledge for design fundamentals	3.746	1.032	-0.567	-0.193	High
16. Teachers need to focus on the design of fundamental learning process	3.685	1.044	-0.545	-0.233	High
17. Teachers need to pay attention to the design of fundamental curriculum schedule time	4.206	0.841	-1.023	1.041	High
18. Teachers need to pay attention to the setting of fundamental homework	3.734	0.927	-0.213	-0.423	High
19. Teachers need to pay attention to the scheduling of homework in the design of fundamental courses	4.190	0.844	-1.104	1.518	High
20. Teachers need to pay attention to the fairness and rigor of students' achievement	4.000	0.834	-0.506	0.077	High
21. Teachers need to pay attention to the level of classroom interaction for active learning	4.109	0.810	-0.939	1.499	High
22. Teachers need to pay attention to students' learning environment and learning climate	3.891	0.882	-0.428	-0.032	High
23. Teachers need to pay attention to their own level of theoretical knowledge	3.911	0.922	-0.697	0.328	High
24. Teachers need to pay attention to their own practical ability including teacher training	4.222	0.797	-1.146	1.864	High
25. University should provide design-related multimedia classrooms	4.222	0.766	-1.055	1.895	High
26. University should provide better equipped computer classrooms	4.190	0.805	-1.108	1.956	High
27. University should provide self-study classrooms with corresponding design	4.185	0.804	-1.151	2.132	High
28. University should provide library resources for design subjects	4.173	0.804	-0.938	1.186	High
29. University should provide complete and complete teaching materials	4.137	0.783	-0.859	1.230	High
30. Teachers should provide rich design teaching cases	4.246	0.764	-0.889	0.884	High
31. Teachers should provide rich design teaching guidance materials	4.169	0.822	-1.029	1.542	High
32. Teachers should provide rich resources for design competition	4.202	0.769	-0.740	0.462	High
33. The University should provide corresponding design model making laboratory	4.145	0.776	-0.729	0.572	High
34. University should provide corresponding laboratory teaching	4.173	0.741	-0.530	-0.241	High
35. The University should provide appropriate laboratory management personnel	4.141	0.800	-1.025	1.832	High
36. University should provide corresponding design practice and practice resources	4.069	0.799	-0.699	0.728	High
37. Teachers should have a certain industry, enterprise work experience, or have the relevant professional qualification certificate	4.020	0.906	-0.862	0.720	High
38. Teachers should be role models, rich strong sense of responsibility and professional spirit	4.101	0.874	-0.896	0.628	High
39. Teachers should respect students and be good at listening to their opinions and suggestions	4.226	0.783	-0.829	0.554	High
40. Teachers should be virtuous and rigorous in learning	3.871	0.900	-0.718	0.218	High
41. Teachers need to improve their comprehensive quality	3.827	0.951	-0.727	-0.059	High
42. The University should have a specialized organization for ensuring the quality of classroom teaching (such as teaching quality management Office, etc.).	3.730	0.946	-0.739	0.384	High
43. The University should have a systematic teaching and learning evaluation system (such as: supervision evaluation, student evaluation, peer evaluation, and quality assurance etc.).	3.532	0.993	-0.527	-0.152	High

44. The evaluation mechanism of University teachers should be scientific and effective	3.500	1.014	-0.517	-0.058	High
45. University should be inspected regularly by teaching supervisors or peer group teachers	3.552	0.980	-0.512	-0.141	High
46. The University should have a high degree of social recognition	3.661	0.934	-0.537	-0.058	High
47. The University should have a good campus cultural environment	3.601	0.964	-0.467	-0.212	High
48. The University leadership team and management team should have a clear division of jobs	3.573	0.950	-0.425	-0.183	High
49. Teaching needs to have a clear goal of talent cultivation	3.472	1.045	-0.504	-0.234	Moderate
50. Talent training system needs to combine theory with practice and highlight innovative thinking	3.532	1.033	-0.631	0.066	High
51. The curriculum should be challenging, innovative and advanced	3.565	1.008	-0.620	0.131	High
52. Teaching should be carried out according to the talent training program	4.016	0.795	-0.566	0.255	High
53. Teaching management team needs to have high management ability	4.044	0.841	-0.868	1.079	High
54. Teaching requires standardized implementation of teaching rules and regulations	4.077	0.794	-0.775	0.986	High
55. Teaching needs to optimize the course content	4.024	0.804	-0.749	1.130	High
56. Teaching needs to optimize teaching methods	4.036	0.812	-0.800	0.950	High
57. Teaching needs to optimize the course practice process and assessment method	3.899	0.940	-0.710	0.236	High
58. It is necessary for teachers to continue to improve their teaching level	4.028	0.865	-1.001	1.395	High
59. University need to pay attention to the rationality of teaching staff construction	4.032	0.834	-0.948	1.565	High
60. The University shall provide teachers with regular or irregular on the job training or short term training	4.286	0.710	-1.023	1.929	High

After the validity analysis of SPSS software, the mean value, standard deviation, kurtosis and skewness of each variable are analyzed. Finally, the validity test was carried out, the KMO value was 0.926.

Table 5 Showed KMO-Meyer-Olkin and Bartlett's Test

KMO and Bartlett's test		
KMO value		0.926
Bartlett sphericity test	Approximate chi-square	13914.526
	df	1770
	p-value	0.000

This phase of analysis used factor extraction by principle Component Analysis (PCA) with orthogonal rotation et.al and varimax rotation. The used criteria for considering factors were as follows; (1) 0.35 or higher was a practically significant factor loading, (2) eigenfenvlues greater than 1 according to Kaiser's Criterion, and (3) there were more than 3 variables (Hatcher).

When consider the above Criterion, the number of components and the variance of variables were obtained as shown in Table 5.

Table 6 Principal Component Analysis

Variance interpretation rate table						
Factor	Rotational front difference interpretation rate			Explanation rate of variance after rotation		
	Characteristic root	Variance interpretation rate %	Cumulative %	Characteristic root	Variance interpretation rate %	Cumulative %
1	18.761	31.268	31.268	12.118	20.197	20.197
2	10.841	18.068	49.336	10.847	18.078	38.275
3	3.948	6.581	55.917	6.793	11.322	49.598
4	2.950	4.917	60.834	6.742	11.236	60.834

Based on the analysis of factor extraction and the information amount of factor extraction, it can be seen from the above table: A total of 4 factors were extracted from factor analysis, and the characteristic root values were all greater than 1. The variance interpretation rates of these 4 factors after rotation were 20.197%, 18.078%, 11.322% and 11.236%, respectively, and the cumulative variance interpretation rate after rotation was 60.834%.

On the basis of exploratory factor analysis (EFA), the variables were extracted and the key component variables were analyzed. It seems to have obtained the four effective components of the factors influencing the effectiveness of the design professional education management in Guangdong private colleges. Researchers then analyzed the corresponding relationship between variables and Component through the value of Factor loading coefficient, excluding factor load below 0.5, and named each Component according to the corresponding relationship between variables and Component, it can be divided into 4 components according to the results.

Table 7 Showed the factor loading, variables described in each of the main components after rotating the axis

Variable	Factor loading			
	Component			
	1	2	3	4
Variable 11	0.448			
Variable 24.	0.715			
Variable 25	0.777			
Variable 26	0.780			
Variable 27	0.798			
Variable 28	0.783			
Variable 29	0.821			
Variable 30	0.851			
Variable 31	0.833			
Variable 32	0.799			
Variable 33	0.796			
Variable 34	0.796			
Variable 35	0.723			

Variable 36	0.723	
Variable 37	0.621	
Variable 38	0.647	
Variable 39	0.679	
Variable 40		0.740
Variable 41		0.783
Variable 42		0.746
Variable 43		0.709
Variable 44		0.703
Variable 45		0.806
Variable 46		0.801
Variable 47		0.826
Variable 48		0.741
Variable 49		0.732
Variable 50		0.774
Variable 51		0.783
Variable 52		0.790
Variable 53		0.646
Variable 54		0.727
Variable 55		0.781
Variable 56		0.802
Variable 57		0.784
Variable 58		0.408
Variable 59		0.359
Variable 60		0.286
Variable 12		0.661
Variable 13		0.673
Variable 14		0.747
Variable 15		0.713
Variable 16		0.750
Variable 18		0.712
Variable 19		0.475
Variable 20		0.674
Variable 21		0.562
Variable 22		0.767
Variable 23		0.745
Variable 01		0.675
Variable 02		0.817
Variable 03		0.822
Variable 04		0.823
Variable 05		0.861
Variable 06		0.698
Variable 07		0.741
Variable 08		0.739
Variable 09		0.587
Variable 10		0.547
Variable 17		0.473

In this study, the maximum variance rotation method (varimax) was used to rotate the data to find out the corresponding relationship between each factor and the research project. As can be seen from the above table, variables with common values greater than 0.5 for all research items indicate that there is a strong correlation between research items and factors, and factors can effectively extract information.

Table 8 Showed components of design major education management

Order	Assembly	Number of variables	Factor loading
1	Component 1	17	0.448-0.851
2	Component 2	21	0.286-0.826
3	Component 3	11	0.475-0.767
4	Component 4	11	0.473-0.861
	All	60	

On the basis of exploratory factor analysis (EFA), the variables were extracted and the key component variables were analyzed. It seems to have obtained the four effective components of the factors influencing the effectiveness of the design professional education management in Guangdong private colleges. Researchers then analyzed the corresponding relationship between variables and Component through the value of Factor loading coefficient, excluding factor load below 0.5, and named each Component according to the corresponding relationship between variables and Component, it can be divided into 4 components according to the results.

Component 1 can consist of 17variables, because variable “11. It is necessary to improve the tutor responsibility system on the fundamental of design” is below 0.5, it is removed, 16 variables are left. The researchers named it "**Quality management of teaching resources for design major**".

Table 9 Component 1

Variable	Presentation	Factor loading
01	Teachers need to pay attention to their own practical ability including teacher training	0.715
02	University should provide design-related multimedia classrooms	0.777
03	University should provide better equipped computer classrooms	0.780
04	University should provide self-study classrooms with corresponding design	0.798
05	University should provide library resources for design subjects	0.783
06	University should provide complete and complete teaching materials	0.821
07	Teachers should provide rich design teaching cases	0.851
08	Teachers should provide rich design teaching guidance materials	0.833
09	Teachers should provide rich resources for design competition	0.799
10	The University should provide corresponding design model making laboratory	0.796
11	University should provide corresponding laboratory teaching	0.796
12	The University should provide appropriate laboratory management personnel	0.723
13	University should provide corresponding design practice and practice resources	0.723
14	Teachers should have a certain industry, enterprise work experience, or have the relevant professional qualification certificate	0.621

15	Teachers should be role models, rich strong sense of responsibility and professional spirit	0.647
16	Teachers should respect students and be good at listening to their opinions and suggestions	0.679

Component 2 can consist of 21 variables, because variable “58. It is necessary for teachers to continue to improve their teaching level, variable “59. University need to pay attention to the rationality of teaching staff construction” and variable “60. The University shall provide teachers with regular or irregular on the job training or short term training” are below 0.5, they are removed, 18 variables are left. The researchers named it "**Teaching quality management of design specialty**".

Table 10 Component 2

Variable	Presentation	Factor loading
01	Teachers should be virtuous and rigorous in learning	0.740
02	Teachers need to improve their comprehensive quality	0.783
03	The University should have a specialized organization for ensuring the quality of classroom teaching (such as teaching quality management Office, etc.).	0.746
04	The University should have a systematic teaching and learning evaluation system (such as: supervision evaluation, student evaluation, peer evaluation, and quality assurance etc.).	0.709
05	The evaluation mechanism of University teachers should be scientific and effective	0.703
06	University should be inspected regularly by teaching supervisors or peer group teachers	0.806
07	The University should have a high degree of social recognition	0.801
08	The University should have a good campus cultural environment	0.826
09	The University leadership team and management team should have a clear division of jobs	0.741
10	Teaching needs to have a clear goal of talent cultivation	0.732
11	Talent training system needs to combine theory with practice and highlight innovative thinking	0.774
12	The curriculum should be challenging, innovative and advanced	0.783
13	Teaching should be carried out according to the talent training program	0.790
14	Teaching management team needs to have high management ability	0.646
15	Teaching requires standardized implementation of teaching rules and regulations	0.727
16	Teaching needs to optimize the course content	0.781
17	Teaching needs to optimize teaching methods	0.802
18	Teaching needs to optimize the course practice process and assessment method	0.784

Component 3 can consist of 11 variables, because variable “19. Teachers need to pay attention to the scheduling of homework in the design of fundamental courses” is below 0.5, it is removed, 10 variables are left. The researchers named it "**Design professional teacher quality management**".

Table 11 Component 3

Variable	Presentation	Factor loading
01	Students need to have a clear understanding of the fundamental design teaching objectives	0.661
02	Students need to have a clear understanding of the design fundamentals curriculum	0.673
03	Students need to have a clear understanding of the linkages between the content of the design fundamentals course and relate course	0.747
04	Students need to have a clear understanding of the expanded body of knowledge for design fundamentals	0.713
05	Teachers need to focus on the design of fundamental learning process	0.750
06	Teachers need to pay attention to the setting of fundamental homework	0.712
07	Teachers need to pay attention to the fairness and rigor of students' achievement	0.674
08	Teachers need to pay attention to the level of classroom interaction for active learning	0.562
09	Teachers need to pay attention to students' learning environment and learning climate	0.767
10	Teachers need to pay attention to their own level of theoretical knowledge	0.745

Component 4 can consist of 11 variables, because variable “Teachers need to pay attention to the design of fundamental curriculum schedule time” is below 0.5, it is removed, 10 variables are left. The researchers named it "**Design specialty basic education reform management**".

Table 12 Component 4

Variable	Presentation	Factor loading
01	Strengthen the cultivation of students' design thinking and performance in the fundamental curriculum	0.675
02	Strengthen the cultivation of students' knowledge of design aesthetics in the fundamental curriculum	0.817
03	Strengthen the development history of modern design for students in the fundamental curriculum	0.822
04	Strengthen and cultivate students' learning of design software in the fundamental curriculum	0.823
05	Strengthen the cultivation of students' hands-on practice of making physical models in the fundamental curriculum	0.861
06	Strengthen the cultivation of students' technology and material cognition in the fundamental curriculum	0.698
07	Strengthen the cultivation of creative thinking and innovation for the changing world	0.741
08	It is necessary to add design-related mathematics to the design foundation curriculum	0.739
09	It is necessary to add design philosophy to the design foundation	0.587
10	It is necessary to perfect the course selection mechanism	0.547

Based on exploratory factor analysis, the variables were extracted as key component variables, and important variables were obtained by analyzing the most likely conditions. It seems that four effective components of influencing factors of the effectiveness of design education management reform in private colleges and universities in Guangdong Province were obtained.

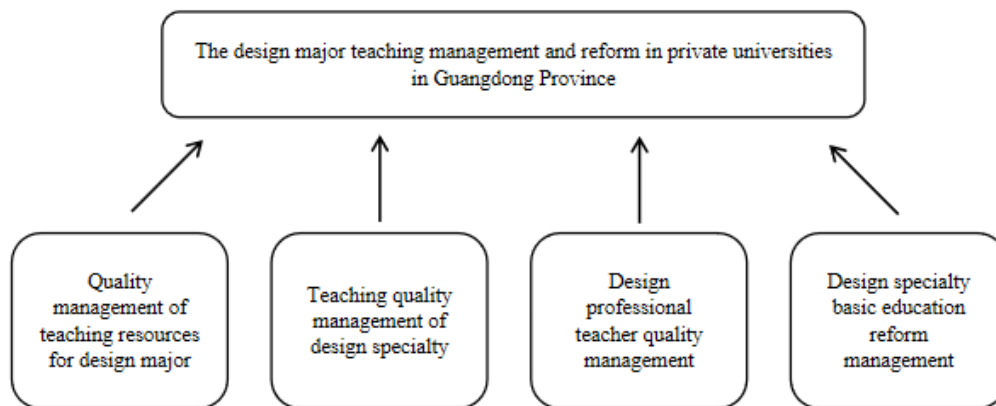

Figure 2 Shows the components that influence the effectiveness of design education management in private colleges and universities in Guangdong Province

2. Result of Data Analysis for Research Objective 2

Through qualitative research, quantitative research and factor analysis, the researchers obtained the factors that influence the effectiveness of design professional education management in private universities in Guangdong province. A total of 7 experts participated in the discussion of the four sections of the panel. Finally, the relevant contents were summarized, and a total of 21 guidelines were sorted out in 4 parts, among which some guidelines advocated by experts had multiple meanings.

1. Quality management of teaching resources for design major.(1) A large number of library materials on the subject of design, and in line with international standards.(2) Create a good learning atmosphere and environment.

(3) Computer The computer room needs to update the software from time to time.(4) Model laboratories need good supervision and practical guidance.(5) It can establish a relevant design studio environment, so that students can better realize the combination of theory and practice.

2. Teaching quality management of design specialty.(1) Ensure the principal position of students in teaching activities.(2) Design teaching must be combined with theory and practice, only hands-on creative thinking.(3) It is necessary to increase teacher-student communication and interaction between students.(4) The design major should not only cater to liberal arts students like the art major, but also need the logical thinking of science students to help improve the quality of basic teaching.

3. Design professional teacher quality management.

(1) It is necessary for teachers to constantly strengthen their own theoretical and practical level.(2) It is necessary for teachers to correct their teaching attitude and behavior.(3) It is necessary for teachers to strengthen after-class tutoring and guide students' initiative in

independent learning.(4) It is necessary to objectively evaluate teachers' learning experience and background.

4. Design specialty basic education reform management.(1) Design thinking training should run through the whole design basic curriculum system.(2) The content setting of basic design course should be different from that of basic art course.(3) Popularize and understand the correct modern design aesthetics.(4) The history of modern design plays a very important role in the learning process of basic design, which needs to be integrated into every basic course. It is necessary to explain relevant historical cases and their origin in the course of basic learning, not just as a separate theoretical course.(5) It is necessary to add mathematics courses in the design of basic courses.(6) It is necessary to include philosophy courses in basic design courses, because a lot of philosophical thinking plays an important role in the understanding of design.(7) It is necessary to strengthen the relevant hands-on practice process to improve students' model making ability.(8) It is necessary to learn the traditional production process and timely contact with science and technology to develop new materials.

Conclusion

Through historical research, books, literature and the Internet, researchers find the factors that influence the reform of basic teaching. In the variables proposed, the researchers found that although the data of teaching quality, teaching resource allocation, teaching quality and supervision can achieve the corresponding satisfaction effect, but the differences of opinions on the design of basic teaching reform management are very large. Just as Professor Matthias from the School of Art of Kassel University in Germany warned, if there is a lack of appropriate social and cultural structure conducive to design education in China, even if there are hundreds of thousands of designers with such higher education in the future, they will not be able to change the future design environment in China from the cultural level (Matthias, 2006).

The phenomena causing differences in education management of design profession include the following:1. There is no unified teaching content management. Through in-depth interviews with 7 experts, it is known that in the domestic education management of design majors, it is very difficult to find a unified talent training plan among different schools. Moreover, it is difficult to find a unified and perfect design system in the teaching content, and it is difficult for students to compare similar majors with each other. This is different from other research disciplines based on rationality. However, the different cognition of educational management of international design leads to students' lack of accurate positioning of their basic design learning content. That is, the students take the basic courses which the school arranges. This requires perfect and unified teaching content management, which is consistent with the standardized curriculum reform framework proposed by Zhang, Deqi Zhang, Deqi (Zhang D. &, 2009). He, Jin (He, 2023) holds the same view.2. Educational background restrictions of teachers and leaders. Through visiting various schools, it is found that the education background of many teachers and even old professors majoring in design comes from art major. This phenomenon not only exists in private colleges and universities, but also exists in a large number of public colleges and universities. The educational management system in the new era needs to improve the quality of teachers themselves, optimize the structure of teachers, and create a team of qualified teachers. This is consistent with the views put forward by Xiong, Caicai (Xiong, 2021).3. Not familiar with the relationship between industrial production and design. Because the basis of modern design is two industrial revolutions in Europe, and because

our country has not experienced industrial revolution, many teachers are unable to bring the practice of industrial production into teaching, so that students in the study is difficult to combine design and industrial production process. The combination of theory and practice is the most core part of design. If design cannot be used in practice, the meaning of design profession will not exist. Ding, Hong(Ding, 2021) In his "The Enlightenment of Bauhaus education Model to modern design education", it is mentioned that design major should conform to the educational concept suitable for industrial production.⁴ Our high school liberal arts and science education policy. Through interviews with students, it is found that many students who pass the policy of liberal arts and science are invariably students who cannot continue to study liberal arts, and students learn liberal arts not out of interest and love, but helpless choice. Because of this, liberal arts students lack their own mathematical calculation and thinking ability in college, and there are generally no courses on mathematics in college design majors, so mathematical logical thinking in design is difficult to be accepted by students majoring in design. The major of arts and science in high school leads to the limitation of the development of design major. Meanwhile, in the process of learning design, many students pursue the expression of artistic self-sensibility, but ignore that design is a logical thinking ability based on rationality to find, analyze and solve problems in detail. In our country, design majors of universities are divided into liberal arts. In the college entrance examination, it is necessary to carry out tests for sketch, color, creation and other special talents. This also affects the students' attention to the improvement of skills and the training of emotional creation in the study of design, thus ignoring the rational thinking that design is based on human needs. Sun, Guangyong (Sun, 2006)also believes that for a long time, college entrance examination has a great impact on school resource allocation policies, teachers' teaching methods and students' learning methods.

According to the analysis of the above data, the results of these discussions will be incorporated into the basic education reform plan of private colleges in Guangdong Province.

The reform plan of basic design teaching in private colleges and universities in Guangdong Province can be divided into 4 parts, which are total of 21 guidelines.⁷ experts have worked out relevant teaching reform plans. In the teaching reform scheme design basic curriculum content reform management, design basic teaching content reform is particularly important. This point has been unanimously agreed by 7 experts, and these opinions on the management of teaching reform are consistent withZhang,li(Zhang, 2022),Zong,mingming (Zong, 2008), Liu,Guanzhong (Liu g. , 2008),Zhang,Hui, (Xiaoyong, 2023)Huang,Caiyan (Huang, 2023), Zheng,Yingli(Zheng, 2021),Zhao,Xiaoqin (Zhao, 2014),Li, Xiaotong(Li, 2021),Wang, Shouzhi (Wang S. , 2002),Shi,Lin(Shi L. , 2018),Wang,Yong (Wang Y. , 2015),Kenya Hara(Hara, 2017) Ding, Hong(Ding, 2021), the proposed design professional needs on the basis of teaching reform, basic needs to reconstruct the teaching content are also highly consistent.

Recommendations

Through this study, we can improve the curriculum content of basic education of design in private colleges in Guangdong province, formulate the reform plan of basic education of design, and promote the development of education management of design major in private colleges in Guangdong province.

The researchers suggest that it is necessary to systematically classify, deeply analyze and deeply reflect on the model of educational leadership of design majors, so as to gain an insight into the nature and inevitability of its development, evolution and change. By this way, we should plan information by the process reached for the future in design major teaching management. Only in this way we can clearly understand the future trend of the research of educational leadership model of design specialty.

References

- Ding, H. (2021, 3). The Enlightenment of Bauhaus education Model to modern design education. *Beauty and The Times*, pp. 120-122.
- Guanzhong, L. (2021). *Thoughts on Chinese industrial design*. Jiangsu: China.Jiangsu Phoenix Art Publishing House.
- Hara, K. (2017). *Designing design*. Guangxi Normal University Press.
- He, J. (2023, 1). Research on the reform and development of Higher Education in the New Era. *Journal of Heilongjiang Teacher Development Institute*, pp. 1-3.
- Huang, C. (2023, 2). Innovation thinking on teaching reform of design foundation based on professional competence standard of design industry. *Western Leather*, pp. 45-47.
- Li, X. (2021, 9). Effective strategies to improve the quality of basic education of art design. *Popular Literature and Art*, pp. 176-177.
- Liu, g. (2008). *Comprehensive modeling design basis*. Higher Education Press.
- Matthias, G. t. (2006, 5 20). An "outsider"'s "inside" thinking. *Art Newspaper*.
- Shi, L. (2018, 5). sing cross-border thinking to promote the innovation of design education in colleges and universities. *Modern University Education*, pp. 106-111.
- Sun, G. (2006, 1). Curriculum environmental factors and their impact on curriculum reform. *Educational Exploration*, pp. 20-22.
- Wang, S. (2002). *History of world modern design*. China Youth Publishing House.
- Wang, Y. (2015, 11). Research on Curriculum system reform of Industrial design Basic education in engineering colleges. *Heilongjiang Higher Education Research*, pp. 166-168.
- Xiaoyong, Z. C. (2023, 1). Teaching Reform of Landscape design for Environmental design majors in universities. . *Fine Arts Education Research*, pp. 112-114.
- Xiong, C. (2021, 11). Influence of art design teaching reform in the new era on school education management mode. *Footwear Craft and Design*, pp. 46-47.
- Zhang, D. &. (2009, 5). The overall design and implementation of the basic education curriculum reform in Finland. *Foreign Education Research*, pp. 59-63.
- Zhang, l. (2022, 7). University curriculum system optimization and "Design Basis" teaching reform. *Education and teaching forum*, pp. 61-64.
- Zhao, X. (2014). *Design basis, the formation of the design thinking in education*. Hebei normal university.

- Zheng, Y. &. (2021, 12). Based on the credit system in colleges and universities teaching management effectiveness factors and countermeasure analysis. *The decision to explore*, pp. 75-76.
- Zong, M. (2008). *Basis of three-dimensional design*. Oriental publishing center.

การบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนท่องเที่ยวโอท็อป (OTOP)

นวัตวิถี : กรณีศึกษาชุมชนบ้านวังส้มซ่า อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

The Administrative Management of a Role-Model Community to Driven Processes the Tourism OTOP Nawatvithi : A Case Study of Ban Wang Som Sa, Mueang District, Phitsanulok Province

อนุวัฒน์ ชมภูปัญญา และ ธนัสถา โรจนตระกูล

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Anuwat Chompoopanya and Tanastha Rojanatrakul
Pibulsongkram Rajabhat University, Thailand
Corresponding Author, E-mail : aof01012531@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาระดับความคิดเห็นของการบริหารจัดการชุมชน และแนวทางการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อป นวัตวิถี ชุมชนบ้านวังส้มซ่า อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 345 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับความคิดเห็นของการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อป นวัตวิถี พบว่า อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การมีส่วนร่วมในการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยว รองลงมาคือ เส้นทางในการเข้าถึงชุมชน ด้านการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยว ด้านการจัดทำแผนท่องเที่ยวของชุมชน ด้านการจัดตั้งคณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชน และด้านที่มีค่าเฉลี่ยปานกลาง คือ ความพร้อมด้านที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวก ตามลำดับ

2. แนวทางการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อป นวัตวิถี พบว่า แนวทางการบริหารจัดการชุมชนสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อป นวัตวิถี มี 6 ข้อ ดังนี้ 1) การมีส่วนร่วมในการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยว 2) การจัดทำแผนท่องเที่ยวของชุมชน 3) การจัดโปรแกรมการท่องเที่ยว 4) ความพร้อมด้านที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวก 5) เส้นทางในการเข้าถึงชุมชน และ 6) การจัดตั้งคณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชน

คำสำคัญ: การบริหารจัดการชุมชนต้นแบบ; โอท็อป นวัตวิถี; ชุมชนต้นแบบ; การขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยว

Abstracts

This research is study at the opinion level of the administrative management of a community and the approach administrative management of a role-model community to driven processes the tourism OTOP Nawatvithi a case study of Ban Wang Som Sa, Mueang District, Phitsanulok Province. This research is a quantitative and qualitative research. The sample size was 345 samples. The tools used questionnaire and interview form. The statistics used were frequency, percentage, mean and standard deviation. The results showed that :

1. The opinion level of the administrative management model of a role-model community to driven processes the tourism OTOP Nawatvithi was at the high level. When considering in each aspects found that the highest average aspect was the participation in tourism management activities, followed by the access route to community, in terms of tourism programs, the preparation of community tourism programs and the preparation of community tourism plans on the establishment of a community working group and the side with medium average was the availability of accommodation and facility, respectively.

2. The model community management approach to the process of driving OTOP Nawatvithi tourism community found that the community management approach to the process of driving OTOP Nawatvithi tourism community had 6 items as follows: 1) Participation in managing tourism activities 2) Prepare community tourism plans. 3) Organize tourism programs. 4) Accommodation and facilities readiness. and 6) the establishment of a community tourism working group.

Keywords: Administrative management of a role-model community; OTOP Nawatvithi; Role- model community; Driven processes the tourism

บทนำ

แผนการพัฒนาประเทศโดยยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ.2560 - 2579) และพันธกิจกระทรวงมหาดไทย ข้อ 4. เสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนและเศรษฐกิจฐานราก มีกรอบแนวคิดด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขันที่มุ่งเน้นการพัฒนาภาคการผลิตและบริการให้สามารถแข่งขันได้ โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้และการมีส่วนร่วมของประชาชน ส่งเสริมและพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนฐานรากให้มีความมั่นคงและมีเสถียรภาพเกิดความยั่งยืน ประชาชนมีคุณภาพชีวิตและมีรายได้ที่ดีขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560 : ออนไลน์)

รัฐบาลมีนโยบายลดความเหลื่อมล้ำของสังคมที่มุ่งเน้นสร้างรายได้ และความเจริญความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ โดยให้ภาคเอกชนและภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมดำเนินการกับภาครัฐเพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ซึ่งโอกาสในการสร้างงาน สร้างอาชีพ สร้างรายได้ให้ชุมชนจำเป็นต้องดำเนินการพัฒนาเชิงพื้นที่ผ่านกระบวนการประชาคมให้ชุมชนเข้าถึงแหล่งเงินทุนในการพัฒนาอาชีพและสร้างรายได้ในชุมชน ด้วยการสนับสนุนวิสาหกิจชุมชน และส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชน เชื่อมโยงเส้นทางการท่องเที่ยวในแต่ละท้องถิ่น

ซึ่งสอดคล้องกับการดำเนินงานโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ที่เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 ในทุกภูมิภาคทั่วประเทศและมอบหมายให้กรมการพัฒนาชุมชนเป็นผู้รับผิดชอบหลักส่งเสริมการดำเนินงานโอท็อปจนถึงปัจจุบัน เป็นเวลา 16 ปี โดยร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ ในการส่งเสริมสนับสนุนเพื่อยกระดับคุณภาพผลิตภัณฑ์ชุมชนผ่านช่องทางการตลาดมีการแข่งขันทางการค้าสูง พบว่าผลิตภัณฑ์ของชุมชนส่วนใหญ่ไม่สามารถแข่งขันได้ เพราะการเดินทางออกไปขายสินค้านอกชุมชนทำให้มีค่าใช้จ่ายสูง ครอบคลุมขาดความอบอุ่น รายได้ไม่กระจายถึงประชาชนกลุ่มใหญ่ในชุมชนอย่างแท้จริง ทำให้การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนฐานราก ไม่ประสบผลสัมฤทธิ์เท่าที่ควร ประกอบกับรายได้จากการท่องเที่ยวที่เป็นกระแสหลักของประเทศ ส่วนใหญ่ตกไปอยู่ในกลุ่มทุนเอกชน เช่น โรงแรมร้านอาหาร ห้างร้านใหญ่ ๆ กรู๊ปทัวร์ ไม่ลงไปถึงฐานราก (สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดพิษณุโลก, 2560 : ออนไลน์) ดังนั้น จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนผ่านยุคการผลิตสินค้าขายสินค้าโอท็อปออกจากชุมชนสู่การสร้างรายได้ตามความต้องการโดยการขายสินค้าอยู่ในชุมชนที่มาจากการท่องเที่ยว โดยใช้เสน่ห์ ของภูมิปัญญา วิถีชีวิต วัฒนธรรม และความคิดสร้างสรรค์ เปลี่ยนเป็นรายได้ซึ่งดำเนินการพัฒนาให้เป็นเจ้าบ้านที่ดี ชวนกันคิด ชวนกันทำ ผลิตภัณฑ์และบริการ รวมทั้งมีการเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวระดับชุมชนที่มีเสน่ห์ดึงดูด และมีคุณค่าเพียงพอให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมเยือนและใช้จ่ายเงินในทุกกิจกรรมของชุมชน ซึ่งรายได้จะอยู่กับคนในชุมชน ผลิตภัณฑ์ชุมชนสามารถขายได้ ครอบคลุมอยู่พร้อมหน้าพร้อมตามีความสุข เป็นการสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนและเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากอย่างแท้จริง (กรมการพัฒนาชุมชน, 2561 : ออนไลน์)

ชุมชนบ้านวังสัมช่า ตำบลท่าโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก เป็นหมู่บ้านที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวสูง จนอยากทำความรู้จักให้มากกว่าเพียงแค่ชื่อ สัมช่า คืออะไร และคนในชุมชนนี้มีกิจกรรมอะไรที่เกี่ยวข้องกับ สัมช่า เช่น การนำสัมช่ามาทำเป็นผลิตภัณฑ์เจลอาบน้ำ สบู่ก้อนโลชั่น เซรั่ม ลิปสติก ช่วยบำรุงผิวปาก การจัดตั้งกลุ่มวิสาหกิจชุมชนพัฒนาผลิตภัณฑ์ทรัพยากรชีวภาพเพื่อเศรษฐกิจชุมชนบ้านวังสัมช่า โดยการระดมทุนของชุมชนในหมู่บ้านที่สนใจ และได้รับการส่งเสริมจากหลายหน่วยงาน ทั้งมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจจากฐานชีวภาพ สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอเมืองพิษณุโลก องค์การบริหารส่วนตำบลท่าโพธิ์ และในปี พ.ศ. 2555 ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากสำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจจากฐานชีวภาพ สมทบกับเงินลงทุนของกลุ่มได้ทำการสร้างที่ทำการและโรงงาน เพื่อให้ได้มาตรฐานในการผลิตผลิตภัณฑ์รูปแบบต่าง ๆ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนวังสัมช่า ได้รับรางวัลชนะเลิศระดับภาคเหนือ และรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 ในการประกวดการพัฒนาภูมิปัญญาสู่นวัตกรรมตามโครงการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ รางวัลส่งเสริมการประกวดเยาวชนโอท็อปไทย ประเภทรายเดี่ยว ของกรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย ในงาน OTOP Midyear 2015 การที่ผลิตภัณฑ์ลิปสติกสัมช่าได้รับความนิยมส่งผลถึงรายได้ของคนในชุมชน ทำให้ต้นสัมช่าพลิกฟื้นมีชีวิตเป็นพืชเศรษฐกิจสำคัญที่จะไม่สูญหายไปไหนจากชุมชนแห่งนี้ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2564 : ออนไลน์)

จากที่กล่าวมาข้างต้น โครงการชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปนวัตวิถีจังหวัดพิษณุโลก ได้รับการจัดสรรงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมประจำปี งบประมาณ พ.ศ. 2561 เพื่อโครงการชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปนวัตวิถี ดำเนินการในพื้นที่ 56 ตำบล 72 หมู่บ้าน แต่ในปัจจุบันมีหมู่บ้านที่ดำเนินโครงการชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปนวัตวิถีสำเร็จเป็นรูปธรรมและสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้เพียงจำนวน 3 หมู่บ้าน ใน 9 อำเภอ ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวโอท็อปนวัตวิถี : กรณีศึกษา ชุมชนบ้านวังสัจจะ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ที่ได้รับคัดเลือกให้เป็นชุมชนที่มีความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาชุมชนอื่นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปนวัตวิถี ชุมชนบ้านวังสัจจะ
2. เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปนวัตวิถี ชุมชนบ้านวังสัจจะ

ระเบียบวิธีวิจัย

การดำเนินโครงการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณจากการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม และการวิจัยเชิงคุณภาพ จากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยรายละเอียดระเบียบวิธีวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วย ประชากรเพศชาย และหญิงทั้งหมดที่อยู่อาศัยในเขตพื้นที่บ้านวังสัจจะ ตำบลท่าโพธิ์ จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 1,929 คน (องค์การบริหารส่วนตำบลท่าโพธิ์, 2564) กลุ่มตัวอย่างได้จากการกำหนดขนาดด้วยตารางสำเร็จรูปของสูตรคำนวณของ ทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane) จำนวน 345 คน โดยใช้วิธีคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง

ประธานและคณะกรรมการชุมชนโอท็อปนวัตวิถี ชุมชนบ้านวังสัจจะ จำนวน 10 คน ผู้ประกอบการในพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับชุมชนโอท็อปนวัตวิถี จำนวน 6 คน ผู้นำท้องถิ่น จำนวน 2 คน และเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้อง จำนวน 2 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน เป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อพัฒนาไปสู่ชุมชนโอท็อปนวัตวิถี

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. นำร่างแบบสอบถามเสนอต่อกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา

2. นำแบบสอบถามเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจความตรงเชิงเนื้อหาตลอดจนความเหมาะสมถูกต้องของเนื้อหาและภาษาที่ใช้ แล้วเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไปเป็นข้อคำถาม โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 0.6 – 1.00

3. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับประชาชนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) เท่ากับ 0.724 จากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขการใช้ภาษาและข้อคำถามให้ชัดเจนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น แล้วนำไปดำเนินการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไปประชากรตัวอย่างต่อไป

แบบสอบถาม เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วย 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 การศึกษารูปแบบการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวโอทอปนวัตกรรม : กรณีศึกษา ชุมชนบ้านวังส้มซ่า อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ กำหนดให้คะแนน ดังนี้ ระดับ 5 หมายถึง ระดับความคิดเห็นมากที่สุด ระดับ 4 หมายถึง ระดับความคิดเห็นมาก ระดับ 3 หมายถึง ระดับความคิดเห็นปานกลาง ระดับ 2 หมายถึง ระดับความคิดเห็นน้อย ระดับ 1 หมายถึง ระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ ในส่วนนี้จะเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็น

แบบสัมภาษณ์ โดยวิธีการสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยได้ใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง โดยมีประเด็นในการสัมภาษณ์ ดังต่อไปนี้ การบริหารจัดการ 6 ด้าน ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยว การจัดทำแผนท่องเที่ยวของชุมชน การจัดโปรแกรมการท่องเที่ยว ความพร้อมด้านที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวก เส้นทาง การเข้าถึงชุมชน การจัดตั้งคณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ด้านระดับการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวชุมชนโอทอปนวัตกรรม ทั้งหมด 6 ด้าน ใช้สถิติเชิงพรรณนา นำมาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ได้ทำการวิเคราะห์ทางเนื้อหาจากแบบสัมภาษณ์ ประกอบกับแนวคิด ทฤษฎี

เกณฑ์การแปลความหมาย พิจารณาจากค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายของเบสท์ (Best, 1978 : 232) ดังนี้ 4.50 – 5.00 หมายถึง ความคิดเห็นมีระดับมากที่สุด 3.50 – 4.49 หมายถึง ความคิดเห็นมีระดับมาก 2.50 – 3.49 หมายถึง ความคิดเห็นมีระดับปานกลาง 1.50 – 2.49 หมายถึง ความคิดเห็นมีระดับน้อย 1.00 – 1.49 หมายถึง ความคิดเห็นมีระดับน้อยที่สุด

4. ขั้นตอนการดำเนินงาน

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ

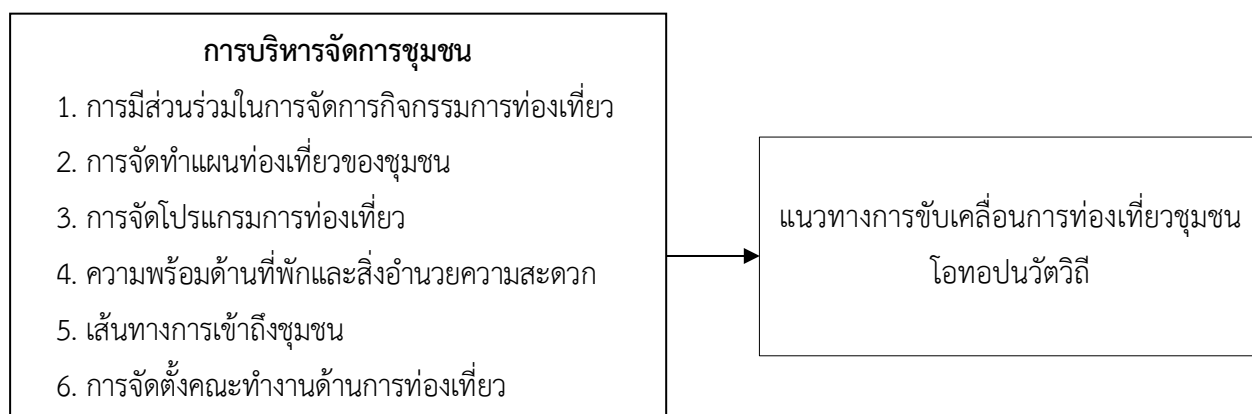
- 1.ขอหนังสือจากคณะสังคมศาสตร์และการพัฒนาท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
2. ชี้แจงกลุ่มตัวอย่างให้ทราบถึงวัตถุประสงค์และอธิบายขั้นตอนในการกรอกแบบสอบถาม
3. ผู้วิจัยรับแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง
4. นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา ตรวจสอบความถูกต้องเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยลงพื้นที่ซักถาม พูดคุยถึงเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตวิถี ทั้งหมด 6 ด้าน กับประธานและคณะกรรมการชุมชนโอท็อปนวัตวิถี ชุมชนบ้านวังส้มซ่า ตำบลท่าโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 10 คน ผู้ประกอบการในพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับชุมชนโอท็อปนวัตวิถี จำนวน 6 คน ผู้นำท้องถิ่น จำนวน 2 คน และเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้อง จำนวน 2 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน มีการสังเกตการณ์ โดยผู้วิจัยเป็นผู้เข้าร่วมด้วยตนเองอย่างใกล้ชิด ในกิจกรรมและเรื่องราวต่าง ๆ จนกระทั่งเข้าใจและสามารถอธิบายสรุปได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อป นวัตวิถี กรณีศึกษาชุมชนบ้านวังส้มซ่า อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก โดยประยุกต์ใช้จากการศึกษา แนวทางการบริหารจัดการชุมชนท่องเที่ยวโอท็อป นวัตวิถี (จิตติมา พลศักดิ์ และรพีภัทร ศรีไกรภักดิ์, 2563: 117-119) และการศึกษาความสำเร็จของชุมชนท่องเที่ยวโอท็อป นวัตวิถี (พรพรรณ เหมะพันธุ์, 2564: 26-29) จึงได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

1. ระดับความคิดเห็นของการบริหารจัดการชุมชนสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยว โอท็อป นวัตวิถี ชุมชนบ้านวังส้มซ่า อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อป นวัตวิถี ชุมชนบ้านวังส้มซ่า (n = 345)

การบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อป นวัตวิถี	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. การมีส่วนร่วมในการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยว	4.33	.93	มาก
2. การจัดทำแผนท่องเที่ยวของชุมชน	4.20	.94	มาก
3. การจัดโปรแกรมการท่องเที่ยว	4.22	.94	มาก
4. ความพร้อมด้านที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวก	3.17	1.08	ปานกลาง
5. เส้นทางในการเข้าถึงชุมชน	4.31	.97	มาก

6. การจัดตั้งคณะกรรมการด้านการท่องเที่ยวชุมชน	3.84	1.44	มาก
รวม	4.01	1.05	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปนวัตวิถี ชุมชนบ้านวังสัจจาทั้งหมด 6 ด้าน โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.01$, S.D. = 1.05) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การมีส่วนร่วมในการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = .93) รองลงมาคือ เส้นทางเข้าถึงชุมชน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = .97) ด้านการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.22$, S.D. = .94) ด้านการจัดทำแผนท่องเที่ยวของชุมชน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.20$, S.D. = .94) ด้านการจัดตั้งคณะกรรมการด้านการท่องเที่ยวชุมชน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.84$, S.D. = 1.44) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยปานกลางคือ ความพร้อมด้านที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = 1.08) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปนวัตวิถี ชุมชนบ้านวังสัจจาทั้งหมด ด้านการมีส่วนร่วมในการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยว (n =345)

ด้านการมีส่วนร่วมในการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยว	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. มีการร่วมมือกันวางแผนการจัดการการท่องเที่ยวชุมชน โอท็อปนวัตวิถี	4.43	.81	มาก
2. มีการเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดโครงการกิจกรรมการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตวิถี	4.52	.63	มากที่สุด
3. มีส่วนร่วมในการเข้าร่วมโครงการ หรือกิจกรรมการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตวิถี เช่น กิจกรรมท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ กิจกรรมทำอาหาร กิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นต้น	4.40	.73	มาก
4. มีการสนับสนุนสิ่งของ หรือสมทบทุนการท่องเที่ยวชุมชน โอท็อปนวัตวิถี	4.11	1.15	มาก

ด้านการมีส่วนร่วมในการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยว	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
5. มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวชุมชน โอท็อปนวัตวิถี เช่น มีการขายสินค้าของชุมชน มีการ บริการการท่องเที่ยวของชุมชน เป็นต้น	4.13	1.13	มาก
รวม	4.33	.93	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับความคิดเห็นด้านการมีส่วนร่วมในการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยว ภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = .93) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้อมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มีการเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดโครงการกิจกรรมการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตวิถี ค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = .63) รองลงมาคือ มีการร่วมมือกันวางแผนการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตวิถี มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = .81) มีส่วนร่วมในการเข้าร่วมโครงการ หรือกิจกรรมการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตวิถี เช่น กิจกรรมท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ กิจกรรมทำอาหาร กิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นต้น มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.40$, S.D. = .73) มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตวิถี เช่น มีการขายสินค้าของชุมชน มีการบริการการท่องเที่ยวของชุมชน เป็นต้น มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.13$, S.D. = 1.13) และมีการสนับสนุนสิ่งของ หรือสมทบทุนการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตวิถี มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.11$, S.D. = 1.15) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปนวัตวิถี ชุมชนบ้านวังสัจจะ ด้านการจัดทำแผนชุมชนท่องเที่ยวของหมู่บ้าน (n =345)

ด้านการจัดทำแผนชุมชนท่องเที่ยวของหมู่บ้าน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. มีการร่วมกันคิดวิเคราะห์สภาพของชุมชนเพื่อการท่องเที่ยว ชุมชนโอท็อปนวัตวิถี	3.99	.96	มาก
2. มีการร่วมกันสำรวจด้านศักยภาพของการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อป นวัตวิถี	4.22	.96	มาก
3. มีการทำแผนการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตวิถี ที่มีความ สอดคล้องกับแหล่งท่องเที่ยวของชุมชน	4.29	.96	มาก

4. ภาครัฐ และภาคเอกชน เข้าร่วมวางแผนการท่องเที่ยวชุมชน โอท็อปนวัตกรรมวิถี	4.30	.90	มาก
5. มีการปรับปรุง และแก้ไขแผนการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตกรรมวิถี ตามสภาพของชุมชนในปัจจุบัน	4.19	.88	มาก
รวม	4.20	.94	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับความคิดเห็นด้านการจัดทำแผนชุมชนท่องเที่ยวของหมู่บ้าน ภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.20$, S.D. = .94) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ภาครัฐ และภาคเอกชน เข้าร่วมวางแผนการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตกรรมวิถี มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = .90) รองลงมาคือ มีการทำแผนการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตกรรมวิถี ที่มีความสอดคล้องกับแหล่งท่องเที่ยวของชุมชน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = .96) มีการร่วมกันสำรวจด้านศักยภาพของการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตกรรมวิถี มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.22$, S.D. = .96) มีการปรับปรุง และแก้ไขแผนการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตกรรมวิถี ตามสภาพของชุมชนในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.19$, S.D. = .88) และมีการร่วมกันคิดวิเคราะห์สภาพของชุมชนเพื่อการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตกรรมวิถี มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.99$, S.D. = .96)

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปนวัตกรรมวิถี ชุมชนบ้านวังสัจจะ ด้านการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยว (n=345)

ด้านการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยว	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. มีการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชน	4.23	.86	มาก
2. มีการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชน เช่น อาหารพื้นถิ่น ประเพณีของชุมชน เป็นต้น	4.21	.89	มาก
3. มีการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายของกิจกรรมภายในชุมชน	4.15	1.05	มาก
4. มีการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวที่มีการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวกับชุมชนใกล้เคียง	4.20	1.00	มาก
5. มีการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวให้เป็นไปตามความต้องการของนักท่องเที่ยว	4.31	.88	มาก

ด้านการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยว	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
รวม	4.22	.94	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับความคิดเห็นด้านการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยว ภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.22$, S.D. = .94) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มีการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวให้เป็นไปตามความต้องการของนักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = .88) รองลงมาคือ มีการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = .86) มีการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชน เช่น อาหารพื้นถิ่น ประเพณีของชุมชน เป็นต้น มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.21$, S.D. = .89) มีการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวที่มีการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวกับชุมชนใกล้เคียง ค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.20$, S.D. = 1.00) และมีการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายของกิจกรรมภายในชุมชน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.15$, S.D. = 1.05) ตามลำดับ

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปวิถี ชุมชนบ้านวังส้มซ่า ด้านความพร้อมด้านที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวก (n =345)

ด้านความพร้อมด้านที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวก	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ภายในชุมชนมีสถานที่สำหรับจอดรถของนักท่องเที่ยวเพียงพอต่อความต้องการ	1.97	.87	น้อย
2. มีจุดบริการ ร้านอาหาร ร้านกาแฟ จุดชมวิวเพียงพอให้บริการนักท่องเที่ยวภายในชุมชน	2.83	.97	ปานกลาง
3. ภายในชุมชนมีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ที่นั่งพัก สัญญาณอินเทอร์เน็ต ร้านสะดวกซื้อ ตู้กดเงินสด บริการรถรับ-ส่ง เป็นต้น	3.69	.72	มาก
4. มีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยว	3.65	.92	มาก
5. มีการให้บริการที่พักภายในชุมชน (โฮมสเตย์) หรือที่พักจากผู้ประกอบการ (โรงแรม)	3.71	.61	มาก
รวม	3.17	1.08	ปานกลาง

จากตารางที่ 5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับความคิดเห็นด้านความพร้อมด้านที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวก ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = 1.08) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับสูงสุด คือ มีการให้บริการที่พักภายในชุมชน (โฮมสเตย์) หรือที่พักจากผู้ประกอบการ (โรงแรม) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.71$, S.D. = .61) รองลงมาคือ ภายในชุมชนมีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ที่นั่งพัก สัญญาณอินเทอร์เน็ต ร้านสะดวกซื้อ ตู้กดเงินสด บริการรถรับ-ส่ง เป็นต้น มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.69$, S.D. = .72) มีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.65$, S.D. = .92) มีจุดบริการ ร้านอาหาร ร้านกาแฟ จุดชมวิวยอดนิยมไว้บริการนักท่องเที่ยวภายในชุมชน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.83$, S.D. = .97) และภายในชุมชนมีสถานที่สำหรับจอดรถของนักท่องเที่ยวเพียงพอต่อความต้องการ อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 1.97$, S.D. = .87) ตามลำดับ

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปวิถีชีวิต ชุมชนบ้านวังส้มซ่า ด้านเส้นทางการเข้าถึงชุมชน (n =345)

ด้านเส้นทางการเข้าถึงชุมชน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. เส้นทางสัญจรเข้า – ออกในการมาท่องเที่ยวชุมชนมีความสะดวก	4.43	1.05	มาก
2. มีการดูแลความปลอดภัยในการเดินทาง เข้า – ออกของชุมชน	4.35	1.10	มาก
3. สภาพถนน หรือเส้นทางการเดินทางมายังชุมชนมีความสะดวก	4.19	.81	มาก
4. มีป้ายบอกเส้นทาง และสัญลักษณ์ เพื่อการเดินทางเข้ามาในชุมชนได้อย่างชัดเจน	4.19	.84	มาก
5. มีการอำนวยความสะดวกในการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียงชุมชน	4.39	.99	มาก
รวม	4.31	.97	มาก

จากตารางที่ 6 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับความคิดเห็น ด้านเส้นทางการเข้าถึงชุมชน ภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = .97) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับสูงสุด คือ เส้นทางสัญจรเข้า – ออกในการมาท่องเที่ยวชุมชนมีความสะดวก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.43$, S.D. = 1.05) รองลงมา มีการอำนวยความสะดวกในการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง

ชุมชน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.39$, S.D. = .99) มีการดูแลความปลอดภัยในการเดินทาง เข้า – ออกของชุมชน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.35$, S.D. = 1.10) สภาพถนน หรือเส้นทางการเดินทางมายังชุมชนมีความสะดวก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.19$, S.D. = .81) และมีป้ายบอกเส้นทาง และสัญลักษณ์ เพื่อการเดินทางเข้ามาในชุมชนได้อย่างชัดเจน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.19$, S.D. = .84) ตามลำดับ

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการบริหารจัดการชุมชน ต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปวิถี ชุมชนบ้านวังส้มซ่า ด้านการจัดตั้งคณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชน (n=345)

ด้านการจัดตั้งคณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น
1. มีคณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน	4.53	1.02	มากที่สุด
2. คณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชนมีความชำนาญด้านการท่องเที่ยว และพัฒนาชุมชน	4.29	1.04	มาก
3. คณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชนได้รับการคัดเลือกมาจากคนในชุมชน	1.81	1.23	น้อย
4. คณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชนสามารถพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนตามวิถีชุมชน	4.19	1.07	มาก
5. คณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชนสามารถดำเนินงานตามแผนการท่องเที่ยวของชุมชนตามเป้าหมายที่ตั้งไว้	4.26	.91	มาก
รวม	3.84	1.44	มาก

จากตารางที่ 7 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับความคิดเห็นด้านการจัดตั้งคณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชน ภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.84$, S.D. = 1.44) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับสูงสุด คือ มีคณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชนที่อยู่อาศัยในชุมชน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 1.02) รองลงมา คือ คณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชนมีความชำนาญด้านการท่องเที่ยวและพัฒนาชุมชน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = 1.04) คณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชนสามารถดำเนินงานตามแผนการท่องเที่ยวของชุมชนตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.26$, S.D. = .91) คณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชนสามารถพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนตามวิถีชุมชน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.19$,

S.D. = 1.07) และคณะทำงานด้านการท่องเที่ยวชุมชนได้รับการคัดเลือกมาจากคนในชุมชน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 1.81, S.D. = 1.23) ตามลำดับ

2. แนวทางการบริหารชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปนวัตวิถีชุมชนบ้านวังส้มซ่า อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ประกอบด้วยทั้งหมด 6 ด้าน

1. การมีส่วนร่วมในการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยว พบว่า คนในชุมชนร่วมด้วยช่วยกันภายในชุมชน โดยอาศัยการรวมกลุ่มกันโดยเริ่มจากการร่วมกันวางแผนจัดการการท่องเที่ยว เปิดโอกาสให้คนในชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการร่วมกันคิด ร่วมกันวิเคราะห์ ร่วมกันวางแผน จนสามารถเสนอความคิดเห็นการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยวชุมชนที่ริเริ่มจากประชาชนในชุมชน ในการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชนให้เกิดประโยชน์ มีการปฏิบัติงานร่วมกัน ประเมินผล และคนในชุมชนมีการรับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตวิถี อย่างเป็นธรรมชาติ

2. การจัดทำแผนชุมชนท่องเที่ยวของหมู่บ้าน พบว่า คนในชุมชนร่วมกันสำรวจสภาพของชุมชน เช่น ทรัพยากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดใจ และนำมาปรับปรุงต่อยอดให้มีความน่าสนใจ มีจัดกิจกรรมแบบใดให้เหมาะสมแก่นักท่องเที่ยว โดยอาศัยพื้นฐานของสิ่งที่อยู่ในชุมชน เช่น ประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิต ผลิตภัณฑ์ ของชุมชนที่โดดเด่น รวมไปถึงช่วงเวลาที่สำคัญของชุมชน หรือฤดูกาลแห่งการท่องเที่ยวในพื้นที่ อยู่ในช่วงเวลาใดบ้าง ที่จะสามารถจัดทำแผนการท่องเที่ยวของชุมชนในแต่ละฤดูกาล โดยรัฐมีเพียงหน้าที่ช่วยเหลือ สนับสนุนในส่วนที่เกินขีดความสามารถของประชาชนตามโอกาส และให้คำแนะนำตามหลักเกณฑ์ที่เหมาะสม

3. การจัดโปรแกรมการท่องเที่ยว พบว่า เป็นปัจจัยที่สำคัญของการท่องเที่ยวชุมชนโอท็อปนวัตวิถี เนื่องจากการจัดโปรแกรม การท่องเที่ยวจะเกิดจากการวางแผนของการท่องเที่ยวชุมชน เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับต้อนรับนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาเที่ยวชมชุมชน โดยเน้นการนำเสนอโปรแกรมการท่องเที่ยวที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนในด้านวิถีชีวิตศาสนา วัฒนธรรม และทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นต้นทุนชุมชน ทั้งนี้ชุมชนต้องมีการกำหนดรายการนำเที่ยวที่ตรงต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวยุคปัจจุบัน มีการจำหน่ายผลิตภัณฑ์สินค้าที่เป็นของชุมชนที่ผลิตขึ้นเอง รวมถึงสามารถเชื่อมโยงไปยังพื้นที่หมู่บ้านใกล้เคียง เพื่อให้เกิดความหลากหลายของโปรแกรมการท่องเที่ยว

4. ความพร้อมด้านที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า ควรจัดสิ่งที่เป็นพื้นฐานต่างๆ เพื่อจะอำนวยความสะดวก เช่น ที่จอดรถ ห้องน้ำ จุดพักคอย ร้านอาหารเครื่องดื่ม เป็นต้น ให้เพียงพอ แก่นักท่องเที่ยวเพื่อให้การเดินทางท่องเที่ยวเป็นไปได้อย่างสะดวกสบาย โดยเฉพาะที่พักแรม ไม่ว่าจะเป็นที่พักในรูปแบบโรงแรม รีสอร์ท โฮมสเตย์ และการบริโภคจึงต้องมีร้านอาหาร เครื่องดื่ม ไว้บริการ

สำหรับนักท่องเที่ยวตลอดจนข่าวสารข้อมูลเพื่อการเดินทางไว้บริการนักท่องเที่ยว และเพื่อความสะดวกสบายของนักท่องเที่ยวในการเข้ามายังแหล่งท่องเที่ยวของชุมชน

5. เส้นทางการเข้าถึงชุมชน พบว่า การคมนาคมในการเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นการตัดสินใจเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยว โดยมีเส้นทางที่สามารถเดินทางไปชุมชนได้อย่างสะดวกสบาย ปลอดภัยในการเดินทาง เข้า - ออก ชุมชน มีป้ายบอกทางสัญญาณจราจรรวมถึงสภาพถนนมีความปลอดภัย มีเส้นทาง เข้า - ออก ชุมชน ได้มากกว่าหนึ่งเส้นทาง และมีความสะดวกในการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง

6. การจัดตั้งคณะกรรมการด้านการท่องเที่ยวชุมชน พบว่า ต้องอาศัยการเสียสละ สามัคคีของคนในชุมชนที่เกิดจากความในรักชุมชน รวมถึงสมาชิกของชุมชนมีความพร้อมที่จะร่วมมือกันเพื่อพัฒนาชุมชนของตนเพื่อร่วมกันเรียนรู้ที่จะอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ซึ่งสมาชิกในชุมชนที่มีองค์ความรู้เกี่ยวกับชุมชนของตนที่เป็นผลจากการอาศัยอยู่ในชุมชนมาเป็นเวลานาน หรือมีประสบการณ์ ที่ได้รับรู้ร่วมกัน นับเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่นำไปสู่การตัดสินใจร่วมกัน ผ่านการแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดร่วมกัน จนสามารถนำไปใช้ในการดำเนินกิจกรรมชุมชนโอทอปนวัตวิถี ร่วมกันจึงจะเกิดความยั่งยืนไม่ใช่งานโดยบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวิจัย การบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวชุมชนโอทอปนวัตวิถี : กรณีศึกษา ชุมชนบ้านวังส้มซ่า อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลกได้นำทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาชุมชน การท่องเที่ยว การบริหารจัดการ และแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การบริหารจัดการ การท่องเที่ยว การพัฒนาการท่องเที่ยวไทย การพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชน และแนวคิดโครงการโอทอปนวัตวิถี ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าโดยมีประเด็นที่สำคัญและค้นพบจากการศึกษาระดับความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอทอปนวัตวิถี และแนวทางการบริหารจัดการชุมชนต้นแบบสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอทอปนวัตวิถี อภิปราย ดังนี้

ด้านการมีส่วนร่วมในการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มีการเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดโครงการกิจกรรมการท่องเที่ยวชุมชนโอทอปนวัตวิถี มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เนื่องจาก ในทุกโครงการที่เป็นกิจกรรมของชุมชนจะมีการร่วมกันเสนอความคิดเห็นของสมาชิก และความถนัดของทุกคนในชุมชน เพื่อนำมาวิเคราะห์ พัฒนาชุมชนให้ตรงกับความต้องการของผู้บริโภค โดยเป็นการนำภูมิปัญญาเก่ามาประยุกต์ให้เข้ากับความต้องการของคนในปัจจุบัน เช่น เมื่อมีการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวชุมชนบ้านวังส้มซ่าในแต่ละครั้ง กลุ่มผู้ให้บริการจะสังเกตพฤติกรรม และสอบถามผู้เข้ามาเยี่ยมชมหรือผู้บริโภคว่ามีความต้องการเพิ่มเติมในส่วนไหนรวมถึงสามารถติชมกิจกรรมของชุมชนได้ เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น หรือความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในชุมชนบ้านวังส้มซ่า เพื่อปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมการท่องเที่ยวชุมชนให้สอดคล้องกับผู้คนในชุมชน และนักท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้อง

กับ ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน ของ ฌ็องฌูว์ฌี ทรัพย์อุปถัมภ์ (2558) พบว่า การมีส่วนร่วมคนในชุมชน ให้คนในชุมชนได้เข้ามาศึกษา ในการร่วมกันคิด ร่วมกันวิเคราะห์ ร่วมกันวางแผน ร่วมกันปฏิบัติงาน ร่วมกัน ประเมินผลและร่วมรับผลประโยชน์และสอดคล้องกับงานวิจัยของเกศราพร พรหมนิมิตกุล และปฐมาวดี หุ่นงาม (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ขับเคลื่อนและดำเนินการชุมชนท่องเที่ยว โอทอปนวัตวิถี: กรณีศึกษาหมู่บ้านตาลเจ็ดยอด ตำบลไร่เก่า อำเภอสามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า ภายในชุมชนมีศักยภาพในการเข้ามามีส่วนร่วมอยู่ในระดับดี ไม่ว่าจะเป็นการวางแผน การวางนโยบาย การปฏิบัติงานต่างๆ การแบ่งกลุ่มความถนัดของแต่ละกลุ่ม บุคคล เช่น กลุ่มผู้ทำโฮมสเตย์ กลุ่มผู้ดูแล นักท่องเที่ยว นักเล่าเรื่องชุมชน กลุ่มผู้ผลิตและจำหน่ายสินค้าโอท็อป และปราชญ์ชาวบ้าน โดยทางภาครัฐ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะเข้ามาให้การสนับสนุน ให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมด้วยรวมถึงในเรื่องบุคลากรที่ทาง ชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมเป็นอย่างมากทั้งการตัดสินใจ การวางแผน และการปฏิบัติงานจากการให้ความ ร่วมมือ

ด้านเส้นทางการเข้าถึงชุมชน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ย สูงสุด คือ เส้นทางการสัญจร เข้า – ออก ในการมาท่องเที่ยวชุมชนได้สะดวก เนื่องจาก ชุมชนเป็นชุมชนที่อยู่ ใกล้ตัวเมืองโดยมีเส้นทาง เข้า – ออก ชุมชนได้หลายเส้นทาง สามารถเดินทางไปชุมชนได้อย่างสะดวกสบาย ปลอดภัยในการเดินทาง เข้า - ออก ชุมชน และมีความสะดวกในการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง ซึ่ง สอดคล้องกับ ทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของปพน บุชยมาลย์ และคณะ (2562) พบว่า ปัจจัยของการ ท่องเที่ยวต้องประกอบไปด้วย การเข้าถึงได้ หมายถึง การไปถึงแหล่งท่องเที่ยวนั้นได้โดยที่มีการคมนาคมขนส่ง ของนักท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวนั้นอย่างสะดวก และปลอดภัย เพราะปัจจัยในการเลือกสถานที่ท่องเที่ยว ของแต่ละบุคคลนั้นมีความแตกต่างกันไปตามความต้องการที่จะได้รับการไปท่องเที่ยว และสอดคล้องกับ งานวิจัยของ จิตติมา พลศักดิ์ และรพีภัทร ศรีไกรภักดิ์ (2563) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการบริหารจัดการชุมชน สู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยวโอทอปนวัตวิถี ในเขตพื้นที่บ้านห้วย ตำบลน้ำคำ อำเภอเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ พบว่า การเตรียมความพร้อมด้านที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวกบ้านห้วย ตำบล น้ำคำ อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวที่สะดวกในการเดินทาง เพราะ ระยะทางที่ใกล้กับตัวเมือง และเส้นทางการเดินทางสามารถเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้หลายเส้นทาง โดยชุมชน ได้มีการกำหนดรายการนำเที่ยวเชื่อมโยงไปยังแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่หมู่บ้านใกล้เคียง เพื่อให้เกิดความ หลากหลายของโปรแกรมการท่องเที่ยว

ด้านการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มี ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มีการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวให้เป็นไปตามความต้องการของนักท่องเที่ยว เนื่องจาก ชุมชนได้มีการศึกษาพฤติกรรมของผู้เข้ามาเยี่ยมชม และศึกษาพฤติกรรมตอนที่ยังเป็นวิสาหกิจชุมชนพัฒนา ผลิตภัณฑ์จากทรัพยากรชีวภาพเพื่อเศรษฐกิจชุมชนบ้านวังส้มซ่า ว่าผู้มาเยี่ยมชมมีความต้องการด้านไหนเป็น

พิเศษ มีการตามกระแสนิยมในปัจจุบันเป็นอย่างไร โดยชุมชนจะมีการวิเคราะห์ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น หรือความต้องการของผู้มาเยี่ยมชมที่เข้ามาในชุมชนบ้านวังส้มซ่า เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้เกิดโปรแกรมการท่องเที่ยว ชุมชนที่สอดคล้องกับปัจจุบัน แต่ยังคงอัตลักษณ์ของวิถีชีวิตของชุมชนไว้เป็นหลัก ซึ่งและสอดคล้องกับ ทฤษฎี เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ของ ปพน บุขยมมาลย์ และคณะ (2562) พบว่า ปัจจัยของการท่องเที่ยวต้องประกอบด้วย สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งที่สามารถดึงดูดหรือ การจัดกิจกรรมให้เกิดความสนใจ ที่จะไปยังแหล่งท่องเที่ยว จะต้องเป็นพื้นที่ที่มีความน่าสนใจทางกิจกรรมของการท่องเที่ยวเป็นสำคัญ โดยถ้ามี กิจกรรม หรือสิ่งที่สามารถดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวหลายจุดแหล่งท่องเที่ยวนั้นจะมีนักท่องเที่ยวและสนใจ นิยมเดินทางมาท่องเที่ยวกันมาก สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ 1) สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวที่ธรรมชาติให้ คือความงามตามธรรมชาติที่สามารถดึงดูดให้คนไปเยือนหรือไป เที่ยวในพื้นที่นั้น เช่น หาดทรายที่สวยงามสภาพป่าและชีวิตสัตว์ป่า เป็นต้น และ 2) สิ่งดึงดูดใจทางการ ท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นแล้วสามารถดึงดูดใจให้มนุษย์ไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยัง พื้นที่นั้น เช่น สิ่งก่อสร้างที่เป็นสถาปัตยกรรม ได้แก่ วัด วัง เมืองโบราณ เป็นต้น วิถีชีวิตจากการกระทำของคน เช่น ตลาดนั้นก็เป็นสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวที่มนุษย์ทำให้เกิดขึ้นมา รวมทั้งการจัดโปรแกรมกิจกรรมต่าง ๆ ที่คนเราสร้างขึ้นมา เช่น การแข่งขันกีฬา การแสดง การจัดเทศกาล อาทิ งานเทศกาลอาหาร งานเทศกาล ผลไม้ เป็นต้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อนุรักษ์ ประทุมชาติ, จตุรงค์ ศรีวงษ์วรรณ และกิติรัตน์ สีหพันธ์ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง รูปแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนบริเวณลุ่มน้ำโขง จังหวัด อุบลราชธานี พบว่า การจัดการกิจกรรมให้เหมาะสมกับสภาพของพื้นที่ การจัดการกิจกรรมอย่างหลากหลายการ จัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้เชิงวัฒนธรรม การให้ความรู้บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และการพัฒนา สินค้าท้องถิ่นที่ดึงดูดใจ เนื่องจากการพัฒนาสิ่งดึงดูดใจ เช่น กิจกรรมต่างๆ การให้ความรู้ และสินค้าพื้นถิ่น โดยเฉพาะกิจกรรมและสินค้าที่ดึงดูดใจและมีความเป็นเอกลักษณ์จะทำให้การท่องเที่ยวโดยชุมชนมีความ น่าสนใจดึงดูดนักท่องเที่ยวที่นิยมการท่องเที่ยวประเภทนี้จากที่ต่างๆ ให้มาเยือน ต่อไป

ด้านการจัดทำแผนท่องเที่ยวของชุมชน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มี ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ภาครัฐ และภาคเอกชน เข้าร่วมวางแผนการท่องเที่ยวชุมชนโอทอปนวัตวิถี เนื่องจาก โครงการชุมชนท่องเที่ยวโอทอปนวัตวิถี เป็นโครงการของหน่วยงานภาครัฐที่จะส่งเสริมชุมชนให้มีความ เข้มแข็งด้านเศรษฐกิจให้ชุมชนสามารถพึ่งพาตนเองได้หน่วยงานภาครัฐจึงมีบทบาทสำคัญในการวางแผน ส่งเสริมให้กับชุมชนที่มีศักยภาพเพียงพอที่จะสามารถพัฒนาเป็นชุมชนท่องเที่ยว โอทอปนวัตวิถี ร่วมกับ ภาคเอกชนที่เป็นผู้ที่สนับสนุนผลักดันโครงการดังกล่าว มีการร่วมกันคิดวิเคราะห์สภาพของชุมชน โดยการนำ พี่ส้มซ่าที่มีอยู่ในชุมชนมาเป็นอัตลักษณ์ในกิจกรรมที่จัดขึ้น และนำภูมิปัญญาวัฒนธรรม วิถีชีวิตมาประยุกต์ ให้เข้ากับยุคปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ของ รักฎา เมธีโกคพงษ์ (2556) พบว่า ธุรกิจการท่องเที่ยวต้องคำนึงถึง การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นโดยการ ประสานงานร่วมกันของชุมชนกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดโครงการ โดยต้องมีการกำหนดแผนงาน นโยบาย ให้

การท่องเที่ยวสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ มีผลในทางเศรษฐกิจ (เพิ่มรายได้) เพื่อให้ชุมชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างยั่งยืน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สันติ สิงหาพรหม และอุมาวรรณ วาทกิจ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย พบว่า ชุมชนต้องคำนึงถึงความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของวัฒนธรรมหรือประเพณีแห่งท้องถิ่นโดยการชูจุดเด่นของวัฒนธรรมหรือประเพณีนั้นๆ ให้ได้รับการส่งเสริมอย่างเต็มที่ ตลอดจนมีการสร้างเรื่องราวที่สอดคล้องเชื่อมโยงกับกลุ่มชุมชนท่องเที่ยว มีแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับการรับรองมาตรฐานหรือรับรองคุณภาพจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ และเอกชน เช่น มาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว มาตรฐานที่พักโฮมสเตย์ เป็นต้น มีการคมนาคมขนส่งที่สามารถเดินทางไปถึงแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ ได้อย่างสะดวกสบาย

ด้านการจัดตั้งคณะกรรมการด้านการท่องเที่ยวชุมชน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มีคณะกรรมการด้านการท่องเที่ยวชุมชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน เนื่องจาก คนในชุมชน และคณะกรรมการได้มาจากความส่วนใหญ่เป็นผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนมาเป็นระยะเวลานาน จึงรู้จักวัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิต และทรัพยากรในพื้นที่เป็นอย่างดี รวมถึงมีการประชุมรับฟังความคิดเห็นจากส่วนต่างๆ ในการดำเนินงานของการท่องเที่ยวชุมชน และมีประธาน และคณะกรรมการที่เข้มแข็ง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของ สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน (2554) พบว่า หลักการของการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้น ส่วนสำคัญอยู่ที่ประโยชน์ของคนในชุมชนท้องถิ่นเป็นสำคัญ เพราะคณะกรรมการส่วนใหญ่มาจากคนในชุมชนที่จะเป็นผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในชุมชน โดยถ้าชุมชนในท้องถิ่นนั้นได้รับประโยชน์มากเท่าไรก็แสดงว่าในแหล่งท่องเที่ยว นั้น ก็จะมีคามยั่งยืนมากซึ่งสามารถแสดงให้เห็นได้ทันทีเลยว่า ความยั่งยืนทางด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และความสามัคคีกัน ในชุมชนก็จะมีคามยั่งยืนควบคู่กันไปด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยของฐิตาภา บำรุงศิลป์ และคณะ (2564) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวชุมชนบ้านวังรี จังหวัดนครนายก พบว่า มีการเสนอความคิดเห็น วางแผนและตัดสินใจในการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว โดยมีส่วนร่วมในการลงมติให้มีการจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวชุมชนอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะชุมชนได้มีการปรึกษาหารือในส่วนของคณะกรรมการชุมชนและประชากรที่อาศัยในชุมชนทุกคนสามารถร่วมเสนอความคิดเห็น วางแผนและตัดสินใจในเรื่องที่เกี่ยวกับกิจกรรมภายในชุมชน

ความพร้อมด้านที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มีการให้บริการที่พักภายในชุมชน (โฮมสเตย์) หรือที่พักจากผู้ประกอบการ (โรงแรม) เนื่องจาก ชุมชนบ้านวังสัจจะ ได้ชื่อว่าเป็นชุมชนกึ่งเมืองกึ่งชนบทติดกับแม่น้ำน่านจึงทำให้บ้านของคนในชุมชนควรส่งเสริมให้เป็นเป็น (โฮมสเตย์) เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวได้ แต่ก็ยังมีจำนวนน้อยที่มีมาตรฐานสามารถรองรับนักท่องเที่ยว แต่ชุมชนบ้านวังสัจจะเป็นชุมชนที่อยู่ใกล้กับตัวเมือง จึงมีที่พักให้นักท่องเที่ยวเลือกพัก อาทิเช่น โรงแรม รีสอร์ท ที่มีความสะดวกสบาย และอยู่ใกล้กับชุมชน โดยที่ชุมชนสามารถอำนวยความสะดวก

ความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวในการเข้าพักได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของปพน บุญมาลัย และคณะ (2562) พบว่า ปัจจัยของการท่องเที่ยวต้องประกอบด้วย สิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึงสิ่งต่างๆ ที่รองรับการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อให้การเดินทางท่องเที่ยวเป็นไปได้อย่างสะดวกสบาย ที่สำคัญมากที่สุดคือเรื่องที่พักรวมไม่ว่าจะเป็นที่พักในรูปแบบโรงแรม รีสอร์ท บังกะโล เกสต์เฮาส์ สิ่งสำคัญอันดับรองลงมาคือ การบริโภคจึงต้องมีร้านอาหารบริการสำหรับนักท่องเที่ยวตลอดจนข่าวสารข้อมูลเพื่อ การเดินทางไว้บริการนักท่องเที่ยว และสอดคล้องกับงานวิจัยของสมเกียรติ พันธธรรม และชิตพล ชัยมะดัน (2563) ได้ศึกษาเรื่อง รูปแบบการบริหารจัดการชุมชนท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกชุมชนปากน้ำประแส จังหวัดระยอง พบว่า ศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยว โดยมีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานของแหล่งท่องเที่ยวซึ่งเป็นเรื่องสำคัญที่นักท่องเที่ยวส่วนมากต้องการความสะดวกสบาย ความปลอดภัย และความประทับใจในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้

หน่วยงานภาครัฐที่และภาคเอกชนเกี่ยวข้องควรส่งเสริมให้มีการศึกษาดูงานแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ระหว่างชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปนวัตกรรม ในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาแนวทางการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวภายในประเทศ ควรมีการส่งเสริมให้ชุมชนที่ประสบความสำเร็จในการเป็นชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปนวัตกรรม เป็นแหล่งเรียนรู้ให้แก่ชุมชนอื่นๆ ที่มีศักยภาพเพียงพอที่พร้อมจะพัฒนาให้เป็นชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปนวัตกรรมได้ นอกจากนี้ควรสนับสนุนแผนงานและงบประมาณเพื่อขับเคลื่อนงานของชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปนวัตกรรม ให้ต่อเนื่องเพื่อยกระดับการพัฒนาชุมชนท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

สำหรับผู้สนใจทำการวิจัยและพัฒนาในลักษณะใกล้เคียงกับโครงการวิจัยนี้ ทางผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่าควรศึกษาและเปรียบเทียบด้านความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในชุมชนโอท็อปนวัตกรรม เพื่อศึกษาแนวโน้มความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชนและสถานที่ท่องเที่ยว นอกจากนี้ควรศึกษาและเปรียบเทียบการดำเนินโครงการชุมชนโอท็อปนวัตกรรม ในแต่ละพื้นที่ และภูมิภาค เพื่อเปรียบเทียบผลการดำเนินงานในแต่ละพื้นที่ว่ามีความสอดคล้อง หรือแตกต่างกัน

เอกสารอ้างอิง

- กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย. (2561). *คู่มือบริหารโครงการชุมชน OTOP นวัตกรรม*. ม.ป.ท. : กรมฯ.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2564). ชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตกรรม บ้านวังส้มซ่า. *ออนไลน์*. เข้าถึงได้จาก <https://thailandtourismdirectory.go.th/th/attraction/97943> (วันที่ค้นข้อมูล : 10 มกราคม 2565).
- เกศราพร พรหมนิมิตกุล และปฐมาวดี หุ่นงาม. (2562). การมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ดำเนินการและขับเคลื่อนโครงการชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตกรรม: กรณีศึกษาหมู่บ้านตาลเจ็ดยอด ตำบลไร่เก่า อำเภอสารภ้อยยอต จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. *การประชุมวิชาการระดับชาติ เครือข่ายด้านการจัดการชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ครั้งที่ 4* (หน้า 68-79).
- จิตติมา พลศักดิ์ และรพีภัทร ศรีไกรภักดิ์ (2563). แนวทางการบริหารจัดการชุมชนสู่กระบวนการขับเคลื่อนชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตกรรม กรณีศึกษาบ้านห้วยน้ำคำ ตำบลน้ำคำ อำเภอเมืองศรีสะเกษ. *วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น*. 4 (3), 113-124.
- จิตตภา บำรุงศิลป์ และคณะ. (2564). การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวชุมชนบ้านวังรี จังหวัดนครนายก. *วารสารวิทยาการจัดการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*. 3 (3), 1-14.
- ณัฐวุฒิ ทรัพย์อุปลัมภ์. (2558). *ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน*. (คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์). มหาวิทยาลัยราชภัฏราโพพรรณี.
- ปพน บุขยมาลย์, ศรีนทร์ญา จังจรัส สุวิมล แซ่ก่อง และคณะ. (2562). การมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดการท่องเที่ยวชุมชน OTOP นวัตกรรม: กรณีศึกษาตำบลหน้าถ้ำ อำเภอเมืองยะลา จังหวัดยะลา. (คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์) มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- พรพรรณ เหมะพันธุ์. (2564). ความสำเร็จของชุมชนท่องเที่ยวโอท็อปนวัตกรรม: กระบวนการและความเป็นผู้ประกอบการเชิงสถาบัน. *วารสารการพัฒนาชุมชนและคุณภาพชีวิต*. 10 (1), 22 –34.
- สมเกียรติ พันธธรรม และชิตพล ชัยมะดัน. (2563). รูปแบบการบริหารจัดการชุมชนท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก กรณีศึกษา ชุมชนปากน้ำประแส จังหวัดระยอง. *วารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัยสวนดุสิต*. 16 (3), 89-106.
- สันติ สิงหาพรหม และ อุมาวรรณ วาทกิจ. (2562). การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย. *วารสารบัณฑิตศึกษามหาจุฬาลงกรณ์*. 6 (2), 484-496.

- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2560). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสอง พ.ศ. 2560 – 2564*. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. เข้าถึงได้จาก https://www.nesdc.go.th/ewt_news.php?nid=6420&filename=develop_issue (วันที่ค้นข้อมูล : 10 มิถุนายน 2565).
- สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดพิษณุโลก. (2562). *สรุปผลการดำเนินโครงการชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี จังหวัดพิษณุโลก*. ม.ป.ท. : สำนักงานฯ เข้าถึงได้จาก <https://phitsanulok.cdd.go.th/wp-content/uploads/sites/38/2019/> (วันที่ค้นข้อมูล: 5 มกราคม 2565).
- อนุรักษ์ ประทุมชาติ, จตุรงค์ ศรีวงษ์วรรณะ และกิติรัตน์ สีหพันธ์. (2562). รูปแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนบริเวณลุ่มน้ำโขง จังหวัดอุบลราชธานี. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร.* 7 (5), 1399-1403.

The Research on the Impact of Organizational Learning on New Venture Performance

Yang Hao and Zhang Han

Dhurakij Pundit University, Bangkok, Thailand
Corresponding Author, Email: yanghaoantata@163.com

Abstracts

The objectives of this research were: (1) To Study the process and mechanism of the impact of organizational learning on new venture performance. (2) To Study the mediating effect of dynamic capabilities between organizational learning and new venture performance. (3) To Study the moderating effect of social networks between organizational learning and new venture performance. This study takes new ventures as the research object, applies questionnaire survey method to collect data. This study uses software such as SPSS and AMOS to scientifically analyze the survey data through reliability testing, validity testing, multi-level regression analysis and other methods, test the research hypotheses, and propose research conclusions.

The results found that: (1) Organizational learning has a significant positive impact on new venture performance. (2) Dynamic capabilities play a partial mediating role between organizational learning and new venture performance. (3) Social network positively moderates the relationship between organizational learning and new venture performance

Keywords: The research on the impact; Organization learning; New venture performance

Introduction

In recent years, entrepreneurship has become an important hot topic and issue worldwide. Countries around the world are actively developing entrepreneurial ecosystems to help new ventures obtain information, funds and resources (Al-Jinini, 2019). The construction of these ecosystems helps new ventures grow and develop. Entrepreneurial activities not only have a positive impact on the economy, but can also drive social change, solve social problems, and promote sustainable development. The continuous growth in the number of new ventures heralds innovation and change. Entrepreneurship has become one of the key factors affecting global economic and social development, attracting widespread attention and support.

By sorting out the relevant literature on organizational learning and new venture performance, it was found that existing scholars have the following limitations in the research on organizational learning and new venture performance: First, the existing literature has made certain studies on the relationship between learning and new venture performance. However, most of the literature focuses on the study of learning at the individual level of entrepreneurs. From the organizational perspective of new ventures, there is a paucity of research focusing on the organizational learning of new ventures (Keith et al, 2016). Second, existing research on the relationship between organizational learning and new venture performance generally focuses on the direct relationship between variables, and few studies are conducted from the perspective of transmission mechanisms and action paths. Third, in the existing research literature on the relationship between organizational learning and new venture performance, few studies focus on the possible situational factors that influence the impact of organizational

learning on new venture performance. Therefore, it is necessary to explore the possible existence of the relationship between the two. Adjusting variables is necessary. Fourth, in the existing research on the relationship between organizational learning and new venture performance, there is a lack of integrated research on the impact mechanism of organizational learning on new venture performance. Therefore, it is necessary to construct an integrated model of organizational learning and new venture performance.

How to improve the performance of my country's new ventures, guide them out of entrepreneurial difficulties and break through development bottlenecks is the problem this study is dedicated to solving. Based on organizational learning theory, dynamic capabilities theory and social network theory, this study deeply analyzes the impact mechanism of organizational learning on new venture performance, explores the mediating effect of dynamic capabilities between the two, and analyzes the role of social networks in the path of the two. Moderating effect, providing theoretical guidance for improving new venture performance.

Research Objectives

- 1.To Study the process and mechanism of the impact of organizational learning on new venture performance.
- 2.To Study the mediating effect of dynamic capabilities between organizational learning and new venture performance.
- 3.To Study the moderating effect of social networks between organizational learning and new venture performance.

Literature review

1.Organizational learning and New venture performance

The impact of organizational learning on new venture performance is more representative of the research of scholars such as Cotic-Svetina, Argote and Sawaeen. Cotic-Svetina et al (2008) constructed the 4I model of organizational learning by using four factors and proposed that organizational learning plays an important role from beginning to end throughout the entire life cycle of an enterprise and has a critical impact on the subsequent sustainable development of the enterprise. Argote et al (2011) took innovation as the starting point and constructed a standardized flow chart related to organizational learning, which mainly involves the entire process from the establishment and development of an enterprise to its final success. He proposed that organizational learning can promote innovation and thereby improve enterprise performance. Sawaeen et al (2020) took new venture performance as the object of investigation, explored the impact of the two orientations of learning and entrepreneurship on them, used empirical research to test the intrinsic relationship between new venture performance and organizational learning, and based on this It is proposed that organizational learning has a positive impact on firm performance. Based on previous research, Bouncken et al (2015) conducted a comprehensive analysis of the relationship between the two types of learning, exploration and utilization, and new venture performance, and verified their positive impact on new venture performance. Baltrunaite et al (2020) pointed out through research that there is a significant interactive relationship between organizational learning and new venture performance and provided new ideas for research on the relationship between the two. That is to say, new enterprises can continuously acquire and consolidate knowledge through organizational learning and improve enterprise performance. In summary, the following hypotheses are put forward:

H1: Organizational learning has a significant positive impact on new venture performance.

2.The intermediary role of Dynamic capabilities

(1). Organizational learning and Dynamic capabilities

Organizational learning helps new ventures acquire entrepreneurial knowledge and thus develop dynamic capabilities to adapt to environmental changes (Ambrosini et al, 2009). Through organizational learning, new ventures can acquire extensive knowledge, and thus have a clear understanding of the heterogeneous uses of various resources at hand beyond the original use methods according to environmental changes and can creatively recombine existing resources into The know-how and ability to achieve a certain performance together (Dixon et al, 2014). Organizational learning is the internal driving force of dynamic capabilities, and new ventures that are better at organizational learning have stronger dynamic capabilities. Therefore, organizational learning can increase the dynamic capabilities of new ventures, better adapt to environmental changes, integrate resources at hand, and open up new markets (Albort-Morant et al, 2016). Through organizational learning, cognition can be changed, and cognition will affect behavior, thereby improving dynamics. ability. In summary, the following hypotheses are put forward:

H2: Organizational learning has a significant positive impact on dynamic capabilities.

(2). Dynamic capabilities and New venture performance

Just owning resources is not enough for new ventures to grow. Only by adapting to environmental changes and using the resources they own can they make full use of them (Hunt et al, 2020). Vu (2020) believes that pointed out through case studies that dynamic capabilities can promote new venture performance. Weaven et al (2021) pointed out that dynamic capabilities can promote innovation in SMEs, thereby improving new venture performance. Ritola et al (2022) conducted a study on the impact of exploration orientation, opportunity recognition and dynamic capabilities on new venture performance in emerging economies, and the results showed that exploration orientation, opportunity recognition and dynamic capabilities have a positive effect on new venture performance. To influence. Santoro et al (2019) pointed out through a large sample of quantitative research that for new ventures with limited resources, dynamic capabilities are an important path to improve new venture performance. The higher the level of dynamic capabilities, the higher new venture performance. Helfat (2022) pointed out that dynamic capabilities have a positive impact on both the profitability performance and growth performance of new ventures. Khan et al (2020) pointed out through quantitative research that dynamic capabilities are beneficial for new ventures to identify entrepreneurial opportunities, and the identification and development of new opportunities can improve new venture performance. In summary, the following hypotheses are put forward:

H3: Dynamic capabilities have a significant positive impact on new venture performance.

(3). Intermediary for Dynamic capabilities

Dynamic capability is the ability of new ventures to constantly adapt to the external environment in a complex and changeable external environment. It is an important ability to deal with changes in the external environment and internal conflicts. Through market perception, resource integration, and system restructuring, Improve new venture performance (Arthurs et al, 2006). Organizational learning is the main way for new ventures to acquire knowledge, and it can help new ventures accurately and clearly grasp changes in the external market and environment (Corbett, 2007). Dhir et al (2018) believes that organizational learning

can improve dynamic capabilities, and the process of organizational learning is the evolution process of dynamic capabilities. New ventures that engage in organizational learning are more likely to successfully perceive the market, integrate resources, and reconstruct institutions, thereby acquiring dynamic capabilities. New ventures acquire and apply technical knowledge and operational management knowledge through organizational learning, which provides a knowledge base for companies to perceive the market, integrate resources and restructure systems, thereby improving new venture performance. Acquiring knowledge through organizational learning and applying knowledge to enterprises enables enterprises to identify market opportunities and risks, promote resource integration, and accelerate the process of system restructuring. New venture performance is affected by changes in market supply and demand. Dynamic capabilities enable new ventures to perceive market and technological changes, integrate resources in a timely manner, and adjust organizational structures and practices, thereby improving new venture performance. This creates a never-ending cycle of improving new venture performance through organizational learning that enhances dynamic capabilities. In summary, the following hypotheses are put forward:

H4: Dynamic capabilities have a mediating effect between organizational learning and new venture performance.

3. The regulating role of social networks

Social networks influence the functioning of organizational learning to a great extent (Balestrin et al, 2008). Social networks will not only affect new ventures' choice of organizational learning methods, but may also affect the effectiveness of organizational learning (Gnyawali et al, 2009). Social networks tend to bring more information to new ventures, and the update speed of information will be increased. In the process of constantly interacting with information from social networks, new ventures tend to achieve better organizational learning results, the most obvious result being the improvement of corporate performance (Antonelli et al, 2015). In social networks, the effect of organizational learning can be more prominent. The environment in which entrepreneurs live is changing all the time, and the turbulence of the external environment requires new ventures to maintain a state of learning at all times, and the interaction between organizational learning and social networks is easier to promote new venture performance. The fit between organizational learning and social networks may serve as a catalyst for new venture performance. When the social network is strong, new ventures may achieve more efficient organizational learning in the interaction with the social network, thereby improving corporate performance, and the impact of organizational learning on corporate performance may be enhanced. On the contrary, when social networks are at a weaker level, the impact of organizational learning on firm performance may be weakened. Therefore, the effect of organizational learning on new venture performance will be moderated by social networks. In summary, the hypothesis is put forward:

H5: Social networks positively moderate the relationship between organizational learning and new venture performance.

Research Methodology

1. Research design

The independent variable of this study is organizational learning, the dependent variable is new venture performance, the mediating variable is dynamic capabilities, and the moderating variable is social network. Enterprise age, enterprise size, enterprise number, and enterprise industry are control variables. On the basis of theoretical research, first, we refine variables such as organizational learning, new venture performance, dynamic capabilities and social networks, and design a questionnaire. Second, take new ventures as the research object, conduct a questionnaire survey, and collect data. Third, SPSS, AMOS and other statistical software were used to analyze the survey data to further verify the hypotheses proposed in the conceptual framework. Finally, the findings are summarized and the research conclusion is drawn.

2. Source of data

This study takes new ventures as the research object. The scope of the research is middle and senior managers of new ventures. The research locations were seven Chinese cities including Shenyang, Beijing, Shijiazhuang, Jinan, Nanjing, Shanghai and Hangzhou.

3. Data Collecting

This study applies questionnaire survey method to collect data. The survey period is from January 2023 to July 2023, and the survey cycle is six months. A total of 550 questionnaires were distributed online, and 540 questionnaires were returned, with a recovery rate of 98.18%. There were 513 valid questionnaires, with an effective rate of 95%. This survey meets the requirements for reliability and validity analysis, so this survey meets the requirements in terms of sample size.

4. Population and sampling

This study surveyed a total of 513 middle and senior managers in new ventures. Among them, 260 were male, accounting for 50.68%, and 253 were female, accounting for 49.32%. In terms of age distribution, there are 57 people aged 18-25, accounting for 11.11%, 114 people aged 26-30, accounting for 22.22%, and 204 people aged 31-40, accounting for 39.77%. The proportion is 39.77%, the number of people aged 41-50 is 118, accounting for 23.0%, and the number of people aged 51-60 is 20, accounting for 3.90%.

5. Analysis of data

This study uses software such as SPSS and AMOS to scientifically analyze the survey data through reliability testing, validity testing, multi-level regression analysis and other methods, test the research hypotheses, and propose research conclusions.

Research Conceptual Framework

A systematic review and summary of the literature shows that on the basis of organizational learning theory, dynamic capabilities theory and social network theory, a conceptual framework of organizational learning-dynamic capabilities-new venture performance is formed, as shown in Figure 1:

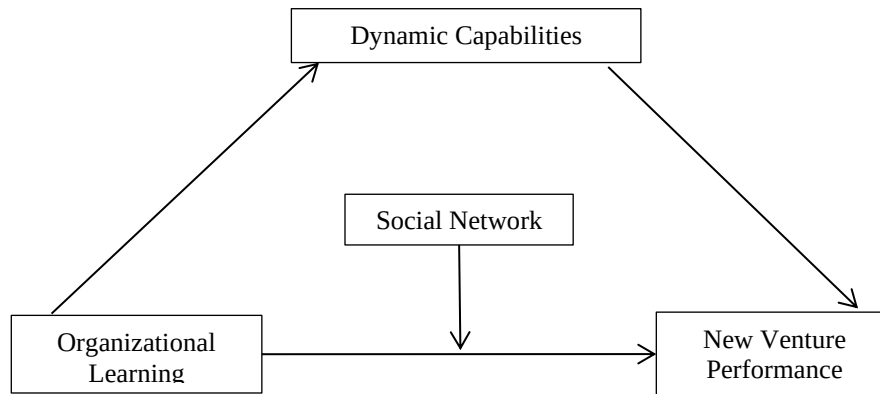

Figure 1 Conceptual Framework

Research Findings

In this study, Cronbach's α was used to test the reliability. The Cronbach's α of different dimensions of each variable in the questionnaire is above 0.8, so the reliability is at a very credible level. This study applied the confirmatory factor analysis method for validity testing. The AVE of each variable dimension of the questionnaire reached above 0.5, and the CR reached above 0.7. It can be concluded that each variable has good validity in different dimensions. According to the objectives of this study, the following research results were obtained through questionnaire survey.

1. Test of the relationship between organizational learning and new venture performance

This study uses gender, age group, educational level, industry, and the number of years since the company was founded as independent variables, and new venture performance as the dependent variable for linear regression analysis. As can be seen from Table 1, the model R^2 value is 0.009, which means Gender, age group, education level, industry, and entrepreneurial years of the company can explain 0.9% of the change in new venture performance. When the F test was performed on the model, it was found that the model did not pass the F test ($F=0.890$, $p>0.05$), which means that gender, age group, education level, industry, and the number of years of entrepreneurship of the company do not have an impact on new venture performance. influence relationship. After adding organizational learning to model 1, the change in F value showed significance ($p<0.05$), which means that the addition of organizational learning has explanatory significance for the model. In addition, the R^2 value increased from 0.009 to 0.466, which means that organizational learning can explain 45.7% of new venture performance. Specifically, the regression coefficient value of organizational learning is 0.681 and is significant ($t=20.810$, $p=0.000<0.01$), which means that organizational learning will have a significant positive impact on new venture performance. Therefore, assumption H1 is established

Table 1 Hierarchical regression analysis of organizational learning on new venture performance

	Model1			Model2			Model3		
	B	T	p	B	T	p	B	T	p
Gender	-0.028	-0.641	0.522	0.045	1.348	0.178	0.050	1.508	0.132
Generat ion	0.055	1.205	0.229	0.065	1.905	0.057	0.061	1.802	0.072
Educati on level	-0.020	-0.426	0.671	0.006	0.164	0.870	0.005	0.148	0.883
Industr y	0.031	0.694	0.488	0.036	1.080	0.280	0.029	0.887	0.375
Years of entrepre neurshi p	-0.058	-1.283	0.200	-0.067	-2.027	0.043	-0.072	-2.183	0.029
knowle dge search				0.368***	10.180	0.000	-	-	-
Interact ive sharing				0.282***	7.609	0.000	-	-	-
Explora tory experim ent				0.292***	8.529	0.000	-	-	-
Organiz ational learning							0.681 ***	20.810	0.000
R ²		0.009			0.469			0.466	
Adjuste d R ²		-0.001			0.460			0.460	
F		0.890			55.552 ***			73.551 ***	

* p<0.05 ** p<0.01 ***p<0.001

2. Test of the mediating effect of dynamic capabilities

From Table 2, we can see that the regression coefficient value of organizational learning is 0.601 (t=16.802, p=0.000<0.01), which means that organizational learning will have a significant positive impact on dynamic capabilities. Therefore, the hypothesis H2 is established.

Table 2 Hierarchical regression analysis of organizational learning on dynamic capabilities

	Model1 Dynamic capabilities		
	B	T	p
Gender	0.075	2.081	0.038*
Generation	0.026	0.705	0.481
Education level	-0.012	-0.336	0.737
Industry	0.055	1.543	0.123
Years of entrepreneurship	-0.039	-1.087	0.278
Organizational learning	0.601***	16.802	0.000
R ²		0.362	
Adjusted R ²		0.354	
F		47.847	

* p<0.05 ** p<0.01 ***p<0.001

As shown in Table 3, after adding dynamic capabilities to Model 1, the change in F value is significant (p<0.05), which means that the addition of dynamic capabilities has explanatory significance to the model. In addition, the R² value increased from 0.009 to 0.423, which means that dynamic capabilities can explain 41.5% of new venture performance. Specifically, the regression coefficient value of dynamic capabilities is 0.646, and it is significant (t=19.077, p=0.000<0.01), which means that dynamic capabilities will have a significant positive impact on new venture performance. Therefore, hypothesis H3 is established.

Table 3 Hierarchical regression analysis of dynamic capabilities on new venture performance

	Model1			Model2			Model3		
	B	T	p	B	T	p	B	T	p
Gender	-0.028	-0.641	0.522	-0.032	-0.954	0.341	-0.032	-0.952	0.342
Generation	0.055	1.205	0.229	0.041	1.173	0.241	0.041	1.188	0.235
Education level	-0.020	-0.426	0.671	0.002	0.064	0.949	0.002	0.070	0.945
Industry	0.031	0.694	0.488	-0.006	-0.171	0.864	-0.006	-0.171	0.865
Years of entrepreneurship	-0.058	-1.283	0.200	-0.039	-1.142	0.254	-0.040	-1.182	0.238
Market awareness				0.270***	7.462	0.000	-	-	-
Resource integration ability				0.279***	6.923	0.000	-	-	-
System restructuring				0.310***	7.975	0.000	-	-	-

Dynamic capabilities			0.646***	19.077	0.000
R ²	0.009	0.424		0.423	
Adjusted R ²	-0.001	0.414		0.417	
F	0.890	46.286***		61.925***	

* p<0.05 ** p<0.01***p<0.001

In the analysis of the mediating effect of dynamic capabilities, gender, age group, educational level, industry, and company entrepreneurship years are used as control variables, organizational learning is used as the independent variable, and new venture performance is used as the dependent variable. The analysis uses a three-step regression method to verify the regression of "X→Y", "X→M", and "X, M→Y". It can be seen from Table4 that all the final variables have a significant effect.

Table 4 Mediating effect model test

	New venture performance	Dynamic capabilities	New venture performance
Constant	0.762** (3.121)	1.151** (4.581)	0.305 (1.339)
Gender	0.075 (1.508)	0.107* (2.081)	0.033 (0.716)
Generation	0.045 (1.802)	0.018 (0.705)	0.038 (1.656)
Education level	0.005 (0.148)	-0.013 (-0.336)	0.010 (0.312)
Industry	0.006 (0.887)	0.011 (1.543)	0.002 (0.280)
Years of entrepreneurship	-0.103* (-2.183)	-0.053 (-1.087)	-0.082 (-1.901)
Organizational learning	0.785** (20.810)	0.652** (16.802)	0.526** (12.227)
Dynamic capabilities			0.397** (10.065)
Number of samples	513	513	513
R ²	0.466	0.362	0.555
Adjusted R ²	0.460	0.354	0.549
F	F (6,506) =73.551,p=0.000	F (6,506) =47.847,p=0.000	F (7,505) =90.013,p=0.000

* p<0.05 ** p<0.01 Inside the parentheses is the t

Combining the confidence interval distribution of variables, it can be seen that, as shown in Table5, the confidence interval of the path "Organizational Learning => Dynamic Capabilities => New Venture Performance" is between [0.176-0.282], and the confidence

interval does not include 0. Therefore, H4: Dynamic capabilities have a mediating effect between organizational learning and new venture performance. The test conclusion is that dynamic capabilities have a partial mediating effect between organizational learning and new venture performance.

Table 5 Summary of mediation test results

Project	c Total effect	a	b	a*b Mediating effect value	a*b (95% BootCI)	c' Direct effect	Test results
Organizational learning=>Dynamic capabilities=>New venture performance	0.785**	0.652**	0.397**	0.259	0.176 ~ 0.282	0.526**	Some intermediaries

* p<0.05 ** p<0.01

3. Test of the moderating effect of social network

It can be seen from Table 6 that the interaction term between organizational learning and social network will be significant ($t=5.252$ $p=0.000<0.05$), and from Model 1, it can be seen that X has an impact on Y, which means that organizational learning has an impact on new innovation. When affecting corporate performance, the moderator variable (social network) has a significant difference in the magnitude of its impact at different levels. The interaction term between the two is 0.219, and the interaction term is greater than 0. Therefore, H5: Social network positively moderates the relationship between organizational learning and new venture performance.

Table 6 Analysis results of the moderating effect of social network on new venture performance in organizational learning

	Model1	Model2	Model3
Constant	3.642** (18.726)	3.701** (20.628)	3.703** (20.620)
Gender	0.075 (1.508)	0.042 (0.916)	0.045 (0.961)
Generation	0.045 (1.802)	0.044 (1.913)	0.044 (1.920)
Education level	0.005 (0.148)	0.004 (0.127)	0.005 (0.133)
Industry	0.006 (0.887)	-0.000 (-0.010)	-0.001 (-0.087)
Years of Entrepreneurship	-0.103* (-2.183)	-0.081 (-1.869)	-0.079 (-1.816)
Organizational learning	0.785** (20.810)	0.604** (15.219)	0.652** (16.122)
Social network		0.324** (9.501)	0.340** (9.120)
Organizational learning*Social network			0.219** (5.252)
Number of samples	513	513	513
R ²	0.466	0.547	0.547

Table 6 Analysis results of the moderating effect of social network on new venture performance in organizational learning

	Model1	Model2	Model3
Adjusted R ²	0.460	0.541	0.540
F	F (6,506)=73.551,p=0.000	F (7,505)=87.061,p=0.000	F (8,504)=96.182,p=0.000

Dependent variable: New venture performance

* p<0.05 ** p<0.01 Inside the parentheses is the t

Discussion

1.Organizational learning has a significant positive impact on new venture performance

By constructing a regression equation for analysis, this study concluded that organizational learning has a significant impact on new venture performance. Therefore, the hypothesis H1 of this study is established. In other words, in the operation process of new ventures, in order to obtain corporate performance, organizational learning must be focused on. New ventures need to actively carry out organizational learning, search for and share external knowledge, and conduct exploratory experiments to provide the possibility for new venture performance (Giniuniene et al, 2015). New ventures can obtain new information and perspectives through organizational learning, which provides an important prerequisite for improving new venture performance.

2.Dynamic capabilities play a partial mediating role between organizational learning and new venture performance

In the process of testing the mediating effect of dynamic capabilities, this study adopted the hierarchical regression test method. The test results show that dynamic capabilities play a partial mediating role between organizational learning and new venture performance. Therefore, new ventures must focus on developing dynamic capabilities in the organizational learning process. First, organizational learning has a significant positive impact on innovative capabilities and their dimensions. Therefore, the hypothesis H2 in this study is established. The regression analysis results show that organizational learning has a significant impact on dynamic capabilities. Organizational learning for new ventures is an important channel for them to obtain information, resources and knowledge. Organizational learning can enhance the dynamic capabilities of new ventures (Bogers et al,2019). Secondly, dynamic capabilities and their dimensions have a significant positive impact on new venture performance, and the hypothesis H3 of this study is established. The regression analysis results show that dynamic capabilities have a significant impact on new venture performance. Research believes that through dynamic capabilities, new ventures can perceive market opportunities, integrate organizational resources, and innovate organizational systems, thereby better adapting to the external environment, and new venture performance will also improve (Bianchi et al,2022). Finally, this study verified the partial mediating role of dynamic capabilities, therefore, hypothesis H4 was established. During the organizational learning process, new ventures can update new knowledge that can guide their entrepreneurial practices. Through continuous accumulation and learning of entrepreneurial knowledge, dynamic capabilities can be strengthened, thereby helping to improve corporate performance. The research results show that dynamic capabilities play an important mediating role in the entire path. The impact of organizational learning on new venture performance can be realized through the media of

dynamic capabilities. Therefore, hypothesis H5 is established. This research mechanism provides an important idea for analyzing the internal mechanism between organizational learning and new venture performance.

3. Social network positively moderates the relationship between organizational learning and new venture performance

This study verifies the moderating role of social networks in the formation mechanism of new venture performance. New ventures are located in social networks, and the process of new ventures achieving performance will inevitably be affected by social networks. Therefore, new ventures must strengthen social networks to promote themselves to improve corporate performance in the organizational learning process (Olanrewaju et al, 2020). Social network positively moderates the relationship between organizational learning and new venture performance, and hypothesis H6 is established. In the process of organizational learning, new ventures need to continuously interact with information from social networks to match the external environment. Only in this way can knowledge be continuously transformed into corporate performance. Social networks have a very important impact on the effectiveness of organizational learning and positively mediate the relationship between organizational learning and new venture performance. Therefore, new ventures need to strengthen the construction of social networks in organizational learning, expand the scale of social networks, and strengthen connections with members of social networks, so as to improve the effectiveness of organizational learning and achieve corporate performance.

Recommendations

Based on theoretical and empirical research, this study analyzes the relationship between organizational learning, new venture performance, dynamic capabilities and social networks. Limited by factors such as time and energy, this study also has certain shortcomings that need to be improved in the future.

1. Limitations of the research sample. The sample selection for this study only selected new ventures in seven cities, including Shenyang, Beijing, Shijiazhuang, Jinan, Nanjing, Shanghai and Hangzhou. Since different cities in my country have differences in market environment, industrial distribution and entrepreneurial culture, therefore, The applicability of the research conclusions in this article nationwide remains to be further verified. In future research, the scope of sample selection can be expanded and sampling from western and southern cities can be increased to improve the broad applicability of the research conclusions.

2. Limitations of the research process. This paper adopts the questionnaire method to collect data in the empirical study to test the research hypothesis. Although the questionnaire survey method is convenient for large-scale collection of primary data, the data obtained is static data, which can only reflect the static cross-sectional situation at one point in time and cannot obtain dynamic data on new ventures. Therefore, in future research, we can focus on the dynamic impact of organizational learning on new venture performance, integrate the entire entrepreneurial process of new ventures into the research through dynamic tracking and other methods, and explore new venture performance at different stages. Where there are differences in performance and analyze the reasons.

3. Limitations of the conceptual framework. This study explores the impact mechanism of organizational learning on new venture performance, analyzes the mediating effect of dynamic capabilities, and explores the moderating role of social networks. Although this study analyzed the impact mechanism of organizational learning on new venture performance, due to limitations in research resources and time, this study failed to incorporate other possible

mediating variables and moderating variables into the theoretical model. In future research, , other mediating variables and moderating variables can be introduced to try to enrich and expand the conceptual framework.

References

- Albort-Morant, G., Leal-Millán, A., & Cepeda-Carrión, G. (2016). The antecedents of green innovation performance: A model of learning and capabilities. *Journal of Business Research*, 69 (11), 4912-4917.
- Al-Jinini, DK, SE Dahiyat and N Bontis (2019). Intellectual capital, entrepreneurial orientation and technical innovation in small and medium-sized enterprises. *Knowledge and Process Management*, 26 (2), 69–85.
- Ambrosini, V., & Bowman, C. (2009). What are dynamic capabilities and are they a useful construct in strategic management? *International Journal of Management Reviews*, 11 (1), 29–49.
- Antonelli, D, G Bruno, T Taurino and A Villa (2015) Graph-based models to classify effective collaboration in SME networks. *International Journal of Sociology and Social Policy/Production Research*, 53 (20), 37–41.
- Argote, L., & Miron-Spektor, E. (2011). Organizational learning: From experience to knowledge. *Organization Science*, 22 (5), 1123–1137.
- Arthurs, J. D., & Busenitz, L. W. (2006). Dynamic capabilities and venture performance: The effects of venture capitalists. *Journal of Business Venturing*, 21 (2), 195–215.
- Balestrin, A, LM Vargas and P Fayard (2008) Knowledge creation in small-firm network. *Journal of Knowledge Management*, 12 (2), 94–106.
- Baltrunaite, V., & Sekliuckiene, J. (2020). The use of organisational learning practices in start-ups growth. *Entrepreneurial Business and Economics Review*, 8 (1), 71–89.
- Bianchi, G., Testa, F., Tessitore, S., & Iraldo, F. (2022). How to embed environmental sustainability: The role of dynamic capabilities and managerial approaches in a life cycle management perspective. *Business Strategy and the Environment*, 31 (1), 312-325.
- Bogers, M., Chesbrough, H., Heaton, S., & Teece, D. J. (2019). Strategic management of open innovation: A dynamic capabilities perspective. *California Management Review*, 62 (1), 77-94.
- Bouncken, RB, R Pesch and S Kraus (2015) SME innovativeness in buyer-seller alliances: Effects of entry timing strategies and inter-organizational learning. *Review of Managerial Science*, 9 (2), 361–384.
- Corbett, A. C. (2007). Learning asymmetries and the discovery of entrepreneurial opportunities. *Journal of Business Venturing*, 22 (1), 97–118.
- Cotic-Svetina, A, M Jaklic and I Prodan (2008) Does collective learning in clusters contribute to innovation? *Science & Public Policy*, 35(5), 335–345.
- Dhir, S., & Dhir, S. (2018). Role of ambidexterity and learning capability in firm performance: A study of e-commerce industry in India. *VINE Journal of Information and Knowledge Management Systems*, 48 (4), 517–536.
- Dixon, S., Meyer, K., & Day, M. (2014). Building dynamic capabilities of adaptation and innovation: A study of micro-foundations in a transition economy. *Long Range Planning*, 47 (4), 186-205.

- Giniuniene, J., & Jurksiene, L. (2015). Dynamic capabilities, innovation and organizational learning: Interrelations and impact on firm performance. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 213, 985-991.
- Gnyawali, DR and BJ Park (2009) Co-opetition and technological innovation in small and medium-sized enterprises: A multilevel conceptual model. *Journal of Small Business Management*, 47 (3), 308–330.
- Helfat, C. E. (2022). Strategic organization, dynamic capabilities, and the external environment. *Strategic Organization*, 20 (4), 734-742.
- Hunt, S. D., & Madhavaram, S. (2020). Adaptive marketing capabilities, dynamic capabilities, and renewal competences: The “outside vs. inside” and “static vs. dynamic” controversies in strategy. *Industrial Marketing Management*, 89, 129-139.
- Keith, N., Unger, J. M., Rauch, A., & Frese, M. (2016). Informal learning and entrepreneurial success: A longitudinal study of deliberate practice among small business owners. *Applied Psychology*, 65 (3), 515–540.
- Khan, O., Daddi, T., & Iraldo, F. (2020). The role of dynamic capabilities in circular economy implementation and performance of companies. *Corporate Social Responsibility and Environmental Management*, 27 (6), 3018-3033.
- Olanrewaju, A. S. T., Hossain, M. A., Whiteside, N., & Mercieca, P. (2020). Social media and entrepreneurship research: A literature review. *International Journal of Information Management*, 50, 90-110.
- Ritola, I., Krikke, H., & Caniëls, M. C. (2022). Learning-based dynamic capabilities in closed-loop supply chains: an expert study. *The International Journal of Logistics Management*, 33 (5), 69-84.
- Santoro, G., Thrassou, A., Bresciani, S., & Del Giudice, M. (2019). Do knowledge management and dynamic capabilities affect ambidextrous entrepreneurial intensity and firms’ performance?. *IEEE Transactions on Engineering Management*, 68 (2), 378-386.
- Sawaeen, F., & Ali, K. (2020). The impact of entrepreneurial leadership and learning orientation on organizational performance of SMEs: The mediating role of innovation capacity. *Management Science Letters*, 10 (2), 369-380.
- Vu, H. M. (2020). A review of dynamic capabilities, innovation capabilities, entrepreneurial capabilities and their consequences. *The Journal of Asian Finance, Economics and Business*, 7 (8), 485-494.
- Weaven, S., Quach, S., Thaichon, P., Frazer, L., Billot, K., & Grace, D. (2021). Surviving an economic downturn: Dynamic capabilities of SMEs. *Journal of Business Research*, 128, 109-123.

นวัตกรรมการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงาน
แสงอาทิตย์ร่วมสำหรับเกษตรกร ตำบลชัยทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ
**Innovative of Processing of dried pineapple by the pineapple drying plant
by using solar energy for farmers Sub-Sri Thong Subdistrict, Mueang
District, Chaiyaphum Province**

อินทราภรณ์ อินทรประจบ¹, สมศักดิ์ จันทอง²,

กาญจนา สุขบัว³ และ ธนิกันต์ ศรีจันทร์⁴

มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ^{1,3,4} มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี²

Inthuraporn Intaraprajob¹, Somsak Chanphong²,

Kanjana Sukbua³ and Thanikarn Srichan⁴

Rajabhat Chaiyaphum University^{1,3,4} Bangkokthonburi University²

Corresponding Author, E-mail : inthuraporn@gmail.com

บทคัดย่อ *

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษากรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร 2) ออกแบบและสร้างโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม 3) ฝึกอบรมและพัฒนาระบบการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้ง สับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร และ 4) ถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร โดยมีกลุ่ม เป้าหมาย ได้แก่ เกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้ง สับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลชัยทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 150 ราย ซึ่งได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive Sampling) จากเกษตรกรที่สมัครเข้าร่วมโครงการวิจัย เครื่องมือที่ใช้การวิจัย ได้แก่ 1) แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง 2) การศึกษาดูงาน 3) แบบสรุปข้อมูล ตารางสรุปแผนผังการออกแบบโครงสร้างโรงอบแห้งสับปะรด 4) การอบรมเชิงปฏิบัติการ 5) เอกสารประกอบการฝึกอบรม เรื่อง การแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้ง สับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม 6) แบบประเมินความพึงพอใจของเกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์ที่มีต่อการอบรมเชิงปฏิบัติการ การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติขั้นพื้นฐาน ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

* วันที่รับบทความ : 1 พฤษภาคม 2566; วันที่แก้ไขบทความ 21 พฤษภาคม 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 22 พฤษภาคม 2566

ผลการวิจัย พบว่า

1. การทำสับปะรดอบแห้ง โดยทั่วไปจะใช้วิธีการตากแห้งอาศัยแสงอาทิตย์ ให้ความร้อนเพื่อให้ น้ำระเหยออกมา และให้ลมพัดเอาไอน้ำออกไป ทำให้อาหารได้รับสิ่งปนเปื้อนได้ง่าย จึงจำเป็นต้องอบแห้งใน เครื่องอบหรือโรงเรือนอบแห้งด้วยพลังงานต่างๆ การศึกษาการแปรรูปสับปะรดที่เหมาะสมการพัฒนาสูตรและ กรรมวิธีการการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม โดยใช้ เทคโนโลยีระดับชุมชน เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์มีคุณภาพมาตรฐาน การพัฒนาสูตรและกรรมวิธีการแปรรูป สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ซึ่งจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย วิเคราะห์กรอบแนวคิดเกี่ยวกับการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ ร่วม โดยใช้เทคโนโลยีระดับชุมชนเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์มีคุณภาพมาตรฐาน การพัฒนากรรมวิธีการแปรรูป สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้ง สับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม

2. คณะผู้วิจัยได้ทำการออกแบบและติดตั้งระบบเซลล์แสงอาทิตย์เพื่อให้การกระบวนการอบทำได้ อย่างต่อเนื่องทั้งกลางวัน และกลางคืน ผลการทดสอบการใช้งานโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานเซลล์ แสงอาทิตย์ร่วม และผลการตรวจสอบระยะเวลาในการอบแห้งพบว่าเวลาในการอบแห้งหลังการปรับปรุง เหลือเพียง 36 ชั่วโมงและอุณหภูมิสูงสุดอยู่ที่ 70–80 องศาเซลเซียส ดังนั้น โรงเรือนอบแห้งพลังงานร่วมด้วย รังสีแสงอาทิตย์และไฟฟ้า สามารถนำไปใช้ในการอบแห้งผลผลิตทางการเกษตรเพื่อช่วยเกษตรกรในการ อบแห้งและเพิ่มมูลค่าของผลผลิตสับปะรดอบแห้งได้ดี

3. ผลการฝึกอบรมและพัฒนาระบบการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ เกษตรกรที่เข้ารับการ อบรมผู้เข้ารับการอบรมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12

4. ผลการอบรมเชิงปฏิบัติการถ่ายทอดเทคโนโลยีการถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการแปรรูป สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความพึงพอใจที่ได้รับความรู้เพิ่มขึ้นและมีความคาดหวังว่า จะสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ปฏิบัติจริงต่อไป ผู้เข้าร่วมสัมมนามีความพึงพอใจเกี่ยวกับการอบรมเชิง ปฏิบัติการเรื่อง “การถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดย ใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม เฉลี่ยในทุกประเด็นอยู่ในระดับมาก (4.38)

คำสำคัญ : นวัตกรรมการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง; โรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม; เกษตรกร ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ

Abstracts

The objectives of this research were 1) to study the process of dehydrated pineapple processing by a pineapple drying plant using combined solar energy. for farmers 2) Design and build a pineapple drying plant 3) Training and development of dried pineapple processing with a drying plant using combined solar energy for farmers, and 4) transferring knowledge and technology on dehydrated pineapple processing with a pineapple drying plant using combined solar energy. For farmers, the target group is 150 farmers from the pineapple processing group using the pineapple drying plant using combined solar energy in Sub Sri Thong Sub-district, Mueang District, Chaiyaphum Province, obtained by purposive sampling from farmers applying for the research project. The research tools were 1) semi-structured interview form, 2) study visit, and 3) data summary form. Summary table of structure design of pineapple drying plant 4) Workshop training 5) Training documents on pineapple drying processing by pineapple drying plant using combined solar energy 6) Assessment form Satisfaction The minds of farmers in the product processing group toward the workshop data analysis using basic statistics, mean, standard deviation and content analysis (Content Analysis)

The research results found that

1. Drying chopped pineapple In general, the sun-dried method is used. Heat the water to evaporate. and let the wind carry away the steam. Makes food easily contaminated Therefore, it is necessary to dry them in dryers or drying houses with various powers. Study on suitable processing of pineapple, formula development and process of drying pineapple processing by pineapple drying plant. using combined solar energy using community-level technology in order to obtain standard quality products Formula development and processing process of dried pineapple by pineapple drying plant. using combined solar energy which from the study of documents and research Analyze the conceptual framework of processing of roasted pineapples. dried by pineapple drying plants using combined solar energy using community-level technology to obtain standardized quality products The development of a process for processing dried pineapples with a pineapple drying plant using combined solar energy.

2. The research team has designed and installed a solar cell system to enable the baking process to continue day and night. Drying pineapple using combined solar energy And the drying time examination results showed that the drying time after improvement was only 36 hours and the maximum temperature was 70–80 degrees Celsius. Can be used to dry agricultural products to help farmers dry and increase the value of dried pineapple products well.

3. Results of Training and Development Process for Dried Pineapple Processing with a Pineapple Drying Plant Using Combined Solar Energy For farmers Sub See Thong Subdistrict, Mueang District, Chaiyaphum Province The farmers who attended the training were satisfied at a high level. with an average of 4.12

4. Outcomes of the technology transfer workshop on the transfer of knowledge and processing technology of dried pineapples with a pineapple drying plant. using combined solar energy For farmers Sub See Thong Subdistrict, Mueang District, Chaiyaphum Province Participants were satisfied with the knowledge gained and expected to be able to apply the knowledge gained in practice. Participants were satisfied with the workshop on “Knowledge and Technology Transfer on Dehydrated Pineapple Processing with a Pineapple Drying Plant Using Combined Solar Energy The average in all issues was at a high level (4.38).

Keywords: The Pineapple Drying Plant by Using Solar Energy; Innovative of Processing of Dried Pineapple; Farmers Sub-Sri Thong Subdistrict.

บทนำ

ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ มีบริเวณโดยรอบที่ทำการปลูกสับปะรดจำนวนมากกว่า 12,000 ไร่ โดยในแต่ละปีจะมีผลผลิตออกสู่ตลาด มากกว่า 1.5 หมื่นตัน ด้วยขนาดที่พอเหมาะ รสชาติหวาน ในช่วงฤดูแล้ง จึงมีรถบรรทุกจากโรงงานมารับสับปะรดไม่ขาดสาย และเป็นพืชเศรษฐกิจที่ปลูกมากสำหรับนำผลมาบริโภค เมื่อมีการปลูกและมีจำนวนผลผลิตที่มีปริมาณมากเกินความต้องการในการบริโภคหรือจำหน่าย ทำให้ราคาของผลผลิตมีราคาถูกลง ซึ่งปริมาณการผลิตที่เยอะทำให้ประสบกับปัญหาหลายประการ เช่น ปริมาณสับปะรดล้นตลาด ราคาตกต่ำ โดนกดราคาจากพ่อค้าคนกลาง เป้นต้น เป็นต้น จากปัญหาดังกล่าวทำให้ราคาของสับปะรดตกต่ำ สูญเสียต้นทุนทำให้ต้องมีการนำผลผลิตส่วนเกินมาทำการแปรรูป ซึ่งการแปรรูปที่นิยม คือ กระบวนการอบแห้ง ซึ่งการอบแห้ง (Drying) เป้นกระบวนการกำจัดความชื้น หรือนำในผลิตภัณฑ์ให้ลดลงในภาที่ยอมรับได้ ซึ่งอาหารหรือผลิตภัณฑ์แต่ละชนิดจะมีค่าไม่เท่ากัน การกำจัดความชื้นในผลิตภัณฑ์ ทำได้หลายวิธีขึ้นอยู่กับวิธีการ และเครื่องอบแห้งของผู้ออกแบบ กระบวนการอบแห้งเพื่อลดความชื้นของผลิตภัณฑ์จะอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการอบแห้งคงที่ เช่น มีอุณหภูมิ ความชื้น และ ความเร็วลมคงที่ ตัวอย่างเช่น ศูนย์วิจัยและฝึกอบรมพลังงานแสงอาทิตย์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้พัฒนาเครื่องอบแห้งพลังงานแสงอาทิตย์ขนาดอุตสาหกรรม ที่สามารถใช้ผสมผสานกับน้ำมันเตา ความร้อนจากแหล่งพลังงานน้ำมันเตา สามารถอบผักได้ครั้งละ 700 กิโลกรัม โดยใช้เวลารอบแห้ง 6-10 ชั่วโมง โดยขึ้นอยู่กับชนิดของผักที่ใช้อบ สามารถผลิตผักอบแห้งไปขายได้อเนกประสงค์ ไม่ขึ้นกับสภาวะดินฟ้าอากาศ หรือในกรณีที่ความชื้นจากแสงอาทิตย์มีไม่เพียงพอ ใช้พลังงานเสริมด้วย พลังงานความร้อนจากท่อไอน้ำร้อนที่ได้จากการต้มเคี่ยวการเผาไหม้ของน้ำมันเตาหรือการใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วมกับก๊าซชีวภาพเพื่อใช้ในการอบแห้ง ดังงานวิจัยของจรล คนแรง และ อัญญา อุประกุล (2557) ซึ่งได้พัฒนาโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม โดยการเปลี่ยนพลาสติกของโรงอบเป้นโพลีคาร์บอเนตและทำการติดตั้งชุดเซลล์แสงอาทิตย์รวม ไดแก แผงโซลาร์เซลล์ ตัวควบคุมในการชาร์จ ตัวเก็บกระแสไฟฟ้า ตัวควบคุมการจ่ายกระแสไฟฟ้า หลอดไฟที่ใช้ในการให้ความร้อนและพัดลมดูดความชื้น ผลการศึกษาพบว่าระยะเวลาในการอบแห้งหลังการปรับปรุงจากเดิม 3 วัน เหลือเพียง 1 วันครึ่ง และอุณหภูมิสูงสุดอยู่ที่ 70 - 80 องศาเซลเซียส นั่นคือเวลาที่ใช้ในการอบแห้งลดลง เนื่องจากอุณหภูมิที่ใช้ในการอบแห้งสูงขึ้น นอกจากนี้ กระบวนการอบแห้งยังสามารถทำได้ต่อเนื่องทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน

ดังนั้น คณะผู้วิจัยในฐานะเป็นบุคลากรในมหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ ตระหนักถึงความรับผิดชอบของมหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มหาวิทยาลัยกลุ่มพัฒนาชุมชนท้องถิ่นหรือชุมชนอื่น เพื่อเป็นการตอบสนองวิสัยทัศน์ดังกล่าว คณะนักวิจัย จึงได้ร่วมมือกับชุมชน โดยการนำเทคโนโลยีการแปรรูปสับปะรดให้อยู่ในรูปของสับปะรดอบแห้ง ด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ซึ่งสามารถนำมาแปรรูปผลิตภัณฑ์ประจำชุมชน เป็นของดีตำบลและจังหวัดชัยภูมิ เพื่อเพิ่มมูลค่าของผลผลิต จากการสำรวจข้อมูลของชุมชนพบว่า มีการให้ก้าวสู่การเป็นผลิตภัณฑ์ สามารถส่งออกสู่ตลาดทั้งในและต่างประเทศ สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสับปะรดเป็นผลิตภัณฑ์เชิงเศรษฐกิจ สามารถสร้างรายได้สู่ครัวเรือนและชุมชนได้เป็นจำนวนมากต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษากรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ เพื่อเป็นผลิตภัณฑ์ชุมชนภายใต้เทคโนโลยีที่ชุมชนทำได้และเป็นความต้องการของชุมชน
2. เพื่อออกแบบและสร้างโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ
3. เพื่อฝึกอบรมและพัฒนากระบวนการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ในด้านสูตรกรรมวิธีการแปรรูป การพัฒนาผลิตภัณฑ์ การสร้างตราสินค้า การพัฒนาบรรจุภัณฑ์ และการตลาด
4. เพื่อถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยนวัตกรรมการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ มีขอบเขตดังนี้ คือ

1.3.1 การวิจัยระยะที่ 1 การพัฒนากรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

1.3.1.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัย วิเคราะห์กรอบแนวคิดเกี่ยวกับการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม โดยใช้เทคโนโลยีระดับชุมชนเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์มีคุณภาพมาตรฐาน

1.3.1.2 ศึกษาการแปรรูปสับปะรดและกรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง□ ด้วยโรงอบแห้ง□ สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม โดยใช้เทคโนโลยีระดับชุมชนเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพมาตรฐาน

1.3.1.3 ศึกษากรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง□ ด้วยโรงอบแห้ง□ สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ เพื่อเป็นผลิตภัณฑ์ชุมชนภายใต้เทคโนโลยีที่ชุมชนทำได้และเป็นความต้องการของชุมชน

1.3.1.4 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย กรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง□ ด้วยโรงอบแห้ง□ สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม

1.3.1.5 นำประเด็นที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำมากำหนดประเด็นสำหรับการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง กับเกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□ ด้วยโรงอบแห้ง□ สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ

1.3.1.6 การศึกษาดูงานการแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□ ด้วยโรงอบแห้ง□ สับปะรด

1.3.1.7 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง มีการกำหนดขอบเขตดังนี้

- ประชากร ได้แก่ เกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□ ด้วยโรงอบแห้ง□ สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 70 ราย

- กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□ ด้วยโรงอบแห้ง□ สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Specific purposive Sampling) จำนวน 15 ราย

1.3.1.8 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย

- แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง จำนวน 1 ฉบับ

- การศึกษาดูงาน

1.3.2 การวิจัยระยะที่ 2 ออกแบบและสร้างโรงอบแห้ง□ สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ ในพื้นที่ชุมชนชัยสิทธิ์

1.3.2.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยวิเคราะห์กรอบแนวคิดเกี่ยวกับออกแบบและสร้างโรงอบแห้ง□ สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วมสำหรับเกษตรกรตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ ในพื้นที่ชุมชนชัยสิทธิ์ โดยใช้เทคโนโลยีระดับชุมชนเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพมาตรฐาน การพัฒนาสูตรกรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง□ งานวิจัยด้านอุตสาหกรรมอาหาร การตลาด และการออกแบบผลิตภัณฑ์ หรือบรรจุภัณฑ์เป็นฐานองค์ความรู้ ในการพัฒนาและแปรรูป

1.3.2.2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย การศึกษาสูตรพื้นฐานการออกแบบและการสร้างโรงอบแห้ง□ สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร นำมาวิเคราะห์ข้อมูล

เป็นกรรมวิธีการผลิต การออกแบบและสร้างโรงอบแห้ง□งสับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วมต้นแบบ สำหรับเกษตรกร ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ในพื้นที่ชุมชนซับสีทอง

1.3.2.3 ขอบเขตด้านเนื้อหา

- แนวคิดพื้นฐานการออกแบบโรงอบแห้ง□งสับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม

- โครงสร้างลักษณะของโรงอบแห้ง□งสับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม

- รูปแบบผลิตภัณฑ์หรือบรรจุภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□ง

1.3.2.3 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง มีการกำหนดขอบเขต ดังนี้

- ประชากร ได้แก่ เกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□งด้วยโรงอบแห้ง□ง สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 70 ราย

- กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□ง ด้วยโรงอบแห้ง□งสับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Specific purposive Sampling) จำนวน 15 ราย

1.3.2.4 พื้นที่ดำเนินการวิจัย บ้านซับสีทอง ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

1.3.2.5 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย แบบสรุปข้อมูลและตารางสรุปแผนผังการออกแบบโครงสร้างโรงอบแห้ง□งสับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม

1.3.3 การวิจัยระยะที่ 3 ฝึกอบรม พัฒนาการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง□งด้วยโรงอบแห้ง□งสับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

1.3.3.1 ทีมคณะผู้วิจัยร่วมกับวิทยากร จัดอบรมและสาธิตการผลิต การสร้างความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกรรมวิธีการผลิต การแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□งด้วยโรงอบแห้ง□งสับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ การสร้างบรรจุภัณฑ์ การขนส่งผลผลิต และการจัดจำหน่ายด้วยกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของเกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□งด้วยโรงอบแห้ง□งสับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม

1.3.3.2 การเสริมความรู้ด้านต่างๆ โดยใช้กระบวนการถ่ายทอดความรู้แบบมีส่วนร่วม 1 วัน การถ่ายทอดเทคโนโลยีตามกระบวนการการแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□งด้วยโรงอบแห้ง□งสับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม โดยใช้เทคโนโลยีระดับชุมชน เพื่อให้ผลิตภัณฑ์มีคุณภาพมาตรฐานทางด้านกายภาพ เคมี และจุลินทรีย์ การแปรรูปผลิตภัณฑ์ การสร้างบรรจุภัณฑ์ การขนส่งผลผลิต และการจัดจำหน่ายด้วยกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

1.3.3.3 การอบรมเชิงปฏิบัติการ การถ่ายทอดเทคโนโลยีที่ใช้ในกระบวนการผลิต ด้วยการใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของเกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□งด้วยโรง

อบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ดำเนินการฝึกอบรมและพัฒนาชุมชนในด้านการตลาด การสร้างตราสินค้า และการพัฒนาบรรจุภัณฑ์ โดยในด้านกลยุทธ์การตลาดและการสร้างตราสินค้ามีการถ่ายทอดความรู้โดยกำหนดเนื้อหาในการอบรมเชิงปฏิบัติการ 2 ประเด็น คือ

- หลักการและความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสูตรและกรรมวิธีการผลิต แปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ โดยใช้เทคโนโลยีระดับชุมชน เพื่อให้ผลิตภัณฑ์มีคุณภาพมาตรฐานทางด้านกายภาพ ระยะเวลา 1 วัน

- กระบวนการทางด้านการตลาด การวิเคราะห์ต้นทุนการผลิต การสร้างตราสินค้า การสร้างคิวอาร์โค้ด สตอรี่ของผลิตภัณฑ์และการพัฒนาบรรจุภัณฑ์ ช่องทางการจัดจำหน่าย ระยะเวลา 2 วัน

- ประเมินผลการอบรมเชิงปฏิบัติการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่ใช้ในกระบวนการแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง ด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

1.3.3.4 ขอบเขตด้านเนื้อหา

- กรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง
- การสร้างตราสินค้า การพัฒนาบรรจุภัณฑ์ และการตลาด
- รูปแบบผลิตภัณฑ์หรือบรรจุภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง

1.3.3.5 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- ประชากร ได้แก่ เกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 150 ราย

- กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Specific purposive Sampling) 100 ราย จากเกษตรกรที่สมัครเข้าร่วมกับโครงการวิจัย

1.3.3.6 พื้นที่ดำเนินการวิจัย บ้านชัยสืทอง ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

1.3.3.7 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- การอบรมเชิงปฏิบัติการ
- เอกสารประกอบการฝึกอบรม เรื่อง การแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ
- แบบประเมินความพึงพอใจของเกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง

ง ด้วยโรงอบแห้ง□งสับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ที่มีต่อการอบรมเชิงปฏิบัติการ

1.3.4 การวิจัยระยะที่ 4 ถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้งและขับเคลื่อนเข้าสู่แผนขององค์การบริหารส่วนตำบลซับสีทอง

การถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้งและขับเคลื่อนเข้าสู่แผนขององค์การบริหารส่วนตำบลซับสีทอง การถ่ายทอดเทคโนโลยีตามกระบวนการการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง□ง ด้วยโรงอบแห้ง□งสับปะรดโดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกรมีการถ่ายทอดความรู้โดยกำหนดเนื้อหาในการอบรมเชิงปฏิบัติการ 2 ประเด็น คือ

1.3.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

- หลักการ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสูตรและกรรมวิธีการผลิต การแปรรูปผลิตภัณฑ์โดยใช้เทคโนโลยีระดับชุมชน เพื่อให้ผลิตภัณฑ์มีคุณภาพมาตรฐานทางด้านกายภาพ เคมี ระยะเวลา 1 วัน
- กระบวนการทางด้านการตลาด การวิเคราะห์ต้นทุนการผลิต การสร้างตราสินค้า การสร้างคิวอาร์โค้ด สตอรี่ของผลิตภัณฑ์และการพัฒนาบรรจุภัณฑ์ ช่องทางการจัดจำหน่าย ระยะเวลา 2 วัน
- ประเมินผลการอบรมเชิงปฏิบัติการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่ใช้ในกระบวนการแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□งด้วยโรงอบแห้ง□งสับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม

1.3.4.2 กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่เกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□งด้วยโรงอบแห้ง□ง สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 150 ราย ซึ่งได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Specific purposive Sampling) จากเกษตรกรที่สมัครเข้าร่วมกับโครงการวิจัย

1.3.4.3 พื้นที่ดำเนินการวิจัย บ้านซับสีทอง ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

1.3.4.4 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- การอบรมเชิงปฏิบัติการ
- เอกสารประกอบการฝึกอบรม เรื่อง การแปรรูปสับปะรดอบแห้ง□งด้วยโรงอบแห้ง□ง สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ
- แบบประเมินความพึงพอใจของเกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□ง ด้วยโรงอบแห้ง□งสับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ที่มีต่อการอบรมเชิงปฏิบัติการ

1.4 ตัวแปรในการวิจัย

1.4.1 ตัวแปรอิสระ ไต □ แก □ 1) ความต้องการและกรรมวิธีการแปรรูปผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้ง □ สับปะรด โดยใช้ □ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับกลุ่มเกษตรกร ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ โดยใช้เทคโนโลยีระดับชุมชน 2) การฝึกอบรมและพัฒนาการแปรรูปผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง □ ด้วยโรงอบแห้ง □ สับปะรด โดยใช้ □ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับกลุ่มเกษตรกร ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ในด้านการสร้างตราสินค้า การพัฒนาบรรจุภัณฑ์และการตลาด และ 3) การถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการแปรรูปผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง □ ด้วยโรงอบแห้ง □ สับปะรด โดยใช้ □ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

1.4.2 ตัวแปรตาม ไต □ แก □ 1) แนวทางและกรรมวิธีการแปรรูปผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้ □ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร 2) ความรู้ความเข้าใจในกรรมวิธีการแปรรูปผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้ □ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร และ 3) ความพึงพอใจของเกษตรกรกลุ่มการแปรรูปผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้ □ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม

1.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย

1.5.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจในกรรมวิธีการแปรรูปผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้ □ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร จำนวน 1 ฉบับ

1.5.2 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของพื้นที่ สภาพแวดล้อมทางกายภาพ ข้อมูลด้านการผลิต ปัญหาและอุปสรรคด้านการผลิต การตลาด สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้ □ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 1 ฉบับ

1.5.3 เอกสารประกอบการฝึกอบรม ในเรื่องนวัตกรรมการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง □ ด้วยโรงอบแห้ง □ สับปะรด โดยใช้ □ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

1.5.4 การสนทนากลุ่มเพื่อศึกษาอุปสงค์ อุปทาน การผลิต การแปรรูป การตัดสินใจ การขยายการผลิตและการตลาด ของสับปะรดอบแห้ง □ ด้วยโรงอบแห้ง □ สับปะรด โดยใช้ □ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

1.5.5 การศึกษาดูงานชุมชนเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนเกษตรกร

1.5.6 แบบประเมินความพึงพอใจของเกษตรกรที่มีต่อนวัตกรรมการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง □ ด้วยโรงอบแห้ง □ สับปะรด โดยใช้ □ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลซับสีทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

3.2 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

3.2.1 การสร้างแบบสอบถามความต้องการ กรรมวิธีการแปรรูปผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้ ☐ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกรแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจในกรรมวิธีการแปรรูปผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้ง ☐ สับปะรด โดยใช้ ☐ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร โดยมีขั้นตอน ดังนี้

3.2.1.1 ศึกษาเอกสาร วรรณกรรม งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและรายงานต่างๆ แล้วนำมาจัดกรอบแนวคิดในการสร้างแบบสอบถาม

3.2.1.2 สร้างแบบสอบถาม โดยกำหนดรูปแบบของแบบวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) กำหนดข้อความให้ผู้ตอบตัดสินใจตอบในระดับใดระดับหนึ่ง ใน 5 ระดับ คือ มากที่สุด มากปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

3.2.1.3 การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยได้นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 3 คน เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence : IOC) ระหว่าง ข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ โดยนำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา ด้วยการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ในด้านการวัดและประเมินผล 3 ท่าน ที่มีต่อความสอดคล้องของเนื้อหาของแบบสอบถามกับจุดประสงค์ของการใช้แบบสอบถาม

3.2.1.4 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว โดยนำไปทดลองใช้ (try out) กลุ่มทดสอบที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ

3.2.1.5 เกณฑ์ในการวัดระดับความคิดเห็นต่อความรู้ความเข้าใจและลักษณะการผลิตของเกษตรกรกลุ่มการแปรรูปผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้ ☐ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ ในแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ท และมีคำถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) ซึ่งในแบบสอบถามความคิดเห็นได้กำหนดระดับความคิดเห็นเป็น 5 ระดับ

3.2.1.6 เกณฑ์ในการแปลความหมายระดับความคิดเห็น (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) ต่อความรู้ความเข้าใจและลักษณะการผลิตของเกษตรกรกลุ่มการแปรรูปผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้ ☐ พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ

4.51 – 5.00 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด

3.51 – 4.50 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นในระดับมาก

2.51 – 3.50 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

1.51 – 2.50 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย

1.00 – 1.50 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.2.1.7 นำแบบสอบถามที่ได้ผ่านการหาคุณภาพแล้ว นำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

3.2.2 การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของเกษตรกรที่มีต่อนวัตกรรมการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง ด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

วิธีการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของเกษตรกรที่มีต่อนวัตกรรมการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง ด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร โดยมีขั้นตอน ดังนี้

3.2.2.1 ศึกษาเอกสาร วรรณกรรม งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและรวมถึงรายงานต่างๆ แล้วนำมาจัดกรอบแนวคิดในการสร้างแบบสอบถาม

3.2.2.2 สร้างแบบประเมิน โดยกำหนดรูปแบบของแบบวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) กำหนดข้อความให้ผู้ตอบตัดสินใจตอบในระดับใดระดับหนึ่ง ใน 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

3.2.2.3 การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามและประเด็นการสนทนากลุ่ม โดยการนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 3 คน เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence : IOC) ระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ โดยนำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา ด้วยการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ด้านการวัดและประเมินผล 3 ท่าน ที่มีต่อความสอดคล้องของเนื้อหาของแบบสอบถามกับจุดประสงค์ของการใช้แบบสอบถาม โดยมีการใช้เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ 1) ค่าเฉลี่ยมากกว่าหรือเท่ากับ 0.60 หมายถึง เป็นแบบสอบถามที่มีความสอดคล้องและความเหมาะสมตามวัตถุประสงค์ 2) ค่าเฉลี่ยน้อยกว่า 0.60 หมายถึง เป็นแบบสอบถามที่ไม่สอดคล้องเหมาะสมตามวัตถุประสงค์ พิจารณาเลือกรายการประเมินมีค่าเฉลี่ยมากกว่า 0.60

3.2.2.4 นำแบบประเมินที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว โดยนำไปทดลองใช้ (try out) กลุ่มทดสอบที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ

3.2.2.5 การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามไปให้กับผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 3 คน เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence : IOC) ระหว่างข้อคำถามกับ

วัตถุประสงค์ โดยนำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา ด้วยการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ด้านการวัดและประเมินผล 3 ท่าน ที่มีต่อความสอดคล้องของเนื้อหา ของแบบสอบถามกับจุดประสงค์ของการใช้แบบสอบถาม โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ 1) ค่าเฉลี่ยมากกว่า หรือเท่ากับ 0.60 หมายถึง เป็นแบบสอบถามที่มีความสอดคล้องเหมาะสมตามวัตถุประสงค์ 2) ค่าเฉลี่ยน้อยกว่า 0.60 หมายถึง เป็นแบบสอบถามที่ไม่สอดคล้องเหมาะสมตามวัตถุประสงค์ และพิจารณาเลือกรายการ ประเมินมีค่าเฉลี่ยมากกว่า 0.60

3.2.3.3 การตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยการนำแบบสอบถามไปให้กับ ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 3 คน เพื่อพิจารณาความ เที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence : IOC) ระหว่างข้อ คำถามกับวัตถุประสงค์ โดยนำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา ด้วยการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ด้านการวัดและประเมินผลจำนวน 3 ท่าน ที่มีต่อความ สอดคล้องของเนื้อหาของแบบสอบถามกับจุดประสงค์ของการใช้แบบสอบถาม

3.2.3.4 การตรวจสอบจากผู้ที่มีความเชี่ยวชาญแล้ว โดยไปทดลองใช้ (try out) กับกลุ่ม ทดสอบที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง 30 คน และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามสัมภาษณ์แบบปลายเปิด และปลายปิดแบบเจาะลึกและการ สังเกต แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

3.4.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (primary data) เป็นการเก็บข้อมูลที่ได้จากเกษตรกรแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรด อบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้โรงงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัด ชัยภูมิ ในเรื่องข้อมูลทั่วไปของพื้นที่ สภาพแวดล้อมทางกายภาพ ข้อมูลด้านการผลิต การตลาดของ เกษตรกร ทัศนคติของเกษตรกรที่มีต่อการเกษตรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้ง สับปะรด ปัญหา และอุปสรรคของเกษตรกรในการผลิตและการตลาดของเกษตรกรกลุ่มการแปรรูปผลิตภัณฑ์ สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้โรงงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับกลุ่มเกษตรกร ตำบลชัยสื ทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

3.4.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมเอกสารทางวิชาการ วารสาร รายงานการศึกษา บทความ และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

3.4.2.1 แนวทางและกรรมวิธีการแปรรูปผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรง อบแห้งสับปะรด โดยใช้โรงงานแสงอาทิตย์ร่วม

3.4.2.2 ความรู้ ความเข้าใจในกรรมวิธีการแปรรูปผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง ด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทองอำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

3.4.2.3 ความพึงพอใจของเกษตรกรกลุ่มการแปรรูปผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 การศึกษากรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ เพื่อเป็นผลิตภัณฑ์ชุมชนภายใต้เทคโนโลยีที่ชุมชนทำได้และเป็นความต้องการของชุมชน โดยใช้วิธีการถอดความ แปลความ ตีความ และสังเคราะห์

3.5.2 การออกแบบและการสร้างโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ใช้การถอดความ การแปลความ ตีความและสังเคราะห์ การออกแบบและสร้างโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม

3.5.3 การฝึกอบรมและพัฒนากระบวนการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง ด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ในด้านสูตรกรรมวิธีการแปรรูป การพัฒนาผลิตภัณฑ์ การสร้างตราสินค้า การพัฒนาบรรจุภัณฑ์ และการตลาด ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (quantitative approach) ด้วยโปรแกรมคำนวณอย่างง่าย เพื่อหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.5.4 การถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีในการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (quantitative approach) ด้วยโปรแกรมคำนวณอย่างง่าย เพื่อหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การถอดความ การแปลความ การตีความ และการสังเคราะห์

สรุปผล

5.1.1 การทำสับปะรดอบแห้ง โดยทั่วไปจะใช้วิธีการตากแห้งโดยอาศัยแสงอาทิตย์ ให้ความร้อนเพื่อทำให้น้ำระเหยออกมา และให้ลมพัดเอาไอน้ำออกไป วิธีนี้ต้องอาศัยธรรมชาติและใช้พื้นที่มากในการตาก อีกทั้งยังมีโอกาสที่จะทำให้อาหารได้รับสิ่งปนเปื้อนได้ง่าย จึงมีความจำเป็นต้องอบแห้งในเครื่องอบหรือโรงเรือนอบแห้งด้วยพลังงานต่างๆ ในขณะที่พลังงานถือเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตและการเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ซึ่งประเทศไทยมีการใช้พลังงานในด้านต่างๆ เพิ่มขึ้นทุกปี ซึ่งพลังงานบางส่วนไม่สามารถนำมาทดแทนได้ การศึกษาการแปรรูปสับปะรดที่เหมาะสม การพัฒนาสูตรและกรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม โดยใช้เทคโนโลยีระดับ ชุมชนเพื่อให้ได้

ผลิตภัณฑ์มีคุณภาพมาตรฐาน การพัฒนาสูตรและกรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม

ผลจากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับเทคนิคและกระบวนการแปรรูปสับปะรดของเกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 15 ราย พบว่า ผลผลิตสับปะรดของเกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดที่ได้ส่งขายให้โรงงานอุตสาหกรรมและขายเพื่อบริโภคผลสด และราคาขายมีการเปลี่ยนแปลงตลอดทุกปี ซึ่งแปรผันตามกลไกตลาด การแปรรูปสับปะรดจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่จะช่วยให้เกษตรกรผู้ปลูกสับปะรดมีรายได้เพิ่มขึ้น หนึ่งในกระบวนการแปรรูปที่จะช่วยสร้างมูลค่าเพิ่มให้ผลผลิตได้ คือ การทำสับปะรดอบแห้งซึ่งผลการพัฒนากรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง ด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ โดยจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย วิเคราะห์กรอบแนวคิดเกี่ยวกับการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์มีคุณภาพมาตรฐาน การพัฒนาสูตร และกรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม งานวิจัยทั้งในด้านอุตสาหกรรมอาหาร การตลาดและการออกแบบผลิตภัณฑ์หรือบรรจุภัณฑ์เป็นฐานองค์ความรู้ ในการพัฒนา การแปรรูปสับปะรดอบแห้งที่ไม่สามารถจำหน่ายได้เนื่องจากความไม่สวยงามและไม่ได้มาตรฐานของผลผลิต ให้เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ที่สามารถเพิ่มมูลค่าของสับปะรดได้

5.1.2 ผลการออกแบบและสร้างโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

ผลการออกแบบและการสร้างโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ การพัฒนาโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานเซลล์แสงอาทิตย์ร่วม คณะผู้วิจัยได้ทำการออกแบบและติดตั้งระบบเซลล์แสงอาทิตย์เพื่อให้การกระบวนการอบแห้งได้อย่างดีเยี่ยม ทั้งกลางวัน และกลางคืน ไดแก แผงโซลาร์เซลล์, ตัวควบคุมในการชาร์จ (Controller), ตัวเก็บกระแสไฟฟ้า (Battery), ตัวควบคุมการจ่ายกระแสไฟฟ้า (Inverter) และ หลอดไฟที่ใช้ในการให้ความร้อน โดยในตอนกลางวันจะทำการอบ โดยใช้พลังงานความร้อนจากแสงอาทิตย์ และในขณะเวลากลางคืนจะให้ความร้อนจากหลอดไฟที่ให้ความร้อนซึ่งได้กระแสไฟฟ้าที่ทำการเก็บกระแสไฟฟ้าจากแผงโซลาร์เซลล์ในตอนกลางวัน ผลการดำเนินการพัฒนาโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานเซลล์แสงอาทิตย์ร่วม การพัฒนาโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานเซลล์แสงอาทิตย์ร่วม คณะผู้ทำงานได้ทำการติดตั้งระบบเซลล์แสงอาทิตย์เพื่อให้การกระบวนการอบแห้งได้อย่างดีเยี่ยมทั้งกลางวัน และ กลางคืน ไดแก แผงโซลาร์เซลล์, ตัวควบคุมในการชาร์จ (Controller), ตัวควบคุมการจ่ายกระแสไฟฟ้า (Inverter) และหลอดไฟที่ใช้ในการให้ความร้อน

ผลการทดสอบการใช้งานโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานเซลล์แสงอาทิตย์ร่วม หลังจากการพัฒนาโรงอบแห้งสับปะรดโดยการติดตั้งพลังงานเซลล์แสงอาทิตย์เพื่อให้ พลังงานไฟฟ้ากับหลอดไฟที่ให้ความร้อน ทางกลุ่มเกษตรกรแปรรูปสับปะรด ได้ทำการทดลองอบสับปะรด และผลการตรวจสอบเวลา และอุณหภูมิในการอบแห้ง จากผลการตรวจสอบระยะเวลาในการอบแห้ง พบว่า เวลาในการอบแห้งหลังการปรับปรุง เหลือเพียง 36 ชั่วโมง และอุณหภูมิสูงสุดอยู่ที่ 70–80 องศาเซลเซียส ผลการเปรียบเทียบเวลา และอุณหภูมิในการอบแห้ง ผลการทดลอง ก่อนปรับปรุง หลังปรับปรุง อุณหภูมิ พบว่า เวลาที่ใช้ในการอบแห้งสับปะรดลดลง เนื่องจากอุณหภูมิที่ใช้ในการอบแห้งสูงขึ้น นอกจากนี้กระบวนการอบแห้งยังทำได้ต่อเนื่องทั้งในกลางวันและในเวลากลางคืน ในขณะที่ใช้เวลาในการอบแห้งน้อยกว่า ดังนั้นโรงเรือนอบแห้งพลังงานร่วมด้วยรังสีแสงอาทิตย์และไฟฟ้า สามารถนำไปใช้ในการอบแห้งผลผลิตทางการเกษตรเพื่อช่วยเกษตรกรในการอบแห้งและเพิ่มมูลค่าของผลผลิตสับปะรดอบแห้งได้ดี

5.1.3 ผลการฝึกอบรมและพัฒนากระบวนการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับกลุ่มเกษตรกร ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ ในด้านกรรมวิธีการแปรรูป การพัฒนาผลิตภัณฑ์ การสร้างตราสินค้า การพัฒนาบรรจุภัณฑ์ และการตลาด

ผลจากการฝึกอบรมและพัฒนากระบวนการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับกลุ่มเกษตรกร ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ ในด้านสูตรกรรมวิธีการแปรรูป การพัฒนาผลิตภัณฑ์ การสร้างตราสินค้า การพัฒนาบรรจุภัณฑ์ และการตลาด 2 ครั้งกับเกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 100 ราย ใน 2 เรื่อง คือ

5.1.3.1 การอบรมเสริมความรู้ด้านกระบวนการแปรรูปสับปะรดอบแห้งใช้กระบวนการถ่ายทอดความรู้แบบมีส่วนร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ วันพุธ ที่ 7 ธันวาคม 2565 ณ กลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ

5.1.3.2 หลักการ ความรู้เบื้องต้น เกี่ยวกับกรรมวิธีการผลิต การแปรรูปผลิตภัณฑ์ โดยใช้เทคโนโลยีระดับชุมชน เพื่อให้ผลิตภัณฑ์มีคุณภาพมาตรฐาน เวลา 1 วัน ถ่ายทอดความรู้กรรมวิธีการผลิต การแปรรูปผลิตภัณฑ์ โดยใช้เทคโนโลยีระดับชุมชน การถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีถ่ายทอดเทคโนโลยีแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ วันที่ 14-15 ธันวาคม 2565 ณ กลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ ผลการฝึกอบรมและพัฒนากระบวนการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับกลุ่มเกษตรกร ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ เกษตรกรที่เข้ารับการอบรมผู้เข้ารับการอบรมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย

5.1.4 ผลการถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง□ด้วยโรงอบแห้ง□สับปะรดโดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ

สรุปผลการอบรมเชิงปฏิบัติการถ่ายทอดเทคโนโลยีการถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง□ด้วยโรงอบแห้ง□สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ วันพุธ ที่ 11 มกราคม 2566 ณ กลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ มีผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมทั้งหมด 156 คน ซึ่งเกินเป้าหมาย โดยผู้เข้าร่วมในการฝึกอบรมมีความรู้เกี่ยวกับการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง□ด้วยโรงอบแห้ง□สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับกลุ่มเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ แต่หลังจากการฝึกภาคปฏิบัติ พบว่าผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมมีความพึงพอใจที่ได้รับความรู้เพิ่มขึ้น และคาดว่าจะสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในปฏิบัติจริงต่อไป ผู้เข้าร่วมสัมมนามีความพึงพอใจในการอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง “การถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง□ด้วยโรงอบแห้ง□สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ” มีผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจต่อโครงการเฉลี่ยในทุกประเด็นอยู่ในระดับมาก (4.38 คิดเป็นร้อยละ 87.41) เมื่อพิจารณาในภาพรวมในแต่ละด้าน ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจต่อโครงการในระดับมาก ในทุกประเด็น ประเด็นด้านความเหมาะสมของสถานที่/ระยะเวลา/อาหาร มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.43)

อภิปรายผลการวิจัย

5.2.1 จากผลการศึกษาเรื่องกรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง□ด้วยโรงอบแห้ง□สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับกลุ่มเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ พบว่า การทำ สับปะรดอบแห้ง โดยทั่วไปจะใช้วิธีการตากแห้งอาศัยแสงอาทิตย์ ให้ความร้อนเพื่อทำให้น้ำระเหยออกมา และให้ลมพัดเอาไอน้ำออกไป วิธีนี้ต้องอาศัยธรรมชาติและใช้พื้นที่มากในการตาก อีกทั้งยังมีโอกาสที่จะทำให้อาหารได้รับสิ่งปนเปื้อนได้ง่าย จึงจำเป็นต้องอบแห้งในเครื่องอบหรือโรงเรือนอบแห้งด้วยพลังงานต่างๆ ในขณะที่พลังงานถือเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตและการเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศซึ่งประเทศไทยมีการใช้พลังงานในด้านต่างๆ เพิ่มขึ้นทุกปีซึ่งพลังงานบางส่วนไม่สามารถนำมาทดแทนได้ การศึกษาการแปรรูปสับปะรดที่เหมาะสมการพัฒนาสูตรและกรรมวิธีการการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง□ด้วยโรงอบแห้ง□สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วมโดยใช้เทคโนโลยีระดับชุมชนเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์คุณภาพมาตรฐาน การพัฒนาสูตรและกรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้ง□ด้วยโรงอบแห้ง□สับปะรดโดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม รวมทั้งผลจากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับเทคนิคกระบวนการแปรรูปสับปะรดของเกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้ง□ด้วยโรงอบแห้ง□สับปะรด โดยใช้□พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 15 ราย พบว่า ผลผลิตสับปะรดของเกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์

สับปะรดที่ได้ส่งขายให้โรงงานอุตสาหกรรมและขายเพื่อบริโภคผลสด และราคาขายมีการเปลี่ยนแปลงตลอดทุกปี ซึ่งแปรผันตามกลไกตลาด การแปรรูปสับปะรดจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่จะช่วยให้เกษตรกรผู้ปลูกสับปะรดมีรายได้เพิ่มขึ้น หนึ่งในกระบวนการแปรรูปที่จะช่วยสร้างมูลค่าเพิ่มให้ผลผลิตได้ คือ การทำสับปะรดอบแห้ง ซึ่งผลการพัฒนากรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัย วิเคราะห์กรอบแนวคิดการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม โดยใช้เทคโนโลยีระดับชุมชนเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพมาตรฐาน การพัฒนาสูตรและกรรมวิธีการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม งานวิจัยทั้งด้านอุตสาหกรรมอาหาร การตลาดและการออกแบบผลิตภัณฑ์หรือบรรจุภัณฑ์เป็นฐานองค์ความรู้ในการพัฒนาและการแปรรูปสับปะรดอบแห้งที่ไม่สามารถจำหน่ายได้เนื่องจากความไม่สวยงามและไม่ได้มาตรฐานของผลผลิต ให้เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ที่สามารถเพิ่มมูลค่าของสับปะรดได้ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการการอบแห้ง (Drying) เป็นกระบวนการกำจัดความชื้น หรือนำในผลิตภัณฑ์ให้ลดลงในค่าที่ยอมรับได้ ซึ่งอาหารหรือผลิตภัณฑ์แต่ละชนิดจะมีค่าไม่เท่ากัน การกำจัดความชื้นในผลิตภัณฑ์สามารถทำได้หลายวิธี ขึ้นอยู่กับการเลือกวิธีการและเครื่องอบแห้ง ของผู้ออกแบบ กระบวนการอบแห้งเพื่อลดความชื้นของผลิตภัณฑ์โดยทั่วไปจะเป็นไปตามกราฟของการอบแห้ง (Drying Curve) ซึ่งอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการอบแห้งคงที่ เช่น มีอุณหภูมิ ความชื้นและความเร็วลมคงที่ การเปลี่ยนแปลงมวลและอุณหภูมิของอาหารหรือผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในการอบแห้งจะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน การอบแห้งสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ช่วง คือ ช่วงการให้ความร้อนเบื้องต้นแกว้สด (Initial Period) ช่วงการอบแห้งความเร็วคงที่ (Constant Rate Period) และช่วงการอบแห้งความเร็วลดลง (Falling Rate Period) (คู่มือเครื่องอบแห้งพลังงานแสงอาทิตย์, 2554) การอบแห้งด้วยแสงอาทิตย์ (Solar Drying) เนื่องจากประเทศไทยอยู่บริเวณศูนย์สูตร ซึ่งมีศักยภาพด้านการใช้ประโยชน์จากพลังงานแสงอาทิตย์ค่อนข้างสูง คือ ประมาณ $18.2 \text{ MJ/m}^2\text{-day}$ และประเทศไทยเองเป็นประเทศเกษตรกรรม พืชผลทางการเกษตรมากมาย ส่วนหนึ่งก็จำหน่ายในรูปของสด และบางส่วนก็ทำการอบแห้งหรือตากแห้ง เพื่อเพิ่มมูลค่า ยืดอายุการจัดเก็บหรือเพื่อความสะดวกต่อการขนส่ง การอบแห้งหรือตากแห้งด้วยพลังงานแสงอาทิตย์ก็เป็นทางเลือกที่ของเกษตรกรหรือผู้ประกอบการเลือกใช้ เนื่องจาก ต้นทุนต่ำ ง่าย มีอุปกรณ์ไม่ยุ่งยากซับซ้อน (คู่มือเครื่องอบแห้งพลังงานแสงอาทิตย์, 2554)

5.2.2 ผลการออกแบบและการสร้างโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับกลุ่มเกษตรกร ตำบลชัยสิทธิ์ อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ การพัฒนาโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม คณะผู้วิจัยได้ทำการออกแบบและติดตั้งระบบเซลล์แสงอาทิตย์ เพื่อให้กระบวนการอบทำได้ง่าย ต่อเนื่องทั้งกลางวัน และกลางคืน ไดแก แผงโซลาร์เซลล์, ตัวควบคุมในการชาร์จ (Controller), ตัวควบคุมการจ่ายกระแสไฟฟ้า (Inverter) และ หลอดไฟที่ใช้ในการให้ความร้อน โดยในตอนกลางวันจะทำการอบโดยใช้พลังงานความร้อนจากแสงอาทิตย์

และในเวลากลางคืนจะให้□ความร□อนจากหลอดไฟ□ให้□ความร□อนซึ่งได้□กระแสไฟ□าที่ทำการเก็บกระแสไฟ□าจากแผงโซลาร์□เซลล์□ในตอนกลางวัน ผลการพัฒนาโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานเซลล์แสงอาทิตย์ร่วม การพัฒนาโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานเซลล์แสงอาทิตย์ร่วม คณะผู้ทำงานได้ทำการติดตั้งระบบเซลล์แสงอาทิตย์เพื่อให้กระบวนการอบทำได้อย่างต่อเนื่องทั้งกลางวัน และ กลางคืน ได้แก่แผงโซลาร์เซลล์, ตัวควบคุมการจ่ายกระแสไฟฟ้า (Inverter), ตัวควบคุมในการชาร์จ (Controller) และหลอดไฟที่ใช้ในการให้ความร้อน ผลการติดตั้ง และผลการทดสอบการใช้งานโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานเซลล์แสงอาทิตย์ร่วม หลังจากการพัฒนาโรงอบแห้งสับปะรดโดยการติดตั้งพลังงานเซลล์แสงอาทิตย์เพื่อให้ พลังงานไฟฟ้ากับหลอดไฟที่ให้ความร้อน ทางกลุ่มเกษตรกรแปรรูปสับปะรดอบแห้ง ตำบลซัสสีทอง อำเภอมือง จังหวัดชัยภูมิ และผลการตรวจสอบเวลา และอุณหภูมิในการอบแห้ง จากผลการตรวจสอบระยะเวลาในการอบแห้ง พบว่า เวลาในการอบแห้งหลังการปรับปรุง เหลือเพียง 36 ชั่วโมงและอุณหภูมิสูงสุดอยู่ที่ 70–80 องศาเซลเซียส ผลการเปรียบเทียบเวลา และ อุณหภูมิในการอบแห้ง ผลการทดลอง ก่อนปรับปรุง หลังปรับปรุง อุณหภูมิ พบว่า เวลาที่ใช้ในการอบแห้งสับปะรดลดลง เนื่องจากอุณหภูมิที่ใช้ในการอบแห้งสูงขึ้น นอกจากนี้กระบวนการอบแห้งยังทำได้ต่อเนื่องทั้งในกลางวันและกลางคืนแต่ คุณภาพของสับปะรดที่อบแห้งยังคงประสิทธิภาพ จากการออกแบบ สร้าง และทดสอบโรงเรือนอบแห้งพลังงานร่วมด้วยรังสีแสงอาทิตย์และไฟฟ้า สามารถสรุปผลการดำเนินงานได้ ดังนี้ ระบบการทำงานโรงเรือนอบแห้งพลังงานร่วมด้วยรังสีแสงอาทิตย์และไฟฟ้ามีการใช้พลังงานไฟฟ้ามากกว่าแบบธรรมดา ในขณะที่ใช้เวลาในการอบแห้งน้อยกว่า ดังนั้นโรงเรือนอบแห้งพลังงานร่วมด้วยรังสีแสงอาทิตย์และไฟฟ้า สามารถนำไปใช้ในการอบแห้งผลผลิตทางการเกษตรเพื่อช่วยเกษตรกรในการอบแห้งและเพิ่มมูลค่าของผลผลิตสับปะรดอบแห้งได้ดี ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทนงศักดิ์ วัฒนา (2554) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ตู้อบกระเทียมพลังงานแสงอาทิตย์ร่วมกับก๊าซชีวมวล จากการวิจัย พบว่า งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาและออกแบบเครื่องอบแห้งต้นแบบที่ใช้พลังงานความร้อนร่วมระหว่างพลังงานแสงอาทิตย์และพลังงานความร้อนที่ได้จากก๊าซชีวมวล (Producer gas) ซึ่งเครื่องอบแห้งสามารถทำงานได้ตลอด 24 ชั่วโมง พบว่า สภาวะและเวลาที่เหมาะสมสำหรับการอบแห้งกระเทียมที่มีน้ำหนัก 30 kg ที่มีความชื้นเริ่มต้นประมาณ 67% มาตรฐานเปียก จนมีความชื้นสุดท้ายประมาณ 60% มาตรฐานเปียก แบ่งการอบแห้งออกเป็น 2 แบบ โดยกรณีแบบที่ 1 ทำการอบแห้งโดยใช้พลังงานจากก๊าซชีวมวลเพียงอย่างเดียว อุณหภูมิในการอบแห้งเฉลี่ย 55.6 °C ใช้เวลาในการอบแห้ง 14 ชั่วโมง และกรณีแบบที่ 2 ทำการอบแห้งโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วมกับพลังงานจากก๊าซชีวมวล อุณหภูมิในการอบแห้งเฉลี่ย 45.4 °C ใช้เวลาในการอบแห้ง 15 ชั่วโมง อัตราการไหลของอากาศที่ใช้ในการอบแห้งคือ 0.17 kg/s ทั้ง 2 กรณีเมื่อศึกษาถึงความสิ้นเปลืองพลังงานความร้อนที่ใช้ในการอบแห้ง พบว่า ในกรณีแบบที่ 1 และกรณีแบบที่ 2 มีการใช้พลังงานจากแหล่งพลังงาน 2 แหล่งที่เหมือนกัน ระยะเวลาทำการอบแห้ง 60, 90 และ 140 วันต่อปี ตามลำดับและกำหนดราคาขายไว้ 3 ราคา คือ ที่ราคา 80 บาท, 60 บาท และ 40 บาท

พบว่า ทำการอบแห้ง 140 วันต่อปี ให้ผลตอบแทนที่ดีที่สุด คือ มีจุดคุ้มทุนอยู่ที่ภายใน 1 ปี 3 เดือน, 2 ปี และ 5 ปี ตามลำดับ (ในกรณีไม่คิดค่าแรงงานในการอบแห้ง) และสอดคล้องกับการศึกษาของพิสิษฐ์ มณีโชติ และคณะ (2552) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาและเผยแพร่เทคโนโลยีเครื่องอบแห้งพลังงานแสงอาทิตย์ร่วมกับพลังงานความร้อนจากชีวมวลเพื่อการแปรรูปผลิตผลทางการเกษตร เทคโนโลยีเครื่องอบแห้งพลังงานแสงอาทิตย์ร่วมกับพลังงานความร้อนจากชีวมวลเพื่อการแปรรูปผลิตผลทางการเกษตรในการทดสอบจะทดสอบสมรรถนะการทำงานของระบบฯ เพื่อหาประสิทธิภาพเชิงความร้อนของตัวรับรังสีดวงอาทิตย์ การกระจายของอุณหภูมิภายในอุโมงค์อบแห้งที่มีความร้อนจากพลังงานชีวมวลร่วม โดยใช้ชุดท่อทองแดงเป็นตัวแลกเปลี่ยนความร้อนจากผลการวิเคราะห์พบว่าประสิทธิภาพเชิงความร้อนของแผงรับรังสีดวงอาทิตย์มีค่าเท่ากับ 50.4% ชุดท่อทองแดงที่มีน้ำร้อนอุณหภูมิเฉลี่ย 55.0 – 60.0 °C ไหลผ่านภายในอุโมงค์อบแห้งสามารถช่วยเพิ่มอุณหภูมิภายในอุโมงค์อบแห้งโดยเฉลี่ย 2.5 – 5.0 °C สามารถใช้ออบแห้งผลิตภัณฑ์ได้หลายระดับอุณหภูมิและเหมาะที่ทำการเผยแพร่ให้กับกลุ่มเกษตรกรและผู้สนใจทั่วไปที่ต้องการแปรรูปผลิตผลทางการเกษตรเพื่อลดการใช้พลังงานในการอบแห้งปัจจุบันลง เช่น LPG น้ำมัน และไฟฟ้า

5.2.3 ผลฝึกอบรมและพัฒนากระบวนการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ในด้านสูตรกรรมวิธีการแปรรูป การพัฒนาผลิตภัณฑ์ การสร้างตราสินค้า การพัฒนาบรรจุภัณฑ์ และการตลาด จำนวน 2 ครั้งกับเกษตรกรกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์สับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 100 ราย ใน 2 เรื่อง เกษตรกรผู้ที่เข้ารับการอบรมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 ซึ่งผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เพราะ

ผลจากการอบรมเชิงปฏิบัติการถ่ายทอดเทคโนโลยีการถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ มีผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมทั้งหมด 156 คน โดยผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมมีความรู้ในการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ แต่หลังจากการฝึกภาคปฏิบัติ พบว่า ผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมมีความพึงพอใจที่ได้รับความรู้เพิ่มขึ้น และคาดว่าจะสามารถนำความรู้ที่ได้รับ ไปใช้ปฏิบัติจริงต่อไป ผู้เข้าร่วมสัมมนา มีความพึงพอใจการอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง “การถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับกลุ่มเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ” ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจต่อโครงการโดยเฉลี่ยในทุกประเด็นอยู่ในระดับมาก (4.38) เมื่อพิจารณาในภาพรวมแต่ละด้าน ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจต่อโครงการในระดับมาก ในทุกประเด็น แสดงให้เห็นว่า การดำเนินการตามกระบวนการโครงการปฏิบัติการถ่ายทอดเทคโนโลยีการถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับกลุ่มเกษตรกร ตำบลชัยสืทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ มีความเหมาะสมของสถานที่ ความ

พร้อมของอุปกรณ์/วัสดุอุปกรณ์/สิ่งอำนวยความสะดวก มีความเหมาะสมในระยะเวลาของการสัมมนา ความเหมาะสมของอาหารเครื่องดื่ม ความเหมาะสมในรูปแบบการจัดสัมมนา มีความเหมาะสมของการแบ่งกลุ่มย่อย ความเหมาะสมของสถานที่ศึกษาดูงาน บรรยากาศในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีความเหมาะสมของกลุ่มเป้าหมายที่เข้าร่วมโครงการ มีการติดต่อ การประสานงานและการให้บริการของเจ้าหน้าที่ มีความเหมาะสมด้านเนื้อหาเกี่ยวกับเป้าหมายของการสัมมนา จากการถอดบทเรียนที่ได้จากการดำเนินการสำหรับการถอดบทเรียนจากผลของการดำเนินงานในรูปแบบของการถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยี สามารถแบ่งเป็นการถอดบทเรียน ในด้าน 1) การนำวัตถุดิบในชุมชนและท้องถิ่นมาเพิ่มมูลค่าเพิ่มโดยการแปรรูป 2) การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ ในช่วงของการถ่ายทอดองค์ความรู้ ในด้านเทคโนโลยี 3) การให้ความรู้ความเข้าใจกับกลุ่มวิสาหกิจในการจัดทำแผนธุรกิจผ่านผังรูปแบบธุรกิจ 9 ช่อง และ 4) การบูรณาการทำงานระหว่างหน่วยงาน (นักวิจัย และหน่วยงานในพื้นที่)

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการออกแบบและทดสอบการใช้งานจริง ควรเพิ่มช่องลม คู่แผงเหล็กเก็บความร้อนเข้าไปในระบบเพื่อให้ได้การระบายความชื้นที่ดีขึ้น และอุณหภูมิในการอบสูงขึ้น
2. เนื่องจากสับปะรดที่มีขนาดลูกใหญ่นั้นมีเนื้อค่อนข้างเยอะกว่าเมื่อเทียบกับสับปะรดลูกเล็กในจำนวนกิโลกรัมที่เท่ากัน ซึ่งทำให้เมื่อนำมาอบแห้งนั้นจะได้สับปะรดอบแห้งที่มากกว่าลูกเล็ก ดังนั้นควรมีการคัดเลือกสับปะรดที่มีขนาดใหญ่ตามความเหมาะสมเพื่อนำมาอบให้ได้ปริมาณตามที่กำหนด
3. ในการแบ่งกลุ่มสับปะรดเพื่อนำไปอบด้วยอุณหภูมิและระยะเวลาต่างๆ นั้น ควรเลือกปัจจัยในการแบ่งกลุ่มที่เป็นไปได้ในการปฏิบัติจริง จะพบว่า ค่าความชื้นมีผลต่อสีของสับปะรดอบแห้งแต่ในการวัดความชื้นนั้น ต้องใช้เวลาและต้องมีเครื่องมือเฉพาะทางจึงยากต่อการนำไปปฏิบัติจริง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษารูปแบบการพัฒนาการจัดการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรดโดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับเกษตรกรเพื่อการส่งออกและจำหน่ายในระบบออนไลน์
2. ผลการติดตามด้านการตลาด จากการประชุมกลุ่มระหว่างผู้วิจัยและสมาชิกกลุ่มการแปรรูปสับปะรดอบแห้งด้วยโรงอบแห้งสับปะรด โดยใช้พลังงานแสงอาทิตย์ร่วม สำหรับกลุ่มเกษตรกร พบว่าทางกลุ่มไม่มีการกำหนดทิศทางการจำหน่าย จึงควรมีการศึกษากระบวนการพัฒนาศักยภาพสำหรับเกษตรกรตำบลชัยทอง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ให้สามารถกำหนดทิศทางการจำหน่ายที่มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น
3. ควรศึกษารูปแบบการสร้างแบรนด์ผลิตภัณฑ์จากการแปรรูปจากสับปะรดชัยภูมิ ที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อของนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในจังหวัดชัยภูมิ

4. ควรศึกษาการนำวัตถุดิบในชุมชนและท้องถิ่นมาเพิ่มมูลค่าเพิ่มโดยการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ในระดับพรีเมียม เป็นของดีประจำจังหวัดชัยภูมิ
5. ควรศึกษารูปแบบการลดต้นทุนการผลิตสับปะรดจังหวัดชัยภูมิ

เอกสารอ้างอิง

- จักรมาส เลหาณิช และ สุพรรณ ยั่งยืน. (2553). การเปรียบเทียบความชื้นและอุณหภูมิของเมล็ดข้าวโพด
ระหว่่างการอบแห้ง งด ้วยอินฟราเรดและลมร้อน. *วารสารวิทยาศาสตร์เกษตร*. 41 (3/1
พิเศษ), 185-188.
- จรัญ คนแรง และ อัญญา อุประกุล.(2557). การพัฒนาตู้อบแห้งและการรรมคว้นกำมะถันผักตบชวา
สำหรับ ชุมชนบ้านสาบ ตำบลบ้านสาบ อำเภอมือง จังหวัดพะเยา. *วารสารการพัฒนาชุมชนและ
คุณภาพชีวิต*. 1, 3 (ก.ค. 2018), 233–242.
- ชาลีดา บรมพิชัยชาติกุล. (2554). เทคโนโลยีการทำแห้งแบบผสมผสาน :การนำมาใช้เพื่อถนอมผลิตภัณฑ์
อาหารที่ไวต่อความร้อน. *วารสารวิจัยและพัฒนา มจร*. ปีที่ 35 ฉบับที่ 2 เมษายน - มิถุนายน 2555.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- พิสิษฐ์ มณีโชติ และคณะ. (2552). *เรื่องการพัฒนาและเผยแพร่เทคโนโลยีเครื่องอบแห้งพลังงานอาทิตย์
ร่วมกับพลังงานความร้อนจากชีวมวลเพื่อการแปรรูปผลิตผลทางการเกษตร*. สำนักงานคณะกรรมการ
อุดมศึกษา. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ทงศักดิ์ วัฒนา. (2554). *เรื่องตู้อบกระเทียมพลังงานแสงอาทิตย์ร่วมกับก๊าซชีวมวล*. ไทยแลนด์อินดัสตรี
ดอทคอม ,2554.
- ธีรเดช ใหญ่บก. (2553). การพัฒนากระบวนการอบแห้งปลาด้วยเครื่องอบแห้งพลังงานร่วมแสงอาทิตย์-
ไฟฟ้าภายใต้สภาพภูมิอากาศภาคใต้ของประเทศไทย. *วารสารมหาวิทยาลัยทักษิณ*ปีที่ 12 ฉบับที่ 3
ตุลาคม 2552 - มกราคม 2553.
- สำนักงานพัฒนาพลังงานแสงอาทิตย์. (2554). *คู่มือเครื่องอบแห้งพลังงานแสงอาทิตย์*. กรมพัฒนา
พลังงานทดแทน และอนุรักษ์พลังงานกระทรวงพลังงาน ร่วมกับภาคฟิสิกส์ คณะวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัย
ศิลปกร.
- หริรักษ์ ควรประดิษฐ์. (2556). การพัฒนาเครื่องอบแห้งพลังงานรังสีอาทิตย์แบบจวนรวมรังสีในกระบวนการ
อบแห้งผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร. *วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา* ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม -
ธันวาคม 2556)

- อนุสร นาดิ ยุทธนา ฐิระวณิชยกุล และสุภวรรณ ฐิระวณิชยกุล. (2555). จลนพลศาสตร์การอบแห้ง
ใบเตยด้วยรังสีอินฟราเรดร่วมกับลมร้อนและลมร้อนวารสารวิทยาศาสตร์บูรพา Vol. 17 No. 1
(2555).
- Hudakorn, T. (2009). A study on performance of a V-groove flat plate solar collector for a
solar dryer. *In the 23th Conference of the Mechanical Engineering Network of
Thailand*, Chiang Mai, Thailand.
- Jareanjit, J., Dusamoh, Y., Detsopha, S., & Chuyin, S. (2012). A solar dryer & moisture
condensing cabinet with thermosyphon heat flow. *KKU Engineering Journal*, 38(1), 35-
42.
- Ketcharean, S. (2005). *The Production Technology of Fresh Pineapple Consumption of
Farmers*. N.P.: Department of Agricultural Extension.
- Ninchuewong, T., Ekphon, A., Tirawanichakul, S., & Tirawanichakul, Y. (2012). Drying of air
dried sheet rubber using hot air dryer and solar dryer for small entrepreneurs and small
rubber cooperatives. *Burapha Science Journal*, 17(2), 50-59.
- Surbkar, R. (2013). Dehydration Technology. *The Journal of King Mongkut's University of
Technology North Bangkok*, 23(2), 500-512.
- Taikhao, A., & Teekasap, S. (2013). Natural Convection and Forced Convection Solar Dryers
. *EAU Heritage Journal*, 7(1), 23-31.

Developing a Framework of Self-Leadership for Undergraduate Students in Thailand

Chongyan Zhang

Krirk University in Thailand

Email: chongyanzhang86@gmail.com

Abstracts

Self-leadership is a topic applied for higher education today, since self-leadership could bring positive growth, develop, and change for students in higher education; Thailand needs to develop social changes successfully, thus the idealistic future leaders need to possess calm, wise and intellectual mindfulness to complex social issues; furthermore, Thailand can provide sufficient resources and platforms to develop self-leadership for students in higher education; thus, the researcher aimed to propose the framework and contribute the development of self-leadership in Thailand; the research was quantitative analysis by the five objectives: 1) to find what levels of self-leadership for undergraduate students in Thailand; 2) to find what levels of activities can assist to self-leadership for undergraduate students in Thailand; 3) to determine whether is significant difference between students' demographics and self-leadership for undergraduate students in Thailand; 4) to determine whether is relationship between leadership activities and self-leadership for undergraduate students in Thailand; 5) to propose suitable framework of self-leadership for undergraduate students in Thailand. the research conducted random sampling and online questionnaire as the tool of data collection; there were 400 valid data as the analytical data; respondents are undergraduate students from three representative universities in Bangkok, Thailand; the research including the following findings: 1) dimensions of self-leadership suitable for students in higher education in Thailand: outlook, self, action, and reflection; 2) five kinds of activities assist to self-leadership suitable for students in higher education in Thailand: keep energy, good communication, self-regulation, undertake responsibility, and smart decision-making; 3) there were not significant difference between demographics of students and self-leadership for undergraduate students in Thailand ($p > .05$) ; 4) there were significant relationship between activities and self-leadership for undergraduate students in Thailand ($p < .05$); 5) the five scholars offered approved results to the validation on the framework (≥ 0.60), thus, the framework may assist to develop self-leadership for undergraduate students; furthermore, the framework suggested stakeholders can consider organize educational platforms like lectures, seminars, learning programs to students in higher education in Thailand, they can conduct the five activities to assist to enhance self-leadership for students in Thai higher education; in conclusion, by the empirical research, the framework could assist to develop self-leadership for undergraduate students in Thailand, practitioners might adjust the context of the framework in their reality.

Keywords: Self-Leadership; Undergraduate Students; Framework; Higher Education; Thailand

Introduction

Self-leadership is a kind of intelligence to resolve complex problems, it could offer personal growth and sustainability for students in higher education, accordingly, higher education institutions applied for self-leadership into training houses or curriculums nowadays (Asbari et al., 2021); In Thailand, here surfaced social changes with complex social issues, Thailand needs future leaders to be calm and wise decision-makers to resolve to in front of complexity; as well, Thailand aimed to enhance democratic matters and the national higher education required to educate future generations possess intellectual mindfulness (Thongsawang et al., 2020), the nation developed over hundred of universities and these universities encountered international criteria (Statista Research Department, 2023)); thus, the development of self-leadership for undergraduate students suitably launched into Thailand. then. SOAR model of self-leadership was developed in business environment in 2021, however, it can applied in higher education context, since the model acclaimed personal growth, sustainably develop, intellectual mindfulness and calm and wise decision-making (Gambill & Carbonara, 2021); those are match with requirements in higher education context; thus, the researcher aimed to propose a suitable framework of self-leadership for undergraduate students in Thailand.

Research Objectives

1. To find what levels of self-leadership for undergraduate students in Thailand.
2. To find what levels of activities can assist to self-leadership for undergraduate students in Thailand.
3. To determine whether is significant difference between students' demographics and self-leadership for undergraduate students in Thailand.
4. To determine whether is relationship between leadership activities and self-leadership for undergraduate students in Thailand
5. To propose suitable framework of self-leadership for undergraduate students in Thailand.

Literature Reviews

Firstly, concepts of SOAR model of self-leadership in higher education. Concept of self-leadership termed as a kind of leadership that encourage to lead self to overcome complex problems (Neck et al., 2019; Ordaz et al., 2021; Knotts et al., 2022); self-leadership were generally applied in higher education for undergraduate students today, since it can encourage future generations to be a calmer and a wiser (Hsieh & Kong, 2023); furthermore, self-leadership could bring personal growth and sustainably development to students in higher education platforms (Harari et al., 2021); therefore, higher education institutions need to consider what and how to enhance self-leadership to undergraduate students at present (Gan et al., 2022); SOAR model of self-leadership as one kind of self-leadership applied in higher education, since the model encouraged to practitioners possess intellectual and mindfulness improvement, in front of complexity, practitioners possibly calmly and wisely considered rational resolutions, since that matched with the requirement from higher education institutions nowadays (Maya & Uzman, 2019; Maykrantz & Houghton, 2020; Nugroho et al., 2021); it was developed by Tony Gambill and Scott Carbonara in 2021, the model including four constructs: 1) self, it means knowing self and discovering self; 2) outlook, the

term defined as emotional insights for future path according on self-knowledge; 3) action, the notion told purposed behavior to accurate goals; 4) reflection, reflective thinking after process of purposed action to achieve goals (Gambill & Carbonara, 2021); Since SOAR model of self-leadership could encourage students in higher education to wisely personal growth and sustainable development, the model can applied in higher education institutions, as well, the model also acclaimed teamwork towards harmony and inclusion for students in higher education (Durnali, 2020; Pedersen & Hammond, 2021; Kumar, 2022).

Secondly, activities can assist to self-leadership for undergraduate students. Here demonstrated traditional five activities might assist to self-leadership for undergraduate students nowadays (Maksum et al., 2020; Proios et al., 2020); there were five kinds of activities might assist to self-leadership for students in higher education: 1) smart decision-making, the term called for a deeply calm and rational decision-making by individuals; 2) undertake responsibility, it means individuals understand and behave accountabilities and responsibilities; 3) self-regulation, the term regarding self-regular and self-efficacy; 4) good communication, the one told substance about clear and clarity communication interpersonally; 5) keep energy, it regarding energy recreation in front of difficulties and obstacles (Gambill & Carbonara, 2021; Sanchez et al., 2021; MTD, 2023); although, these five kinds of activities were traditionally applied in self-leadership, previous studies indicated these activities might association with self-leadership in different context (Veine et al., 2020); furthermore, in higher education institutions, stakeholders could organize the five kinds of activities in a practical education environment, like seminars, lecturers, class activities, and social practices (Hsieh & Kong, 2023).

Thirdly, demographic studies in the development of self-leadership. Generally, demographic information in higher educational research usually conduct to gender, age, and class levels, since these variables might occur significant difference results, then, higher education institutions could develop strategies/ models/ resolutions based on difference on gender, age, and class levels for improving qualities detailed demographic matters (Maksum et al., 2020; Nugroho et al., 2021; Kumar, 2022; Hsieh & Kong, 2023). Thus, the researcher would use gender, age, and class levels as the demographics of students in the research.

Fourthly, methodological recommendation in self-leadership. Related studies indicated suitable leadership activities could assist to develop to self-leadership for students in high education in different context (Maya & Uzman, 2019; Maksum et al., 2020; Nugroho et al., 2021; Kumar, 2022; Hsieh & Kong, 2023); however, the studies also recommended future researchers could conduct empirical study to affirm whether would be significant relationship between suitable activities and self-leadership for undergraduate student nowadays (Maya & Uzman, 2019; Maksum et al., 2020; Nugroho et al., 2021; Sanchez et al., 2021; Kumar, 2022; Hsieh & Kong, 2023). Thus, the research aimed to fitful the gap and conducted empirical study to affirm.

Finally, necessities for self-leadership development in higher education in Thailand. Thailand has enough sources for the development of self-leadership in higher education, the national education policies to encourage students to own basic abilities like critical thinking, independent judgement, and democratic development with individual growth; however, there were over hundred of universities in Thailand, although these universities centralized in Bangkok, their qualities are international standards surely; higher education institutions in Thailand, they provided courage to students to be a calmer and a wiser decision-makers for complex social issues emerging later, Thailand as well needs future generations can make social revolution based on sustainable development, since that, self-leadership may assist to

future leaders or generations to resolve issues from such purposed social development in Thailand (Chanthago & Jantaragaroorn, 2020; Thongsawang et al., 2020; Statista Research Department, 2023).

Research Methods

The research would conduct quantitative method, all research objectives followed quantitative research policies; then, the research selected three representative universities in Bangkok, Thailand; there were a total of 412 copies questionnaires as the collected questionnaires, 12 copies questionnaires were invalid, thus, the researcher selected to 400 copies collected questionnaires as the analytical data in the research ($400 > 385$). For the data collection, the researcher conducted online questionnaire as the collecting tool, the duration of collection in four months; for data analysis, the researcher would lead to random sampling, then, all research objectives employed quantitative analysis; for research instrument, the instrument including three parts: dimensions of self-leadership (five-Likert's scale), activities can assist to self-leadership (five-Likert's scale), and demographic information. Then, the researcher employed index of term objective consistency as the validity on the instrument and reliability testing with 40 copies in the pilot study; later, in the model validation, the researcher conducted experts' intuition, to find 5 scholars who familiar with college student development in Thailand's higher education, the five scholars possess sufficient English proficiency to read the evaluation model of CIPP, when the five scholars all approved the model, the researcher would not revise anything according to the evaluating results.

Results in validity and reliability. the researcher found five scholars who familiar with university student development in leadership in higher education in Thailand, then, there were 40 copies of questionnaires for the reliability testing; these results as the following: (1) results into validity in the research instrument with constructs regarding self-leadership by given scores from five experts (≥ 0.60 means acceptable): self was acceptable ($0.60 \geq 0.60$), outlook was acceptable ($0.80 \geq 0.60$), action was acceptable ($0.80 \geq 0.60$); reflection was acceptable ($0.60 \geq 0.60$); (2) results about validity in activities can assist to self-leadership by given scores from five experts, all dimensions of activities can assist to self-leadership were acceptable level (≥ 0.60): smart decision-making ($0.80 \geq 0.60$), undertake responsibility ($0.80 \geq 0.60$), self-regulation ($0.60 \geq 0.60$), good communication ($0.80 \geq 0.60$); keep energy ($1.00 \geq 0.60$); (3) reliability in self-leadership, all variables were good ($.800 \leq \alpha < .900$) and excellent ($\geq .900$): total level of self leadership ($\alpha = .922$), self ($\alpha = .906$), outlook ($\alpha = .898$), action ($\alpha = .896$), reflection ($\alpha = .897$); (4) reliability in activities can assist to self-leadership, all variables were excellent ($\alpha \geq .900$): total level of activities ($\alpha = .953$), smart decision-making ($\alpha = .946$), undertake responsibility ($\alpha = .941$), self-regulation ($\alpha = .945$), good communication ($\alpha = .934$), keep energy ($\alpha = .944$).

Research Conceptual Framework

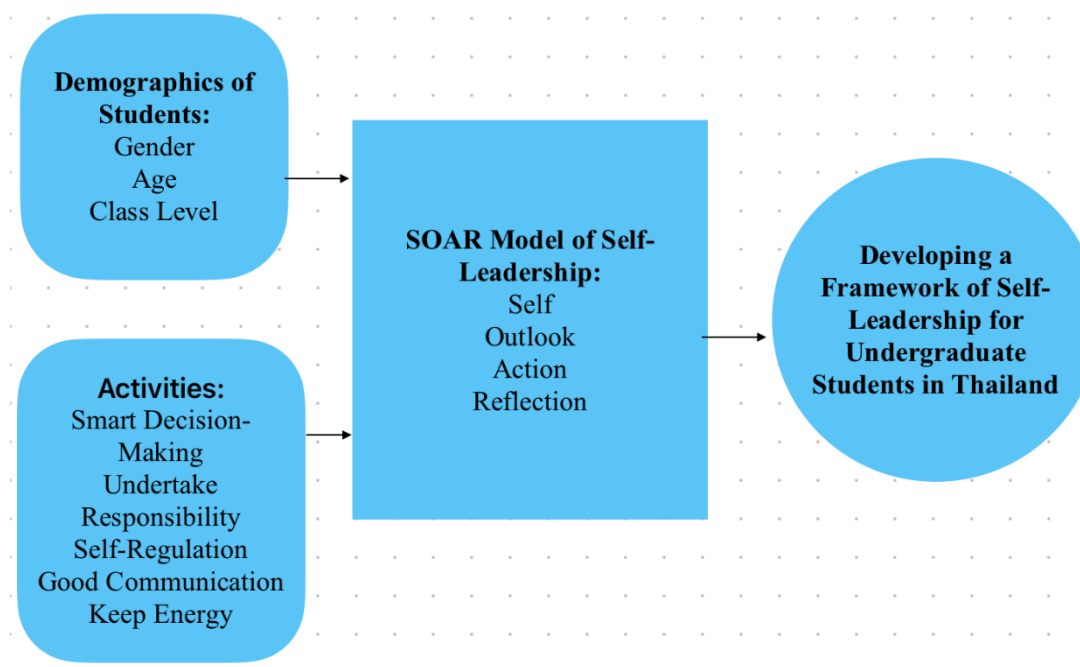

Figure1: the conceptual framework of the research

The research conducted the theory of SOAR model of self-leadership and activities can assist to self-leadership for undergraduate students; then, demographics of students and activities can assist to self-leadership as the independent variables, dimensions of the SOAR model of self-leadership as the dependent variables; however, the researcher would conduct quantitative analysis and combine major findings from the five objectives to propose the framework of self-leadership for undergraduate students in Thailand.

Results

The sector would clearly demonstrate what results in the following five objectives in the research:

Firstly, results in the first objective, it aimed to respond levels of self-leadership for undergraduate students in Thailand, the first objective mainly led to quantitative descriptive analysis, the findings as the follow: according to the criteria: M=1.00-1.80 very poor, 1.81-2.60 poor, 2.61-3.40 middle, 3.41-4.20 good, 4.21-5.00 very good, N=400; thus, the total level of self leadership for undergraduate students in Thailand was at a middle level (M=3.09, SD=1.33); then levels of individual four dimensions of self-leadership were at middle level: outlook (M=3.11, SD=1.34), self (M=3.10, SD=1.32), action (M=3.09, SD=1.30), reflection (M=3.04, SD=1.30); therefore, the results presented there was a need of improvement on the levels of self-leadership for undergraduate students in Thailand.

Secondly, the second objective to respond levels of activities can assist to self-leadership for undergraduate students in Thailand, here used to quantitative descriptive analysis too, the results as the follow: according to the criteria: M=1.00-1.80 very poor, 1.81-2.60 poor, 2.61-3.40 middle, 3.41-4.20 good, 4.21-5.00 very good, N=400; thus, the statistics displayed as:

level of total activities was at a middle level ($M=3.05$, $SD=1.35$); then, the levels of respectful five kinds of activities were at a middle level: keep energy ($M=3.11$, $SD=1.32$), self-regulation ($M=3.10$, $SD=1.34$), good communication ($M=3.08$, $SD=1.33$), undertake responsibility ($M=3.07$, $SD=1.36$), smart decision-making ($M=3.04$, $SD=1.32$); consequently, undergraduate students in Thailand need to improve levels of activities can assist to self-leadership.

Thirdly, the third objective to respond whether is significant difference between students' demographics and self-leadership by MANOVA analysis, $N=400$, the statistical results as the follow: (1) gender was not significant difference with total level of self-leadership ($F=.483$, $p=.487>.05$) and dimensions of self-leadership ($p>.05$): self ($F=1.193$, $p=.275>.05$), outlook ($F=4.679$, $p=.131>.05$), action ($F=1.542$, $p=.215>.05$), reflection ($F=1.074$, $p=.301>.05$); (2) age was not significant difference with the total level of self-leadership ($F=.466$, $p=.706>.05$) and individual dimensions of self-leadership ($p>.05$): self ($F=.245$, $p=.865>.05$), outlook ($F=.483$, $p=.694>.05$), action ($F=.418$, $p=.740>.05$), reflection ($F=.922$, $p=.430>.05$); (3) class level was not significant difference with total level of self-leadership ($F=.413$, $p=.744>.05$) and individual dimensions of self-leadership ($p>.05$): self ($F=.095$, $p=.963>.05$), outlook ($F=.030$, $p=.993>.05$), action ($F=.158$, $p=.924>.05$), reflection ($F=.361$, $p=.781>.05$). therefore, the students' demographics were not significant self-leadership and its four kinds of dimension.

Fourthly, the fourth objective respond whether is significant relationship between activities that can assist to self-leadership and dimensions of self-leadership. The sector employed regression analysis, $N=400$, the results as the following: (1) total level of activities was significant relationship with total level of self-leadership ($\beta=.155$, $p=.002<.05$), five kinds of activities were significant relationship with total level of self-leadership ($p<.05$): smart decision-making ($\beta=.165$, $p=.001<.05$), undertake responsibility ($\beta=.193$, $p=.000<.05$), self-regulation ($\beta=.120$, $p=.016<.05$), good communication ($\beta=.135$, $p=.008<.05$), keep energy ($\beta=.177$, $p=.000<.05$); (2) total level of activities was significant relationship with self ($\beta=.169$, $p=.001<.05$), four types of activities were significant relationship with self ($p<.05$): smart decision-making ($\beta=.159$, $p=.002<.05$), undertake responsibility ($\beta=.194$, $p=.000<.05$), self-regulation ($\beta=.220$, $p=.000<.05$), keep energy ($\beta=.158$, $p=.002<.05$); good communication was not significant relationship with self ($\beta=-.018$, $p=.728>.05$); (3) total level of activities was significant relationship with outlook ($\beta=.187$, $p=.000<.05$), four types of activities were significant relationship with outlook ($p<.05$): smart decision-making ($\beta=.264$, $p=.000<.05$), self-regulation ($\beta=.191$, $p=.000<.05$), good communication ($\beta=.221$, $p=.000<.05$), keep energy ($\beta=.127$, $p=.011<.05$); undertake responsibility was not significant relationship with outlook ($\beta=-.036$, $p=.464>.05$); (4) total level of activities was significant relationship with action ($\beta=.162$, $p=.002<.05$), four types of activities were significant relationship with action ($p<.05$): smart decision-making ($\beta=.199$, $p=.000<.05$), undertake responsibility ($\beta=.141$, $p=.005<.05$), self-regulation ($\beta=.175$, $p=.001<.05$), keep energy ($\beta=.159$, $p=.002<.05$), good communication was not significant relationship with action ($\beta=-.018$, $p=.120>.05$); (5) total level of activities was significant relationship with reflection ($\beta=.170$, $p=.000<.05$); four types of activities was significant relationship with reflection ($p<.05$): smart decision-making ($\beta=.170$, $p=.000<.05$), self-regulation ($\beta=.198$, $p=.000<.05$), good communication ($\beta=.155$, $p=.000<.05$), keep energy ($\beta=.202$, $p=.001<.05$), , undertake responsibility was not significant relationship with reflection ($\beta=-.036$, $p=.403>.05$).

Finally, the fifth objective to respond to propose a suitable framework for self-leadership for undergraduate students in Thailand and evaluating results in model validation from five experts as the follow:

Firstly, proposed the framework. The researcher would combine major findings from the five research objectives, then to employ the combination of the findings to propose the framework for developing self-leadership for undergraduate students in Thailand: 1) for the first objective, there were dimensions of self-leadership suitably conduct to undergraduate students in Thailand: outlook, self, action, and reflection, thus the researcher would like to include into the four dimensions into the framework; 2) in the second objective, there were dimensions of activities can assist to self-leadership for undergraduate students in Thailand: keep energy, good communication, self-regulation, undertake responsibility, smart decision-making. Thus, the researcher would include the five dimensions into the framework; (3) in the third objective, the major finding that demographics of students were not significant difference with dimensions of self-leadership, thus, the researcher would not consider include the results into the framework, that meant to the framework may not consider difference between students demographics and self-leadership based on the comparative results; (4) in the fourth objective, generally, there were significant relationship between the five kinds activities and four dimensions of self-leadership, that meant to the five kinds of activities can assist to self leadership for undergraduate students in Thailand, accordingly, the researcher would set the finding into the framework; (5) the researcher would find five experts to validate the framework by evaluation model of CIPP, they have sufficient English proficiency to read the evaluating document and give their scores for the validation, if the given scores presented invalid results, the researcher would revise, in contrasting, if the given scores were valid, the framework approved by the five scholars, it may suitably develop self-leadership for undergraduate students in Thailand.

Table1 summary of model validation

	Expert 1	Expert 2	Expert 3	Expert 4	Expert 5	Total Scores	Interpretation
Context	1	1	-1	1	1	0.60	Valid
Input	0	1	1	1	0	0.60	Valid
Process	-1	1	1	1	1	0.60	Valid
Product	1	1	0	0	1	0.60	Valid

1= agree; 0= no ideas; -1=disagree

N=5

Scores $\geq$ 0.60= valid; Scores $<$ 0.60= invalid

Secondly, validation on the framework. Based on the table, all experts given the scores at valid results under the evaluation model of CIPP (≥ 0.60), the results suggested there was no revision on the framework, it may assist to develop self-leadership for undergraduate students in Thailand.

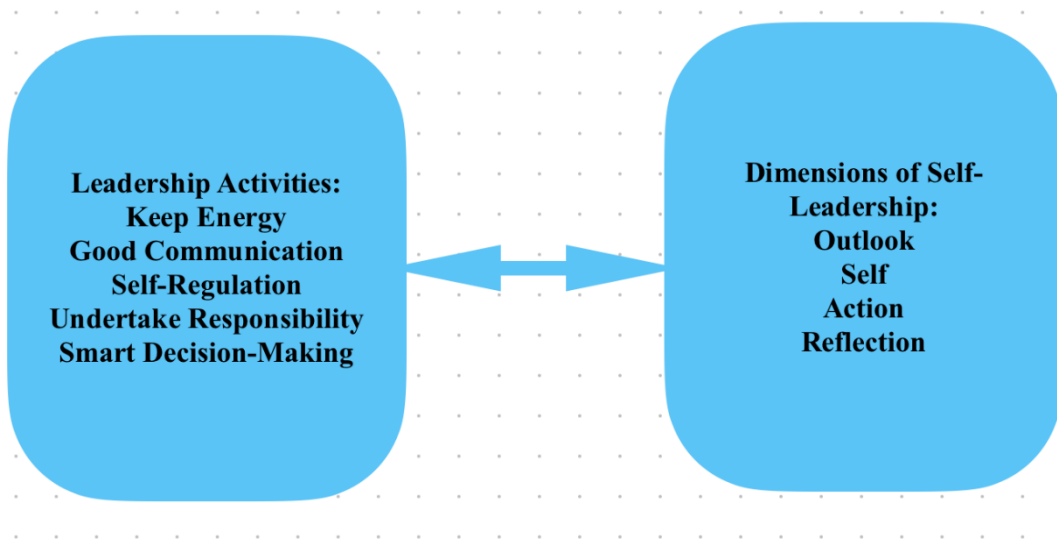

Figure 2: a framework of self-leadership for undergraduate students in Thailand

Thirdly, application of the framework. According to the major findings in the research, the framework suggested applications as the follow: 1) stakeholders can include offices of student affairs in higher education in Thailand, instructors/ educators related to leadership education in higher education in Thailand, policymakers in student development in administration departments in Thailand. or leaders in higher education institutions in Thailand may consider the framework to progress self-leadership for their students and future generation; (2) based on the empirical findings, the framework suggested stakeholders can conduct the five kinds of activities to helpfully enhance self-leadership for undergraduate students in Thailand: keep energy, good communication, self-regulation, undertake responsibility, and smart decision-making; 3) the framework can offer dimensions of self-leadership suitable for undergraduate students in Thailand: outlook, self, action, and reflection, the stakeholders can consider practice these four dimensions of self-leadership for undergraduate students in Thailand; 4) agencies of higher education in Thailand can offer to training and practice platforms like seminars, lecturers, extra-curriculum based on the framework; 5) there is adaptability for the framework practitioners, they need to flexibly adapt the framework into their real context.

Conclusions

In conclusion, by the quantitative analysis, the researcher found as the follow by the five objectives: in the first objective, according to the statistical ranking, there were five kinds of activities can assist to self-leadership for undergraduate students in Thailand: keep energy, good communication, self-regulation, undertake responsibility, and smart decision-making; in the second objective, according to the statistics, there were four dimensions of self-leadership suitable for undergraduate students in Thailand: outlook, self, action, and reflection; in the third objective, according to the comparative analysis, there were not significant differences between demographics of students and dimensions of self-leadership for undergraduate students in Thailand; in the fourth objective, by the regression analysis, there were significant relationship between the five kinds of activities and self-leadership; in the fifth objective, according to the results in validation on the framework, five scholars given the approvment on the framework, it meant to the framework possibly assist to develop self-leadership for undergraduate students in Thailand.

Discussions

Here would like to discuss what are contributions in the research:

Firstly, according to the statistics, the researcher found dimensions of self-leadership suitable for students in higher education in Thailand: outlook, self, action, and reflection, the finding was different from the previous discoveries in the literature reviews; that result possibly indicated students in higher education in Thailand focus on their purpose/ goals match with future insights as the priority, that also told undergraduate students in Thailand, they more concern practical things in their personal growth (Chanthago & Jantaragaron, 2020; Thongsawang et al., 2020).

Secondly, according to the statistics, the researcher found five kinds of activities can assist to self-leadership appropriately for students in higher education in Thailand: keep energy, good communication, self-regulation, undertake responsibility, and smart decision-making, the major finding was not same with the indications from the literature reviews; the results meant to undergraduate students in Thailand at present, they may highly focus on enhancement on the interpersonal skills and self-regulation, since these can occur effective lifestyle and workflow anyway, it would bring good fruits in their college days, whatever in learning or working (Chanthago & Jantaragaron, 2020; Thongsawang et al., 2020; Sanchez et al., 2021; Kumar, 2022).

Thirdly, according to the comparative analysis, the researcher found gender, age, and class levels were not significant difference with dimensions of self-leadership, the finding was not identical with presences in the literature reviews; the reasons may need to further studies to exploration and explanation later.

Fourthly, according to regression analysis, the researcher confirmed the five kinds of activities can assist to self-leadership for students in higher education in Thailand, the finding was confirmed similar with the indications in the literature reviews.

Fifthly, the researcher made combination of the major findings to propose the framework, then, five scholars who familiar with student development in higher education in Thailand to evaluation by experts' intuitions (knowledge, experiences, and professionals), in the end, the framework was valid by the five scholars, that was meaning the framework possibly assist to develop self-leadership for undergraduate students in Thailand, however, the researcher suggested to practitioners need to flexibly adapt the contexts of the framework according to their reality in practical process.

Recommendations

For policy recommendation. As the basis of the finding in the research, the framework suggested stakeholders can consider to actively employ the five kinds of activities (keep energy, good communication, self-regulation, undertake responsibility, and smart decision-making) to helpfully develop the four dimension of self-leadership (outlook, self, action, and reflection), they may provide financial supports or organize platforms to training and practice the framework to enhance self-leadership for future generation in Thailand.

For recommendations on the future research. Potential researcher can extend research sites out of Bangkok, Thailand, such as multiple research sites in Thailand; however, potential researcher may conduct pragmatic mixed methods research to establish comprehensive models/ programs in the research fields; finally, potential researchers could make theoretical triangulation on the other fields likely.

References

- Asbari, M., Novitasari, D., Purwanto, A., Fahmi, K., & Setiawan, T. (2021). Self-leadership to innovation: The role of knowledge sharing. *International Journal of Social and Management Studies*, 2(5), 21-36.
- Chanthago, P. J., & Jantaragaroorn, C. (2020). Development of a learning school in Wat Srichan School, Khon Kaen Province: A participatory action research. *International Journal of Higher Education*, 9(1), 11-21.
- Durnali, M. (2020). The effect of self-directed learning on the relationship between self-leadership and online learning among university students in Turkey. *Tuning Journal for Higher Education*, 8(1), 129-165.
- Gambill, T., & Carbonara, S. (2021). *Getting It Right When It Matters Most: Self-Leadership for Work and Life*. Business Expert Press.
- Gan, T. Y., Beevi, Z., Low, J., Lee, P. J., & Hall, D. A. (2022). Developing Future-Ready University Graduates: Nurturing Wellbeing and Life Skills as Well as Academic Talent. *Frontiers in Psychology*, 13, 559.
- Harari, M. B., Williams, E. A., Castro, S. L., & Brant, K. K. (2021). Self-leadership: A meta-analysis of over two decades of research. *Journal of Occupational and Organizational Psychology*, 94(4), 890-923.
- Hsieh, T. Y., & Kong, H. (2023). *Positive Influence: The First and Last Mile of Leadership*. World Scientific.
- Kumar, A. (2022). *Personal, Social, Academic and Career Development in Higher Education: SOARing to Success*. Taylor & Francis.

- Knotts, K., Houghton, J. D., Pearce, C. L., Chen, H., Stewart, G. L., & Manz, C. C. (2022). Leading from the inside out: a meta-analysis of how, when, and why self-leadership affects individual outcomes. *European Journal of Work and Organizational Psychology, 31*(2), 273-291.
- Maksum, A., Safitri, D., Ibrahim, N., Marini, A., & Wahyudi, A. (2020). Impact of self-leadership on student critical thinking. *International Journal of Innovation, creativity and change, 12*(3), 284-304.
- Maya, Í., & Uzman, E. (2019). The Predictive Power of University Students' Self-Leadership Strategies on Their Self-Efficacy. *Educational Research and Reviews, 14*(11), 372-379.
- Maykrantz, S. A., & Houghton, J. D. (2020). Self-leadership and stress among college students: Examining the moderating role of coping skills. *Journal of American College Health, 68*(1), 89-96.
- MTD (2023). What is self-leadership and why is important? Retrived <https://www.mtdtraining.com/blog/what-is-self-leadership-and-why-is-it-important.htm#:~:text=Energy%20Generation%20-%20What%20most%20people,and%20the n%20keep%20it%20flowing>.
- Neck, C. P., Manz, C. C., & Houghton, J. D. (2019). *Self-leadership: The definitive guide to personal excellence*. Sage Publications.
- Nugroho, I., Paramita, N., Mengistie, B. T., & Krupskyi, O. P. (2021). Higher education leadership and uncertainty during the COVID-19 pandemic. *Journal of Socioeconomics and Development, 4*(1), 1-7.
- Ordaz, K., Tan, K., Skett, S., & Herremans, I. M. (2021). Developing leadership qualities in environmental sustainability through university co-curricular activities. *International Journal of Sustainability in Higher Education, 22*(7), 1609-1629.
- Pedersen, M., & Hammond, H. G. (2021). Let's Collaborate! Course Content Collaboration: Global Business and Servant Leadership. *Journal of Instructional Research, 10*, 58-62.
- Proios, I., Fotiadou, E., Doganis, G., Batsiou, S., & Proios, M. (2020). Influence of Self-Leadership Strategies on the Beliefs of General Self-Efficacy. *The Journal of Social Sciences Research, 6*(5), 531-535.
- Sanchez-Carrillo, J. C., Cadarso, M. A., & Tobarra, M. A. (2021). Embracing higher education leadership in sustainability: A systematic review. *Journal of Cleaner Production, 298*, 126675.
- Statista Research Department (2023). Number of students enrolled in universities and colleges in Thailand in 2021. Retrieved: <https://www.statista.com/statistics/1259593/thailand-enrolled-students-in-universities-and-colleges-by-school-type/#statisticContainer>
- Thongsawang, S., Rehbein, B., & Chantavanich, S. (2020). Inequality, sociocultures and habitus in Thailand. *SOJOURN: Journal of Social Issues in Southeast Asia, 35*(3), 493-524.
- Veine, S., Anderson, M. K., Andersen, N. H., Espenes, T. C., Søyland, T. B., Wallin, P., & Reams, J. (2020). Reflection as a core student learning activity in higher education- Insights from nearly two decades of academic development. *International Journal for Academic Development, 25*(2), 147-161.

การศึกษาวิเคราะห์มรดกทางวัฒนธรรมจากงานหัตถศิลป์ผ้าลายปักของชาวหัวเหยา
สู่การจัดการเชิงวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับบริบทสังคมดิจิทัลออนไลน์
**A Study and Analysis of the Cultural Heritage from the embroidered
Handicrafts of the HuaYao people to cultural Management that is
Consistent with the Online Digital Society Context**

ลุย เชียงบิง และ สินีนาถ เลิศไพรวัน

มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Liu Shangbing and Sineenart Laedpriwan

Bangkok-Thonburi University, Thailand

Corresponding Author, E-mail1: sirisasi123@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสามารถในการติดตามทางประวัติศาสตร์ ความหมายทางวัฒนธรรม คุณค่าทางศิลปะและความงามเทคนิคงานฝีมือและสถานะมรดกทางวัฒนธรรมของชุดผ้าลายปักของชาวหัวเหยา ผ่านวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) ด้วยการวิเคราะห์วรรณกรรมและการวิจัยในพื้นที่และศึกษาปัญหาที่มีอยู่ในการพัฒนาของชุดผ้าลายปักของชาวหัวเหยาในยุคดิจิทัล โดยใช้ยุคดิจิทัลเป็นจุดเริ่มต้นของการเก็บรักษามรดกและการปกป้องทรัพย์สินทางวัฒนธรรม

นักวิจัยพบว่ามรดกทางวัฒนธรรมชุดผ้าลายปักของชาวหัวเหยาประกอบด้วยสีและรูปแบบของเสื้อผ้าแบบครอสติช (cross-stitch) ของหัวเหยาแสดงออกมาชัดเจน ด้วยภาพการบูชาธรรมชาติ บูชาบรรพบุรุษและการสืบพันธุ์ ลายผ้าปักจากจินตนาการ ตัวละครและเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ปรากฏการตกแต่งปลายผ้าทั้งสองด้านด้วย ผ้าสีสดใสและสวยงามซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงคุณสมบัติที่เรียบง่ายและมีความกระตือรือร้นของชาวหัวเหยา วัสดุที่ใช้ประกอบด้วยเส้น ไนลอน ผ้าลินิน ผ้าฝ้าย เส้นใยผ้าไหมและผ้าขนสัตว์ มีสีดำ สีขาว สีฟ้า สีเขียว และสีอื่น ๆ มีเอกลักษณ์ด้วยการใช้เทคนิคการปักลายแบบสองด้าน จึงสรุปได้ว่าสามารถส่งเสริมได้อย่างมีประสิทธิภาพผ่านการแสดงสื่อออนไลน์แบบโต้ตอบแบบดิจิทัล การปรากฏตัววัฒนธรรม มรดกและนวัตกรรมของชุดผ้าลายปักของชาวหัวเหยาเพื่อให้เป็นแนวทางอ้างอิงสำหรับการปกป้องและการแพร่และส่งเสริมวัฒนธรรมของชาวหัวเหยาทางการสร้างสรรค์สื่อดิจิทัลเผยแพร่ในระบบออนไลน์

คำสำคัญ : มรดกวัฒนธรรม; ชุดผ้าลายปักของชาวหัวเหยา; สังคมดิจิทัลออนไลน์

* วันที่รับบทความ : 1 พฤศจิกายน 2566; วันที่แก้ไขบทความ 21 พฤศจิกายน 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 22 พฤศจิกายน 2566

Received: November 1 2023; Revised: November 21 2023; Accepted: November 22 2023

Abstracts

This paper contains objectives studies the historical traceability, cultural connotation, artistic and aesthetic value, craft techniques and cultural inheritance status of Huayao cross-stitch through the mixed methodology with literature analysis and field research, and puts forward the problems existing in the development of Huayao cross-stitch clothing in the digital age. Taking the background of the digital era as the premise and the inheritance and protection of cultural heritage as the starting point.

Researchers found that the Huayao people's embroidered clothing cultural heritage includes the colors and patterns of cross-stitch clothing. Hua Yao's cross-stitch is clearly expressed. with images of nature worship Worshipping ancestors and reproduction Embroidered fabric patterns from imagination Historical characters and events appear as decorations on both ends of the cloth. The cloth is bright and beautiful, reflecting the simple and energetic qualities of the Huayao people. The materials used include nylon, linen, cotton, silk and wool. They come in black, white, blue, green and other colors. They are characterized by the use of a double-sided embroidery technique. Therefore, it can be concluded that it can be promoted effectively through interactive digital display of online media. cultural appearance The heritage and innovation of the Huayao embroidered cloth is to provide a reference guide for protecting and spreading and promoting Huayao culture through online digital media creation.

Keyword: Cultural heritage; Huayao cross-stitch clothing; Digital society context online

บทนำ

มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เป็นทรัพย์สินอันมีค่าของมนุษย์ทั้งหมด ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งในการปกป้องความหลากหลายของวัฒนธรรมของโลก การรักษาลักษณะของชาติและจิตวิญญาณของชาติ และส่งมอบมันไปจากรุ่นต่อรุ่น สัญญาระหว่างประเทศเพื่อปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ระบุอย่างชัดเจนว่า มรดกทางการวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ไม่ได้ตาย แต่ควรจะพัฒนาขึ้นบนพื้นฐานของความมั่งคั่ง (UNESCO, 2003). การปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมต้องมีความสมดุลอย่างสมบูรณ์ โดยในมูลค่าทางสถาปัตยกรรม มูลค่าทางวิทยาศาสตร์ มูลค่าทางประวัติศาสตร์ มูลค่าทางสังคม และมูลค่าในทางศิลปะ

ในปี 2011 สาธารณรัฐประชาชนจีนออกกฎหมายเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา ได้นำเสนอข้อกำหนดที่ชัดเจนในการรักษาประวัติศาสตร์ทางศิลปะ ของศิลปะที่ไม่สามารถจับต้องได้ เพื่อเป็นมาตรการในการปกป้องรักษาวัฒนธรรม ที่ยอดเยี่ยมแบบดั้งเดิมของประเทศไทย (China intangible cultural heritage network, 2023) โดยรัฐบาลท้องถิ่น ควรปฏิบัติตามหลักการว่า "ป้องกันไว้ก่อน ช่วยเหลือก่อน ใช้อย่างสมเหตุสมผลและส่งเสริมการจัดการ" โดยสร้าง และปรับปรุงกฎหมายและกฎระเบียบด้านการคุ้มครอง มีความชัดเจนเกี่ยวกับการบังคับบัญชาการประมวลผล ปฏิบัติการ ของความคุ้มครอง และเสริมสร้าง การปกป้องและการพัฒนาวัฒนธรรมของชาติ (General Office of the CPC Central Committee and the State Council, 2010).

หัวเหยา (Huayao) มีชื่อมาจากเครื่องแต่งกายที่เอกลักษณ์ไม่เหมือนใครและสีอันสวยงาม คุณเซนกวงเกวน (Shen Congwen) ผู้เชี่ยวชาญด้านวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงในประเทศจีนเรียกมันว่า "ผ้าปักแรกของโลก" โดยมักปักลายที่ออกแบบจากชีวิตจริง เป็นการบันทึกประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม รวมทั้งภาพสัตว์ พืช การดำเนินชีวิต ส่วนใหญ่ใช้สีดำและขาว ชุดผ้าปักของชาวหัวเหยา ได้ถูกระบุไว้ในรายชื่อสมบัติชาติ โดยพิพิธภัณฑ์ศิลปะแห่งชาติของประเทศไทยและพิพิธภัณฑ์ชนเผ่า ในปี 1994 "ได้ชนะรางวัลเหรียญทองแดง ในงานนิทรรศการศิลปะสาธารณะจีน จัดโดยกระทรวงวัฒนธรรม ในปี 2003 "งานการแสดงศิลปะและงานฝีมือสาธารณะครั้งแรกของจีน" ได้รางวัลทอง ในปี 2006 ติดอันดับรายการอันดับต้นของการจัดอันดับวัฒนธรรมที่ไม่ใช้วัสดุแห่งชาติ เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยเปลี่ยนแปลง การแต่งตัวของคนในชาติเปลี่ยนแปลงจากโลกภายนอก ศิลปินผู้ปักผ้าปักล้มตายลง ทักษะการปักผ้าเสื่อมถอย และมีวัสดุที่หายากขึ้น ดังนั้นชุดผ้าปักของชาวหัวเหยาเสี่ยงต่อการสูญหายหลายครั้ง

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษา วิเคราะห์ และค้นหา ความหมายทางวัฒนธรรม การปรากฏตัวทางสถาปัตยกรรม การปกป้องและรักษามรดกของชุดผ้าปักชาวหัวเหยาตลอดจนศักยภาพที่จะแพร่กระจายในแพลตฟอร์มดิจิทัล

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรทั้งหมด 187 คน จากทั้งหมด 8 กลุ่ม ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง เพื่อเลือกกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีทั้งหมด 15 คน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านชุดผ้าปักระดับประเทศ 1 คน ระดับจังหวัด 1 คน ผู้อำนวยการศูนย์ศิลปะ 5 คน คนท้องถิ่น 3 คน นักท่องเที่ยวที่ซื้อสินค้า 3 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการ 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อออนไลน์ดิจิทัล 1 คน

กลุ่มตัวอย่างนี้ถูกใช้ในการศึกษาสถานการณ์ปัจจุบันและตัวแปรที่มีศักยภาพของชุดผ้าปักของชาวเหยา (Yao) และข้อมูลและวัสดุที่เกี่ยวข้องผ่านการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (in-depth interview)

เครื่องมือวิจัย

กระบวนการ	เครื่องมือ	วัตถุประสงค์
การวิเคราะห์เอกสาร	การรวบรวมข้อมูล: ห้องสมุด, บรรจุภัณฑ์, พิพิธภัณฑ์ ฯลฯ CNKI, China Non- Genetic Heritage Center และแพลตฟอร์มเครือข่ายอื่น ๆ	ค้นหาและตรวจสอบข้อมูลและข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ทำการวิเคราะห์สถิติและสรุป
ลงพื้นที่สำรวจ	สัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ภาพถ่ายทางอากาศ	รูปถ่าย ภาพเสียงและวิดีโอ เกี่ยวกับ ผู้คน ภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติ ฯลฯ
แบบสอบถามกึ่งโครงสร้าง	การสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง คำถามที่มีการประเมินของ IOC	สร้างคำถามแบบโครงสร้าง ปรับแก้ ตาม คำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ และใช้ IOC เพื่อทดสอบความมีประสิทธิภาพ ของคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาเป็นดังนี้: (1) การวิเคราะห์ข้อมูลมาจากการวิจัยแนวคิดทางทฤษฎีและการวิเคราะห์บทความวิจัยที่เกี่ยวข้อง (2) ข้อมูลการสัมภาษณ์จากกลุ่มตัวอย่างถูกนำมาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (3) ข้อมูลทั้งหมดที่ได้รับจากการวิเคราะห์เอกสารและการสัมภาษณ์ถูกวิเคราะห์และรวมกันเพื่อจัดเรียงสถานะการพัฒนาของชุดผ้าปักของชาวหัวเหยา ระบุปัจจัยเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (4) วิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันและข้อมูลที่เกี่ยวข้องของการป้องกัน และกรณีศึกษาของการเรียนรู้และการใช้งานของเทคโนโลยีสื่อดิจิทัลในยุคดิจิทัลทั้งในประเทศและต่างประเทศ และค้นหาศักยภาพของชุดผ้าปักของชาวหัวเหยาบนแพลตฟอร์มดิจิทัล

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยมีแนวคิดในการศึกษานี้มุ่งเน้นไปที่กลยุทธ์การจัดการมรดกและนวัตกรรมของชุดผ้าปักของชาวหัวเหยา ในบริบทของยุคดิจิทัล โดยมองไปที่วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของหัวเหยา ชุดผ้าปักของชาวหัวเหยา (รูปแบบวัสดุและงานฝีมือ, ตระกูลและความงาม, มรดกและการสร้างสรรค์, การส่งเสริมและการดำเนินงาน ฯลฯ) กลยุทธ์การจัดการ (การประยุกต์ใช้ การตัดสินใจ นวัตกรรมการจัดนิทรรศการ และการกระจายการร่วมมือและการแบ่งปันและอื่น ๆ) และสื่อออนไลน์ (การวิเคราะห์การทำงาน การออกแบบและการใช้งาน การจัดการการดำเนินงาน การทดสอบและการประเมินผล)

ตารางที่ 1: ตารางของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาชุดผ้าปักลายของหัวเหยา

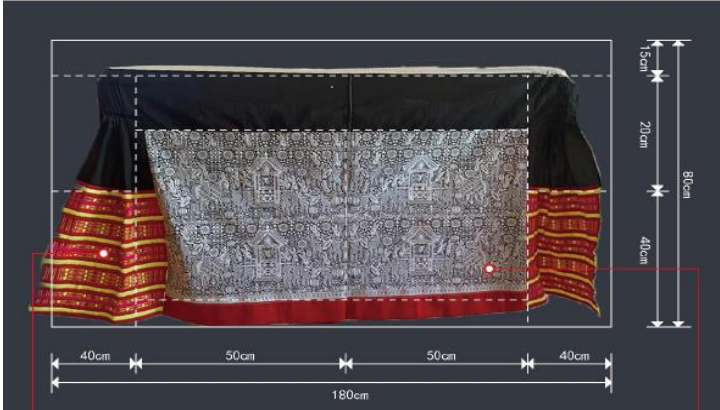
ปัจจัย	ตัวแปร	ตัวบ่งชี้
A.ปัจจัยภายนอก	A1 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม	A1.1 คำแนะนำด้านนโยบาย A1.2 มาตรฐานทางเทคนิคและมาตรฐานอุตสาหกรรม A1.3 สภาพแวดล้อมทางอุตสาหกรรมและบรรยากาศทางนิเวศ A1.4 การบริโภคและการลงทุน
	A2 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางอุตสาหกรรม	A2.1 ผู้ดูแลทรัพยากรสิ่งแวดล้อม A2.2 สมาคมอุตสาหกรรมและองค์กรพันธมิตร A2.3 สาธารณรัฐท้องถิ่น A2.4 คนท้องถิ่น A2.5 ผู้บริโภค A2.6 การแข่งขัน
B ปัจจัยภายใน	B1 ปัจจัยการจัดการการดำเนินงาน	B1.1 รูปแบบการดำเนินงานและการจัดการ B1.2 การแพร่กระจายและการโปรโมต B1.3 การศึกษาและมรดก B1.4 สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการเสริม B1.5 การพัฒนาผลิตภัณฑ์และกิจกรรม
	B2 ปัจจัยการจัดระเบียบการผลิต	B2.1 ความหมายและความงาม B2.2 รูปแบบ B2.3 วัสดุและเครื่องมือ B2.4 เทคนิค B2.5 การจัดระเบียบการผลิต B2.6การประยุกต์ใช้

ผลการวิจัย

ภาพที่ 1: รูปแบบของเสื้อผ้าปักครอสตีส (cross-stitch) ของ ชาวหัวเหยา (Huayao)

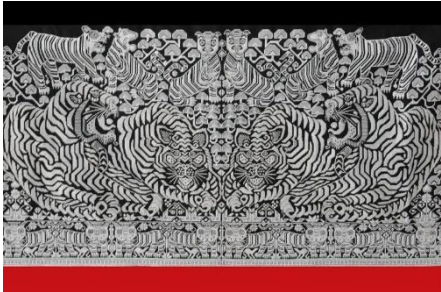
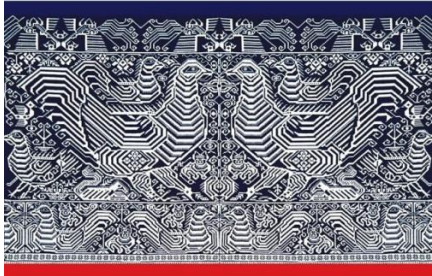
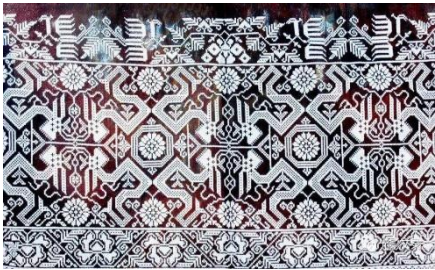
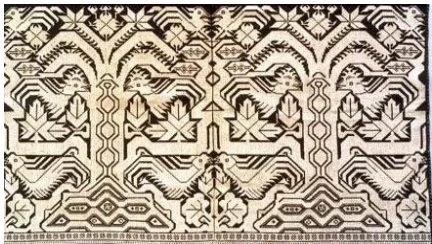
		
ชุดสำหรับใส่ทั่วไป	ชุดหน้าร้อน	ชุดของผู้มีฐานะ
ชุดนี้มักถูกใส่ในงานธรรมดา เสื้อแขนยาวสีฟ้าก้นด้วยเชือกสีแดง ใส่คลุมเสื้อด้านในสีขาวแต่งลายที่ปลายแขน พันเอวด้วยผ้าขอบแดง และ กระโปรงยาวถึงตาคู่	ความแตกต่างระหว่างเสื้อผ้าฤดูร้อนและเสื้อผ้าธรรมดาอยู่ที่ไม่ใส่เสื้อคลุมสีฟ้าทับ ใส่เพียงเสื้อแขนยาวสีขาว พันเอวด้วยผ้าขอบแดง และ กระโปรงยาวถึงตาคู่	เสื้อคลุมสีสดใส ดำ แดง เขียว ยาวถึงตาคู่ พันเอวด้วยผ้าพันแดง
ชุดไว้ทุกข์		
		
จะแตกต่างที่กระโปรง ผ้าปักลายเน้นสี ขาวและ ดำ เพื่อแสดงถึงความเคารพของบรรพบุรุษ มักถูกสวมใส่โดยผู้สูงอายุ		

ภาพที่ 2 วิธีการใส่กระโปรงผ้าปัก

		
		
ด้านหน้า	ด้านข้าง	ด้านหลัง
กระโปรงของชาวหัวเหยา เป็นส่วนที่มีเอกลักษณ์มากที่สุด เพราะมีรูปแบบการสวมใส่ที่ไม่เหมือนใคร ใช้ผ้าจำนวนมาก และใช้เวลานานในการสวมใส่ สวยงามด้วยลายผ้าปักขนาดใหญ่ ตรงกลางระหว่างผ้าแดง ปลายขอบล่างผ้าตกแต่งด้วยสีแดง ความยาวรวม 180 ซม.		

ภาพที่ 3 ลายผ้าปัก

ลายประเพณีท้องถิ่น		
ชื่อ	รูปภาพ	คำอธิบาย
เด็ก ร้องเพลง		ภาพเด็กชายและเด็กสาวที่ร้องเพลงด้วยความรักในหมู่บ้านใต้ต้นไม้โบราณ ส่วนใหญ่เป็นลายสมมาตรที่เรียบง่ายและละเอียดอ่อน
งานแต่งงาน		ลายปักแสดงให้เห็นถึงฉากที่โดดเด่นของพิธีแต่งงาน ด้านบนและด้านล่างเป็นลายพืชพันธุ์ดอกไม้ ปักลายปักที่ออกแบบไว้อย่างละเอียดและสวยงาม
ลายตำนานเรื่องเล่าโบราณ		
มังกรหลวง		ลายที่เป็นเรื่องราวของวิบุรุษในตำนาน พุชี่ที่จับมังกรองค์ประกอบของรูปแบบมุ่งเน้นไปที่รายละเอียดของหัวของมังกรและเล็บของมังกร ซึ่งออกแบบไว้อย่างงดงามและทรงเกียรติ
วิหารของบรรพบุรุษ		กษัตริย์ของราชวงศ์เหยา (Yao) นั่งอยู่บนบัลลังก์มังกรในเครื่องแบบกษัตริย์ เขียนคำว่า "อายุยืนยาวนาน" อยู่เบื้องหลัง องค์รักษียืนปกป้องอยู่หน้าบัลลังก์ ตกแต่งลวดลายด้วยรูปมังกรคู่และพืชพันธุ์
ลายสัตว์ต่าง ๆ		

Mane	picture	Description
ฝูงเสือ		ภาพแสดงให้เห็นสถานการณ์ของฝูงเสือกับฝูงเสือตัวเล็ก ๆ ในป่าลึก ด้านล่างของรูปเป็นภาพเสือแบบต่อเนื่อง รูปแบบนั้นเรียบง่ายและสดใส สะท้อนให้เห็นถึงความเคารพธรรมชาติ
ไก่สีทอง		ภาพแสดงรูปภาพของแม่ไก่ตัวหนึ่งและกลุ่มไก่ตัวเล็กกระจายรอบ ๆ ด้วยขนาดและรูปร่างที่เหมาะสมสอดคล้องกัน ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความปรารถนาของผู้คนสำหรับชีวิตที่ดีขึ้น
ลายพันธุ์พืช		
ลวดลายหรรษา		ภาพถูกแบ่งออกเป็นสามส่วน ด้านบนกลางและด้านล่าง รูปภาพส่วนกลางประกอบด้วย ดอกไม้หิน และดอกสายน้ำผึ้งท้องถิ่น ด้านบนเป็นรูปใบเฟิร์น ด้านล่างเป็นรูปดอกคามิเลียและใบ
ต้นไม้ริมถนน		ชาวหัวเหยา ให้ความสำคัญกับการดูแลสิ่งแวดล้อม ภาพนี้เป็นภาพของภูเขา ต้นไม้โบราณ พืชและสัตว์อื่น ๆ ภาพถูกกระจายตามโครงสร้างแบบ สมมาตร เป็นการออกแบบที่ยอดเยียมและสวยงาม

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย พบว่า ผ้าปักลายผ้าปักโครสต์ส ของชาวหัวเหยา มีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใครและสีสันสวยงาม มีการจำแนกสถานะของชุดที่หลากหลายใช้สำหรับวาระโอกาสต่าง ๆ กัน คือ ชุดสำหรับการสวมใส่ทั่วไป ชุดสำหรับหน้าร้อน ชุดของผู้มีฐานะ โดยกระโปรงของชาวหัวเหยา เป็นส่วนที่มีเอกลักษณ์มากที่สุด มีรูปแบบการสวมใส่ ที่ไม่เหมือนใคร ใช้ผ้าจำนวนมาก และใช้เวลานานในการสวมใส่ สวยงามด้วยลายผ้าปักขนาดใหญ่ ลายที่ปักบนผ้าออกแบบจากชีวิตจริง บันทึกประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม รวมทั้งภาพสัตว์ พืช การดำเนินชีวิต ส่วนใหญ่ใช้สีดำและขาว ชุดผ้าปักของชาวหัวเหยา ปัญหาที่พบจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย การแต่งกายของคนในชาติ มีการเปลี่ยนแปลงจากอิทธิพลของโลกภายนอก ศิลปินผู้ปักผ้าที่เสียชีวิตไป ทักษะการปักผ้าเสื่อมถอย วัสดุที่ใช้ในงานผ้าปักหายากขึ้น ชุดผ้าปักชาวหัวเหยาจึงเสี่ยงต่อการสูญหาย ควรมีการส่งเสริมเรียนรู้ทักษะการปักผ้าของชาวหัวเหยาจากศิลปินที่ยังหลงเหลือ นำวัสดุที่ทันสมัยและคงทนมาประยุกต์ใช้งานปัก และเรียนรู้และการใช้งานของเทคโนโลยีสื่อดิจิทัลในยุคดิจิทัลทั้งในประเทศและต่างประเทศ ค้นหาและเพิ่มศักยภาพของชุดผ้าปักของชาวหัวเหยาบนแพลตฟอร์มดิจิทัล

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

(1) เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากสภาพแวดล้อมธรรมชาติ และวัฒนธรรมของคนพื้นเมือง สี และรูปแบบของเสื้อผ้าแบบผ้าปักโครสต์ส (cross-stitch) ของหัวเหยา จึงแสดงออกมาชัดเจน ด้วยภาพการบูชาธรรมชาติ บูชาบรรพบุรุษและการสืบพันธุ์ และยังคงไว้ด้วยมรดกวัฒนธรรมอันยาวนานของชุดผ้าปักของชาวหัวเหยา

(2) กระโปรงของชุดผ้าปัก ที่โดดเด่นด้วยลายผ้าปักสีขาวดำ ที่มีพื้นที่โดยรวมสูงประมาณ 60 ซม. ความยาว 100 ซม. ด้วยลายผ้าปัก ที่มองจากจินตนาการ ตัวละครและเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ ตกแต่งลายผ้าทั้งสองด้านด้วย ผ้าสีสดใสและสวยงามซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงคุณสมบัติที่เรียบง่ายและมีความกระตือรือร้นของชาวหัวเหยา สามารถนำผ้าปักของชาวหัวเหยา มาประยุกต์ใช้กับการออกแบบตกแต่งชุดแฟชั่นเสื้อผ้าให้สวยงามทันสมัยได้

(3) วัสดุที่ใช้ในผ้าปักลายของชาวหัวเหยา ประกอบด้วยเส้น ไนลอน ผ้าลินิน ผ้าฝ้าย เส้นใยผ้าไหม และผ้าขนสัตว์ มีสีดำ สีขาว สีฟ้า สีเขียว และสีอื่น ๆ มีเอกลักษณ์ด้วยการใช้เทคนิคการปักลายแบบสองด้าน ซึ่งเป็นวัสดุที่ยั่งยืน สามารถนำไปสร้างสรรค์งานออกแบบตกแต่งแฟชั่นใหม่ได้อย่างดี

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

(1) สาเหตุของปัญหาอยู่ที่การรักษาการปักลายผ้าปัก พบว่ามีปัจจัยดังนี้ คนรุ่นก่อนใช้การสืบทอดทักษะการปักผ้า ผ่านการสอนด้วยปาก ทักษะการปักมีความซับซ้อนและใช้เวลานาน ไม่มีผู้สืบทอด

มรดกการปักผ้า ผลกระทบของวัฒนธรรมต่างประเทศ ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจไม่สูง และมรดกกำลังเผชิญหน้ากับวิกฤต จึงควรสนับสนุนการฝึกทักษะการปักสืบทอดแก่คนรุ่นหลังต่อไป

(2) นักออกแบบควรนำผ้าปักลายผ้าปักโครอสติส ของชาวหัวเหยา ไปเพิ่มมูลค่าสร้างสรรค์ผลงานให้เป็นนวัตกรรมสร้างเศรษฐกิจ เนื่องจากเป็นมรดกวัฒนธรรมที่มีมูลค่าหลายด้าน เช่น ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม การศึกษา ความงาม เศรษฐกิจ และวิทยาศาสตร์ มีความเป็นมาทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่ยาวนาน ลวดลายเต็มไปด้วยวัฒนธรรมประเพณีเกี่ยวกับความเป็นอยู่ในชีวิตและความชื่นชมความงามทางศิลปะ ของชาวหัวเหยา

เอกสารอ้างอิง

- Donald A. (2010). *Translated by Xiao Ke. And Design Psychology [M]*. Beijing, Hiroji Okada. Translated by Zhao Lingzhi / Li Delong. (2002) . *Social on of social History in South China [M]*. Beijing, Minzu Press.
- Jin Renxi. (2004). *Society and Faith of Baipants Yao Nationality [M]*. Jingren Cultural Society.
- Jie Liu. (2009). *Exploration on Huayao Costume Culture [J]*. History Expo (Theory).
- Liu Yiguo, Wen Mujiang. (2016). *The change of Huayao artistic style [J]*. Contemporary Education Theory and Practice.
- Lu Xiaoshan. (2016). *Comparison of new and old stitch patterns of Huayao in Hunan [J]*. Decor.
- Liu Zongming, Luo Ping. (2017). *Extraction and design application of cultural genes in longhui, Hunan [J]*. DESIGN
- Liu Danyue. (2021). *Investigation Report on Huayao Ethnic Culture in Hushan Yao Township, Longhui County, Hunan Province [J]*. Cultural Industry.
- Luo Yun. (2008). *Research on the aesthetic value of Longhui Huayao cross-stitch [D]*. Hunan Normal University.
- Mu Xuemei. (2018). *Analysis of delicate patterns, patterns and tissues [J]*. Art, Science and Technology.
- Nikom Musigakma. (2000) . *Cultural system for quality management[M]*, Bangkok
- Pan Lusheng. (2014). *The Asian Experience and Paradigm Construction on the Transformation of Intangible Cultural Heritage Resources [J]*. Folklore Studies.
- Song Junhua, Wang Mingyue. (2015). *Analysis of the status quo and problems of the digital protection of intangible cultural heritage in China [J]*. Cultural Heritage.
- Tang Yun. (2021). *The development of Huayao flower stitch in Hunan [J]*. Identification and Appreciation of Cultural Relics.
- Tian Furon. (1995) . *Hunan Yao Centennial [M]*. Changsha: Yuelu Book Club,
- Wang Yaoxi. (2009) . *Digitalization of national cultural heritage [M]*. Beijing: People's Publishing House.

นวัตกรรมการออกแบบผลิตภัณฑ์จากเครื่องประดับแฟชั่นวัฒนธรรม :
กรณีศึกษาลายลีจิ้น
**Innovative product design from fashion jewelry culture:
Case study of Lai Lijin**

เจิ้งหยาง และ ลินีนาถ เลิศไพรวรรณ

มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Zheng Yang and Sineenat Lertpraiwan

Bangkokthonburi University, Thailand

Corresponding Author, E-mail1: sirisasi123@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้ได้ศึกษาลักษณะเฉพาะและความสำคัญทางวัฒนธรรมของลายลีจิ้น (Li Jin patterns) ในการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับแฟชั่น เนื่องจากลายลีจิ้นเป็นลวดลายผ้าปักแบบดั้งเดิมจากกลุ่มชาติพันธุ์ลีในประเทศจีน และมีชื่อเสียงอย่างมากเนื่องจากมีสีสันที่สดใส งานฝีมืออันวิจิตรประณีต และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่โดดเด่น

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศักยภาพของการใช้ลายลีจิ้นในการออกแบบผลิตภัณฑ์นวัตกรรมการเครื่องประดับแฟชั่น โดยการผสมผสานลวดลายเหล่านี้เข้ากับเครื่องประดับแฟชั่น เช่น กระเป๋าถือ ผ้าพันคอ และเครื่องประดับ เพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ที่น่าดึงดูดและมีเอกลักษณ์ รวมถึงส่งเสริมความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมรดก

เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ข้างต้น เราจึงได้ทำบททบทวนวรรณกรรมที่ศึกษาเกี่ยวกับลายลีจิ้น การออกแบบเครื่องประดับแฟชั่น และนวัตกรรมในการออกแบบผลิตภัณฑ์อย่างครอบคลุม นอกจากนี้ เรายังได้ทำการวิเคราะห์กรณีศึกษาของการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งมีการผสมผสานลายลีจิ้นทั้งนี้ก็เพื่อทำความเข้าใจหลักการออกแบบและกลยุทธ์ที่ใช้

โดยเราคาดว่า ผลของการศึกษานี้จะทำให้นักออกแบบและนักพัฒนาผลิตภัณฑ์ในอุตสาหกรรมแฟชั่นมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับคุณค่าทางวัฒนธรรมและศักยภาพในการสร้างสรรค์ของลายลีจิ้น ซึ่งการนำลวดลายเหล่านี้มาใช้ในการออกแบบ จะทำให้นักออกแบบและนักพัฒนาผลิตภัณฑ์สามารถนำเสนอผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างออกไปให้แกลูกค้า และมีส่วนช่วยในการอนุรักษ์และส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมอันทรงคุณค่า และผลการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อทั้งอุตสาหกรรมแฟชั่นและกลุ่มชาติพันธุ์ลี ในแง่ของการรับรู้และชื่นชมความสำคัญทางวัฒนธรรมของลายลีจิ้น

* วันที่รับบทความ : 1 พฤศจิกายน 2566; วันแก้ไขบทความ 21 พฤศจิกายน 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 22 พฤศจิกายน 2566

คำสำคัญ: ลายลี่จิ้น; สินค้าเครื่องประดับแฟชั่น; การออกแบบผลิตภัณฑ์ที่เป็นนวัตกรรม

Abstracts

Interdisciplinary analysis of design innovation management practices. Products from cultural fashion accessories: Case study of Li Jin Brocade The purpose of this research was to study the potential of using Li Jin patterns in waiting for the design of fashion products and accessories by combining these patterns with fashion accessories such as handbags, scarf, and jewelry to create attractive and unique products. Including promoting the diversity of cultural heritage in order to achieve the above objectives.

The researcher therefore did to review the literature that studies Li Jin patterns, designs fashion accessories and innovation in comprehensive product design. In addition, researchers have also analyzed the case studies of successful product designs achieved through combination. Nalai Li Jin, this is in order to to understand strategies and design guidelines study of characteristics and importance cultural significance of Li Jin patterns in the design of fashion decorative products. It is because the Lai Li Jin is Traditional embroidery patterns from the Li ethnic group in Republic of China and is very famous because of its bright colors exquisite craftsmanship and an outstanding cultural heritage.

As a result of this research, the researcher found the management methods for creating design innovations, design products from cultural decorations to benefit the entire industry. The Li Ethnic Fashion and Fashion Fair contains both tangible knowledge and wisdom and cannot be caught which is the cultural identity of Li Jin. It gives designers and product developers in the fashion industry has been informed the in-depth understanding of cultural values and the creative potential of the Li Jin pattern that consists of elements of wisdom in creating textile patterns as well as fiber dyeing techniques natural environment.

These patterns were used in the design. Therefore, the results of this research, are beneficial to both the fashion industry and ethnic groups by managing the development of important cultural identities Important cultural details of Lai Li Jin leading to design innovation to create added value in promoting and developing sustainable tourism.

Keywords: Li Jin pattern; fashion accessories products; Innovative product design

บทนำ

กลุ่มชาติพันธุ์ลี่ ซึ่งอาศัยอยู่ในมณฑลไห่หนาน ประเทศจีน มีประวัติศาสตร์ในการสร้างสรรค์ลวดลายผ้าที่สลับซับซ้อนที่เรียกว่าลายลี่จิ้น มาอย่างยาวนาน ลวดลายเหล่านี้มีโดดเด่นอย่างมากเนื่องจากมีสีสันที่สดใส รูปทรงเรขาคณิต และงานฝีมือที่พิถีพิถัน ซึ่งมักสะท้อนถึงสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ตำนาน และนิทานพื้นบ้านของภูมิภาคนั้น นอกจากนี้ ลายลี่จิ้นได้หยั่งรากลึกในวัฒนธรรมและประเพณีทางจิตวิญญาณของชาวลี่ และสะท้อนถึงอัตลักษณ์และมรดกทางวัฒนธรรมของชาวลี่

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา มีการให้ความสนใจเพิ่มมากขึ้นในการนำองค์ประกอบแบบดั้งเดิมมาผสมผสานกับการออกแบบแฟชั่นร่วมสมัย และการผสมผสานลายลี่จิ้นเข้ากับผลิตภัณฑ์เครื่องประดับแฟชั่น เช่นนี้สามารถเป็นจุดขายที่มีเอกลักษณ์ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้บริโภคที่กำลังมองหาผลิตภัณฑ์ที่โดดเด่น

และสะท้อนถึงวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังเป็นวิธีการในการรักษาและส่งเสริมรูปแบบศิลปะแบบดั้งเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์ ส่งเสริมความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการนับรวมทุกกลุ่มคนในอุตสาหกรรมแฟชั่น

เครื่องประดับแฟชั่นมีบทบาทสำคัญในการแสดงสไตล์ส่วนตัว และมักถูกมองว่าเป็นสิ่งบ่งบอกถึงเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและสังคม การใช้ลวดลายและการออกแบบแบบดั้งเดิมสามารถช่วยเพิ่มเอกลักษณ์และความสำคัญทางวัฒนธรรมให้กับเครื่องประดับ โดยหนึ่งในลวดลายแบบดั้งเดิม ก็คือ ลายสีจีน ของกลุ่มชาติพันธุ์จีน ในประเทศจีน มีการสืบทอดมาอย่างยาวนานและมีคุณลักษณะที่โดดเด่น ซึ่งทำให้เหมาะสำหรับการออกแบบผลิตภัณฑ์นวัตกรรมในอุตสาหกรรมแฟชั่น

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจลักษณะเฉพาะและความสำคัญทางวัฒนธรรมของลายสีจีน และอภิปรายเกี่ยวกับการบูรณาการลายสีจีนเข้ากับผลิตภัณฑ์เครื่องประดับแฟชั่นโดยใช้วิธีการออกแบบแบบใหม่ โดยการศึกษาความเป็นมา สัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม และเทคนิคทางศิลปะที่เกี่ยวข้องกับลายสีจีน เมื่อศึกษาศักยภาพในการยกระดับความสวยงามและคุณค่าทางวัฒนธรรมของเครื่องประดับแฟชั่นให้ดียิ่งขึ้น

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้ เราจึงได้ใช้วิธีแบบสหวิทยาการ ซึ่งใช้ความรู้จากสาขาวิชาต่าง ๆ เช่น มานุษยวิทยาวัฒนธรรม การออกแบบแฟชั่น และนวัตกรรมผลิตภัณฑ์ โดยการทบทวนวรรณกรรมอย่างครอบคลุมเพื่อรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลายสีจีน การออกแบบเครื่องประดับแฟชั่น และกลยุทธ์การออกแบบผลิตภัณฑ์ที่เป็นนวัตกรรม นอกจากนี้ เรายังได้ทำการวิเคราะห์กรณีศึกษาที่ประสบความสำเร็จในการผสมผสานลายสีจีนเข้ากับการออกแบบผลิตภัณฑ์ ทั้งนี้ก็เพื่อศึกษาหลักการออกแบบและกลยุทธ์การบูรณาการ

โดยสรุป บทความนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ความกระจ่างเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะและความสำคัญทางวัฒนธรรมของลายสีจีน ดังนั้นเราจึงได้ทำการสำรวจศักยภาพในการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับแฟชั่นที่เป็นนวัตกรรม ด้วยการใช้ประโยชน์จากลวดลายดั้งเดิม ซึ่งทำให้นักออกแบบสามารถสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ที่ดึงดูดสายตา และยังมีผสมผสานมรดกทางวัฒนธรรม งานวิจัยนี้จะช่วยให้เรามีความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับคุณค่าของความหลากหลายทางวัฒนธรรม และความสำคัญของการอนุรักษ์ศิลปะแบบดั้งเดิมในโลกของแฟชั่นที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

รูปที่ 1 พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติให้หนาน ค.ศ. 2021 – ผู้เขียน

วัตถุประสงค์การวิจัย

อภิปรายเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะและความสำคัญทางวัฒนธรรมของลายสีจิ้น และนำลายสีจิ้นไปใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับแฟชั่น

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษานี้เราได้ใช้การทบทวนวรรณกรรม การสัมภาษณ์ การสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม และการวิจัยเชิงประจักษ์เป็นหลัก

การทบทวนวรรณกรรม: การค้นหาวรรณกรรม การนำเข้าและคัดแยกในฐานข้อมูล CNKI เพื่อทำความเข้าใจการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งเป็นพื้นฐานทางทฤษฎีที่สนับสนุนการวิจัยนี้

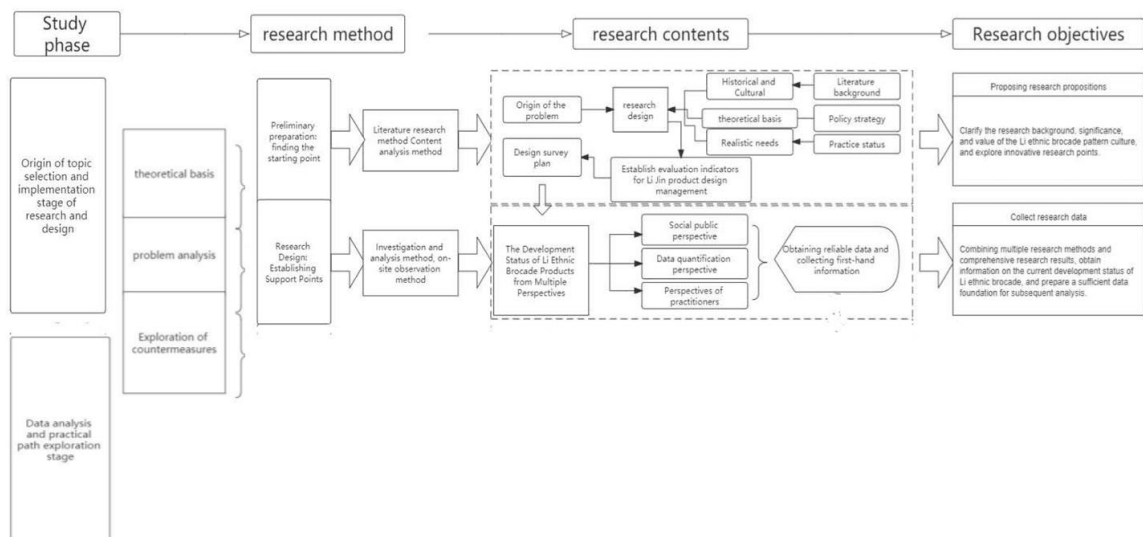
การสัมภาษณ์: การสัมภาษณ์ การถ่ายวิดีโอร่วมกับผู้จัดการของศูนย์คุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ให้หนาน สถานิงานผ้าชาติพันธุ์สี่แห่งเปาติง (ระดับประเทศ) นักวิจัยด้านมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และผู้สืบทอดงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของให้หนาน เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องและทำการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ SWOT: เราได้ใช้การวิเคราะห์ SWOT เพื่อตรวจสอบวัตถุประสงค์การวิจัยและวิธีการวิจัยของบทความทั้งหมดอย่างครอบคลุม เพื่อให้แน่ใจว่ามีการปรับและเสริมสร้างวิธีการวิจัยและโปรแกรมการดำเนินการที่สอดคล้องกัน โดยจากผลการวิเคราะห์ SWOT ของวัตถุประสงค์การวิจัยและวิธีการวิจัยข้างต้น สามารถสรุปผลได้ดังนี้

การสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม: รูปแบบของแบบสอบถามออนไลน์และแบบสอบถามออฟไลน์ที่ใช้ในการสำรวจความคิดเห็นของผู้บริโภคและนักท่องเที่ยว และทำการสำรวจเนื้อหาของบทความอย่างครอบคลุม เพื่อทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับระดับการผสมผสานมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในผลิตภัณฑ์หัตถกรรมแบบดั้งเดิมเข้ากับชีวิตประจำวันของผู้คน

การวิจัยเชิงประจักษ์: ในระยะแรกของการวิจัย เราได้ศึกษาโครงการสำรวจมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติ “ลายผ้ากลุ่มชาติพันธุ์ลี” โดยใช้กระบวนการเชิงประจักษ์ ดำเนินการวิจัยและออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมที่สร้างสรรค์ และเผยแพร่งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในวารสารทางวิชาการสำหรับ กระบวนการวิจัยเชิงประจักษ์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

โดย เงินหยาง และ สินีนาถ เลิศไพโรวัน (2523)

ผลการวิจัย

(1) ขั้นตอนการวิเคราะห์ SWOT

การวิเคราะห์ SWOT: การออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับแฟชั่นแบบใหม่โดยใช้ลายสีจิ้น

การวิเคราะห์ SWOT นี้มีจุดมุ่งหมายเพื่ออธิบายถึงลักษณะเฉพาะและความสำคัญทางวัฒนธรรมของลายสีจิ้น และสำรวจการบูรณาการลายสีจิ้นผลิตภัณฑ์เครื่องประดับแฟชั่นแบบใหม่

จุดแข็ง:

1. มรดกทางวัฒนธรรม: ลายสีจิ้นมีประวัติศาสตร์อันยาวนานและหยั่งรากลึกในประเพณีทางวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ลี โดยแสดงถึงงานฝีมืออันเป็นเอกลักษณ์และทักษะทางศิลปะของชาวลี

2. การออกแบบที่มีเอกลักษณ์และซับซ้อน: ลายสีจิ้นมีชื่อเสียงอย่างมากในเรื่องของสีสันสดใส เทคนิคการทอที่ละเอียดอ่อน และลวดลายที่สลับซับซ้อน ซึ่งส่งผลให้ลายสีจิ้นมีความน่าดึงดูดและโดดเด่นอย่างมาก

3. ความหมายเชิงสัญลักษณ์: ลายสีจิ้นมักใช้องค์ประกอบเชิงสัญลักษณ์จากธรรมชาติและชีวิตประจำวัน เช่น ดอกไม้ นก และรูปทรงเรขาคณิต ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่มีความหมายและเรื่องราวทางวัฒนธรรม ที่ช่วยเพิ่มความลึกซึ้งและความสำคัญให้การออกแบบ

4. ความยั่งยืนและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม: ลายสีจิ้นแบบดั้งเดิมถูกสร้างขึ้นโดยใช้เทคนิคการทอมือและวัสดุธรรมชาติ เพื่อส่งเสริมแนวทางปฏิบัติที่ยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับความต้องการที่เพิ่มขึ้นของสินค้าแฟชั่นที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

จุดอ่อน:

1. การตระหนักรู้และการรับรู้ที่จำกัด: แม้จะมีความสำคัญทางวัฒนธรรม แต่ลายสีจิ้นก็ไม่ใช่เป็นที่รู้จักนอกชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์ลี ซึ่งอาจส่งผลในเชิงลบต่อศักยภาพด้านการตลาดของเครื่องประดับแฟชั่นที่พัฒนาขึ้นโดยใช้ลวดลายเหล่านี้

2. กระบวนการผลิตใช้เวลานาน: การสร้างลายสีจิ้นต้องใช้เทคนิคการทอและเย็บปักถักร้อยที่พิถีพิถัน ซึ่งอาจใช้เวลานานและต้องใช้แรงงานมาก ทำให้เกิดความท้าทายในการขยายขนาดการผลิตให้ตรงกับความต้องการของตลาด

โอกาส:

1. ความต้องการผลิตภัณฑ์มรดกทางวัฒนธรรมที่เพิ่มขึ้น: ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ผลิตภัณฑ์ที่แสดงถึงวัฒนธรรมที่หลากหลายได้รับความนิยมเพิ่มขึ้น ซึ่งการบูรณาการลายสีจิ้นเข้ากับเครื่องประดับแฟชั่นจะช่วยสร้างโอกาสในการเจาะตลาดกลุ่มนี้

2. ความร่วมมือกับนักออกแบบและแบรนด์แฟชั่น: การทำงานร่วมกันระหว่างช่างฝีมือชาวลีและนักออกแบบหรือแบรนด์แฟชั่นจะนำไปสู่การออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ผสมผสานงานฝีมือแบบดั้งเดิมเข้ากับ ความงามของแฟชั่นร่วมสมัย และความร่วมมือดังกล่าวสามารถช่วยเพิ่มการเปิดรับและการเข้าถึงตลาดได้

อุปสรรค:

1. การใช้ประโยชน์และการดัดแปลงวัฒนธรรมให้เป็นสินค้า: การใช้ประโยชน์และการดัดแปลงองค์ประกอบทางวัฒนธรรม เช่น ลายสีเงิน ให้เป็นสินค้า ก็อาจมีอุปสรรคได้เช่นกัน โดยเราจะต้องเคารพและปกป้องสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาทางวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์อย่างเหมาะสม

2. การแข่งขันกับสินค้าที่ผลิตในปริมาณมาก: ในอุตสาหกรรมแฟชั่นที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มักจะมีความเสี่ยงในการแข่งขันกับสินค้าที่ผลิตในปริมาณมาก ดังนั้น เพื่อรักษาความได้เปรียบทางการแข่งขัน นักออกแบบผลิตภัณฑ์จึงจำเป็นต้องเน้นย้ำคุณค่าทางวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์และงานฝีมือของลายสีเงิน

สรุปผล:

การออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับแฟชั่นโดยใช้ลายสีเงินในมีความเป็นไปได้สูงที่จะประสบความสำเร็จในตลาด และจากการใช้ประโยชน์จากจุดแข็ง การจัดการกับจุดอ่อน การสำรวจโอกาส และลดอุปสรรคคุกคามที่พบในการวิเคราะห์ SWOT นี้ ทำให้นักออกแบบ ช่างฝีมือ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถทำงานร่วมกันเพื่อสร้างสรรค์เครื่องประดับแฟชั่นที่มีความสำคัญทางวัฒนธรรมและดึงดูดสายตา เพื่อสะท้อนถึงมรดกอันยาวนานของกลุ่มชาติพันธุ์อย่างยั่งยืน

(2) การวิเคราะห์ผลการสำรวจที่สำคัญ

ในศูนย์คุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมณฑลไห่หนาน สถานิเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์จีนในเป่ตัง มหาวิทยาลัยไห่หนาน ภายใต้การสนับสนุนของกลุ่มแผนงาน ซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และหัตถกรรมผ้าสีเงิน ได้จัดทำแบบสอบถามและเยี่ยมชมศูนย์คุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ โดยได้เผยแพร่แบบสอบถามนี้สู่สาธารณะผ่านทางอินเทอร์เน็ต เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

ตารางที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของแบบสอบถาม

อายุ	18-30 ปี	30-40 ปี	40-50 ปี	50-60 ปี
สัดส่วน	45.52%	16.44%	25.16%	12.88%
พื้นที่	เมืองระดับเทศมณฑล	เมืองระดับจังหวัด	ตำบล	หมู่บ้าน
สัดส่วน	49.56%	31.29%	12.46%	6.69%

ตารางที่ 2 ระดับการประยุกต์ใช้มรดกหัตถกรรมผ้าสีจิ้นแบบดั้งเดิมในชีวิตประจำวัน

ไม่รู้จักรัก	12.53%
ฉันเพิ่งเคยได้ยิน แต่ฉันไม่รู้ว่ามันหมายถึงอะไร	37.85%
รู้ความหมาย แต่ไม่รู้รายละเอียด	24.31%
รู้ความหมายและสถานการณ์ แต่ไม่มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง	21.05%
รู้และเข้าใจ	5.05%

ตารางที่ 3 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรม-อายุ

อายุ	18-30 ปี	30-40 ปี	40-50 ปี	50-60 ปี	มากกว่า 60 ปี
สัดส่วน	3.57%	14.29%	32.14%	35.71%	14.29%

ตารางที่ 4 ผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมในมณฑลไห่หนาน ในโครงการผ้าสีจิ้น มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของกลุ่มชาติพันธุ์ลี

ระยะเวลา	เปอร์เซ็นต์
20 ปีขึ้นไป	70.43%
10-20 ปี	18.76%
1-5 ปี (รวมทุกกลุ่ม)	10.81%

ตารางที่ 5 ข้อมูลพื้นฐานของผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรม-ระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ปริญญาตรีขึ้นไป	วิทยาลัย	มัธยมปลายและต่ำกว่า
เปอร์เซ็นต์	14.86%	42%	43.14%

ตารางที่ 6 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรม-ภูมิภาค

พื้นที่	เมืองหลวงของมณฑล	เมืองระดับจังหวัด	เมืองระดับเทศมณฑล	หมู่บ้าน	พื้นที่อื่นๆ
สัดส่วน	20%	24%	26%	18.86%	11.14%

ผลิตภัณฑ์ที่จับต้องไม่ได้ดังกล่าวมีราคาที่สูงเกินไป ในขณะที่เดียวกันก็มีปัญหาเกี่ยวกับการนำไปใช้ได้จริงที่ต่ำ การจำหน่ายในเชิงพาณิชย์ที่มากเกินไป แนวคิดการออกแบบที่ล้าหลัง การขาดการประชาสัมพันธ์ ประสิทธิภาพการผลิตต่ำ คุณภาพไม่ดี การบูรณาการลักษณะแบบดั้งเดิมเข้ากับลักษณะสมัยใหม่ เทคโนโลยีแบบดั้งเดิมไม่สามารถผสมผสานเข้ากับวิถีชีวิตสมัยใหม่ได้ และการขาดความรู้ความเข้าใจในศิลปะในการ

ออกแบบผลิตภัณฑ์นวัตกรรมแฟชั่นเมื่อเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ โดยเมื่อเผชิญกับความยากลำบาก ผู้เชี่ยวชาญด้านมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรม และสาธารณชน ต่างก็เชื่อว่าผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมที่สร้างสรรค์นั้นเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการ “บูรณาการวัฒนธรรมเข้ากับชีวิตประจำวัน” อย่างไรก็ตาม ความยากของเทคโนโลยีส่งผลกระทบอย่างมากต่อประสิทธิภาพในการบูรณาการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เข้ากับชีวิตประจำวัน โดยผู้เชี่ยวชาญด้านมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เชื่อว่าการออกแบบผลิตภัณฑ์ดังกล่าวจะต้องมีการผสมผสานระหว่างลักษณะดั้งเดิมและลักษณะสมัยใหม่ รวมถึงปัจจัยทางวัฒนธรรม รูปลักษณ์สวยงาม ใช้งานง่าย ราคาถูก และน่ามอง โดยมีเพียงผลิตภัณฑ์ที่ไม่ใช้ผลิตภัณฑ์เชิงวัฒนธรรมเท่านั้นที่สามารถกระตุ้นให้ผู้คนที่ต้องการซื้อผลิตภัณฑ์ดังกล่าวได้

อภิปรายผลการวิจัย

โดยสรุป ลายสีจิ้นเป็นลวดลายผ้าที่มีลักษณะเฉพาะตัวและมีความสำคัญทางวัฒนธรรม ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับแฟชั่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยในการศึกษารั้งนี้ เราได้ผลการวิจัยและข้อมูลเชิงลึกที่สำคัญหลายประการ

ประการแรก ลายสีจิ้นมีความโดดเด่นด้วยการออกแบบที่สลับซับซ้อน สีสันสดใส และงานฝีมืออันประณีต ลวดลายเหล่านี้ได้รับแรงบันดาลใจจากธรรมชาติ โดยผสมผสานองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ดอกไม้ นก และแมลง เพื่อแสดงถึงความงามของสภาพแวดล้อมในท้องถิ่น อีกทั้งยังมีมรดกทางวัฒนธรรมอันยาวนานและหยั่งรากลึกในประเพณีและประวัติศาสตร์ของกลุ่มชาติพันธุ์

ประการที่สอง ผลิตภัณฑ์เครื่องประดับแฟชั่นเป็นแพลตฟอร์มที่ดีเยี่ยมในการนำเสนอลายสีจิ้น การผสมผสานลวดลายเหล่านี้เข้ากับผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ เช่น ผ้าพันคอ กระเป๋า และเครื่องเพชรพลอย ทำให้นักออกแบบสามารถซึมซับความรู้สึกถึงเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและเอกลักษณ์เฉพาะตัวได้ดียิ่งขึ้นและสามารถใช้ลายสีจิ้นเพื่อแสดงออกถึงสไตล์ส่วนตัว และเป็นช่องทางในการเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ ทั้งในกลุ่มชาวเชื้อและกลุ่มอื่น ๆ

นอกจากนี้ หลักการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่เป็นนวัตกรรมยังสามารถนำไปใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับแฟชั่นโดยใช้ลายสีจิ้น ซึ่งการผสมผสานองค์ประกอบสมัยใหม่ เช่น ความเรียบง่าย วัสดุที่ยั่งยืน และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี จะทำให้เราสามารถสร้างสรรค์เครื่องประดับแฟชั่นใหม่ ๆ ที่น่าตื่นตาตื่นใจยิ่งขึ้น และช่วยทำให้ลายสีจิ้นสามารถดึงดูดตลาดผู้บริโภคได้กว้างขึ้น พร้อมทั้งรักษาความสมบูรณ์ทางวัฒนธรรมเอาไว้

การใช้ประโยชน์จากลักษณะเฉพาะของลายสีจิ้น และการผสมผสานเข้ากับผลิตภัณฑ์เครื่องประดับแฟชั่น ทำให้กลุ่มชาติพันธุ์สามารถยกระดับมรดกทางวัฒนธรรม ส่งเสริมงานฝีมือในท้องถิ่น และสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจได้ นอกจากนี้ ผู้บริโภคยังได้รับเครื่องประดับแฟชั่นที่มีการผสมผสานองค์ประกอบทางวัฒนธรรมและน่าดึงดูดใจมากขึ้น

โครงการผลิตภัณฑ์แฟชั่นแบบใหม่จากหัตถกรรมแบบดั้งเดิมที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ มีคุณค่าทั้งในด้านมรดกทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ และยังมีคุณค่าในการพัฒนาตลาดอีกด้วย โดยการพัฒนาผลิตภัณฑ์เหล่านี้ต้องอาศัยการพัฒนาทักษะเพื่อ “การบ่มเพาะฝีมือ” เพื่อสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจที่สูงขึ้น ดังนั้นเราจึงขอแนะนำว่าผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในโครงการผ้าลี้จิ้น ควรร่วมมือกับนักออกแบบเพื่อแก้ปัญหาและสถานการณ์ยากลำบาก โดยอาศัยความสามารถในการออกแบบของนักออกแบบ นอกจากนี้ ในปัจจุบัน หัตถกรรมแบบดั้งเดิมที่จับต้องไม่ได้มีการสืบทอดไปสู่คนรุ่นหลังในระดับที่ต่ำมาก ดังนั้นการให้ความรู้ด้านการออกแบบและการออกแบบที่เป็นนวัตกรรมจึงเป็นกุญแจสำคัญในการทำให้มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ “กลับมามีชีวิต” และบูรณาการเข้ากับชีวิตประจำวันของผู้คน และนักออกแบบควรได้รับการฝึกอบรมด้านการออกแบบและการเพิ่มความสามารถในการออกแบบที่เป็นนวัตกรรมเพื่อให้ นักออกแบบสามารถออกแบบผลิตภัณฑ์ สืบทอด ตอบสนองคุณค่าด้านความงามของวัสดุ ผสมผสานศิลปะแบบดั้งเดิมและสุนทรียศาสตร์และแนวคิดการออกแบบสมัยใหม่ ผสมผสานความคลาสสิกและความทันสมัย เศรษฐกิจและวัฒนธรรม ในบริบทของยุคสมัยใหม่ เพื่อสร้างการเติบโตและการพัฒนา เพื่อให้ ผสมผสานเข้ากับชีวิตประจำวันของผู้คนได้อย่างแท้จริง

โดยสรุป รูปแบบของ Li Brocade มีเสน่ห์ที่โดดเด่นซึ่งสามารถนำไปใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับแฟชั่นที่เป็นนวัตกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการผสมผสานความสำคัญทางวัฒนธรรมและลักษณะเฉพาะของลวดลายเหล่านี้ทำให้นักออกแบบสามารถสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ที่สวยงามน่าพึงพอใจ และมีความหมายทางวัฒนธรรม ดังนั้น ลายลี้จิ้นจึงสร้างโอกาสการเชื่อมโยงมรดกทางวัฒนธรรมของชาวลี้ พร้อมทั้งอนุรักษ์งานฝีมือแบบดั้งเดิมและมีส่วนสนับสนุนเศรษฐกิจในท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

โดยสรุป ลายลี้จิ้นเป็นลวดลายผ้าที่มีลักษณะเฉพาะตัวและมีความสำคัญทางวัฒนธรรม ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งแฟชั่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยในการศึกษาครั้งนี้ เราได้ผลการวิจัยและข้อมูลเชิงลึกที่สำคัญหลายประการ

1. ลายลี้จิ้นมีความโดดเด่นด้วยการออกแบบที่สลับซับซ้อน สีสันสดใส และงานฝีมืออันประณีต ลวดลายเหล่านี้ได้รับแรงบันดาลใจจากธรรมชาติ โดยผสมผสานองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ดอกไม้ นก และแมลง เพื่อแสดงถึงความงามของสภาพแวดล้อมในท้องถิ่น อีกทั้งยังมีมรดกทางวัฒนธรรมอันยาวนานและหยั่งรากลึกในประเพณีและประวัติศาสตร์ของกลุ่มชาติพันธุ์ลี้

2. ผลิตภัณฑ์เครื่องตกแต่งแพชั่นเป็นแพลตฟอร์มที่ดีเยี่ยมในการนำเสนอลายสีจิ้น การผสมผสานลวดลายเหล่านี้เข้ากับผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ เช่น ผ้าพันคอ กระเป๋า และเครื่องเพชรพลอย ทำให้นักออกแบบ สามารถซึมซับความรู้ถึงเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและเอกลักษณ์เฉพาะตัวได้ดียิ่งขึ้น และสามารถนำลายสีจิ้น เพื่อแสดงออกถึงสไตล์ส่วนตัว และเป็นช่องทางในการเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ที่ ทั้งในกลุ่มชาวลี และกลุ่มอื่น ๆ

นอกจากนี้ หลักการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่เป็นนวัตกรรมยังสามารถนำไปใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประดับแพชั่นโดยใช้ลายสีจิ้น ซึ่งการผสมผสานองค์ประกอบสมัยใหม่ เช่น ความเรียบง่าย วัสดุที่ยั่งยืน และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี จะทำให้เราสามารถสร้างสรรค์เครื่องประดับแพชั่นใหม่ ๆ ที่น่าตื่นตาตื่นใจยิ่งขึ้น และช่วยทำให้ลายสีจิ้นสามารถดึงดูดตลาดผู้บริโภคได้กว้างขึ้น พร้อมทั้งรักษาความสมบูรณ์ทางวัฒนธรรม เอาไว้

การใช้ประโยชน์จากลักษณะเฉพาะของลายสีจิ้น และการผสมผสานเข้ากับผลิตภัณฑ์เครื่องประดับแพชั่น ทำให้กลุ่มชาติพันธุ์สามารถยกระดับมรดกทางวัฒนธรรม ส่งเสริมงานฝีมือในท้องถิ่นและสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจได้ นอกจากนี้ ผู้บริโภคยังได้รับเครื่องตกแต่งแพชั่นที่มีการผสมผสานองค์ประกอบทางวัฒนธรรมและน่าดึงดูดใจมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

โครงการผลิตภัณฑ์แพชั่นแบบใหม่จากหัตถกรรมแบบดั้งเดิมที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ มีคุณค่าทั้งในด้านมรดกทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ และยังมีคุณค่าในการพัฒนาตลาดอีกด้วย โดยการพัฒนาผลิตภัณฑ์เหล่านี้ต้องอาศัยการพัฒนาทักษะเพื่อ “การบ่มเพาะฝีมือ” เพื่อสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจที่สูงขึ้น ดังนั้นเราจึงขอแนะนำให้ผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในโครงการผ้าสีจิ้น

1. ควรร่วมมือกับนักออกแบบ เพื่อแก้ปัญหาและสถานการณ์ยากลำบาก โดยอาศัยความสามารถในการออกแบบของนักออกแบบ นอกจากนี้ ในปัจจุบัน หัตถกรรมแบบดั้งเดิมที่จับต้องไม่ได้มีการสืบทอดไปสู่คนรุ่นหลังในระดับที่ต่ำมาก ดังนั้นการให้ความรู้ ด้านการออกแบบ และการออกแบบที่เป็นนวัตกรรมจึงเป็นกุญแจสำคัญในการทำให้มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ “กลับมามีชีวิต” และบูรณาการเข้ากับชีวิตประจำวันของผู้คน

2. นักออกแบบควรได้รับการฝึกอบรมด้านการออกแบบและการเพิ่มความสามารถในการออกแบบที่เป็นนวัตกรรม เพื่อให้ให้นักออกแบบสามารถออกแบบผลิตภัณฑ์ สืบทอด ตอบสนองคุณค่าด้านความงามของวัสดุ ผสมผสานศิลปะแบบดั้งเดิมและสุนทรียศาสตร์และแนวคิดการออกแบบสมัยใหม่ ผสมผสานความคลาสสิกและความทันสมัย เศรษฐกิจและวัฒนธรรม ในบริบท ของยุคสมัยใหม่ เพื่อสร้างการเติบโตและการพัฒนา เพื่อให้ผสมผสานเข้ากับชีวิตประจำวันของผู้คนได้อย่างแท้จริง

โดยสรุป รูปแบบของ Li Brocade มีเสน่ห์ที่โดดเด่นซึ่งสามารถนำไปใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องตกแต่งแพชั่นที่เป็นนวัตกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการผสมผสานความสำคัญทางวัฒนธรรมและลักษณะเฉพาะของลวดลายเหล่านี้ ทำให้นักออกแบบสามารถสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ที่สวยงามน่าพึงพอใจ และมีความหมายทางวัฒนธรรม ดังนั้นลายสีจิ้นจึงสร้างโอกาสการเชื่อมโยงมรดกทางวัฒนธรรมของชาวลี พร้อมทั้งอนุรักษ์งานฝีมือแบบดั้งเดิมและมีส่วนสนับสนุนเศรษฐกิจในท้องถิ่น

เอกสารอ้างอิง

- Abdalla, H. S., & Elsharnouby, M. H. (2019). Textile heritage preservation: an analysis of Egypt's national tapestry museum. *Journal of Material Culture*, 24 (3), 351-366.
- Chen, Y. C. (2017). Reinterpreting traditional textile patterns in contemporary fashion design. *Journal of the Textile Institute*, 108 (6), 975-984.
- Chen, J., & Zhang, H. (2016). Evaluation of Brocade Art Design Innovation Capability Based on AHP. *International Conference on Computational Science and Engineering*, 243-258.
- Furlan, A., & Barnes, L. (2019). A review of design thinking in fashion and textile outlets. *International Journal of Fashion Design, Technology and Education*, 12 (1), 58-64.
- Gaston-Breton, C. (2017). *Brocade in Fashion*. In *A Cultural History of Dress and Fashion in the Modern Age (191-205)*. Bloomsbury Academic.
- Li, S., & Wang, X. (2018). Design Management Model of Fashion Accessories Industry Based on Innovation and Creativity. *Science & Technology Progress and Policy*, 35 (3), 97-101.
- Xu, L., & Hou, Y. (2019). The Research on the Integration of China's Traditional Brocade Pattern Culture and Modern Fashion Design. *Journal of Hubei University of Science and Technology (Social Science Edition)*, 27 (1), 32-36.
- Zhou, Y., & Zhao, H. (2019). Systematic Design Management Model for Fashion Accessories Products. *Packaging Engineering*, (11), 21-24.
- Zhou, W. (2018). Research and Practice of Innovation Design Management Model of Fashion Accessories. *The World of Advertising & Marketing*, (4), 128-129.
- Zhang, Q., & Zhang, J. (2018). Research on the Design Innovation of Fashion Accessories Based on the Deepening of Brocade Culture. *Packaging Engineering*, (1), 12-15.

International Students's Soft Skills in Music Graduate Program

Nicha Pattananon,

Lim Sin Mei and Siriluk Charoenmongcolkij

Bangkokthonburi University, Bangkok, Thailand

Corresponding Author, E-mail: nicha.musiced@gmail.com

Abstracts

The study aimed to study how to develop soft skills in education management for international students in the music graduate program. This study used the quantitative research method, which collected data by questionnaire. The population was 600 Chinese students studying in the graduate music program in Thailand during the years 2020-2023. The sample was 222 students selected by using the convenience sampling method. The research tool was the soft skills self-evaluation questionnaire, which included six skills: problem-solving and creativity, readiness to learn/critical thinking, adaptability, self-motivation/positive attitude, communication, and teamwork. The results were analyzed by using descriptive statistical analysis.

The research findings found that the main respondents were doctoral students in music majors (66.40%). 43.08% of the graduate students had more than 10-year work experience. In problem-solving and creativity skills, over half of the students strongly agree that they understand a situation, take into account the context (54.05%), and can analyze a problem, visualizing what could be the best and worst possible scenarios (52.70%). 40% of the students mostly agree that they had the readiness to learn, critical thinking skills, and adaptability skills. 62.16% of graduate students have confidence in their long-term vision of what they want. The trend of self-motivation/positive attitude skills is quite high. However, 56.76% had less confidence in dealing with their stress. Communication skills were the lowest skills in the self-evaluation score. In contrast, teamwork skills were the highest skills in students' self-evaluation. As an important skill of today's employment, the research findings could apply to the professional development program for graduate students to enhance their future work abilities. Moreover, the administrators of the graduate program in music could apply the findings in providing opportunities to develop soft skills, which less confidence in the international student who attend the program.

Keywords: soft skills; international student; graduate music program; Thailand

Introduction

In today's interconnected world, pursuing higher education transcends national boundaries, leading students to seek academic opportunities in foreign countries. For music enthusiasts, exploring a graduate program in an international setting broadens their knowledge and skills and exposes them to diverse cultural experiences.

While technical expertise and musical proficiency are essential components of any successful music program (Panapinun & Phensit, 2021), developing soft skills is equally crucial for students pursuing advanced degrees in music. Soft skills encompass a range of interpersonal and intrapersonal attributes that empower individuals to navigate the

complexities of professional and personal contexts. Integrating soft skills into the curriculum of graduate music programs has emerged as a vital aspect of holistic education (Warner, 2020), ensuring that students are not only accomplished musicians but also well-rounded individuals capable of thriving in the global music industry.

This article aims to provide a comprehensive overview of the soft skills acquired by international students enrolled in the graduate music program in Thailand. By exploring the multifaceted dimensions of soft skills development, we delve into international students' challenges, the resources and support available, and the long-term impact of soft skills on their professional journeys. Moreover, we will address international students' unique experiences and perspectives, shedding light on the cultural adjustments they undergo, the enriching exchanges they have with fellow students and faculty members, and the transformative effects these interactions have on their personal growth and musical development.

By examining the soft skills acquired by international students in the graduate music program in Thailand, we can gain valuable insights into the broader implications of fostering a global learning environment within music education. Furthermore, understanding the diverse range of soft skills nurtured by international students can help institutions design and implement effective support systems and curricula that cater to the holistic needs of these students, ensuring their successful integration into the global music industry.

There has been a notable increase in the enrollment of international students in Thai universities, with students coming from neighboring countries as well as China, Vietnam, Western countries, and Africa (Jampaklaya, Penboona, & Lucktong, 2022). Motivations for choosing Thailand as a study destination include affordable tuition fees, quality education, cultural diversity, and the opportunity to experience a new culture. English-taught programs and scholarships also attract international students to Thailand.

International students face challenges in acculturating and integrating into the Thai culture and education system. Language barriers, cultural differences, and social integration issues are common concerns. However, universities have implemented language support programs, intercultural events, and buddy systems to facilitate integration.

Research Objectives

To study the international students's soft skills in the music graduate program.

Research Methodology

This study used the quantitative research method, which collected data by questionnaire. The population was 600 Chinese students studying in the graduate music program in Thailand during the years 2020-2023. The sample was 222 students selected by using the convenience sampling method. The research tool was the soft skills self-evaluation questionnaire, which included six skills: problem-solving and creativity, readiness to learn/critical thinking, adaptability, self-motivation/positive attitude, communication, and teamwork. The questionnaire was developed from the literature reviews and the “*National validation of VET_GPS soft skills list*” (2019). The results were analyzed by using descriptive statistical analysis.

Conceptual Framework

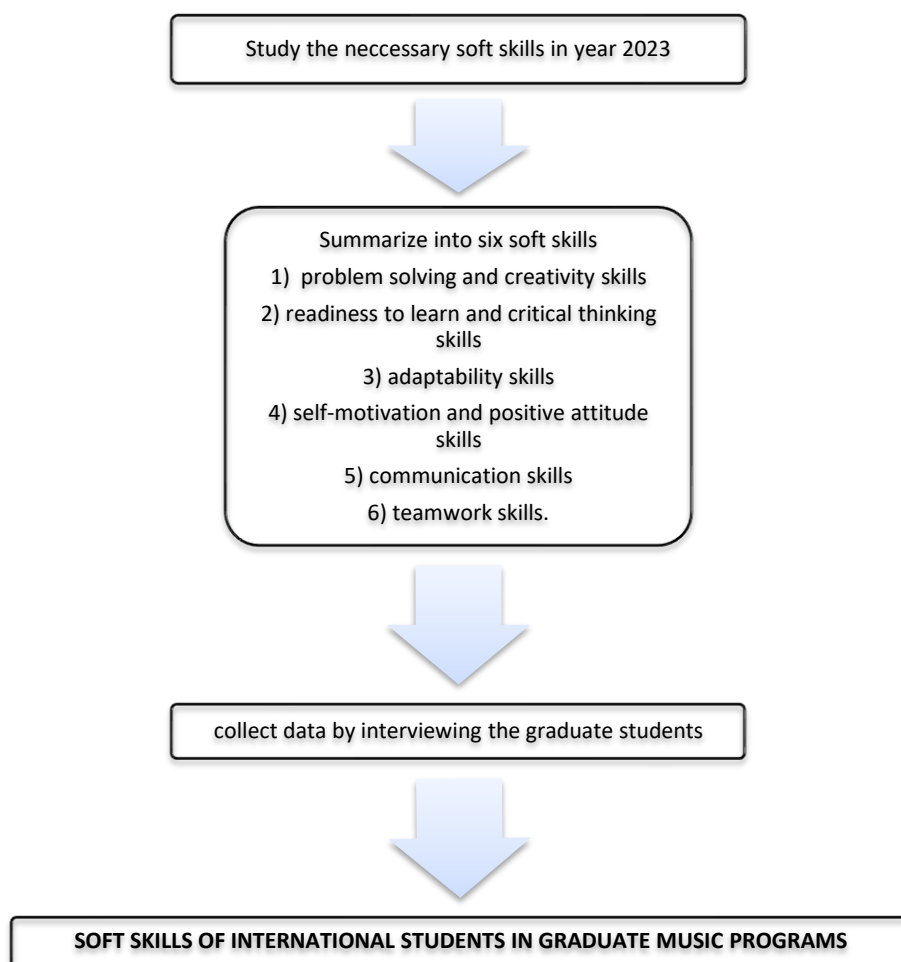

Figure 1 Conceptual Framework

Research Findings

According to the survey, the majority of respondents (53.36%) are aged 31-40 years, and 66.40% of all respondents are pursuing a Ph.D. in a music program in Thailand. 43.08% have more than ten years of work experience, and 23.32% have 5-10 years of work experience.

The questionnaire is divided into two parts. The first is a closed-ended question with a Likert scale in which the respondents agree and disagree on various issues in each soft skill. The second part is open-ended questions about activities to develop soft skills. The researcher presents the findings divided into individual skills. as follows.

1. Problem-solving and creativity skills

According to the results of the self-assessment on problem-solving and creativity, it was found that: Most international students are confident that they can accept advice and understand

that, depending on the field, there are people more prepared than themselves, that could make a potentially better decision, and they can seek for advice before making a decision. The average is 4.42 and 4.38, respectively, and the skill with the lowest average is the ability to see problems from the perspective of others to find the best solution. The average was 4.14.

Activities during graduate studies that promote problem-solving and creativity skills development include: Communication and interaction in an intercultural environment, cooperation with classmates from different countries and backgrounds, will learn to listen to and respect the views of others, understanding the differences between different cultures, and improving problem-solving skills. Learn new skills, learn new skills or areas of knowledge that will push the students to think about new problems and find creative solutions. Teamwork, working with others to solve problems, thinking together, and exploring new ideas and solutions can stimulate creativity and improve thinking. Solve practical learning and life problems, and think and implement solutions. When dealing with some emergencies, it is also more likely to have coping strategies. Much reading, carefully observing the details of life, trying to solve problems that have never been encountered, design works, and creation. Participate in music composition or improvisation workshops encouraging creative thinking and problem-solving skills. These activities will challenge the students to explore innovative ways of creating music and overcome artistic challenges. Collaborate with fellow musicians to organize concerts, recitals, or musical events. This will require problem-solving skills to address logistical issues, scheduling conflicts, and technical challenges while encouraging creativity in designing engaging performances. Engage in interdisciplinary projects that combine music with other art forms, such as dance, theater, or visual arts. This will foster creativity and problem-solving as they integrate different artistic mediums. Continuous learning improves problem-solving and creative thinking skills. A graduation thesis is the best activity. While improving soft skills, they will solve various problems in graduation thesis writing.

2. Readiness to learn and critical thinking skills

In readiness to learn critical thinking skills, students thought they could link new ideas with what they already knew well, with an average of 4.21. The skills with the least confidence in learners are that they can learn and remember new things quickly, with an average of 3.99.

The results of open-ended questions on readiness to learn and critical thinking skills were found to: In studying abroad. Self-learning has been greatly improved, especially the ability to search for foreign materials, which has grown rapidly. With the teacher's suggestions and the team's learning and discussion, the learning and thinking will be more comprehensive, and they will be more willing to share their ideas and experiences: thesis writing, survey research, comparative research, research report, and summary. Attend seminars, workshops, and guest lectures by renowned musicians and music scholars. Actively participate in discussions and critically analyze the presented topics to enhance their critical thinking abilities. Take part in research projects that require in-depth analysis and evaluation of music-related subjects. This will develop the readiness to learn and engage in scholarly inquiry, encouraging critical thinking and the ability to synthesize information. Seek feedback and constructive criticism from professors, mentors, and peers. Actively reflect on this feedback to continuously improve their work, demonstrating the readiness to learn and critically assess their musical development. Look for role models to follow. Analyze their behavior patterns in learning to improve their learning and thinking abilities through paper writing, training learning, and thinking ability. Determine the thesis topic, research literature, and design the

thesis structure frame. They think excellent paper retrieval ability is the most effective activity to improve learning and thinking ability.

3. Adaptability skills

Most students agree that adaptability skills are skills developed while studying abroad. The average value of each issue obtained from the research results is quite close. In most aspects, they have their own opinion and consider the opinions of others, with an average of 4.34 answers. Students feel that change and challenges help them develop their skills. They accept reality and work with it, and they work well with different people, with averages were 4.29 and 4.24, respectively, and what students are least agreeing about. The average is 4.20: they plan well yet can adapt those plans as needed.

The adaptation that occurred during their study abroad trip was something that most respondents agreed that they had developed through different activities and environments. Details are as follows: Active participation in social activities or volunteer organizations can improve interpersonal skills, cooperation, and adaptability. Participate in communication and interaction in a cross-cultural environment, understand how people from different cultural backgrounds cope with changes and challenges, learn from them, and adapt to their situations. Cultivate an attitude towards adaptive learning, continuously learning and developing new skills and knowledge to cope with the requirements and environment of studying abroad. Proactively seek feedback and suggestions from others to improve their performance and abilities. Change their living environment often, learn different languages, and experience different cultures. Explore various musical genres and styles that are different from their cultural background. This will expose the students to new musical traditions, techniques, and perspectives, fostering adaptability to artistic expressions. Participate in music festivals, workshops, or collaborative projects that involve musicians from diverse cultural backgrounds. This will require them to adapt to different working styles, communication patterns, and cultural practices, enhancing their adaptability skills. Take part in community music programs or outreach initiatives. Engaging with different communities and audiences will expose them to various contexts and challenges, promoting adaptability and flexibility in their musical approach. The ability to adapt to change contributes to soft power growth. Develop flexibility and an open mind. Adaptability helps identify and solve problems. For example, in communicating with the tutor, we should be able to adjust our thoughts quickly.

4. Self-motivation and positive attitude skills

This skill is the highest average score when compared with other skills, with an overall average of 4.40 in the following sub-topics: 1) They learn from their past successes and mistakes or failures had an average of 4.40 2) They make decisions that move them towards what they want to have an average of 4.42 3) They know how to care for themselves in stressful periods had an average of 4.18 4) They are ready to work hard to achieve their goals had an average of 4.52. 5) They have a long-term vision of what they want for their life, had an average of 4.50.

The activities to improve these skills were to set clear learning goals and break them down into manageable small goals. Develop a study plan with detailed steps to help maintain positive motivation and direction forward. Maintaining a healthy lifestyle and ensuring adequate sleep, a healthy diet, and moderate exercise will help boost energy levels and a positive attitude. Networking with optimistic people while studying and living abroad, providing support, sharing experiences, and positive energy. Set personal musical goals and create a structured practice routine to stay motivated and committed to their artistic development. Self-discipline and perseverance are essential in maintaining a positive attitude

and achieving long-term goals. Embrace challenges and setbacks as opportunities for growth. View criticism and failures as learning experiences rather than obstacles, cultivating a positive attitude towards self-improvement. Engage with fellow musicians and attend performances to find inspiration and motivation. Surrounding themselves with a supportive musical community can foster a positive attitude and enhance self-motivation. International students should not shy away when facing problems. Develop self-confidence. Activate their resources and knowledge, face various things, and actively solve problems. It is also a way to increase responsibility, face problems, and deal with them positively.

5. Communication skills

Communication skills had the least average score compared with other skills. The average score for this skill was 4.02. The student had least agreed with the topic “If they do not understand something in a conversation, they ask until they understand it,” with a score of 3.74. The most agreed was when they were listening to others. They are usually entirely concentrated on what is being said, with a score of 4.30.

The activities for developing these skills were as follows; Active participation in presentations and public events can help improve communication, presentation skills, and self-confidence. Communicate and interact with people from different cultural backgrounds, learn to respect and understand differences between different cultures, and improve the ability to communicate across cultures. Participate in teamwork projects, collaborate to solve problems, and learn how to communicate, negotiate and cooperate effectively. Learn how to listen attentively, understand the intentions and needs of others, and give appropriate feedback and responses. Participate in group activities, learn to be good at expressing oneself, be ready to help others, and do things used to empathy. Collaborate with musicians from different cultural backgrounds and engage in ensemble performances. This will require effective communication to synchronize musical ideas, interpret musical directions, and create cohesive performances. Attend workshops or courses focused on vocal or instrumental technique, where clear communication with teachers and coaches is vital for understanding and implementing their instructions. Engage in interdisciplinary projects where effective communication between musicians and artists from different disciplines is crucial to harmoniously integrating various art forms.

Activities to improve communication skills are mainly about increasing communication opportunities. Acquire rich communication skills. Attend seminars and meetings. Get feedback in the communication and then deal with the validity of the information. 1) Talk to experts. Take advice from experts and revise research. 2) Communicate with classmates. Communicate with classmates, put forward their views and suggestions, and supplement and enrich their research content.

6. Teamwork skills

Teamwork skills are at a high agreed level, which a total average score was 4.37. The highest score on sub-topic as they usually meet deadlines when they work, and when others need my help, they support them as best they can. The scores were 4.49 and 4.45, respectively.

The teamwork activities during studying abroad to develop the skills were as follows; Organize team-building activities such as outdoor training, team games, or challenge tasks to promote cooperation, collaboration, and trust among team members. Participate in project cooperation, work with team members to set goals, assign tasks and work collaboratively. Through cooperation on practical projects, practice teamwork and problem-solving skills. Declare and research projects together, know oneself meanwhile know others,

and be good at using different specialties to work together. Join music ensembles, orchestras, or choirs to experience collaborative musical settings. Working with fellow musicians, they will develop teamwork skills such as active listening, mutual respect, and coordination. Participate in group composition or arrangement projects, where teamwork is necessary to combine individual ideas and create cohesive musical works. Engage in ensemble rehearsals that involve musicians from diverse backgrounds. This will require effective teamwork to navigate cultural differences, communicate musical intentions, and create unified performances. Build teams and networks. Learn to manage teams and share responsibilities. Teamwork helps the learning process and improves soft skills. Team communication can share experiences, expand the learning circle, on the one hand, enhance the breadth of knowledge, on the other hand improve the tacit understanding between the team. Learn from different people. Look at different people. Improve emotional intelligence. For example, they are working as a team on class assignments. Assign different tasks according to different people's characteristics.

Table 1. Comparative of Skills' Average Score (Likert-scale)

Skills	Average Score
Problem-solving and creativity	4.26
Readiness to learn and critical thinking	4.12
Adaptability	4.28
Self-motivation and positive attitude	4.40
Communication	4.03
Teamwork	4.38

N = 222

Discussion

Research shows that self-motivation and positive attitudes have the highest average outcomes. This aligns with Kah Loong Chue and Youyan Nie's (2016) research in *International Students' Motivation and Learning Approach: A Comparison with Local*, which found that international students have higher self-motivation than domestic students.

However, communication skills are a problem for international students. In the study *Language Challenges Faced by International Graduate Students in the United States* by Ya-Hui Kuo (2011), international students need more confidence in using English for communication. This aligns with the lowest average assessment of students in communication skills. Higher education institutions are critical in supporting international students in developing these skills through targeted interventions and programs. Host institutions can foster effective communication among international students and create inclusive learning environments that promote academic success and intercultural understanding.

According to this research, communication skills development in graduate students is important and developed during their overseas studies. This encourages them to continue working after graduation, aligning with their academic results. According to the research, communication skills development in graduate students is important and developed during their

overseas studies. This encourages them to continue working after graduation, in line with the academic results of Haans and Pieters (2016) found that communication skills are essential for success in the music industry.

The research findings found that teamwork skills can develop during the overseas study, which is similar to the results of the study on collaboration skills of Yoon and Kim (2018); musicians need to work effectively with other professionals and create successful musical projects.

This research found that coming to study abroad of international students and gaining knowledge and study skills also helps develop soft skills necessary for future careers. The skills developed in the students come from more than just studying in the classroom. However, it is caused by the students living in a foreign country and encountering different environments such as climate, geography, food, lifestyle, various facilities, and different cultures. These are just as important in developing soft skills as in the classroom.

Graduate students take problem-solving and creativity skills as an important part of learning because studying abroad pushes them to unexpected situations and unfamiliar environments, and they can develop problem-solving skills in different situations. This also forces them to be ready to learn new knowledge in the limited time to stay abroad.

Studying abroad necessitates adapting to a new environment, cultural norms, and educational systems. Students will face numerous challenges, such as language barriers, different teaching styles, and unfamiliar weather and facilities. The different language greatly improves communication skills, and with all these conditions, international students tend to maintain a positive attitude, work in a team and live with others.

Recommendation

1. Practical Recommendations

The result from this research could use to promote the benefit of international students studying abroad with the chance to improve their knowledge and soft skills, which are becoming more important in working in the future. Higher education institutions could use the research findings to plan their course and provide activities encouraging students to improve their soft skills.

2. Recommendation for future research

The future study might point out and design the research to focus on each skill. Researchers might research the activities that can enhance the soft skills abilities of international students. The other soft skills not mentioned in this research are also interesting topics for study.

References

- Haans, R., & Constant, P. (2016). Thinking about U: Theorizing and testing U-and inverted U-shaped relationships in strategy research. *Strategic Management Journal*. 37 (7), 1177-1195.
- Jampaklaya, A., Penboona, B., & Lucktong, A. (2022). Internationalization of higher education in Thailand: Promises and reality. *Kasetsart Journal of Social Sciences*. 43, 183-193.
- Kah, L. C., & Youyan, N. (2016). International Students' Motivation and Learning Approach: A Comparison with Local Students. *Journal of International Students*, 6(3), 678-699.

- Kuo, Y. (2011). Language Challenges Faced by International Graduate Students in the United States. *Journal of International Students*. 1 (2), 38-42.
- Panapinun, S., & Phensit, T. (2021). *Soft Skills that are essential for music students Suan Sunandha Rajabhat University*. *Art Pritas Journal*. 9 (2), 108-112.
- Warner, J. (2020). Integrating Soft Skills into an Academic Curriculum. *American Association for Adult and Continuing Education Inaugural 2020 Conference Proceedings* (pp.247-250). American Association for Adult and Continuing Education.
- Yoon, S., & Kim, H. C. (2018). Feeling economically stuck: The effect of perceived economic mobility and socioeconomic status on variety seeking. *Journal of Consumer Research*. 44 (5), 1141–1156. <https://doi.org/10.1093/jcr/ucx091>

The morality and educational significance of the traditional folk songs in Leibo County, Sichuan Province, China

Wu Xiaodi and Panya Roongruang

Bangkokthonburi University, Bangkok, Thailand

Corresponding Author, E-mail: nicha.musiced@gmail.com

Abstracts

Leibo County, Sichuan Province, China, is the birthplace of the well-known Yi folk songs in China. The number and types are the largest in China, but people's understanding of it could be more extensive and local for various reasons. In the field inspection and study of Leibo County, the author found that its traditional folk songs' moral thoughts and educational significance were very valuable. This thesis will explain the lyrics of the traditional Yi folk songs of Leibo County as the research object, combining its historical, cultural, and social background.

Keywords: Yi; Folk song; Leibo; China

Introduction

Leibo County belongs to the Yi Autonomous Region of Liangshan Prefecture, Sichuan Province, China. It is located on the edge of the southwest Sichuan Province. It is located on both sides of the Jinsha River in Zhaotong County in Yunnan Province. The Yi people have been breeding here for more than 2,000 years. "Population of Liangshan Prefecture."2021 "As of October 2022, the resident population was 2.9565 million, accounting for 54.56% of the local population", In Xichang City, the capital of Liangshan Prefecture, you will feel the strong cultural atmosphere of Yi people. The geographical location of Leibo County is at the intersection of the Yi and Han people's living areas. According to government statistics, "As of December 2021, the county's population is 288,837, and the Yi population is 172,461, accounting for 60.5% of the total population." The Yi culture has naturally become the local mainstream culture. Han and other ethnic minorities are accustomed to accepting various cultural forms of Yi people. With the continuous attention of Yi culture research, more and more researchers are discovering the essence of their culture. Among them, the research on moral culture mainly concentrates on analyzing relevant regulations, customs, and scriptures. The significance of moral education is still in a blank stage. Researchers believe that folk songs are a mirror of culture, and the reflected moral culture is comprehensive and visually unique. It has other forms that cannot be compared in communication and acceptance. To discover the educational value and spread.

Geographical location

When it comes to Leibo County, many people do not know it. The first adjective that comes to mind for those who know is "remote," and the second is "backward." Although the government has been dedicated to "helping the poor" in today's rapid development, when the author, who has been living in the plain area, came here after an 8-hour drive, we still lamented how difficult it is to get here, as if it is different from the world. Same as isolation.

Today, China's highways and high-speed rail are already significantly developed. There are no highways and the most basic trains to Leibo County. Because there are more mountains here, the roads are built around the mountains. There are almost no straight roads. Although it is only 133 kilometers from its nearest highway, it takes 3 hours to get driving to reach, equivalent to the average road that can only travel more than 40 kilometers. The meandering cookies are also very dangerous. On one side of the road is a high mountain, and on the other is the Jinsha River's current. The main urban areas of Leibo County have been climbing such mountain roads. In the place where the half mountainside is, the crowd is more concentrated, but there is no road in the entire county. As a person who has lived in the plain for the first time for a long time, he will come here for the first time. Even walking will feel a sense of hardworking, but the Yi people who live in the local area can walk as flying, including some 60-year-olds. "There are 21 townships in Leibo County, with a total area of 2838 square kilometers and a population density of 81.86 people/km²". The population density in China is very small. People in the county town are concentrated in in-built apartments. People in other townships are scattered in various mountains and forests, and their exchanges before calls are shouted or rushed to inform (Ojukwu & Esimone, 2015).

Outside the county seat, the author sees all the rolling mountains, and the road becomes more difficult. Many places need help even to reach cars. They can only rely on motorcycles or walking as transportation. Before the establishment, the local people were scattered in a mountain that could not be seen. It was not only when the author stands in these high mountains at a glance, but also a kind of Strong wish. It is easy to understand how the local Yi people have perseverance and are unafraid of hard work.

Similarly, because of this geographical environment, Leibo County is now in a relatively closed social environment. It is not easy to form various influential outputs, including cultural output.

History and Culture

Before 1956, the Yi people in Leibo County lived in a slave society. The supreme ruler, "Toast", "Zimo" in Yi language, has ruled the local area for more than 1,000 years. In addition to them (Asi, 2013), there are three categories below: "Tusi, Heiyi, and Baiyi. All classes have their own functionality. Tumi belonged to civil servants, and black clothes belonged to the noble class." There are relatively few of these people in Leibo County, and most of the unrelated Yi people and the Han people who were plundered have become "Wa Zi" and belong to the slave class. The ruling class does not allow intermarriage with the slave class. The Tusi class has the highest power and wealth, which makes their children and grandchildren not think about making progress but only like to enjoy a luxurious life and start to get some bad habits. Due to long-term marriage and bad living habits, the number of members of the Tusi class has gradually decreased, and no one has inherited it. In order to consolidate his rule, he formulated

a very harsh social system. For example, "No assembly, no study, unification of thought," etc. If you resist, you will be beaten or even killed. Therefore, to resolve the confinement of these systems, the local enslaved people began to look for a medium that could allow them to vent their sufferings and educate the next generation, so singing began to spread.

In this controlled environment, singing is almost always performed by a solo or duo, without accompaniment. The main types are Yahe (folk songs, labor songs), Bimo songs (funeral songs), and fire songs (nursery songs). It is the most basic principle and one of the most important characteristics of Yi traditional folk songs. Due to the limitations of the environment and the cognitive level of the slaves, the characteristics of the songs and tunes have not changed much. What matters is the content of the lyrics. There are many historical, social and moral meanings in the song. Moral songs have richer lyrics than others, but only some scholars pay attention to such songs. They prefer to listen to those widely circulated: wedding songs, festival songs, folk songs, wine songs (Cummings, et al., 2001).

As the status of the chieftain of the Yi nationality gradually declined, the slave class at the bottom became stronger and stronger. They won more rights for themselves and gradually broke away from the chieftain's control. There are more and more rights for free activities, such as: free marriage, funerals, parties, etc., and the forms of traditional folk songs have also been enriched, including: (Jing et al., 2012) "Ya he (labor songs), (funeral songs), Zi ni he (festival songs), Xi xie ni ji (wedding song), Huo ge (Entertainment songs), A yi huo ge (children's song), Bi mo (sacrificial song), Cuo shi yi na (Funeral Songs), Gu zhu he (love song)" This also reflects the gradual disintegration of the slave social system in Leibo County, and the life of the Yi people began to have greater freedom.

In 1956, the Communist Party of China completely liberated Liangshan and ended the history of the Social and Social Association for more than 2000 years. The slave finally turned around and became an owner. Therefore, later, the Yi folk songs of the Yi people are usually called "new folk songs". The form of new folk songs is rich and diverse. They added electronic accompaniment and a rich melody. Compared with traditional folk songs, they are more attractive than traditional folk songs. The content of the new folk song is to praise the leadership of the Communist Party and celebrate the joy of festivals, harvest. This is also a realistic portrayal of people's life. Education songs become less and less because the government has established public schools, and adolescents of all ages must receive at least 9 years of school education. They mainly learn Han culture. Yi culture has not included in school education. Other people in Leibo County also began to learn the language of the Han nationality and merged with the Han people. Therefore, the function of the folk songs of the Yi people has also changed, the educational function has gradually weakened, and the function of entertainment has become the most important feature. Few people sing traditional folk songs in Laobo County. In 2014, the Sichuan government listed Leibo Yi folk songs as "Sichuan is not a cultural heritage of material." The form of Leibo Yi folk songs is still complete, showing the historical and cultural development and humanistic information of the people. As long as they have a deep understanding of their historical and cultural background and education development, you will find that this song seems to be simple, but the lyrics have profound educational significance.

In this article, the author mainly uses the lyrics as the research object to obtain the significance of the traditional folk songs of Leibo Yi, people to morality and education. Taking music as a medium as a moral education tool is more convincing than parents and school language education. This is unique to music. It is recognized by the ability to eliminate barriers.

Figure 1, Yi Nationality Singers in Leibo County. photo by Author. Jul. 2022)

In most traditional folk songs, it is always moral or educational. Morality is a very important part of education, and the education of education is also a good morality and correct value orientation.

"The folk songs of the Yi nationality in Leibo County, Sichuan Province, is oral music created and used by the Yi people in production labor and daily life.

It has the characteristics of orality, collectiveness, and spread variability. It is rich in content, wide in subject matter, vivid in language, and full of the strong breath of life."

(see "Strange and charming music floats in the Valley," 2016)

Because Leibo has experienced a long-term lack of human education, more text and books should be needed. People unwilling to be controlled by the spirit of enslavers have discovered that the spread of songs can educate their descendants to become correct moral cognitive people rather than wicked men in a harsh environment.

"Folk music is a great spiritual treasure of any nation" Folk songs are the most influential and widely spread form of folk music. It is rich in content and catchy tunes. In addition to being attractive enough, it can train students' wisdom and thinking, and some users will (Abdukhalimovna, 2020).

"The inheritance and development of the people's folk songs of Yi County Yi should be performed in professional music education." Leibo County belongs to Sichuan Province, so its folk songs should be widely spread and inherited in Sichuan Province. Undergraduates of the Sichuan Conservatory of Music Education are the reserves of future music teachers. Therefore, we must actively implement the guiding policy of the Ministry of Education. (Yuan, 2020)

"Every form of moral education relies to some degree on modeling...find models in history, biography, and fiction." (Noddings, 2010) Moral education always involves famous

people and events from ancient times to the present. It is more convincing to illustrate with entities. Good moral thoughts can make people learn to care for others. Finding a suitable model for moral education is more powerful than blunt indoctrination. Learning may not change a person's behavior, but it will become a transition to behavior (Noddings, 2010).

Education has never been a short-term behavior with immediate effects. All educational content includes both innovation and content and classic regulations passed down from generation to generation. This is the same as the nature of folk songs. Traditional folk songs are also passed down from generation to generation. The songs that can be handed down are recognized by people or have educational significance, and the combination of the two has no sense of disobedience (Wakil, 2015). "Education encompasses teaching and learning specific skills, and something less tangible but more profound: imparting knowledge, positive judgment, and well-developed wisdom."

After being dominated by Western music for a long time, educators have realized that the disadvantages of single education are constantly expanding, and education has fallen into a bottleneck (Baltagi, 2006). "One of the critical issues of music education is the broadening of musical taste and preference for multicultural music through formal instruction." With the opening and development of the world, diversified music is presented. In front of everyone's eyes, including the folk music that is slowly disappearing, music education has found a way out and has begun to develop toward diversification and nationalization. It has been recognized in years of practice, not only in music but also in music education. In education, diversified music education has made great contributions.

Traditional folk songs have a relatively universal feature. Most ordinary people (people who have never learned music) can also sing such nursery rhymes (Ibekwe, 2019). "Folk songs, in addition to providing entertainment, contain meaningful texts that instruct, train, reprimand, caution, advice, socialize, encourage and direct the behavior of a growing child" lullabies or folk songs. Gratitude and filial piety are learned from the ballads. The young people learn the code of conduct from those ballads, and their understanding of morality has become more than unique. The philosophical thoughts in the music are silently sublimated here.

Lyrics of Traditional Folk Songs of the Yi Nationality in Leibo County

The lyrics of traditional folk songs of the Yi people in Leibo County are derived from describing life, festivals, stories, legends, and scriptures and have narrative features. Some songs about weddings and funerals have dozens of lyrics, while some are only 2.3 Pages. The author selected the lyrics of eight representative songs to introduce the moral culture of the Yi people in Leibo County.

Song 1 : "Mother's son be good "

Lyrics:

There are things in the world that people hate, and some people like. A pair of predatory eagles in the sky are hated,

A pair of little golden roosters announcing the dawn in the underground are liked, and a pair of ferocious tiger wolves in the forest are hated.

A pair of kind-hearted wild deer in the forest are lovable and have to become lovable people.

The meaning of moral education in the lyrics:

It is a lullaby, a song a mother sings when she puts her son to bed. The three keywords mentioned in the lyrics are eagle, horse, sword, and resistance. You can feel the mother's expectation for her son, hoping he can soar between the sky and the earth like an eagle and move forward bravely. Riding on a war horse, stepping into the rivers and lakes, picking up a sword, and resisting foreign enemies without fear, when the family is oppressed and violated, you can take up the sword in your hand to resist without hesitation so that the family can gain peace. This is a song that mothers sing when they sleep with their sons. The mother hopes her son can slowly fall asleep in the gentle singing, plant the seeds of "bravery" in his heart, and slowly take root and sprout. The Yi people in Leibo County have always been brave and good at fighting. Many of their national heroes are associated with the stories of defending their homeland and resisting foreign enemies. There is not word "brave" in the lyrics of the whole song, but it expresses the theme very vividly. A few simple sentences without obscure words can make children enlightened.

This "borrowing" rhetorical technique also inspired us to use other related things as metaphors instead of directly stating the theme in the educational method so that people can think, and the effect is more effective.

Song 2 : “Ga Ci Ga Yo III”

Lyrics:

All juniors, internalize propriety and righteousness in their hearts, and externalize shame in their actions.

Remember not to steal your family,

Remember not to steal your family,

Remember not to steal the belongings of the clan,

Remember not to steal from relatives' homes,

Remember not to steal your in-laws' money,

Remember not to steal your friend's house, don't steal because of poverty.

Stealing food will hurt your stomach, and drinking soup will hurt your stomach. Wearing stolen clothes on the first day will hurt your body the next day.

The meaning of moral education in the lyrics:

This is a passage from the moral scripture "Mamuteyi" of the Yi nationality. The lyrics mainly refer to the moral code of "stealing is ashamed," which is the rule they must abide by for thousands of years. This song teaches the younger generation (teenagers) to be "honest" and not steal. Words like "remember" and "do not steal" frequently appear in the lyrics, emphasizing good behavior and never stealing for any reason. "Clothes can hurt your body." This is a narrative that smacks of "swearing," and it also fully reflects the important position of "honesty." The second part of the lyrics talks about the consequences of dishonestly stealing

from others. First, you hurt your body, and second, you will be hurt by your family. Third, he will change himself and become a person who has no meaning to the family and society and will be cast aside by the world in the end.

In Leibo County, the well-known Yi nationality ethics education classic "Ma mu te Yi" states, "If you do not steal for money, the thief should be punished by beheading, and the thief has no dignity." The local customary law stipulates that for the theft of the property of the members of the family branch, the offender shall be punished severely by execution or expulsion from the family.

There is an unwritten common understanding in Leibo County:

- If one person steals, the whole family will be "labeled."
- Members will be implicated.
- The person who steals will lose his status in the family.
- The family will be pointed at in society.

Honesty is the second most important character in the local moral code after filial piety.

"Ma mu te Yi" was originally an educational scripture promoted by the ruling class, "Zi Mo" of the Yi nationality, to maintain its dominance. Have the correct values and outlook on life, and be upright.

Song 3: "Invite A Zhuo Vadu"(AZhuo Vadu is the name of a national hero in Leibo County)

Lyrics:

Who lived in Ganluo came to invite Azhuowadu, carrying silver to invite him, and gold to invite him, but Azhuowadu refused and did not go. Money cannot tempt Azhuowadu to be pure. Soul. Azhuowadu is strong, industrious, and brave. The family's gold and silver treasures are inexhaustible, and he is dressed in silk and satin. For those who want to invite Azhuowadu, money cannot buy his pure heart.

The meaning of moral education in the lyrics:

This song is

A "hymn" praising a local hero respected by the world. Azhuo Wadu is a member of the Azhuo family of the Yi nationality. The status of the Azhuo family in the local Yi nationality is the most Zimo. That is Tusi, the highest ruling class, so he has a very high status in the local area and is worshiped by everyone, but he is not a person who wins popularity by power. He is not tempted by money and interests, sticks to his principles, and insists on working for the people's welfare. When encountering foreign invasion, he will be the first to stand up and fight to ensure the safety of the people in his territory and the integrity of the territory. He has won everyone's admiration and respect for his "honest and firm" character. Therefore, this song extols the virtues of "honesty" and "persistence in not being moved by interests," which is very commendable.

If you want to spread an idea and get the best educational effect, it will be more contagious to narrate the hero's personality to spread because the hero has a good crowd base and wide acceptance.

Song 4: "My Songs"

Lyrics:

There are things in the world that people hate and some people like. A pair of predatory eagles in the sky are hated,

A pair of little golden roosters announcing the dawn in the underground are liked, and a pair of ferocious tiger wolves in the forest are hated.

A pair of kind-hearted wild deer in the forest are lovable and have to become lovable people.

The meaning of moral education in the lyrics:

The song uses the two virtues of "kindness" and "reasonableness" as the allegorical theme. The Yi people in Leibo County love and hate eagles. Because the geographical environment does not allow it, many local people have never left the mountains, so they yearn for the eagle to soar in the sky and fly to any place they want. They believe that the eagle is the messenger of the gods and is sacred and inviolable. That feeling is always there. However, what they hate is that eagles will prey on the young of other animals, especially the young of poultry and livestock they raise, which often threatens their poor lives, so in this song, it is said that eagles are "predators," in their minds, plundering is equal to theft. Golden Rooster refers to a rooster. In their lives, roosters can tell the time and exchange money, so they like it very much. Leibo County is surrounded by mountains, and tigers, leopards, and wolves often hunt and kill livestock, which makes the local people feel bored and disgusted. To get what you want by plunder and plunder is a shameful act. Using the predation behavior of wolves, tigers, leopards, and eagles as a metaphor for "theft and plunder" will be cast aside by the world.

The wild deer in the mountains are regarded as "auspicious" animals by the Yi people in Leibo County. They do not harm humans and animals, can guide lost hunters, help strangers without asking for anything in return, and are very caring, so they have become synonymous with "kindness."

A mother sings this song to her soon-to-be-married daughter at the wedding. The mother's exhortations are metaphors, linking life principles with well-known animal habits. It sounds clear. However, she clarified that she wanted her daughter to be a kind person with moral constraints.

Song 5: "Ji Ji Bu Zha"

Lyrics:

Go, go, go three Bazi, three whirlwinds persuade Buza not to go; pass three mountains, three heavy spots of rain persuade Buza not to go, jijibuza, still go forward Go, he does not stop, does not back down, to find a beautiful place.

The meaning of moral education in the lyrics:

The song is a tribute to the moral qualities of Gigi Buza men who are "resilient,"

"not afraid of difficulties" and "courageous." To understand why some people are so obsessed with going out to find beautiful places, this has something to do with the particularity of Leibo County's geographical location. Too many mountains

block people's way out, especially in the era of underdeveloped transportation. People have never stepped out of the mountains of their own lives. The desire to see the outside world is in their hearts, but many people are just looking forward to it. Without real action, only a handful of people have the courage and perseverance to go out, and they admire such people.

"Bazi" in the song is the name of a plain (less than 10 kilometers in diameter) in the local mountainous or hilly area. It is mainly distributed in

intermountain basins, river valleys, and hilly areas. Walking through three dams means he has walked nearly 30 kilometers of mountain roads but continued and turned over three more mountains. Lightning and thunder began, and it began to rain heavily to persuade him not to go further. However, he did not back down and insisted on moving forward because he has dreams and amazing perseverance, which is worth learning.

Conclusion

The musical achievements of traditional folk songs of the Yi people in Leibo County are undeniable and widely recognized. Nevertheless, the deeper functions hidden in it have yet to be discovered, and the meaning of moral education is one of them. The stable development of society is closely related to the correct moral value orientation of the people. The lyrics of the traditional folk songs of the Yi people in Leibo County have been precipitated by thousands of years of history. They may seem simple, but careful study reveals their moral value.

Moral education cannot simply rely on schools and word of mouth but can use social resources extensively. Every culture has equal value, and traditions cannot be forgotten. The effectiveness of knowledge and understanding in guiding moral behavior may be uncertain, but it is the bridge through which we conduct our moral education.

References

- Abdukhalimovna, N. Z. (2020). Technology to improve the system of moral education of students through folk songs. *European Journal of Molecular & Clinical Medicine*, 7(3), 2491-2496.
- Asi, N. (2013). Research on Stratification, Rank and Class Relationship of Yi Nationality in Liangshan. *Journal of Southwest University for Nationalities Humanities and Social Sciences Edition*.
- Baltagi, I. H. (2006). *Relationships among folk song preferences of grade five students*. The Ohio State University.
- Cummings, R., Dyas, L., Maddux, C. D., & Kochman, A. (2001). Principled moral reasoning and behavior of preservice teacher education students. *American Educational Research Journal*, 38(1), 143- 158.

- Ibekwe, E. U. (2019). *Children's Folk Songs in Igbo Society*. LAP LAMBERT Academic Publishing.
- Jing, Z., Ermu, S., Chen, J., & Yuan, Y. (2012) Introduction to Leibo Yi Nationality Folk Songs. *Journal of Xichang College. Social Science Edition*, 24(2).
- Noddings, N. (2010). Moral education in an age of globalization. *Educational philosophy and theory*, 42(4), 390-396.
- Ojukwu, E. V., & Esimone, C. C. (2015). Inculcating morals in adolescents through the Igbo folk music. *West East Journal of Social Sciences*, 4(2).
- Wakil, A.(2015). An analysis of moral and educational values on Madura folk songs. *Journal Ilmiah Bahasa Dan Sastra*, 2(1), 47-57.
- Yuan, Y. (2020). Research on the Artistic Characteristics of Yi Nationality Folk Songs in Leibo County. *Art appreciation*.

ภาคผนวก

คำแนะนำสำหรับผู้เขียนบทความ

1. ส่วนประเภทของบทความที่ลงตีพิมพ์ในวารสาร

1.1 บทความพิเศษ (Special Article) บทความทางวิชาการพิเศษ ที่เสนอเนื้อหาความรู้ วิชาการอย่าง ชุ่มชื้น และผ่านการอ่านและพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้นๆ มีกลุ่มเป้าหมายเป็น นักวิชาการในวงการวิชาการ/วิชาชีพ

1.2 บทความวิจัย (Research Article) ได้แก่ รายงานผลงานวิจัยใหม่ที่มีองค์ความรู้อันเป็น ประโยชน์ จะต้องไม่เคยตีพิมพ์ในวารสารใดๆ มาก่อน

1.3 บทความทางวิชาการ (Academic Articles) ที่เสนอเนื้อหาความรู้วิชาการมีความโดดเด่นเพื่อนำเสนอองค์ความรู้ใหม่สู่สังคม

2. การส่งบทความ

บทความที่จะตีพิมพ์ใน Journal of Roi Kaensarn Acadami ให้ผู้เขียนทำตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ให้ผู้เขียนบทความดาวน์โหลด Template บทความวิจัย หรือ Template บทความวิชาการ บทความพิเศษ Template บทความปริทรรศน์ ปกิณกะ ซึ่งเป็นตัวอย่างของการเขียนบทความวารสาร โดย สามารถดาวน์โหลดได้ดังนี้

2.1.1 Template บทความวิจัย (.pdf) ตัวอย่างบทความ (.docx)

2.1.2 Template บทความวิชาการ บทความพิเศษ (.pdf) ตัวอย่างบทความ (.docx)

2.2 ให้ผู้เขียนบทความดาวน์โหลดหนังสือรับรองก่อนตีพิมพ์บทความใน Journal of Roi Kaensarn Acadami โดยสามารถดาวน์โหลดได้ที่ (.pdf) และให้กรอกรายละเอียดให้ครบถ้วน พร้อมทั้ง บทความที่เขียนส่งเข้า คิวอาร์โค้ด Line หน้าเว็บวารสารเพื่อตรวจสอบเบื้องต้น

2.3 รอเจ้าหน้าที่ติดต่อกลับตามเอกสารที่แนบของผู้เขียนบทความที่ส่งเข้า คิวอาร์โค้ด Line หน้า เว็บวารสาร เจ้าหน้าที่ส่งแบบ Google Form ให้ผู้เขียนดำเนินการตามแบบฟอร์มดังกล่าว

2.4 เจ้าหน้าที่แจ้งให้เข้าในระบบสมัครสมาชิกออนไลน์ของวารสารและ/หรือ (กรณีผู้สมัครแล้ว ต้องดำเนินการตามขั้นตอนที่ 2.1 และ 2.2 เช่นเดียวกัน) ถึงให้เข้าระบบได้ตามลิงค์นี้ <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JRKSA/user/register> (สามารถศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ ระบบ Thaijo) เมื่อส่ง บทความเข้าระบบแล้ว เจ้าหน้าที่จะดำเนินการตรวจสอบและดำเนินการตามขั้นตอนในการจัดทำบทความให้ ผู้เขียนบทความทราบตามลำดับต่อไป

3. การตรวจสอบบทความและพิสูจน์อักษร

ผู้เขียนควรตระหนักถึงความสำคัญในการเตรียมบทความให้ถูกต้องตามรูปแบบของบทความที่วารสารกำหนด ตลอดจนตรวจสอบความถูกต้องแน่นอน พร้อมทั้งพิสูจน์อักษรก่อนที่จะส่งบทความให้กับบรรณาธิการ การเตรียมบทความให้ถูกต้องตามข้อกำหนดของวารสารจะทำให้การพิจารณาตีพิมพ์มีความรวดเร็วมากยิ่งขึ้น และทางกองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะไม่พิจารณาบทความจนกว่าจะได้แก้ไขให้ถูกต้องตามข้อกำหนดของวารสาร

4. รูปแบบการจัดเตรียมบทความ

4.1 สำหรับภาษาไทย บทความต้องเป็นตัวพิมพ์ดีด โดยใช้ชุดแบบอักษร (Font) ชนิดไทยสารบรรณ (TH SarabunPSK) ขนาดอักษร 16 จัดกั้นหลังตรง ส่วนบทความภาษาอังกฤษให้ใช้แบบอักษร Times New Roman ขนาดอักษร 12 ในการจัดให้มีระยะห่างระหว่างบรรทัดหนึ่งช่อง (Double spacing) ตลอดเอกสาร พิมพ์หน้าเดียวลงบนกระดาษพิมพ์สี่ขนาดเอ 4 (A4) ระยะขอบกระดาษบน 1.5 นิ้ว, ล่าง 1 นิ้ว, ซ้าย/ขวา 1 นิ้ว พร้อมใส่หมายเลขหน้ากำกับทางมุมขวาบนทุกหน้า บทความไม่ควรยาวเกิน 20 หน้ากระดาษพิมพ์สี่ โดย นับรวมภาพประกอบและตาราง

4.2 ชื่อเรื่องต้องมีภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พิมพ์ไว้หน้าแรกตรงกลาง

4.3 ชื่อผู้เขียน ตำแหน่งทางวิชาการ สาขา คณะ สังกัด/หน่วยงานของผู้ร่วมหรือที่ปรึกษาทุกคน โดยเรียงจากผู้เขียนบทความ 1 ผู้ร่วม 2,3,4 ตำแหน่งได้ชื่อเรื่อง เยื้องชิดฝั่งขวาของหน้ากระดาษ มี E – mail ที่ติดต่อในการส่งบทความได้

4.4 มีบทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ไม่เกิน 500 คำต่อบทคัดย่อ

4.5 กำหนดคำสำคัญ (Keywords) ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ 3-5 คำ

4.6 การเรียงหัวข้อ หัวข้อใหญ่สุด ให้พิมพ์ชิดขอบด้านซ้าย หัวข้อย่อยเว้นห่างจากหัวข้อใหญ่ 3-5 ตัวอักษรและหัวข้อย่อยขนาดเดียวกันต้องพิมพ์ให้ตรงกัน เมื่อขึ้นหัวข้อใหญ่ควรเว้น ระยะพิมพ์ 0.5 ช่วงบรรทัด

4.7 การใช้ตัวเลข คำย่อ และวงเล็บ ใช้เป็นตัวเลขอารบิกทั้งหมด ใช้คำย่อที่เป็นสากลเท่านั้น (ระบุคำเต็มไว้ในครั้งแรก) การวงเล็บภาษาอังกฤษ ควรใช้ดังนี้ (Network Organization) เป็นต้น

บทความวิจัย ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

- 1) บทคัดย่อ (Abstract)
- 2) บทนำ (Introduction) ระบุความสำคัญของปัญหาการวิจัย
- 3) วัตถุประสงค์การวิจัย (Research Objectives)

4) ระเบียบวิธีวิจัย (Research Methodology) ระบุแบบแผนการวิจัยการได้มาซึ่งกลุ่ม ตัวอย่าง และการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บ รวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ ข้อมูล

5) กรอบแนวคิดในการวิจัย

6) ผลการวิจัย/ผลการทดลอง (Results) เสนอผลที่พบตามวัตถุประสงค์การวิจัยตามลำดับอย่าง ชัดเจน ควรเสนอในรูปตารางหรือแผนภูมิ

7) อภิปรายผล/วิจารณ์ (Discussion) เสนอเป็นความเรียง ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยง ของ ผลการวิจัยกับกรอบแนวคิด และงานวิจัยที่ผ่านมา ไม่ควรอภิปรายเป็นข้อๆ แต่ ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของ ตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมด

8) ข้อเสนอแนะ (Suggestion) ระบุข้อสรุปที่สำคัญและข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ และประเด็นสำหรับการวิจัยต่อไป

9) เอกสารอ้างอิง (References) ต้องเป็นรายการที่มีการอ้างอิงไว้ในเชิงบรรณเท่านั้น เป็นภาษาไทย และภาษาอังกฤษ

บทความพิเศษ บทความวิชาการ บทความปริทรรศน์ ปกิณกะ บทความวิจารณ์หนังสือ ให้ เรียงลำดับสาระ ดังนี้

1) บทคัดย่อ (Abstract)

2) บทนำ (Introduction)

3) เนื้อเรื่อง (Content) แสดงสาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอตามลำดับและมีกรอบแนวคิด ผลสัมฤทธิ์ของบทความ

4) บทสรุป (Conclusion)

5) เอกสารอ้างอิง (References)

ตัวอย่างการจัดพิมพ์บทความ

←	1 นิ้ว	ระบุหมายเลขไว้ด้านบนขวา (16 pt) ↑ 1. นิ้ว ชื่อบทความภาษาไทย (20 pt) Articles English (14 pt)	→ 1 นิ้ว
		ชื่อ - นามสกุล ผู้เขียนบทความ (16 pt) หน่วยงานต้นสังกัด (16 pt) Name - Surname of Article author (12 pt) Agency (12 pt) E-mail (12 pt)	

บทคัดย่อ (18 pt) (16 pt ไม่เกิน 350 คำ)			
.....			
คำสำคัญ : 3-5 คำ (16 pt) Abstract (14 pt) (12 pt ไม่เกิน 350 คำ).....			
.....			
Keywords : 3-5 words (12 pt) บทนำ (18 pt) (16 pt ไม่เกิน) แสดงเนื้อหาสาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอตามลำดับ.....			
.....			
เนื้อหาแต่ละประเด็น ตามแบบบทความวิชาการ/วิจัยและอื่นๆ (18 pt) (16 pt ไม่เกิน) แสดงเนื้อหาสาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอตามลำดับ.....			
.....			
สรุป (18 pt) (16 pt ไม่เกิน) แสดงเนื้อหาสาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอตามลำดับ.....			
.....			
เอกสารอ้างอิง (18 pt) (16 pt ไม่เกิน) แสดงเนื้อหาสาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอตามลำดับ.....			
.....			
↓ 1 นิ้ว			

สำหรับการอ้างอิงเอกสารในบทความนั้นใช้ระบบ APA ให้ใช้ระบบตัวอักษรโดยใช้ วงเล็บ เปิด-ปิด และระบุชื่อ-นามสกุล ของผู้เขียน ปี พ.ศ. และเลขหน้า ของเอกสารที่นำมาอ้างอิงกำกับท้ายเนื้อความที่ได้ อ้างอิง เอกสารที่อ้างอิงในบทความจะต้องปรากฏในเอกสารอ้างอิงท้ายบทความทุกรายการ และผู้เขียน บทความต้องรับผิดชอบถึงความถูกต้องของเอกสารที่นำมาอ้างอิงทั้งหมด การอ้างอิงเป็นภาษาไทยหรือ ภาษาอังกฤษ โดยรูปแบบของการอ้างอิงเอกสาร มีดังนี้

1. หากชื่อผู้แต่งอยู่หน้าข้อความที่อ้างถึงให้ใช้ชื่อผู้แต่ง (ปีที่พิมพ์ : เลขหน้า) เช่น ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2545 : 15-16) หรือ Baruard, Chester L, (1938 : 50)

2. หากชื่อผู้แต่งอยู่ท้ายข้อความที่อ้างถึง ให้ใช้ (ชื่อผู้แต่ง, ปีที่พิมพ์ : เลขหน้า) เช่น

1) กรณีผู้แต่ง 1 คน ให้เขียนเป็น (ชื่อผู้เขียน, ปีที่พิมพ์ : เลขหน้า) เช่น (ชวลิต ประภาวนนท์, 2545 : 19) หรือ (Chandler, Alfred D, 1962 : 42)

2) กรณีผู้แต่ง 2 คน ให้เขียนเป็น (ชื่อที่ 1 และชื่อที่ 2, ปีที่พิมพ์: เลขหน้า) เช่น (ทองใส นามดี และวิทยา แสงทอง, 2556 : 20) หรือ (Chandler,Ralph C. and Plano Jack C, 1982 : 3)

3) กรณีผู้แต่งมากกว่า 3 คนขึ้นไป ครั้งแรกให้เขียนชื่อผู้เขียนทั้งหมด และครั้งต่อไปให้เขียนเป็น คณะ เช่น (ชื่อผู้เขียนคนที่ 1 และคณะ, ปีที่พิมพ์: เลขหน้า) เช่น (สมศักดิ์ วานิชยาภรณ์ และคณะ, 2556 : 23) หรือ (Argyris et al.,1972 :9)

4) การอ้างอิงท้ายบทความ ให้ใช้รูปแบบ APA เวอร์ชัน 6 ดังตัวอย่างนี้ (<http://www.apastyle.org>)

1) หนังสือ

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. (ครั้งที่พิมพ์). สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์. เช่น

1.1) ชาญวิทย์ เกษตรศิริ. (2543). 2475 การปฏิวัติสยาม. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.

1.2) Simon,Herbert A. (1976). *Administrative Behavior*. (3rd ed.). New York: The Free Press.

2) บทความในวารสาร

ชื่อผู้เขียนบทความ. (ปีที่พิมพ์). ชื่อบทความ. ชื่อวารสาร, ปีที่ (ฉบับที่), เลขหน้าที่ ปรากฏ บทความในวารสาร. เช่น

2.1) ฉลอง พัฒนา. (2556). การสร้างฐานความรู้ในการบริหารจัดการชุมชน. *วารสาร ปกครองท้องถิ่น*, 1(1), 52-67.

2.2) Jurkovich,R (1974). A Core Typology of Organization Environments. *Administrative Science Quarterly*, 19 (2), 380-394.

3) วิทยานิพนธ์/ดุษฎีนิพนธ์/สารนิพนธ์/รายงานการวิจัย

ชื่อผู้วิจัย. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. ระดับของงาน.หน่วยงานที่รับผิดชอบ : มหาวิทยาลัย

3.1สมพร เกษตรศิริ (2550). *การบริหารจัดการองค์กรในเขตอำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น. วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

3.2 Jaffee,D. (2001). *The Development on New Generation of Thai Farmers to Propel Thai Economy* . Research Report. College : Thepsatri Rajabhat University.

4) แหล่งข้อมูลจากเว็บไซต์

ชื่อผู้เขียน. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ วัน เดือน ปี. แหล่งที่มา : Url
เช่น

พิรพล หาญพิชัยยุทธ. (2553). การขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย. *ออนไลน์*.สืบค้นเมื่อ 7 กันยายน 2555. แหล่งที่มา <http://www.buddhismth.com/index.hp?y>.

BBC New. (2016). Etnical Alzheimers or Social Advocates solution. *Online*. Retrieved May 3, 2017. from : <http://www.bbc.com/2016/ WORLD>

5) รายงานการประชุมหรือสัมมนาทางวิชาการ

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. ชื่อเอกสารรวมเรื่องรายงานการประชุม. วัน เดือน ปี. สถานที่จัด. สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

เช่น สมาน นิตดาทอง. (2550). การพัฒนาการเรียนรู้แห่งศาสตร์ทางการจัดการ.*เอกสารประกอบการประชุมการประชุมงานชุมชน*. 25 พฤศจิกายน 2550. โรงแรมณานิมิตร. กรุงเทพมหานคร: พิสดการพิมพ์.

Natthabhan, S. (2000). The Besuty of Wonmen in Theravada Philosopy. *Nebraska Symposium on Motivation : voll. 38. Perspectives on Motivation*. 18 July 2000. Lincoln. USA: University of Nebraska Prees.

6) พจนานุกรม

ชื่อหนังสือ. (ปีที่พิมพ์). สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

เช่น พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (2525). กรุงเทพมหานคร: สำนักงานราชบัณฑิตยสถาน.

Shoter Oxford English dictionary. (2002). New York: Oxford University Press.

6. ส่วนภาพประกอบ (Figure) และส่วนตาราง (Table)

ภาพประกอบและตารางควรมีเท่าที่จำเป็น โดยพิมพ์หน้าละ 1 ภาพ หรือ 1 ตาราง สำหรับคำบรรยายภาพและตารางให้พิมพ์เหนือภาพหรือตาราง ส่วนคำอธิบายเพิ่มเติมให้ใส่ใต้ภาพหรือตาราง

7. ลิขสิทธิ์

เพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายลิขสิทธิ์ ผู้เขียนทุกท่านต้องลงลายมือชื่อในแบบฟอร์มใบมอบลิขสิทธิ์บทความให้แก่วารสาร พร้อมกับบทความต้นฉบับที่ได้แก้ไขครั้งสุดท้าย นอกจากนี้ ผู้เขียนทุกท่านต้องยืนยันว่าบทความต้นฉบับที่ส่งมาตีพิมพ์นั้น ได้ส่งมาตีพิมพ์เฉพาะใน Journal of Roi Kaensarn Acadami เพียงแห่งเดียวเท่านั้น หากมีการใช้ภาพหรือตารางของผู้เขียนอื่นที่ปรากฏในสิ่งตีพิมพ์อื่นมาแล้ว ผู้เขียนต้องขออนุญาตเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อน พร้อมทั้งแสดงหนังสือที่ได้รับการยินยอมต่อบรรณาธิการ ก่อนที่บทความจะได้รับการตีพิมพ์

8. การติดต่อโฆษณาและการสมัครสมาชิก

การติดต่อโฆษณา การสั่งซื้อ และการสมัครเป็นสมาชิกวารสารพัฒนาระบบการจัดการ กรุณาติดต่อ “กองบรรณาธิการวารสาร” ศูนย์พัฒนาเรียนรู้สมัยใหม่ บจก.พัฒนาเรียนรู้สมัยใหม่ เลขที่ 141 หมู่ 6 ตำบลบ้านชัย อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี 41190

<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JRKSA/index>

E-mail: journal1990jmsd@gmail.com

9. กำหนดการออกวารสาร

- ฉบับที่ 1 มกราคม (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 มกราคม)
- ฉบับที่ 2 กุมภาพันธ์ (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 28 กุมภาพันธ์)
- ฉบับที่ 3 มีนาคม (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 มีนาคม)
- ฉบับที่ 4 เมษายน (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 เมษายน)
- ฉบับที่ 5 พฤษภาคม (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 พฤษภาคม)
- ฉบับที่ 6 มิถุนายน (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 มิถุนายน)
- ฉบับที่ 7 กรกฎาคม (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 กรกฎาคม)
- ฉบับที่ 8 สิงหาคม (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 สิงหาคม)
- ฉบับที่ 9 กันยายน (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 กันยายน)
- ฉบับที่ 10 ตุลาคม (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 ตุลาคม)
- ฉบับที่ 11 พฤศจิกายน (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 พฤศจิกายน)
- ฉบับที่ 12 ธันวาคม (เผยแพร่ทางเว็บไซต์ 30 ธันวาคม)

10. อัตราค่าวารสาร

กำหนดออกวารสารปีละ 12 ฉบับ จำหน่ายราคาฉบับละ 300 บาท (ไม่รวมค่าส่ง)

11. อัตราค่าสมาชิก

ปีละ 500 บาท

ใบสมัครเป็นสมาชิก
Journal of Roi Kaensarn Acadami

ที่.....
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรียน บรรณาธิการ Journal of Roi Kaensarn Acadami

ข้าพเจ้า (ชื่อภาษาไทย).....

(ชื่อภาษาอังกฤษ).....

ที่อยู่ (ที่สามารถติดต่อได้).....

.....

E-Mail : โทรศัพท์ โทรสาร.....

มีความประสงค์จะขอรับสมัครเป็นสมาชิก Journal of Roi Kaensarn Acadami

() สมาชิกประเภทรายปี 500 บาท

() เล่มละ 300 บาท

พร้อมนี้ ข้าพเจ้าได้ส่ง

() เงินสด

() อื่นๆ.....

โปรดนำส่ง Journal of Roi Kaensarn Acadami

สถานที่ติดต่อ ☐ ที่บ้าน ☐ ที่ทำงาน

เลขที่.....ถนน.....หมู่ที่.....ตำบล/แขวง.....

อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

โทรศัพท์ มือถือ.....

โทรสาร.....E-Mail :

ลงชื่อ.....

(.....)

(สำหรับเจ้าหน้าที่)

ค่าบำรุงปี พ.ศ.....

เลขที่ใบเสร็จ.....

ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ลงบัญชีแล้ว.....

หนังสือรับรอง

ก่อนตีพิมพ์บทความใน Journal of Roi Kaensarn Acadami

เรียน บรรณาธิการ Journal of Roi Kaensarn Acadami

ตามที่ ข้าพเจ้า.....
ได้ส่งบทความเรื่อง.....
.....
.....
.....

เพื่อตีพิมพ์ใน Journal of Roi Kaensarn Acadami

ทั้งนี้ ข้าพเจ้าและผู้เขียนร่วม ขอรับรองว่า บทความที่เสนอมา (ถ้ามี)นี้ยังไม่เคยได้รับการตีพิมพ์ หรือไม่ได้อยู่ระหว่างกระบวนการพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารหรือแหล่งตีพิมพ์อื่นใด หรือได้รับการตอบรับให้ตีพิมพ์ในวารสารฉบับอื่น ข้าพเจ้าและผู้เขียนร่วมยอมรับหลักเกณฑ์การพิจารณาต้นฉบับ ทั้งยินยอมให้กองบรรณาธิการมีสิทธิพิจารณาและตรวจแก้ต้นฉบับได้ตามที่เห็นสมควร พร้อมนี้ขอมอบลิขสิทธิ์บทความที่ได้รับการตีพิมพ์ให้แก่ ศูนย์พัฒนาการเรียนรู้สมัยใหม่ หากมีการฟ้องร้องเรื่องการละเมิดลิขสิทธิ์เกี่ยวกับภาพ กราฟ ข้อความส่วนใดส่วนหนึ่ง และหรือข้อคิดเห็นที่ปรากฏในบทความ ข้าพเจ้าและผู้เขียนร่วม/ยินยอมรับผิดชอบแต่เพียงฝ่ายเดียว

หาก กองบรรณาธิการ Journal of Roi Kaensarn Acadami ตรวจพบว่าคำรับรองดังกล่าว ไม่เป็นความจริง กองบรรณาธิการ Journal of Roi Kaensarn Acadami มีสิทธิยกเลิกบทความของผู้ที่พ้นออกจาก Journal of Roi Kaensarn Acadami ได้ทันทีโดยไม่ต้องแจ้งให้ผู้พ้นนทรابل่วงหน้า และผู้พ้นนทรทุกท่าน ขอรับรองและยินยอมปฏิบัติตามข้อตกลงดังกล่าว พร้อมทั้งลงนามรับรองไว้ที่ข้างท้ายของหนังสือรับรองฉบับนี้

ลงนามผู้เขียนหลัก (ชื่อที่ 1)

ลงนามผู้เขียนร่วม (ชื่อที่ 2)

.....
(.....)

.....
(.....)

ข้อมูลติดต่อ (เฉพาะผู้เขียนหลัก)

Facebook :

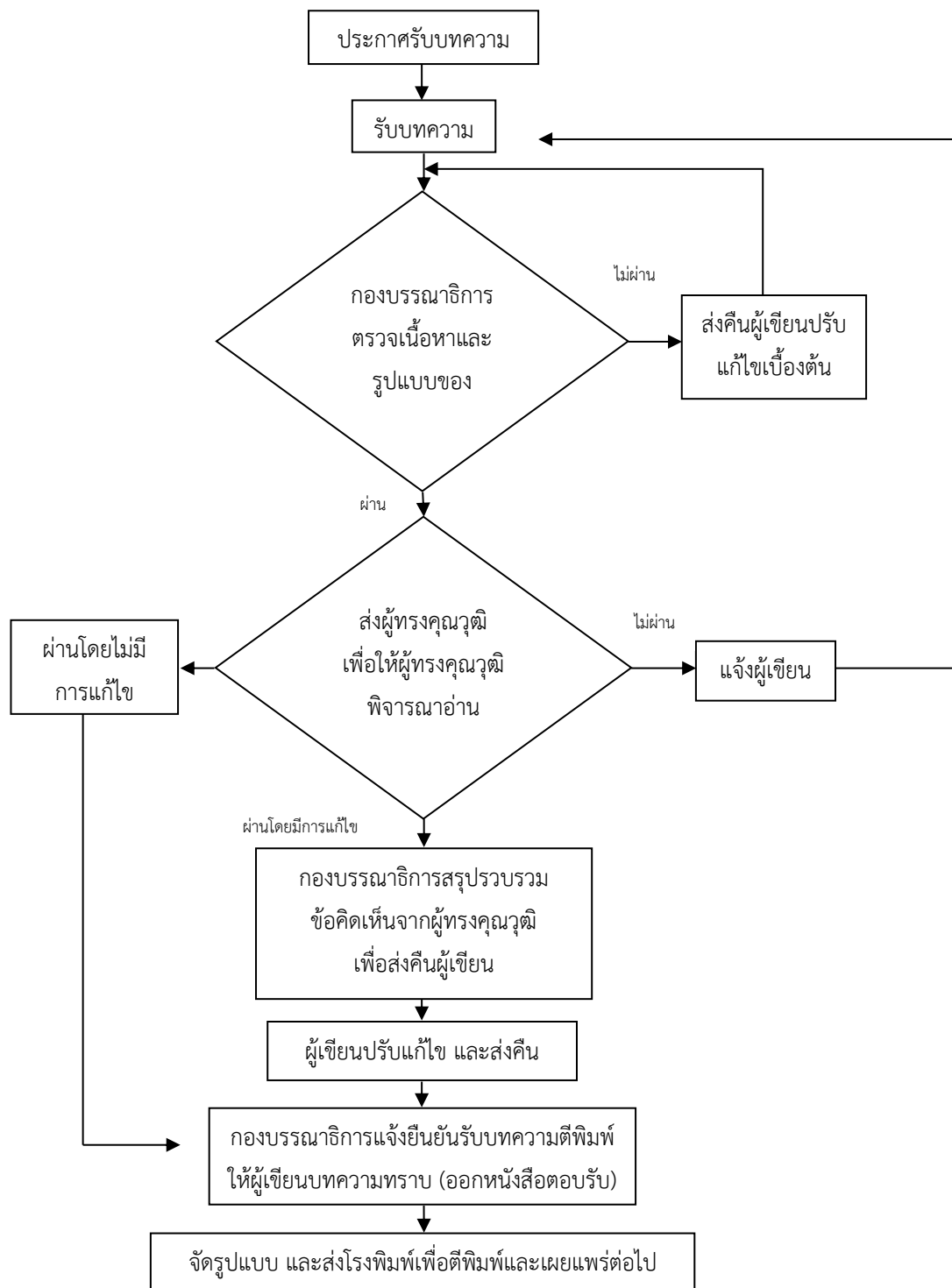
ID : Line

E : mail

เบอร์โทร

หมายเหตุ: ให้ผู้เขียนหลักและผู้เขียนร่วมลงนามให้ครบทุกท่าน หากมีผู้เขียนมากกว่า ท่าน สามารถเพิ่มเติมรายชื่อผู้ลงนาม 2
ข้างท้ายได้ตามจำนวนผู้เขียนบทความทั้งหมด

รูปแบบการตีพิมพ์ Journal of Roi Kaensarn Acadami

จริยธรรมการตีพิมพ์

บทบาทและหน้าที่ของบรรณาธิการ

1. บรรณาธิการมีหน้าที่พิจารณาคุณภาพของบทความ เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารนักรับผิดชอบ และต้องคัดเลือกบทความมาตีพิมพ์หลังจากผ่านกระบวนการประเมินบทความแล้ว โดยพิจารณาจากความชัดเจน และความสอดคล้องของเนื้อหา กับนโยบายของวารสารเป็นสำคัญ และจะต้องมีข้อความรู้ที่สะท้อนมุมมอง แนวคิดเชิงทฤษฎีที่ได้จากประสบการณ์ การสังเคราะห์เอกสาร หรืองานวิจัย มุ่งเน้นการนำเสนอแนวคิดทฤษฎีใหม่รวมถึงแบบจำลองเชิงแนวคิด (Conceptual Model) ที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจ อันจะนำไปสู่การวิจัยในหัวข้อวิชาการที่สำคัญ
2. บรรณาธิการจะต้องไม่เปิดเผยข้อมูลของผู้เขียน และผู้ประเมินบทความแก่บุคคลอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องในช่วงเวลาของการประเมินบทความ
3. บรรณาธิการจะต้องไม่ตีพิมพ์บทความที่เคยตีพิมพ์ที่อื่นมาแล้ว โดยต้องมีการตรวจสอบการคัดลอกผลงานผู้อื่น (Plagiarism) อย่างจริงจัง และใช้โปรแกรมที่เชื่อถือได้ เพื่อให้แน่ใจว่า บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารไม่มีการคัดลอกผลงานของผู้อื่น และหากตรวจพบ การคัดลอกผลงานของผู้อื่น จะต้องหยุดกระบวนการประเมิน และติดต่อผู้เขียนบทความหลักทันที เพื่อขอคำชี้แจง เพื่อประกอบการ “ตอบรับ” หรือ “ปฏิเสธ” การตีพิมพ์บทความนั้นๆ
4. บรรณาธิการจะต้องไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อนกับผู้เขียน และผู้ประเมิน
5. บรรณาธิการต้องไม่นำข้อมูลบางส่วนหรือทุกส่วนของบทความไปเป็นผลงานของตนเอง
6. บรรณาธิการมีหน้าที่พิจารณาตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยที่มีระเบียบวิธีวิจัยที่ถูกต้อง และให้ผลที่น่าเชื่อถือ โดยนำผลของการวิจัยมาเป็นตัวชี้ว่า สมควรตีพิมพ์เผยแพร่หรือไม่
7. หากบรรณาธิการตรวจพบว่า บทความมีการลอกเลียนบทความอื่นโดยมิชอบ หรือมีการปลอมแปลงข้อมูล ซึ่งสมควรถูกถอดถอน แต่ผู้เขียนปฏิเสธที่จะถอนบทความ บรรณาธิการสามารถดำเนินการถอนบทความได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้เขียนซึ่งถือเป็นสิทธิและความรับผิดชอบต่อบทความของบรรณาธิการ

บทบาทและหน้าที่ของผู้เขียนบทความ

1. ผู้เขียนบทความจะต้องรับรองว่า บทความที่ส่งมาพิจารณาไม่เคยได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ที่ไหนมาก่อน และไม่ส่งต้นฉบับบทความซ้ำซ้อนกับวารสารอื่น
2. ผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงจริยธรรมการวิจัย จะต้องไม่ละเมิดหรือคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง

3. ผู้เขียนจะต้องปรับแก้ไขบทความให้ถูกต้องตามรูปแบบของวารสารในหัวข้อ “คำแนะนำสำหรับผู้เขียน”
4. ผู้เขียนที่มีชื่อในบทความจะต้องเป็นผู้มีส่วนในการจัดทำบทความหรือมีส่วนในการดำเนินการวิจัย
5. ผู้เขียนจะต้องอ้างอิงผลงาน ภาพ หรือตาราง หากมีการนำมาใช้ในบทความของตนเอง โดยให้ระบุ “ที่มา” เพื่อป้องกันการละเมิดลิขสิทธิ์ (หากมีการฟ้องร้องจะเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียว ทางวารสารจะไม่รับผิดชอบใดๆ ทั้งสิ้น)
6. ผู้เขียนจะต้องตรวจสอบความถูกต้องของรายการเอกสารอ้างอิง ทั้งในแง่ของรูปแบบและเนื้อหา และไม่ควรนำเอกสารวิชาการที่ไม่ได้อ่านมาอ้างอิง หรือใส่ไว้ในอ้างอิง และควรอ้างอิงเอกสารเท่าที่จำเป็นอย่างเหมาะสม ไม่ควรอ้างอิงเอกสารที่มากเกินไป
7. ผู้เขียนจะต้องปรับแก้ไขบทความตามผลประเมินจากผู้ประเมินบทความและกองบรรณาธิการให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่กำหนด
8. ผู้เขียนจะต้องระบุชื่อแหล่งทุนที่ให้การสนับสนุนในการทำวิจัย (ถ้ามี) และจะต้องระบุผลประโยชน์ทับซ้อน (ถ้ามี)
9. ในบทความผู้เขียนจะต้องไม่รายงานข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ไม่ว่าจะเป็นการสร้างข้อมูลเท็จ หรือการปลอมแปลง บิดเบือน รวมไปถึงการตกแต่ง หรือ เลือกแสดงข้อมูลเฉพาะที่สอดคล้องกับข้อสรุป
10. ผู้เขียนไม่ควรอ้างอิงเอกสารที่ถูกถอดถอนออกไปแล้ว เว้นแต่ข้อความที่ต้องการสนับสนุนนั้นเป็นข้อความที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการถอดถอน และจะต้องระบุไว้ใน เอกสารอ้างอิงด้วยว่า เป็นเอกสารที่ได้ถูกถอดถอนออกไปแล้ว

บทบาทและหน้าที่ของผู้ประเมินบทความ

1. ผู้ประเมินบทความต้องรักษาความลับและไม่เปิดเผยข้อมูลของบทความที่ส่งมาเพื่อพิจารณาแก่บุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องในช่วงระยะเวลาของการประเมินบทความ
2. หลังจากได้รับบทความจากบรรณาธิการวารสาร และผู้ประเมินบทความ ตระหนักว่า ตนเองอาจมีผลประโยชน์ทับซ้อนกับผู้พิมพ์ที่ทำให้ไม่สามารถให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอย่างอิสระได้ ผู้ประเมินบทความควรแจ้งให้บรรณาธิการวารสารทราบและปฏิเสธการประเมินบทความนั้นๆ
3. ผู้ประเมินบทความ ควรประเมินบทความในสาขาวิชาที่ตนมีความเชี่ยวชาญ โดยพิจารณาความสำคัญของเนื้อหาในบทความที่มีต่อสาขานั้นๆ คุณภาพของการวิเคราะห์ และความเข้มข้นของผลงานหรือระบุผลงานวิจัยที่สำคัญๆ และสอดคล้องกับบทความที่กำลังประเมิน แต่ผู้เขียนบทความไม่ได้อ้างถึง เข้าไปในการประเมินบทความด้วยผู้ประเมินไม่ควรใช้ความคิดเห็นส่วนตัวที่ไม่มีข้อมูลรองรับมาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินบทความ

4. ผู้ประเมินบทความต้องไม่นำข้อมูลบางส่วนหรือทุกส่วนของบทความไปเป็นผลงานของตนเอง
5. เมื่อผู้ประเมินบทความพบว่า มีส่วนใดของบทความ ที่มีความเหมือนกัน หรือซ้ำซ้อนกับผลงาน
ชิ้นอื่นๆ ผู้ประเมินบทความต้องแจ้งให้บรรณาธิการทราบ

Publication Ethics

Duties of Editors

1. The editor will assess the paper quality for publication and select only those passing through the reviewing process, in which the clarity of and congruence with the journal policy must be prioritized. The selected paper must contain a body of knowledge that reflects valuable perception and a theoretical framework derived from experiences or textual/research synthesis. A grounded theory or a conceptual model contributing to further research must be preferably included.

2. No information regarding the paper's author(s) or reviewers shall be revealed to irrelevant parties during the paper reviewing process.

3. The paper published formerly elsewhere must not be accepted by the editor for publication. Plagiarism must be scrutinized seriously by using the credible detecting software. The paper detected as bearing plagiarism must be frozen for further evaluation, the author(s) will be contacted to ask for explanation to support the editor's decision to accept or reject the said paper.

4. The editor must not bear any conflict of interest with the author(s) or the reviewer(s).

5. The editor must not claim a partial or all of the submitted paper as his/her own.

6. The editor must consider for publication only the paper conducted with valid methodology and yielding accurate findings, and the quality of which serves as the main indicator for publication.

7. In case the editor detects plagiarism or false data in the submitted paper and hence deciding for revocation with which the author(s) refuse(s) to comply, the editor has thus full rights and responsibility to proceed with the revocation process without the author(s)'s prior consent.

Duties of Authors

1. The author has to assure that his/her paper has not been previously published in nor simultaneously submitted to other journals.

2. The author shall not commit any degree of plagiarism in his/her paper.

3. The author shall produce his/her manuscript format in accordance with the 'guideline to authors' stated in the journal.

4. The author whose name listed in the paper shall contribute to paper production or research-related procedure.

5. All pictures, figures, or tables appearing in the paper must be cited properly with their source(s) accurately identified. The author(s) shall be solely liable to any legal suit, if any.

6. The author shall verify the accuracy of content and format in both 'in-text' citations and references, no citation(s) shall be made for unread references, and the proper number of citations is preferable.

7. The author is required to correct or rework on their paper in due time as assessed and advised by reviewers and the editorial board.

8. The author shall identify the source(s) of research fund (if any) as well as any applicable conflict of interest.

9. Findings must be presented in accordance with the acquired data. No exploitation (false summary, or distortion or biased selection of data/finding) shall be committed.

10. No reference shall be made to any revoked article unless the cited statement refers to that in the revocation procedures. A statement must be additionally provided in the said reference as ‘the revoked article’.

Duties of Reviewers

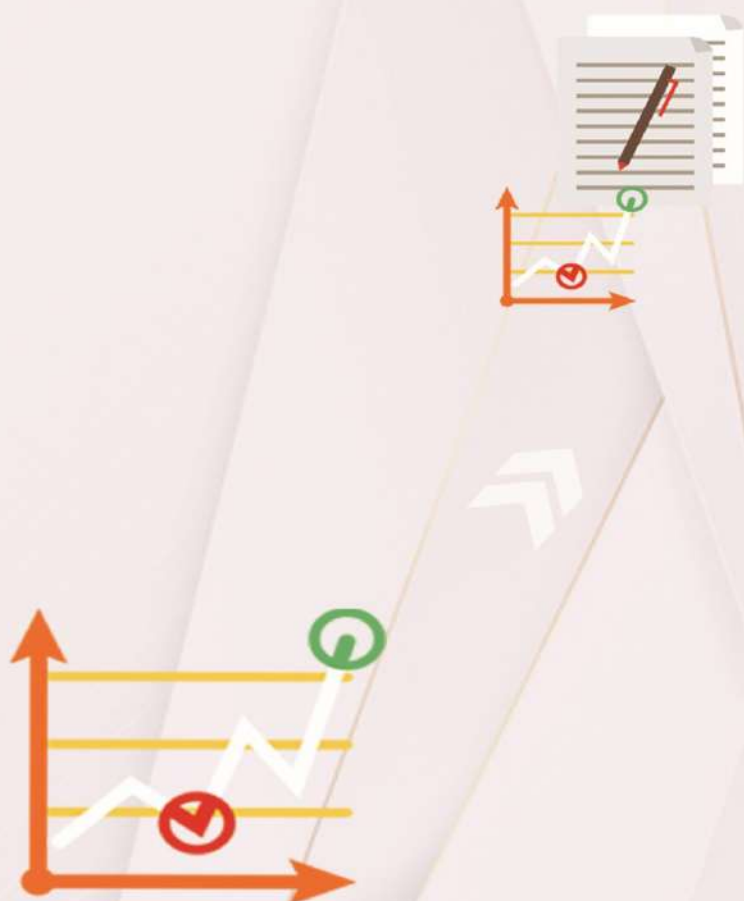
1. The reviewer must keep confidential of the submitted paper and avoid revealing a partial or all of the information of the said paper to irrelevant parties during the paper reviewing process.

2. Perceiving as having a conflict of interest with the paper’s author(s) that may inhibit his/her freedom of expression, the reviewer should notify the editor at once and deny taking part in the reviewing process of the said paper.

3. The reviewer should evaluate the paper that fits with their area of his/her expertise, by assessing the paper’s contribution to the discipline, quality of analysis, and intensity of literature review related to the topic of study. Advices should also be provided regarding the literature failed to be included by the author(s), and personal judgment without supportive evidences should not be used as a criterion for paper evaluation.

4. The reviewer must not claim a partial or all of the submitted paper as his/her own.

5. In case of the plagiarism detecting, the reviewer must notify the editor at once.

ศูนย์พัฒนาการเรียนรู้สมัยใหม่

บจก.พัฒนาการเรียนรู้สมัยใหม่ 141 หมู่ 6 ตำบลบ้านชัย อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี

<https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jomld/index>

E-mail : journal1990jmsd@gmail.com

